

# Mặt Bạo

Tác giả  
Đàm  
Thạch

Editor: Bưởi xanh  
Beta: AiresPupi ✦

## Mục lục

|                               |  |
|-------------------------------|--|
| <u>Chương 1: Hiện Tại 1</u>   |  |
| <u>Chương 2: Hiện Tại 2</u>   |  |
| <u>Chương 3: Hiện Tại 3</u>   |  |
| <u>Chương 4: Hiện Tại 4</u>   |  |
| <u>Chương 5: Hiện Tại 5</u>   |  |
| <u>Chương 6: Hiện Tại 6</u>   |  |
| <u>Chương 7: Hiện Tại 7</u>   |  |
| <u>Chương 8: Quá Khứ 1</u>    |  |
| <u>Chương 9: Quá Khứ 2</u>    |  |
| <u>Chương 10: Quá Khứ 3</u>   |  |
| <u>Chương 11: Quá Khứ 4</u>   |  |
| <u>Chương 12: Quá Khứ 5</u>   |  |
| <u>Chương 13: Quá Khứ 6</u>   |  |
| <u>Chương 14: Quá Khứ 7</u>   |  |
| <u>Chương 15: Quá Khứ 8</u>   |  |
| <u>Chương 16: Quá Khứ 9</u>   |  |
| <u>Chương 17: Quá Khứ 10</u>  |  |
| <u>Chương 18: Quá Khứ 11</u>  |  |
| <u>Chương 19: Quá Khứ 12</u>  |  |
| <u>Chương 20: Quá Khứ 1</u>   |  |
| <u>Chương 21: Quá Khứ 2</u>   |  |
| <u>Chương 22: Quá Khứ 3</u>   |  |
| <u>Chương 23: Quá Khứ 4</u>   |  |
| <u>Chương 24: Quá Khứ 5</u>   |  |
| <u>Chương 25: Quá Khứ 6</u>   |  |
| <u>Chương 26: Quá Khứ 7</u>   |  |
| <u>Chương 27: Quá Khứ 8</u>   |  |
| <u>Chương 28: Quá Khứ 9</u>   |  |
| <u>Chương 29: Quá Khứ 10</u>  |  |
| <u>Chương 30: Hiện Tại 1</u>  |  |
| <u>Chương 31: Hiện Tại 2</u>  |  |
| <u>Chương 32: Hiện Tại 3</u>  |  |
| <u>Chương 33: Hiện Tại 4</u>  |  |
| <u>Chương 34: Hiện Tại 5</u>  |  |
| <u>Chương 35: Hiện Tại 6</u>  |  |
| <u>Chương 36: Hiện Tại 7</u>  |  |
| <u>Chương 37: Hiện Tại 8</u>  |  |
| <u>Chương 38: Hiện Tại 9</u>  |  |
| <u>Chương 39: Hiện Tại 10</u> |  |
| <u>Chương 40: Hiện Tại 11</u> |  |
| <u>Chương 41: Hiện Tại 12</u> |  |
| <u>Chương 42: Quá Khứ 1</u>   |  |
| <u>Chương 43: Quá Khứ 2</u>   |  |

Chương 44: Quá Khứ 3  
Chương 45: Quá Khứ 4  
Chương 46: Quá Khứ 5  
Chương 47: Quá Khứ 6  
Chương 48: Quá Khứ 7  
Chương 49: Quá Khứ 8  
Chương 50: Quá Khứ 9  
Chương 51: Quá Khứ 10  
Chương 52: Quá Khứ 11  
Chương 53: Quá Khứ 12  
Chương 54: Quá Khứ 13  
Chương 55: Quá Khứ 14  
Chương 56: Quá Khứ 15  
Chương 57: Quá Khứ 16  
Chương 58: Quá Khứ 17  
Chương 59: Hiện Tại 1  
Chương 60: Hiện Tại 2  
Chương 61: Hiện Tại 3  
Chương 62: Hiện Tại 4  
Chương 63: Hiện Tại 5  
Chương 64: Hiện Tại 6  
Chương 65: Hiện Tại 7  
Chương 66: Hiện Tại 8  
Chương 67: Hiện Tại 9  
Chương 68: Hiện Tại 10  
Chương 69: Hiện Tại 11  
Chương 70: Hiện Tại 12  
Chương 71: Quá Khứ 1  
Chương 72: Quá Khứ 2  
Chương 73: Quá Khứ 3  
Chương 74: Quá Khứ 4  
Chương 75: Quá Khứ 5  
Chương 76: Quá Khứ 6  
Chương 77: Quá Khứ 7  
Chương 78: Quá Khứ 8  
Chương 79: Quá Khứ 9  
Chương 80: Hiện Tại 1  
Chương 81: Hiện Tại 2  
Chương 82: Hiện Tại 3  
Chương 83: Hiện Tại 4  
Chương 84: Hiện Tại 5  
Chương 85: Hiện Tại 6  
Chương 86: Hiện Tại 7  
Chương 87: Hiện Tại 8  
Chương 88: Hiện Tại 9  
Chương 89: Quá Khứ 1  
Chương 90: Quá Khứ 2  
Chương 91: Quá Khứ 3

Chương 92: Quá Khứ 4  
Chương 93: Quá Khứ 5  
Chương 94: Quá Khứ 6  
Chương 95: Quá Khứ 7  
Chương 96: Quá Khứ 8  
Chương 97: Quá Khứ 9  
Chương 98: Hiện Tại 1  
Chương 99: Hiện Tại 2  
Chương 100: Hiện Tại 3  
Chương 101: Hiện Tại 3  
Chương 102: Hiện Tại 4  
Chương 103: Hiện Tại 6  
Chương 104: Hiện Tại 7  
Chương 105: Hiện Tại 8  
Chương 106: Hiện Tại 9  
Chương 110: Hiện Tại 13  
Chương 111: Hiện Tại 14  
Chương 112: Hiện Tại 15  
Chương 113: Hiện Tại 16  
Chương 114: Hiện Tại 17  
Chương 115: Hiện Tại 1  
Chương 116: Hiện Tại 2  
Chương 117: Hiện Tại 3  
Chương 118: Hiện Tại 4  
Chương 119: Hiện Tại 5  
Chương 120: Hiện Tại 6  
Chương 121: Hiện Tại 7  
Chương 122: Hiện Tại 8  
Chương 123: Hiện Tại 9  
Chương 124: Hiện Tại 10  
Chương 125: Hiện Tại 11  
Chương 126: Hiện Tại 12  
Chương 127: Hiện Tại 13  
Chương 128: Phiên Ngoại

## Chương 1: Hiện Tại 1

### DTV-EBOOK

Tính đến mười giờ sáng, từ khoá “Hoàng Thiên Thạch hít cần” đã chiếm cứ vị trí đầu tiên trên bảng hot search theo thời gian thực tám tiếng liên tục.

Theo các phương tiện truyền thông chính thức lần lượt thông báo tin tức liên quan, những lời lên án Hoàng Thiên Thạch trên mạng xã hội chỉ có tăng lên chứ không giảm đi, tiếng gầm to lớn cuốn sạch mọi thứ liên quan đến Hoàng Thiên Thạch.

Cao ốc thương mại ở phía đông đường vành đai 3, poster quảng cáo đồng hồ xa xỉ khổng lồ của Hoàng Thiên Thạch bị gỡ xuống ngay trong đêm.

Mười thương gia tranh nhau chen lấn phân rõ giới hạn với Hoàng Thiên Thạch, tuyên bố kết thúc hợp đồng đại ngôn.

Chương trình tạp kỹ nổi tiếng mà Hoàng Thiên Thạch tham gia, mới sáng sớm cũng tuyên bố tiết mục tuần này trì hoãn phát sóng vì tình huống đặc biệt.

Hễ là bên hợp tác dính vào Hoàng Thiên Thạch, đều luống cuống tay chân phát thông báo, để kịp thời dừng mọi tổn thất. Weibo của Hoàng Thiên Thạch cũng rơi vào sự tấn công của dư luận, còn có blog chính thức của bộ phim điện ảnh 《Lựa chọn tuyệt vọng》 mà anh ta tham gia diễn — tám giờ đúng tối hôm qua vừa chính thức công bố trailer thời gian chiếu, lời giới thiệu đi kèm của trailer vẫn đang hot: “Mời bạn cùng chứng kiến Lựa chọn tuyệt vọng”.

Một bình luận được like nhiều nhất là: “Không cần không cần [bái bai]”, ngay sau đó là một hàng nến cháy ngay ngắn, phối hợp thoát nhìn tăng thêm mấy phần châm chọc.

Truyền thông Lomond cũng chính là bên nhà làm phim “Đen đũi” trong miệng hơn ngàn vạn cư dân mạng kiêm nhà đầu tư lớn nhất – từ trên xuống dưới đều cảm như hén, đợi quản lý cấp cao của công ty đưa xuống chỉ thị mới nhất.

“Đến rồi đến rồi.” Cô gái phụ trách tiếp đón ở quầy lễ tân tinh mắt liếc thấy bóng dáng thoáng hiện ngoài cửa, vội vàng dùng cùi chỏ đẩy đẩy người ngồi bên cạnh mình.

Cô gái đang lướt xem bàn tán sôi nổi trên Weibo nghe vậy lập tức đặt điện thoại xuống.

Cửa cảm ứng chậm rãi mở ra, hai lễ tân được huấn luyện nghiêm chỉnh đứng lên: “Sếp Tào.”

Người bước vào cửa cảm ứng qua loa “Ừ” một tiếng.

Cậu khoảng hai lăm hai sáu tuổi, tóc bị gió thổi hơi rối, mặc áo len liền mũ màu xanh đậm rộng thùng thình và quần jean rách màu đen.

Trong bước chân đều là hơi thở thanh niên chưa ổn định, trên dưới toàn thân không nhìn ra chút xíu dáng vẻ của “Sếp”.

“Tăng Nhiên đến chưa?” Tào Diệp đi qua, ngón tay di chuyển trên màn hình iPad trước quầy, lật xem ghi chép đăng ký của khách vào buổi sáng.

“Đã đến được nửa tiếng rồi ạ,” Lễ tân nói, “Đang đợi anh ở phòng họp.”

“Ừ, Từ An Kiều thì sao?”

“Cũng ở phòng họp, bảy giờ sáng đã đến rồi...”

“Được rồi, tới rất kịp thời.” Tào Diệp quay người định đi, hai lễ tân liếc nhìn nhau, vẫn chưa kịp giao lưu ánh mắt, đã nghe “bộp” một tiếng, hai người đều sợ run lên.

Tào Diệp quay người lại, một tay đập mạnh lên mặt bàn đá cẩm thạch của quầy lễ tân.

“Này, xảy ra chuyện gì?” Cậu cao hơn hai cô gái một cái đầu, tay chống trên mặt bàn, hơi nghiêng nửa người trên nhìn hai cô, “Mặt như đưa đám thế này, tôi vừa bước vào còn tưởng là công

ty sắp phá sản.

Vui vẻ lên đi, ha?”

Hai cô gái đều sững sờ, rồi lập tức hơi do dự gật đầu một cái.

Tào Diệp vẫn không tha, nhìn chăm chăm hai cô: “Nào, cười một cái.”

Hai cô gái ngẩng đầu lên, thấy biểu cảm trên mặt Tào Diệp một nửa là đùa một nửa là nghiêm túc, nhất thời khó phân biệt vị boss trẻ tuổi nóng tính lúc này đang cảm thấy thế nào, một người trong đó hơi cử động khóe miệng, miễn cưỡng nặn ra một khuôn mặt tươi cười.

“Cô.” Tào Diệp hất cằm lên, ra hiệu cho lễ tân kia.

Người kia cũng vội vàng miễn cưỡng nở nụ cười.

Bây giờ Tào Diệp mới hài lòng rời đi, bỏ lại một câu: “Đấy, như vậy mới đúng.”

Trình Đoan ngồi dựa vào mép bàn làm việc, cũng chính là giám đốc của bộ phận tuyên truyền và phát hành sự nghiệp của Lomond Media, đang cúi đầu xem xét báo cáo ý kiến và thái độ của công chúng mà cấp dưới vừa gửi đến.

Anh ta rất vẻ u sầu, vừa định ngửa mặt lên thở dài, khóe mắt liếc thấy bóng dáng của Tào Diệp, lại vội vàng chạy chậm đến đón: “Đến rồi à, cậu thật sự giữ được bình tĩnh nhỉ!”

“Chẳng phải thông báo của cảnh sát vừa đưa ra sao?” Bước chân Tào Diệp không dừng lại mà đi về phía phòng họp, “Sao rồi, đã đăng thông báo liên quan đến việc đổi diễn viên và quay lại chưa?”

“Đăng rồi, nửa đêm qua tìm người chuẩn bị bản thảo xong, chỉ đợi thông báo chính thức đưa ra là bấm vào gửi đi.

Đây là báo cáo ý kiến và thái độ của công chúng vừa được đưa ra, cậu xem qua đi?” Trình Đoan nói rồi đưa di động đến trước mặt cậu.

Tào Diệp vung tay lên, giọng điệu uể oải: “Lười đọc chữ, anh nói đi.”

“Thật ra cũng không có gì, ngoại trừ nói chúng ta trước đó bị mù, tức là bây giờ đôi mắt rất tốt, còn có rất nhiều người đang suy đoán sẽ tìm diễn viên nào để thay thế... Phải rồi không biết thằng cháu trai nào rò rỉ ra ngoài chuyện thỏa thuận đánh cược một tỷ, cho nên một nhóm người nhẩy ra đang đốt nến cho chúng ta.”

Nghe đến đó, sắc mặt Tào Diệp thay đổi, mày nhíu lại: “Ai tiết lộ?”

“Đã tìm người bắt đầu tra xét từ ngọn nguồn tin tức, tạm thời vẫn chưa có thông tin.” Trình Đoan làm việc chung với Tào Diệp hai năm, trước kia đã thăm dò được ranh giới tha thứ cuối cùng của cậu.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến trước cửa phòng họp. Cách cửa thủy tinh cũng có thể cảm nhận được không khí ngột ngạt trong phòng họp, vẫn chưa đến một tiếng đồng hồ, gạt tàn thuốc trên bàn đã tích đầy đầu lọc và tro thuốc.

Hai người ngồi trong phòng đang nóng ruột, nhìn thấy Tào Diệp đi tới, lúc này đồng loạt đứng lên.

“Anh vào họp luôn đi.” Tào Diệp cầm chốt đẩy cửa vào, nói với Trình Đoan.

Nửa bước còn chưa đi vào, Từ An Kiều đã lao lên trước, nắm lấy cánh tay cậu, bắt đầu nói hết ân hận lúc đầu mình đã làm sai như đổ hạt đậu: “Sếp Tào, chuyện này tại tôi hết, tại lúc đó tôi cứ muốn đề cử Hoàng Thiên Thạch diễn nhân vật này, tôi chỉ nghĩ rằng kỹ năng diễn xuất của Hoàng Thiên Thạch tốt, nhân duyên cũng được, ai ngờ phim đã quay xong rồi còn xảy ra chuyện này...”

Tào Diệp bị y lải nhải đau cả đầu, nhưng vẫn rất kiên nhẫn dừng chân lại, đứng ở cửa nghe Từ An Kiều kể xong con đường kế sách của mình.

Cuối cùng cậu mới cười như không cười nhìn Từ An Kiều, ung dung hỏi một câu: “Cho nên nhà sản xuất Từ định lấy công



chuộc tội, bù vào lỗ hổng đánh cược một tỷ giúp tôi đúng không?”

Từ An Kiều lập tức ngậm miệng, ghen hờn nhìn Tào Diệp.

Không thấy vẻ tức giận trên mặt Tào Diệp, dường như khóe mắt còn mang theo ý cười trêu chọc, Từ An Kiều cười ngượng nói:

“Cậu cứ nói đùa, tôi không bù nổi...”

Tào Diệp cười một tiếng, giọng nói cũng không khách sáo: “Vậy anh nói những lời này không có ý nghĩa gì rồi.” Cậu rút cánh tay ra khỏi tay Từ An Kiều, đi đến trước bàn họp tròn, cầm thành ghế xoay nửa vòng, ngồi lên: “Được rồi, nếu anh có bản lĩnh biết trước này, còn làm nhà sản xuất gì nữa, đến núi Ngũ Đài làm đại tiên, đoán mệnh thay người ta là được.” Nói xong, cậu ngẩng đầu nhìn, Tăng Nhiên cũng xì mặt, đang muốn nói lại thôi nhìn cậu.

Tào Diệp chỉ cậu ta một cái, cảnh cáo nói, “Tố khổ thì miễn đi.” Tăng Nhiên là đạo diễn của 《Lựa chọn tuyệt vọng》, xuất thân trong giới điện ảnh ngầm.

Mấy năm trước vì một bộ phim CULT chó ngáp phải ruồi mà hot một phen, trong một phạm vi nhỏ được fans phim thời phong là Quentin[1] trong thế hệ đạo diễn mới trong nước.

Đương nhiên, danh hiệu này dẫn đến rất nhiều tiếng mắng cho cậu ta.

[1] Quentin Jerome Tarantino là nhà làm phim và nam diễn viên người Mỹ.

Các tác phẩm điện ảnh của ông nổi bật bởi cốt truyện phi tuyến tính, miêu tả nét thẩm mỹ trong yếu tố bạo lực

Tính tình Tăng Nhiên trầm lặng, luôn ít nói, cảm xúc mãnh liệt dường như được xả hết vào trong phim ảnh.

Lúc này lúng ta lúng túng ngồi lại: “Nhưng mới sáng sớm, ba lời mời nhà sản xuất Từ đưa ra đều bị từ chối rồi...”

Hôm qua Tào Diệp say rượu cả đêm, sáng nay lại bị điện thoại như đòi mạng của Trình Đoan gọi dậy.

Giờ chỉ cảm thấy đại não mơ màng cứng nhắc không chuyển động.

Cậu dựa vào lưng ghế, với hộp thuốc lá trên bàn tới, cũng không hỏi là của ai, tiện tay rút một điếu thuốc ra ngậm trong miệng, nghe thấy câu này Tào Diệp ngược mắt nhìn Tăng Nhiên, hỏi không rõ: “Hửm? Đã hẹn những ai?”

Từ An Kiều lấy bật lửa của mình, xích lại gần châm lửa cho cậu: “Đã hỏi một lượt những người có thể nghĩ đến, nhưng bây giờ chỉ có ba người trả lời, tất cả đều là tin từ chối.”

Tào Diệp rút một hơi thuốc dài, nhả khói ra đồng thời cười nói: “Hiệu suất được đấy, tôi nghĩ rằng sáng sớm các anh chỉ lo khổ đại cừu thâm, không ngờ đã gửi hợp đồng phim ra rồi, nói xem nào, bây giờ ba người từ chối thư là ai?”

“Tôi nói hy vọng lớn nhất trước nhé,” Từ An Kiều kéo một cái ghế ngồi bên cạnh Tào Diệp, báo cáo thành quả buổi sáng với cậu, “Triệu Tiềm có hứng thú với bộ phim này, nhưng người đại diện của cậu ta nói, cuối tuần cậu ta có bộ phim truyền hình sẽ khai máy, đợi quay xong cũng non nửa năm rồi, bộ phim của đạo diễn Tăng nhắm vào giải thưởng, nếu đợi cậu ta, phải đợi đến năm sau dự thi, vậy chiến lược lấy giải trước và sau khi chiếu phim của chúng ta rất có thể sẽ bị xáo trộn.”

“Không đợi,” Tào Diệp dứt khoát phủ định, “Anh ta không thích hợp.”

“Ôi trời tổ tông ơi,” Từ Kiều An nhìn điệu bộ nói một không nói hai của cậu thì đoán ra trong lòng cậu nghĩ gì, dỗ cậu như trẻ con, “Ngài phải hạ thấp kỳ vọng xuống, tuy nói Triệu Tiềm chủ yếu quay phim truyền hình, nhưng nền tảng khán giả của cậu ta rất tốt, còn từng lấy thị đế<sup>[1]</sup>, chỉ với tư chất này, đã có thể liệt vào hạng nhất trong những ứng cử viên rồi.”

[2] thị đế: giải thưởng dành cho nam diễn viên xuất sắc nhất trong các bộ phim truyền hình

Tào Diệp hỏi không hứng thú lắm: “Còn ai nữa?”

“Nghiêm Gia, người này xem như hợp chứ? Giống như Hoàng Thiên Trạch, ngôi sao Hồng Kông, năm ngoái còn được đề cử ảnh đế, tuổi tác cũng tương xứng... Nhưng người đại diện của cậu ta từ chối rất dứt khoát, không diễn.”

“Từ chối thế nào?”

“Tìm từ rất uyển chuyển, nhưng đại loại là bây giờ hợp đồng phim của Nghiêm Gia liên tục, không cần nhật đồ thừa này...”

Tào Diệp cười nhạo một tiếng: “Năm ngoái lúc tranh 《Tiếng vọng》 người đại diện của anh ta lại không nói như vậy.”

“Ai nói không phải chứ.” Từ An Kiều bất đắc dĩ phụ họa.

“Còn một người nữa mà? Không phải vừa rồi nói gửi ba lời mời sao? Nếu nói từ hy vọng lớn nhất, vậy nói luôn người hy vọng nhỏ nhất này xem.”

“Còn có một người, chúng tôi hẹn với suy nghĩ thử xem sao, không có gì bất ngờ xảy ra, cũng bị từ chối,” Từ An Kiều nói, “Lương Tư Triết.”

“Hả? Lương Tư Triết?” Tào Diệp nghe xong bật cười, “Các anh đúng là dám nghĩ dám làm.” Dứt lời cậu dừng một lát như có điều suy nghĩ, một bên đuôi lông mày hơi nhướng lên một cái, “Anh ta từ chối ngược lại không có gì hiếm lạ, câu từ chối của Nghiêm Gia phải để cho anh ta mới đúng.”

“Phải nói, là người quản lý Hứa Vân Sơ của cậu ta từ chối.” Từ An Kiều bổ sung.

Tào Diệp không xem câu nói này ra gì: “Khác nhau ở đâu?”

“Khác nhau lớn chứ,” Từ An Kiều kéo ghế xoay đến gần Tào Diệp hơn, “Người trong giới đều biết, tuy rằng Hứa Vân Sơ là người quản lý của Lương Tư Triết, nhưng cô ấy không làm chủ được Lương Tư Triết.”

Tôi nghĩ, nếu không chúng ta nghĩ cách vòng qua Hứa Vân Sơ, trực tiếp gửi kịch bản cho Lương Tư Triết thử xem? Nghe nói cậu ta chọn phim rất chú trọng kịch bản và nhân vật, nhân vật của chúng ta coi như tương đối hiếm thấy ở thị trường trong nước.

Nói không chừng cậu ta sẽ có hứng thú, nhưng tôi và Lương Tư Triết giao tình không sâu, gửi kịch bản tới cũng chưa chắc sẽ xem, nếu không thì cậu...”

Tào Diệp chưa nghe xong đã cười lắc đầu, gõ tàn thuốc, nhìn Từ An Kiều: “Tôi hỏi anh, ngay cả Nghiêm Gia cũng hỏi lại một câu tại sao anh ta phải nhặt đồ thừa này, Lương Tư Triết có nhiều ảnh để ở bên cạnh như thế, tại sao phải cân nhắc vị trí vai phụ thay thế này?”

“Không thể nói như vậy, dù sao cha cậu cũng có ơn tri ngộ với cậu ta... Nếu cậu trực tiếp giao tiếp với cậu ta, chắc hẳn vẫn sẽ nể mặt cậu, tối thiểu sẽ xem kịch bản đúng không? Nói không chừng...”

“À, hóa ra là muốn lên ý tưởng với cha tôi,” Tào Diệp lời ít ý nhiều từ chối, “Không bàn nữa.”

Từ An Kiều còn muốn nói gì đó, lại thoáng nhìn thấy Trình Đoan ở đối diện ra hiệu với mình, lại nhìn vẻ mặt ngày thường cà lơ phất phơ của Tào Diệp cũng thu lại mấy phần, lập tức nhận ra có lẽ mình lỡ lời, Từ An Kiều tức thì im bặt.

Trong phòng họp nhất thời rơi vào im lặng, Trình Đoan vừa định lên tiếng làm dịu bầu không khí, lại nghe Tào Diệp mở miệng, so sánh với giọng điệu uể oải trước đó, như thể đổi thành người khác: “Nhà sản xuất Từ, tôi nghĩ trong nhận thức của anh có lẽ tồn tại một vài hiểu lầm, bố tôi có ơn lớn với Lương Tư Triết, nhưng chuyện đó chẳng có tí ti liên quan nào với tôi.”

Rõ ràng Từ An Kiều không thích ứng với cách nói chuyện nghiêm túc như vậy của Tào Diệp, đầu tiên y ngăn ra, ngay sau đó chớp mũi toát mồ hôi, trong lòng thầm mắng bản thân không chu toàn.

Y là người từng trải trong cái giới này, đi lên từ trợ lý của nghệ sĩ, một đường leo đến vị trí nhà sản xuất nổi tiếng trong nghề, nhờ vào bản lĩnh nhìn mặt mà nói chuyện của mình, không ngờ lại thất bại trước mặt cậu Tào chẳng quan tâm bất cứ chuyện gì này.

Da đầu Từ An Kiều hơi tê, toan mở miệng dàn xếp cho mình, không ngờ Tào Diệp bắc thang cho y xuống trước, cậu nghiêng

thân trên về phía trước, cúi chỏ chống đùi, lại khôi phục giọng điệu không quan tâm bất cứ chuyện gì: “Lại nói tai to mặt lớn như thế, tùy tiện đến làm người thay thế, còn vai phụ bị áp lướt, anh cho rằng anh ta không cần mặt mũi à?”

Từ An Kiều lập tức thuận bậc thang bước xuống, không ngừng gật đầu nói: “Cũng đúng, cũng đúng.”

Tào Diệp trầm tư một lát, chuyển ánh mắt sang Tăng Nhiên luôn im lặng bên cạnh: “Đạo diễn Tăng hướng vào ai?”

Tăng Nhiên đang phát sầu với chuyện quay lại, cúi đầu hơi thất thần, bấy giờ nghe thấy Tào Diệp nhắc tới mình, anh ta ngẩng đầu đục mặt ra một lát.

Tào Diệp cũng không giục, kiên nhẫn đợi Tăng Nhiên mở miệng.

Cậu đã xem bản chiếu thử của 《Lựa chọn tuyệt vọng》 nên có ấn tượng khá tốt với Tăng Nhiên.

Tăng Nhiên thất thần không đúng dịp, không hề ý thức được Từ An Kiều đã toát mồ hôi lạnh khắp người rồi lại tiêu tan.

Chỉ mơ hồ nghe thấy họ nhắc đến Lương Tư Triết, nhưng không chú ý đến nội dung nói chuyện cụ thể, lúc này cậu ta cũng không tiện mở miệng nói vừa nãy mình mất tập trung.

Tào Diệp chỉ coi như Tăng Nhiên có ý tưởng nhưng không dám mở miệng, bèn nói chậm lại ôn hòa khích lệ bảo: “Đạo diễn Tăng có ý tưởng gì cứ nói ra, tôi cố gắng thỏa mãn.”

Tăng Nhiên giơ tay cọ chóp mũi, hình như hơi xấu hổ, lưỡng lự một lát mới ấp a ấp úng nói: “Nếu Lương Tư Triết có thể đến quay lại, đương nhiên tôi cầu còn không được.”

Khóe miệng Từ An Kiều giật một cái theo, thầm nghĩ đạo diễn Từ rất không biết nhìn sắc mặt, đã nói đến mức này rồi, lại vẫn dám nhắc đến Lương Tư Triết, chỉ sợ sắc mặt Tào Diệp sẽ khó coi hơn.

Không ngờ lần này Tào Diệp nghe vậy ngược lại cười ra tiếng, vừa cười vừa lắc đầu, cười một lúc lâu mới dừng, lại là giọng điệu trêu chọc kia: “Mời Lương Tư Triết đến đây quay lại vai phụ... Đạo diễn Tiểu Tăng, các anh dám nghĩ thật.”

Đây chính là diễn viên được đạo diễn nổi tiếng Tào Tu Viễn nâng trong tim.

Cậu vừa cười lên, Tăng Nhiên cũng cười theo.

Cậu nói vừa rồi chỉ xem như lời nói đùa mơ mộng hảo huyền. Tào Diệp kéo gạt tàn thuốc qua dập tắt thuốc lá, đứng dậy giơ tay duỗi lưng một cái: “Suy nghĩ lại đi, cũng không vội lắm.

Trình Đoan, anh bảo trên dưới công ty hợp mưu hợp sức, mọi người cùng nhau lọc ra mấy ứng cử viên.”

Trình Đoan đáp một tiếng “Được”.

“Hôm nay để lại phòng họp cho mọi người, tôi phải đi họp với mấy nhà đầu tư khác, còn không đi một tổ nhà tôi sẽ bị họ đào lên mất.

Đạo diễn Tiểu Tăng đi cùng tôi đi, liên quan đến chuyện quay lại, anh hiểu rõ hơn tôi.”

“À, được.” Tăng Nhiên đứng lên, đi theo Tào Diệp ra ngoài.

“Đúng rồi Trình Đoan, bên Hoàng Thiên Thạch,” Tào Diệp đi ra phòng họp, đã đóng cửa lại ló đầu vào nói, “Nhớ bảo pháp vụ cứng rắn hơn, nên bồi thường bao nhiêu tiền thì bồi thường bấy nhiêu, tuyệt đối không nên nường tay.”

“Biết rồi,” Trình Đoan ra dấu tay đã rõ, “Trong lòng tôi nắm chắc.”

Tào Diệp vừa đi, Từ An Kiều thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng hỏi thăm Trình Đoan: “Tình huống gì đây? Vừa rồi làm tôi sợ toát mồ hôi lạnh.”

Trình Đoan nhìn y cười, “Không nhìn ra à? Anh sờ vào vẩy ngược rồi.”

“Vẩy ngược gì? Bình thường giám đốc Tiểu Tào luôn hi hi ha ha, tôi thật sự không nhìn ra cậu ấy có vẩy ngược gì.”

“Thật không? Nhưng trên dưới toàn thân cậu ấy chỉ có hai cái vẩy ngược là Tào Tu Viễn và Lương Tư Triết, anh sờ rất toàn diện.”

Từ An Kiều lập tức nổi lên lòng tò mò: “Giám đốc Tiểu Tào và Lương Tư Triết có khúc mắc? Họ từng hợp tác với nhau?”

“Chuyện này anh hỏi tôi, tôi cũng không rõ lắm, theo tôi được biết chắc là chưa từng hợp tác, về phần khúc mắc gì đó, tôi cũng chỉ suy đoán thôi.

Anh cũng không cần quá để ý, anh biết tính Tào Diệp đấy, chốc nữa cậu ấy sẽ quên mất chuyện này, sẽ không để trong lòng.” Nghe anh ta nói như vậy, Từ An Kiều gật đầu một cái hơi yên lòng, không nói thêm gì nữa.

“Làm chuyện chính trước đi,” Trình Đoan cầm điện thoại lên, “Tôi gọi mấy người tới, buổi sáng cùng mở cuộc họp.”

## Chương 2: Hiện Tại 2

### DTV-EBOOK

Tham gia đầu tư “Lựa chọn tuyệt vọng” đều là bạn bè của Tào Diệp, cũng không thật sự liên thủ phá cậu, nhưng bạn bè là bạn bè, làm ăn là làm ăn.

Nói chuyện tào lao cả buổi, vẫn không ai chủ động mở miệng nhắc đến chuyện quay lại cần thêm đầu tư.

“Cho nên mọi người có suy nghĩ gì về người được chọn thay thế?” Lâm Ngạn hỏi, “Bây giờ nghĩ đến những ai?”

“Ai cũng có...” Tào Diệp nhú mày, nhớ lại mấy ứng cử viên buổi sáng Từ An Kiều nói với cậu, không biết sao ngoại trừ Lương Tư Triết, hai cái tên khác cậu đều quên sạch, Tào Diệp quay đầu hỏi Tăng Nhiên, “Buổi sáng các anh nói những ai nhỉ?”

“Triệu Tiềm, Nghiêm Gia, còn có Lương Tư Triết.” Tăng Nhiên nói.

“Ha ha, Lương Tư Triết được đấy!” Triệu Thừa Đông ngồi bên cạnh Lâm Ngạn nghe xong đã chủ động nhắc đến chuyện đầu tư thêm, “Tôi nói với các cậu, nếu các cậu thật sự có thể mời được Lương Tư Triết đến quay lại, tôi đầu tư gấp đôi, nói được làm được.”

“Vậy cũng không dễ mời đâu,” Lâm Ngạn cười nói, “Bây giờ Lương Tư Triết đất cỡ nào?”

“Đất cỡ nào cũng phải mời,” Triệu Thừa Đông lăm tiền nhiều của, giọng nói hơi kích động, “Ông suy nghĩ xem, mời được Lương Tư Triết, phim này có độ chủ đề, độ quan tâm cũng tới rồi, hiệu quả thành phim cuối cùng càng không cần phải nói, phòng bán vé còn cần chúng ta lo à? Vụ làm ăn kiếm bộn không lỗ.”

Hạ Phương Văn ngồi đối diện Triệu Thừa Đông từ trước đến nay



luôn ghét gã, lúc này lạnh lùng xen vào nói: “Ông nói đơn giản quá, Lương Tư Triết là người mà ông có tiền thì mời được chắc? Tôi cũng từng hợp tác với Lương Tư Triết, phim cậu ta nhìn trúng, tự bỏ tiền cũng chịu tới, nếu không thích, mấy trăm triệu của ông ném qua thế nào, cậu ta sẽ ném lại cho ông như thế.” Triệu Thừa Đông bị mất thể diện, nâng cao giọng với Hạ Phương Văn: “Một diễn viên thôi mà, còn có thể tài giỏi đến...” Nói còn chưa dứt lời, đã bị Tào Diệp cắt lời: “Được rồi được rồi, chuyện chưa chắc chắn mà đã so đo rồi.

Hứa Vân Sơ đã từ chối, không có cửa đâu.” Cậu đứng lên, “Nói chuyện xong rồi tôi đi trước, đau đầu, không nghe các anh ầm ĩ nữa.”

Lâm Ngạn ngẩng đầu nói: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, mà không làm bữa cơm làm yên lòng bọn anh à?”

“Ai đến làm yên lòng em?” Tào Diệp cười một tiếng, “Để hôm khác, cứ tính cho em trước.”

Trên đường về công ty, Tào Diệp ngồi trong xe nhắm mắt nghỉ ngơi, muốn ngủ một giấc, nhưng trong đầu bị nhồi đầy đủ thứ chuyện lộn xộn, làm thế nào cũng không ngủ được.

Cậu dứt khoát nghĩ đến chuyện quay lại đối diễn viên phụ.

Trong đầu nghĩ qua một lần những nam diễn viên có thể nghĩ tới, vẫn không nghĩ đến ứng cử viên thích hợp.

Ngoại trừ Lương Tư Triết.

Không thể không nói, dứt bỏ những nhân tố khác, Lương Tư Triết thực sự là lựa chọn tốt nhất cho lần quay thế này.

Cũng khó trách cả buổi sáng, cái tên Lương Tư Triết này xuất hiện không dưới hai mươi lần ở bên tai cậu.

Hai năm trước khi ngôi sao Hồng Kông Hoàng Thiên Thạch tuyên bố tiến quân vào thị trường nội địa, có mấy nhà truyền thông từng trắng trợn tiên đoán thời gian để Lương Tư Triết “tung hoành” sẽ không còn quá nhiều.

Thậm chí có nhà truyền thông còn phân tích so sánh hai người từ nhiều góc độ khác nhau.

Kết luận đưa ra là, chưa đến hai năm, Hoàng Thiên Thạch sẽ trở thành Lương Tư Triết bản hiệu suất và chi phí cao, dần dần từng bước xâm chiếm độ phủ sóng và thị trường của Lương Tư Triết ở trong nước.

Bởi vì, những điều kiện cứng nên có như giải thưởng, kỹ năng diễn xuất, ngoại hình, khí chất, Hoàng Thiên Thạch gần như có hết.

Chỉ vì mấy năm trước sự phát triển của anh ta luôn ràng buộc ở Hồng Kông, thiếu mấy phần duyên khán giả đại lục mà thôi. Trong số đó có một nhà truyền thông nhận tiền làm việc đã nói, Hoàng Thiên Thạch mới vào nội địa nho nhỏ lễ độ, vui vẻ hợp tác, chưa bao giờ khiến tình cảnh quá khó coi.

Bởi vậy, so với ảnh đế Lương Tư Triết tính tình thật dăm ba bữa lại gây ra một vụ scandal, Hoàng Thiên Thạch an phận thủ thường rõ ràng được nhà đầu tư thích hơn.

Ngờ đâu hát cao quá, hai năm sau, Hoàng Thiên Thạch “an phận” lại ngã chổng vó như vậy, cứ thế hủy hết danh tiếng.

Đổi lại là Lương Tư Triết, vẫn là dáng vẻ tùy hứng làm theo ý mình hai năm trước, chẳng biết được nhà đầu tư thích cỡ nào, nhưng cũng không có nhà đầu tư nào sẽ nói xằng không muốn hợp tác với Lương Tư Triết.

Mời Lương Tư Triết đến quay thế, cũng không phải không thể thử, kịch bản gửi qua rồi, có thể đến thì đến, muốn từ chối thì từ chối.

Nói ra là một chuyện rất đơn giản, nhưng... Tào Diệp nhắm mắt thở dài, nhưng chuyện thật sự đơn giản như thế thì tốt rồi.

\*

Chiều ngày hôm sau Trình Đoan lại gửi đến danh sách ứng cử viên chọn quay thế, nam diễn viên có tuổi phù hợp trong ngành

giải trí hầu như được liệt kê hết vào trong đó, ứng cử viên trọng điểm được đánh dấu đỏ, liếc mắt qua, trong đầu Tào Diệp liên tục nảy ra chữ “không thích hợp”.

Cậu gõ hai chữ gửi cho Trình Đoan: “Nghĩ tiếp.”

Trình Đoan trả lời một meme thảm thiết, trên đỉnh đầu của người đang quỳ là ba chữ to “Tổ tông ơi...” Giọng điệu không khác gì Từ An Kiều, chắc hẳn hai người chia sẻ tài nguyên meme.

Tào Diệp đặt điện thoại sang bên cạnh, ánh mắt rơi xuống bảng báo cáo tài vụ quý mới trên màn hình máy tính.

Chẳng được bao lâu, điện thoại trên bàn lại rung lên, Tào Diệp cúi đầu nhìn thoáng qua, Trình Đoan lại gửi một tin nhắn mới: “Đào sâu ba thước mới kiếm ra danh sách này, nếu cậu cảm thấy không được, vậy tôi cũng hết cách.”

Tào Diệp ngẫm nghĩ rồi gửi đi một tin nhắn thoại, giọng điệu lười nhác: “VẬY ANH ĐẾN THUYẾT PHỤC TÔI ĐI.”

Mấy phút đồng hồ sau Trình Đoan kéo cửa phòng làm việc của Tào Diệp, đi vào đồng thời miệng cũng bắn liên thanh: “Người này ấy mà, một khi có ứng cử viên ưng ý trong lòng, tất cả ứng cử viên khác đều thành tạm bợ,” Anh ta ngồi đối diện bàn làm việc của Tào Diệp, đẩy danh sách ứng cử viên đến trước mặt cậu.

“Canh gà hôm nay, hầm một ngày rồi, ngài nếm xem có mùi vị gì không?”

Ngón tay Tào Diệp gõ mấy lần trên tờ giấy kia: “Tôi cũng không ưng ý Hoàng Thiên Thạch là bao.”

Trình Đoan nhún vai một cái: “Hoàng Thiên Thạch nguội rồi, người tôi nói không phải anh ta.”

Tào Diệp gật đầu, vẻ mặt cũng không bất ngờ: “À.”

“Xem ra không cần tôi nhiều lời, chúng ta đều biết ứng cử viên tốt nhất là ai.

Tôi nói này sếp Tiểu Tào,” Trình Đoan nhìn cậu, nắm chắc chừng mực trong lời nói, “Nếu không chúng ta cứ thử xem? Phương án tốt nhất không thành thì lại nghĩ cách khác.

Chúng ta tạm không nhắc đến những chuyện khác, chỉ gửi kịch bản cho cậu ta xem, để tôi gửi, tôi có phương thức liên lạc của cậu ta, có đến hay không là chuyện của bản thân cậu ta...”

“Chuyện này không đơn giản vậy đâu Trình Đoan,” Tào Diệp đẩy danh sách ứng cử viên kia qua một bên, thở dài ngược mắt nhìn về phía Trình Đoan, “Lúc phim này muốn tuyển diễn viên, các anh đã đề xuất nguyện vọng muốn thăm dò Lương Tư Triết diễn xuất, lúc đó tôi cũng không đưa ra ý kiến phản đối gì đúng không? Nhưng bây giờ chuyện này không giống, nó liên quan đến rất nhiều vấn đề, quay thế, thỏa thuận đánh cược, dư luận Internet... Nó đã biến chất rồi, nếu bây giờ Lương Tư Triết đồng ý, anh nghĩ anh ta sẽ chỉ vì bản thân bộ phim mới đồng ý? Điều này không công bằng với anh ta, với địa vị của Lương Tư Triết vốn không cần phải trôi vào vũng nước đục này, thậm chí có thể nói, chúng ta đưa kịch bản cho Lương Tư Triết dưới tình huống này, đưa ra lời mời quay thế phim với anh ta, đây không phải một giao dịch, mà giống... lợi dụng và trói buộc ân tình hơn, anh hiểu ý tôi chứ?”

“Tôi hiểu,” Trình Đoan cười khổ gật đầu, “Nhưng vấn đề là, trong giới này đâu đâu cũng là giao dịch ân tình, điểm ấy sắp Tào cậu rõ hơn ai hết,” Thấy Tào Diệp trước mặt lắc đầu, anh ta cũng không dừng lời của mình, nói tiếp, “Huống chi chúng ta chỉ bảo cậu ta xem kịch bản, sao cậu biết Lương Tư Triết nhất định sẽ nhận lời mời? Biết đâu anh ta từ chối thì sao? Hoặc, anh ta nhận, chỉ vì anh ta thích kịch bản này, diễn viên phụ cũng không tệ...”

Lúc này Tào Diệp mở miệng ngắt lời anh ta, xem nhẹ nửa câu nói sau của Trình Đoan: “Anh ta sẽ đến.”

Trình Đoan kìm lòng không đậu hơi tò mò: “Tại sao chắc chắn vậy?”

Lúc này điện thoại trên bàn rung “brr” một tiếng, Tào Diệp cầm lên nhìn thoáng qua, ngay sau đó biến sắc, mắng một câu: “Đệt.” “Sao thế?” Trình Đoan giật mình, “Lại xảy ra chuyện gì?”

Tào Diệp không lên tiếng, nhúu mày nhìn chằm chằm màn hình di động, một lúc sau mới chuyển ánh mắt lên mặt Trình Đoan:

“Không sao, như anh mong muốn, Lương Tư Triết sẽ đến.”  
Trình Đoan cũng sờ: “Đến quay thế “Lựa chọn tuyệt vọng”?”

“Ừ, khả năng chín phần mười, anh ta đang xem kịch bản.”  
Rõ ràng là tin tức tốt, nhưng đâu có nhìn ra vẻ trút được gánh nặng trên mặt Tào Diệp, ngược lại có thêm sự lo lắng.

Vậy nên, tuy rằng trong lòng Trình Đoan hơi kích động, nhưng cũng chỉ có thể kiềm chế không biểu hiện ra mặt.

“A.” Anh ta bày tỏ cảm nhận trong lòng một cách ngắn gọn, ngón tay lại không nhịn được búng ngón tay dưới bàn, “tách” một tiếng vang giòn, vui sướng trong lòng không nói cũng hiểu. Thấy vẻ mặt Tào Diệp khó coi ngược mắt lên nhìn mình, Trình Đoan lập tức thức thời nói: “Tôi đi trước, cậu làm việc của cậu đi.”

Vừa ra khỏi văn phòng Tào Diệp, trên mặt Trình Đoan không kìm được hiện lên ý cười.

Suy nghĩ cũng biết, nếu Lương Tư Triết thật sự nhận lời mời quay phim, dư luận trên Internet sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất như thế nào.

Những người sáng sớm đốt nến trên Weibo sẽ trợn mắt há hốc mồm như thế nào.

Đây thật sự là nhờ họa được phúc như trong sách giáo khoa.

—— Đó là Lương Tư Triết đấy.

Trợ lý Mạnh Nhân Tây của Tào Diệp liếc thấy vẻ mặt hăm hở của Trình Đoan, tò mò hỏi: “Sếp Trình, có chuyện tốt gì ạ?”

“Sao cô biết có chuyện tốt?” Trình Đoan cười hỏi.

“Vẻ mặt lúc này của anh, và vẻ mặt đi vào mười phút trước, cứ như hai người khác nhau ấy.”

“A, chuyện tốt, chuyện siêu tốt đấy,” Trình Đoan cười gật đầu, “Có điều bây giờ vẫn chưa thể nói, đợi sếp Tiểu Tào của các cô đích thân công bố đi.”

Cách một cánh cửa, trong phòng một tay Tào Diệp chống trán, ngón tay của bàn tay còn lại đặt trên màn hình điện thoại, khẽ lướt lên xuống một cách không yên lòng.

Trên màn hình chưa tắt là mấy tin nhắn Lâm Ngạn gửi tới:  
“Tào Diệp, anh vừa liên lạc với Lương Tư Triết, anh ta đồng ý xem kịch bản rồi.”

“Mới đầu có vẻ anh ta không hứng thú lắm, cho nên anh không thể làm gì khác hơn là nhắc đến mày, nhưng mày yên tâm, anh không nhắc đạo diễn Tào, chỉ nói mày đầu tư chính phim này.”

“Không nói trước với mày đã mượn mặt mũi của mày, nhưng cho dù nói thế nào đều là tin tốt đúng không?”

Đúng cái con khỉ.

Tào Diệp trầm nghĩ.

Một lát sau, cậu dùng ngón tay chạm rãi gõ qua mấy chữ: “Các anh nói thế nào?”

Vài giây đồng hồ sau, Lâm Ngạn gửi hai tấm ảnh chụp màn hình trò chuyện tới, của hắn và Lương Tư Triết...

“Tình huống đại loại như trên đó, cho nên bây giờ chỉ có một lựa chọn là quay thế thôi.”

Hôm qua mấy nhà đầu tư bọn tôi đi cùng nhau, đề cử mấy ứng cử viên nhưng đều không đạt được nhận thức chung, đành phải mặt dày mày dạn đến tìm cậu.”

“Đây là sách dự án, tuy nói là quay thế, nhưng kịch bản và đội ngũ đều là bố trí đỉnh cao, cậu có muốn xem qua không?”

Câu trả lời của Lương Tư Triết rõ ràng là đang đánh Thái Cực:

“Được, tôi sẽ gửi cho người đại diện Hứa Vân Sơ của tôi, lát nữa chị ấy liên hệ với anh.”

“Tư Triết, tôi hiểu đây là tìm cơ.”

Tôi ăn ngay nói thật với cậu, trước đó công ty của Tào Diệp đã liên hệ với người đại diện của cậu, cô ấy đã từ chối rồi, cho nên tôi mới phải vòng qua cô ấy trực tiếp liên lạc với cậu.”

Xem đến cuối một tấm ảnh chụp màn hình nói chuyện, vẻ mặt Tào Diệp rõ ràng sa sầm xuống, cậu nhin cơn giận trong lòng lướt đến tấm thứ hai:

Lương Tư Triết: “Công ty của Tào Diệp cũng đầu tư phim này?”

Lâm Ngạn: “Không phải tôi nói chứ, Tư Triết à tin tức này của cậu chậm quá đấy.”

Lương Tư Triết: “Một năm gần đây tôi luôn quay phim ở nước ngoài, đúng là không quan tâm tin tức liên quan cho lắm.”

Lâm Ngạn: “Được rồi, Tào Diệp thật sự đầu tư cho phim này, hơn nữa cậu ấy còn là nhà đầu tư chính, phim này còn dính đến thỏa thuận đánh cược về niềm yết của công ty họ, mấy ngày nay cậu ta sầu đến mức sút đầu mẻ trán.”

Lương Tư Triết: “... Vận may của các anh kém thật.”

Lâm Ngạn: “Ai nói không phải chứ.”

Mấy giây sau Lương Tư Triết trả lời: “Được rồi, gửi kịch bản qua tôi nhìn xem.”

Lướt đến cuối lịch sử trò chuyện của tám thứ hai, lửa trong lòng Tào Diệp đã nhảy lên cổ họng.

Đây mà gọi là “Nhắc một chút”? Cái tên Lâm Ngạn này lừa ai đó. Đây rõ ràng chỉ thiếu điều nói một câu “Tào Diệp nhờ tôi đến xin cậu”?!

Trăm mối tơ vò, nộ hỏa công tâm, hội tụ thành một câu trong lòng Tào Diệp, cậu di chuyển ngón tay như bay gõ mấy chữ gửi đi “Lâm Ngạn tôi đ!t cụ anh.”

Gửi tin nhắn đi, mấy giây sau, Lâm Ngạn ti tiện trả lời một câu: “Diệp Tử à anh thật sự mừng thay mày, mày xem mày giận đến mức không ghê sợ đồng tính kìa.

Ngày mai anh về nhà, nhất định thay mày hỏi ông cụ nhà anh xem ông ấy có hứng thú này không.”

### **Chương 3: Hiện Tại 3**

#### **DTV-EBOOK**

Biết tin Lương Tư Triết có khả năng đồng ý quay thế chỗ, mấy người đầu tư khác cuối cùng yên tĩnh vài ngày.

Phải biết là, nếu không chọn cho xong người quay lại phim này, e là sẽ mất cả chì lẫn chài.

Nam chính ban đầu Hoàng Thiên Thạch tuy không chắc có sức hiệu triệu phòng vé bao nhiêu, nhưng dù sao hẳn cũng từng đóng nhiều bộ phim Hồng Kông, lại có giải ảnh đế, đối với người xem trong nước mà nói, vẫn có sức hấp dẫn màn ảnh nhất định. Sức kêu gọi phòng bán vé này rất khó nói, có người lẫn lộn trong giới phim truyền hình thì hót hòn họt, nhưng khi xuất hiện trên màn ảnh lớn lại chẳng còn chút hấp dẫn nào, phóng đại khuyết điểm của bản thân thì chớ, người xem cũng không chịu mua vé.

Nói cho cùng, màn ảnh và màn hình cũng có sự khác biệt. Diễn viên như thế nào mới có thể khiến người xem cam tâm mua vé? Tốt nhất là đã từng nổi bật trên màn ảnh, từ đầu đến cuối không có một “vết nhơ” nào, luôn luôn dồi dào sức lực.

Ví dụ như Lương Tư Triết vậy, mười bảy tuổi bước lên màn ảnh đã khiến khán giả kinh ngạc vì vẻ đẹp.

Nhưng mà từ sau khi Lương Tư Triết xin kịch bản, mấy ngày tiếp theo cũng không có tin tức gì nữa.

Sốt ruột nhất ngược lại là Triệu Thừa Đông, ngày đó luôn miệng nói Lương Tư Triết cùng lắm là diễn viên, vừa nghe anh có khả năng đồng ý nhận phim thì ước gì có thể một ngày gọi điện thoại tới hỏi tám trăm lượt, quấy nhiễu đến mức Lâm Ngạn thấy phiền kinh khủng.



Lại qua hai ngày, Lâm Ngạn gọi điện thoại đến tố khổ với Tào Diệp: “Triệu Thừa Đông này cứ ép anh đến xin Lương Tư Triết câu trả lời, phiền chết anh rồi, lúc trước sao mày hợp tác với Triệu Thừa Đông?”

Tào Diệp và Lâm Ngạn là bạn nối khố cùng lớn lên từ nhỏ, nói chuyện luôn không cần quanh co lòng vòng, lúc này trực tiếp trả lời hẳn: “Đầu tư sáng khoái, cũng ít nhúng tay vào phim, loại người gốc nhiều tiền ít chuyện trong giới này, anh tìm một người nữa cho em xem?”

Lâm Ngạn im lặng mấy giây, chỉ có thể gật đầu đồng ý: “Mày nói đúng.”

“Lại nói, chuyện này do anh gây ra, hẳn giục anh đi hỏi, anh cứ đi hỏi là được rồi.”

“Đương nhiên anh đã đến hỏi rồi, gần đây Lương Tư Triết nghỉ phép ở nước ngoài, bên anh gửi tin nhắn đi, hai ngày sau cậu ta mới trả lời anh một câu, còn trả lời không đúng trọng tâm.

Gọi điện thoại thì bên cậu ta lại không nghe máy, sao anh có thể đoán được bây giờ cậu ta nghĩ gì? Tào Diệp à anh xin mày, mày là đầu tư chính của phim này, mày tự đi hỏi cậu ta, kiểu gì cậu ta cũng sẽ nể mặt mày.”

Tào Diệp không nói lời nào, dứt khoát cúp máy, tiếp tục công việc trong tay.

Lương Tư Triết đang nghĩ gì, đến cùng có xem kịch bản không, có nhận lời hẹn quay phim này không, Tào Diệp không đoán được, cũng chẳng muốn đoán.

Là người lãnh đạo chính của truyền thông Lomond, cậu không thể đặt tất cả quả cân lên phim “Lựa chọn tuyệt vọng” này được. Hướng hồ, chuyện quay thế này cũng không vội được, việc quan trọng trước mắt là cậu phải cân nhắc đến hậu quả xấu nhất, phải kiếm một bộ phim hay có dự định ra rạp trên thị trường điện ảnh hiện nay.

Chỉ cần tìm được, với sức tuyên truyền của Lomond, có khả năng thực hiện hiệu quả đầu tư lấy nhỏ thắng lớn.

Ba năm trước Lomond đã lập nghiệp như vậy đấy.  
Đáng tiếc bây giờ thị trường điện ảnh sa sút, liếc mắt nhìn, toàn là nhà đầu tư lớn nhưng chất lượng thì kém, phim dở tầng tầng lớp lớp.

Còn bộ phim điện ảnh kinh phí thấp mà có sẵn “ngựa ô”[1] thì lại chẳng thấy đâu.

[1] ngựa ô (dark horse): chỉ một nhân vật tầm thường như không ngán những đối thủ được đánh giá cao hơn nhiều  
Tào Diệp định bấm mở một dự án phim khác, Lâm Ngạn lại gọi điện tới.

Mới đầu cậu không nghe máy, nhưng Lâm Ngạn lại gọi liên tục ba lần, lúc này cậu mới bắt máy.

“Anh nói với mày, có hy vọng rồi.” Lâm Ngạn đi thẳng vào vấn đề.

Tào Diệp “Ừm?” một tiếng, đợi lời nói tiếp theo của hắn.

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của Lâm Ngạn là: “Nhưng mà Tào Diệp à, chuyện này vẫn cần mày ra mặt.”

Tào Diệp nhìn dự án, hững hờ nói: “Anh chọc em một lần là đủ rồi.”

“Mày đừng vội từ chối, Lương Tư Triết vừa gọi điện lại cho anh, nói là hai ngày nữa cậu ta sẽ trở về.

Anh khó khăn lắm mới thuyết phục cậu ta ăn cơm với chúng ta, Tào Diệp, nếu về sau mà chuyện này không thành, chú cũng đừng nói anh không giúp chú.”

“Anh giúp em như thế nào? Lại tiền trăm hậu tấu nói với anh ta em sẽ đi đúng không?”

“Nếu mày đã đoán được,” Lâm Ngạn đồng dục nói, “Vậy thì đi đi.”

Tào Diệp không lên tiếng, im lặng không nói gì.

Lâm Ngạn không đợi nổi, lại khuyên nhủ: “Anh nói này, giữa bọn mày cũng không có mâu thuẫn gì quá lớn, nhiều nhất chẳng qua là trẻ người non dạ xảy ra xung đột nhỏ, tội gì làm

cho giống như người yêu cũ không gặp nhau vậy?”

Tào Diệp suy nghĩ một lát, cảm thấy lời nói của Lâm Ngạn cũng có lý, mở miệng nói: “Nói cũng phải, vậy thì đi thôi.”

“Được, vậy anh nói lại với Lương Tư Triết, bảo cậu ta nhất định phải tới, cứ quyết định thế nhá.”

Hóa ra Lương Tư Triết vẫn chưa quyết định có thể đến hay không, cái tên Lâm Ngạn này đúng là gian xảo đến mức khiến người ta khó mà phòng bị.

“Phải rồi,” Lâm Ngạn được đà lấn tới, “Nếu như Tào tiểu gia ngài chịu hạ mình đến đón Lương Tư Triết, thành ý của chúng ta có thể được bày tỏ chân thành hơn.”

Nói còn chưa hết lời, Tào Diệp đã cúp máy.

Trong lòng Tào Diệp rất rõ ràng, Lâm Ngạn nhiệt tình với chuyện này như thế, đương nhiên không chỉ vì tình nghĩa bạn thân giữa bọn họ, mà quan trọng hơn là, công ty giải trí Đông Thịnh của hắn, lần này là nhà đầu tư đứng thứ hai chỉ sau Lomond của “Lựa chọn tuyệt vọng”.

Tính tình Lâm Ngạn luôn lấy lợi ích làm trọng, rõ ràng hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ cơ hội lợi dụng Lương Tư Triết để trở mình. Cuộc điện thoại này vừa gọi xong không lâu, cũng không biết là ai thả tin tức lên mạng, nói rằng Lương Tư Triết đang suy nghĩ thay thế Hoàng Thiên Thạch quay lại “Lựa chọn tuyệt vọng”.

Sau khi tin tức được mấy tài khoản VIP Weibo thay nhau chuyển phát, từ mới đầu không ai tin dần dần trở thành thật giả khó phân.

Trong thời gian ngắn trên Internet lại bắt đầu mỗi người nói một kiểu.

—— “Thay người mà thay lên đầu Lương Tư Triết, bên đoàn phim đúng là mặt dày đến mức khiến người ta khó tin.”

—— “Lương Tư Triết chịu nhận hợp đồng phim này, tôi phát trực tiếp nuốt sống máy giặt, nói được làm được.”

—— “Đoàn phim tỉnh đi, đừng nằm mơ nữa.”

—— “Với tính cách ra bài không theo lẽ thường của anh để

Lương, tôi nhất thời không biết có nên tin tin giật gân này không...”

—— “Fan già mười năm như tôi, khóc mà nói, tôi cảm thấy anh ấy thật sự có khả năng làm ra loại chuyện này...”

—— “Loại chuyện tự hạ giá bản thân này, Lương Tư Triết làm được, nhưng Hứa Vân Sơ sẽ đồng ý chắc?”

—— “Nói đùa, nếu Hứa Vân Sơ có thể quản được Lương Tư Triết, sẽ để cho anh ta lộ ra nhiều phốt bạn gái như thế hả?”

Nói tóm lại, đối với chuyện Lương Tư Triết sẽ tham gia quay lại “Lựa chọn tuyệt vọng”, ý kiến trên mạng có thể chia làm ba phe: không tin, không coi trọng, không đồng ý.

Ba ngày sau Lương Tư Triết thật sự đúng hẹn trở về.

Ba rưỡi sáng, sân bay thủ đô, các phóng viên giải trí chuyên nghiệp tinh mắt đã kéo Lương Tư Triết mặt mày xám xịt ra khỏi đám người.

Chỉ nhìn mặt, Lương Tư Triết vẫn đẹp trai như xưa, nhưng không giống như ra nước ngoài nghỉ phép, ngược lại giống như nhặt ve chai trở về.

Anh mặc chiếc sơ mi trắng hơi cũ, trên ống quần còn có vết bùn mới không biết bị bắn lên ở đâu.

Có lẽ anh đã ở trong một ngôi làng hoang vắng, người ở thưa thớt ở nước ngoài trong một thời gian dài.

Khi các phóng viên giải trí cùng nhau đến gần, Lương Tư Triết trông có vẻ bị dọa lùi lại một bước nhỏ: “Ồ, trận chiến lớn vậy,”

Tiếp đó giọng điệu có phần do dự, trong ánh mắt còn trộn lẫn chút vô tội, “Gần đây tôi... không bị “soi” ra gì đúng không?”

“Soi ra rồi soi ra rồi!” Nhóm phóng viên giải trí vây quanh mồm năm miệng mười trên anh.

Rõ ràng Lương Tư Triết biết họ đang nói đùa, anh giơ ba ngón tay dựng thẳng bên tai một cách không mấy đúng đắn: “Ông trời làm chứng, dạo này tôi thật sự thanh tâm quả dục.”

Lời này gây nên một tràng cười hô hố.

“Không tin!” Có người dẫn đầu hét, âm thanh rất cao.

Tiếng ồn ào hơi lớn, đám người vây xem nhanh chóng càng tụ

càng nhiều, mấy hành khách đợi máy bay không hiểu gì cho lắm nhưng vừa nghe nói Lương Tư Triết tới, thế là nhao nhao ùn sang xem trò vui.

May mà rạng sáng không nhiều hành khách, cũng không đến mức gây ra hỗn loạn trật tự ở sân bay.

Tổng Thanh Ngôn – người đại diện chấp hành[2] kiêm trợ lý của Lương Tư Triết dẫn theo một bảo vệ sân bay đi tới, lúc này cẩn thận từng li từng tí bảo vệ anh, tránh cho anh bị người xung quanh chen đẩy.

[2] người đại diện chấp hành: là người chịu trách nhiệm về hoạt động biểu diễn của nghệ sĩ và các vấn đề liên quan khác.

“Suyt, có người đang ngủ.” Lương Tư Triết làm dấu tay ra hiệu cho người xung quanh im lặng, “Nói đi, nửa đêm đợi ở đây muốn hỏi gì? Vừa đi vừa nói.”

Anh vừa đi chuyển, mười phóng viên cũng nhanh chóng đi theo.

Có phóng viên lập tức đặt câu hỏi: “Tư Triết, có tin tức nói anh đang cân nhắc thay thế Hoàng Thiên Thạch để quay lại phim “Lựa chọn tuyệt vọng”, có thật không?”

“Là vì chuyện này à...” Lương Tư Triết dừng một lát như có điều suy nghĩ, tiếp đó cười nói, “Tin tức của mọi người nhanh thật, tôi có nhận được lời mời, cũng đang xem kịch bản.”

“Vậy lần này trở về để bàn bạc chuyện này sao?”

“Bạn đoán đi.” Lương Tư Triết nghiêng mặt, cười nhìn về phía người đặt câu hỏi.

Đây là một trong những chiêu trò anh quen dùng khi tiếp nhận phỏng vấn, lúc không muốn trả lời sẽ nói “Bạn đoán đi”.

Nhưng khi anh nói lời này trong ánh mắt còn kèm theo ý trêu chọc và đùa giỡn, khiến người ta không nổi chấp nhất với anh. Lần này cũng giống vậy, người đặt câu hỏi là phóng viên nữ trẻ tuổi, nhất thời ghen lời không biết nói gì cho phải.

Cũng may chẳng mấy chốc có người đoạt lấy cơ hội hỏi: “Xin hỏi anh Lương, tại sao lại cân nhắc lời mời quay thế này?”

Ánh mắt của Lương Tư Triết cũng theo đó chuyển lên người đặt câu hỏi kia, anh không trả lời trực tiếp câu hỏi này mà nói gần lấp lửng: “Bạn từng phỏng vấn tôi một kỳ đúng không?”

“À... phải, anh vẫn nhớ à.” Rõ ràng phóng viên hơi bất ngờ.

“Bởi vì tiêu đề bạn đưa ra, có phần... Nói như thế nào nhỉ, xảo trá?” Anh bắt đầu trò chuyện với phóng viên, không nhanh không chậm, câu được câu không.

“Sau đó tuyên truyền của anh đã bỏ tiêu đề kia rồi.”

“Không phải họ, là tôi bỏ đấy, lần đó vừa khéo tôi nhìn thấy, muốn biết tại sao không?” Lương Tư Triết hỏi rất tùy ý, lời nói ra giống như đang nói đùa với bạn cũ, “Bạn biết tổng tôi rồi thì thôi, còn ý đồ vạch trần tôi, không tử tế nhé.”

“Thiếu niên ảnh đế Lương Tư Triết: phách lối là màu sắc tự vệ của cậu ta”, đến bây giờ Lương Tư Triết vẫn còn nhớ rõ tiêu đề ban đầu của bài báo đó.

Lương Tư Triết dáng cao chân dài, bước đi lại rất nhanh, bị anh làm gián đoạn, phóng viên ở đây vẫn chưa kịp hỏi được nguyên do, đã đi theo anh ra đến cửa sân bay.

Tại lối ra, một chiếc xe thương vụ khí phái màu đen đang đậu ở đó, tài xế đã mở cửa ghế sau chờ bên cạnh.

Có bảo vệ của sân bay che chở bên cạnh, Lương Tư Triết bình yên vô sự cúi người ngồi vào trong xe.

Cửa xe đóng lại, các phóng viên bị ngăn ở bên ngoài, các câu hỏi liên tiếp mơ hồ xuyên qua cánh cửa xe nặng nề.

Tổng Thanh Ngôn lên xe từ bên kia, ngồi vào hàng cuối cùng.

Tài xế theo sát ngồi vào, thắt dây an toàn, thả tay phanh, khởi động xe, động tác rất nhanh nhẹn, sau đó hỏi Lương Tư Triết theo thông lệ: “Cậu Lương, xuất phát bây giờ à?”

Lương Tư Triết đang quay mặt nhìn bên ngoài cửa sổ xe, qua tấm kính cản sáng màu đen trên cửa kính xe, anh nhìn thấy một vầng trăng treo trên chân trời cách đó không xa, rất sáng cũng rất tròn.

Mười lăm trăng sáng mười sáu trăng tròn, hôm nay vừa khéo là giữa tháng, ngày mười sáu.

Anh không lên tiếng, tài xế không thể tự chủ trương lái xe rời đi.

Phóng viên ngoài xe vẫn không chịu bỏ qua, có người đến gần thử mở cửa xe, nhìn lại từ trong xe, giống như đang xem một bộ phim câm đen trắng cũ kỹ.

Bối cảnh là sắc thái tối tăm của đèn đường, mỗi người đều có vẻ mặt nôn nóng, bờ môi không ngừng khép mở, lại không nghe rõ họ đang nói gì.

“Anh Tư Triết, chúng ta đi thôi?” Tống Thanh Ngôn cho rằng anh đang thất thần nên lên tiếng nhắc nhở.

“Đợi một lát.” Lương Tư Triết bỗng nhiên mở miệng, sau đó duỗi tay nhấn nút bấm cửa kính, cửa kính lập tức hạ xuống, anh bám vào bệ cửa nhìn người ngoài xe, “Vừa rồi còn có một câu hỏi chưa trả lời đúng không?”

Có phóng viên không nghe thấy anh nói chuyện, vẫn đang kiên nhẫn cao giọng đưa ra vấn đề: “Anh Lương, anh có ý kiến gì với chuyện Hoàng Thiên Thạch hít cần không?”

Lương Tư Triết không để ý vấn đề này, cũng không quan tâm có người đang nghe hay không, giọng anh không cao cũng không thấp, tự nói: “Tại sao tôi cần nhắc lời mời quay bù này à... Bởi vì phim này có liên quan đến một người bạn cũ của tôi, cậu ấy có ơn với tôi, cho nên tôi đang suy nghĩ báo ơn.”

Nói xong cũng mặc kệ phản ứng ngoài xe, anh nâng cửa kính lên, tư thế thả lỏng dựa vào lưng ghế, nói với tài xế đằng trước: “Anh Trần, đi thôi.”

Tống Thanh Ngôn ghé sau lại không bình tĩnh như vậy, cửa sổ xe vừa đóng lại, cô lập tức bám vào ghế xe thò người qua hỏi:

“Anh Tư Triết, báo ơn gì ạ? Phim này có liên quan đến đạo diễn Tào Tu Viễn?”

(Lúc nói đến bạn cũ, anh Triết dùng từ 他 – hắn đại từ này không phân tuổi tác)

“Vừa liên quan, vừa không liên quan.” Lương Tư Triết giải nhất là úp úp mở mở.

“Em ngày càng nghe không hiểu anh nói gì... Thôi, em cảm thấy ngày mai chị Vân Sơ lại phải tức giận rồi.” Tống Thanh Ngôn chống cằm lên ghế trước, giọng nói lộ ra chút tuyệt vọng, “Chị ấy vốn không cho anh đóng phim này, anh thì hay rồi, trước tiên rung tin tức xuống cho phóng viên, còn chủ động vạch trần, không hề...” Tiếng nói ngày càng nhỏ, không dám nói tiếp. Lương Tư Triết không nghe rõ mấy chữ đằng sau nên nhắm mắt hỏi: “Không hề gì...”

“Thận trọng, anh không thận trọng tí nào!” Tống Thanh Ngôn đánh bạo nói.

Lương Tư Triết không nhịn được cười một tiếng: “Em từng thấy anh thận trọng khi nào?”

“Lần khác không thận trọng cũng không sao,” Tống Thanh Ngôn thấp giọng nói thầm, duy trì âm lượng ở mức vừa đủ – nếu như phán đoán được trên mặt Lương Tư Triết toát ra vẻ không thích, cô có thể dừng cương trước bờ vực xem như chưa nói bất cứ lúc nào, “Nhưng mà lần này... thật sự không tốt, anh cũng không biết trên mạng nói như thế nào mà, nói đây là vị trí thể thân, nhật thừa, khó nghe lắm.”

“Để họ nói thôi,” Lương Tư Triết mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn cô, “Em tin không, mấy tiếng sau anh nhất định lên trang nhất.

Vẻ mặt này là sao? Mấy tháng anh không lên trang nhất rồi, em phải vui vẻ mới đúng.”

Vẻ mặt Tống Thanh Ngôn ưu sầu: “Không lên còn dễ nói ấy, vừa lên chị Vân Sơ nhất định sẽ bùng cháy... Anh Tư Triết, anh thật sự định đóng phim này à?”

“Để xem đã.” Giọng điệu của Lương Tư Triết thoải mái.

“Hả? Anh vẫn chưa nghĩ xong đã nói như thế với phóng viên?”

Tống Thanh Ngôn trợn mắt há mồm ngồi lại chỗ ngồi.

Cô thật sự phát sầu thay Hứa Vân Sơ.

Nếu Lương Tư Triết nhận phim này, sẽ bị nói là kẻ thể thân, nhật thừa, mất giá trị bản thân.

Nếu Lương Tư Triết không nhận phim này, câu trả lời hôm nay



của anh một khi bị truyền ra lại bị chửi là ké fame.

Cô là một trợ lý nhỏ vào ngành hai năm cũng có thể nghĩ đến phương diện này, Lương Tư Triết lăn lê bò lết trong cái ngành này mười năm, từng bị mắng còn nhiều hơn cả nước cô uống, sao có thể không dự đoán được hậu quả này?

Nghĩ đến đây, cô nhanh chóng lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Hứa Vân Sơ.

## Chương 4: Hiện Tại 4

### DTV-EBOOK

Như Lương Tư Triết nói, mấy tiếng sau, anh đã lên hot search y như dự đoán.

Mấy từ khóa hot search đầu trên Weibo đều có liên quan đến Lương Tư Triết, nom đến là phô trương.

“Lương Tư Triết – Lựa chọn tuyệt vọng” “Lương Tư Triết quay thế chỗ” “Lương Tư Triết báo ơn” “Lương Tư Triết xuất hiện ở sân bay vào rạng sáng”, đính kèm là một video quay trực tiếp ở sân bay, quay từ đầu đến cuối, không cắt giây phút nào.

Biên tập tải video lên có lẽ là fan của Lương Tư Triết, tấm ảnh cắt ra làm bìa video cực kỳ giống bộ phim cũ Hồng Kông đầy hoài niệm — dưới ánh đèn đường vàng mờ, Lương Tư Triết nghiêng người bám lên cửa xe hạ xuống, bóng đêm và ánh đèn tử mị phác họa đường nét trên mặt anh.

Lần trong hàng tá những lời suy đoán về “ân nhân” của Lương Tư Triết, có một bình luận hoàn toàn không ăn khớp được đẩy lên vị trí cao nhất — “Chợt nhớ đến câu nói của Tào Tu Viễn mấy năm trước, ‘Bạn xem, ánh sáng và bóng tối đều rất dịu dàng với cậu ấy.’ ”

—— “Đây coi như là tự mình vạch trần ha? Các fan đừng chờ mong may mắn gì nữa, nếu ảnh đế Lương đã nói có liên quan đến báo ơn, có vẻ là chín phần mười sẽ nhận bộ phim này.”

—— “Tò mò Lương Tư Triết báo ơn ai? Lật tài liệu liên quan, không có tin nào nói phim này có liên quan đến Tào Tu Viễn mà...”

—— “Vai phụ + thay thế, báo ơn đến độ tự hạ giá bản thân này, cấp bậc của ân nhân dù thế nào cũng phải đạt tới cấp bậc của Tào Tu Viễn nhỉ?”

Ngày đó chủ đề dư luận chủ yếu vây quanh chữ “báo ơn” trong

miệng Lương Tư Triết, chưa đến hai tiếng sau, đã có blogger giải trí nhanh tay liệt kê ra ân nhân trong giới của Lương Tư Triết những năm qua.

Dựa theo ân tình lớn nhỏ, lại xếp theo cấp bậc ngôi sao từ cao xuống thấp, Tào Tu Viễn với tư cách là Bá Lạc[1] đưa Lương Tư Triết lên vị trí ảnh đế, hoàn toàn xứng đáng xếp ở vị trí cao nhất.

Mà những năm này Hứa Vân Sơ gian khổ đồng hành với Lương Tư Triết, cũng không ngoài dự đoán được đứng hàng thứ hai, còn lại là biên kịch, nhiếp ảnh gia, biên tập... Đều là người có quyền trong giới điện ảnh trong nước.

[1] Bá Lạc người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa.

Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài

Nhưng, so sánh với đội hình sau màn của “Lựa chọn tuyệt vọng”, vẫn không ai dám khẳng định ân nhân mà Lương Tư Triết nói rốt cuộc là ai.

\*

Địa điểm hẹn cơm ở Tô Tạp —— một nhà hàng tư gia món Tô Châu.

Tám giờ tối, đến gần cửa nhà hàng tư gia ở ngoại ô, một chiếc xe thể thao màu xanh sẫm chậm rãi dừng lại.

Tào Diệp bước xuống xe, ném chìa khóa cho thằng nhóc giữ cửa đang chạy tới.

Lâm Ngạn đang đứng ở cửa ra vào nói chuyện tào lao với bà chủ Tô Đường của nhà hàng.

Nhác thấy Tào Diệp, hần cười rõ tươi: “Giờ này trong đường vành đai sáu có thể lái được ba mươi dặm à? Con Aston Martin hộp số tay của mày lái sướng chết ha.”

“Anh biết cảm giác sướng hơn cả sướng chết là gì không?” Tào Diệp đi qua, ôm lấy cổ Lâm Ngạn hạ giọng nói bên tai hần, “Sướng đến dục tiên dục tử.”

Lâm Ngạn cười ha ha, đưa điếu thuốc cho cậu: “Được được, anh

dám cam đoan, hơn mấy chục triệu nhân khẩu ở Bắc Kinh này, không ai có thể giày vò nhiều kiểu hơn mày.

Đây là giờ tắc đường trong thành phố, mày lại đổi xe tới đây à...  
Này,” Nói còn chưa dứt lời, ánh mắt của hắn lướt qua bả vai Tào Diệp, “Lương Tư Triết đến rồi.”

Tào Diệp quay đầu lại nhìn theo ánh mắt của Lâm Ngạn.  
Lương Tư Triết bước xuống từ ghế lái, ăn mặc rất thoải mái, trên tay cầm một chiếc áo khoác, đi về phía họ.

“Hai người một trước một sau không chênh lệch đến hai phút đồng hồ, này gọi là gì nhỉ? Duyên phận trời định,” Lâm Ngạn cười nói, “Tư Triết, nếu cậu không nhận phim này, chính là làm trái ý trời đó.”

Lương Tư Triết đi lên trước bắt tay Lâm Ngạn đưa tới, cười một cái nói: “Đâu có khoa trương đến vậy, cùng lắm xem như có duyên mà không có phận.”

Tô Đường cũng vươn tay về phía anh: “Tư Triết, đã lâu không gặp.”

“Phải, giám đốc Tô.” Lương Tư Triết đáp.

Theo lẽ thường thì phải bắt tay với Tào Diệp, dù sao cậu cũng là chủ đầu tư của “Lựa chọn tuyệt vọng”.

Nhưng Tào Diệp một tay kẹp điều thuốc một tay đút túi, dù bạn vẫn ung dung đứng, không có ý định vươn tay ra bắt, giống như tối nay không phải sân nhà của cậu, cậu chỉ tới đây bàng quan thôi.

“Quá quen rồi, cho nên không cần bắt tay đúng không?” Ánh mắt Lương Tư Triết chuyển sang cậu, trong mắt mang theo mấy phần đùa giỡn.

Họ cao xem xem nhau, ánh mắt nhìn nhau gần như là đường thẳng.

Lương Tư Triết nói như vậy, lúc này Tào Diệp mới rút tay ra khỏi túi, bày ra tư thế bắt tay, giọng điệu cũng lười nhác mà qua quýt: “Bắt tay cũng nên nói lời dạo đầu, tôi vẫn chưa nghĩ ra phải nói

gì.”

“VẬY THÌ...” Lương Tư Triết nắm tay cậu, “HỢP TÁC VUI VẺ, SẾP TÀO?”

“ĐƯỢC.” Tào Diệp nói.

“Chúng ta vào trong nói chuyện đi, đã đặt phòng rồi.” Lâm Ngạn đưa thuốc lá cho Lương Tư Triết, thấy Lương Tư Triết xua tay từ chối, hần hơi kinh ngạc, “Cậu không hút thuốc?”

“ĐANG CAI THUỐC.” Lương Tư Triết nói.

“Thảo nào,” Lâm Ngạn hiểu rõ, “Tôi đã nói mà, tin tức cậu hút thuốc mấy năm trước cũng từng lên trang nhất của báo giải trí,” Nói đoạn quay đầu nhìn về phía Tô Đường, “Tô Đường cô có nhớ không, lúc đó ‘Báo Sáng Bắc Kinh’ tốn mất nửa trang bìa đưa tin chuyện này, chỉ riêng tiêu đề đã chiếm một phần tư trang bìa rồi.

Khi đó truyền thông thích chuyện bé xé ra to nhất.

Chúng tôi khi ấy vẫn đang đi học, đã từng nghĩ, quào, anh bạn này ngẫu vãi.”

Khi đó Lương Tư Triết còn để tóc dài chạm vai, buộc sau gáy, tóc rối trên trán rơi xuống một túm, hơi xoắn.

Ngồi bên cạnh con sư tử đá nhe răng ở cổng nhà hát, ánh mắt mê man nhìn phía xa hút thuốc.

Cũng không biết có phải paparazzi cố ý hay không, hoặc là góc độ chụp lén vừa vặn, tóm lại thiếu niên ảnh đế leo lên trang đầu thoát nhìn u buồn mà phản nghịch, là đáng vẽ truyền thông thích nhất, cũng là điệu bộ công chúng tò mò nhất.

“Này, thú thật nhé,” Lương Tư Triết cười một tiếng, “Khi đó họ chụp lén tôi, trước đó tôi đã chú ý đến rồi, cho nên tôi cố ý làm như thế cho họ chụp được.”

“HẢ?” Lâm Ngạn ngăn ra, “Thật hay giỡn vậy?”

“Thật đấy, chủ yếu là lúc đó tôi phát hiện có người chụp lén, họ đã chụp nhiều lắm rồi, dưới tình huống đó nếu tôi không thể cướp được máy ảnh, chỉ có thể cố gắng để họ chụp tôi đẹp hơn.

Cho nên, ngẫu gì đó mà, toàn là tạo dáng thôi, đừng tin.”

“Không phải, Tư Triết,” Lâm Ngạn trợn mắt há mồm, “Cậu nói như thế, còn đùa giỡn đám paparazzi kia một phen, ngẫu hơn cả tấm ảnh kia nhiều.”

Lúc này Lương Tư Triết quay sang nhìn hắn, bỗng nhiên cười ra tiếng: “Sếp Lâm, anh tin thật à?”

Lâm Ngạn lập tức ý thức được người bị chơi xỏ một phen đã biến thành mình.

Là ông chủ trẻ tuổi của tập đoàn Đông Thịnh, Lâm Ngạn chưa bao giờ bị người đùa như thế, nhất thời trên mặt hơi lúng túng.

Nếu trước mắt đối thành người khác, nói không chừng hắn đã đổi sắc mặt rồi, nhưng lúc này đối mặt với Lương Tư Triết, Lâm Ngạn chỉ có thể kìm nén cơn giận cười gượng nói: “Rốt cuộc có thật không?”

“Anh đoán đi.” Lương Tư Triết cười nhìn hắn.

Nhìn điệu bộ rất vẻ kinh ngạc của Lâm Ngạn, Tào Diệp đi phía sau không nhìn được cũng nhếch miệng cười một tiếng.

Cái tính gian xảo của Lâm Ngạn, thật sự chỉ có Lương Tư Triết mới có thể khắc được.

Còn vài chục bước là đến phòng, điện thoại của Tào Diệp bỗng vang lên.

Cậu lấy ra nhìn, là Trình Đoan gọi điện tới.

Trình Đoan sẽ không tùy ý gọi điện, một khi gọi tới đều là chuyện quan trọng.

Tào Diệp báo một tiếng với Lâm Ngạn rồi đến bên cửa sổ nghe máy: “Chuyện gì?”

“Tào Diệp, tối nay cậu đi ăn cơm với Lương Tư Triết đúng không?”

“Phải.”

“Là thế này, lúc này Hứa Vân Sơ gọi điện đến, vừa bắt đầu đã mắng tôi một trận xối xả, nói công ty chúng ta để lộ bí mật.

Bên họ vẫn chưa chắc chắn có muốn nhận ‘Lựa chọn tuyệt vọng’ không, chúng ta đã thả tin tức ra trước, cách làm này quá lươn lẹo... Nhưng mấu chốt là, chuyện Lương Tư Triết đang xem kịch bản, trước đó tôi không nói với ai cả, ngay cả Từ An Kiều cũng chưa nói, sao có thể là công ty chúng ta thả tin đồn?”

Tào Diệp nghĩ ngợi nói: “Hoặc là Lâm Ngạn, không thì là Triệu Thừa Đông, hạ Phương Văn chắc sẽ không.”

“Tôi cũng đoán thế, lần trước hợp tác, công ty Lâm Ngạn đã làm rất nhiều chuyện như này... Tào Diệp, cho dù nói thế nào, tôi cảm thấy cậu nên giải thích chuyện này trước mặt Lương Tư Triết, tốt nhất đừng có loại hiểu lầm này, truyền đi sẽ không tốt cho danh tiếng của công ty.”

“Người nên giải thích không phải chúng ta, là Lâm Ngạn.”

“Hả?”

Tào Diệp nhớ đến cảnh vừa rồi trong hành lang, cười một tiếng bảo: “Tôi còn đang nghĩ sao anh ta vô duyên vô cớ diss Lâm Ngạn.”

“Gì vậy?”

Tào Diệp ngừng cười: “Không có gì, anh không cần lo lắng bên Lương Tư Triết, anh giải thích ổn thỏa với Hứa Vân Sơ là được rồi.”

Trình Đoan không biết làm sao: “Tôi đã thề độc rồi, nhưng cô ấy, tôi đoán có lẽ tâm trạng không tốt...”

“Anh nói với cô ấy, thay vì truy cứu tới cùng ai thả tin đồn ra, không bằng quản tốt nghệ sĩ nhà mình, để sau này anh ta đừng nói lung tung với truyền thông.”

“Như vậy không tốt lắm đâu,” Trình Đoan cười khổ, “Nói thế nào thì cũng là Lương Tư Triết giúp chúng ta một tay, nếu không nhờ cậu ta, bây giờ chắc ‘Lựa chọn tuyệt vọng’ đã im hơi lặng tiếng, đâu ra độ thảo luận cao như thế.”

“Anh yên tâm,” Tào Diệp nói, “Tôi sẽ cảm ơn anh ta đàng hoàng.”  
Cúp điện thoại, Tào Diệp đi về phía căn phòng.

Đẩy cửa ra, Lâm Ngạn đang mời rượu Lương Tư Triết: “Cậu thật hả? Vừa nãy nói cai thuốc, giờ lại nói cai rượu, tôi không tin đâu.

Tư Triết, xem như tôi đã nhìn ra, lời cậu nói không thể xem là thật, tưởng thật với cậu chính là khách sáo, đúng không?”

“Tôi thật sự cai rượu, anh phải tin điều này,” Lương Tư Triết nói như thật mà chuyển mu bàn tay về phía Lâm Ngạn, “Đã tiêm disulfiram[2], lỗ kim còn ở đây, uống sẽ xảy ra chuyện.

Sếp Lâm, tôi thì không sao, nhưng liên quan đến việc quay lại phim, cẩn thận vẫn tốt hơn.”

[2] Disulfiram là một loại thuốc được sử dụng để điều trị chứng nghiện rượu

“Dù gì cậu cũng là ảnh đế mà, Tư Triết, cậu nói câu nào nên tin câu nào không nên tin, tôi chẳng biết được,” Thấy Tào Diệp đẩy cửa đi vào, Lâm Ngạn ngẩng đầu nhìn về phía cậu, “Nào nào Tào Diệp, đúng lúc mày qua đây, Tư Triết nói cậu ta đang cai rượu, mày cảm thấy có nên tin không?”

Tào Diệp không nói tin hay không tin, mà đi tới kéo cái ghế đối diện Lương Tư Triết ra, nhìn anh nói: “Cai thuốc lại cai rượu, anh muốn đi tu à? Vậy có đang cai sắc không?”

“Có chứ,” Lương Tư Triết nói, “Cậu không nhìn ra gần đây tôi thanh tâm quả dục hả? Nói thật với cậu, sau khi video ở sân bay bị up lên mạng sáng nay, đoàn làm phim của Tây du ký bản mới lập tức gửi lời mời, sẵn lòng mời tôi đến diễn Đường Tam Tạng, điều này nói rõ cái gì?”

Tào Diệp bị anh chọc cười: “Nói rõ anh giỏi tán dóc, đoàn làm phim nào sẽ liên hệ anh với Đường Tam Tạng?”

“Cậu đừng không tin, chuyện này đều chẳng là gì,” Lương Tư Triết làm như có thật, “Năm ngoái King Kong cố tình làm lại bản Trung Quốc, nhà sản xuất nhìn thấy tôi, cứ muốn tôi đến diễn King Kong đấy.”

Không ai sẽ liên hệ con tinh tinh khổng lồ đen thui này với Lương Tư Triết, Tào Diệp gần như mặc kệ anh, cười một tiếng: “Anh cứ chém gió đi.”

Lương Tư Triết cầm chén rượu, nhẹ nhàng lắc nửa ly rượu vang,



nhìn Tào Diệp: “Câu chuyện người đẹp và quái thú, cậu đoán họ quyết định nữ chính là ai?”

Tào Diệp không tiếp lời: “Tôi không có hứng thú.”

Ngược lại là Lâm Ngạn tràn đầy phấn khích hỏi: “Ai vậy?”

Lương Tư Triết đặt ly đế cao lên bàn, đẩy lên trước mặt Lâm Ngạn, lấy đạo của người trả lại cho người: “Anh uống chén rượu này tôi sẽ nói.”

Biết rõ King Kong bản Trung Quốc gì đó là đang nói hươu nói vượn, nhưng Lương Tư Triết lại có bản lĩnh khơi gợi sự tò mò của người khác.

Lâm Ngạn bưng ly rượu vừa rồi tự tay rót kia.

Lương Tư Triết làm động tác “mời”.

Lâm Ngạn uống rượu luôn luôn sảng khoái, lúc này giơ lên, uống một hơi cạn thấy đáy, xoay miệng chén về phía Lương Tư Triết, “Nói đi.”

Lương Tư Triết ra vẻ bí ẩn đặt ngón trỏ trước môi, thấp giọng, “Suyt, là Lâm Huyễn.”

Lâm Ngạn nghe xong cười to một tràng.

Được, thì ra trò đùa này hướng về Tào Diệp, chén rượu này uống rất đáng.

Quan hệ của Lâm Huyễn, Tào Diệp và Lương Tư Triết, người trong cái giới nhỏ này của họ đều biết.

Khoảng vài năm trước, Tào Diệp mạnh mẽ theo đuổi Lâm Huyễn một hồi, mắt thấy sắp thành công, truyền thông đột nhiên tung ra ảnh Lương Tư Triết và Lâm Huyễn ôm hôn ở đầu đường.

Nếu như chuyện văn vện đơn giản như vậy thì cũng thôi, mấu chốt ở chỗ, hai tuần trước khi “Lựa chọn tuyệt vọng” xảy ra chuyện, Lương Tư Triết và Lâm Huyễn vừa được tạp chí nổi tiếng trong ngành đánh giá là “Top 1 CP làng giải trí khiến người khó quên nhất”.

Thế mà chỉ vài hôm, Lâm Huyền đã bị lộ chuyện vào khách sạn với một người đàn ông thần bí vào đêm khuya.

Mà “người đàn ông thần bí” kia chính là Tào Diệp.  
Truyền thông lộ video ra không tiếc khoa trương: “Đó là người đàn ông thân hình cao lớn, giống như siêu mẫu nam, nhìn từ bóng lưng nom không lớn tuổi lắm, còn là một con sói nhỏ.” Cho dù lúc ấy trên Internet ngập tràn suy đoán, nhưng vì Tào Diệp rất ít xuất hiện trong tầm mắt của công chúng, nên đối tượng nghi ngờ từ đầu đến cuối cũng không rầm rộ sôi nổi rơi xuống đầu cậu.

Nhưng việc này cũng chẳng phải bí mật gì trong vòng bạn bè của Tào Diệp, có một khoảng thời gian, mấy người bạn của cậu còn gọi đùa cậu là “Chó sói nhỏ”, đều bị Tào Diệp đen mặt mắng “cút”.

Nói đùa trên đầu mình, Tào Diệp không rơi vào thế yếu đánh trả Lương Tư Triết: “Tôi không quan tâm ai diễn người đẹp, chỉ muốn biết anh có thật sự muốn leo lên nóc Tòa nhà Empire State đánh máy bay[3] không.”

[3] Đánh máy bay còn có nghĩa là quay tay.

Ý của cậu là cảnh quay kinh điển trong King Kong, một câu hai ý nghĩa, mấy người ở đây đều ngầm hiểu ý mà cười to.

Lương Tư Triết cũng cười, cười chán mới chậm rãi nói: “Cái này à... bởi vì nó sẽ được bản địa hóa, họ dự định để tôi ở trên cao ốc Lomond – một trong những tòa nhà nổi tiếng ở Bắc Kinh, đến lúc đó còn xin sếp Tào vui lòng cho mượn địa điểm.”

Tào Diệp cười một tiếng: “Nào dám.”

Lâm Ngạn xem nào nhiệt rất vui sướng, cười rót rượu cho Tào Diệp: “Tư Triết, bản lĩnh nói kháy người khác của cậu rất khó lường, bình thường cái miệng của Tào Diệp đã rất giỏi rồi, đâu thể thấy cậu ta bị khịa đến mức này, nào Tào Diệp, hôm nay mà có thể xem như gặp kỳ phùng địch thủ, uống một chén.”

“Anh ta được xưng là vua khịa, kỳ phùng địch thủ gì chứ, Lâm Ngạn anh đánh giá em cao quá rồi.” Tào Diệp nói vậy nhưng vẫn nhận rượu Lâm Ngạn đưa tới, uống một ngụm.

Nước đá Lương Tư Triết gọi được đưa ra vào lúc này, anh cầm lên uống một ngụm: “Cũng đúng, nói ra tôi xem như là thầy của Tào Diệp trên phương diện này.

Lúc tôi mới quen cậu ấy, cậu ấy ngoan lắm.”

“Ng ngoan?” Lâm Ngạn nhìn Tào Diệp một cái, cảm thấy cách nói này rất mới mẻ, “Cậu ta ngoan lúc nào?”

“Mười năm trước?” Lương Tư Triết nhìn về phía Tào Diệp, “Đúng không?”

“Có lẽ vậy.” Tào Diệp gấp đồ ăn vào trong bát, mắt tập trung đáp.

## Chương 5: Hiện Tại 5

### DTV-EBOOK

Một bữa cơm gần như luôn nói chêm chọc cười.  
Lâm Ngạn thử dẫn chủ đề câu chuyện về “Lựa chọn tuyệt vọng”,  
nhưng Lương Tư Triết luôn có cách để đổi chủ đề.

Anh đối phó với phóng viên đều thuận buồm xuôi gió, mấy lời  
khách sáo ngoài nghề của Lâm Ngạn này đương nhiên không  
cần nhiều lời.

Nhưng Tào Diệp cũng không vội đi vào chủ đề chính, không  
nhanh không chậm nói đông nói tây với Lương Tư Triết.

Hai người anh tới tôi lui, không ai rơi vào thế yếu, cứ như đang  
so chiêu.

Lâm Ngạn ở bên cạnh lo muốn chết.

Hoàng thượng không vội thái giám gấp, hắn chẳng thể ngờ có  
một ngày câu nói này sẽ rơi xuống đầu mình.

“Nói gì có tác dụng đi.” Hắn gửi tin nhắn cho Tào Diệp, sau đó  
nháy mắt ra hiệu cho Tào Diệp nhìn điện thoại.

Tào Diệp nhìn lướt qua màn hình điện thoại trên bàn, vẫn làm  
theo ý mình nói chuyện tào lao với Lương Tư Triết.

Nhắc nhở ngoài sáng trong tối đều không có hiệu quả, mắt thấy  
đánh mấy vòng Thái Cực rồi, bữa tiệc sắp kết thúc, mấy người  
đều đã đặt đĩa xuống.

Lâm Ngạn bắt lực ra đòn sát thủ ngay trước mặt Tào Diệp: “Tư  
Triết cậu vẫn chưa biết đúng không, phim “Lựa chọn tuyệt  
vọng” liên quan đến thỏa thuận đánh cược một tỷ.”

Lương Tư Triết nghe xong quả nhiên nổi lên hứng thú, không

đổi chủ đề nữa, ngược lại cúi người: “Có nghe thấy, cho nên rốt cuộc là chuyện gì?”

“Câu bảo nó nói đi.” Lâm Ngạn nghiêng mặt về phía Tào Diệp.

“Thỏa thuận đánh cược niêm yết của công ty mà thôi, chỉ có thể nói áp lực phòng vé của phim này hơi lớn, nhưng tính hết một tỷ lên đầu nó thì cũng không hiện thực lắm.”

Tào Diệp không nói dối.

Đôi câu vài lời liên quan đến “thỏa thuận đánh cược” trên Internet, chấp vá lại thật ra cách xa sự thật vạn dặm.

Gánh vác thỏa thuận đánh cược một tỷ cũng không phải bản thân phim “Lựa chọn tuyệt vọng”, mà là truyền thông Lomond – nhà đầu tư lớn nhất sau màn.

Chuyện phải ngược dòng tìm hiểu về ba năm trước đây, khi đó Lomond vừa mới thành lập, vướng vào vấn đề xoay vòng vốn.

Có hai con đường bày trước mặt công ty: hoặc là đầu tư bỏ vốn, chia nhỏ cổ phần công ty, hoặc là bị thu mua, dựa lưng vào cây đại thụ để hóng mát.

Tào Diệp chọn con đường thứ ba mạo hiểm hơn cũng gan dạ hơn, ký thỏa thuận đánh cược với tập đoàn Garness.

Nội dung thỏa thuận là tập đoàn Garness sẽ giải quyết tất cả vấn đề tiền bạc trước mắt giúp Lomond, nếu bốn năm sau Lomond thành công niêm yết với giá trị thị trường, đến lúc đó Garness sẽ dùng phần vốn này trở thành một trong những cổ đông của Lomond, ngày sau cũng không can thiệp vào bất cứ vận hành công việc nội bộ nào của Lomond nữa.

Nếu như niêm yết thất bại, Lomond sẽ tự động đưa về dưới sự quản lý của tập đoàn Garness.

“Garness?” Lương Tư Triết nghe được hai chữ này, nhướn mày một cái, “Bác cả của cậu đối xử với cậu... thật sự không nhân từ nương tay chút nào.”

“Chuyện làm ăn mà,” Giọng nói của Tào Diệp qua quýt bình thường, “Ông ấy cũng coi như tận tình hết nghĩa.”

Thỏa thuận đánh cược, luôn có một bên kiếm bộn không lỗ.  
Là một tập đoàn ăn uống cao cấp nổi tiếng lừng lẫy trong nước,  
những năm này dưới sự quản lý chặt chẽ của Tào Tu Nghiêm  
bác cả của Tào Diệp, Garness đã ngày càng phát đạt.

Ba năm trước đây thắng ngay từ trận đầu tại thị trường Đông  
Nam Á, năm ngoái khách sạn đã gióng trống khua chiêng tiến  
quân vào thị trường Bắc Mỹ.  
Tham vọng của Tào Tu Nghiêm không hề dừng lại, những năm  
này lại liếc đến thị trường phim ảnh trong nước.

Người sáng suốt cũng nhìn ra được, ông ta đã có ý thu mua  
Lomond từ lâu.

Lúc ấy Lomond rơi vào cảnh khốn khó, phương án đầu tiên Tào  
Tu Nghiêm đưa ra là Garness đầu tư cổ phần, trở thành cổ đông  
lớn nhất của Lomond.

Đáng tiếc phương án này bị Tào Diệp từ chối ngay tại chỗ.  
Thật ra bị Garness thu mua, cho dù đối với truyền thông  
Lomond khi ấy hay là hiện tại mà nói đều chưa chắc là chuyện gì  
xấu.

Đối với khi ấy mà nói, sau này vốn của Lomond dư dả, sẽ không  
còn gặp vấn đề khó khăn quay vòng vốn nữa.

Còn đối với hiện tại mà nói, có sự giúp đỡ của Garness, việc mở  
rộng chuỗi rạp chiếu phim ở các địa phương khác của Lomond  
sẽ rất thuận lợi, ngày tháng sau này sẽ tốt hơn rất nhiều, đường  
rộng hơn cũng thuận hơn.

Nhưng Tào Diệp không thích.

Lý do rất đơn giản và đầy đủ, bởi vì không tự do.

Cho nên lần này cũng giống vậy, cậu sẽ không để cho truyền  
thông Lomond tùy tiện rơi vào trong túi Garness.

“Thật ra khi ấy cậu cũng có thể tìm tôi mà,” Ngón tay Lương Tư

Triết chống hờ cảm, gõ nhẹ hai cái, “Có lẽ không ra tay hào phóng như bác cả của cậu, nhưng điều kiện tôi đưa ra, sẽ rộng rãi hơn ông ta nhiều.”

Tào Diệp như cười như không cười: “Anh định đưa ra điều kiện gì?”

Nửa người trên của Lương Tư Triết nghiêng về phía trước, thấp giọng nhìn vào mắt Tào Diệp nói: “Chỉ cần cậu mở miệng xin tôi, tôi sẽ không đưa ra điều kiện gì cả.”

Tào Diệp cười xùy một tiếng: “Cách xin như thế nào?”

Lương Tư Triết cười một tiếng, dựa trở lại thành ghế, hơi nâng cằm nhìn cậu: “Cậu phải tự nghĩ chiêu, cũng không thể không động não.”

Tào Diệp không cảm kích: “Đáng tiếc chiêu xin người khác giúp này, tôi không bao giờ nghĩ ra.”

Mắt thấy chủ đề sắp vòng đến “Lựa chọn tuyệt vọng”, bầu không khí giữa hai người bỗng trở nên căng thẳng lạ thường.

Tình huống có vẻ không ổn, Lâm Ngạn nghĩ, hấn vội vàng kéo chủ đề về quỹ đạo: “Đều là chuyện đã qua, nói những điều này có gì thú vị đâu? Tư Triết nếu cậu thật sự có lòng giúp Tào Diệp, thì mau đồng ý phim “Lựa chọn tuyệt vọng” đi, những cái khác, nói gì cũng là giả hết.”

Tào Diệp cau mày nói: “Lâm Ngạn.” Giọng điệu không vui, mang theo vài phần cảnh cáo.

Lương Tư Triết suy nghĩ mấy giây, cong vài ngón tay nhanh chóng gõ mấy cái lên bàn: “Cho bên bây giờ chỉ có tôi cứu được trận này đúng không?”

“Chỉ có cậu.” Lâm Ngạn giành nói trước Tào Diệp.

Lương Tư Triết nhìn về phía Tào Diệp.

Tào Diệp từ chối cho ý kiến.

Lương Tư Triết chú ý đến ánh mắt của cậu rơi trên tay trái của mình, thế là anh nhanh chóng duỗi ngón tay đang co lại ra, đặt lên bàn.

Lúc này Tào Diệp đưa mắt nhìn lên mặt anh.

“Có vẻ sắp Tào cũng không tán thành lắm nhỉ.” Lương Tư Triết

nói, “Có thể vui lòng trả lời mấy câu hỏi của tôi không?”

Tào Diệp gật đầu với anh, ra hiệu anh hỏi tự nhiên.

Lương Tư Triết suy nghĩ một lát, ngẩng đầu hỏi: “Vậy nên tình huống trước mắt là dựa theo thỏa thuận, sang năm chính là thời hạn một năm cuối cùng của hiệp định giữa Lomond và Garness, đúng không?”

Tào Diệp gật đầu: “Phải.”

“Nếu phim này không xảy ra chuyện, các cậu dự tính phòng vé sẽ đạt tới một tỷ đúng không?”

“Đây là tình huống lý tưởng nhất,” Tào Diệp châm chọc tìm từ, trả lời cũng không qua loa, “Trên thực tế, tôi cũng không cho rằng chỉ dựa vào bộ phim này có thể gánh được lượng phòng vé lớn như vậy, nhưng nếu tổng hợp cân nhắc sắp xếp thời gian chiếu, hiệu quả tuyên truyền tiền kỳ, quy mô phát hành trung kỳ, danh tiếng lên men hậu kỳ, cùng với biểu hiện của thị trường điện ảnh cùng thời kỳ, không phải không có khả năng đạt được một tỷ phòng vé.”

“Hiểu rồi,” Lương Tư Triết rõ ràng gật đầu, “Có lẽ Lomond cũng sẽ không chỉ nắm một lá bài này, dù sao vẫn còn hơn một năm.

Vậy để tôi đoán xem, tuy trong tay Lomond nắm giữ vài lá bài, có thể chia sẻ áp lực của thỏa thuận đánh cược, nhưng “Lựa chọn tuyệt vọng” do Lomond đầu tư chính, chế tác và tuyên truyền đều do các cậu chỉ đạo, dễ nhận thấy trước khi xảy ra chuyện, đây là lá bài cậu coi trọng nhất.”

Tào Diệp cười: “Anh đoán đúng rồi.”

“Nói cách khác, bây giờ chỉ có tôi cứu được trận này, câu nói này đặt ở tình trạng trước mắt, cũng không tính là nói sai chứ nhỉ?”

Tào Diệp thản nhiên nói: “Có thể nói như vậy.”

“Đã thế...” Lương Tư Triết cười với cậu, cười đến mức có phần ý tứ sâu xa, “Xin tôi đi.”

Trong thời gian ngắn Tào Diệp không nói gì, hai người nhìn nhau, mặc dù trên mặt Lương Tư Triết từ đầu đến cuối luôn mỉm cười, nhưng rõ ràng không có ý định nhượng bộ, ánh mắt đối diện vô thức thêm chút ý giằng co.

Lâm Ngạn ngồi xem bên cạnh huyệt thái dương giật một cái, sợ



một giây sau Tào Diệp lại nói ra một câu “Đến hay không tùy anh”.

Ngay khi hắn vừa định mở miệng đề nghị “Để tôi xin anh”, chỉ thấy Tào Diệp bỗng nhiên cười một tiếng: “Lương Tư Triết, anh báo ơn như vậy à?”

Lương Tư Triết nhìn cậu ba giây, cũng cười lên, nói: “Đùa cậu thôi.

Tôi đã nói sẽ đền ơn, cho nên tôi sẽ suy nghĩ kỹ lời mời này.”

Sau cuộc đối thoại anh tới tôi lui, Lâm Ngạn đứng ngoài quan sát cuối cùng đã nhìn ra: Hai người kia, một người lạt mềm buộc chặt, một người đã nghiện còn ngại, cho nên bữa tiệc này nhìn mặt ngoài là ba người chứ thật ra vốn không có chuyện của mình.

Bảo sao từ đầu đến cuối Tào Diệp luôn bình tĩnh, thì ra đã sớm đoán chắc Lương Tư Triết sẽ nhận lời mời này.

Báo hại mình ngay từ đầu còn định làm người hòa giải.

Đã như vậy, hắn cũng không cưỡng ép chuyển chủ đề lên “Lựa chọn tuyệt vọng” nữa.

Uống rượu vẫn chưa đã, hắn gọi điện thoại kêu tài xế tới, uống hai chén với Tào Diệp, tán dóc vài câu, không bao lâu thì rời đi trước.

Sau bữa cơm này, ấn tượng của Lâm Ngạn về Lương Tư Triết quả thực không tính là quá tốt.

Thời gian hắn tiếp nhận mảng điện ảnh của doanh nghiệp gia đình không dài, tổng cộng chỉ hai năm nên vẫn chưa từng có hợp tác sâu với Lương Tư Triết, những lần gặp gỡ với Lương Tư Triết đa phần đều thông qua Tào Diệp.

Mâu thuẫn giữa hai người này, với tư cách là kẻ ngoài cuộc hắn cũng biết chút ít, nhưng Tào Diệp không sẵn lòng kể cho hắn nghe, phần lớn mọi chuyện đều do Lâm Ngạn tự đoán.

Lúc trước tình cờ gặp trong bữa tiệc khác, nhiều nhất là sơ giao. Chuyện Lương Tư Triết khó hợp tác, vẫn luôn là tin đồn trong giới, trước đây chưa từng “trải nghiệm”, bây giờ xem như có thể hiểu được rồi.

Một bữa cơm bình thường, diễn viên phải cười mà tiếp nhà đầu tư, đến trước mặt Lương Tư Triết, địa vị hai bên rớt xuống ngang nhau.

Nói thật, Lâm Ngạn chưa từng ăn một bữa cơm nào uất ức như thế.

Nhưng giới nào cũng xem trọng việc không thể thay thế.

Điều này đặc biệt đúng với giới của họ.

Bây giờ làng điện ảnh Hoa ngữ không thiếu các nhà đầu tư tiền nhiều quyền lớn, nhưng dù thế nào cũng không thiếu được Lương Tư Triết.

Người xem sẽ không đồng ý, các đạo diễn sẽ càng không đồng ý. Điều Tào Tu Viễn nói tám năm trước đến bây giờ vẫn đúng —— “Cậu ấy là giấc mộng của tất cả đạo diễn, là món quà tạo hóa ban cho màn ảnh.”

Còn có một câu cũng lưu truyền rất rộng: “Diễn viên làm đến mức như Lương Tư Triết, là ông trời thưởng cho anh ta miếng ăn.”

Đương nhiên Lương Tư Triết có mạng lưới giao tiếp và cách làm việc của anh.

Nếu không cái giới này sẽ không tha thứ cho cái tính không biết trời cao đất rộng của anh.

Chỉ nói việc của mấy năm trước, có một công ty giải trí tốn giá cao mời một biên kịch nổi tiếng có thâm niên rời núi.

Yêu cầu đầu tiên mà nhà biên kịch nổi tiếng “gai góc” trong nghề này đưa ra đó là muốn Lương Tư Triết diễn nhân vật chính, nếu không thì không thương lượng chuyện này. Nhưng trong vòng một năm Lương Tư Triết chỉ nhận nhiều

nhất hai hợp đồng phim, thế là dự án này cho đến bây giờ vẫn chậm chạp chưa khởi động.

Có lẽ bởi vì nhà biên kịch Hà Sâm thêm ảnh đế Lương Tư Triết quá đỗi mê người, cho nên phía nhà sản xuất vẫn cam tâm tình nguyện chờ đợi.

Lâm Ngạn đứng dậy nói muốn đi, hai người khác cũng không có tâm trạng tiếp tục.

“Đã gọi tài xế chưa?” Lâm Ngạn đứng lên, nhìn Tào Diệp hỏi, “Nếu không mày đi với anh, ngày mai lại bảo tài xế tới đây lái xe về là được.”

Tửu lượng của Tào Diệp không tính là tốt, uống vài ly rượu vang đỏ đã hơi choáng choáng, cậu xua tay đuổi Lâm Ngạn: “Ai biết anh sẽ ném em ở chỗ nào.” chuyện này có vết xe đổ rồi.

Lúc trước có một lần cậu uống say, Lâm Ngạn nói sẽ đưa cậu về nhà, kết quả nửa đường tự đi tiêu dao sung sướng, vứt cậu trong gay bar nhà mình.

Đến khi Tào Diệp tỉnh táo lại, vừa mở mắt ra đã đối mắt với một người đàn ông trang điểm đậm lông mày đang nhìn cậu chăm chăm, suýt nữa hoảng sợ rút cả cằm.

Từ sau lần đó, Tào Diệp không dám để Lâm Ngạn đưa mình về nữa.

Lâm Ngạn cười nói: “Mày yên tâm, lần này nhất định đưa mày về nhà bình an vô sự.”

Tào Diệp định nói gì đó, lúc này điện thoại trên bàn rung lên, có cuộc gọi đến.

Lâm Ngạn nhìn hai chữ “Lâm Huyền” trên màn hình, cười đến là thích thú: “Ồ, xem ra thật sự không cần anh đưa, anh đi đây, đêm xuân vui sướng.” Nói xong cũng không quên chào hỏi Lương Tư Triết, “Tư Triết, đợi tin tức của cậu.”

Lương Tư Triết đang bung cốc nước lên uống, nghe vậy giơ cốc với hắn một cái, đại khái ý là “Thoải mái đi”.

Tào Diệp cầm điện thoại lên nghe máy, xem ra cũng không có ý định tránh Lương Tư Triết.

Trong điện thoại vang lên giọng nói của Lâm Huyền, hơi quẩn rũ, lại hơi mềm mỏng: “Tào Diệp, cậu ăn cơm ở Tô Tạt đúng không?”

“Sao chị biết?”

“Trùng hợp chị cũng ở đây, vừa định đi, Tô Đường nói cho chị biết.” Tô Đường là bà chủ của nhà hàng tư gia này, nhân vật lớn nhỏ tới đây ăn cơm hầu như đều có chút giao tình với cô, Lâm Huyền nói tiếp, “Cậu ở phòng riêng nào, chị đến tìm cậu uống một chén?”

“Chị thật sự muốn đến?” Tào Diệp dựa vào lưng ghế, khóe mắt nhìn lướt qua Lương Tư Triết, “Tô Đường không nói cho chị Lương Tư Triết cũng ở đây à?”

Lâm Huyền cười vài tiếng trong điện thoại: “Được rồi, biết ngay cậu sẽ không muốn chị qua đó.”

Tào Diệp không quan tâm nói: “Tôi cũng không nói vậy, chị muốn tới thì tới.”

“Hay là thôi đi, sợ cậu mất hứng,” Lâm Huyền dời chủ đề, “Buổi tối có hẹn khác không?”

“Không có,” Tào Diệp nghịch cái chén trong tay, biết mà còn hỏi, “Sao vậy?”

“Cậu nói xem?” Âm cuối hơi nâng lên, ý trêu chọc không nói cũng hiểu.

Lời nói ám chỉ đến mức này, Tào Diệp còn không có phản ứng thì tương đương với việc trực tiếp ngả bài với Lâm Huyền.

Nhưng tạm thời cậu vẫn chưa có dự định này, ngẫm nghĩ bèn nói: “Vậy chị chờ tôi, tôi uống rượu không thể lái xe, về bằng xe của chị.”

“Được ~ chị đợi cậu.” Lâm Huyền nói xong cúp điện thoại.

Tào Diệp đặt điện thoại lên bàn, cầm nửa chén rượu vang còn lại lên uống sạch.

“Là Lâm Huyền?” Lương Tư Triết có phần hứng thú nhìn cậu hỏi, “Cô ấy muốn đến à?”

“Anh có muốn chị ấy đến không?” Tào Diệp hỏi ngược lại.

Lương Tư Triết sờ cằm một cái: “Ngồi xuống uống một chén

cũng không tệ, rất lâu rồi chúng tôi không gặp nhau.”

“Không phải anh tiêm disulfiram sao?” Tào Diệp hỏi.

“Liều mạng tiếp cậu mà.” Lương Tư Triết nhìn cậu cười.

“Thật không?” Tào Diệp nhướn mày nói, “Rất tiếc, chị ấy không chịu tới.”

“Thế thì tiếc thật,” Lương Tư Triết nói như vậy nhưng trong giọng nói lại không nghe ra ý tiếc nuối, anh cười một tiếng đứng lên, “Tôi cũng đi đây, cũng chúc cậu đêm xuân vui sướng.”

Lương Tư Triết cầm áo khoác chuẩn bị đi ra ngoài, nắm chốt cửa kéo cửa ra, Tào Diệp bỗng nhiên lên tiếng ở sau lưng gọi anh lại: “Lương Tư Triết.”

Bước chân Lương Tư Triết dừng lại, nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp: “Hửm?”

“Hợp đồng phim, thật ra anh không nhận cũng không sao.”

“Là sao?”

“Chỉ muốn nhắc anh một câu, anh đền ơn lên đầu tôi, Tào Tu Viễn chưa chắc sẽ cảm kích.”

Lương Tư Triết nghe xong cười lên, khi anh lên tiếng giọng nói dường như trầm hơn vừa nãy: “VẬY còn cậu, Tào Diệp, cậu có cảm kích không?” Nói xong không đợi Tào Diệp có phản ứng gì, anh kéo cửa ra nhanh chân đi ra ngoài.

Cách khách sạn khoảng mấy bước, Lương Tư Triết mặc áo khoác vào, kéo mũ áo lên, che hơn phân nửa gương mặt.

Anh vừa đi ra, đám paparazzi ngồi xổm đợi ở bãi đỗ xe nghe tin lập tức hành động, giơ camera lên về phía anh, ánh đèn flash dày đặc im lặng nhanh chóng sáng lên phía trên ống kính.

Thấy Lương Tư Triết đi về phía chiếc Maybach kia, mấy người nhanh chóng hóp lưng lại như mèo chạy đến xe van nhỏ phía sau, chuẩn bị lát nữa đi theo xe.

“Này.” Lương Tư Triết bỗng xoay người, gọi họ lại.

Mấy người bị phát hiện chụp lén cũng không thấy sợ hãi, ngược lại xoay người chào hỏi anh — trong bọn họ có mấy người đi theo chụp Lương Tư Triết nhiều năm, có thể nói là “đạo sĩ kính nghiệp”.

Lúc này trên mặt nở nụ cười ngượng ngùng, giọng nói lắp bắp,

nghe vào hơi vô lại: “Anh Lương, cuộc sống về đêm tối nay kết thúc sớm vậy à?”

“Đúng rồi,” Giọng nói của Lương Tư Triết không mang theo tức giận, ngược lại như đang nói chuyện với người bạn cũ nhìn lắm thành quen, “Đừng theo nữa, đêm nay không có tin gì mới, đi ngủ sớm đi.”

Nói xong anh quay người tiếp tục đi về phía bãi đỗ xe, còn giơ một cánh tay lên, đưa lưng về phía đám paparazzi vẫy hai cái. Bỗng nhiên mấy tên paparazzi đứng tại chỗ hai mặt nhìn nhau một hồi, không biết ai gầm nhẹ một câu: “Theo đi, đứng đực ra đó làm gì?!” Những người còn lại lập tức kịp phản ứng, nhanh chóng chạy về phía xe van.

Trong nháy mắt họ mở cửa xe định lên xe, chiếc Maybach giảm chân ga gầm một tiếng chạy tuột qua, sau một cú quẫy đuôi, chớp mắt đã mất bóng dáng, chỉ để lại đuôi khói ô tô gay mũi trong không khí.

## Chương 6: Hiện Tại 6

### DTV-EBOOK

— Đêm xuân vui sướng.

Hai giờ sáng, Tào Diệp xoay người ngồi dậy từ trên giường, toan xuống giường thì Lâm Huyền nằm trên giường nhắm mắt hỏi: “Muốn đi tắm rửa?”

Tào Diệp “Ừ” một tiếng.

“Người trẻ tuổi thể lực tốt thật,” Giọng Lâm Huyền lười biếng, “Cậu đi tắm đi, tôi nghỉ một lát, không muốn động dậy tí nào.”

“Người trẻ tuổi gì,” Tào Diệp cười một tiếng, “Chị chỉ lớn hơn tôi hai tuổi thôi.”

“Chênh lệch hai tuổi không ít đâu?”

“Thật không?” Tào Diệp bỗng nhiên hơi hứng thú, dừng lại động tác bước xuống giường, quay đầu nhìn cô hỏi, “Chênh lệch ở đâu?”

“Chênh lệch ở đâu à...” Lâm Huyền uể oải, nghiêng đầu, hơi híp mắt nhìn về phía cậu, “Hai chúng ta giới tính khác nhau, không so sánh được.”

“Vậy chị cũng từng ngủ với người cùng tuổi chị đúng không?”

“Ừm... để tôi nghĩ lại, hai năm này thật sự chưa ngủ, trước kia thì có.”

“Ai?” Trong đầu Tào Diệp hiện lên một cái tên, nghĩ đến liền hỏi, “Lương Tư Triết?”

Lâm Huyền cười với cậu, không nói gì.

“Đúng không?” Tào Diệp áp sát về phía cô, bóp cằm cô, “Chị từng ngủ với Lương Tư Triết?”

“Cậu nhẹ thôi,” Lâm Huyền quay đầu tránh tay cậu, cười nói,

“Bảo đi tắm kia mà? Mau đi đi.”

“Tôi hỏi chị,” Tào Diệp không buông tay, kéo cằm cô về, đại nã co lại, hỏi ra suy nghĩ lóe lên trong đầu, “Lương Tư Triết và tôi,

ai giỏi hơn?”

“Ôi chao cậu hỏi cái này làm gì, có ngây thơ không hả.” Lâm Huyền né tránh cậu, kéo chăn vùi mặt xuống.

“Nói đi.” Tào Diệp thò người qua kéo chăn của cô.

Lâm Huyền không ngừng rút lại vẫn không tránh được cậu, cuối cùng hết cách đành phải luôn miệng nói: “Cậu giỏi cậu giỏi...”

Tào Diệp ồn ào với cô thêm vài phút đồng hồ, cũng cảm thấy hơi nhàm nên buông cô ra xoay người xuống giường.

Vừa đi được hai bước, Lâm Huyền lộ mặt ra khỏi chăn, nháy mắt nhìn cậu: “Thật ra vẫn là Lương Tư Triết giỏi hơn.” Nói xong lại nhanh chóng trốn vào trong chăn.

“Phắc,” Tào Diệp thốt ra, “Thật hay giả?”

Lâm Huyền trốn trong chăn trầm giọng cười: “Cậu mau đi tắm đi.”

Lần này Tào Diệp không kéo chăn của cô nữa, chỉ ngồi bên giường, nằm nghiêng xích lại gần nói: “Chị thật sự từng ngủ với Lương Tư Triết?”

“Cậu quản tôi.” Lâm Huyền nói.

“Tôi không tin.” Tào Diệp dứt lời đứng lên xuống giường, hơi không vui đi về phía phòng tắm.

Lúc xả nước, Tào Diệp cảm thấy vừa rồi mình nhất định là nào tèn.

“Tôi và Lương Tư Triết, ai giỏi hơn ai?”

—— Sao lại hỏi ra vấn đề này? Chỉ nghĩ đến việc Lương Tư Triết từng ngủ với một người phụ nữ, suy nghĩ này đã khiến người ta... Ngạt thở? Buồn nôn? Ngán tận cổ?

Hình như đều không phải... Lương Tư Triết ở trên giường sẽ như thế nào?

Móa, khoan đã, sao lại nghĩ đến phương hướng này? Tào Diệp vội vàng quét sạch hình ảnh trong đầu, cậu chưa từng có hứng thú tưởng tượng biểu hiện trên giường của một người đàn ông khác.

Nhưng, câu nói kia của Lâm Huyền, vẫn là Lương Tư Triết giỏi hơn, không thể là thật đúng không?

Thôi, tại sao lại nhớ đến vụ này, đã không thôi đi lại còn... Tào



Diệp mất hứng cầm khăn tắm, qua loa lau khô cơ thể. Lúc đi ra từ phòng tắm, Lâm Huyền vẫn duy trì tư thế nằm ở trên giường, dáng vẻ lười biếng chưa trở lại bình thường, nghe được tiếng bước chân đến gần, cô mở mắt nhìn về phía cậu: “Giờ định đi à?”

“Đã hai giờ sáng rồi.” Tào Diệp nói.

“Ở lại qua đêm đi.” Lâm Huyền nói vậy, nhưng cô biết Tào Diệp sẽ không ở lại.

Tào Diệp chưa bao giờ qua đêm, làm xong thì đi, chưa từng có ngoại lệ.

“Thôi, tôi không quen ngủ cùng người khác,” Quả nhiên Tào Diệp từ chối không cần nghĩ ngợi, cúi người nhặt chiếc quần jean rách của cậu lên, “Sẽ không ngủ được.”

“Được rồi.” Lâm Huyền nói, cũng không giữ lại thêm mà bắt đầu nói sang chuyện khác, “Tối nay các cậu ăn cơm với Lương Tư Triết, vì bộ phim ‘Lựa chọn tuyệt vọng’ kia à?”

“Không thì sao.” Tào Diệp nói.

“Bàn bạc sao rồi? Lương Tư Triết có diễn không?”

“Chưa chắc chắn, đợi tin tức đi.”

“Nếu không...” Lâm Huyền dừng một lát, nhìn cơ thể Tào Diệp một cách trắng trợn, nói chính xác, phải là thưởng thức.

Không thể không nói, thân hình trẻ tuổi này thoát nhìn thật sự khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Vân da rõ ràng, đường cong mượt mà, lại không thiếu cảm giác mạnh mẽ, cô thử đề nghị, “Có cần tôi đi làm thuyết khách giúp cậu không?”

Tào Diệp mặc quần xong, để trần thân trên nhìn cô: “Chị làm thuyết khách? Tôi không biết quan hệ của hai người lại vững chắc như thế cơ đấy.”

“Top 1 CP làng giải trí khiến người khó quên nhất,” Lâm Huyền cười nói, “Cậu cho rằng chỉ là nói đùa?”

“Không lẽ chị thật sự đã ngủ với Lương Tư Triết?” Tào Diệp nhú mày lại.

“Cậu đoán xem.” Lâm Huyền nghiêng đầu nhìn cậu.

“Đoán gì mà đoán, đừng học theo Lương Tư Triết.” Tào Diệp nói xong, tròng áo len màu đen lên đầu, mấy giây sau, lại thấp giọng bổ sung một câu, “Tốt nhất là đừng, nghĩ thôi đã thấy ngán.”

“Nói ‘cậu đoán xem’ là học theo Lương Tư Triết à... Này, cậu biết không,” Lâm Huyền bỗng nhiên lên tinh thần, “Lương Tư Triết còn từng đóng vai nữ đấy, lúc ấy có người xem phim xong nói, trang phục nữ của Lương Tư Triết sao nhìn quen mắt thế nhỉ? Giống ai đây, nghĩ tới nghĩ lui, có người vỗ đầu một cái nhớ ra, giống Lâm Huyền!” Lâm Huyền cười không ngừng, “Tôi còn cố ý xem mà, thật sự rất giống! Cậu đã xem chưa?”

“Chưa xem, giống chỗ nào?” Tào Diệp nhìn Lâm Huyền nói.

“Không nói được, nhưng rất giống.” Lâm Huyền vẫn đang cười, “Buồn cười lắm.”

“Phim gì?”

“Hong nam hong nữ, bố cậu quay, thế mà cậu chưa xem?”

“Mắc mớ gì mà bố tôi quay tôi phải xem hả?” Tào Diệp mặc quần áo xong, cầm lấy điện thoại bên gối, “Đi đây.”

“Đi thật à?” Lâm Huyền hơi nhồm dậy, thấp Tào Diệp đi đến bên cửa cô gọi cậu lại, “Này Tào Diệp, cậu đợi đã.”

“Còn chuyện gì nữa?” Tào Diệp nắm lấy chốt cửa, cũng không quay đầu lại, miễn cưỡng hỏi.

“Sao đêm nay cậu cứ hỏi tôi chuyện của Lương Tư Triết vậy? Có phải ghen không?” Lâm Huyền ngồi dậy, chặn che khuất trước ngực, mái tóc xoăn dài màu nâu rơi xuống, nhìn như vậy lại không giống búp bê trong màn ảnh, ngược lại có nét đơn thuần, “Nếu cậu không muốn để tôi và Lương Tư Triết gặp nhau, sau này tôi sẽ cố gắng tránh anh ta.”

Tào Diệp cười, xoay người lại nhìn cô, biểu cảm thoát nhìn không quan tâm: “Tôi quản việc này của chị khi nào? Tự do một chút rất tốt.”

Hơn nữa, hai người đều lẩn lộn trong giới giải trí, tránh tới tránh lui rất phiền phức.”

“Ơ kìa, cậu ghen chứng tỏ cậu thích tôi đấy,” Lâm Huyền rất

thăng thản, “Nếu không vậy đi, hai ta kiểm chế lại, thử xem sao?”

“Chị Huyền,” Cửa được mở ra một khe nhỏ, Tào Diệp nghiêng người dựa vào khung cửa, khoe miệng chậm rãi cong lên, nom cà lơ phất phơ, “Chị có biết chị đang nói gì không? Đi ngủ sớm đi, ngoan.”

Nói xong nhấc chân bước ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa lại, không mảy may lưỡng lự.

Chiếc gối màu trắng im lặng đập phía sau cánh cửa khép lại, nhưng Tào Diệp hoàn toàn không biết chuyện này.

Bước chân Tào Diệp rất nhẹ nhàng, lời Lâm Huyền nói lúc này vốn không tạo thành gánh nặng trong lòng với cậu.

Cậu tin giờ phút này trong lòng Lâm Huyền cũng rõ ràng, giữa họ hoàn toàn kết thúc rồi.

Quy tắc chính là như thế, trong mối quan hệ này không được có mảy may nghiêm túc nào, điều này không ai cần nói rõ với ai. Nếu nhất định phải nói có rung động gì trong lòng, đó là Tào Diệp cảm thấy hơi phiền phức.

Phiền phức ở chỗ, cậu lại phải tìm kiếm bạn giường mới.

Quá trình này khiến cậu khó chịu.

Phải nói, Lâm Huyền thật sự là một bạn giường lý tưởng, kỹ thuật giỏi, ít chuyện lại không dính người, ngoại trừ việc dễ bị chụp lén ra thì chẳng có phiền phức cạnh mẹ để cạnh con nào hết.

Nhưng, nguyên việc chụp lén đã đủ khiến người ta bực mình rồi.

Lần chụp lén nửa tháng trước, đã khiến Tào Diệp sinh ra ý muốn kết thúc quan hệ.

Cậu ghét phiền phức, ghét phức tạp hóa một chuyện đơn giản. Lên giường – hành vi tuân theo bản năng này mà còn phải tránh

né phòng ngừa bị chụp lén, chẳng phải là phản nhân loại sao? Chuyện hai bên tình nguyện lại làm giống như thông dân... Khúc nhạc dạo như thế, nội dung chính dù sục sôi đến mấy cũng khiến lòng người ử rữ.

Nhưng, cậu cũng chẳng phải không hiểu được sự cẩn thận của Lâm Huyền.

Thói đời này yêu cầu với diễn viên nữ rõ ràng hà khắc hơn diễn viên nam nhiều.

Nếu như Lâm Huyền thật sự giống như Lương Tư Triết, dăm bữa nửa tháng lại truyền ra một scandal, e rằng đánh giá sẽ rớt xuống ngàn trượng.

Khán giả thích kiểu dư luận hoan lạc này, nhưng lại cũng không thích người bị đẩy lên ngọn sóng của dư luận.

Điểm này, ngay cả Lương Tư Triết cũng không ngoại lệ.

\*

Đám paparazzi quả nhiên không thể chờ được tin tức nóng hổi của đêm nay.

Lương Tư Triết lái xe thẳng đến cửa câu lạc bộ của giải trí Vân Sơ, nhìn là biết anh tìm đến Hứa Vân Sơ bàn công việc.

Đi đến cửa câu lạc bộ, Lương Tư Triết giơ tay kéo mũ trùm xuống, giơ mặt về phía hệ thống quét mặt, cửa cảm ứng ngay sau đó chậm rãi mở ra.

Anh nhắc chân rảo bước vào cửa lớn, vòng qua phòng tiếp khách rộng rãi, rẽ vào khu làm việc riêng của Hứa Vân Sơ ở phía trong cùng, giơ tay gõ cửa.

Cộc cộc cộc.

“Vào đi.” Bên trong vang lên âm thanh.

Lương Tư Triết đẩy cửa đi vào.

Hứa Vân Sơ đang ngồi sau bàn làm việc, đối mặt với máy tính, ngón tay di con lăn của chuột, thoạt nhìn giống như đang xử lý công việc, nghe thấy tiếng động cũng không ngẩng đầu lên.

“Vừa xuống máy bay đã tới công ty?” Lương Tư Triết đi đến đối diện bàn làm việc của cô, thò người qua nhìn nội dung trên màn

hình, “Vân Sơ, chị luôn luôn kính nghiệp thế này,” Nói đoạn anh ngồi vào ghế xoay, lưng khế dựa vào thành ghế, hai chân dài vắt chéo, tư thế thả lỏng.

Lúc này Hứa Vân Sơ mới ngẩng đầu nhìn về phía anh: “Dựa theo kế hoạch ban đầu, hiện tại tôi nên tắm nắng trên bờ biển.”

Lương Tư Triết cười gật đầu: “Quấy rầy kế hoạch nghỉ phép của chị, tôi rất áy náy, nói thật, chuyện này giao cho Tiểu Tống xử lý là được, vốn không cần sắp Vân đích thân trở về.”

“Thôi đi Lương Tư Triết, đừng dùng điệu bộ đối phó với truyền thông để đối phó với tôi,” Hứa Vân Sơ gần như bị anh chọc giận đến bật cười, “Chứng nào thì cậu thật sự cảm thấy áy náy với tôi?”

“Chị muốn nghe lời nói thật?” Lương Tư Triết nhượng mảy một cái, hơi nghiêng ngẫm một lát, ngược mắt nhìn về phía cô, “Hừm... thường xuyên.”

“Tôi không tin đâu, đừng có dùng ánh mắt này nhìn tôi, đã nhiều năm vậy rồi, cậu cho rằng tôi vẫn chưa sinh ra miễn dịch với cậu?”

“Lời này của chị khiến em đau lòng quá.” Lương Tư Triết không nhìn nữa, cười một tiếng rồi đứng lên đi đến trước tủ rượu kéo cửa ra, ngón tay chạm vào chai rượu, “Trở về vội vàng thế này cũng không quên mang theo rượu à...”

“Đừng nói sang chuyện khác, cậu nói thật với tôi, tại sao muốn nhận lời mời quay thể “Lựa chọn tuyệt vọng”? Lúc Hoàng Thiên Thạch vừa xảy ra chuyện họ có đến tìm tôi, lúc ấy tôi đã từ chối, không ngờ ngày hôm sau họ lại vòng qua tôi trực tiếp đến tìm cậu.

Tư Triết cậu có biết điều này nghĩa là gì không?” Hứa Vân Sơ nhìn bóng lưng Lương Tư Triết nói, “Nghĩa là, trong cái giới này ai ai cũng biết tôi không có năng lực.”

Lương Tư Triết cầm một chai rượu trong đó, đang định lấy ra, nghe vậy động tác dừng lại: “Sao lại như thế?”

“Sự thật chính là như thế, hơn nữa cậu thật sự nhận lời mời phim này.”

“Xin lỗi, tôi không cần nhắc đến điểm này.”

“Không không không, cậu không cần cảm thấy có lỗi với tôi.

Tôi không có năng lực hay không không phải trọng điểm, tôi chỉ muốn biết tại sao cậu muốn nhận phim này.

Nhìn từ góc độ người đại diện của tôi, cậu chẳng có bất kỳ lý do gì để nhận bộ phim này.

Nhặt thừa hay thế thân gì đó, chúng ta không nhắc lại lời nói của những người ngoài nghề xem nào nhiệt.

Thứ nhất, nó là quay thế, nghĩa là bất kỳ sự phát huy nào của cậu đều bị hạn chế bởi phim hoàn thành trước mắt, phần lớn cảnh quay của cậu chỉ có thể đối diện với phong xanh và thế thân.

Thứ hai, lúc đó Hoàng Thiên Thạch tiến vào trong nước, mua nhiều thông cáo báo chí nói rằng sẽ dần dần xâm chiếm thị trường của cậu, bây giờ hẳn vừa bị bắt cậu đã tuyên bố sẽ nhận nhân vật của hắn, lúc này sẽ cho người khác ấn tượng gì? Sẽ khiến họ cảm thấy cậu rất để ý đến lời tuyên bố lúc đó...”

Lương Tư Triết tìm được đồ khui rượu trên kệ đồ bên cạnh, đang cúi đầu tập trung dùng răng cửa vuông vức mở nút cao su của chai rượu, nghe đến đây anh mở miệng ngắt lời cô: “Tại sao tôi không thể để ý?”

“Bởi vì cậu chưa bao giờ để ý tội bị đặt vô căn cứ[1] tại sao cứ úp lên đầu mình? Ngoài ra, cậu nói ‘báo ơn’ ở sân bay là có ý gì, chỉ vì muốn báo ơn cho Tào Tu Viễn hả?”

[1] gốc là có lẽ có – 莫须有: thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”.

Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

“Không phải,” Lương Tư Triết rót rượu vang vào ly để cao, nhận ra Hứa Vân Sơ đang chờ anh nói tiếp, anh đặt chai rượu vang lên

bàn, nhìn vào mắt cô thẳng thắn nói, “Được thôi, là Tào Diệp.”  
“À, con trai của Tào Tu Viễn.” Hứa Vân Sơ không cảm thấy kinh ngạc, “Cho nên chỉ vì Tào Tu Viễn có ơn tri ngộ với cậu, mười tám đời tổ tiên của ông ấy, sau này chỉ cần có việc nhờ cậu, cậu dự định bao hết tất cả đúng không?”

“Được rồi, đừng nóng giận, chuyện này do tôi suy xét không chu toàn,” Lương Tư Triết đẩy rượu đã rót đến trước mặt cô, nửa người trên cúi xuống, cánh tay chống lên mặt bàn, dùng ánh mắt an ủi nói với Hứa Vân Sơ: “Uống ly rượu này, sau đó tôi lái xe đưa chị về nhà nghỉ ngơi, đợi chị thích ứng với lệch múi giờ xong chúng ta lại bàn chuyện này.” Giọng nói trầm thấp, giống như mê hoặc lòng người.

Anh có trò đối phó với truyền thông, cũng có trò khác đối phó với Hứa Vân Sơ.

Giọng điệu của anh quá đổi dịu dàng, cho dù Hứa Vân Sơ đã miễn dịch với anh, lúc này cũng không nổi cáu được, cô chống cùi chỏ xoa huyệt thái dương nói: “Tư Triết, lúc nào thì cậu mới có thể không tùy hứng như thế?”

“Đây là lần cuối cùng.”

“Tôi đã nghe cậu nói này mấy trăm lần rồi?” Hứa Vân Sơ cười khổ.

“Nếu chị thật sự muốn biết, đêm nay tôi thức đêm tính cho chị.”

“Cậu giả ngao à.” Hứa Vân Sơ đau đầu nói.

Cô cúi đầu im lặng vài giây đồng hồ, giống như đang suy nghĩ gì đó, một lát sau lại hết cách lắc đầu, cầm lấy ly rượu Lương Tư Triết đã rót, ngửa đầu uống hết trong cái nhìn của anh.

Cô không có cách nào bắt bí Lương Tư Triết.

Điểm này, người trong giới và quần chúng không ai không biết.

## Chương 7: Hiện Tại 7

### DTV-EBOOK

Bóng đêm dày đặc, trên đường người xe thưa thớt.  
Trong cái nhìn của Tào Diệp, lúc này Bắc Kinh được người ta yêu thích nhất.

Đường phố yên tĩnh, biển người đông nghịt tản đi, thành phố hiện ra dáng vẻ ban đầu, nặng nề mà ngạo mạn.  
Tào Diệp không biết mình muốn đi đâu, xe để lại ở Tô Táp, định ngày mai bảo tài xế lái về.

Vấn đề “đi đâu đây” vẫn chưa nghĩ rõ ràng trong đầu, hai cái chân đã đưa ra quyết định trước đại não.  
Cậu ý thức được mình đang đi đến phố Nhân Tứ.

Trên con phố chật hẹp kia có một quán rượu do cậu mở, kinh doanh từ ba năm trước, đến giờ vẫn chưa từng thu được lợi nhuận, luôn là trạng thái thua lỗ.

Trên thực tế, cậu không trông cậy có thể kiếm tiền từ nó — nếu không thì ai sẽ ngốc đến mức mở một quán bar dưới lòng đất ở trong cái ngõ cụt kia.

Chọn nơi này rõ ràng vì không muốn bị quá nhiều người chú ý và quấy rầy.

Hoàng Oanh là người kinh doanh quán bar, hai năm trước còn thường xuyên mặt ủ mày chau vì kinh doanh không tốt.

Sau khi ý thức được Tào Diệp vốn không quan tâm nó thua lỗ nhiều hay ít, Hoàng Oanh thật sự giống như Tào Diệp nói, mặc



kệ nó sinh trưởng hoang dã.

À, không nói đến, sau khi Hoàng Oanh phủ tay mặc kệ nó lỗ vốn, quán rượu này thế mà chó ngáp phải ruồi phát triển đến mức khiến người ta thích.

Hoang đường, cô lập, tự mình sa ngã, những kẻ mê muội với dòng phim độc lập và các sinh viên khoa đạo diễn đều rất thích nơi này.

Trong thời gian ngắn, nó lại thua lỗ ít hơn trước kia.

Được thôi, vậy thì qua xem thế nào, dù sao cũng đã lâu không đến rồi.

Cách phố Nhân Tứ chưa đến hai cây số, Tào Diệp chậm rãi đi bộ, đi đến nơi cũng chỉ mất nửa tiếng.

Chữ “Cháy” được làm thành hiệu ứng ngọn lửa dựng ở cuối con phố hẹp, nếu có người qua đường đánh bậy đánh bạ đi vào ngõ cụt không gây chú ý này, ắt hẳn sẽ thấy khó hiểu vô cùng.

Quán bar tên “Cháy” này xây dưới lòng đất, đi lại gần mới có thể nhìn thấy manh mối của lối vào.

Nếu muốn đi vào quán bar, còn phải đi qua một cầu thang xoay tròn hẹp dài, tối tăm.

Theo lời Hoàng Oanh nói, hình dáng của chiếc cầu thang này khiến người ta hoài nghi về cuộc sống.

Theo lời những đạo diễn kia nói, cầu thang này quá con mẹ nó hợp để quay cảnh dài.

Tào Diệp loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc vang lên từ quán bar dưới lòng đất, giống như ai đó đang hát “Một tấm vải đỏ” của Thôi Kiện.

“Cảm giác này khiến tôi rất thoải mái.

Nó khiến tôi quên đi tôi không còn nơi ở

Em hỏi tôi muốn đến nơi nào

Tôi nói rằng muốn đi lên con đường của em”

Cậu mơ hồ nhận ra người kia hát đến vài lời này, bài hát này thật sự quá cũ rồi, nhưng những thứ mạnh mẽ sẽ không bao giờ lỗi thời.

Cậu lấy điện thoại ra, gọi điện cho Hoàng Oanh.

Tiếng tút tút vang lên rất lâu, bên kia cũng không nghe máy, có lẽ vẫn đang bận.

Tào Diệp cúi đầu mở giao diện trò chuyện trên màn hình, gửi tin nhắn cho Hoàng Oanh: “Chìa khóa.” Sau đó cất di động vào trong túi, tìm một chiếc ghế gỗ ven đường ngồi xuống, ngửa đầu dựa vào lưng ghế, khép mí mắt lại, nghe giai điệu như ẩn như hiện truyền đến từ dưới lòng đất.

\*

“Chị Hoàng Oanh, uống chén nữa nha.”

“Không uống nữa không uống nữa,” Hoàng Oanh cúi đầu nhìn tin nhắn được gửi đến nửa tiếng trước trong điện thoại, nháy xuống từ ghế chân cao, “Ông chủ tìm tôi, tôi xin lỗi không tiếp được, mọi người cứ chơi đi.”

“Sếp Tào đến đây?” Người trên bàn đều ngẩng đầu nhìn cô.

“Đúng rồi, chìa khóa của Uto ở chỗ các cậu đúng không? Đưa cho tôi đi, lát về các cậu muốn dùng thì đến chỗ tôi lấy.”

“À, ở chỗ em.” Một cậu trai lấy chìa khóa từ trong túi ra, đứng dậy duỗi cánh tay dài, vượt qua bàn đưa cho Hoàng Oanh, “Đêm nay sao sếp Tào đến muộn vậy?”

“Tôi nào biết?” Hoàng Oanh nhận lấy chìa khóa.

“Không lẽ mất ngủ vì chuyện “Lựa chọn tuyệt vọng”?” Có cậu trai chếch đối diện cười nói.

Các sinh viên ngồi quanh bàn cười một tràng phụ họa, cô gái bên cạnh chàng trai nọ vỗ cánh tay cậu ta: “Miệng quạ đen.”

Hoàng Oanh chạy đến cầu thang, nghe vậy quay đầu cười nói: “Đi lo cho phim của mấy người đi.”

Hoàng Oanh dùng tay chống vách tường gỗ ghề, ba chân bốn cẳng chạy lên cầu thang.

Trên mặt đất và dưới mặt đất là hai thế giới hoàn toàn khác biệt, bên ngoài trong lành yên bình, hoàn toàn khác với bầu không khí ồn ào náo động trong quán bar.

Hoàng Oanh hít một hơi thật sâu, rẽ ra cầu thang, liếc mắt đã nhìn thấy Tào Diệp ngồi trên ghế gỗ dài nhỏ, ngửa đầu đang

ngủ.

Cùng với một kẻ lang thang ngồi ở đầu kia ghế gỗ, đang ngủ ngon giống hệt cậu.

Thật sự là cảnh hiếm thấy.

Hoàng Oanh đi qua mấy bước không nhận được cười.

Cô đứng cách hai mét thưởng thức hình ảnh này — dưới đèn đường vàng mờ, công tử bột tinh tế từ trong ra ngoài và một kẻ lang thang nghèo rớt mồng tơi ngồi ở hai đầu ghế gỗ.

Hai người ngay cả tư thế cũng giống nhau, đùi tách ra, cánh tay chồng lên bụng, đầu ngửa ra dựa vào lưng ghế.

Hình ảnh này lại có cảm giác hài hòa kỳ dị.

Hoàng Oanh phì cười một tiếng, giơ điện thoại lên về phía hai người, nhấn nút chụp ảnh.

Trong nháy mắt đèn flash sáng lên, Tào Diệp cau mày một cái, ngay sau đó giơ tay che mắt, vừa tỉnh ngủ nên giọng nói hơi khàn: “Làm gì đó?”

“Suyt—” Hoàng Oanh lập tức giơ ngón trỏ trước môi, sau đó chỉ chỉ kẻ lang thang bên cạnh cậu, dùng giọng hơi nói, “Đừng quấy nhiễu mộng đẹp của người ta!”

“Vậy có gì chị quấy nhiễu mộng đẹp của tôi?” Cho dù giọng nói lộ vẻ không vui, nhưng Tào Diệp vẫn thấp giọng.

Cậu đứng dậy khỏi ghế gỗ, giơ cổ tay nhìn đồng hồ: “Mới nhìn thấy tin nhắn à, đêm nay bận thế?”

“Đám sinh viên quay “Mạn đà la” hôm nay đóng máy, cứ đòi kéo tôi uống rượu cùng,” Hoàng Oanh theo cậu đi đến trước cửa chống trộm cách đó mấy mét, ấn nút chìa khóa, cửa chống trộm chậm rãi kéo lên, lên đến vị trí khoảng một mét thì dừng.

“Cửa này hỏng rồi, mấy ngày trước bọn họ lấy cảnh, không cẩn thận dùng xe tông vào một phát,” Hoàng Oanh đi tới ngồi xổm người xuống, giơ bàn tay lên, hơi tốn sức muốn đẩy cửa lên, giọng nói vì dùng sức quá mà hơi biến điệu, “... Toàn tự động đã biến thành bán tự động.”

“Để tôi làm,” Tào Diệp khom người xuống, bàn tay chống viền dưới của cửa chống trộm, dùng lực đẩy cửa lên, cậu phủ bụi trên tay, “Sao không nói sớm, tôi gọi người đến đổi cái khác.” “Hãy, chút chuyện nhỏ này còn phiền ngài đại giá à?” Hoàng Oanh cười hì hì đi tới, theo sau cậu đi vào, “Tôi đã hẹn thợ sửa chữa rồi, hai ngày nay thợ sửa sẽ đến... Phải rồi, sao hơn nửa đêm cậu lại muốn đến Uto? Không lẽ thật sự không ngủ được vì chuyện phim gần đây?”

“Đúng đó,” Không cần Hoàng Oanh dẫn đường, Tào Diệp tự mình đi đến rạp chiếu phim nhỏ trong tận cùng, đẩy cửa đi vào, “Tôi sâu đến mức tóc sắp rụng sạch rồi.”

“Thật hay giả?” Hoàng Oanh nhìn đỉnh đầu cậu, “Không nhìn ra đây... không phải gần đây đang đồn, Lương Tư Triết có thể sẽ đến quay thế phim này à?”

“Chị tin?” Tào Diệp không để bụng nói, giơ tay nhấn công tắc trên tường, bật đèn trần trong phòng lên.

Một cái bàn vuông đặt trước mấy hàng ghế ngồi, bên trên chất lộn xộn mười mấy cái đĩa Blu-ray, Tào Diệp tiện tay lật xem — “Hong nam hong nữ” “Mười ba ngày” “Hoang đại” “Vọng Xuyên chi Xuyên” “Gió nổi lên” “Lương sinh chúc mộng”... Cậu cầm lấy một cái lên nhìn bìa: “Đám sinh viên kia là fan phim của Lương Tư Triết à?”

“Còn phải nói sao, thích vô cùng luôn,” Hoàng Oanh cười nói, “Từ đạo diễn đến quay phim đến diễn viên chính rồi cả thợ trang điểm, vừa trò chuyện về Lương Tư Triết với bọn họ, bọn họ có thể tóm lấy cậu nói nửa ngày, không nói lấp câu nào.”

“Là mấy người quay “Mạn đà la” hả?”

“Đúng rồi, khôì hài nhất là, không biết bọn họ kiếm được Lương Tư Triết giả ở đâu ra để trấn thủ!”

“Cái quái gì vậy?” Tào Diệp không hiểu, ngược mắt nhìn về phía Hoàng Oanh.

“Đó là một cậu trai có bề ngoài rất giống Lương Tư Triết của mười năm trước, nhưng cũng chỉ trông giống thôi, khí chất, kỹ năng diễn xuất và lời thoại đều kém xa.

Bọn họ đã giao cho cậu trai kia vai quần chúng quan trọng nhất,

để cậu ta xuất hiện trong những cảnh không gây chú ý, nói là muốn mượn điều này gửi lời chào đến tiền bối Lương Tư Triết!"

Tào Diệp một lời khó nói hết nhìn cô: "..."

Hoàng Oanh cười không dừng được, lấy điện thoại ra mở một tấm ảnh trong album đưa đến trước mắt Tào Diệp: "Cậu đừng không tin, tự nhìn xem có giống không?"

"Giống chỗ nào?" Tào Diệp nhận điện thoại nhìn màn hình, lông mày cau lại, cậu thật sự không nhìn ra sự giống nhau.

"Rất giống mà, cậu không thể hi vọng giống nhau như đúc được!" Hoàng Oanh tự đến gần nhìn một cái.

"Kém xa." Tào Diệp không có hứng thú trả điện thoại lại cho Hoàng Oanh.

"Thật sự giống nhau như đúc vậy còn chịu nổi không? Gương mặt đó của Lương Tư Triết đáng giá thế kia."

Tào Diệp không lên tiếng mà ngồi trước màn hình của máy điều khiển chính, tay phải nắm lấy con chuột, muốn tìm một bộ phim bắt rang[1] từ bên trong ra để thôi miên.

[1] phim bắt rang chỉ những bộ phim đẹp nhưng không có nội dung, xem xong là quên

Hoàng Oanh trời sinh chăm chỉ, không nhìn nổi mặt bàn lộn xộn, lúc này đang vừa cất đĩa vào hộp, vừa hỏi Tào Diệp: "Phim "Lựa chọn tuyệt vọng" kia, Lương Tư Triết sẽ giúp cậu chứ?"

Trước kia quan hệ của hai người tốt vậy mà."

"Ai biết được," Tào Diệp nhìn màn hình, "... Sao trong này không có bộ phim nào?"

"Đúng rồi, cái máy kia vài ngày trước dính virus, cài lại hệ điều hành rồi, chốc nữa tôi tải mấy bộ cho cậu, nhưng đêm nay cậu muốn xem, chỉ có thể chọn trong mấy cái đĩa này."

"Dính virus?" Tào Diệp ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt lần nữa hiện ra biểu cảm một lời khó nói hết, "Không phải cái máy này ngắt mạng à?"

"Ừ, nhưng lần này không phải tấn công mạng, là virus của ổ cứng truyền lên," Hoàng Oanh cũng tỏ vẻ không biết làm sao, "Không biết ổ cứng của sinh viên nào có virus."

"Được thôi, dính virus..." Tào Diệp giơ tay bóp ấn đường, "Vậy

thì rất không đáng tin, lát nữa tôi gọi người tới đây đổi thiết bị.” Tào Diệp bất lực lại đi đến trước cái bàn vuông kia, rất nhanh làm bừa đồng đĩa Hoàng Oanh vừa xếp xong.

Cậu muốn tìm một bộ phim không phải do Lương Tư Triết thủ vai chính, nhưng kiếm một hồi, trên cái nào cũng có ba chữ “Lương Tư Triết”.

“Sao đều là Lương Tư Triết diễn?”

“Đĩa do fan của Lương Tư Triết tìm mà... Sao hả, cậu không muốn xem anh ta diễn?”

Tào Diệp kiểm cơ qua loa: “Nhìn thấy anh ta lại nhớ đến “Lựa chọn tuyệt vọng” vẫn chờ quay thế, còn để cho người ta ngủ không đây?”

“À... cái này không phải Lương Tư Triết diễn.” Hoàng Oanh tìm một cái đĩa đưa cho Tào Diệp.

Trước khi Tào Diệp mở miệng, cô nhanh chóng bổ sung một câu: “Nhưng mà Lương Tư Triết đạo diễn!”

Tào Diệp nghe xong không có biểu cảm gì nhìn bìa của chiếc đĩa kia.

Cậu biết phim này, năm đó sau khi Lương Tư Triết giành được ảnh đế Cannes, gần như tất cả người xem đều đang đợi anh về thể hiện tài năng ở làng điện ảnh Hoa ngữ nội địa.

Ai ngờ Lương Tư Triết lại từ chối mọi hợp đồng phim khiến người ta ghen tị, rút về sau màn ảnh, dùng thời gian hai năm, không nói tiếng nào cho ra mắt một bộ phim vừa không được khen hay cũng chẳng mấy ăn khách, chính là bộ “Lương sinh chúc mộng” này.

—— Có vẻ như ngoại trừ phim này, trước mắt không còn lựa chọn nào tốt hơn.

“Vậy thì cái này đi.” Tào Diệp nói, đoạn cầm đĩa đi đến trước máy điều khiển, bỏ đĩa vào, nhấn nút phát.

Trên màn hình nháy ra chuỗi ký hiệu đầu rồng, Tào Diệp tìm vị trí gần máy điều khiển nhất ngồi xuống.

Ngón tay sờ nhẹ rồi nhấn nút bên cạnh ghế da, chỉnh chỗ dựa

lưng đến một góc độ thích hợp, lưng theo đó ngửa ra, nửa nằm nhìn về phía màn hình.

Ghế da vừa rộng vừa mềm, nằm trong đó cực kỳ thoải mái, là nơi tốt để ngủ.

“Vậy tôi đi đây,” Hoàng Oanh đi tới bên cạnh cửa, ngón tay sờ lên công tắc, “Tắt đèn nhé?”

Tào Diệp “Ừ” một tiếng không rõ.

Cửa đóng lại, trên màn hình bắt đầu có hình ảnh, ống kính kéo xa, trên sân khấu xa xăm mà mơ hồ, hai diễn viên hí kịch cao giọng hát đối:

“Nếu Lương huynh vẫn chưa định thân, tiểu đệ đến làm mai giúp huynh...”

“Hiền đệ làm mai thay ta, không biết là thiên kim là ai?”

Hát Việt kịch[2] “Lương Chúc”.

[2] Việt kịch: một loại ca kịch phổ biến ở vùng Chiết Giang, Trung Quốc

Bên dưới màn hình dần dần hiện ra tên nhân viên công tác sau màn:

Nhà sản xuất: Lương Tư Triết, Hứa Vân Sơ.

Giám chế: Bạch Minh Trạch.

Đạo diễn: Lương Tư Triết.

Diễn viên chính: Hứa Tiêu, Hán Kiều Nhụy

...

Sau đó ống kính chậm rãi kéo gần, từ mơ hồ dần trở nên rõ ràng hơn, sân khấu xa xăm mà rộng rãi cũng theo đó bị co lại vào trong màn hình TV.

Ống kính thay đổi, một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi ngồi xổm trước máy truyền hình, đang thất thần nhìn chằm chằm vào màn hình, trong tay cầm điều khiển từ xa.

“Mẹ ơi...” Bên ngoài ống kính vang lên giọng của cô gái trẻ tuổi, “Cái váy con mua hôm qua mẹ đã giặt rồi đúng không? Mẹ...”

“À,” Người phụ nữ hoàn hồn, vẻ mặt phút chốc bối rối, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, bà cúi đầu nhấn nút điều khiển từ xa

tắt màn hình TV rồi đứng lên, “Ra đây ra đây...”

Ngay sau đó là một vài cảnh chuyện nhà vụn vặt.

Phim văn nghệ, đồng thời phong cách chịu ảnh hưởng sâu của Tào Tu Viễn.

Kỹ xảo chuyển cảnh và phương pháp quay đầu đầu cũng có thể thấy được cái bóng của Tào Tu Viễn, đến mức Tào Diệp không thể nào tập trung tinh thần vào câu chuyện gốc — Có điều, câu chuyện này dường như chẳng có gì đáng để khen, đây những chi tiết tầm thường và vụn vặt, khiến khán giả sinh ra bức bối.

Tiết tấu đều đều khiến người ta buồn ngủ, hèn chi phòng vé ảm đạm khi ra rạp vào hai năm trước — Thời buổi này, khán giả nào có kiên nhẫn xem loại phim này?

Tào Diệp nghiêng mặt qua dựa vào lưng ghế da, khép mí mắt lại, không tiếp tục nhìn về hình ảnh trên màn hình nữa, cơ thể trượt xuống dưới, để mình làm ổ thoải mái hơn, sau đó ép buộc bản thân chìm vào giấc ngủ.

Không thể không nói, những đoạn thoại ngắn của phim gia đình này rất thích hợp để thôi miên.

Cơn buồn ngủ giống như thủy triều chậm chậm, chậm rãi bao trùm dây thần kinh của cậu, cảnh trong mơ bao trùm lấy cậu, rạp chiếu phim nhỏ đóng kín bỗng trở thành rạp hát trống trải. Ánh đèn mờ tối, trên mặt đất mấp mô còn đọng lại nước bắn do đoàn phim trước để lại, khúc xạ đủ loại ánh sáng trong rạp hát. Tào Diệp và Lương Tư Triết đứng dựa lưng vào nhau, Lương Tư Triết để trần thân trên, mái tóc chạm vai buộc sau đầu, lọn tóc cọ vào sau gáy Tào Diệp, khiến cậu cảm thấy hơi ngứa.

Cách đó không xa, Tào Tu Viễn sau ống kính nói: “Cởi quần ra luôn.” Trong lời nói không nghe ra giọng điệu gì.

Chắc là nói với hai người họ, nhưng Tào Diệp không cử động.

Lương Tư Triết cúi người cởi quần dài ra, cầm trong tay.

“Đừng cầm trên tay.” Tào Tu Viễn lại nói.

Người vây quanh phía sau ống kính đều nhìn hai người họ, nhưng không có ai đi lên phía trước cầm quần giúp Lương Tư Triết.



Tôi cần giúp anh.

Tào Diệp vừa định nói như vậy thì Lương Tư Triết vung tay ném quần lên mặt đất cách đó không xa, “bẹp” một tiếng, nước bắn bắn lên.  
Bắn rồi.

Tào Diệp nghĩ.  
Đèn flash chói mắt sáng lên chiếu vào họ.  
Đó dường như là khởi đầu của mọi chuyện.  
Không đúng, khởi đầu còn sớm hơn thế nữa.

## Chương 8: Quá Khứ 1

### DTV-EBOOK

Đường từ Nham Thành đến Bắc Kinh xa xôi, chưa đến chín giờ sáng đã lên đường, ấy mà hai giờ chiều vẫn chưa đến nơi. Bên trong xe rộng rãi, nhưng bốn người đàn ông ngồi ở trong, không gian dường như hơi chật chội. Trên đường đi ít có tiếng nói chuyện, tài xế ngồi ở ghế lái tập trung lái xe, tất nhiên là không nói nhiều.

Ngồi ở ghế phụ lái là Trịnh Dân trợ lý của Tào Tu Viễn, trừ lúc lên xe quay đầu lại nói vài chuyện công việc với Tào Tu Viễn, hơn phân nửa thời gian còn lại cũng không nói gì. Lương Tư Triết ngồi bên cạnh Tào Tu Viễn, mới đầu vẫn hơi mất tự nhiên, càng về sau thấy Tào Tu Viễn chỉ cúi đầu xem một xấp tài liệu in, chắc là kịch bản và không để ý gì đến mình, anh nhanh chóng thả lỏng ra rồi nghiêng đầu dựa vào lưng ghế, hơi thất thần nhìn cây cối lùi nhanh bên ngoài cửa sổ xe. Lái xe đường dài thích hợp nhất là đi ngủ, nhưng Lương Tư Triết chẳng buồn ngủ tí nào, anh bỗng thấy cảnh tượng này không chân thật, giống như đang nằm mơ. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Tào Tu Viễn đến khi cùng y lên chiếc xe rộng rãi này, hết thảy thời gian vẫn chưa tới hai tư giờ. Anh nhắm mắt lại, trong đầu không nhìn được hồi tưởng lại cảnh hôm qua lần đầu gặp Tào Tu Viễn. Bữa tối gọi ship hôm qua rất khó ăn, anh mang dép lê xuống lầu, chuẩn bị đem đồ ăn thừa cho đám chó mèo hoang tụ tập dưới lầu.

Lúc sắp đi đến góc tòa nhà, anh nhìn thấy hai tên côn đồ đang xúm lại nói đùa.

Lương Tư Triết đến gần, nhìn rõ một tên trong đó đang cầm một cành liễu nhỏ, dùng sức vụt lên người một con mèo đang mang thai.

Lương Tư Triết đi qua, giơ một tay lên chụp cơm hộp trong tay lên đầu gã côn đồ kia.

Đồ ăn và canh chảy dọc theo trán và mũi của gã, gã kia lập tức chửi tục một câu, cầm cành liễu trên tay, giơ tay thô bạo đánh về phía Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết nghiêng người tránh đi, trong lúc nghiêng người bả vai bị trúng một phát, khi gã côn đồ kia lại muốn đánh anh lần thứ hai, anh nâng tay trái lên đỡ cành liễu nhỏ kia, trong lòng bàn tay như thể không cảm thấy đau, dùng sức tóm nó qua, sau đó mượn lực đập mạnh vào bụng gã.

Sau đó không ngoài suy đoán là một trận ác chiến, hai gã côn đồ kia không chiếm được lợi, Lương Tư Triết cũng không tránh được bị thương.

Trên vai bị cành liễu nhỏ quất đau rát, trong lúc hỗn chiến không biết dép lê đã bị anh đá đi đâu rồi.  
Hai phe đánh nhau, ai không muốn sống thì người đó thắng.

Lương Tư Triết chính là loại người này, đã đánh sẽ giống như không tiếc mạng — không quan tâm mạng của mình, cũng không xem mạng của đối phương ra gì.

Hai gã côn đồ không bao lâu đã bị anh làm sợ, lùi lại buông lời hung ác, bảo ngày mai nhất định gọi anh em tới đây tháo một cánh tay của anh xuống.

Lương Tư Triết không coi lời này là chuyện gì to tát, côn đồ chạy anh cũng không đuổi theo, nhìn bốn phía tìm dép lê của mình. Trời dần tối trong lúc xảy ra trận đánh nhau vừa rồi, ánh đèn đường mờ mờ chiếu lên mặt đường xi măng trong tiểu khu, anh

không tìm được dép lê nên nhanh chóng từ bỏ, một chân mang dép lê chân còn lại để trần, vẻ mặt như thường trở về đường cũ. Trong một năm gần đây, anh đã kết thù rất nhiều ở khu vực xung quanh, kiểu đánh nhau này với anh mà nói chỉ là chuyện cơm bữa, vốn cũng không đáng nhớ bao lâu, ngủ một giấc là quên rồi.

Vào thang máy, nền nhà đá cẩm thạch hơi lạnh, bàn chân để trần gác lên chiếc dép lê kia, vai trái dựa nghiêng vào tường bên cạnh thang máy, Lương Tư Triết nhìn con số nhảy trên màn hình điện tử.

Tóc anh mấy tháng chưa cắt, đã chạm vai rồi, được anh buộc loạn xạ bằng một chiếc dây thun trước khi ra ngoài, ở bả vai áo jean bị càn liễu nhỏ quắt rách, vải vóc bị rách rũ xuống, lộ mảng da thịt ứ máu rõ ràng, dép lê thiếu một chiếc, trên tay còn dính rau canh.

Cứ chật vật như vậy đi đến cửa nhà, vừa ngược mắt đã nhìn thấy ba người đứng ở cửa.

Anh biết một người trong đó, là một giáo viên môn chuyên ngành của anh ở trường trung học âm nhạc trực thuộc một năm trước, người đàn ông còn lại khoảng ba, bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, đang nhìn anh chằm chằm, lúc này không hề che giấu ánh nhìn quan sát trong mắt.

Trong lúc người kia quan sát từ đầu tới chân, Lương Tư Triết cũng không rụt rè quan sát người đàn ông kia.

Nhìn quen mặt, nhất thời lại không nhớ được gặp ở đâu.

Khi anh thử tìm kiếm trong đầu ký ức liên quan đến người này, giáo viên âm nhạc đứng bên cạnh nhìn thấy anh, lập tức như lên tinh thần, vội gọi anh nói: “Lương Tư Triết!”

Lúc này Lương Tư Triết mới thu hồi ánh mắt, nhìn về phía giáo viên nữ kia, trên mặt không có biểu cảm gì: “Sao cô lại tới đây?”

“Sao không thêm chào hỏi gì hết vậy? Không nhận ra đúng không?” Giáo viên nữ không trả lời câu hỏi của anh mà đi tới túm lấy cánh tay Lương Tư Triết giới thiệu với anh, trong giọng

nói toát ra phần khích không che giấu được, “Đạo diễn Tào Tu Viễn! Biết chưa? Đạo diễn quay phim “Thư phục”[1]!

[1] thư phục: ví von khuất phục bên dưới, không có chí tiến thủ “À,” Lương Tư Triết chuyển động đại não sắp rỉ sét, cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ chậm rãi hé môi gọi một tiếng, “Đạo diễn Tào.”

Trong nháy mắt gọi ra khỏi miệng mới nhớ ra cái tên Tào Tu Viễn nghe rất quen tai này mang ý nghĩa gì.

Đạo diễn lớn nổi tiếng trong nước, có được vô số cúp, từng nâng đỡ mấy người mới hot lên trong nước.

Sao nhân vật này lại xuất hiện ở cửa nhà mình?

“Ơ, chỗ này bị sao vậy?” Giáo viên thanh nhạc chú ý đến vết máu ứ trên vai anh, “Đánh nhau với người khác hả?”

“Không sao,” Lương Tư Triết nom cũng không để ý, “Đánh một trận với con chó dưới lầu.”

“Tư Triết, em...” Giáo viên thanh nhạc nhìn anh, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn chuyển chủ đề, tốt bụng đề nghị, “Mau mời đạo diễn Tào vào nhà ngồi đi, đạo diễn Tào đặc biệt tới muốn nhìn một lát.”

Lương Tư Triết im lặng hai giây: “Nhà em rất bừa bộn, nếu không nói ở đây luôn đi.”

“Mở cửa xem xem,” Lúc này đạo diễn Tào Tu Viễn tiếng tăm lừng lẫy kia nhìn anh nói, “Để bụng không?”

“Ngài không để ý là được.” Lương Tư Triết ngược mắt nhìn y nói, sau đó dùng bàn tay không dính canh rau mớ chìa khóa trong túi ra, cúi đầu mở khóa cửa.

Đẩy cửa ra, Lương Tư Triết giơ tay bật đèn trần trong phòng khách.

Trong phòng thật sự rất bừa bộn, đệm tựa của ghế sofa ném đầy đất.

Hộp đàn mở rộng nằm ngang giữa phòng khách, bên cạnh là một cây đàn violin bị đập nát, cổ đàn gãy bị dây đàn vương vẩn

kéo lấy.

Phòng khách mười mấy mét vuông, đáng lẽ phải rộng rãi sáng sủa, trước mắt lại cứ như khiến người ta không có chỗ đặt chân. Lương Tư Triết cũng không tỏ vẻ câu nệ, cởi chiếc dép lê kia ra, chân trần đi ở phía trước, giẫm lên gạch men sạch sẽ màu ngà sữa có hoa văn tinh xảo, cúi người vừa đi vừa nhặt.

Đặt đệm tựa lên ghế sofa, lại thu dọn đàn violin và hộp đàn đặt ở bên tường, như thể chuyện rơi gãy cổ đàn chưa từng xảy ra: “Hai người ngồi đi.” Sau đó tự đi vào nhà vệ sinh rửa tay.

Rửa tay xong đẩy cửa đi ra, thấy Tào Tu Viễn ngồi trên ghế sofa đơn ở phòng khách đang đối diện với cửa nhà vệ sinh, ánh mắt hình như rơi trên chiếc đàn violin gãy ở góc tường.

Thấy anh đi ra, lại bắt đầu quan sát anh không hề che giấu.

Ánh mắt kia giống như có lực xuyên thấu, Lương Tư Triết bị y nhìn mà trong lòng run rẩy.

Anh đi qua, ngồi trên ghế sofa đơn đối diện Tào Tu Viễn, cho dù trong lòng không thoải mái lắm, nhưng vẫn mặc y quan sát.

“Ngón tay hồi phục sao rồi?” Tào Tu Viễn trực tiếp nhìn anh hỏi, câu hỏi ngay thẳng không khác gì ánh mắt sắc bén của y, “Còn có thể kéo đàn violin không?”

Trong một năm qua không có ai dám nhắc đến vấn đề này trước mặt Lương Tư Triết, tất cả mọi người đều cho rằng câu hỏi này sẽ chọc giận anh, đánh gục anh, khiến anh sụp đổ bất cứ lúc nào.

Trong lòng bàn tay giáo viên nữ lau một vệt mồ hôi, không yên lòng nhìn Lương Tư Triết.

Nhưng thoát nhìn Lương Tư Triết bình tĩnh một cách kỳ lạ, thậm chí ngay cả chính anh cũng không ngờ, lúc đối mặt với câu hỏi này anh lại bình tĩnh đến vậy, như thể tất cả tâm tư với đàn violin đã chết.

Chết triệt để, không hề gợn sóng.

“Không kéo được nữa.” Anh thần nhiên nói.

“Xương đã phát triển tốt chưa?”

“Tốt rồi.”

“Trong một năm tạm nghỉ học có nghĩ đến dự định sau này không?”

“Vẫn chưa.” Lương Tư Triết nói.

Cảm giác bị một người xa lạ gặng hỏi cũng không tốt lắm, chưa kể nội dung dò hỏi còn là những thứ mình không muốn nhắc đến.

Điều này khiến Lương Tư Triết cảm thấy hơi bức bối.

Vốn cho rằng trả lời “Không đàn được nữa”, người đạo diễn trước mắt sẽ mất hứng thú với mình, không ngờ lại hỏi không dứt.

Không phải chú ta đến tuyển diễn viên thể thân biết kéo đàn violin à?

Tào Tu Viễn im lặng một lát, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn dừng trên mặt anh, qua một lúc, mới mở miệng hỏi tiếp: “Từng nghĩ đến việc đóng phim chưa?”

“Chưa từng nghĩ.” Lương Tư Triết trả lời thật.

Nhưng từng nghĩ đến việc trở thành một nghệ sĩ violin.

“Nếu như cậu bằng lòng có thể theo tôi đến Bắc Kinh thử xem, nếu cậu cũng không có tính toán gì cho sau này.” Tào Tu Viễn nhìn về phía người ngồi bên cạnh, “Trịnh Dân, ngày mai chúng ta trở về đúng không?”

“Đúng, chín giờ sáng mai.” Người kia chột đáp.

Tào Tu Viễn đứng dậy khỏi ghế sofa, từ trên cao nhìn xuống Lương Tư Triết nói: “Suy nghĩ một đêm đi, nếu như muốn thử, ngày mai đi theo chúng tôi.”

Lương Tư Triết bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn y, “Có thể hỏi ngài là nhân vật gì không? Có liên quan gì đến đàn violin?”

Tào Tu Viễn không nói chuyện, Trịnh Dân bên cạnh lên tiếng giúp y: “Đúng, một chàng trai học đàn violin.”

“Nhưng tôi không kéo violin được nữa.” Lương Tư Triết vẫn

nhìn Tào Tu Viễn, vẻ mặt nghiêm túc đợi câu trả lời của y. Tào Tu Viễn lại nhìn anh mấy giây, mới mở miệng nói: “Đối với một diễn viên mà nói, có thể kéo đàn violin hay không cũng không quan trọng.”

Người bên cạnh nghe lời này, lập tức quay đầu nhìn về phía Tào Tu Viễn, giống như muốn nói gì đó, nhưng hiển nhiên Tào Tu Viễn không có ý định cho anh thời gian nói chuyện, nhấc chân liền đi về phía cửa.

Cứ như vậy, chín giờ sáng ngày hôm sau, Lương Tư Triết đi theo họ ngồi lên chiếc xe việt dã này về Bắc Kinh.

Tào Tu Viễn nói không sai, nếu không có tính toán gì cho tương lai, vậy thì thử xem sao.



## Chương 9: Quá Khứ 2

### DTV-EBOOK

“Đạo diễn Tào, dầu không còn nhiều, phía trước là trạm nghỉ cuối cùng, tôi đi thêm dầu.” Giọng nói của tài xế kéo Lương Tư Triết về trong buồng xe lúc này.

“Đi đi,” Tào Tu Viễn buông kịch bản trong tay xuống, lấy hộp thuốc lá trong túi ra, “Dừng mấy phút, đúng lúc tôi xuống xe hút điếu thuốc.”

“Được rồi.” Tài xế đáp lời.

Xe dừng ở trạm nghỉ trên đường cao tốc, Tào Tu Viễn và Trịnh Dần xuống xe hút thuốc, Lương Tư Triết làm ổ trong xe một ngày, cũng cảm thấy ngột ngạt nên đẩy cửa xe đi ra ngoài hít thở không khí, tiện thể đi vệ sinh.

Trên đường trở về đi vòng thêm đoạn nữa, đoán chừng Tào Tu Viễn hút xong một điếu, anh mới sát giờ trở về bên cạnh xe, để tránh chạm mặt mà xấu hổ.

Thuốc lá trong tay Tào Tu Viễn quả nhiên chỉ còn lại một đoạn ngắn ngủi, đang nuốt khói nghe Trịnh Dần nói gì đó, trong nét mặt không nhìn ra tâm trạng của y rốt cuộc như thế nào.

Nhưng khi nhìn thấy Lương Tư Triết đi tới, ánh mắt quan sát thẳng thừng kia lại rơi trên người anh.

Chẳng mấy chốc, Trịnh Dần nhận ra được ánh mắt khác thường của Tào Tu Viễn, vừa quay đầu cũng nhìn thấy Lương Tư Triết.

Ban đầu Trịnh Dần đang nói gì đó bằng tốc độ rất nhanh, nhưng sau khi ý thức được Lương Tư Triết đến gần, anh ta dừng lại không nói nữa.

Chắc là đang bàn luận chuyện liên quan đến mình.

Lương Tư Triết suy đoán.

Tào Tu Viễn dụi thuốc, mấy người quay lại ngồi trên xe.

“Còn bao lâu thì đến?” Tào Tu Viễn hỏi.

“Khoảng một tiếng.” Tài xế lái xe trả lời.

“Đưa tôi đến A Hòa đi.” Tào Tu Viễn nói xong nghiêng mặt sang nhìn Lương Tư Triết, mở miệng nói câu đầu tiên với anh từ lúc lên xe đến giờ, “Chốc nữa cậu đi theo Trịnh Dân, cậu ta sắp xếp chỗ ở cho cậu, điều kiện cũng chưa chắc là tốt, nhưng hoàn cảnh gần giống như trong kịch bản, cậu thích ứng trước đã, trải nghiệm thử xem, trở về có tin tức tôi bảo Trịnh Dân thông báo cho cậu.”

“Được.” Lương Tư Triết đáp.

“Vậy em dẫn cậu ta đến phố Nhân Tứ à.” Trịnh Dân ở ghế trước lúc này quay đầu lại nói.

“Cậu quyết định đi.” Tào Tu Viễn cúi đầu xem kịch bản, thuận miệng nói.

“Đón Tiểu Diệp qua luôn, được không?” Trịnh Dân lại hỏi.

“Tùy cậu.” Tào Tu Viễn nói, một lát sau lại bổ sung một câu,

“Vậy nó cũng phải chịu qua.”

“Nó không chịu qua, em trói nó qua.” Trịnh Dân cười nói, “Anh chịu cho tôi làm là được.”

Tào Tu Viễn cũng cười một tiếng: “Cậu có chiêu đối phó với nó là được.”

“Em có nhiều chiêu lắm.” Trịnh Dân cầm điện thoại lên giờ cho Tào Tu Viễn, “Anh chờ đó, em gọi điện thoại cho thằng bé, nó nhất định đi theo em.”

Nói xong, anh ta bấm một số điện thoại ngay trước mặt Tào Tu Viễn.

Tiếng tút tút vang lên, Trịnh Dân nhấn loa ngoài.

Sau vài giây đồng hồ, bên kia bắt máy, một giọng nói của cậu trai từ trong điện thoại truyền tới, nghe tuổi không lớn lắm, giọng nói lộ vẻ thiếu niên: “Alo, chú Dân có chuyện gì vậy?”

Nghe âm thanh truyền ra trong điện thoại, Tào Tu Viễn cũng ngẩng đầu lên khỏi kịch bản.

“Đang ở đâu?” Trịnh Dân ra vẻ tự nhiên hỏi.

“Cháu ở nhà làm bài tập.” Cậu trai nói.

“Cháu có thể ngoan thế hả? Làm bài tập gì?”

“Toán học ạ,” Cậu trai đáp lời tự nhiên, nói như thật, “Cháu đang mở dấu căn, viết đầy số luôn, không có chuyện gì thì cháu cúp nhé.”

“Này khoan đã.” Trịnh Dân vội vàng nói đến chủ đề chính, “Tiểu Diệp, trước tiên cháu dừng ra ngoài, ở nhà đợi chú, lát nữa chú dẫn cháu đến một nơi.”

“Đi đâu ạ,” Giọng của cậu trai trong điện thoại nghe không mấy hứng thú, rõ ràng không muốn đi ra ngoài với anh ta, “Cháu đang mở dấu căn mà, chú đừng quấy rầy cháu!”

“Dẫn cháu đi ăn mặn[1], có đi không?” Trịnh Dân nói xong, nhin cười nhìn Tào Tu Viễn một cái.

[1] ăn mặn: nghĩa gốc chỉ những người theo đạo Phật bắt đầu ăn thịt sau khi phá bỏ giới luật hoặc hết thời gian ăn chay.

Nghĩa bóng chỉ việc lên giường.

“Thật không?” Đầu bên kia điện thoại rõ ràng lên tinh thần, “Đi đâu?”

“Tới rồi cháu sẽ biết, nơi tốt, chuẩn bị trước đi.”

“Nơi tốt gì ạ? Nhất định chú đang lừa cháu.”

“Thật đấy, cháu không tin, lát nữa đừng trách chú không nhắc cháu chuẩn bị trước.”

“Hả? Này... chú Dân, ờm, cháu cần chuẩn bị những gì?”

Trịnh Dân nhin cười rất vất vả, sắp không nhin được, dừng lại chốc lát mới mở miệng lần nữa: “Tắm rửa đi, sửa soạn đẹp trai, sạch sẽ, đừng mang tiền nhá, chú Dân mời cháu, để tránh lần đầu tiên cháu bị người khác lừa.”

“A? Chú thật sự dẫn cháu đi ăn mặn?!” Trịnh Dân nói như thật, giọng nói đầu bên kia điện thoại có phần khiếp sợ.

“Chú Dân lừa cháu bao giờ?”

“À..

được.” Cậu trai bán tín bán nghi.

“Vây chú cúp đây.” Trịnh Dân nói xong vội vàng cúp điện thoại,

trong nháy mắt điện thoại đập máy thì phát ra một tràng cười to, “Anh Viễn anh nghe thấy không? Thằng nhóc này bình thường nói chuyện không cân nhắc, thật ra vẫn là một đứa con nít thôi.”

Tào Tu Viễn cũng cười: “Suốt ngày chú toàn nói những gì với nó.” Trong giọng nói cũng không có ý định nổi giận.

“Em như này gọi là đánh vào nội bộ quân địch, chốc nữa em thu tiền của nó qua đây, anh nhìn đi, không có tiền nó không đi đâu được hết, ngoan ngoãn ở phố Nhân Tứ thôi.”

Tào Tu Viễn từ chối cho ý kiến, lắc đầu cười nói: “Nó có rất nhiều bạn xấu, chiêu này của chú chưa chắc có hiệu quả.”

“Anh yên tâm,” Trịnh Dân cười nói, “Em còn có chiêu sau.”

Không khí trong xe bởi vì cuộc điện thoại này mà sống động hẳn lên.

Lương Tư Triết nghe rõ, Trịnh Dân muốn dẫn anh đến một chỗ ở lại, còn có một cậu trai khác đi cùng anh.

Phỏng đoán từ phản ứng và cuộc đối thoại của họ, chắc là con trai của Tào Tu Viễn.

Xe việt dã lao xuống cao tốc, lái vào thành phố, xe cộ trên đường rõ ràng tăng lên nhiều.

Lương Tư Triết nhìn thành phố thủ đô lao qua vun vút qua cửa sổ xe, anh từng đến đây, không chỉ một lần, là theo giáo viên hướng dẫn của trường đến tham gia thi đấu đàn violin.

Sau khi cuộc thi đấu kết thúc lại nhanh chóng quay về Nham Thành, cho tới bây giờ cũng chưa đi dạo ở thành phố này. Có lẽ lần này có thể có cơ hội dạo chơi.

Trong đầu anh xuất hiện suy nghĩ này.

Bác tài dừng xe trước một khu biệt thự yên tĩnh, Tào Tu Viễn xuống xe.

Cửa xe đóng lại, Trịnh Dân quay đầu nói với tài xế: “Đi thôi anh Lỗi, chúng ta đến phố Nhân Tứ, chỗ kia hơi khó tìm, anh lái đến cầu An Uyển trước, sau đó em chỉ đường cho anh.”

Sau khi xe thông thuận lái thẳng đến cầu An Uyển, Trịnh Dân chỉ dẫn tài xế rẽ vòng vèo và lái xe vào một con hẻm nhỏ.

Cách đường cái gần nhất khoảng một hai cây số, nhưng môi trường trong hẻm lại khác biệt rất lớn với đường cái bằng phẳng rộng lớn bên ngoài.

Con hẻm cũ nát không chịu nổi, giống như khu vực bỏ hoang bị thành phố lãng quên.

Liếc mắt một cái, vết bẩn trên mặt đường xi măng hiện lên ánh sáng bóng mờ dưới ánh mặt trời, cửa của quán nhỏ bên đường không khó nhìn ra dấu vết bị khói dầu nhuộm từ năm này qua năm khác.

Gần như cửa sổ và trên tường của mỗi quán đều viết một chữ “Phá” to đùng, được bao quanh bởi một vòng tròn màu đỏ, giống như những người ở trong con hẻm này không thể thoát khỏi cuộc sống này.

“Chính là chỗ kia, Lam Yến,” Trịnh Dân chỉ một cửa hàng qua kính chắn gió, “Anh Lỗi anh dừng ở phía trước.”

Sau khi xe lái về phía trước một đoạn ngắn thì dừng lại ổn định, lúc này Lương Tư Triết mới nhìn rõ “Lam Yến” mà Trịnh Dân nói.

Mặt tiền màu sắc tươi sáng, chắc là một quán KTV, nhưng đưa mắt nhìn qua lại giống phòng hát thể kỷ trước được diễn trên TV hơn, khung cửa sổ màu vàng giá rẻ có vài phần lòe loẹt.

“Xuống xe đi.” Trịnh Dân đẩy cửa xe ra đi ra ngoài, nhắc chân bước lên bậc thang đi vào sảnh.

Lương Tư Triết vòng ra sau xe, lấy vali hành lý của mình xuống, một tay xách theo đi lên bậc thang.

Sảnh hẹp và sâu, ánh sáng mờ tối, liếc mắt nhìn qua chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cầu thang đi lên ở cuối cùng, bởi vì vẫn chưa đến thời gian kinh doanh chính thức, đèn hướng dẫn chỉ bật chiếc ở trong cùng, bầu không khí ảm đạm và mập mờ.

Trịnh Dân đang đứng ở đầu cầu thang trò chuyện với một người

phụ nữ trung niên, âm thanh của anh ta không lớn, nhưng người phụ nữ đối diện lại có giọng rất vang.

Lời cô nói đi vào trong tai Lương Tư Triết không lọt chữ nào. “Anh Dân anh yên tâm, chỗ bọn em làm ăn đang hoàng đấy.” “Con trai đạo diễn Tào cũng sẽ tới đây? Vậy đạo diễn Tào có muốn đến chỗ bọn em chọn mấy diễn viên không?....

Ha ha ha em biết, yên tâm, lát nữa em nói với mấy cô ấy một tiếng, tất cả thành thật một chút, đừng muốn trèo cành cao trên chóc cậu Tiểu Tào.”

“Chọn một người mới? Ai vậy?” Người phụ nữ quay đầu lại nhìn Lương Tư Triết ở cửa, gật đầu một cái, “Người kia đúng không?” Trên mặt người phụ nữ trang điểm đậm, phấn nền chồng chất trên nếp nhăn ở khóe mắt, trong ánh sáng mờ mờ lộ ra sắc mặt trắng bệch như giấy dán tường.

“Đúng,” Trịnh Dân vẫy vẫy với Lương Tư Triết, “Tiểu Lương cậu qua đây.”

Lương Tư Triết đặt vali hành lý trên mặt đất, rút tay cầm ra một đoạn rồi kéo đi qua.

“Ôi chao, ánh mắt đạo diễn Tào tốt thật, khí chất này,” Hai tay người phụ nữ ôm ngực, đánh giá Lương Tư Triết từ đầu đến chân, chắc một tiếng nói, “Còn để tóc dài nữa chứ... Sau này có thể thành ngôi sao lớn rồi, hay là ảnh đế tương lai?”

Trịnh Dân khẽ khụ một tiếng, duỗi tay kéo người phụ nữ sang một bên, Lương Tư Triết nghe thấy anh ta thấp giọng nói: “Vẫn chưa quyết định đâu, cô đừng rêu rao khắp nơi.”

Lương Tư Triết không có hứng thú nghe lén họ nói chuyện, ngón tay đặt lên thanh kéo trên vali, tùy ý nhìn hoàn cảnh xung quanh của nơi này.

Hai người đứng bên tường nhỏ giọng thầm thì một lúc, âm lượng Trịnh Dân khôi phục lại bình thường: “Vậy tôi đi trước, đi đón cậu chủ nhà tôi, lát nữa lại tới,” Nói xong lại gật đầu với Lương Tư Triết, “Tiểu Lương, cậu đợi ở đây một lát trước.”

Lương Tư Triết đáp một tiếng.

Sau khi Trịnh Dân đi, người phụ nữ cũng vào buồng trong, trước

khi đi quay đầu nói với Lương Tư Triết một câu: “Cậu tìm chỗ ngồi tự nhiên nhé, đừng câu nệ.” Nói xong thì rẽ vào buồng trong.

Nhân viên phục vụ quét rác và lau bàn, mỗi người làm việc riêng của mình, không có ai để ý tới Lương Tư Triết, anh bèn tự tìm cái ghế ngồi xuống.

Trời chạng vạng tối, các cô gái bên trong phòng hát lúc này lần lượt xuống lầu, toàn là trang điểm đậm lòe loẹt, quần áo hở hang.

Lương Tư Triết mơ hồ đoán được tính chất của chỗ này, nói chung không phải “làm ăn đứng đắn” như người phụ nữ kia vừa nói.

Anh hơi kinh ngạc, dưới hoàng thành, không ngờ còn có nơi che giấu chuyện xấu như vậy.

Cô gái đi ngang qua không khỏi quay đầu quan sát Lương Tư Triết, không ngờ phòng hát trong thời gian kinh doanh có một thiếu niên vào ngồi, huống hồ thiếu niên này lại rất gây chú ý, giống như Đường Tam Tạng không hỏi hồng trần đột nhiên xâm nhập vào động Bàn Tơ, khiến người khác không thể bỏ qua sự tồn tại của anh.

Nhưng “Thiếu niên Đường Tam Tạng” này hơi cúi đầu, sau đầu buộc một đoạn tóc không dài, mấy lọn tóc rối trên trán không hòa hợp rũ xuống, đường nét trên mặt như thể được điêu khắc tỉ mỉ bởi bàn tay khéo léo nhất, ngay cả cái bóng sống mũi hắt xuống bên mặt cũng vừa vặn.

Khí chất trên người thiếu niên cũng rất đặc biệt, có chút sắc bén, lại có chút chán chường, chỉ ngồi ở đó nhìn một chỗ ngây người mà giống như một cảnh điện ảnh được cắt ra tỉ mỉ, tràn đầy cảm giác chuyện cũ khiến người ta muốn tìm tòi nghiên cứu.

Thật ra Lương Tư Triết chẳng nghĩ gì hết, đại não tạm thời quên đi tất cả, nhìn một vết bẩn ở góc tường gần người.

Đã hơn nửa tiếng đồng hồ, Trịnh Dân chậm chạp chưa đến, anh

chờ tới mức sắp ngủ thiếp đi.

Lúc đang buồn ngủ, cửa bỗng nhiên vang lên một âm thanh, hơi thở thiếu niên, lộ ra chút kinh ngạc và nghi hoặc: “Chú Dần, chú dẫn cháu tới đây thật á, nơi này đáng tin cậy không?”

Cơn buồn ngủ của Lương Tư Triết vừa mới tràn ra lúc này nhanh chóng tan hết, anh ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Mặt trời ở phía tây rất thấp, rèm cửa được nhắc lên cao, bên ngoài rộng thoáng, trong phòng rất tối tăm, Lương Tư Triết nhìn thấy một thiếu niên cao gầy đứng ở cửa, đang thò đầu nhìn vào trong phòng.

Lần này Trịnh Dần tự lái xe tới đây, ở bên ngoài khóa xe xong, đi theo bước lên bậc thang, vỗ sau gáy thiếu niên một cái không nặng không nhẹ: “Xe vẫn chưa dừng hẳn đã chạy xuống,” Sau đó nâng giọng nói vào trong phòng, “Tiểu Lương, cậu qua đây một lát.”

Thiếu niên kia đứng ngược sáng, Lương Tư Triết đi tới mới nhìn rõ ràng mặt của cậu ấy — một cậu trai rất đẹp, dáng vẻ của cậu ấm sống an nhàn sung sướng.

Chiều cao của họ ngang nhau, lúc này đều đang quan sát đối phương.

Lương Tư Triết có vẻ hồ hởi hơn, Tào Diệp lại không hề che giấu ý dò xét trong ánh mắt.

“Tiểu Lương, giới thiệu với cậu, đây là Tào Diệp, con trai độc nhất của đạo diễn Tào Tu Viễn.” Trịnh Dần vỗ một cái lên bả vai Tào Diệp.

Đã nhìn ra, Lương Tư Triết thầm nghĩ.

Mặc dù mặt mũi Tào Diệp không giống Tào Tu Viễn, nhưng ánh mắt tự nhiên khi cậu ấy quan sát mình, thật sự giống hệt Tào Tu Viễn.

“Xin chào.” Lương Tư Triết nói với vẻ mặt bình tĩnh.

Sau đó anh nhìn thấy trên mặt thiếu niên đối diện lướt qua vẻ kinh ngạc trong chớp mắt.

Một giây sau, thiếu niên quay đầu nhìn Trịnh Dần, thấp giọng



hỏi: “Chú Dân, có phải nhầm rồi không?”

Trịnh Dân không hiểu: “Nhầm gì?”

Tào Diệp nghiêng mặt không nhìn Lương Tư Triết, ghé vào tai Trịnh Dân, mặc dù đã giảm âm lượng xuống rất thấp, nhưng vì khoảng cách gần, Lương Tư Triết vẫn nghe rõ mồn một...

“Đẹp thì đẹp thật... nhưng anh ta là nam mà?”

Đệt.

Lương Tư Triết suyt nửa chữ tục một câu, cũng may nhìn được —— bảo sao vừa rồi liên tục quan sát mình, cảm thấy mình là đối tượng cho cậu ta ăn mặn?

Đầu tiên Trịnh Dân ngẩn ra, ngay sau đó hiểu được, phát ra một tràng cười to: “Tào Diệp cháu đang nghĩ gì vậy!”

“Cháu không có hứng thú với nam...” Thiếu niên rất vô tội nói được một nửa, đột nhiên phản ứng lại hình như không phải có chuyện như vậy, trên mặt nháy mắt hiện lên vẻ lúng túng, giơ tay gãi thái dương, nhìn Lương Tư Triết: “À... tôi hiểu lầm rồi đúng không?”

“Chẳng thế thì?” Lương Tư Triết không có biểu cảm gì nhìn cậu.

“Xin lỗi nhé người anh em...” Tào Diệp xin lỗi một cách rất lúng túng, lại nhìn Trịnh Dân bên cạnh cười không dừng lại được,

“Chú Dân chú đừng cười nữa, chú lừa cháu đến đây rốt cuộc là muốn làm gì?”

## Chương 10: Quá Khứ 3

### DTV-EBOOK

Trịnh Dần cười một lúc lâu mới dừng, vỗ ngực thuận khí cho mình: “Được rồi được rồi, chú không cười, nào Tiểu Diệp, chú giới thiệu cho cháu, đây là Lương Tư Triết.”

Tiểu Lương, cậu nhiều tuổi, mười bảy tuổi đúng không?”

Lương Tư Triết gật đầu nói: “Phải.”

“Vậy Tào Diệp nhỏ hơn cậu hai tuổi,” Trịnh Dần vỗ sau lưng Tào Diệp, “Này, nhận anh đi, xưng hô thế nào tốt hơn?... Cứ gọi anh Tư Triết đi?”

Thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi là thời điểm nhạy cảm với tuổi tác, ước gì cả thế giới đều gọi mình là bố.

Tào Diệp không vui lòng nhận người anh này, quan sát Lương Tư Triết trước mắt, thấp giọng càu nhàu: “Chẳng chênh lệch bao nhiêu, tụi cháu còn cao bằng nhau đó.”

Trịnh Dần bị cậu chọc cười: “Cháu còn cao hơn chú mà, chả phải vẫn gọi chú một tiếng chú như thường sao?” Nói xong cũng không nhì nhằng quá nhiều với Tào Diệp về vấn đề này, ngược lại nói với Lương Tư Triết: “Tư Triết, mấy ngày nay cậu giúp tôi trông nó, về sau tôi sẽ cảm ơn cậu tử tế.”

Lương Tư Triết kéo khóe miệng cười một tiếng, chưa nói được hay không được.

Cũng không phải anh cố tình không nể mặt Trịnh Dần, chỉ là trong chuyện quản người khác mình thực sự là ốc còn không mang nổi mình ốc lại thiếu kinh nghiệm, mà người trước mắt này xem ra cũng giống người có thể gây chuyện, không chịu quản thúc.

“Cậu cứ coi như giúp tôi một chuyện,” Trịnh Dần thấy anh

không phối hợp, mặt ngoài cười đến là ôn hòa, tỉnh rụi truyền đạt nhiệm vụ cho anh, “Trông nó đừng gây họa, đừng dụ dỗ gái lung tung là được, được không?”

Lương Tư Triết không trả lời ngay, chỉ nhìn Tào Diệp, ném cho cậu nguyên xi hai chữ phía sau: “Được không?”

Có lẽ chuyện vừa rồi xấu hổ quá, lúc này Tào Diệp đã thu hồi ánh mắt quan sát Lương Tư Triết, ngược lại hững hờ ngắm hình hoàn cảnh xung quanh, sau khi nhận ra hai chữ này nói với mình, cậu quay đầu nhìn Lương Tư Triết, dứt khoát đáp: “Được.”

Hai người nhìn nhau, mặc dù không ai nói gì, nhưng một ánh mắt đã đạt được nhận thức chung ngầm giữa thiếu niên, lời vừa rồi xem như đánh rắm, hai ta đừng ai trêu chọc ai.

Lúc này bà chủ bận rộn trong phòng vén rèm cửa, thò đầu nhìn ra ngoài một cái, thấy Trịnh Dân và hai thiếu niên đứng ở cửa, cô đi ra cười rạng rỡ nhìn Tào Diệp: “Đây là con trai của đạo diễn Tào đúng không? Trông không giống bố cho lắm.”

Trịnh Dân nhìn thoáng qua Tào Diệp, cười nói: “Đẹp hơn bố nó.” “Đúng vậy.” Bà chủ cũng cười, lại nói, “Giờ đang là lúc bận rộn, sắp Trịnh các anh nghỉ ngơi một lúc trước, tôi đi lên dọn dọn rồi sẽ xuống, một lát là xong.”

Khoảng thời gian trước khi bắt đầu câu lạc bộ đêm là thời điểm bận rộn nhất trong ngày của Lam Yển, Trịnh Dân có thể hiểu được, bèn hỏi: “Sắp xếp xong cả rồi đúng không?”

“Sắp xếp xong rồi.” Bà chủ nói, “Tôi làm việc anh cứ yên tâm đi.” “Vậy tôi không chờ ở đây nữa, lát nữa còn có chuyện khác, cô xem rồi sắp xếp là được.” Trịnh Dân nói.

Trò chuyện với bà chủ xong, Trịnh Dân lại quay đầu nhìn Tào Diệp và Lương Tư Triết: “Vậy lát nữa hai đứa nghe cô ấy sắp xếp nhé, chú có việc phải đi trước, ” Lại kéo cánh tay Tào Diệp, kéo cậu đi ra ngoài, “Tiểu Diệp cháu theo chú qua đây lấy vali của cháu.”

“Dựa vào đâu cháu phải ở đây hả?” Tào Diệp bị kéo ra ngoài, trong giọng nói trộn lẫn mấy phần bất mãn, “Chú Dân chú lừa cháu tới đây rồi cuộc muốn làm gì?”

Trịnh Dân bước xuống mấy bậc thang trước cửa Lam Yển, đi hai bước, quay đầu nhìn một cái, thấy Lương Tư Triết đợi trong quán không đi ra thì giơ tay nắm bả vai Tào Diệp, kéo cậu đến chân tường, giọng nói giảm thấp: “Lại đây chú nói với cháu chuyện này.”

“Chuyện gì?” Cơ thể Tào Diệp không dùng lực, bị anh ta kéo đi về phía trước.

Trịnh Dân kéo cậu đi đến chân tường rồi dừng lại, mình đứng dựa vào tường, hai tay đặt lên bả vai Tào Diệp, để mặt cậu nhìn mình, biểu cảm rất nghiêm túc, không giống như nói đùa: “Tào Diệp cháu có nhớ chú đã nói với cháu, chị Chu Như của cháu lấy cháu làm nguyên mẫu viết một kịch bản không?”

“Chú đã nói á?” Tào Diệp lộ vẻ nghi ngờ, “Sao cháu không nhớ?”

“Đầu óc cháu ấy, chả bao giờ nhớ chuyện chính vào đầu, không nhớ thì thôi, nhưng cháu phải nhớ những gì hôm nay chú nói với cháu.”

“À...” Tào Diệp thu lại vẻ mặt cà lơ phất phơ, cũng không phải vì giọng nói nghiêm túc của Trịnh Dân, hơn phân nửa là xuất phát từ tò mò, “Chuyện gì ạ?”

“Kịch bản chị Chu Như cháu viết sắp quay rồi, đang trong quá trình chuẩn bị, đạo diễn là bố cháu.”

“Hả? Cháu sắp đóng phim rồi?” Tào Diệp sửng sốt, rõ ràng vẫn chưa chuẩn bị tâm lý.

“Cháu nói nhỏ thôi,” Trịnh Dân dừng một lát, mang theo chút lưỡng lự nhìn cậu nói, “Mặc dù sắp quay, nhưng bố cháu vẫn chưa quyết định được diễn viên chính có phải cháu không...”

“Tại sao chứ? Chẳng phải chị Chu Như lấy hình tượng cháu để viết kịch bản sao?”

“Nói thì nói thế...” Trịnh Dân liếc cậu một cái, cố ý nói nghiêm túc hơn, “Còn không phải vì cháu suốt ngày cà lơ phất phơ không có hình tượng đoan chính, ngộ nhỡ đến lúc đó quay được một nửa, cháu cảm thấy chán rồi bỏ gánh không làm, ai có thể chịu nổi tổn thất này...”

Không ngờ Tào Diệp rất tán thành gật đầu một cái: “Vây cũng đúng.”

Trịnh Dân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Đúng gì mà đúng, cơ hội tốt thế này, cháu có thể nắm chắc không? Máy ngày trước Chu Như còn nhắc đến cháu với chú, nói là rất hy vọng cháu diễn vai nam chính này.”

“Cuối cùng bố cháu có quyết định cháu hay không cũng không phải cháu nói là được mà...” Tào Diệp rất khó xử giờ tay gãi thái dương.

“Chẳng phải còn có chú sao? Chú Dân vẫn đứng về phía cháu,” Lúc này Trịnh Dân mới chuyển lời đến trọng điểm, “Kịch bản của phim này, bây giờ bố cháu vẫn chưa cho bất kỳ ai xem, chú xin Chu Như một bản tới đây, mặc dù cuối cùng chắc chắn sẽ có nhiều thay đổi, nhưng cốt truyện và hình tượng nhân vật tổng thể cũng không khác nhiều.

Chú nhét kịch bản trong vali của cháu, khoảng thời gian này cháu suy nghĩ kỹ đi, chỗ nào không hiểu thì nói với chú, chú hỏi Chu Như giúp cháu, như vậy một khi đến lúc thử vai, người khác không có chuẩn bị, vậy có thể tỏ rõ ưu thế của cháu.”

Tào Diệp xấu hổ cười với anh ta: “Chú Dân giúp cháu gian lận à...”

Trịnh Dân giờ tay vỗ bả vai cậu một cái nói: “Chú có lòng giúp cháu gian lận, nhưng kết quả cuối cùng thế nào vẫn phải xem bản thân cháu, khoảng thời gian này cháu thành thật ở lại đây, nói không chừng ngày nào đó bố cháu qua đây thăm cháu, cẩn thận bị anh ấy nắm được thóp, đến lúc đó trực tiếp hủy bỏ tư cách ứng cử của cháu.”

“Ông ấy sẽ không tới đây,” Tào Diệp xem thường nói, “Cháu đã về mấy ngày mà vẫn chưa thấy ông ấy đâu...”

“Trước đó bố cháu vẫn đang tìm cảnh ở nơi khác mà, chưa bớt thời gian đến được,” Trịnh Dân giải thích thay Tào Tu Viễn, “Chuẩn bị tiền kỳ có rất nhiều chuyện phải lo, cháu cũng không tưởng tượng nổi bận rộn cỡ nào, yên tâm, mấy ngày sau anh ấy nhất định đến thăm cháu.”

“Thích đến thì đến, cháu ước gì ông ấy đừng đến.” Nghe xong rồi, lòng tò mò cũng đã được thỏa mãn, lúc này Tào Diệp bắt đầu mất dần kiên nhẫn nghe Trịnh Dân cảm ràm, đảm bảo một cách

qua loa: “Chú Dần yên tâm đi, cháu nhất định sẽ làm theo kế hoạch chú nói.”

Trịnh Dần nghe xong cười lên, khi Tào Diệp nghe lời vẫn đáng yêu lắm, anh ta thích đứa trẻ này: “Được, chú một lòng đợi tác phẩm đầu tay của cháu ra mắt.”

Lời hạ quyết tâm đã nói ra rồi, Tào Diệp trả lời rất gọn gàng: “Không thành vấn đề.”

Trịnh Dần dần dò hết lời, đi tới bên cạnh xe, mở cốp sau lấy ra một vali hành lý, đặt lên mặt đất, kéo thanh cầm ra giao vào tay Tào Diệp, dẫn đi dẫn lại như con mình: “Đồ rửa mặt và quần áo của cháu đều ở trong, thiếu gì gọi điện cho chú, còn có kịch bản kia, nhớ chỉ có mình cháu có thể xem, những đứa bạn xấu của cháu không thể xem, Lương Tư Triết vừa rồi đứng trước mặt cháu cũng không thể xem, nghe chưa? Bị bố cháu phát hiện chú trộm kịch bản cho cháu, anh ấy không xào chú lên mới lạ... Đây, cầm lấy vali.”

Tào Diệp nhận lấy vali, xách lên thử nặng nhẹ: “Bố cháu xào chú, vậy ông ấy có thể quay thành phim không... Được rồi chú Dần, chú yên tâm, cháu tuyệt đối không cho người khác xem kịch bản này, trời biết đất biết chú biết cháu biết, đúng rồi, còn có chị Chu Như cũng biết.”

Trịnh Dần cũng cười: “Được, cháu nói vậy chú yên tâm rồi.”

Tào Diệp định xách tay cầm kéo vali đi về phía Lam Yến, vừa ngược mắt lại nhìn thấy cách đó mấy mét, Lương Tư Triết đi từ trong phòng ra, đứng ở cửa, hơi ngửa đầu ngấm một một dây mặt tiền cửa hàng phía trước.

Bước chân Tào Diệp dừng lại, giữ lấy cánh tay của Trịnh Dần toan lên xe, hất cằm về phía Lương Tư Triết: “Vậy anh ta làm gì?”

“À, cậu ta, cũng được tìm đến làm diễn viên, chắc đến lúc đó sẽ sắp xếp cho cậu ta nhân vật khác,” Trịnh Dần quay đầu nhìn Lương Tư Triết một cái, “Hôm nay những gì chú nói với cháu, cháu không được nói chữ nào với cậu ta.”

“Dạ.” Ánh mắt của Tào Diệp rơi trên người Lương Tư Triết, không để ý đáp.

Trịnh Dân ngồi vào trong xe, đóng cửa xe lại và nhấn cửa kính xuống, trong đầu nghĩ xem còn có chuyện khác cần dặn dò không, bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, bèn ngẩng đầu nhìn Tào Diệp hỏi: “Tiền trên người cháu có đủ không?”

Tào Diệp không nhìn nữa: “Đủ rồi mà, cháu có thể.”

“Thế nào? Chú nhìn xem.”

“Cái tấm thẻ luôn dùng ấy...” Tào Diệp cúi đầu lấy ví tiền trong túi quần jean ra, mở ra định tìm tấm thẻ kia, một tay Trịnh Dân duỗi ra ngoài cửa sổ xe, rút ví tiền khỏi tay cậu, mở ra xem: “Ồ, vẫn còn nhiều tiền mặt.”

“Bình thường thôi.” Tào Diệp nói, lại ngẩng đầu nhìn Lương Tư Triết — không thể không nói, ánh mắt của Tào Tu Viễn thật sự rất tốt, tìm được nhân vật này ở đâu? Đúng bữa ở đó cũng là một cảnh dài.

Đang là hoàng hôn, gió hơi nổi lên, Lương Tư Triết đứng trong hẻm nhỏ rách nát, lộn tóc sau đầu và góc áo bên người tung bay theo gió, thoát nhìn giống như nhân vật trong anime vậy.

Trong đầu Tào Diệp không tự giác xuất hiện liên tưởng này. Trịnh Dân rút một tờ tiền mặt mệnh giá một trăm tệ trong ví ra, lại lục ra một tấm thẻ ghi nợ mới làm từ trong thùng chứa đồ trước xe, nhét hết vào trong tay Tào Diệp, ném ví tiền vào trong thùng chứa đồ và đóng “cách” lại: “Cho cháu những cái này, còn lại chú giữ giúp cháu.”

Nói xong anh ta rút tay về, nâng phanh chân lên, nhân lúc Tào Diệp đang thất thần, dứt khoát lái xe đi.

“Ờ?” Trịnh Dân nói xong một câu, Tào Diệp mới không nhìn nữa, cúi đầu nhìn một tờ tiền mặt một trăm tệ và thẻ ngân hàng keo kiệt trong lòng bàn tay mình, lập tức hoàn hồn lại, ngẩng đầu hét: “Chú Dân trả ví tiền lại cho cháu!”

Tốc độ xe của Trịnh Dân không ngừng, một chớp mắt đã rẽ ra khỏi hẻm nhỏ.

Tào Diệp quyết định nhanh chóng đẩy vali sang bên cạnh, mở đôi chân dài đuổi theo ra ngoài nhanh như bay.

Nhưng xe của Trịnh Dân chẳng mấy chốc đã lái vào đường cái, hòa vào dòng xe cộ tan làm như nước triều lên, biến mất không thấy tăm hơi.

Tào Diệp đuổi theo mấy chục mét, mắt thấy không đuổi kịp, cậu dừng lại nhìn dòng xe cộ chen chúc trên đường cái, thở phì phò, ngực phập phồng lên xuống, từ một trăm tệ trong tay bị bóp thành một cục, giơ tay lên dùng sức ném ra ngoài, miệng oán trách một câu: “Đuổi ăn mày đấy à...” Sau đó cậu lấy điện thoại ra gọi một cuộc cho Trịnh Dân.

Trịnh Dân không nghe máy.

Tào Diệp kiên nhẫn gọi lại lần hai, vẫn không nghe máy.

Xem ra Trịnh Dân hạ quyết tâm không nghe điện thoại của cậu. Mấy giây sau, điện thoại rung lên, Trịnh Dân gửi tin nhắn đến: “Yên tâm, trở về sẽ trả ví tiền cho cháu.

Khoảng thời gian này ngoan ngoãn ở lại, đừng gây họa, mấy ngày sau chú đến thăm cháu.

Đúng rồi, mật khẩu thẻ ngân hàng là sinh nhật của cháu.” Tào Diệp siết chặt ngón tay cầm điện thoại, nhìn được mới không ném điện thoại đi.



## Chương 11: Quá Khứ 4

### DTV-EBOOK

Tâm trạng Trịnh Dân thả lỏng, nhanh như chớp lái xe đến đường chính.

Anh ta cảm thấy thao tác lần này hẳn có thể trị Tào Diệp mấy ngày, không có tiền, thằng bé này không quây được gì.

Anh ta hiểu cu cậu Tào Diệp này, ham chơi, dễ gây chuyện, nhưng cũng có nhiều ưu điểm, ví dụ như không ra vẻ, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, biết nói đùa.

Khoảng thời gian này để cu cậu ở lại Lam Yến, đoán chừng nhiều lắm là cậu sẽ phản nản ngoài miệng đôi lời, chứ không thật sự nổi nóng với người khác.

Lần sau gặp mặt, cu cậu nhất định sẽ quên sạch sành sanh chuyện này.

Con trai của Tào Tu Viễn sẽ không kém.

Trịnh Dân nghĩ.

Thái độ của Trịnh Dân đối với Tào Diệp, còn để bụng hơn người làm cha để là Tào Tu Viễn nhiều.

Từ mười năm trước anh ta đã đi theo Tào Tu Viễn, làm trợ lý kiêm nhà sản xuất của y, sinh nhật hằng năm của Tào Diệp anh ta chưa từng vắng mặt.

Tất cả tác phẩm của Tào Tu Viễn, cho dù là những bộ phim y quay, hay là đứa con độc nhất Tào Diệp, anh ta đều vô cùng để tâm.

Lần này cũng giống vậy.

Kịch bản mà Tào Tu Viễn muốn quay, là một câu chuyện tội phạm xoay quanh một thiếu niên sống trong cái hẻm chật hẹp.

Kịch bản do Chu Như – cộng tác cũ của họ sáng tác, nói ra khiến người ta khó có thể tin, nhưng sự ra đời của kịch bản này thực sự liên quan chặt chẽ đến Tào Diệp.

Đêm đó Chu Như và Tào Tu Viễn ngồi một bàn uống rượu, nghe nói mấy ngày nay con trai Tào Diệp của Tào Tu Viễn trở về từ nước ngoài, cô hào hứng nói kiểu gì cũng phải gặp một phen. Trịnh Dân mở một tấm ảnh trong điện thoại ra cho cô xem.

Đó là tấm ảnh được chụp vào sinh nhật năm ngoái của Tào Diệp, hôm đó Tào Diệp vừa chơi CS người thật dã ngoại cả buổi chiều với đám bạn, trận chiến đó đội của họ thua thê thảm, quần áo trên người cậu rách mấy chỗ, ống quần và ống tay áo dính bụi đất bẩn thỉu, cả người trông lem luốc.

Lúc Trịnh Dân lừa cậu chụp ảnh, cảm xúc cậu dở tệ, sắc mặt không tốt, trên lưng còn đeo quà sinh nhật Trịnh Dân vừa tặng cậu mấy phút trước — một cây đàn violin giá trị không nhỏ. Khi ấy Chu Như khổ vì linh cảm cạn kiệt, hai năm liền không viết được tác phẩm mới, ai ngờ sau khi nhìn thấy tấm ảnh này, cảm hứng của cô lóe lên, đêm đó trở về dùng máy tính gõ ra mạch truyện chính của câu chuyện.

“Một thiếu niên sống trong hẻm chật hẹp bị cây đàn violin đắt đỏ trên lưng đè không thở nổi.” Chu Như nói cô muốn viết một câu chuyện như vậy, cao quý và nghèo hèn đan xen, ngõ hẹp và đô thị va chạm, liên quan đến cuộc sống không thể thoát ra và số mệnh không thể tránh thoát.

Theo lý thuyết, nhân vật ra đời vì Tào Diệp, không ai thích hợp diễn hơn Tào Diệp, nhưng Tào Tu Viễn lại chậm chạp không chịu quyết định.

Hai ngày trước họ đến Nham Thành khảo sát cảnh, Tào Tu Viễn bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, nói rằng muốn đến trường trung học âm nhạc trực thuộc gần đó xem thử.

Cũng vì đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này, họ đã dẫn Lương Tư Triết từ Nham Thành cách ngàn dặm xa xôi đến Bắc Kinh. Nhưng về chuyện có quyết định Lương Tư Triết đóng vai này không, Tào Tu Viễn vẫn chưa có lời khẳng định, chỉ bảo Trịnh Dân ném Lương Tư Triết đến hoàn cảnh tương tự đợi trước. Trịnh Dân làm việc chung với Tào Tu Viễn nhiều năm, đương nhiên biết dụng ý của y: Lương Tư Triết không có bất kỳ kinh nghiệm diễn xuất nào, nếu thật sự quyết định anh diễn vai chính, vậy tất cả hành động của anh gần như đều xuất phát từ bản năng và kinh nghiệm sống trước mắt.

Có điều tình huống hiện tại là, nhìn từ hoàn cảnh sinh hoạt đêm đó của Lương Tư Triết, điều kiện trưởng thành của anh xem ra quá tốt, có lẽ anh cũng không thể biết thiếu niên trong hẻm chật hẹp sẽ sống như thế nào.

Cho nên, anh cần đặt mình vào trong hoàn cảnh của người khác để quan sát và trải nghiệm, để hòa nhập vào môi trường đó.

“Vậy Tào Diệp thì sao?” Lúc ấy Trịnh Dân hỏi Tào Tu Viễn, “Có cần theo qua ở cùng không?”

“Cậu có thể thuyết phục nó, vậy thì đi cùng.” Tào Tu Viễn nói. Xe dừng ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ, suy nghĩ trong đầu Trịnh Dân dừng lại, lấy điện thoại ra gọi điện cho Tào Tu Viễn: “Anh Viễn, em đưa Tiểu Diệp qua rồi... Nó rất ngoan, đúng, anh yên tâm đi...”

\*\*\*

Tào Diệp sắc mặt không tốt đi về, vừa đi vừa uất ức tìm kiếm tờ một trăm tệ khi nãy mình tiện tay ném đi.

Cậu định dùng một trăm tệ đến phụ cận gọi xe taxi, qua chỗ bạn bè.

Nhưng mà, không tìm được.

Một trăm tệ kia đã biến mất không còn hình bóng, như thể chưa bao giờ tồn tại.

Tào Diệp cảm thấy bức bối, ngẩng đầu liếc nhìn già trẻ trai gái

bận bịu tứ phía bên cạnh hẻm, lúc này đây đang cùng nhau ngẩng đầu lên nhìn “Cậu chủ gặp nạn” tìm tiền khắp nơi trên mặt đất, hiếm lạ giống như xem kịch.

Biểu cảm trên mặt họ quá giống nhau, thế nên Tào Diệp nhất thời không đoán ra đến cùng là ai nhặt được tiền của mình, cậu đứng tại chỗ, lên tiếng không cao không thấp, cũng không biết là hỏi ai: “Ai nhặt được một trăm tệ của tôi?”

Đương nhiên không có ai mở miệng trả lời cậu.

Có ngu mới thú nhận mình nhặt được tiền.

Tào Diệp dừng hai giây, cũng cảm thấy câu hỏi này rất ngớ ngẩn, câu giờ tay túm tóc mình một cái, mất hứng tiếp tục đi về.

Đi đến Lam Yển, Lương Tư Triết vẫn đứng ở cửa, Tào Diệp không biết những mặt tiền quán hàng bán thủy hồngбет và cổ xưa này có gì đáng nghiên cứu, chẳng lẽ đang căn cứ vào độ dày của cặn dầu phán đoán thời gian tồn tại của mỗi quán ư?

“Ê.” Cậu đứng bên dưới đá ven đường, hơi nâng cằm lên, cất tiếng gọi Lương Tư Triết đứng trên bậc thang.

Lương Tư Triết đang suy nghĩ lát nữa cơm tối ăn gì, sau khi nghe thấy tiếng gọi này, anh chậm rãi chuyển ánh mắt từ dây mặt tiền kia lên mặt cậu.

“Đằng ấy có thấy ai nhặt được một trăm tệ của tôi không?”

Ánh mắt Lương Tư Triết dừng trên mặt cậu một lát, tích chữ như vàng mở miệng nói: “Không.”

“Nhọ quá... thôi,” Tào Diệp cảm thấy tiếp tục dây dưa với một trăm tệ kia đoán chừng cũng không có hồi kết, lại hỏi vấn đề tiếp theo, “Vậy đằng ấy có biết cây ATM ở gần đây không?”

“Không biết.”

Tào Diệp lại định mở miệng, lúc này bà chủ hấp ta hấp tấp chạy từ trong quán ra, cô lớn giọng, người chưa đến tiếng đã đến trước: “Đợi sốt ruột rồi đúng không? Sếp Trịnh đi rồi à?”

Tào Diệp bực mình “Ừm” một tiếng.

Bà chủ làm nghề này nhiều năm, bản lĩnh nhìn mặt nói chuyện đã thấm thấu vào mỗi một tế bào trong cơ thể, dễ dàng nhìn ra cậu không vui lòng ở đây, bèn đi lên phía trước thiện ý dỗ dành:

“Đừng nhìn môi trường tầng một bình thường, tôi để lại cho các cậu là phòng tốt nhất chỗ chúng tôi, các cậu đi lên nhìn sẽ hài lòng, đi thôi hai anh đẹp trai...” Nói được nửa câu, ánh mắt thoáng nhìn thấy vali bị ngã cách đó không xa, “Ơ? Đó là vali của hai cậu hả?” Nói xong cô toan đi tới đỡ lên.

Tào Diệp sải bước chân trước cô một bước, cảm xúc không hề bị bà chủ thay đổi, trong giọng điệu vẫn không hăng hái cho lắm: “Là của tôi, để tôi tự đỡ.” Nói rồi cậu đi tới, cúi người cầm chỗ xách tay bên trên vali, xách nó lên đi lên bậc thang.

Cầu thang gỗ cũ kĩ phát ra tiếng kẽo kẹt theo từng bước chân, Tào Diệp đi phía trước nhất, Lương Tư Triết xách vali hành lý chậm hơn cậu hai bước, bà chủ đi sau cùng, ngẩng đầu nhìn hai thiếu niên bảo: “Tầng ba, căn phòng trong cùng.”

Tầng ba là nhà khách ẩn, giá cả rẻ, điều kiện rất tệ, người ở đây chỉ vì ham rẻ, có vài người thuê ở nhiều năm.

Hành lang không thông ánh sáng, chỉ dựa vào đèn trần thưa thớt lơ mờ trên đỉnh đầu tản ra ánh sáng yếu ớt, đưa mắt nhìn quanh, một cánh cửa gỗ cổ xưa trông đen ngòm, không hiểu sao hơi đáng sợ.

Hai cái vali kéo phát ra tiếng lộc cộc trên nền đá cẩm thạch nhân tạo, Tào Diệp giơ tay đẩy cánh cửa cuối hành lang ra, không đẩy được, cửa đang khóa.

“Chìa khóa ở chỗ tôi,” Bà chủ tăng tốc bước chân chạy đến, lấy chìa khóa từ trong túi ra, “Hôm nay vừa quét dọn sạch bóng,” Đang nói thì xoay chìa khóa mở khóa, cầm chốt cửa đẩy vào trong, “Vào nhìn xem thế nào?”

Căn phòng rất rộng, hướng phía nam, gần đến bảy giờ tối, trong phòng vẫn sáng sủa.

Trang trí trong phòng tuy hơi đơn sơ, nhưng quả thật sạch sẽ gọn gàng, không ăn khớp với hoàn cảnh tầng dưới.

Nếu không đẩy cửa tự mình đến xem, chỉ suy đoán từ điều kiện hành lang, không ai sẽ nghĩ đến căn phòng này lại rộng thoáng như vậy.

Tào Diệp dừng lại đứng ở cửa, Lương Tư Triết nghiêng người

bước vào, dựa vali vào bên tường, sau đó đi trong phòng nhìn một vòng.

Hai chiếc giường đôi trải ga trắng tinh, khe hở ở giữa đối diện với một chiếc TV treo tường không lớn, một mét bên cạnh là một chiếc tủ quần áo bốn cửa sơn bóng kém chất lượng dựa sát tường, vị trí gần cửa sổ bày một cái bàn gỗ vuông không lớn.

Trừ cái đó ra, trong phòng không còn trang trí nào khác. Cũng được, Lương Tư Triết nghĩ, tốt hơn tưởng tượng khi vừa mới bước vào rất nhiều.

Nhưng anh vừa ngẩng đầu, đối diện với Tào Diệp đứng ở cửa, đối phương hơi cau mày, chỉ thiếu điều viết câu “Cái nơi hủi gì thế này” lên mặt.

Tào Diệp muốn nói thẳng ra, nhưng thái độ của bà chủ trước mắt quá nhiệt tình, khiến cậu không đành lòng làm cụt hứng, thế là cậu miễn cưỡng nuốt lại câu nói đã vòng đến đầu lưỡi, đổi một cách nói uyển chuyển hơn: “Phòng đôi? Hai chúng tôi đều ở đây?”

“Đúng rồi,” Đối diện với con trai cao quý của Tào Tu Viễn, bà chủ cười làm lành nói, “Tiểu tổ tông, đây là căn phòng tốt duy nhất ở chỗ tôi, tôi đi đâu dọn ra căn thứ hai giống thế này cho cậu?

Không tin đúng không? Tôi dẫn cậu đến sát vách nhìn xem, lấy sáng kém xa nơi này, diện tích căn phòng cũng rất nhỏ, nếu cậu vui lòng ở một mình ở đó, tôi cũng không ngăn cậu.”

Trên thực tế sắp xếp cho họ ở căn phòng này là Trịnh Dân nói ra trước, anh ta thật sự sợ Tào Diệp học cái xấu, ngộ nhỡ ngày nào đó Tào Diệp tâm huyết dâng trào dẫn gái về phòng thậm chí là ở chung, anh ta không có cách nào giải thích với Tào Tu Viễn được.

Để cậu ở cùng phòng với Lương Tư Triết, không chắc Lương Tư Triết có chịu trông chừng cậu không, nhưng trên cơ bản có thể tránh được tình huống dẫn gái về phòng.

Mà về phần bà chủ, đương nhiên cũng không nói dối, Trịnh Dân

thật sự ra tay hào phóng, nhưng đúng là điều kiện ở chỗ cô cũng có hạn, không dành ra được căn phòng thứ hai.

Ngay cả căn phòng trước mắt này, cũng là tạm thời sửa lại từ phòng giường tầng cho tám người ở.

Tào Diệp thật sự ra ngoài nhìn thoáng qua căn phòng bên cạnh, chỉ một cái lướt mắt thôi, ý định ở phòng riêng của cậu đã bay sạch.

Bà chủ cũng không nói dối, phòng bên quá nhỏ, diện tích khoảng mười mét vuông, bị một cái giường ở giữa chiếm hơn nửa không gian, phòng vệ sinh ở trong góc trông chật chội đến đáng thương, người đứng ở bên trong tắm rửa hẳn cũng không xoay người được.

“Không lừa cậu đúng chứ?” Bà chủ đi theo cậu, “Biết các cậu đều cao quý nên đặc biệt dành ra một căn phòng tốt nhất của chúng tôi, tôi nói này tổ tông nhỏ, cậu ở tạm đi, tôi xuống lầu làm việc, các cậu tự dọn dẹp.”

Nói xong dẫn Tào Diệp ra ngoài và khép cửa lại.

Lại đưa hai chiếc chìa khóa cho họ, không kéo dài thời gian nữa mà xuống lầu tiếp tục làm việc.

## Chương 12: Quá Khứ 5

### DTV-EBOOK

Tào Diệp trở về phòng ẩm ức không vui, Lương Tư Triết đang ngồi xổm trên mặt đất, cúi đầu mở vali tìm kiếm thứ gì đó.

“Cậu ngủ giường nào?” Thấy cậu trở về, Lương Tư Triết ngẩng đầu hỏi cậu.

“Nào cũng được,” Tào Diệp không hứng thú nói, “Đằng ấy chọn đi, tôi chưa chắc đã ở đây.”

“Tôi cũng vậy.” Lương Tư Triết nói, đoạn lấy khăn mặt và quần áo thay giặt đi vào phòng tắm, “Cậu chọn đi, tôi tắm trước.”

Bắc Kinh nóng hơn Nham Thànhбет cũng phải mười độ, vừa rồi ở dưới tầng không mở điều hòa, không khí rất oi bức, anh toát mồ hôi khắp người.

Trước khi thay quần áo sạch phải tắm rửa đã, đây là thói quen được mẹ anh dạy từ nhỏ đến nay.

Mặc dù đã lâu rồi không có ai nhắc chuyện này bên tai, nhưng đến giờ Lương Tư Triết vẫn giữ nguyên thói quen này.

Tiếng nước trong phòng tắm vang lên rào rào, Tào Diệp đứng trước giường bên cửa sổ, bồ nhào xuống giường, sau khi nằm như xác chết vài phút, cậu lấy điện thoại trong túi ra, bắt đầu gọi điện cho đám bạn xấu trong danh bạ.

Gọi lần lượt theo chữ cái đầu tiên, bắt đầu từ chữ “B” trên cùng nhất: “Ê Tiểu Bạch, tao Tào Diệp đây, mày ở đâu vậy? Ở cùng bố làm gì? Chẳng phải bố mày định cưới một mẹ kế nhỏ cho mày bực mình kia mà... Hả? Chú Bạch, xin lỗi, cháu vừa nói đùa với Tiểu Bạch thôi... Đánh hội đồng tuần trước? Không liên quan đến cháu, cháu thật sự không tham gia, tuần trước cháu vẫn chưa về nước mà...”



Xuất sư bất lợi, còn vô duyên vô cớ bị cha của bạn răn dạy một trận, Tào Diệp cúp điện thoại, lại ỉu xiu gọi người tiếp theo: “Alo Minh Nghiêu, đang đâu đấy? Vẽ tranh? Lại vẽ ở đỉnh núi nào? Kilimanjaro? Mày chạy đến Châu Phi?... Thôi mày vẽ đi, tao cũng không có chuyện gì đứng đắn, cúp đây.”

“Alo anh Đới, anh ở nhà không... Khoan đã anh làm gì mà thờ khiếp vậy, anh đang làm gì, đệt, vậy anh nhận điện thoại cái quần gì?! Cúp đây.”

Khi Lương Tư Triết tắm nước lạnh đi ra khỏi phòng tắm, Tào Diệp đang gọi đến chữ “L”, là gọi cho Lâm Ngạn, ban đầu cậu đã rượt nằm trên giường, nhưng trong nháy mắt Lương Tư Triết đi ra thì lập tức xoay người ngồi bật dậy: “Ở đâu? Em cũng đi! Em không có hứng thú với nam, nhưng em thực sự không còn chỗ để đi nữa... Gặp mặt rồi nói sau, đứng, trên người em chẳng có xu nào, lát nữa anh ra ngoài trả tiền xe giúp em.” Tào Diệp nói xong, mặt mày tỏa sáng nháy xuống giường, khác hẳn với người trước khi Lương Tư Triết vào phòng tắm, “Được rồi, đợi em nhé!”

Tiếng nói vẫn chưa dứt, người đã kéo cửa ra lao ra ngoài.

Lương Tư Triết để trần thân trên, ngồi xổm bên cạnh vali tìm áo, vò hoa sen trong phòng tắm dùng không thuận tay lắm, cái áo vừa rồi anh mang vào không cẩn thận bị bẩn ướt rồi.

Anh lấy ra một chiếc áo thun trắng khác, cầm đứng lên, đang tính mặc vào đầu, cửa lại mở ra, Tào Diệp xông vào, cũng không xem mình là người ngoài, hai bước đã tới gần, cánh tay ngoắc lên vai Lương Tư Triết, xích lại gần nói bên tai anh: “Người anh em, chốc nữa chú Dân hoặc bố tôi đến đây, đằng ấy gánh giúp tôi tí nhé.”

Lương Tư Triết nhắc nhở mà không thềm quay đầu lại: “Trên người tôi có nước.” Anh vừa tắm nước lạnh xong, chỉ dùng khăn tắm lau qua loa mấy cái đã ra khỏi phòng tắm, lúc này trên người vẫn lưu lại giọt nước chưa bay hết.

Tào Diệp cúi đầu nhìn áo thun trắng trên người mình, bên dán vào người Lương Tư Triết quả nhiên bị dính ướt một chút, nhưng cậu chẳng để ý, cũng không tránh, vẫn khoác bả vai

Lương Tư Triết: “Không sao, có được không anh?”  
Lúc này lại biết phải gọi một tiếng anh rồi, rất giỏi giả ngoan ha.

Âm sắc thiếu niên mang theo chút ý tứ lấy lòng, nghe vào lại có mấy phần như làm nũng.

Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn cậu một cái: “Tôi gánh giúp cậu kiểu gì?”

Bàn tính trong lòng Tào Diệp gõ kêu cạch cạch: “Nếu như tập kích bất ngờ, thì anh bịa đại cái lý do đối phó với họ, cứ nói em... đến phụ cận cho chó ăn rồi? Cho mèo ăn cũng được, sau đó anh lén gọi điện thoại cho em biết, em lập tức bắt taxi tới, được không?”

So với điệu bộ thân thiết tự nhiên của Tào Diệp, thái độ của Lương Tư Triết không nóng cũng chẳng lạnh, chỉ hờ hững phun ra hai chữ: “Có thể.”

“Bạn chí cốt,” Tào Diệp dùng tay còn lại lấy điện thoại từ túi sau ra, mở giao diện danh bạ, đưa tới trước mặt Lương Tư Triết, “Số anh bao nhiêu? Nhập vào cho em?”

Lương Tư Triết nhập dãy số của mình, lại gõ tên mình vào, đưa điện thoại cho cậu.

Tào Diệp nhận điện thoại, lúc này mới buông Lương Tư Triết ra, gọi đi đồng thời thấp giọng lặp lại tên của Lương Tư Triết.

Đợi đến khi điện thoại Lương Tư Triết ném trên bàn bắt đầu rung lên, cậu ngẩng đầu nở một nụ cười xán lạn với Lương Tư Triết: “Gọi qua cho anh rồi, anh lưu lại đi.”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng, cầm mép áo thun giật xuống một cái, hai cánh tay xuyên qua ống tay áo, đang định thò đầu ra thì Tào Diệp giơ tay vỗ bả vai anh một cái: “Body ngon đấy.” Nói xong nhấc chân đi về phía cửa, đồng thời cũng không quên giả ngoan cho tròn, đi tới bên cạnh cửa dẹo mồm quay đầu nói với Lương Tư Triết: “Vậy em rút đây, cảm ơn nhé anh Tư Triết.”  
Lương Tư Triết mặc quần áo tử tế, bắt đầu sắp xếp hành lý.

Nếu vừa rồi Tào Diệp nằm trên cái giường gần cửa sổ, vậy anh

đương nhiên sẽ chọn giường còn lại.

Thật ra cũng không có gì thu dọn, gấp hết quần áo mùa hè bên trong lại, hai bàn tay luôn xuống cuối, chuyển nguyên xi vào trong tủ treo quần áo, vậy là xong việc.

Dưới lầu vang lên âm thanh của dàn âm thanh kém chất lượng, đang phát khúc nhạc dạo của bài ca nước miếng[1] phổ lớn ngõ nhỏ đâu đâu cũng có thể nghe được, sàn nhà dưới chân như thể cũng chấn động theo.

Tiếng người như quỷ khóc sói gào cũng vang lên theo, mặc dù không đúng tông một câu nào cả, nhưng người cầm micro hát nghe vào rất say mê.

Cách âm rõ là kém, nếu hát đến đêm hôm khuya khoắt, còn để cho người ta ngủ không? Lương Tư Triết lấy một bộ tai nghe in-ear từ trong vali ra, ném lên giường, sau đó đóng vali lại đặt ở góc tường, cầm lấy chìa khóa trên bàn, kéo mở cửa đi ra ngoài. Hành lang tầng ba vẫn là đáng vẻ lúc mới vào, ánh đèn mờ nhạt, hai cánh cửa gỗ cổ xưa đóng chặt, khiến người ta không đoán ra bên trong có người ở hay không.

Tầng hai cách một tầng thì hoàn toàn là cảnh tượng khác biệt: ánh đèn màu bạc lạnh sáng đến mức chói mắt, nhấp nháy theo từng nhịp điệu của nhạc múa hành lang, chiếu lớp dầu trên đầu và trên mặt khách đến mức bóng loáng.

Hành lang gỗ hơi hẹp, hai người đi thì vừa, ba người lại hơi chật.

Lúc xuống lầu Lương Tư Triết chạm mặt với một đôi nam nữ dính lấy nhau, người đàn ông bụng phệ ôm người phụ nữ eo thon, mặt mũi người phụ nữ tràn đầy nụ cười lấy lòng.

Anh nghiêng người nhường đường cho hai người kia, nhưng cầu thang thật sự chật, người đàn ông kia lại hơi béo, cho nên né tránh hơi tốn sức.

Không dễ gì chen ra khỏi hoàn cảnh ồn ào, anh đứng cạnh cửa Lam Yến hít một hơi thật sâu.

Màn đêm buông xuống, ban đêm hẻm nhỏ náo nhiệt ồn ào, khác hoàn toàn với bầu không khí nhạt nhẽo tầm thường vào một

tiếng trước.

Ngay cả mùi cũng trở nên sinh động và phong phú.

Lúc sẩm tối mùi khói dầu đơn điệu hòa lẫn với mùi cháy sém của thịt nướng, mùi tương đun nhừ và mùi thơm lừng của cơm rang.

Lương Tư Triết chậm rãi đi dọc theo hẻm nhỏ ra ngoài, cách Lam Yến càng xa, tiếng xì xèo chiên xào nghe càng rõ ràng hơn. Lương Tư Triết cảm thấy mình rất đói, lúc chạng vạng tối đứng ở cửa Lam Yến, đối diện với từng cánh cửa dầu mỡ, anh vẫn cảm thấy không thèm ăn nổi.

Lúc này đi ngang qua mỗi quầy hàng, vậy mà lại thấy rất hấp dẫn.

Trời rất nóng, anh tìm một quán ăn có dư chỗ trống, tiện tay kéo một cái ghế trúc ngồi xuống, gọi một phần mì lạnh, lại thêm quả trứng luộc và nửa phần thịt bò kho tương.

Tốc độ bụng thức ăn lên rất nhanh, Lương Tư Triết gấp một đĩa mì lên ném thử một miếng, mùi vị cũng được, ngon hơn đồ gọi ship hôm qua nhiều.

Nghĩ đến đây, mới nhận ra lúc này mình đang ngồi ở đất Bắc Kinh.

Lại nghĩ đến những lời Tào Tu Viễn nói lúc đến nhà mình tối qua, nghĩ đến lần chạm mặt với con trai của Tào Tu Viễn hôm nay, càng cảm thấy khó mà tin nổi.

Được thôi, vậy sẽ coi đây là điểm xuất phát, bắt đầu lại từ đầu đi.

Lương Tư Triết cúi đầu, đút từng miếng mì lạnh vào trong miệng mình và nghĩ.

Không kéo đàn violin được nữa cũng có thể làm chuyện khác, Tào Tu Viễn nói không sai, đối với một diễn viên mà nói, có thể kéo violin hay không cũng chẳng quan trọng chút nào.

Từng miếng mì lạnh đi vào trong dạ dày, lấp đầy dạ dày anh

từng chút một, Lương Tư Triết ôm bát sứ húp một hớp nước dùng, trong nháy mắt đặt bát xuống, anh cảm thấy mình ăn no rồi, cùng lúc đó, một vài thứ đã chết lặng trong cơ thể anh rất lâu dường như cũng rục rịch tỉnh lại.

Anh trả tiền, tản bộ dọc con hẻm, góc rẽ gần đường cái nhất là một quán bar, tên là quán bar Kinh Tuyền, chữ bảng hiệu được ghép bằng những bóng đèn nhỏ tỏa ra ánh sáng màu lam đậm, so sánh với phong cách trang trí lòe loẹt của Lam Yển, nơi này lại có một sự quạnh quẽ độc đáo, không ăn nhập gì với không khí ồn ào của cả hẻm.

Tiếng nhạc phát ra từ bên trong cũng rất êm tai, ca sĩ chính của ban nhạc đang hát “Một tấm vải đỏ” của Thôi Kiện, giọng khòì nghe vào rất có cảm giác, sự ngắt nhả cũng rất thích hợp.

Lương Tư Triết nghe một lát, không tự chủ được bắt đầu thấp giọng ngâm nga theo:

“Cảm giác này khiến tôi rất thoải mái.

Nó khiến tôi quên đi tôi không còn nơi ở

Em hỏi tôi muốn đến nơi nào

Tôi nói rằng muốn đi lên con đường của em”

## Chương 13: Quá Khứ 6

### DTV-EBOOK

Tào Diệp nhàm chán đến mức sắp ngủ thiếp đi.

Hai tiếng trước cậu hào hứng nhảy xuống xe taxi, dưới sự dẫn đường của Lâm Ngạn, đi vào quán bar không thể nói trong truyền thuyết này, thật ra là một gay bar ngầm.

Lâm Ngạn sắp xếp cho cậu đến một chiếc ghế sofa bằng da thật ngồi xuống, vẫy gọi hai đĩa hoa quả và một cốc nước cam, sau đó không rảnh quan tâm cậu, quay đầu mê đắm quàng vai bá cổ một người khó phân biệt trống mái mà rời đi.

Tào Diệp thật sự không nhìn ra người kia là nam hay nữ – chắc là nam, người này tay chân lẻo khèo, trang điểm khói xinh đẹp, thần sắc thảnh thỏa trộn lẫn chút mơ hồ, hành vi cử chỉ hoàn toàn không nhìn ra phong thái của con trai.

Nhưng nếu xuất hiện trong gay bar, chắc là nam đúng không?

Tào Diệp âm thầm suy nghĩ.

Thật sự là nam á? Không nhìn ra luôn...

Cậu bị sự tò mò của mình làm cho không nhìn được mà nhìn mãi người kia.

Nhưng Lâm Ngạn thảnh thỏa còn ôm lấy cổ người nọ, đè người ta lên ghế sofa hôn nồng nhiệt không coi ai ra gì... Quả thực không thể nhìn nổi.

Càng khiến cho người khác không chịu đựng được là trong khi Tào Diệp đang ăn đĩa hoa quả, có mấy người tới muốn mời cậu uống rượu.

Tào Diệp không may ý thức được mình vừa xuất hiện trong quán bar này, đã có người lập tức xem cậu là con mồi.

Tào Diệp rất cao, bình thường lượng vận động cũng nhiều, cơ bắp trên cánh tay lộ ra ngoài bắt đầu hình thành, nhìn từ vóc người, khiến người ta hoàn toàn không thể nhận ra cậu chỉ là

thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi.

Nhưng chỉ nhìn mặt, khí chất thiếu niên ngây ngô kia dù thế nào cũng không che giấu được.

Một thiếu niên vóc người khỏe khoắn, khí chất ngây ngô, mặt còn rất ưa nhìn ngồi một mình trong góc sofa ăn đĩa hoa quả không hề phòng chút nào, cảnh tượng này đặc biệt hấp dẫn trong gay bar mập mờ tối tăm này.

“Uống một chén không?”

“Em mấy tuổi rồi?”

“Sao lại ngồi một mình? Trò chuyện một lúc nhé?”

“Một mình tới đây à?”

Trong hai tiếng, Tào Diệp nghe mấy câu hỏi này tới mức lỗ tai sắp mọc kén rồi.

Tào Diệp cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, cậu ngẩng đầu nhìn lướt qua, chỉ cái nhìn này, thế mà đối mắt với năm, sáu người đang quan sát cậu.

Nghĩ đến mấy người này, không phải có ý định với “phía trước” của cậu thì là có ý định với “phía sau” của cậu, cậu liền cảm thấy đứng ngồi không yên.

Ước gì có thể tìm một tấm bảng tới đây, viết hai chữ “Không hẹn” lên, đội trên đỉnh đầu, vậy sẽ không có ai có ý định với “phía trước” và “phía sau” của mình nữa.

Tào Diệp cảm thấy mình thật sự không nhịn được nữa, nhân lúc Lâm Ngạn và anh chàng kia kết thúc một nụ hôn nóng bỏng, tạm thời sẽ không làm nụ hôn nóng bỏng thứ hai, cậu sải bước đi tới, vỗ vỗ bả vai Lâm Ngạn.

Chàng trai Lâm Ngạn ôm trong lòng ngẩng đầu nhìn cậu.

Nhạc nhảy trong quán bar điếc tai, tiếng gào ồn ào, Tào Diệp cúi người, ghé vào tai Lâm Ngạn hỏi: “Muốn chơi đến khi nào?”

Lâm Ngạn ngồi gần dàn âm thanh, tiếng âm nhạc đinh tai nhức óc hơn, Tào Diệp đứng không bao lâu đã cảm thấy màng nhĩ của mình sắp bị dội thùng.

Xuất phát từ nội tâm, cậu cảm thấy Lâm Ngạn rất cừ, ngồi hai tiếng thế mà vẫn chưa điếc.

Nhưng có vẻ Lâm Ngạn cũng gần điếc rồi, lớn tiếng rống về phía cậu: “Hả? Mà nói gì?”

Tào Diệp không chắc chắn rốt cuộc Lâm Ngạn có điếc hay không, cậu lấy điện thoại ra gõ một dòng chữ trong khung chat: “Về nhà lại hôn được không?”

Lâm Ngạn nhìn dòng chữ trong điện thoại cười một hồi lâu, trả di động lại cho Tào Diệp, sau đó buông anh chàng trong ngực ra, đứng lên giơ tay ôm bả vai Tào Diệp.

Chàng trai kia ngẩng đầu nhìn Lâm Ngạn, Lâm Ngạn làm dấu tay với anh ta, ý là “Tôi rời đi một lát”, sau đó theo Tào Diệp đi đến chỗ ghế sofa.

Có lẽ chỗ ngồi vừa rồi âm lượng cao quá, Tào Diệp ngồi xuống sofa một lần nữa, lại có ảo giác lục căn thanh tịnh.

Lâm Ngạn ngồi xuống, sau lưng dựa vào thành ghế sofa mềm mại, quay đầu về phía Tào Diệp cười nói: “Làm sao, nóng mắt rồi?”

Tào Diệp cảm thấy chẳng những lỗ tai của Lâm Ngạn có vấn đề mà ánh mắt cũng có vấn đề, không nói đến việc cậu chả có hứng thú gì với người cùng giới, chỉ nói anh chàng vừa rồi dựa vào trong ngực Lâm Ngạn có chỗ nào đáng để cậu nóng mắt?

Tào Diệp cũng ngồi xuống dựa vào sofa, hai cái chân dài co lại chống xuống đất, cười nhạo nói: “Thôi đi.”

Lâm Ngạn vẫn không chịu bỏ qua, dí sát mặt mình vào cậu nói: “Biết mà không có hứng thú với nam, cứ dùng ánh mắt của thằng nam nhỏ đi, mà nói xem có đẹp không?”

“Nói ai nhỏ đấy?!” Tào Diệp nhìn thoáng qua về phía chàng trai kia, chàng trai kia đang nhìn ca sĩ hát trên sân khấu, rơi vào trong mắt cậu vừa khéo là góc mặt bên.

Kỳ lạ là trong đầu cậu bỗng nhiên hiện ra nửa mặt bên mới thấy chiều nay — nửa mặt bên của Lương Tư Triết, buộc một nhúm tóc rối sau đầu, đứng ở cuối con hẻm hơi ngẩng đầu quan sát một dãy mặt tiền hàng quán cũ nát.

Kém xa, trong đầu cậu xuất hiện hai chữ này.



Nhưng lời nói ra khỏi miệng vẫn rất uyển chuyển: “Bình thường thôi.”

Lâm Ngạn vô cùng đặc ý với ánh mắt của mình, vừa nghe giọng điệu không để ý của Tào Diệp, hần khịt mũi xem thường:

“Không nên hỏi mày... Một đứa trẻ như mày thì biết cái gì, lông còn chưa mọc đủ.”

Tào Diệp nghe xong, tính khí nổi lên, bình thường cậu phiền nhất người khác lấy tuổi tác ra nói chuyện, Lâm Ngạn chỉ lớn hơn cậu ba tuổi, bày ra vẻ từng thấy việc đời gì chứ?

“Anh nói thế là không đúng,” Tào Diệp giả vờ từng trải khắp nơi hơn Lâm Ngạn, “Em có một người bạn đẹp hơn người của anh nhiều, không nói mặt, chỉ khí chất đã bỏ xa người này một khoảng lớn.”

Lâm Ngạn kiểm được một tình nhân nhỏ, đang để trong lòng cưng chiều, nghe vậy xem thường nói: “Bạn bè thần tiên của mày ở đâu ra mà tao không quen biết?” Hần nhận định Tào Diệp nói mò để lừa mình, bình thường bọn họ đều ở trong một giới, có lẽ hần không thân với bạn bè của Tào Diệp, nhưng hầu như biết cả.

Suy cho cùng Tào Diệp là thiếu niên tính tình chiếm ưu thế, thấy hần không tin thì lấy điện thoại ra, mở giao diện danh bạ, dùng ngón tay chỉ vào ba chữ Lương Tư Triết cho hần nhìn:

“Người này, anh biết không?”

Lâm Ngạn rút điện thoại khỏi tay cậu, cầm đến trước mặt mình đọc: “Lương Tư Cát Cát...”

Tào Diệp phình bụng cười to: “Chữ đó đọc là ‘Triết’! Sao anh mù chữ thế hả?” Vừa cười vừa dùng tuổi tác công kích lại hần như cũ, “Còn lớn hơn em ba tuổi đấy, có mắt mặt không...”

Không chú ý Lâm Ngạn đã gọi điện thoại qua: “Alo, Lương Tư Triết đúng không?”

“Phắc,” Tào Diệp bỏ nhào qua muốn cướp điện thoại của mình, “Trả cho em!”

Lâm Ngạn thuận thế nằm nghiêng xuống, kẹp di động giữa khe hở của mặt và ghế sofa, khiến Tào Diệp không có chỗ ra tay, giọng nói rất bình tĩnh: “Có thể đến quán bar Vân Quang số 144 đường Thu Minh không?”

Có lẽ đối phương hỏi một câu “Chuyện gì” trong điện thoại, câu tiếp theo Lâm Ngạn đã nói tiếp mà không có ý tốt: “Tào Diệp đang đợi cậu thị tẩm cho nó này, mau...” Nói còn chưa dứt lời, tay Tào Diệp đã chen vào giữa má hăn và ghế sofa, cướp mất điện thoại.

Tào Diệp không kịp đánh nhau với Lâm Ngạn, cầm lấy điện thoại muốn giải thích với Lương Tư Triết một câu, nhưng trong nháy mắt áp ống nghe vào tai, đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng “Cút” lạnh lùng, ngay sau đó điện thoại cúp máy. Đến khi Tào Diệp gọi lại, đối phương đã tắt máy.

Lâm Ngạn thì có phần hả hê cười nói với cậu: “Xong rồi xong rồi, lần này bé người đẹp tức giận rồi.”

“Cút mẹ bé người đẹp của anh đi.” Tào Diệp tức giận nói, cậu lại gọi lần nữa, đối phương vẫn là trạng thái tắt máy.

“Móa, tắt máy thật.” Tào Diệp ném điện thoại cho Lâm Ngạn, “Anh hại chết em rồi.”

Lâm Ngạn nghiêng đầu tránh đi, sau đó cầm lấy điện thoại, cũng thử gọi một lần, ngẩng đầu nhìn Tào Diệp, cà lơ phất phơ cười nói: “Tắt thì tắt thôi, mày không có hứng thú với nam kia mà?”

“Anh ta do bố em tìm đến giám thị em!” Tào Diệp ngồi phịch xuống sofa, giọng nói hơi ảo não, “Em mới thông đồng với anh ta, lần này bị anh làm hỏng rồi.”

“Gì cơ gì cơ?” Lâm Ngạn không coi là chuyện to tát, nói đùa, “Bố mày đặc biệt tìm người đến giám thị mày, mày phô trương thế em?”

“Cũng không thể nói đặc biệt tìm đến được... là tìm một diễn viên, tiện thể bảo anh ta giám thị em.”

“À... bố mày lại muốn dùng người mới,” Lâm Ngạn tò mò, “Thật sự đẹp thế à? Đẹp hơn cả Chương Minh Hàm?”

Chương Minh Hàm là diễn viên trước đó được Tào Tu Viễn nâng đỡ nổi tiếng, lúc bắt đầu nổi tiếng cũng không kém Lương Tư Triết là bao.

Ban đầu Tào Diệp nói anh ta có ngoại hình đẹp hơn Tề Dục – còn

đẹp hơn anh chàng vừa hôn môi với Lâm Ngạn một trăm lần, mới đầu Lâm Ngạn không chịu tin, nhưng lần này, hẳn không tin cũng phải tin.

Ánh mắt chọn người của Tào Tu Viễn cả nước rõ như ban ngày, người được y chọn làm diễn viên, dù thế nào cũng có thể là đẳng cấp như Chương Minh Hàm đúng không?

Ai ngờ Tào Diệp không tiếc khoa trương: “Đẹp hơn Chương Minh Hàm nhiều.”

“Bố mày sắp xếp cho hai đứa ở đâu?” Lâm Ngạn ngồi dậy, thái độ đoan chính làm người tốt, “Nếu không bây giờ anh lái xe đưa mày tới, mày gọi nó ra nói tiếng xin lỗi?”

Tào Diệp lại không ngốc, lập tức nghe được hẳn đang tính toán điều gì, liếc hẳn một cái nói: “Anh thôi đi, anh ta không phải kiểu anh thích.”

“Kiểu như Chương Minh Hàm anh cũng thích mà!”

“Cũng không phải kiểu như Chương Minh Hàm.”

“Vậy là kiểu gì?”

“Rất khó mà nói.”

Lâm Ngạn mất hứng nói: “Này! Năng lực biểu đạt ngôn ngữ của mày kiểu gì vậy? Vừa rồi còn nói anh.”

Tào Diệp không muốn tiếp tục đề tài này với Lâm Ngạn, vụng trộm thảo luận một chàng trai có đẹp hay không, đề tài này hình như hơi kỳ lạ.

Cậu kéo chủ đề về quỹ đạo, cậu ngay không sợ chết đứng bảo:

“Tóm lại gián điệp của em bị anh làm hỏng rồi, mấy ngày nay anh phải phụ trách toàn bộ ăn ở của em.”

“Được thôi.” Lâm Ngạn đúng là bạn thân, nhưng cũng không quên vạch trần cậu, “Nói như thế anh không làm hỏng, mấy ngày nay mày cũng không cần anh phụ trách ăn ở vậy, mày tính xong cả rồi chứ?!”

Tào Diệp cười một cái với hẳn: “Anh Ngạn mặc dù anh biết không nhiều chữ, nhưng năng lực lý giải vẫn đạt yêu cầu.”

“Xéo xéo xéo.” Lâm Ngạn nói.

Nhà họ Lâm và nhà họ Tào mấy đời thân nhau, ông nội của hai

người đến giờ vẫn thường xuyên cùng nhau chơi cờ uống trà, cho nên Lâm Ngạn và Tào Diệp đã quen biết từ nhỏ.

Lâm Ngạn lớn hơn Tào Diệp ba tuổi, luôn xem cậu là em trai ruột của mình, mặc dù thỉnh thoảng sẽ bầy cậu mấy lần, nhưng nếu Tào Diệp gặp chuyện, hẳn vẫn giúp được.

Tào Diệp là người nhỏ tuổi nhất trong giới của họ, đồng thời nhân duyên cũng tốt nhất, những người khác làm gì cũng sẽ có một hai người đối đầu không ưa nhau, nhưng Tào Diệp thì không, cậu ở chung được với tất cả mọi người, và mọi người cũng rất thích Tào Diệp.

Lâm Ngạn cảm thấy điều này rất dễ hiểu, đoán chừng những người khác có suy nghĩ giống hẳn, xem như họ nhìn Tào Diệp lớn lên, nghĩ hè mỗi năm đều sẽ về nước ở một khoảng thời gian, hồi bé xinh như búp bê, lúc ấy mọi người đều thích trêu cậu.

Năm này qua năm khác sau khi lớn lên thành thiếu niên, cậu lại đối nhân xử thế chính trực, ra tay hào phóng, cũng có thể đùa giỡn, khiến người ta không tìm ra chỗ ghét cậu.

Đứa trẻ này từ nhỏ đến lớn luôn được người khác thích.

Đêm đó, Tào Diệp ở trong nhà Lâm Ngạn, độc chiếm một phòng ngủ.

Lúc rời khỏi quán bar cậu vẫn hơi thấp thỏm Tào Tu Viễn có thể đột nhiên tập kích vào đêm nay không, nhưng đứng trước cửa phòng ngủ vô cùng lộng lẫy mà bảo mẫu nhà họ Lâm chuẩn bị cho cậu, Tào Diệp lập tức nghĩ thông suốt rồi, trong nháy mắt nhào lên giường, cậu nghĩ: Tào Tu Viễn đâu rảnh rồi đến vậy? Cho dù bây giờ ông ấy thật sự rất rảnh, chú Dần cũng sẽ nhắc trước với mình.

Có tình báo viên ở đây, còn có gì để lo lắng?

Hãy cứ... hôm nay có rượu hôm nay say, nhanh tắm một cái rồi lên giường ngủ thôi!



## Chương 14: Quá Khứ 7

### DTV-EBOOK

Trong bóng tối, Lương Tư Triết giơ tay kéo hai chiếc tai nghe xuống, bực bội ngồi dậy.  
Tiếng hát sục sôi cảm xúc dưới tầng đã rống sắp một tiếng rồi, dường như không có ý dừng lại.

Căn phòng cách âm quá kém, đeo tai nghe cũng không ngăn được tiếng “quỷ gào” lọt vào tai.

Âm thanh kia thậm chí không giống chui vào từ tai anh, mà giống như xông vào từ bốn phương tám hướng sau đó xâm nhập vào xương, khiến người ta không thể tránh thoát.  
Này phải mấy giờ mới ngừng kinh doanh hả? Không lẽ định hát đến hùng đông...

Anh không thể chịu được nữa ném tai nghe sang bên cạnh, thay quần áo, xuống giường đi giày rồi kéo cửa đi ra ngoài.  
Lúc đi ngang qua dãy cửa gỗ đem ngòm, anh lại một lần nữa không kìm được nghĩ, trong này rốt cuộc có người ở không? Nếu có người ở, họ làm thế nào chịu đựng được tiếng ồn dưới tầng? Hàng quán khác trong hẻm đã đóng cửa.

Ban đêm, mùi khói lửa rộn ràng náo nhiệt đã biến mất không còn chút gì như thủy triều xuống.

Lương Tư Triết vừa đứng ở cửa ra vào đã có mấy tên sâu rượu hút thuốc quay đầu quan sát anh.

Ánh sáng trắng trên tầng hai nhấp nháy, chiếu lên mặt đường dưới lầu, giao hòa với lớp dầu dày cộp phản quang phủ trên mặt đất.

Anh đi về phía trước dọc theo ven đường, không tự giác lại đến

gần quán bar kia.

Hình như quán bar sắp đóng cửa, tiếng nhạc bên trong đã không còn, có người đi ra, một tay xách túi rác to, tay kia xách theo một cây guitar gỗ cũ rích.

Người kia đi ra vứt rác, lúc đi ngang qua Lương Tư Triết, thấy anh đứng ở ven đường nhìn về phía quán bar, bèn cố ý liếc anh một cái, miễn cưỡng nói câu: “Đóng cửa rồi, ngày mai lại đến.” Giọng Bắc Kinh và giọng hơi đặc biệt, Lương Tư Triết học nhạc từ nhỏ, rất nhạy cảm với mọi âm thanh, thế là anh lập tức nhận ra bài “Một tấm vải đỏ” mà mình nghe ở cửa vài tiếng trước, chắc là người này hát.

Người kia mở nắp thùng rác lên, xách cái túi trong tay ném vào, thùng rác lập tức đầy, sau đó hất cái người dựa cây guitar gỗ cũ nát bên cạnh thùng, trở về tay không.

Thấy Lương Tư Triết vẫn đứng tại chỗ, người kia lại liếc anh một cái, lần này mở miệng tiếp lời: “Này, đứng ở đây làm gì?”

Lương Tư Triết không trả lời câu hỏi này, chỉ nhìn hất hoi:

“Không cần cây guitar kia nữa à?”

“Đúng rồi.”

“Vậy tôi có thể lấy đi không?” Lương Tư Triết lại hỏi, nếu là rác.

“Cậu muốn thì lấy đi thôi,” Người kia thờ ơ nhún vai nói,

“Nhưng nó đã hỏng tới mức không đàn được nữa, vả lại dây đàn còn bị đứt.”

“Không sao.” Lương Tư Triết nói xong đi tới xách cây guitar gỗ lên, quan sát thân đàn dưới ánh đèn mờ tối.

Người kia nói không sai, cây guitar gỗ này thực sự quá cũ, sơn bóng trên thân đàn đã tróc loang lổ, khiến người ta không phân biệt được màu sắc ban đầu, sợi dây đàn đã đứt cuộn xoắn giữa không trung.

Người nọ cũng theo qua, dừng bên cạnh anh hỏi: “Cậu biết đàn không? Hay là muốn học?”

Lương Tư Triết nói rất băng quơ: “Muốn thử xem.”

“À, trước kia hình như chưa từng gặp cậu ở đây? Lần đầu tới đây?”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng.

“Thảo nào... tới làm gì thế?”

Lương Tư Triết thoát nhìn không thuộc về con hẻm này, nếu miễn cưỡng kéo quan hệ giữa anh và nơi này, vậy chỉ có thể là anh tới quán rượu này.

Không ngờ câu trả lời của Lương Tư Triết lại ngoài dự đoán:

“Đến làm thuê,” Còn quay đầu ra hiệu ánh đèn nhấp nháy cực kỳ khoa trương của Lam Yến cách đó không xa, “Ở kia kìa.”

Người nọ sững sốt một lát, ngay sau đó cười nói: “Nói đùa gì vậy...”

“Thật đấy.” Giọng điệu của Lương Tư Triết tự nhiên, khiến người ta khó phân biệt thật giả.

“Được thôi... cậu nói gì thì là cái đó,” Người nọ không so đo với anh, “Tôi tìm người sửa cây guitar này giúp cậu, nếu không thì thật sự không dùng được, hôm nay mới dọn dẹp ra từ hậu trường, không biết ném ở đó năm nào.” Người kia cầm lấy guitar trong tay anh, tiện tay gảy dây đàn hai lần, tiếng đàn đã biến điệu giống như máy ghi âm kiểu cũ sắp phát đến khi hết pin.

Lương Tư Triết nghĩ ngợi rồi hỏi: “Có phiền không?”

“Hả, chuyện này có gì mà phiền, bạn của tôi chuyên sửa cái này, một chuyện tiện tay, mấy ngày sau sửa xong sẽ đưa cho cậu, để lại số điện thoại?”

Lương Tư Triết đọc số điện thoại cho người kia, người kia gọi lại.

Tiếng chuông không vang lên, anh giải thích một câu: “Không mang điện thoại, tắt máy rồi.” Hai tiếng trước anh vừa nằm dài trên giường, bị tiếng nhạc dưới lầu làm cho phiền kinh khủng, vừa mới lim dim ngủ thì Lâm Ngạn lại gọi điện thoại tới, sau khi dập máy cơn buồn ngủ Lương Tư Triết ủ mãi đã bay sạch không còn một mảnh, thay vào đó là sự mất kiên nhẫn và nóng nảy – đùa giỡn lên đầu mình, anh và Tào Diệp thân nhau lắm à?

“À, hiểu rồi.” Người kia cất điện thoại vào trong túi, “Được, vài hôm nữa tôi liên lạc với cậu.”

Hơn hai giờ sáng, Lương Tư Triết đi thang lang trở về từ con phố lân cận, rút tay vào túi chậm rãi bước đi thong thả về phố Nhân



Tứ.

Một dãy hàng quán gần phố đã đóng cửa hết giờ kinh doanh rồi, đèn đường trên phố đứng thẳng cô đơn chiếc bóng.

Màn đêm yên tĩnh, sự nóng nẩy trong lòng cũng dần dần bị gió đêm xoa dịu.

Lúc trở về Nhân Tứ, đèn neon của Lam Yến đang nhấp nháy liên tục, nhưng cách rất xa, tiếng quỷ khóc sói tru ồn ào hình như đã lộ vẻ mệt mỏi – những vị khách trút bầu tâm sự cả đêm cuối cùng cũng gào mệt rồi.

Bước chân Lương Tư Triết dừng lại, ngẩng đầu quan sát tòa nhà thấp năm tầng rách nát của Lam Yến cách đó mấy chục mét, nó là kiểu nhà thiết kế lối cũ, tính an toàn cực kém, chiều cao tầng không lớn, bệ cửa sổ được xây bằng xi măng thoát nhìn dày cộp mà công kênh.

Một ống thoát nước thô xấu màu xám trắng dựng thẳng bên rìa bức tường, chắc là lúc trước thiết kế mái nhà không được khoa học, trời mưa xuống luôn có nước đọng, sau đó mới mất bò vội lo làm chuồng mà lắp đặt.

Có lẽ có thể giẫm lên mép bệ cửa sổ xi măng kia, dùng tay nắm lấy đường ống lộ ra bên ngoài bức tường, leo lên tầng trên, trông cũng không khó mấy... Lương Tư Triết nhìn tòa nhà thấp năm tầng kia, trong đầu xuất hiện suy nghĩ này.

Mái nhà trông rất bằng phẳng, có lẽ lên bên trên sẽ yên tĩnh hơn.

Anh cần một nơi yên tĩnh.

\*

Sáng hôm sau Lương Tư Triết ngủ đến hơn chín giờ mới dậy. Rửa mặt xong anh đứng trước cửa sổ nhìn xuống dưới, quây bừa sáng trong hẻm nhỏ đã bắt đầu dọn quán, mùi dầu chiên ngập khắp không khí con hẻm.

Anh đi xuống tầng, so sánh với không khí ồn ào mấy tiếng trước, lúc này tầng một và tầng hai của Lam Yến yên tĩnh như

thể không người ở, đồ đạc bằng gỗ thậm chí còn tỏa ra mùi mốc meo.

Lam Yến của ban ngày và ban đêm hoàn toàn là hai thế giới khác biệt.

Lam Yến ban đêm giống như một tú bà tô sắc trang điểm lại lộ hết trò hề, mà Lam Yến ban ngày lại giống thiếu nữ không son phấn nhà quyền quý lâu năm trong hẻm.

Rèm cửa tầng một đóng chặt, trong phòng giống như chiều hôm trước, chỉ bật một chiếc đèn trần, nhân viên phục vụ phụ trách quét dọn vệ sinh cúi đầu thu dọn tàn cuộc rạng sáng.

Thấy giờ này có người đi xuống lầu, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn một cái, thấy là thiếu niên hôm qua mới tới, lại không cảm giác cúi đầu xuống tiếp tục quét dọn.

Cửa bị khóa bằng khóa xích nặng nề, Lương Tư Triết nhờ nhân viên phục vụ mở cửa cho mình đi ra ngoài, tìm đại một quầy ăn sáng chưa dọn quán, ăn hết một lồng bánh bao súp, uống một bát cháo bí đỏ, lại hỏi thăm ông chủ cửa hàng tuyến xe buýt đến Học viện Điện ảnh, trả tiền xong thì lên đường.

Làm lại từ đầu dù sao cũng phải ra dáng vẻ muốn làm lại từ đầu.

Anh ù ù cạc cạc về phim ảnh, trước kia nhiều nhất là xem mấy bộ phim cũ trên CCTV-6, thỉnh thoảng sẽ đến rạp chiếu phim một chuyến cùng bạn bè, không nhiều, một năm nhiều lắm là hai ba lần, thời gian còn lại đều dành vào việc luyện violin.

Nói thật, trước ngày hôm qua, dù cho anh mượn tám cái não, anh cũng không nghĩ ra mình sẽ có liên quan gì đến phim ảnh.

Học viện Điện ảnh gần đến mùa tốt nghiệp, các sinh viên không có phim để quay, tiền đồ xa vời, ngồi dưới bóng cây vừa đánh bài vừa bày quầy bán hàng một cách “sống không còn gì luyến tiếc”, bán tổng bán tháo tất cả gia sản của mình trong bốn năm qua.

Thấy có thiếu niên ưa nhìn tới xem buôn bán, đàn chị bày quầy gạt đi vẻ mặt buồn bực ngán ngẩm trước đó, đứng lên nhiệt tình chào hỏi Lương Tư Triết: “Cậu ở đâu vậy? Không phải Học viện Điện ảnh Bắc Kinh đúng không? Trước kia chưa thấy cậu bao

giờ, có phải Học viện Hý kịch Trung ương không?” Thấy Lương Tư Triết lắc đầu, lại nói, “Vậy là sau này muốn thi vào trường bọn chị đúng không?” Không cần anh mở miệng nói chuyện, đàn chị đã ngồi xổm xuống cầm vài cuốn sách chồng lên nhau, “Quyển này, quyển này, còn có quyển này... Đây là sách chuyên ngành giáo viên giới thiệu trong giờ học...”

Đối diện có đàn anh duỗi dài cổ chào hỏi buôn bán bên này:

“Này đàn em, qua bên bọn anh xem đi, em đọc nhiều sách như thế không có tác dụng, phải xem nhiều phim vào!”

Chuyến này Lương Tư Triết thu hoạch được khá khá, anh ôm một chồng sách và DVD, còn có đầu DVD đàn anh bán lại với giá thấp, ngồi xe buýt trở về Lam Yên.

Lam Yên vẫn là trạng thái ngủ say vào ban ngày, không ăn nhập gì với những hàng quán khác trong con hẻm, Lương Tư Triết tay cầm đầy đồ, bèn nghiêng người đẩy cửa thủy tinh ra, đi lùi vào trong.

Trở về phòng mày mò đầu DVD một lúc, thực sự có thể kết nối với TV trên tường, anh tiện tay cầm một chiếc CD trên cùng bỏ vào, trên màn hình hiện ra kí hiệu đầu rồng, chiếu bộ phim đen trắng “Roman Holiday”, anh ngồi xuống bên giường, khi đang tập trung xem thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Đứng dậy mở cửa, nhân viên phục vụ trông khá trẻ tuổi ở dưới tầng xách theo một cái túi giấy da trâu, nói tiếng phổ thông sứt sẹo mang theo giọng địa phương hỏi: “Tào Diệp có đây không?” “Không có.”

“Còn Lương Tư Triết?”

“Là tôi.”

“À, đây là cơm đưa cho các cậu,” Anh chàng kia chỉ xuống lầu, “Vừa rồi có người đưa tới cho các cậu.” Nói xong ánh mắt không nhìn được tò mò liếc nhìn trong phòng, dường như nhận ra căn phòng này không giống những căn phòng khác.

Lương Tư Triết nói cảm ơn, rồi nhốt cậu trai với ánh mắt tò mò kia ở ngoài cửa.

Bữa ăn là Trịnh Dân đặt.

Trịnh Dân suy nghĩ thật sự chu đáo, lo lắng Tào Diệp ăn không quen những thứ kia, đã đặc biệt đặt món của nhà hàng tư gia,

nhờ người mỗi ngày giao tới từ xa cả chục cây số.

Một ngày hai bữa, một kiểu hai phần, món ăn chưa bao giờ giống nhau.

Chỉ không ngờ Tào Diệp vốn không ở đây, tự nhiên để Lương Tư Triết thơm lây.

Lương Tư Triết ăn một phần dư một phần, phần còn lại đó mang cho chó ăn thì tiếc quá, thế là mỗi lần nhân viên phục vụ tới, anh chỉ giữ lại một phần, đưa phần còn lại cho người ta.

Nhân viên kia là một cậu trai trạc tuổi anh, trông hơi nhát cáy, nhận phần cơm kia, vui vẻ cúi đầu khom lưng với anh.

Lương Tư Triết ở đây thích nghi rất tốt, đồng hồ sinh học nhanh chóng được điều chỉnh phù hợp với Lam Yến.

Buổi sáng đọc sách chuyên ngành một lúc, buổi chiều nghỉ trưa dậy sẽ xem một bộ phim, sau khi ăn cơm tối xong lại chạy hai vòng quanh con đường nhỏ ở phụ cận, cuộc sống trôi qua có quy luật hơn ở Nham Thành nhiều.

Chạng vạng tối ngày nào đó anh xem hết một bộ phim, xuống dưới tầng chạy hai vòng, đang định đẩy cửa về Lam Yến thì có người ở phía sau gọi anh: “Này!”

Anh quay đầu, chàng ca sĩ ở quán bar đêm đó đứng dưới bậc thang, híp mắt ngẩng đầu nhìn bảng hiệu của Lam Yến, sau đó ánh mắt lại trở về trên người anh: “Cậu thật sự ở đây à?”

Lương Tư Triết nở nụ cười: “Phải.”

“Này, guitar sửa xong rồi,” Người kia giơ cây guitar gỗ trên tay về phía anh, “Thay hết dây đàn luôn, cũng chỉnh lại âm, tôi thử rồi, âm sắc cũng được.”

Lương Tư Triết đi xuống bậc thang, nhận cây guitar, cúi đầu nhìn một cái rồi nói với người kia: “Được, cảm ơn anh, bao nhiêu tiền?”

“Không lấy tiền, tặng cậu,” Người kia hất cằm một cái với anh, “Không thử à?”

Lương Tư Triết không muốn đàn, lắc đầu nói: “Thôi, đàn không hay lắm, không lòi cái dốt đâu.”

“Được thôi,” Người đàn ông rất tùy ý, lại ngẩng đầu nhìn trên tầng Lam Yến, “Tầng ba là nhà khách? Bao tiền một đêm?”

“Không biết,” Lương Tư Triết nói.

“Không phải cậu ở đây à?” Người kia nhướn mày nhìn cậu.

“Tôi làm thuê mà,” Lương Tư Triết cười một tiếng, nói như thật,

“Bao ăn ở.”

Người kia quan sát anh một lần từ đầu đến chân: “Hiếm hoi thật.

Cậu lưu số của tôi lại, sau này nếu muốn đổi nơi làm thuê, nhớ liên lạc với tôi.”

“Được.” Lương Tư Triết nói, đoạn lấy điện thoại trong túi ra.

“Hôm nay không tắt máy?” Người kia nhìn điện thoại anh hỏi.

“Không.” Lương Tư Triết nói.

Thật ra anh không tắt máy vài ngày rồi, cuộc điện thoại đêm đó của Tào Diệp là ngoài ý muốn, bình thường sẽ không có ai gọi điện thoại tìm anh, cũng không quan tâm có tắt máy hay không.

Mở danh bạ trong điện thoại ra, tên của Tào Diệp nhảy ra, họ được chiếm hời, vừa khéo đứng đầu tiên.

(họ Tào bính âm là [cáo])

“Dãy số là bao nhiêu?” Lương Tư Triết hỏi, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một chiếc xe taxi chạy đến trước mắt, dừng ở cửa Lam Yến.

Thân xe dừng hẳn, cửa xe lập tức bị đẩy ra, một thiếu niên bước xuống xe, đóng cửa xe rồi vội vàng nhắc chân bước lên cầu thang.

Chân rất dài, một bước ba bậc thang liền.

Tài xế còn vội hơn cả cậu, nhấn cửa sổ xe xuống kích động hét về phía bóng lưng cậu: “Tiền! Vẫn chưa trả tiền xe mà!”

Tào Diệp vừa lên hết bậc thang, lúc này dưới chân phanh gấp, hấp tấp xoay người, lại chạy bịch bịch xuống, một tay tìm trong túi trước người, lúc này mới nhận ra mình không mang tiền, cậu ngẩng đầu lên nhìn thấy Lương Tư Triết như thể nhìn thấy cứu binh, ánh mắt lập tức sáng lên: “Ê anh bạn, mang tiền

không?”

“Có mang.” Lương Tư Triết không đợi cậu mở miệng mượn đã đi qua trả tiền xe giúp cậu.

Những ngày này thơm lây từ Tào Diệp ăn nhiều bữa cơm như thế, còn tiện tay cho nhân viên phục vụ kia nhiều ân huệ đến vậy, anh nên thanh toán giúp khoản tiền xe này.

“Cảm ơn nhá, chốc nữa trả lại cho anh,” Thấy trả tiền xong, Tào Diệp cầm cánh tay anh, kéo anh cùng chạy lên bậc thang, “Bố tôi sắp đến rồi, mau lên tầng.”

Giọng điệu của cậu vội vàng đến mức Lương Tư Triết trong chốc lát chưa kịp phản ứng, Tào Tu Viễn sắp đến có liên quan gì đến chuyện mau lên tầng.

Anh vội vàng nói tạm biệt với ca sĩ quán bar kia, một giây sau đã bị Tào Diệp kéo cánh tay lên tầng.

## Chương 15: Quá Khứ 8

### DTV-EBOOK

Lương Tư Triết lấy chìa khóa ra mở cửa, hai người vào phòng, Tào Diệp ngồi lên chiếc giường cạnh cửa sổ, nhìn Lương Tư Triết, trán cậu chảy đầy mồ hôi bị nắng chiều trong phòng chiếu vào sáng lấp lánh.

Cậu lại dùng điệu bộ giả ngoan kia, thoát trông như thiếu niên ngây thơ vô hại: “Anh ơi, lát nữa bố em đến anh phải bao che giúp em, tuyệt đối đừng nói mấy ngày nay em không ở đây.” Trên người cậu có sự tươi mới rất sinh động, đến mức vừa xuất hiện trong căn phòng này, dường như không khí trong phòng cũng thay đổi.

Thay đổi thành gì nhỉ, Lương Tư Triết cũng chẳng nói rõ được, anh cảm thấy có thể là vì mình sống một mình lâu rồi, bởi vậy không mấy thích nghi với việc ở cùng người khác trong một căn phòng.

Thế nhưng nói không thích có vẻ lại không thích hợp.

Sự tươi mới trên người Tào Diệp khiến người ta không ghét được, cho dù đêm đó nhận được một cuộc gọi đùa ác như thế. Lương Tư Triết dựng guitar bên tường, đứng thẳng người lên nhìn cậu hỏi: “Đêm đó về sau có tìm thị tẩm không?”

“Hả?” Tào Diệp vốn đã quên vụ kia, Lương Tư Triết vừa nhắc đến, cậu lại nhớ ra rồi, mặt lộ vẻ lúng túng nói, “Bạn của em làm càn đấy, anh đừng nghe anh ta nói bậy.”

Còn chưa dứt lời, tiếng gõ cửa đã vang lên, Tào Diệp lập tức im lặng, hai tay chấp ở trước ngực, biểu cảm xoắn xuýt làm động tác “Làm ơn” với Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết đi qua mở cửa, Tào Tu Viễn đứng ở ngoài cửa,

Trịnh Dân đi theo sau.

Anh mở cửa rộng ra, gọi một tiếng “Đạo diễn Tào”.

Rõ ràng trông sắc mặt Tào Tu Viễn khó coi, mặc dù bình thường y luôn là người nghiêm túc, nhưng so sánh với cái đêm đến nhà Lương Tư Triết, lần này dễ nhận thấy y đang tức giận.

Trịnh Dân theo sau nói tốt cho Tào Diệp: “Em đã nói Tiểu Diệp ngoan ngoãn ở đây mà, chắc chắn họ nhìn lầm rồi...” Nói xong vụng trộm nháy mắt với Tào Diệp ngồi ở bên giường, “Tiểu Diệp cháu tự nói với bố đi, buổi tối mấy ngày nay cháu đang làm gì?” Tào Diệp phối hợp với anh ta, giả vờ vô tội nói: “Cháu chẳng đi đâu cả, vẫn ở đây suốt...”

Nói còn chưa dứt lời, Tào Tu Viễn bỗng nhiên mở miệng như sấm, nghiêm nghị ngắt lời cậu: “Không muốn ở đây thì rút về!”

Tào Diệp sửng sốt, sau khi phản ứng lại cũng đốt cái nổ ngay, đứng lên to tiếng nói: “Rút thì rút, bố tưởng con muốn về.” Nói rồi muốn đi về phía cửa.

Trịnh Dân vội vàng kéo cánh tay cậu lại không cho cậu đi, thấp giọng khuyên: “Bình tĩnh nói chuyện, lần này bố cháu đặc biệt trở về thăm cháu.”

“Đặc biệt trở về thăm cháu?” Tào Diệp cười khẩy một tiếng, “Cháu trở về được một tháng rồi, đây là lần đầu tiên ông ấy tới thăm cháu!”

Lương Tư Triết đứng cạnh cửa, mắt thấy một cảnh này, tự cảm thấy mình là người ngoài nên tránh hiềm nghi, anh kéo cửa đi ra, ở bên ngoài nhẹ nhàng khép cửa lại.

Tào Tu Viễn nhìn chăm chăm Tào Diệp, giọng lạnh lùng nói: “Trịnh Dân, cậu cũng ra ngoài đi.”

“Vâng...” Trịnh Dân không yên lòng, trước khi ra ngoài không quên nhỏ giọng dặn đi dặn lại Tào Diệp: “Đừng có cứng cổ với bố cháu, ngoan ngoãn nhận sai.”

Cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại hai cha con giằng co.

Tào Diệp quay mặt đi, cố gắng không nhìn Tào Tu Viễn.

Tào Tu Viễn cố gắng nói nhẹ nhàng: “Mấy đêm nay con đi đâu?”

Lúc này Tào Diệp cũng khinh thường nói dối, thản nhiên nói:



“Đến quán bar.”

“Quán bar nào?”

“Không phải bố biết à?” Đến lúc này, Tào Diệp đã đoán ra có chuyện gì.

Chắc là có người nhận ra cậu ở quán bar, rồi tố cáo với Tào Tu Viễn, nếu không Tào Tu Viễn sẽ không bỗng nhiên nổi giận đùng đùng đến tìm.

Tào Tu Viễn nhú mày nhìn cậu: “Con mới mấy tuổi đã đến nơi đó?!”

Tào Diệp không hề yếu thế đáp trả: “VẬY bố đưa con đến nơi này, có gì khác chỗ kia?”

“Đưa mày đến đây là để mày đến trải nghiệm cuộc sống!” Cậu không nhắc đến vụ này còn tốt, vừa nhắc đến, cơn giận của Tào Tu Viễn lập tức bùng lên còn lớn hơn trước đó, “Mày cho rằng đóng phim dễ như thế hả?! Mày cho rằng diễn viên dễ làm như thế? Trịnh Dân trộm kịch bản ra cho mày, mày cho rằng bố không biết đúng không? Mày đọc mấy trang rồi? Mày tìm kịch bản Trịnh Dân đưa cho mày ra đây, bố muốn nhìn xem mày có làm bài tập này không!”

Tào Diệp không lên tiếng, cũng không cử động, cứ vậy đứng trước mặt Tào Tu Viễn.

Mấy câu nói của Tào Tu Viễn đã đâm chọt vào chỗ đau của cậu, quả thực cậu chưa từng lấy kịch bản ra, cũng chưa nhìn lần nào cả.

Ngày đó những lời Trịnh Dân nói bay nhẹ nhàng bên tai cậu và dừng lại một lúc, sau đó giống như hạt sương vào sáng sớm, mới xuất hiện chưa bao lâu đã bốc hơi mất dạng dưới ánh mặt trời.

“Đừng tưởng rằng bố là bố mày, thì nhân vật này sẽ là của mày.

Sau đó phải diễn thử, mày và những ứng cử viên khác, bố sẽ không cho mày bất kỳ quan tâm đặc biệt nào.

Kịch bản của Chu Như thật sự viết dựa theo mây, cơ hội tốt như vậy mây cũng không lấy được, về sau bố sẽ không cho mây bất cứ cơ hội nào nữa.” Giọng nói Tào Tu Viễn lạnh đi, sắc mặt nghiêm nghị với con trai hơn tất cả những diễn viên khác, ” Lưu A Đấu không phò nổi[1], câu chuyện này nếu mây chưa từng nghe, lần này trở về bảo mẹ mây kể cho mây nghe.”

[1] A Đấu không phò nổi: diễn cố nói về con trai Lưu Bị – Lưu Thiện (nhũ danh A Đấu) quá ngu ngốc, dù có Khổng Minh, Khương Duy phò cũng không nên nổi cơm cháo gì, ý người bất tài, hèn nhất

Tào Tu Viễn nói xong, cũng không động viên một câu mà quay người kéo cửa rời đi.

Trịnh Dân sợ hai cha con trong phòng thật sự xảy ra xung đột, luôn đứng ở cửa nghe ngóng tiếng động bên trong.

Tào Tu Viễn vừa dứt lời, huyết thái dương của anh ta co giật theo, chợt cảm thấy trở nên đau đầu: Sao có thể nói lời tổn thương lòng tự trọng với con cái chứ...

Vẫn chưa quyết định được có nên đi vào làm dịu bầu không khí hay không, Tào Tu Viễn đã kéo cửa đi ra ngoài.

“Anh Viễn...” Trịnh Dân thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tào Tu Viễn, trong lòng khiếp đảm, nhưng vẫn kiên trì túm lấy cánh tay y, ngăn cản không để Tào Tu Viễn đi, thấp giọng nói, “Vừa rồi anh nói hơi nặng lời rồi đúng không? Tiểu Diệp nói thế nào cũng là con nít, anh mau quay lại an ủi nó đi...”

Nói còn chưa dứt lời, một giọng nói rụt rè, mang theo giọng địa phương vang lên sau lưng: “Thưa anh, làm phiền anh nhường đường, tôi đến đưa cơm...”

Tào Tu Viễn ngược mắt nhìn phục vụ kia, lông mày nhíu chặt hơn: “Cơm gì?”

“Thức ăn gọi ship, ngày nào cũng...” Thấy Trịnh Dân bên cạnh khẽ lắc đầu ám chỉ với mình, mặc dù không hiểu rõ có ý gì, nhưng người phục vụ kia kịp thời ngậm miệng.

“Đưa đây tôi nhìn xem.” Tào Tu Viễn nhận túi giấy, nhìn thấy cơm hộp đóng gói đẹp đẽ ở bên trong, giơ tay ném mạnh vào ngực Trịnh Dân, “Mỗi ngày hầu hạ ăn uống sung sướng, còn đặc

biệt dành ra một căn phòng rộng như thế, cậu cho nó trải nghiệm cuộc sống thế này?” Nói xong sầm mặt rời đi. Trịnh Dân bị hộp cơm kia đập lùi lại một bước, nhìn bóng lưng của Tào Tu Viễn anh ta thở dài, cúi đầu nhìn đồ ăn vương vãi đầy đất, vội vàng dặn dò nhân viên phục vụ một câu: “Cậu mau thu dọn nơi này đi.” Sau đó đẩy cửa ra, thò đầu vào nhìn Tào Diệp.

Sắc trời dần dần tối lại, ánh sáng trong phòng mờ tối, Tào Diệp vẫn đứng ở chỗ cũ không ngồi xuống, giận tới mức ngực phập phồng lên xuống, như con sư tử nhỏ chuẩn bị tiến vào trạng thái chiến đấu.

Trịnh Dân có thể chắc chắn, nếu Tào Tu Viễn không phải cha của Tào Diệp, dám chắc Tào Diệp sẽ nhào tới ẩu đả với y.

“Tổn thương lòng tự trọng rồi đúng không?” Trịnh Dân thử thông qua nói đùa để hòa hoãn không khí, nghiêng mặt nhìn cậu, “Cháu nhìn khuôn mặt nhỏ của cháu giận sưng lên rồi.”

Tào Diệp không phản ứng anh ta, ngồi xuống giường, nghiêng người úp sấp trên gối, kéo chăn che đầu lại.

“Làm sao?” Trịnh Dân đi kéo chăn của cậu, “Còn khóc à?”

Lúc này Tào Diệp vẫn rất bướng, nói ồm ồm trong chăn: “Ai khóc người đó là cháu!”

Trịnh Dân cười một tiếng, âm giọng khuyên nhủ: “Được rồi, cháu còn lạ gì tính của bố cháu, anh ấy mà nổi nóng thì không nể mặt ai hết, cháu có biết cụ Dư, Dư Tín không? Tuổi lớn như thế có thể làm ông rồi, chẳng phải vẫn thường bị bố cháu mắng như cháu trai ở đoàn phim sao? Sau khi cháu vào đoàn phim, bị mắng là chuyện thường xảy ra...”

Lúc này Tào Diệp ồm ồm ngắt lời anh ta: “Cháu sẽ không vào đoàn phim đâu.”

“Nói như vậy, cháu phải xin lỗi chú rồi Tào Diệp à.

Cũng vì chuyện trộm kịch bản cho cháu bị phát hiện, chú phải làm cháu vài ngày trước mặt bố cháu....

Có điều, cháu thấy bố cháu biết chuyện này rồi, cũng không đòi lại kịch bản, vừa rồi còn tức giận cháu không đọc kịch bản, nói

rõ anh ấy thật sự có ý cho cháu diễn, đúng không?”

“Cho cháu diễn cháu cũng không diễn.” Tào Diệp chôn trong chăn mạnh mẽ.

“Cháu vẫn lý sự đúng không? Chú nói này, chuyện này cũng là cháu không đúng, cháu nói cháu đến chỗ nào không đến, lại đến gay bar, đó là nơi cho một đứa con nít như cháu đến hả? Lát nữa ra ngoài chú sẽ báo cảnh sát bảo họ niêm phong nó lại.”

“Chú đừng mà!” Tào Diệp nghe nói như thế thì vén chăn ngồi dậy, lộ ra gương mặt đỏ bừng vì thiếu oxy, “Đó là quán anh trai của Lâm Ngạn mở, Lâm Ngạn thấy cháu không có chỗ ở mới dẫn cháu vào, chú làm vậy cháu mất mặt lắm!”

Lúc này Trịnh Dân mới chính thức thở ra một cái, ban đầu anh ta còn hơi lo lắng Tào Diệp đến gay bar có liên quan đến dao động tuổi dậy thì, nhưng bây giờ xem ra, cũng không có chuyện gì cả.

“Vậy cháu hứa với chú về sau không được đi nữa.” Trịnh Dân nói.

“Chú cho cháu tiền cháu cũng không đi!” Lời này của Tào Diệp cũng xuất phát từ thật lòng, đêm đó cảm giác bị những gã đàn ông khác chú ý khiến cậu vừa nghĩ đến đã khó chịu khắp người, cậu nghiêng mặt nói thầm, “Ban đầu cháu cũng chỉ đến một đêm, sao số cháu nhỏ thế chứ, đúng lúc bị người của các chú bắt được...”

Miễn cưỡng an ủi Tào Diệp, Trịnh Dân lại mau chóng rời khỏi căn phòng, nhắc chân đuổi theo Tào Tu Viễn.

Anh ta đã sẵn tâm lý bị Tào Tu Viễn bỏ lại, nổi giận dưng dưng lái xe đi thẳng một mạch, nhưng không ngờ vừa xuống lầu, chiếc xe việt dã vẫn dừng ở cửa Lam Yến, Tào Tu Viễn ngồi ở ghế phụ lái, sầm mặt nhìn ngoài cửa sổ xe hút thuốc.

Trịnh Dân thở phào, mở cửa xe ngồi vào, vừa thắt dây an toàn vừa cười nói: “Em tưởng anh đi rồi.”

Lúc này sắc mặt của Tào Tu Viễn đã dịu đi nhiều, hỏi: “An ủi xong rồi?”

“Nào dễ an ủi như vậy... Người cha nuôi em đây làm gì cũng

không thay thế được cha ruột, anh thật sự không lên nhìn à?”  
“Không đi,” Tào Tu Viễn nói một không nói hai, có vẻ như vẫn chưa hoàn toàn hết giận.

“Cậu cứ nuông chiều nó đi, chiều thành như thế, cậu xem sau này nó vào đoàn phim có chịu được khổ không, bát cơm diễn viên này, cậu nhét vào trong tay nó nó cũng chưa hẳn sẽ nhận cho cậu.”

“Anh nói quá lời rồi...” Trịnh Dân lái xe, ngoài miệng nói đỡ cho Tào Diệp, “Em thấy cũng chưa chắc, Tiểu Diệp chưa từng chịu khổ, nhưng anh cũng không thể nói nó không chịu được khổ.”

“Nó chịu khổ cóc khô,” Tào Tu Viễn không nể nang gì phê bình Tào Diệp, “Cậu xem mẹ nó bảo nó luyện đàn violin từ nhỏ, bây giờ nó luyện ra trò trống gì rồi? Diễn viên không chịu được khổ, khán giả sẽ không cho cậu ăn cơm, đây là chuyện bất di bất dịch.”

Trịnh Dân cười một tiếng, thầm nghĩ hiện nay ngành giải trí đâu giống như Tào Tu Viễn nhận định, bây giờ đây diễn viên không chịu được khổ mà vẫn ăn cơm ngon lành, nhưng anh ta không trực tiếp phản bác Tào Tu Viễn, chỉ nói: “Nhưng nó được người ta thích mà, bạn của nó có ai không thích nó, Chu Như chỉ nhìn nó một cái đã viết ra một kịch bản cho nó.”

Tào Tu Viễn hừ lạnh một tiếng: “Thì có ích gì?”

“Sau này nó sẽ có duyên khán giả,” Trịnh Dân nhìn thẳng về phía trước khẽ nói, “Anh Viễn anh biết không, được người ta thích là một năng khiếu hiếm có, năng khiếu này chúng ta không ai có cả.”

Tào Tu Viễn không đồng ý mà trách mắng: “Ý của cậu là để nó vào ngành giải trí làm phế vật được người ta thích?”

## Chương 16: Quá Khứ 9

### DTV-EBOOK

Lương Tư Triết tìm một quán mì, ngồi xuống bên bàn gỗ ngoài trời rồi gọi một bát mì thịt bò chậm rãi ăn.

Trời dần tối, ông chủ các quán nhỏ đều nhao nhao đi ra bày hàng chợ đêm, tiếng người huyên náo như thể được thêm một mối lửa, không mất nhiều thời gian đã nhanh chóng sôi trào lên.

Khi mì mới được nhân viên phục vụ bung lên, Lương Tư Triết nhìn thấy Tào Tu Viễn đi ra từ Lam Yển, mang theo vẻ tức giận xuống cầu thang, mở cửa xe ngồi vào.

Ăn được nửa bát mì, Trịnh Dần cũng đi ra, sau đó chẳng được bao lâu, chiếc xe việt dã hai tuần trước chở anh đến Bắc Kinh đã lái đi.

Xem ra Tào Tu Viễn đến chuyến này hoàn toàn không liên quan gì đến mình.

Lương Tư Triết không kìm lòng được lại bắt đầu suy nghĩ vấn đề kia, mấy ngày qua khi rảnh rỗi không có chuyện gì anh đều sẽ nghĩ đến nó: Tại sao con trai của Tào Tu Viễn lại được sắp xếp ở cùng mình?

Đáp án của câu hỏi dường như đã rõ như ban ngày, Tào Tu Viễn để mình ở đây, vì muốn anh thích nghi và quan sát hoàn cảnh này, vậy rõ ràng mục đích họ để Tào Diệp ở đây cũng như thế.

Nếu không phải vì đóng phim, không cần phải để đứa con sống an nhàn sung sướng của mình đến đây chịu khổ.

Chẳng lẽ... Anh sẽ đóng chung một bộ phim với Tào Diệp?

Ăn hết một tô mì, Lương Tư Triết vẫn chưa nghĩ ra manh mối gì.

Anh trả tiền, nhưng không lập tức trở về Lam Yến mà chậm rãi tản bộ dọc theo con phố, mua hai cây xúc xích hun khói ở cửa hàng, ngồi xồm xuống đút cho con chó hoang ở góc phố.

Chó hoang chỉ là chú chó đất màu trắng, bởi vì suốt ngày lăn lộn trên con phố này, thành ra bộ lông màu trắng đã bẩn tới mức không nhìn ra màu sắc ban đầu, trông có vẻ xám xịt. Nhưng tính cách con chó rất ngoan ngoãn, ăn hết hai cây xúc xích thì cúi đầu ngửi ống quần của Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết giơ tay sờ đầu nó, nó thuận theo nằm rạp xuống, nằm trên giày anh.

Hai tuần này Lương Tư Triết cho nó ăn mỗi ngày, một người một chó ăn ra tình cảm, anh vừa đứng lên con chó kia cũng đứng dậy theo, cùng anh chạy vòng quanh con phố đằng sau hơn một tiếng.

Lương Tư Triết chạy đổ mồ hôi khắp người, về Lam Yến tắm rửa, vốn cho rằng Tào Diệp có lẽ đã ra ngoài rồi, nhưng không ngờ đẩy cửa ra Tào Diệp vẫn đang trong phòng.

Khi Lương Tư Triết ra ngoài mới hơn bảy giờ, trời vừa sẩm tối, trong phòng vẫn chưa cần bật đèn, đêm nay thời gian anh ở bên ngoài hơi lâu, khi trở về đã mười giờ hơn, nhưng trong phòng vẫn không bật đèn.

Ánh đèn neon nhấp nháy của Lam Yến lọt chút ánh sáng vào từ cửa sổ, trong phòng cũng không đến mức hoàn toàn tối đen, người ở bên trong miễn cưỡng có thể nhìn thấy đồ đạc.

Tào Diệp nằm trên giường không nhúc nhích, Lương Tư Triết tưởng cậu ngủ rồi, vậy là anh không bật đèn trần lên, mò mẫm tìm quần áo sạch đi vào phòng tắm tắm rửa.

Thật ra Tào Diệp không hề ngủ, sau khi Trịnh Dân đi, cậu vẫn luôn duy trì tư thế này nằm ở trên giường.

Đầu tiên cậu tức giận, sau đó cảm thấy không phục, đến cuối cùng lại không khỏi cảm thấy oan ức không rõ lý do.

Câu “Không phò nổi Lưu A Đầu” của Tào Tu Viễn lặp đi lặp lại cả

trăm nghìn lần trong đầu cậu.

Không phò nổi Lưu A Đấu là gì? Chẳng lẽ Tào Tu Viễn tự coi mình là Lưu Bị à?! Tào Diệp không phục nghĩ, nhưng ý nghĩ này chưa kéo dài được bao lâu thì cậu đã nhụt chí – được rồi, làng điện ảnh Hoa ngữ ngày nay, nếu bàn về cục diện ba chân vạc, Tào Tu Viễn thật sự có thể làm nổi một góc của Lưu Bị. Chuyện xấu chính là chỗ này.

Nếu Tào Diệp hoàn toàn không phục Tào Tu Viễn thì bỏ đi, tất cả lời nói nặng Tào Tu Viễn nói với cậu vào tối nay, cậu xem toàn bộ như gió thoảng bên tai, nghe là được rồi.

Nhưng khổ nỗi cậu vẫn rất phục Tào Tu Viễn, tính tình Tào Tu Viễn rất xấu, cũng không được gọi là một người cha xứng đáng với chức vụ, nhưng mà không ai có thể phủ nhận địa vị của y trong làng điện ảnh Hoa ngữ.

Tào Tu Viễn là một thiên tài được công nhận trong lĩnh vực điện ảnh, ánh mắt lựa chọn diễn viên của y độc đáo mà chính xác, không ai có thể phủ nhận điểm này.

Nhưng cũng chính điểm này khiến Tào Diệp sinh ra nghi ngờ lớn về bản thân, không lẽ thật sự như Tào Tu Viễn nói, mình là Lưu A Đấu không phò nổi? Bà mẹ nó câu nói này tổn thương lòng tự trọng của người ta quá.

Cả đêm Tào Diệp chỉ so kè với câu nói này.

Vẫn chưa so xong thì Lương Tư Triết đã đẩy cửa đi vào.

Tào Diệp cảm thấy rất mất mặt, tình cảnh Tào Tu Viễn dạy dỗ cậu trước đó, nhất định đã bị Lương Tư Triết nhìn thấy hết rồi, lúc này ai biết Lương Tư Triết nghĩ gì về mình...

Cậu nghĩ đến tiếng “Cút” lạnh lùng trong điện thoại truyền đến tối hôm đó, có lẽ bây giờ Lương Tư Triết đang cảm thấy cậu đúng là tự gây nghiệt thì không thể sống... Hình như sự thật cũng là như thế.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước rào rào, điện thoại của



Tào Diệp rung lên một cái, cậu mò mẫm cầm lên nhìn thoáng qua, Lâm Ngạn gửi tin nhắn đến: “Tối nay có đến nhà anh ngủ không?”

Tào Diệp không hào hứng lắm, gõ mấy chữ gửi đi: “Không đến.”  
Mấy giây sau, Lâm Ngạn lại gửi đến một tin: “Bé người đẹp không giận mày chứ?”

“Gì mà bé người đẹp, người ta không bé được chưa?”

“Gửi tám ảnh xem cái nào.”

Tào Diệp không có tâm trạng nói đùa, không để ý đến Lâm Ngạn nữa, cậu ném điện thoại sang bên cạnh và tiếp tục cúi đầu nằm sấp.

Cậu nghĩ đêm nay không về nữa, không thì ở lại đây mấy ngày? Dù sao cậu cũng ở chỗ Lâm Ngạn đủ rồi, mỗi ngày Lâm Ngạn anh anh em em với bạn trai nhỏ của hắn, hôn nồng nhiệt mọi lúc mọi nơi không coi ai ra gì, Tào Diệp ở lâu bên cạnh họ cảm thấy vô cùng sến súa, vô cùng cay mắt.

Cậu sống ở chỗ Lâm Ngạn thú thật rất thoải mái, nhưng cơ thể có được đãi ngộ tốt, mà tinh thần lại bị tra tấn gấp đôi...

Chưa kể, chẳng lẽ Tào Tu Viễn nói cậu là Lưu A Đầu không phò nổi, cậu thật sự không thể phò nổi ư? Ngày mai cậu sẽ ở lại đây chăm chỉ đọc kịch bản, kịch bản lấy cậu làm nguyên mẫu, dựa vào đâu cậu không thể diễn? Cậu càng muốn khiến Tào Tu Viễn chính miệng thừa nhận ông ấy sai, thừa nhận ông ấy nhìn sai rồi.

Cậu phải chứng minh bản thân như vậy, dù rằng cậu cũng không có hứng thú đặc biệt gì với chuyện làm diễn viên.

Nhưng có cậu nói thế nào nhỉ... làm người phải không chịu khuất phục đúng không?

Trong phòng vệ sinh, Lương Tư Triết vừa tắm rửa vừa suy nghĩ, đêm nay Tào Diệp có đi nữa không, khi nào thì đi?

Sau khi đồng hồ sinh học thích hợp với Lam Yến, một mình anh ở đây rất thoải mái, Tào Diệp bỗng nhiên trở về, trong phòng đột nhiên có thêm một người, ngược lại khiến anh cảm thấy hơi không được tự nhiên.

Lương Tư Triết tắm rửa xong đi ra khỏi phòng tắm, Tào Diệp vẫn duy trì tư thế vừa rồi nằm ở trên giường. Hơn mười giờ đêm, quây ăn vặt ở dưới tầng đang là thời gian náo nhiệt, Lương Tư Triết vừa tắm xong, không muốn ra ngoài ám mùi khói dầu khắp người.

Anh bước khế lên giường và nằm xuống, đối diện là cây guitar gỗ anh dựa vào lúc chạng vạng tối, anh nhìn chăm chăm đường nét của nó, trong lòng không hiểu sao hơi ngứa ngáy. Ngón giữa và ngón áp út tay trái không được linh hoạt cho lắm vô thức động đậy, thật ra khi chạm vào cây guitar gỗ kia, anh đã muốn thử cảm giác ngón tay gảy dây đàn. Thật sự kỳ lạ, lúc ở nhà mỗi ngày anh đối mặt với đàn violin, cho tới bây giờ cũng không dám chạm vào nó.

Sau khi đến Bắc Kinh, nhìn một cây guitar gỗ cũ nát vậy mà nổi lên tâm tư.

Nhưng anh lại không muốn chạm vào thứ liên quan đến dây đàn trước mặt bất kỳ ai, anh muốn lặng lẽ, một mình thử trong đêm yên tĩnh.

Tại sao Tào Diệp lại trở về vào đêm nay? Vào đêm anh cầm cây guitar gỗ về? Lương Tư Triết thở dài, sau đó tìm tai nghe đeo lên.

Tiếng hát ở tầng hai Lam Yển lại truyền lên, hầu như đêm nào cũng có một mic King ngũ âm không đầy đủ thống trị toàn bộ khán giả.

Mic King đêm qua là một giọng siêu trầm, tiếng hát giống như tiếng chuông nặng nề, vừa rống lên là cả tòa nhà cũng sắp run rẩy theo.

Người đêm nay lại khác, là giọng nam cao can đảm đáng khen và sức thổi kinh người.

Lên giọng cao như là muốn bay ra khỏi chín tầng mây, mãi mà không thấy nghỉ xả hơi, khiến người nghe thật sự sợ hãi ta

không hồi được giọng, chuẩn bị đứt hơi đi luôn.

Lắng nghe âm thanh này cũng khiến người ta lo lắng, không tìm được lấy hơi giúp hẳn ta.

Tai nghe không thể ngăn được âm thanh có lực xuyên thấu ở tầng dưới, Lương Tư Triết có phần bội phục Tào Diệp, cậu chủ nhỏ này trông có vẻ được nuông chiều từ bé, không ngờ lại giỏi chịu đựng như thế, lại có thể bình yên chìm vào trong giấc ngủ trong hoàn cảnh ồn ào đến vậy, lại còn không trở mình trong thời gian dài.

Lương Tư Triết nằm trên giường dùng tai nghe nghe nhạc, chẳng buồn ngủ tí nào, đồng hồ sinh học của anh vẫn chưa đến giờ chìm vào giấc ngủ.

Ngày thường chạy bộ xong tắm rửa xong, anh sẽ dùng máy DVD xem phim một lát, hoặc là lật vài trang sách chuyên ngành, nhưng hôm nay bên cạnh có thêm một Tào Diệp đang ngủ, anh không làm được gì cả.

Nằm buồn chán không biết bao lâu, vẫn không thấy buồn ngủ, Lương Tư Triết vén chăn lên ngồi dậy, sau đó nhẹ tay nhẹ chân xuống giường.

Lúc này Tào Diệp nằm sắp tới nỗi cánh tay tê rần, ban đầu cậu tập trung tinh thần phân cao thấp với bản thân, nên vẫn chưa cảm thấy cánh tay bị tê, nhưng Lương Tư Triết ở trên giường bên cạnh ngồi dậy vang lên tiếng sột soạt, làm ra một vài tiếng động nhỏ xíu, đã kéo cậu ra khỏi suy nghĩ của mình, lúc này cậu mới nhận ra không chỉ cánh tay, mà nửa người mình đã tê rồi. Cậu thử trở mình, nhưng cơ thể mềm nhũn, hoàn toàn không lấy được sức, nửa người tê dại kia giống như không thuộc về mình vậy.

Xong... thật sự không lật người được... Trong nháy mắt Tào Diệp hơi hoảng: Không lẽ bị tê liệt rồi chẳng?!

Lương Tư Triết cầm lấy cây guitar gỗ, chủ nhân trước của guitar gỗ còn lắp cho nó dây đeo màu đen, vừa khéo tiện đeo lên người.

Anh đi đến bên cửa sổ, quan sát chiều cao của guitar và cửa sổ, cảm thấy chắc phải chui ra cửa sổ trước, sau đó lại lấy guitar ra đeo trên lưng.

Ngay khi anh toan vươn tay mở cửa sổ, trên chiếc giường cạnh bên cửa sổ khoảng một mét, Tào Diệp lên tiếng: “Ê, người anh em..”

Động tác của Lương Tư Triết dừng lại, quay đầu nhìn về phía cậu.

“Ờ thì...” Tào Diệp cảm thấy hơi khó mở miệng, nhưng ngẫm lại tính mạng vẫn quan trọng hơn, cậu đành mở miệng, “Nửa người tôi tê rồi, không lật người được, giúp một tay đi...”

“...” Trong chốc lát Lương Tư Triết cũng không biết nói sao cho phải, yêu cầu này thật sự khó hiểu tới mức chưa từng nghe qua, còn có người nằm sắp ngủ rồi khiến mình ngủ không lật được người?

Anh dựng đứng cây guitar gỗ bên tường, đi đến bên giường Tào Diệp, nắm lấy một bên cánh tay cậu giúp cậu lật người, sau đó đỡ cậu ngồi dậy giống như đỡ bệnh nhân, còn nhét cái gối sau lưng cậu, một loạt động tác liên tiếp này trông vô cùng chuyên nghiệp.

“Shh...” Tào Diệp hít vào, cố gắng nâng cánh tay lên hoạt động, “Cảm ơn nhé.”

Lương Tư Triết đứng bên giường nhìn cậu: “Có cần đỡ cậu xuống giường đi lại một lúc không?”

“Không cần đâu...” Tào Diệp cảm thấy từ khi ra đời đến nay có chút thể diện nào để mất thì hôm nay cũng mất hết rồi, hơn nữa hình như cậu chỉ bị tê nửa người trên hơi nghiêm trọng, chứ chân không bị tê nhiều.

“Vậy tôi ra ngoài đây.” Lương Tư Triết nói.

“Ờ,” Tào Diệp thuận miệng hỏi, “Đi đâu thế?”

Lương Tư Triết không trả lời, chỉ đặt guitar gỗ lên bệ cửa sổ, kéo cửa sổ ra và nắm lấy góc cửa, giơ chân leo lên bệ, cả người ngồi xồm trên bệ cửa sổ cúi người xuống rồi chui ra ngoài từ bên trong cửa sổ, sau đó một bàn tay thò vào, cầm đi cây guitar gỗ kia, cuối cùng vẫn không quên đóng cửa sổ lại từ bên ngoài.

Bản lĩnh nhanh nhẹn phết, Tào Diệp ngồi trên giường nhìn mà ngáy người một lát – định đi đâu vậy?

Tào Diệp xuống giường, chân trần đi đến bên cửa sổ, kéo cửa sổ ra nhìn lên trên, trên vai Lương Tư Triết đeo đàn guitar, một tay cầm ống nước bên cạnh tòa nhà, tay còn lại nắm lấy mép cửa sổ của tầng trên, dùng tấm sắt nối ống nước và tường tòa nhà làm chỗ chuyển tiếp bước chân, leo một cách có quy luật – tư thế kia thoạt nhìn như tay già đời gây án, chỉ vài phút đã thành công leo lên bệ cửa sổ tầng bốn.

Thật ra Tào Diệp rất muốn gọi với lên một tiếng, dọa anh hết hồn, nhưng lại sợ anh đạp hụt một bước, thật sự ngã xuống dưới.

Mặc dù tầng này không cao, nhưng rơi xuống từ tầng bốn dù thế nào cũng ngã liệt một nửa, thế là cậu đành nhịn, cứ vậy nhìn Lương Tư Triết dùng cách vừa rồi leo lên tầng năm.

Cái chân dài cuối cùng vẽ một đường cong mượt mà trên không trung, cả người Lương Tư Triết trèo lên mái nhà, không nhìn thấy nữa.

## Chương 17: Quá Khứ 10

### DTV-EBOOK

Trên sân thượng màn đêm tối tăm, đèn đường trong hẻm không thể chiếu sáng đến độ cao này, toàn bộ nhờ vào ánh trăng khuyết trên đỉnh đầu chiếu sáng.

Tương ứng với nó, mùi khói bếp và tiếng người ồn ào dưới lầu cũng không bay lên được, chỉ có gió đêm hiu hiu, nơi này thật sự yên tĩnh hiếm có.

Đây không phải lần đầu tiên Lương Tư Triết leo lên sân thượng.

Trước anh, ngoại trừ thợ sửa mái nhà, có lẽ không có ai trèo lên đây.

Người ở tầng một tầng hai đều là vài khách qua đường, những người ở nhà khách tầng ba thì đi sớm về khuya, chỉ xem nơi này như một chỗ nương thân dùng để ngủ, đâu ra thời gian rảnh rỗi thoả mái mà trèo lên mái nhà tìm kiếm sự thanh tịnh.

Lương Tư Triết ngồi xổm xuống, đẩy một viên gạch ở góc sân thượng ra, rút một tờ báo, nó được anh mang lên đây vào buổi tối vài ngày trước, anh trải tờ báo ở mép sân thượng rồi ngồi lên, hai chân buông thõng xuống dưới.

Người bình thường ít nhiều sẽ hơi sợ độ cao, nhưng Lương Tư Triết lại có tài năng dị bẩm ở phương diện này, anh chẳng những không hề sợ độ cao, mà còn rất thích đứng ở chỗ cao nhìn xuống, càng cao càng tốt.

Anh lấy cây guitar gỗ trên vai xuống gác lên chân, tay phải tùy ý gảy dây đàn.

Ca sĩ quán bar kia nói không sai, sau khi thay dây đàn, âm sắc của cây đàn gỗ này quả thực rất hay.

Lần sau gặp mặt, mời người kia ăn bữa cơm vậy.

Lương Tư Triết nghĩ.

Lương Tư Triết học đàn violin, từ bốn tuổi đã bắt đầu ôm đàn “cưa gỗ”, trong mười bảy năm của cuộc đời, thời gian anh kéo đàn violin còn nhiều hơn cả thời gian ngủ.

Nhưng các học sinh của trường Trung học Âm nhạc trực thuộc được khen là đa tài đa nghệ, Lương Tư Triết lại là người nổi bật trong đó, ngoài violin chuyên nghiệp, các nhạc cụ có dây khác như đàn cello, đàn viola, guitar, bass... anh cũng biết sơ sơ. Các loại nhạc cụ có dây đều có điểm giống nhau, anh thông thạo đàn violin, chỉ cần ghi nhớ cách gảy đàn của các nhạc cụ khác, kiểu gì cũng sẽ lên tay nhanh hơn những người không biết tí gì về nhạc cụ.

Guitar là đàn sáu dây, thật ra cảm giác rất khác khi chơi đàn violin bốn dây.

Anh nhớ lại cách chơi đàn guitar, sau đó treo tay trái trên dây đàn, chậm chạp không hạ xuống, đàn bài nào được nhỉ?

Trong đầu anh hiện lên rất nhiều ca khúc anh đã luyện trong những năm này, Serenade[1], Carmen[2], Canon[3], Swan, Lương Chúc[4], Bach Sonatas[5]... Những bản nhạc kia như thể khắc vào trong xương thịt của anh, mặc dù đã hơn một năm không chạm vào đàn violin, nhưng bây giờ nhớ đến, những bản nhạc năm đó đã luyện vô số lần vẫn rõ ràng trước mắt...

Vậy thì... đàn ca khúc anh đã đàn lần trước đi.

Thật sự đã được một thời gian dài rồi.

\*

Tào Diệp ngồi trên giường, tay trái ấn lên vai phải, hoạt động cánh tay và vai cổ.

Người anh em kia... tên là Lương Tư Triết đúng không? Thật sự không nhìn ra đấy, thế mà còn có ngón này.

Anh ta leo lên đó làm gì? Suy nghĩ triết học cuộc đời?  
Tào Diệp mở cửa sổ ra, thò nửa người ra nhìn lên trên, không nhìn thấy gì cả.

Cậu luôn tràn đầy sự hiếu kỳ, lúc này chộn rộn muốn trèo lên nhìn xem.

Cậu lại có tiếng là to gan, suy nghĩ này vừa ló ra trong đầu, một chân của cậu đã gác lên bệ cửa sổ.  
Cậu nắm lấy góc cửa sổ, khom người chui ra khỏi khung cửa sổ, học theo toàn bộ, nhưng quên đóng cửa sổ mất rồi.  
Khoan hãy nói, mặc dù ở bên dưới nhìn Lương Tư Triết trèo rất thoải mái, nhưng đến khi tự mình ra trận, đúng là phải cẩn thận hơn.  
Muốn trèo lên sân thượng một cách suôn sẻ, phải có ba tố chất: một là chân dài, nếu không sẽ không giẫm lên được tấm thép nối giữa ống thoát nước và tường tòa nhà; hay là phải gầy, tấm thép kia dãi gió dầm mưa năm này tháng nọ ở bên ngoài, một khi quá tải rất dễ làm gãy tấm thép; ba là lực cánh tay phải khỏe, phải luôn nắm được bệ cửa sổ của tầng trên, nếu không thì không có cách nào trèo lên được.  
Vừa khéo Tào Diệp có đủ ba tố chất cơ thể này.  
Nhưng mà có một điểm, cậu hơi sợ độ cao.

Cho nên khi cậu ngồi xổm ở bệ cửa sổ tầng bốn nhìn xuống dưới, trong lòng không kìm được đánh đu một cái.

Nói không hối hận là giả, bốc đồng là ma quỷ, bây giờ cậu tiến thoái lưỡng nan.  
Nhắm mắt lại, tiếp tục trèo lên vậy.

Sự hiếu kỳ hại chết con mèo, huống chi trèo lên dù sao cũng dễ chịu hơn là ở dưới nghe quỷ khóc sói gào ở tầng hai.  
Lên đến tầng năm, âm thanh ồn ào của KTV ở tầng hai dần dần nhỏ lại, trong tiếng ồn ào hỗn loạn ở dưới tầng và tiếng lá cây rì rào, cậu chợt nghe thấy tiếng nhạc mơ hồ phát ra từ mái nhà.



Âm sắc trong veo, khiến cậu nghĩ đến bàn tay của Lương Tư Triết thò vào cửa sổ lấy cây guitar gỗ, nhưng ca khúc đàn rất vấp, nghe vào giống như người mới vào nghề, một lúc lâu mới tìm được giai điệu.

Tốn công sức trèo lên sân thượng để luyện guitar? Rõ là điên. Tào Diệp tập trung tinh thần, một tay cầm đường ống thoát nước, tay còn lại nắm lấy mép sân thượng, dồn hết sức lực cong chân trèo lên, một chân giẫm lên sân thượng, lại dùng sức, cả người đã trèo lên.

Tào Diệp vỗ vỗ bụi bẩn ở đầu gối, đứng lên đi về phía Lương Tư Triết.

Cậu bước chân rất khẽ, đi rất chậm, mỗi một bước đi vừa khéo giẫm lên nốt nhạc Lương Tư Triết đàn ra.

Sau đó cậu tới gần, sợ dọa chết người nên lúc khom người xuống cậu cong hai cánh tay ôm lấy cổ Lương Tư Triết, ghé vào bên tai anh, hạ giọng: “Này!”

Một người bất ngờ nháy ra từ phía sau, phản ứng của Lương Tư Triết vẫn xem như bình tĩnh, nhưng cơ thể hơi cứng lại, động tác gảy đàn guitar trên tay cũng theo đó dừng lại, anh nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp, biểu cảm không biết vui hay giận: “Sao cậu lại lên đây?”

“Không ngờ đúng không?” Tào Diệp đắc chí, nói hai câu thoại trong một bộ phim truyền hình không biết học được từ đâu, “Tào tiểu gia ta lên trời xuống đất, không gì không làm được, hai tầng này là chuyện nhỏ.” Nói xong buông Lương Tư Triết ra, ngồi xuống bên cạnh anh, cúi đầu nhìn xuống dưới một cái, cậu lập tức hoảng sợ, “Ồi, cao vãi.”

Lương Tư Triết không nói gì, im lặng không lên tiếng đặt guitar gỗ sang bên cạnh.

Anh thật sự không ngờ Tào Diệp sẽ trèo lên theo, tòa nhà nhà này cũng không dễ trèo như thế, lần đầu tiên đi lên, anh ngồi xổm ở tầng bốn, suýt nữa đi lên không được mà đi xuống cũng không nổi.

Về sau dần dần thăm dò rõ ràng cấu tạo xung quanh, đánh bạo trèo lên mấy lần, mới thuận buồm xuôi gió hơn.

Nhưng không ngờ rằng Tào Diệp bắt chước theo, lại to gan, thật sự trèo lên theo anh.

Trên mặt Lương Tư Triết không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng thật ra hơi bực mình.

Buổi tối đầu tiên anh trèo lên, nhìn khoảng trống không bằng phẳng xung quanh sân thượng rồi ngồi ở mép sân thượng, đưa lưng về phố Nhân Tứ nơi Lam Yến đang ở, hóng gió mát, nhìn dòng xe cộ đang lao đi cách đó không xa, bỏ lại tất cả những tiếng ồn náo động và mùi khói dầu sặc sụa, lúc đó tâm trạng của anh khoan khoái bao nhiêu, thì bây giờ lại bực mình bấy nhiêu. Lãnh thổ thuộc về riêng anh bị xâm chiếm, điều này khiến trong lòng anh trào lên cảm giác khó chịu mãnh liệt.

Về sau có lẽ không còn chỗ để anh đến một mình liếm láp vết thương nữa.

Mà Tào Diệp vẫn chưa nhận rõ sự thật mình không được chào đón, cậu nghiêng mặt tò mò hỏi Lương Tư Triết: “Vừa rồi anh đang luyện guitar?”

Lương Tư Triết nhìn dòng xe cộ trên đường phố đằng xa, không để lộ cảm xúc trả lời: “Ừ.”

“Vậy... tiếp tục đi, có phải tôi quấy rầy anh rồi không?”

Lương Tư Triết muốn nói “Rõ ràng thế còn gì nữa”, nhưng lời đến bên khóe miệng tính công kích vẫn giảm đi hơn một nửa: “Không sao.”

Tào Diệp duỗi tay, cầm lấy guitar đang đặt ở bên cạnh, tiện tay gảy nhẹ mấy dây đàn, thấp giọng thì thầm: “Nhưng mà người mới không phải bắt đầu luyện từ “Ngôi sao nhỏ” gì đó hả, tại sao lại đàn “Devil’s Trill”[6]...”

Lương Tư Triết khẽ giật mình.

Vừa rồi anh đàn tệ như thế, thậm chí chưa hoàn thành một

đoạn ngắn, Tào Diệp lại nghe được anh đang đàn “Devil’s Trill”? Tào Diệp không để ý đến cảm xúc lên xuống của Lương Tư Triết bên cạnh, cậu ngồi xổm ở đó hí hoáy cây guitar gỗ, cúi đầu tìm từng nốt nhạc, ngoài miệng khẽ ngâm nga theo – bàn về chơi guitar cậu không giỏi bằng Lương Tư Triết, chỉ biết đại khái về cách đàn các nốt, không có chút kỹ năng nào đáng nói.

Nhưng giọng nói thiếu niên trong trẻo, chỉ bật ra từng chữ từng chữ một như thế, trên sân thượng yên tĩnh nghe vào cũng có một ma lực thần kỳ vỗ về lòng người:

“Twinkle twinkle little star, how I wonder what you are  
Up above the world so high, like a diamond in the sky”

Tào Diệp chỉ biết bốn câu này, dùng ngón tay không lưu loát đàn xong rồi ngượng ngùng cười một tiếng với Lương Tư Triết: “Tôi đàn còn tệ hơn, vẫn không bằng anh được.”

Cảm xúc bức bối trong lòng Lương Tư Triết tiêu tan hơn phân nửa.

Đúng thế, ở đây không phải Nham Thành, Tào Diệp cũng không phải bạn học ở trường Trung học Âm nhạc trực thuộc của anh.

Đây là Bắc Kinh, nơi không ai biết đến anh, Tào Diệp là con trai của Tào Tu Viễn tiếng tăm lừng lẫy.

Anh nhận ra mình có thể tùy theo ý mình trở thành một tay guitar mới, một tay violin mới vào nghề, chơi tệ hơn nữa cũng có thể có lý chẳng sợ, không cần lo lắng bất kỳ ai đến bóc vết sẹo của mình ra.

Cảm giác này thật sự quá tốt.

Trong thời gian ngắn, trên sân thượng có thêm Tào Diệp – vị khách không mời mà đến, dường như cũng không khó chấp nhận đến vậy.

Nhưng sau khi nghĩ thông suốt, trong lòng anh lại sinh ra một nghi vấn, Tào Diệp làm thế nào nghe ra bài anh vừa đàn là “Devil’s Trill”? Chẳng lẽ cậu ấy cũng học đàn violin?

Ca khúc này rất khó kéo, lại chưa được lưu truyền rộng rãi trong công chúng, có thể nghe một câu đã chắc chắn nói ra tên ca khúc, phải rất quen thuộc với giai điệu đúng không?

Nhưng Tào Diệp rất biết điều mà ngồi xồm bên cạnh yên tĩnh mà mò guitar, không nhắc lại chuyện này nữa nên Lương Tư Triết cũng không hỏi.

Hai người im lặng hóng gió một lúc, Tào Diệp chủ động mở miệng trò chuyện với Lương Tư Triết: “Dưới lầu ồn quá, đêm nào cũng ồn ào như thế này à?”

“Đúng rồi, phải kinh doanh mà.” Lương Tư Triết đáp một cách lạnh nhạt.

“Vậy còn có thể ngủ không?”

Lương Tư Triết nghiêng đầu liếc cậu một cái: “Vừa rồi cậu không ngủ à?”

“À... tôi không ngủ,” Tào Diệp gãi đầu một cái, “Tôi nằm sắp suy nghĩ về cuộc đời đấy chứ.”

Không ngủ cũng có thể khiến mình tê nửa người?... Thiếu niên đúng là cốt cách thanh kỳ.

cốt cách thanh kỳ: thường dùng trong tiểu thuyết võ hiệp, chỉ xương thiếu niên đặc biệt, có khả năng trở thành cao thủ võ lâm “Suy nghĩ gì?”

“Tôi là ai, tôi từ đâu đến... còn có tôi sẽ đi về đâu.” Tào Diệp giả vờ trầm lắng.

Lương Tư Triết phối hợp cười một tiếng, không tiếp lời chuyện này.

Tào Diệp ngồi xồm bên cạnh anh, cánh tay gác lên đùi.

Cậu cảm thấy ngồi xồm có cảm giác an toàn hơn chút, ngồi ở mép sân thượng giống như Lương Tư Triết, cảm giác sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào.

Lương Tư Triết cười một tiếng, lại khiến cậu nhớ đến bạn trai nhỏ của Lâm Ngạn – thật là không thể so sánh được, căn bản không cùng một đẳng cấp, nháy mắt hạ gục mọi phương diện.

“Anh ngồi ở đó an toàn không?” Tào Diệp cảm thấy cần phải nhắc nhở một câu, “Nếu không lùi lại một tí? Độ cao này nguy hiểm lắm chứ đùa.”

“Không sao,” Lương Tư Triết không xem lời nhắc nhở này là gì, “Ngồi quen rồi, không rơi xuống được.”

Một lúc sau, Tào Diệp lại nhắc đến chuyện vừa rồi: “Tôi cảm thấy anh học guitar vẫn nên bắt đầu luyện từ “Ngôi sao nhỏ”.

Tôi nói anh nghe, tỉ lệ hiệu suất của bài hát này rất cao, anh luyện được bốn câu thì biết luôn cả bài.”

Lương Tư Triết cười bảo: “Đó là sự thật.”

“Có cần tôi dạy anh không? Về sau hai ta đi mãi nghệ đầu đường, chắc là có thể kiếm được tiền ăn cơm.”

Lương Tư Triết không có tâm tình trò chuyện với cậu: “Tiền cơm đâu dễ kiếm như thế...”

“Vậy anh cảm thấy vừa rồi tôi đàn mấy câu kia, có thể kiếm tiền một bữa cơm không?”

“Nghĩ hay nhỉ...” Lương Tư Triết cười khẽ, quay đầu lại, Tào Diệp đang nhìn anh một cách đáng thương: “Anh Tư Triết ơi, anh mời em ăn bữa cơm đi? Em sắp chết đói rồi, trên người chẳng có lấy một xu...”

[1]Serenade là một thể loại âm nhạc nhẹ nhàng, thường do nhạc cụ tấu lên vào buổi chiều như một cách vinh danh gửi lời ưu ái đến một người.

Vì nhạc khúc này chủ ý là tấu vào buổi chiều – tối nên tiếng Việt dịch là khúc nhạc chiều hay mộ khúc ↑

[2] Carmen là một opera Pháp của Georges Bizet, lời tiếng Pháp các bài hát của Henri Meilhac và Ludovic Halévy, dựa trên tiểu thuyết cùng tên của Prosper Mérimée xuất bản lần đầu năm 1845, vốn lấy ý tưởng từ bài thơ Цыганы của Alexander Pushkin xuất bản năm 1824 ↑

[3] Canon là một bản nhạc đối âm sử dụng giai điệu có kết hợp một hoặc nhiều giai điệu phỏng mẫu kèm theo trong một khoảng thời gian nhất định (ví dụ, trong khoảng nghỉ, điệu nhảy,...) Giai điệu chính đóng vai trò chủ đạo trong canon gọi là lãnh xướng (hợp âm chính), còn những giai điệu mô phỏng với nhiều âm sắc khác nhau có tác dụng hỗ trợ hoặc bè gọi là phụ xướng (hợp âm phụ) ↑

[4] Bản concerto viết cho violon Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài là một trong số các tác phẩm concerto kinh điển của âm nhạc

Trung Quốc viết cho violon ↑

[5] Johann Sebastian Bach là một nhà soạn nhạc, nghệ sĩ organ, vĩ cầm, đại hồ cầm, và đàn harpsichord người Đức thuộc thời kỳ Baroque ↑

[6] Violin Sonata in G minor: được biết đến với cái tên quen thuộc hơn là Devil's Trill Sonata, là một tác phẩm dành cho violin độc tấu của Giuseppe Tartini.

Đây là tác phẩm nổi tiếng nhất của nhà soạn nhạc, đáng chú ý với các đoạn khó về mặt kỹ thuật.

↑

## Chương 18: Quá Khứ 11

### DTV-EBOOK

Trên bức tường xi măng xám xịt, hai thiếu niên bám vào ống nhựa cần thận trèo xuống.

“Tắm thép đâu?” Tào Diệp đang ở tầng bốn thử dùng một chân tìm miếng thép kia, “Sao không giẫm đến?”

Lương Tư Triết xuống trước, đã trèo xuống căn phòng của họ ở tầng ba, bệ cửa sổ rất rộng, anh cong người ngồi xổm vững vàng, tay bám vào góc cửa sổ, dành thời gian ngẩng đầu nhìn Tào Diệp: “Sang trái một tí.”

“Đâu cơ?” Chân trái của Tào Diệp duỗi sang bên cạnh một ít, thật sự không dám nhìn xuống, “Không giẫm được ấy?”

“Đợi chút.” Lương Tư Triết nắm lấy bệ cửa sổ, quay lưng lại duỗi chân ra giẫm lên một tấm thép bên dưới tầng ba, tay vừa bám vào ống thoát nước thì một chân của Tào Diệp vung tới.

“Ồi đồ mờ!” Tào Diệp cảm thấy chân mình đá phải vật cứng, lập tức hoảng sợ, “Vừa rồi em đá phải đầu anh đúng không?”

Bên dưới không trả lời, Tào Diệp cảm thấy mắt cá chân của mình bị một bàn tay cầm lấy, ngón tay man mát, kéo chân cậu chạm vào tấm thép bên cạnh, giọng nói của Lương Tư Triết từ dưới truyền lên: “Chỗ này, giẫm xuống.”

Trong lòng Tào Diệp lập tức yên tâm, gót chân hạ xuống giẫm lên: “Vậy em xuống tiếp nhá.”

Lương Tư Triết lùi về bệ cửa sổ, cửa sổ không đóng, anh nhảy thẳng vào trong phòng, sau khi hai chân chạm đất, anh bám vào khung cửa sổ nhoài người ra nhìn lên trên: “Xuống đi, tôi vào phòng rồi.”

Hai phút sau Tào Diệp cũng nhảy vào trong phòng theo, vừa vào đã ngồi xuống dọc theo bức tường, lòng vẫn còn sợ hãi cảm thán: “Trời ơi, chân em mềm nhũn luôn rồi, toát mồ hôi khắp

người...”

Lương Tư Triết đóng cửa sổ lại, bỏ guitar xuống để sang bên cạnh, thuận miệng hỏi: “Vậy sao lúc đi lên cậu không sợ?”

“Lúc đi lên không cần nhìn xuống dưới mà! Lúc xuống cứ phải cúi đầu, mỗi lần cúi đầu em cảm thấy mình như sắp rơi xuống...” Tào Diệp ngồi dựa vào chân tường, một tay kéo cổ áo quạt gió liên tục, ngẩng đầu nhìn Lương Tư Triết, “À phải rồi, lúc này em đá trúng đầu anh đúng không?”

“Không, đúng lúc tôi cúi đầu, cậu đá trúng guitar.”

“À... vậy thì tốt, dọa em hết hồn.” Cậu chưa nói nửa câu sau – nếu đá trúng mặt thì toang.

Một trước một sau xuống tầng, Lương Tư Triết đi đằng trước dẫn đường, Tào Diệp hơi tò mò đi theo sau hết nhìn đông lại ngó tây.

Lúc xuống tầng có một người phụ nữ để mái tóc xoắn sóng và trang điểm đậm chào hỏi Lương Tư Triết: “Anh đẹp trai hôm nay dẫn bạn tới đây à?”

Lương Tư Triết cười với người kia một tiếng: “Ừ.”

Xuống tầng một, Tào Diệp chạy lên đi bên cạnh Lương Tư Triết, thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc nơi này làm gì vậy anh? Chỉ hát thôi à?”

“Giống như cậu nghĩ.” Lương Tư Triết không nói nhiều, “Cậu muốn ăn gì?”

“Chưa có ý tưởng gì,” Tào Diệp nghĩ đến một dãy mặt tiền hàng quán cậu nhìn thấy hôm mới tới đây, một lớp căn dầu dày cộp – thật sự có thể ăn hả? Nghĩ thôi đã thấy mất khẩu vị rồi, “Buổi tối anh đã ăn gì? Em ăn giống anh.”

“Mì, không biết quán còn mở không,” Lương Tư Triết bước ra bậc cửa, nhìn về phía quán mì, hát cảm một cái, “Quán kia, ăn không?”

“Được.” Tào Diệp nói.

Oh giờ đêm, phần lớn hàng quán trong hẻm đều đã dọn, còn có vài hàng linh tinh đang thức đêm chờ kinh doanh.

Ông chủ của quán mì Lão Đỗ hơn bốn mươi tuổi, ưỡn cái bụng



bia ngồi bên cạnh hẻm, dưới mông lót một tờ báo, trên chân đặt một cái đài radio, đang í a hát theo hí khúc, trong tay chậm rãi phe phẩy chiếc quạt nhựa do một bệnh viện nam khoa gần đó phát.

Thấy hai thiếu niên đi tới, ông chủ nhiệt tình toét miệng cười với họ, tay chỉ sau lưng: “Đến ăn cơm muộn thế này à? Ngồi tự nhiên.” Sau đó chú đứng lên cầm menu đưa cho họ, “Nhìn xem gọi món gì?”

Tào Diệp nhìn lướt qua menu, ngẩng đầu nhìn Lương Tư Triết: “Buổi tối anh gọi món gì?”

“Mì thịt bò.”

“Vậy thì món này đi.” Tào Diệp nhìn ông chủ nói.

Ông chủ cao giọng hét vào trong quán: “Sênh Tử, một bát mì thịt bò, nhanh lên!”

Mì thịt bò nhanh chóng được bưng lên, Tào Diệp dùng đũa gấp mì lên, ngẩng ngửa hai lần mới cho vào trong miệng.

“Ăn ngon đấy chứ.” Cậu ăn một miếng, sau đó gấp rau thơm và hành thái trong bát ra, vừa gấp vừa hỏi Lương Tư Triết bên cạnh: “Anh là người Bắc Kinh à?”

“Không phải,” Lương Tư Triết đáp, “Người Nham Thành.”

“À... em chưa đến bao giờ.” Tào Diệp dọn sạch sẽ một góc, lại ăn một miếng mì.

“Đó là một nơi nhỏ.” Lương Tư Triết nói.

Tào Diệp cúi đầu ăn mì, Lương Tư Triết nhìn một lát cũng cảm thấy hơi đói bụng.

Mặc dù Tào Diệp ăn rất kén cá chọn canh, nhưng dáng vẻ cậu phồng má ăn mì khiến người khác cảm thấy rất ngon miệng. Lương Tư Triết vẫy gọi ông chủ bưng lên một bát mì nữa, anh ăn không kén chọn, dùng đũa trộn đều gia vị bên trong rồi bắt đầu ăn cùng Tào Diệp.

“Bố em làm thế nào tìm được anh?” Tào Diệp hơi tò mò hỏi.

“Tôi cũng không biết,” Lương Tư Triết nuốt một miếng mì xuống mới nói tiếp, “Hôm đó tôi đi ra ngoài về, họ đã đứng trước cửa nhà tôi rồi.”

Còn cậu? Tại sao lại bị đưa tới đây?”

“Bố em muốn em trải nghiệm cuộc sống mà... Anh nói, hai chúng ta có thể đóng chung một bộ phim không?”

“Không biết,” Lương Tư Triết lắc đầu, “Không ai nói với tôi chuyện quay phim.” Anh ăn vài miếng mì, lại thấy cảm giác đói vừa rồi như ảo giác, thế là dùng đũa lại đặt lên bát.

“Em đã hỏi chú Dân rồi, chú ấy nói sẽ sắp xếp vai cho anh, có điều chú Dân cũng không nói chi tiết, chút nữa em hỏi kỹ giúp anh.” Trong chốc lát này, bát mì trước mặt Tào Diệp đã được ăn sạch, như gió cuốn mây tan không sót một sợi nào.

Chưa ăn no? Lương Tư Triết toan vẫy gọi ông chủ thêm một bát khác thì Tào Diệp mở lời, nhìn chằm chằm bát mì của Lương Tư Triết: “Anh không ăn nữa hả?”

“Ừ,” Lương Tư Triết đáp, “Tôi không đói lắm.”

“Vậy...” Tào Diệp nhìn Lương Tư Triết, “Có thể chia cho em một ít không?”

Lương Tư Triết cảm thấy ánh mắt của cậu cực kỳ giống con chó đất màu trắng trên con phố bên cạnh, lúc chú chó kia vẫy đuôi xin ăn với anh cũng nhìn anh thế này.

“Tôi gọi bát khác cho cậu, bát này tôi đã ăn rồi.”

“Không sao, em ăn bát này là được.” Tào Diệp duỗi tay cầm lấy bát kia đến trước mặt mình, gấp mấy đũa vào trong bát cậu, theo thói quen gấp hành lá ra trước, gấp xong ngẩng đầu cười với anh, “Lần sau em cũng mời anh ăn cơm.”

“Cậu không cần mời tôi ăn,” Lương Tư Triết nói, “Bữa trưa và bữa tối mỗi ngày trước đó đều sẽ có người đến đưa cơm, sao thế, hôm nay không đưa?”

“Đưa rồi...” Tào Diệp giơ tay cọ mũi một cái, hơi chột dạ, “Bị bố em phát hiện, vứt mất rồi, về sau chắc không đưa nữa, xin lỗi anh...”

Trên mặt Lương Tư Triết không có biểu hiện gì, trong lòng lại nghĩ rõ ràng cơm đưa vì cậu, tôi cũng lắm là thơm lây, chuyện này có gì mà xin lỗi? Sau đó không kìm được lại nghĩ, con của Tào Tu Viễn thật sự rất khác Tào Tu Viễn, Tào Tu Viễn trông có

vẻ nghiêm túc, khó mà đến gần, nhưng Tào Diệp giống như trời sinh đã dễ ở chung, khiến người khác dễ dàng dỡ bỏ lớp đề phòng gần gũi với cậu.

Đêm hè oi bức, ông chủ quán mì tri kỷ mở quạt cho, cánh quạt quay vù vù đưa gió đến thẳng phía bọn họ.

Tào Diệp cúi đầu ăn mì, bên tóc hướng về phía quạt bị thổi lên một cái, bóng đèn tiết kiệm năng lượng treo ở bên cạnh tản ra ánh sáng yếu ớt và lờ mờ, không hiểu sao Lương Tư Triết cảm thấy mái tóc của Tào Diệp chạm vào sẽ mềm mại.

Quán mì tiễn hai vị khách cuối cùng rồi tắt đèn đóng cửa.

Trước khi đi Lương Tư Triết mua hai chai nước ngọt vị sơn tra ướp lạnh, đưa một chai cho Tào Diệp, chai còn lại anh mở nắp ra uống một hớp.

Chất lỏng lạnh lẽo trôi xuống theo thực quản, có cảm giác mát mẻ thấm vào ruột gan.

Ban đêm nổi gió, thổi tan cảm giác oi bức nặng nề, lá cây rì rào lay động, tiếng ve kêu dần dần nhỏ lại.

Hai người ngồi xõm ở ven đường, vừa hóng gió vừa uống từng ngụm nước ngọt.

“Không ngờ ở đây cũng thoải mái nhỉ.” Tào Diệp nói.

Lương Tư Triết nghiêng đầu nhìn cậu một cái: “Thoải mái hơn tìm người thị tẩm?”

“Tại sao lại nhắc đến chuyện này nữa...” Tào Diệp áp chai nước lạnh đọng giọt nước lên trán mình.

Lương Tư Triết cười một tiếng: “Thật ra cũng chỉ thoải mái lúc này thôi.”

Uống hết chai nước ngọt, hai người trở về Lam Yển, đi lên tầng về phòng.

Lúc đi qua dãy cửa gỗ kia, Tào Diệp đưa ra nghi vấn giống như Lương Tư Triết trước đó: “Anh nói người ta thật sự có thể ở đây sao?”

“Chắc có thể,” Lương Tư Triết đáp, “Hôm qua tôi còn thấy có

người đi ra.” Là một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, trong lòng ôm em bé khóc oe oe.

“Lần trước em vào ngõ một cái, bên trong nhỏ lắm, trên tường hình như cũng mọc meo,” Tào Diệp hạ giọng, “Còn không có cửa sổ, anh không tưởng tượng được đâu, cái mùi kia...”

“Một ngày chưa đến hai mươi tệ, cậu cho rằng thế nào?” Lương Tư Triết mở khóa cửa nói, sau đó duỗi tay đẩy cửa đi vào.

“Hai mươi tệ?” Tào Diệp mở to mắt không thể tin hỏi, “Thật không?”

“Thật đấy, nghe nói một tháng năm trăm tệ mà.”

“Hả...” Trên mặt Tào Diệp vẫn chưa hết vẻ khiếp sợ, “Thôi được.”

Nói xong bỏ nhào lên chiếc giường của mình, “Cũng may chú Dân vẫn rất lương thiện, sắp xếp căn phòng này cho chúng ta.”

Chú Dân? Trong đầu Lương Tư Triết hiện lên gương mặt của Trịnh Dân, trông có vẻ nhã nhặn ôn hòa, nhưng trên thực tế cũng không dễ ở chung, song, “Anh ta mấy tuổi, mà cậu gọi anh ta là chú?”

“Chú ấy gọi bố em là ‘anh Viễn’ mà, còn luôn nhấn mạnh họ ngang hàng, cho nên bảo em gọi là chú... Mới đầu em cũng cảm thấy kỳ cục, nhưng gọi quen rồi thì bình thường.” Tào Diệp lật người nằm ngửa, rút cái gối lót dưới đầu mình, nhìn Lương Tư Triết kể, “Thật ra chú Dân giỏi lắm, anh không nhìn ra đúng không? Chú ấy làm người đại diện, trợ lý, nhà sản xuất, trợ lý đạo diễn cho bố em... Hề là yêu cầu bố em nhắc đến không có cái nào chú Dân không làm được, chú ấy giống như Doraemon vậy, bố em ấy mà, là một đạo diễn nên lúc nào cũng quay phim, lại hay đưa thêm một đồng yêu cầu kỳ lạ, cho nên không có chú Dân bố em sẽ không thể quay phim được.”

“Vậy thì giỏi thật.” Lương Tư Triết phụ họa tiếp lời.

Trước khi tắm rửa Tào Diệp mở vali Trịnh Dân đã chuẩn bị cho cậu ra, ngồi xổm lục tìm đồ đạc bên trong, cảm thán: “Trời ạ, chú Dân trâu vãi...”

Vali trông không lớn nhưng bên trong cần gì cũng có, áo thun, quần đùi, quần dài, đồ lót, quần áo ngủ... tất cả đều mới mua và đã giặt, bên trên còn treo nhãn hiệu của tiệm giặt quần áo, bên trong bỏ gói hút ẩm quần áo, cộng thêm đồ rửa mặt, khăn mặt,

giá áo, tai nghe, nút bịt tai, bịt mắt, sạc điện thoại, được sắp xếp gọn gàng theo các loại khác nhau, bên trên cùng là quyển kịch bản Trịnh Dân đã dặn cậu.

Tào Diệp lấy kịch bản ra ném lên giường, rồi cầm quần áo ngủ và khăn mặt đi vào phòng tắm tắm rửa.

Một trước một sau tắm rửa xong, hai người ngồi trên giường ai làm việc nấy, Lương Tư Triết tiện tay cầm lấy một cuốn sách nói về diễn xuất, dựa vào đầu giường lật xem, Tào Diệp thì nằm trên giường lật kịch bản.

Sau khi lật vài tờ, Tào Diệp mới dám chắc chắn, nhân vật kia Chu Như nghĩ đến cậu mà viết ra, tên là Tiểu Mẫn, là con của bà chủ một nhà tắm.

Nhà tắm là kiểu đời cũ, cần nhân công thêm nước và đã bị đào thải vào đầu thế kỷ trước, Tào Diệp chưa bao giờ nhìn thấy nó.

Cậu tưởng tượng ra nhà tắm kia, nhưng mà trong đầu chẳng có khái niệm gì.

“Anh đã đến nhà tắm chưa?” Cậu quay đầu hỏi Lương Tư Triết.

“Nhà tắm?” Lương Tư Triết nghĩ đến trung tâm tắm rửa trước đó mình từng đến, “Đến rồi.”

“Nó như nào?” Tào Diệp hứng thú.

“Thì... đi vào đại sảnh rất rộng,” Lương Tư Triết nhớ lại, “Bên trong có rất nhiều ghế nằm, sau khi vào sẽ thay quần áo trước, sau đó vào bồn lớn bên trong tắm rửa, tắm hơi...”

“Không phải loại nhà tắm đó,” Tào Diệp nghe rõ rồi, cái Lương Tư Triết nói cũng không phải kiểu nhà tắm trong kịch bản, “Loại anh nói em cũng đến rồi, đó là trung tâm tắm rửa đúng không? Trong kịch bản này viết không hiện đại như thế, là kiểu cần nhân công thêm nước vào ấy, nước dùng hết rồi còn phải gọi người bên ngoài một tiếng...”

“Thế thì chưa từng đến.” Lương Tư Triết nói.

“Em cũng chưa đến bao giờ, vậy diễn như thế nào...”

“Kịch bản à?” Lương Tư Triết nhìn về phía xấp giấy in được ghim trong tay cậu.

“Ừm, anh muốn xem không? Nhưng chú Dần nói cái này chú ấy vụng trộm xin đến đây, không cho em truyền ra ngoài...” Tào Diệp nói thật một cách hơi khó xử, “Nếu anh muốn xem cũng được, nhưng đừng nói cho chú Dần...”

“Nếu đã vậy thì thôi,” Lương Tư Triết cười một tiếng, “Tôi chỉ tò mò kịch bản trông như thế nào vì chưa nhìn thấy bao giờ.”

“Cho anh xem này.” Tào Diệp suy nghĩ một lát rồi gấp kịch bản lại, ném cho anh qua không trung.

Lương Tư Triết giơ tay bắt lấy, nhìn trang bìa – “Mười ba ngày”, biên kịch: Chu Như.

Anh lật sơ qua một lát, không đọc kỹ nội dung bên trong đã gấp lại, lại ném cho Tào Diệp, “Cảm ơn.”

Người cho không làm ra vẻ, người nhận cũng không vượt khuôn.

Hai người đều rất biết chừng mực.

“Sau đó kịch bản của anh chắc chắn cũng sẽ gửi tới.” Tào Diệp nhận lấy kịch bản nói.

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng.

Một lúc sau, một tiếng “bép” vang giòn, Tào Diệp giơ tay đánh lên cánh tay mình: “Có muối!” Nói xong cậu ngồi dậy, “Mấy con liền, mới vừa kêu vo ve bên tai em một lúc lâu, anh nghe thấy không?”

“Nghe thấy rồi.” Lương Tư Triết cúi đầu lật sách nói.

“Sao anh bình tĩnh thế? Có phải ngày nào cũng nhiều muối thế này không?”

“Không phải,” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn cậu, “Bởi vì tối nay sau khi cậu trèo cửa sổ ra ngoài không đóng cửa.” – Tôi dự đoán trước rồi.

“À... em quên mất.” Tào Diệp nhận ra mình đã gây họa, “Vậy phải làm sao? Có nhang muối không?”

“Dùng hết rồi, ngày mai ra ngoài mua thôi,” Lương Tư Triết cầm lấy nước hoa ở đầu giường đưa cho cậu, “Dùng cái này trước đi, có một ít tác dụng.”

“Ồ...” Tào Diệp nhận lấy, đổ nước hoa vào trong lòng bàn tay, rồi vỗ lên hai cánh tay trần trụi của mình, vỗ cánh tay xong lại

đứng lên vẩy một ít lên chân, sau khi làm đi làm lại một hồi đã xài hết non nửa chai nước hoa, xong việc cậu nằm sắp trên giường trả lại cho Lương Tư Triết, nghiêng đầu thấy rõ bìa cuốn sách trong tay Lương Tư Triết: “Tu dưỡng bản thân của diễn viên... đây có phải là quyển mà Châu Tinh Trì đã đọc không? Chính là, Vua hài kịch ấy.”

Lương Tư Triết lật bìa sách lại cho cậu nhìn: “Ừ, là quyển đó.”

“Hả? Thật sự có quyển sách này á... hay không?”

Lương Tư Triết cười: “Sách chuyên ngành này sao mà hay được.”

“Cũng đúng...” Tào Diệp nói xong há miệng ngáp một cái.

Đến nửa đêm, âm thanh KTV dưới lầu dần dần nhỏ lại, Lương Tư Triết ôm sách, một lúc lâu không lật giấy, anh ngủ gật rồi, sau đó cảm rơi xuống một cái, tỉnh dậy.

Anh quay đầu nhìn thoáng qua Tào Diệp, Tào Diệp nằm ngang trên giường, đầu hướng về phía giường của mình, nằm sắp ngủ thiếp đi, mặt gối lên quyển kịch bản đã lật ra.

Đừng nói ngủ mãi ngủ mãi rồi khiến nửa người mình bị tê vì ngủ đấy? Lương Tư Triết đặt sách sang bên cạnh, nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, tắt đèn và nằm xuống.

Một phút trước khi vào giấc ngủ, trong đầu anh bỗng nhiên nhớ lại vài câu bài hát tiếng Anh mà Tào Diệp hát buổi tối, đúng là rất hay... anh đang nghĩ như vậy, sau đó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

## Chương 19: Quá Khứ 12

### DTV-EBOOK

Kế tiếp Tào Diệp yên phận được vài ngày. Máy lời nói của Tào Tu Viễn vẫn có một chút tác dụng với cậu, thiếu niên háo thắng, chẳng ai muốn bị người khác xem thường, chưa kể người kia còn là người cha có danh vọng của mình.

Còn có một nguyên nhân cậu có thể ở lại Lam Yển đó là so sánh với Lâm Ngạn không lúc nào là không khoe tình cảm, ở chung với Lương Tư Triết thật sự thoải mái cả thể xác lẫn tinh thần. Cùng lúc đó, thiên phú được người yêu quý của Tào Diệp phát huy vô cùng nhuần nhuyễn ở Lam Yển, chưa đến hai ngày cậu đã nhận hơn mười chị gái.

Xuống cầu thang một chuyến mà chị Hồng, chị Lan, chị Thanh... chào hỏi một lượt, gần như có thể góp đủ bảy màu để gọi rồng thần.

Buổi chiều Lương Tư Triết có thói quen xem phim trong phòng, gặp phải bộ phim chưa xem, Tào Diệp sẽ xem cùng anh.

Gặp phải bộ phim đã xem, cậu nhẫn nhịn tiết lộ tình tiết rõ là vớ vẩn, chưa xem được vài phút đã muốn chạy xuống lầu. Phòng hát tầng hai vào mùa hè luôn bắt đầu kinh doanh từ bảy giờ tối, khoảng thời gian trước khi mở cửa luôn là thời điểm Lam Yển vắng vẻ nhất, các cô hát trong khoảng thời gian này cùng ở tầng ba trang điểm, dọn dẹp phòng ở, lúc xuống tầng đổ rác thì chào nhau một tiếng, không ai có ý muốn nói chuyện với nhau.

Nhưng Tào Diệp vừa đến, khoảng thời gian trước ấy bỗng trở nên thật náo nhiệt.



Tào Diệp không thích ru rú trong phòng, chê không đủ ánh sáng nên lúc nào cũng chuyển cái ghế gỗ ngồi ở cửa ra vào, mấy cô gái đi đổ rác về đều thích lại gần tán gẫu với cậu hai câu:

“Đạo diễn Tào Tu Viễn là bố em thật hả?”

“Bảo đạo diễn Tào sắp xếp cho bọn chị mấy nhân vật đi?”

“Bố em cho em tới đây trải nghiệm cuộc sống phải không?”

Tào Diệp chưa bao giờ tỏ thái độ với người khác, gặp phải câu hỏi khó thì giả ngu giả ngốc lừa gạt cho qua, đại đa số thời điểm đều cười tủm tỉm.

Ai cũng sẵn lòng trò chuyện với người như thế này, trên người cậu không nhìn thấy một xíu xiu gian khổ của cuộc sống, khí chất thiếu niên tươi mới đầy đến mức sắp tràn ra, phơi dưới ánh mặt trời ở bên ngoài hầu như sắp phát ra tiếng xì xèo.

Một người là con trai của Tào Tu Viễn, một người là người mới Tào Tu Viễn chọn tới, tin tức ngầm này đã được truyền đi khắp nơi, những người trong quán đều biết rõ chuyện này trong lòng, không tránh được so sánh hai người ở sau lưng.

Mấy cô nói rằng Lương Tư Triết ấy mà, đẹp thì đẹp đấy, khí chất đặc biệt cũng là thật đấy, nhưng mà không dễ ở chung bằng cậu chủ Tiểu Tào, quanh người như thể bao một lớp ranh giới dày cộp, tiếp xúc, trò chuyện, nói đùa với người khác đều qua lớp ranh giới kia.

“Không thân được.” Bà chủ hạ giọng đưa ra tổng kết.

Trời nhá nhem tối, Tào Diệp ngồi ở cửa nói chuyện tào lao với mấy cô gái, khách ở cửa nhiều hơn, tiếng ồn ào dần dần to lên, cậu đang định bỏ ghế vào trong phòng rồi đi lên tầng, lúc này một chiếc xe việt dã vô cùng quen mắt lái tới, dừng ở trước mặt cậu, cửa xe đẩy ra, Trịnh Dân bước xuống xe.

“Chú Dân?” Tào Diệp đứng thẳng người, “Sao chú lại tới đây?”

Trịnh Dân đóng cửa xe, bước lên bậc thang, “Đến nhìn xem cháu có ngoan ngoãn ở đây không.”

Mấy cô gái nhác thấy Trịnh Dân, sợ rước chuyện cho mình nên

lập tức thức thoir xoay người vào trong phòng.

Trịnh Dân nhìn thoáng qua mấy bóng lưng trong phòng, vổ sau lưng Tào Diệp một cái: “Không làm chuyện chính.”

“Đâu phải, cháu vừa ra ngoài không lâu... Chú Dân sao chú nói đến là đến vậy, cũng không thèm gọi điện thoại báo trước cho cháu một tiếng.”

Trịnh Dân liếc cậu một cái: “Nói một tiếng để cháu dễ giả vờ đang xem kịch bản?”

Tào Diệp cười gượng hai tiếng: “Chú đột nhiên tập kích, làm giống như đến bắt gian ấy...”

“Còn không phải đến bắt gian à?” Trịnh Dân nghiêm mặt nói, “Về sau không được để chú nhìn thấy cháu tán gẫu với mấy cô gái kia, biết chưa?”

“Bố cháu bảo cháu trải nghiệm cuộc sống, chú thì cái này không cho cái kia cũng không cho,” Tào Diệp cãi lại đúng lý hợp tình, “Vậy suốt ngày cháu đều ở trong phòng đọc kịch bản, còn trải nghiệm gì nữa...”

Cậu nói rất có lý, Trịnh Dân bất đắc dĩ thỏa hiệp: “Được thôi, được tán gẫu nhưng không được tán gẫu mấy chuyện không đúng đắn.

Anh Tư Triết của cháu đâu?”

Tào Diệp chỉ lên tầng: “Đang xem phim trong phòng kia.”

Trịnh Dân liếc cậu một cái: “Cháu nhìn người ta xem.” Nói xong đẩy sau lưng cậu đi về phía trước, muốn cậu theo mình lên tầng. “Cháu đã xem phim đó rồi mà!” Tào Diệp không phục nói.

Đẩy cửa đi vào, Lương Tư Triết đang ngồi trên giường, sau lưng dựa vào ván giường, một chân duỗi thẳng, một chân cong lên, nghe thấy cửa phòng mở, ánh mắt của anh chuyển từ màn hình TV lên người hai người đi vào.

“Anh... Dân.” Thấy Trịnh Dân tới đây, anh cúi người một cái rồi ngồi thẳng dậy.

“Ừ,” Trịnh Dân đi tới, nhìn thoáng qua TV, trên màn hình đang chiếu “The Godfather”, “Đang xem phim à?”

Lương Tư Triết dùng điều khiển từ xa nhấn tạm dừng: “Vâng.”

Tào Diệp theo sau Trịnh Dân đi vào, xen vào nói: “Sao anh lại gọi

là ‘anh’ hả Lương Tư Triết? Rõ ràng chiếm hời của em đúng không?” Máy ngày nay cậu thân quen với Lương Tư Triết rồi, cũng không giả ngoan nữa, gọi thẳng tên Lương Tư Triết luôn.

Lương Tư Triết cười, giải thích rằng: “Gọi ‘chú’ hơi kỳ lạ.” Thoạt nhìn Trịnh Dân thật sự không phải bậc chú, anh không thể gọi “chú Dân” thuận miệng giống như Tào Diệp được.

“VẬY CŨNG PHẢI GỌI THEO EM, ANH GỌI CHÚ ẤY LÀ ANH, VẬY CHẴNG PHẢI ANH CŨNG CÙNG VAI VẾ VỚI HỌ À, CHẴNG LẼ EM PHẢI GỌI ANH MỘT TIẾNG CHÚ TƯ TRIẾT?”

“Cũng không phải không được,” Lương Tư Triết cười một tiếng, “Tôi không để bụng.”

“Em để bụng!” Tào Diệp nghiêng người ngồi lên chiếc giường của Lương Tư Triết, ngẩng đầu nhìn Trịnh Dân, “Chú Dân, chú mau dạy dỗ anh ấy đi.”

“Cháu với chú đều không dạy được đâu,” Trịnh Dân cười nói, nhưng vẫn thuận theo cậu, nhìn về phía Lương Tư Triết, “Nếu Tiểu Diệp gọi tôi một tiếng chú Dân, cậu cũng gọi giống như nó đi.”

“Được...” Lương Tư Triết cũng không quan tâm gọi là gì, anh sửa miệng, “Chú Dân.”

“Ừ,” Trịnh Dân đáp một tiếng, cúi đầu nhìn hai thiếu niên ngồi trên giường, bắt đầu nói chuyện chính, “Chú đến để thông báo cho hai đứa, ngày kia sẽ có một đợt thử vai, đến lúc đó thầy Tào, biên kịch, phó đạo diễn, đạo diễn casting... tóm lại là những thành viên chính của đoàn phim đều sẽ có mặt, hai đứa chuẩn bị trước đi, khoảng ba giờ chiều ngày kia chú đến đón hai đứa.”

“Chuẩn bị như nào ạ?” Tào Diệp nhìn anh ta hỏi.

“Cũng không cần chuẩn bị đặc biệt, sửa soạn chút là được, lần này chỉ là thử vai không phải diễn thử, đừng căng thẳng.”

“Là đi hai vòng trước ống kính là được phải không?”

“Đúng, gần như là thế.” Trịnh Dân gật đầu nói.

“Chú Dân,” Tào Diệp duỗi tay khoác lên bả vai Lương Tư Triết, dò la tin tức với Trịnh Dân, “Có phải bọn cháu sẽ đóng chung một bộ phim không?”

“Chuyện này... khó mà nói.”

Tào Diệp “Xì” một tiếng: “Còn úp úp mở mở.”

“Thật sự không phải úp úp mở mở,” Trịnh Dân cười nói, “Bây giờ ngay cả vòng sơ tuyển thứ nhất cũng không vào được, càng đừng nói đến diễn thử sau đó, tất cả đều là ẩn số, chú cũng không thể biết trước được.”

Tào Diệp không còn gì để nói: “Vâng.”

Trịnh Dân nói chuyện chính xong, lại nhìn Lương Tư Triết: “Tư Triết cậu ra ngoài với tôi một lát.”

“Chuyện gì thế, còn phải tránh cháu?” Tào Diệp dùng cánh tay ôm lấy cổ Lương Tư Triết, không buông tay, “Đừng đi cùng chú ấy.”

“Nói xấu cháu thì phải tránh cháu chứ?” Trịnh Dân cười nói, “Cháu mau buông tay ra, để Tư Triết đi theo chú, có chuyện quan trọng.”

Lương Tư Triết giơ tay cầm cổ tay Tào Diệp, muốn lấy cánh tay cậu ra khỏi người mình, nhưng Tào Diệp siết chặt cánh tay, cứ không chịu buông tay, cậu còn rất khỏe.

Ngay trước mặt Trịnh Dân, Lương Tư Triết cũng không tiện dùng sức tách cậu ra, anh nghiêng mặt sang nói với Tào Diệp, “Cậu yên tâm, tôi tuyệt đối không cáo trạng cậu đâu.”

“Em cũng có trạng gì để mà cáo đâu!” Tào Diệp nói vậy, lại buông cánh tay ra.

Lương Tư Triết dịch đến mép giường, xuống giường mang dép vào rồi đi theo Trịnh Dân ra ngoài.

“Lương Tư Triết, nhớ kỹ chúng ta là mặt trận thống nhất nhá!” Một giây trước khi cửa đóng lại, Tào Diệp hô một câu với Lương Tư Triết.

“Ở chung với Tào Diệp vẫn tốt chứ?” Trịnh Dân vừa đi vừa hỏi Lương Tư Triết.

Lúc nói chuyện với Lương Tư Triết, anh ta rõ ràng đã thay đổi thái độ khác, là thái độ có phần xa lạ với người ngang vai vế, hoàn toàn khác biệt với thái độ xem Tào Diệp là con nít.

“Cũng được.” Lương Tư Triết nói.

“Nó không không gây phiền cho người khác, tôi vẫn rất yên tâm về điểm này.”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng.

“Tư Triết, bảo cậu ra ngoài cũng không có chuyện gì khác, vẫn muốn nhờ cậu để ý đến Tào Diệp giúp tôi, tính tình của nó giống như đứa trẻ con, ở trong hoàn cảnh này tôi không yên tâm lắm, cậu để ý nhiều hơn giúp tôi được không?”

Anh ta nói lời này rất thành khẩn, nhất thời khiến Lương Tư Triết cảm thấy so sánh với Tào Tu Viễn, có vẻ như Trịnh Dân giống người làm cha hơn, anh im lặng một lát mới trả lời: “Tôi có thể giúp một tay, nhưng cậu ấy chưa chắc chịu nghe tôi.”

“Tôi thấy hai người ở chung rất tốt, đứa trẻ này mặc dù ở với ai cũng được, nhưng vẫn có chênh lệch thân sơ xa gần, nó rất thân thiết với cậu, điểm ấy tôi nhìn ra được.

Cậu cũng không cần hao tổn nhiều tâm trí, chỉ cần giúp tôi trông nó đừng thông đồng với gái là được, được không?”

“Tôi sẽ cố gắng.” Lương Tư Triết nói.

“Cảm ơn cậu nhiều, ngoài ra, ý của đạo diễn Tào đó là sau này các cậu ăn cơm trên con phố này, tiện thể cảm nhận môi trường và không khí xung quanh, còn tiền, tôi không dám cho Tào Diệp quá nhiều, sợ nó có tiền sẽ không chịu ngoan ngoãn ở đây, tôi đưa tiền cho cậu.” Trịnh Dân bước xuống cầu thang, đi đến bên cạnh xe, kéo cửa xe chỗ ghế phụ lái ra, lấy một phong bì từ trong thùng chứa đồ rồi đưa cho Lương Tư Triết, “Coi như tiền ăn tháng này của các cậu, này, cầm lấy.”

Phong bì kia rất dày, Lương Tư Triết chỉ liếc một cái đã biết, Trịnh Dân cho anh chắc chắn không chỉ là tiền ăn... Có lẽ còn có phí dịch vụ trông giữ Tào Diệp giúp anh ta.

Lương Tư Triết không nhận: “Cứ để tôi trả trước đi, cuối cùng tính tiền ra, anh lại thanh toán cho tôi là được.”

“Cầm đi,” Trịnh Dân nhét phong bì vào trong tay anh, “Một mình cậu đến Bắc Kinh cũng không dễ dàng.”

“Thật sự không cần.” Lương Tư Triết lùi lại một bước, nhìn Trịnh Dân, “Nhận tiền rồi còn tính là giúp đỡ không?” Nhưng cuối cùng anh không nói rõ ràng ra – đó chẳng phải là bảo mẫu

rồi sao?

Trịnh Dân nghe ra ý ngoài lời nói của anh nên không kiên trì nữa, cười một cái đáp: “Được, vậy coi như tôi nợ cậu một ân huệ.”

Lương Tư Triết gật đầu nói: “Được.”

Hơn hai giờ ngày thứ ba, Trịnh Dân lái xe đến Lam Yển.

Lúc gõ cửa, hai thiếu niên vẫn đang nằm ngủ trưa trên giường của mỗi người.

Trịnh Dân gõ cửa đến mấy lần mới gọi được họ, Lương Tư Triết bị đánh thức trước, anh ngồi dậy, xuống giường mang dép lê đến bên cạnh chiếc giường khác, bàn tay vỗ hai cái lên bả vai Tào Diệp, giọng nói vẫn khàn: “Dậy đi, chú Dân đến gọi.” Sau đó đi tới mở cửa ra.

“Hai đứa thoải mái quá nhỉ,” Trịnh Dân đi tới, “Cũng không rửa mặt chuẩn bị trước?”

“Buồn ngủ quá...” Tào Diệp ỉu xiu ngồi dậy, nhắm mắt ngáp một cái rõ dài.

“Mau đi rửa mặt cho tỉnh táo đi,” Trịnh Dân đi đến bên giường cậu, dùng ngón tay vuốt lại mái tóc rối vì ngủ của cậu, “Nhanh, đừng lè mề.”

Lúc Tào Diệp vẫn buồn ngủ ngồi bên giường mang dép lê, Lương Tư Triết đã rửa mặt xong, đi ra từ phòng tắm.

Anh dùng răng cắn dây buộc tóc màu đen, hai bàn tay nắm tóc sau đầu buộc lên.

Trịnh Dân nhìn trạng thái mắt Tào Diệp từ nửa nhắm nửa mở đến chậm rãi trợn to, cứ vậy nhìn chăm chăm Lương Tư Triết, anh ta không nhịn được cười vỗ sau gáy cậu một cái: “Cháu có phải Giả Bảo Ngọc chuyển thế không hả Tào Diệp.” Lại quay đầu nhìn Lương Tư Triết, không thể không thừa nhận, chàng trai này thật sự rất bắt mắt, khiến người khác chú ý hơn hẳn bất kỳ một người mới nào mà Tào Tu Viễn từng sử dụng.

Nhưng mà nếu làm diễn viên, có đôi khi khí chất quá đặc biệt cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Lương Tư Triết nghe thấy câu nói này của Trịnh Dân, đôi mắt vốn đang rũ xuống buộc tóc, lúc này không hiểu sao lại ngẩng lên liếc Tào Diệp một cái.

Tào Diệp lấy lại tinh thần, cuối cùng tỉnh táo lại từ trạng thái buồn ngủ, cảm thấy hơi xấu hổ nên cậu giơ tay dụi mắt đổi chủ đề nói: “Không phải chú nói ba giờ chiều tới đây sao, rõ ràng giờ mới hơn hai giờ.”

“Kế hoạch có thay đổi, làm nghề này là vậy đó, nếu gọi phải đến liền, nếu không cơ hội chỉ có thể là của người khác,” Trịnh Dân rất có kiên nhẫn giải thích, “Nhanh đi, sửa soạn xong trong năm phút.”

Khi Tào Diệp đang rửa mặt, Trịnh Dân lấy hai chiếc quần áo từ trong tủ ra trải lên giường – áo sơ mi trắng và quần đùi ca rô, đợi Tào Diệp đi ra từ phòng vệ sinh, anh ta chỉ vào quần áo trên giường nói: “Thay bộ quần áo này đi.” Anh ta biết Tào Tu Viễn muốn nhân vật chính Tiểu Mẫn có hình tượng như thế nào, cũng biết Tào Diệp mặc quần áo gì mới có thể sát với hình tượng kia nhất.

Tào Diệp không quan tâm mặc cái gì, cậu vui vẻ vì không cần tự tìm quần áo, đi qua cầm lấy quần áo trên giường rồi thay ra.

Lương Tư Triết mặc áo thun màu đen và quần jeans ống đứng màu xanh lam, thay quần áo xong sau đó tựa vào cạnh cửa chờ Tào Diệp.

Lúc ra ngoài Trịnh Dân nhìn anh, hình như có điều gì muốn nói, nhưng cuối cùng muốn nói lại thôi.

Thật ra Trịnh Dân đang do dự có nên nhắc nhở anh thay quần áo khác không, mặc dù bộ quần áo này nhìn không có vẻ phô trương, nhưng mặc trên người anh thì khác, màu đen làm tăng thêm khí chất đặc biệt trên người anh, khiến anh trông sắc bén hơn.

Lương Tư Triết mặc bộ này, chênh lệch quá xa với hình tượng của Tiểu Mẫn, không giống như đi thử vai “Mười ba ngày”,

ngược lại giống đi làm ngôi sao thần tượng hơn.  
Nhưng Trịnh Dân suy nghĩ một lát vẫn không nói.  
Tiểu Mẫn chỉ có một, anh ta hy vọng sẽ là Tào Diệp anh ta nhìn  
lớn lên.  
Về phần Lương Tư Triết, với Trịnh Dân mà nói, cùng lắm là một  
khách qua đường có vài lần duyên phận thôi, không cần để  
bụng quá.



## Chương 20: Quá Khứ 1

### DTV-EBOOK

Tào Diệp và Lương Tư Triết một trái một phải mở cửa lên xe, ngồi ở ghế sau xe.

Trịnh Dân chở họ đến địa điểm thử vai.

Đây là lần thứ hai Lương Tư Triết ngồi trên chiếc xe việt dã này, so sánh với lần trước, bầu không khí ngồi cùng Tào Diệp rõ ràng thoải mái và cởi mở hơn rất nhiều.

“Anh từng chơi đối chiến CS[1] người thật chưa?” Lúc này Tào Diệp không buồn ngủ nữa, tràn đầy phấn khởi kéo Lương Tư Triết nói chuyện phiếm.

[1] Counter-Strike là một loạt các trò chơi video bắn súng góc nhìn thứ nhất nhiều người chơi trong đó các đội khủng bố chiến đấu để thực hiện một hành động khủng bố trong khi những kẻ chống khủng bố cố gắng ngăn chặn nó.

“Chưa.” Lương Tư Triết đáp.

“Chơi vui cực, vô cùng kích thích,” Tào Diệp nghiêng người sang nhìn anh, ánh mắt sáng tỏ, “Lần sau anh đi cùng em nhé? Đổi cho Lý Tranh, nó luôn cản trở chiến đội của bọn em, báo hại bọn em thua suốt.”

“Tôi chưa từng chơi, chưa chắc mạnh hơn cậu ta bao nhiêu.”

“Kiểu gì anh cũng mạnh hơn nó mà! Chỉ cần anh không bắn chết em là được, anh không biết tên đầu đất Lý Tranh kia đâu, thế mà lại nổ súng về phía em, em với nó cùng một chiến đội đấy! Hơn nữa em còn là chủ lực nữa, nghĩ thôi cũng biết mất đi em ván đó chiến đội của em thua cực kỳ thảm.”

“Ván ván sau cậu nổ súng bắn lại cậu ta.” Lương Tư Triết dựa vào lưng ghế miễn cưỡng nói, cũng không nhìn ra được có hứng thú hay không.

“Người anh em, em thấy anh chính là người sói!” Tào Diệp cong khuỷu tay gác lên vai anh, “Lần sau cùng nhau đi, nói rồi đó nha.”

Lương Tư Triết vẫn chưa đáp lời, lúc này Trịnh Dân ở phía trước lên tiếng, cười nói: “Tào Diệp cháu thật là... cháu cũng không hỏi xem Lương Tư Triết có hứng thú với trò con nít đó của các cháu không, đây chẳng phải làm khó à?”

“Không thử làm sao biết có hứng thú hay không? Vả lại, gì mà trò con nít, chú Dân chú nhìn xem, rất nhiều người bằng tuổi chú đều đang chơi nhé, nếu không lần sau chú chơi với bọn cháu đi?”

“Chú lại không có hứng thú,” Trịnh Dân cười lắc đầu, “Không cần thử đã biết.”

Xe tiến vào một căn cứ điện ảnh, hai người xuống xe, đi theo Trịnh Dân vào.

Trong căn cứ có mấy cái nhà lều mái vòm, tất cả đều dùng để làm địa điểm quay phim, Trịnh Dân dẫn họ đi vào một dãy nhà trong đó.

Hai bên gần cửa là mấy căn phòng trang trí đơn giản, có thể cung cấp nơi nghỉ ngơi cho diễn viên và nhân viên công tác của đoàn phim, đi vào là địa điểm thử vai hôm nay – không gian rộng rất rộng, có vẻ hơi trống trải, tất cả rèm cửa đều kéo kín, ngăn cách ánh sáng tự nhiên ở bên ngoài, giữa rạp là đèn chiếu sáng được kỹ thuật viên ánh sáng bố trí cẩn thận, vừa bước vào, ánh đèn mờ làm nổi bật lên hoàn cảnh nặng nề và ngột ngạt của rạp.

Trên mặt đất mấp mô còn lưu lại nước bắn, không biết là cố tình vẩy lên hay là đoàn phim trước để lại, khúc xạ các loại ánh sáng trong rạp.

Tào Tu Viễn ngồi đằng sau máy quan sát nhìn hình ảnh trong ống kính, nam nữ đứng ngồi xung quanh tổng cộng có tám người, tuổi tác không giống nhau, lúc này đang thấp giọng trò chuyện với nhau.

Có mấy cậu trai đứng bên cạnh rạp, đều khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, có tự đến, cũng có người khác đi cùng.

“Hai đứa đứng đây một lúc trước đi,” Trịnh Dân nói, “Chú đi qua nói một tiếng.”

Trịnh Dân đi tới, dừng ở phía sau Tào Tu Viễn, cúi người xuống, hai tay chống đùi, ghé vào tai Tào Tu Viễn nói: “Anh Viễn, em dẫn Tiểu Diệp tới rồi.”

Nghe vậy, Tào Tu Viễn quay sang nhìn một cái về phía Tào Diệp và Lương Tư Triết.

Nghe nói con trai Tào Diệp của Tào Tu Viễn đã đến, những người sáng chế khác của đoàn phim ngồi xung quanh Tào Tu Viễn cũng quay đầu nhìn sang.

Lương Tư Triết chấp hai tay sau lưng, cái chân duỗi ra phía trước hơi cong xuống, một cánh tay của Tào Diệp khoác lên vai anh, đầu hơi nghiêng, hình như đang nói gì đó với Lương Tư Triết.

Hai thiếu niên ưa nhìn đứng cạnh nhau, hình ảnh này thực sự quá bắt mắt, khiến những người khác bên cạnh bị lu mờ.

Người bên cạnh nghiêng đầu dùng khẩu hình với Trịnh Dân, lén hỏi sau lưng Tào Tu Viễn: “Là ai?”

Trịnh Dân dùng ngón tay chỉ bên trái, cũng đáp lại bằng khẩu hình: “Tóc ngắn.”

Lúc này biên kịch Chu Như ở bên cạnh lên tiếng, cười nói: “Ồ, cậu chủ nhỏ đến rồi à, người thật còn đẹp hơn cả ảnh.”

“Phải không?” Trịnh Dân cũng cười.

“Không giống đạo diễn Tào cho lắm, giống cô Lê đúng không?” Phó đạo diễn bên cạnh nói.

Cô Lê mà hần ta nói là Lê Du, mẹ của Tào Diệp, nghệ sĩ violin nổi tiếng quốc tế, mặc dù cuộc hôn nhân này cũng chưa từng được truyền thông công khai rầm rộ, nhưng người trong giới đều biết Lê Du là vợ của Tào Tu Viễn.

“Khuôn mặt và mắt giống mẹ,” Trịnh Dân ngẩng đầu nhìn Tào Diệp một cái, cười bảo, “Nhưng mũi và miệng giống anh Viễn như đúc.”

“Giỏi giống đấy.” Có người nói.

“Chàng trai đứng chung với cậu ấy là ai?” Chu Như hỏi ra suy nghĩ của những người khác ở đây.

Cho dù không có vàng sáng chói mắt “Con trai Tào Tu Viễn”, nhưng Lương Tư Triết đứng bên cạnh cũng chẳng bị che mất ánh sáng, chỉ đứng tùy ý như thế, câu được câu không nói với Tào Diệp, thoát nhìn cũng đủ đặc biệt, không hề thua kém.

“Nhìn một cái trông rất thu hút.” Sau này Chu Như nhận phỏng vấn nhớ lại nói.

“Cũng là người anh Viễn chọn đến thử vai.” Trịnh Dân không giới thiệu nhiều.

“Vây tiếp tục thôi,” Tào Tu Viễn lên tiếng, “Trước tiên thử những người khác xong lại thử đến hai người họ.”

Nhân viên công tác đứng bên ngoài cúi đầu nhìn lướt qua danh sách trên tay, rồi đi về phía mấy thiếu niên bên cạnh.

“Tù Tề Sinh, qua đó đi, đến cậu rồi.” Một cậu trai trong đó đáp lời, bước nhanh đi đến trước ống kính, đứng lại rồi có phần không biết làm sao.

“Tiến lên một bước.” Tào Tu Viễn nói sau máy quan sát.

Cậu trai trông có vẻ hơi căng thẳng, lập tức tiến lên một bước, thử thăm dò hỏi: “Được chưa ạ?”

Tào Tu Viễn lại hỏi: “Vén tóc lên tôi nhìn xem nào.”

Cậu trai vội vàng giơ tay lên, vuốt mái tóc ngang trán lên đỉnh đầu dùng bàn tay ép lại.

Lương Tư Triết và Tào Diệp đứng bên cạnh xem quá trình thử vai, bỗng nhiên cánh tay Tào Diệp giơ lên từ vai Lương Tư Triết, tay giơ cao một cái giống như đang chào hỏi.

Lương Tư Triết nhìn thoáng qua theo hướng cậu chào hỏi, một chàng trai mười bảy mười tám tuổi đang đi về phía họ.

Khuôn mặt chàng trai thanh tú, không cao, cùng lắm khoảng một mét bảy lăm, trông rất gầy, vừa rồi anh ta vẫn luôn ngồi gần

Tào Tu Viễn, bị thân hình cao lớn của Tào Tu Viễn che đi.

“Hi, Chương Minh Hàm,” Tay Tào Diệp lại rơi xuống bả vai Lương Tư Triết, cười hỏi chàng trai kia, “Sao anh cũng tới?”

“Gần đây không có phim quay, ở trong nhà chán quá, sang đây xem thầy Tào thủ vai.” Chương Minh Hàm cũng cười nói.

“Có gì để xem đâu...” Tào Diệp lười biếng nói, “Chẳng phải anh cũng từng thủ như thế rồi sao?”

“Mình thủ và nhìn người khác thủ luôn khác nhau mà, lại nói, không phải còn có em à, anh đến chứng kiến ngôi sao lớn.”

“Anh đây gọi là mật ngọt chết ruồi[2] đúng không?” Tào Diệp cười nói.

[2] mật ngọt chết ruồi gốc là phủng sát 捧杀: ngôn ngữ mạng, người được tâng bốc trở nên kiêu ngạo tự mãn, trì trệ và đi lùi, thậm chí dẫn đến suy thoái và thất bại

“Đây gọi là liệu sự như thần,” Ánh mắt Chương Minh Hàm rơi trên người Lương Tư Triết bên cạnh cậu, quan hệ của họ thoát nhìn rất thân thiết, anh ta suy đoán người này có thể là một cậu ấm nhà giàu nào đó lớn lên trong cái vòng của Tào Diệp, nếu không thì sẽ không có khí chất tốt thế này, “... Đây là?”

“À, đáng ra nên giới thiệu với anh,” Tào Diệp vỗ bả vai Lương Tư Triết một cái, “Lương Tư Triết, giống như anh trước đó, là người mới do một tay bố em chọn.” Lại giới thiệu Chương Minh Hàm với Lương Tư Triết, “Chương Minh Hàm cũng không cần em giới thiệu đúng không? Nam chính trong Thương nhớ là dòng sông.” Thật ra Lương Tư Triết cũng không biết nhiều về Chương Minh Hàm, năm trước Chương Minh Hàm đóng vai chính trong phim của Tào Tu Viễn, lấy được giải thưởng Diễn viên mới xuất sắc nhất trong Liên hoan phim, đã có một chút danh tiếng.

Nhưng vì bình thường Lương Tư Triết cũng không quan tâm tin tức trong giới điện ảnh, cho nên với anh mà nói, Chương Minh Hàm chỉ là một trong số rất nhiều ngôi sao của làng giải trí “Nghe tên hơi quen tai nhưng không nhớ ra là ai”.

Sau khi Tào Diệp giới thiệu xong, Lương Tư Triết và Chương Minh Hàm bắt tay đơn giản một cái, xem ra đều không có hứng

thú quen thân với nhau.

Nghe nói Lương Tư Triết là người mới do Tào Tu Viễn chọn, thái độ của Chương Minh Hàm có thay đổi nhỏ, thu lại thái độ cẩn thận trước đó, bắt đầu ngay thẳng đánh giá Lương Tư Triết, nói như có điều suy nghĩ: “Người mới được chọn tới à... bộ phim này là song nam chính hả?”

“Bọn em cũng đang đoán đây” Tào Diệp cười nói.

Cậu lớn lên ở nước ngoài từ nhỏ, tốc độ đọc chữ Hán rất chậm, đến bây giờ chưa lật đến một phần ba kịch bản, không biết cốt truyện tiến triển đến phía sau có thể thêm một nam chính có phân cảnh ngang với Tiểu Mẫn không.

Ánh mắt cậu vượt qua bả vai Chương Minh Hàm, “Sao thử vai mà giống như thi ở Học viện Điện ảnh thế?”

“Nói như thể em từng thi Học viện Điện ảnh vậy.” Chương Minh Hàm nhìn cậu cười.

“Em có người bạn từng kể với em... Giống y xì đúc cái này.”

“Cái này khó hơn thi Học viện Điện ảnh nhiều,” Chương Minh Hàm quay đầu nhìn khu vực thử vai ở giữa, “Ánh mắt của thầy Tào rất độc đáo, chỉ trong thời gian ngắn này, cơ bản đã biết em có thể được nhận vai nào không.”

Thử vai tiến hành rất nhanh, mỗi người đi lên vài phút đã kết thúc, hiện trường chỉ còn lại Tào Diệp và Lương Tư Triết vẫn chưa lên thử lần nào.

“Tiểu Diệp cuối cùng, được không anh Viễn?” Trịnh Dân trưng cầu ý kiến của Tào Tu Viễn.

“Con trai của đạo diễn Tào còn cần xem thử vai à?” Có người bên cạnh nói đùa.

“Gọi Tào Diệp lên trước đi.” Ngón tay Tào Tu Viễn xoa cằm, nhìn màn hình máy quan sát nói.

“Vâng,” Trịnh Dân đứng lên, duỗi tay vẫy tay với Tào Diệp một cái, “Tiểu Diệp lại đây,” lại dùng cằm ra hiệu vị trí trước ống kính, “Đứng ở đó.”

“Vậy em đi trước nhé.” Tào Diệp bỏ cánh tay ra khỏi bả vai

Lương Tư Triết, lại nói với Chương Minh Hàm một tiếng, sau đó đi đến trước ống kính.

“Tiến lên hai bước, hơi nâng cằm lên... nghiêng người sang, lùi lại một chút, đừng nghiêng quá như thế... Được, nghiêng thêm tí nữa... xoay người, đi về phía sau, đừng dừng lại, đi thẳng...”

Tào Tu Viễn đưa ra yêu cầu đơn giản sau ống kính, thái độ đối với Tào Diệp chẳng khác gì những người khác.

Tào Diệp nhìn như nghe lời làm ra từng động tác dựa theo yêu cầu của y, nhưng vừa nghe đến giọng của Tào Tu Viễn, tâm trạng của cậu đã khó chịu, yêu cầu Tào Tu Viễn đưa ra ngày càng nhiều, tâm trạng của cậu cũng trở nên tệ hơn.

Mấy bước cuối cùng đưa lưng về ống kính đi xa, cậu thậm chí sắp nghi ngờ mình có phải con ruột của Tào Tu Viễn không, nếu không thái độ của ông ấy đối với mình sao có thể lạnh nhạt giống như đối với người khác vậy.

Chỉ lo nhìn chăm chăm màn hình máy quan sát, không thèm ngược mắt nhìn cậu lấy một cái.

“Lại đi về.” Tào Tu Viễn nói ở phía sau.

Mấy bước đường đi về sắc mặt Tào Diệp đã trở nên rất khó coi, thiếu niên ngày thường hăng hái lúc này trong lòng tràn ngập tức giận và bất mãn, cảm xúc không giấu được viết hết lên mặt. Nhưng sự thay đổi tâm trạng này ngược lại dẫn đến sự chú ý của Tào Tu Viễn.

Lông mày nhíu chặt của Tào Tu Viễn hơi giãn ra, ánh mắt dừng lại mấy giây trên màn hình quan sát, sau đó ngẩng đầu nhìn Tào Diệp qua không trung.

Tào Diệp cũng nhìn về phía y.

Cái nhìn này có nội dung, chứa đựng chất vấn, không cam lòng, tức giận, ầm ức, những cảm xúc này quá đối mãnh liệt, đến mức những người khác ở đây cũng cảm nhận được bầu không khí khác thường.

Nhưng sự giằng co này dường như chỉ là mong muốn đơn phương của Tào Diệp, Tào Tu Viễn hơi nâng cằm nhìn về phía

Tào Diệp, ánh mắt bình tĩnh quan sát cậu, ngón tay khẽ gõ cằm từng cái một, giống như đang trầm tư.

Một lát sau y quay đầu nói với Lương Tư Triết: “Tư Triết cậu cũng qua đây đứng đi.”



## Chương 21: Quá Khứ 2

### DTV-EBOOK

Lương Tư Triết đi tới, sóng vai đứng cạnh Tào Diệp.

Lông mày của Tào Tu Viễn lại nhíu lại, ánh mắt di chuyển qua lại giữa hai người họ.

Hơi quá rồi, Tào Tu Viễn nhìn Lương Tư Triết nghĩ, khí chất của Tiểu Mẫn không nên sắc bén như thế, nhất là so sánh với Tào Diệp, hình tượng Tào Diệp thể hiện vào lúc này thích hợp hơn.

Có lẽ có liên quan đến cách mặc quần áo của hai người?

Tào Tu Viễn đứng lên từ sau máy quan sát, bước tới nhìn họ:

“Cởi áo thun ra.” Ý là bảo hai người họ cởi áo ra so sánh, nhưng Tào Diệp không nhúc nhích, Lương Tư Triết duỗi tay vén mép áo lên, giơ tay cởi áo thun ra từ trên đầu rồi cầm trong tay.

Nhận ra Tào Diệp không phối hợp, Tào Tu Viễn không nói gì, trên thực tế Tào Diệp có cởi hay không cũng không sao, Trịnh Dân chọn bộ quần áo này vừa vặn dùng để thử vai Tiểu Mẫn. Tào Tu Viễn quan sát Lương Tư Triết từ trên xuống dưới một lượt, sau đó lấy áo thun trong tay anh, xoay người đi đến vị trí camera chính, thợ quay phim lập tức dời sang bên cạnh một bước, nhường vị trí cho y.

Tào Tu Viễn nhét áo thun trong tay cho thợ quay phim, sau đó lấy camera xuống khỏi giá ba chân, gác trên vai quay ống kính về phía họ: “Đứng dựa lưng vào nhau đi.”

Lương Tư Triết nghiêng người trước, đợi hai giây, Tào Diệp cũng nghiêng theo.

“Hơi ngẩng đầu, được, cúi đầu.” Tào Tu Viễn quan sát mặt nghiêng của hai người họ trong ống kính.

Lúc ngẩng đầu và cúi đầu, lọn tóc của Lương Tư Triết cọ vào sau

gáy Tào Diệp, khiến Tào Diệp cảm thấy hơi ngứa.

Tào Tu Viễn kéo ống kính ra xa, nhìn toàn thân hai thiếu niên – vẫn không đúng, Lương Tư Triết để trần thân trên, mặc quần jeans trông vẫn có một chút chênh lệch với dự đoán của y, ăn mặc như thế có lẽ có thể diễn đầu gấu, nhưng quá không phù hợp với Tiểu Mẫn.

“Cởi quần luôn đi.” Tào Tu Viễn nói.

Nhất thời hai người đều không cử động, Tào Tu Viễn mất kiên nhẫn giục một câu: “Nhanh lên.”

Lúc này Lương Tư Triết mới có động tác, anh cúi đầu, tháo dây lưng, mở khuy quần jeans và khóa kéo, cúi người cởi quần ra.

Lúc cởi quần không đứng vững, lão đảo lùi về sau, đụng phải Tào Diệp, Tào Diệp quay đầu nhìn anh một cái, bàn tay duỗi ra sau đỡ cánh tay của Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết cầm quần trong tay, cơ thể đứng thẳng, dưới quần lót tứ giác là hai chân thon dài thẳng tắp.

Có lẽ không thích ứng với việc cơ thể trần trụi trước ống kính, cũng có thể là trời sinh khí chất hay thay đổi, tóm lại sau khi cởi đồ, khí chất sắc bén trên người Lương Tư Triết lập tức suy yếu hẳn đi.

Tốt hơn nhiều.

Tào Tu Viễn nhìn anh nghĩ, y chụp hai tấm ảnh của Tào Diệp và Lương Tư triết, camera vang lên hai tiếng tanh tách, Tào Tu Viễn nói: “Đừng cầm quần trong tay.” Chướng mắt.

Hiện trường chủ yếu là thành viên nòng cốt và nhân viên công tác, tổng cộng mười mấy người, nhưng không có ai đi lên nhận lấy quần giúp Lương Tư Triết.

Không ai nghi ngờ kết quả thử vai này, một người nghiệp dư không tiếng tăm cho dù có khí chất đặc biệt hơn nữa, mặt mũi xuất chúng hơn nữa, thì có tư cách gì cạnh tranh nhân vật với đứa con độc nhất của Tào Tu Viễn?

Chẳng mấy chốc Lương Tư Triết và Tào Diệp cũng nhận ra được sự im lặng trong nháy mắt này có ý nghĩa gì. Em cầm giúp anh.

Tào Diệp toan nói như vậy.

Xung quanh chẳng có cái bàn nào, Lương Tư Triết giơ tay ném quần lên mặt đất cách đó không xa.

“Bẹp” một tiếng, nước bắn bắn tung tóe.

Bắn rồi, Tào Diệp nghĩ.

Hành động của Lương Tư Triết khiến nhân viên công tác ở đây đều giật mình, nhất thời ánh mắt của họ đều rơi trên người anh, nhưng không thể nhìn thấy cảm xúc chập chờn dù là rất nhỏ trên mặt Lương Tư Triết.

Vẫn chưa đủ, Tào Tu Viễn sau ống kính nghĩ, thế là y lại mở miệng: “Xõa tóc ra.”

Lương Tư Triết để trần cơ thể và mái tóc rối bù cuối cùng khiến Tào Tu Viễn cảm thấy tạm hài lòng.

Tào Tu Viễn quay camera trên vai về phía họ, chụp rất nhiều ảnh từ mỗi góc độ, sau đó đặt camera trên cái giá ba chân, ngồi trở lại trước máy quan sát: “Tào Diệp đứng sang bên cạnh trước đi.”

Tào Diệp đi tới, cúi người xuống nhặt quần của Lương Tư Triết lên, lúc này mới đi đến đứng ở vị trí trước đó.

Tào Tu Viễn bảo Lương Tư Triết đứng một mình trước ống kính, xoay người, quay người lại, đi xa, lại đi về.

Y nhìn chằm chằm màn hình máy quan sát nhíu mày, biểu cảm trông có vẻ rất nghiêm túc, sờ lên cằm lắc đầu, sau đó duy trì biểu cảm này lên tiếng: “Được rồi, hôm nay tới đây thôi.”

Lương Tư Triết vừa ngước mắt lên nhìn đúng lúc nhìn thấy dáng vẻ y cau mày, khẽ lắc đầu.

Sau máy quan sát, Tào Tu Viễn đứng dậy nhận lấy camera trong tay thợ quay phim, vừa cúi đầu xem từng bức ảnh mới chụp được, vừa đi về phía phòng họp cạnh cửa.

Mấy người sáng chế khác của đoàn phim thấy y đứng lên, cũng đi theo đến phòng họp.

Tào Diệp đi lên trước đưa quần cho Lương Tư Triết, trước khi đưa còn giơ lên nhìn một cái: “Bản thể này, còn mặc được không?”

“Không sao.” Lương Tư Triết nhận lấy, cũng không thèm nhìn đã cúi người xuống mặc quần vào chân.

Lúc này Chương Minh Hàm đi tới, đưa cho Tào Diệp chiếc áo thun vừa nãy thợ quay phim bảo anh ta cầm, cười nói: “Thầy Tào đúng là công bằng vô tư, ngay cả con mình vẫn phải thử cẩn thận như thế.”

“Đúng rồi,” Tào Diệp nhận lấy, “Không chừng về sau còn đại nghĩa diệt thân ấy chứ.”

“Ơ em hiểu khá nhiều thành ngữ đấy.” Chương Minh Hàm cười nói.

Thấy Lương Tư Triết mặc quần xong, Tào Diệp lại đưa áo thun cho anh, thuận miệng khoe khoang: “Trình độ tiếng Trung cấp tám của em có tốt không?”

Lương Tư Triết mặc quần áo xong, vỗ bả vai Tào Diệp, nói: “Tôi đến phòng vệ sinh.” Sau đó vừa buộc tóc lên vừa đi về phía hành lang dẫn đến nhà vệ sinh.

“À, vâng.” Tào Diệp đáp lời, nhìn về phía bóng lưng Lương Tư Triết, đằng sau ống quần bên trái của anh bị bắn một mảng to, trông hơi rõ ràng, phần ống quần đến đầu gối thoát nhìn đã bị nước bắn ngấm vào, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

“Tiếng Trung cấp tám... thật hay giả vậy,” Chương Minh Hàm cười nói, rồi nhìn sang theo tầm mắt cậu, “Sao bố em chọn trúng cậu ta?”

“Ai biết được,” Tào Diệp không nhìn nữa, nhún vai một cái, “Chắc giống anh hồi trước thôi.”

Chương Minh Hàm cười bảo: “Buổi tối cùng ăn cơm không?”

“Hôm nay à... chắc không được, có thể em phải ăn cơm với bố em,” Tào Diệp nói, “Lần sau nhé.”

“Cũng được, vậy để lần sau.” Chương Minh Hàm không kiên trì

nữa, “Anh đi đây.” Nói xong gọi quản lý đang chờ bên cạnh, xoay người lại vẫy tay với Tào Diệp rồi ra khỏi nơi tuyến vai. Tào Diệp đi đến đằng sau máy quan sát, ngồi xuống nghiên cứu máy một lúc.

Nhân viên công tác ở lại thu dọn địa điểm đều biết cậu là con trai Tào Tu Viễn, nghịch máy móc cũng không ai dám tiến lên ngăn cản.

Tào Diệp loay hoay với máy quan sát một lúc, cảm thấy hơi nhàm chán, quay đầu nhìn một cái, Lương Tư Triết vẫn chưa trở lại.

Đến nhà vệ sinh một chuyến mà lâu thế.

Cậu đứng lên từ phía sau máy quan sát, đi vài bước về phía cửa, đi đến lối vào hành lang, lúc định rẽ vào thì nhìn thấy Lương Tư Triết đang tới gần trước một cánh cửa cuối hành lang, hơi cúi đầu, đứng thẳng ở đó, không hề nhúc nhích.

Ánh mặt trời buổi chiều xuyên qua cửa sổ rọi chéo vào, kéo cái bóng của anh rất dài rất nhỏ, gần như sắp kéo đến dưới chân Tào Diệp.

Đi vệ sinh xong rồi? Tào Diệp cảm thấy là lạ, bèn đi về phía anh, trong nháy mắt cậu đến gần định lên tiếng gọi Lương Tư Triết, cậu phát hiện nắm đấm siết chặt và cánh tay thẳng băng của Lương Tư Triết, còn có mạch máu màu xanh nhô ra trên cánh tay, có vẻ gần như trong suốt dưới ánh mặt trời, trông yếu đuối và dễ vỡ.

Cùng lúc đó, cậu cũng nghe tiếng người truyền đến sau cánh cửa: “Không chơi được đàn violin còn cần nhắc cái khỉ gì nữa, đến lúc đó còn phải tìm người thế thân đúng không?... Mấu chốt đây không phải chuyện có thể học hay không, mà là không thể đàn, không học được, vậy chẳng phải vô dụng rồi sao...”

Người kia nói chuyện bằng giọng Bắc Kinh, bởi vì trong phòng họp đều là bạn thân hợp tác nhiều năm, lời nói ra không hề kiêng dè, không che đậy tới mức có phần quá đáng.

Đây là... đang nói Lương Tư Triết? Tào Diệp nhíu mày lại, bước một bước về phía cửa, thấp giọng nói: “Em đi vào...” Nói còn chưa dứt lời, cổ tay đã bị nắm lại.

Nhiệt độ bàn tay kia rất thấp rất, nhiệt độ lạnh lẽo vừa chạm vào làn da, suýt nữa khiến Tào Diệp run cầm cập.

Lương Tư Triết không nói gì, thậm chí cũng không nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp một cái, anh vẫn cúi đầu, nghe tiếng người vang lên trong cánh cửa.

“Theo như tôi nói, nếu muốn chọn người không biết chơi violin, vậy còn không bằng trực tiếp dùng Chương Minh Hàm cho xong... kết quả lúc thử vai rất rõ ràng mà, Chương Minh Hàm trông giống Tiểu Mẫn hơn Lương... gì đó đúng không?”

Thì ra vừa rồi Chương Minh Hàm cũng đã thử vai, Tào Diệp nghe đến đó thì hơi kinh ngạc, sao anh ta không nhắc một câu nào vậy?

“Ngón tay của đứa trẻ kia thật sự bị gãy à? Vậy ngoại trừ chơi violin, những cảnh khác có liên quan đến tay cũng sẽ không quay được sao? Ví dụ như xách thùng nước có mấy cảnh quay liền, sau khi đổ đầy nước vào cái thùng kia nói thật là rất nặng, còn phải nâng rất cao, sức tay không nói đùa được đâu...”

“Theo anh nói, về sau còn phải quay cảnh tự thẩm, vậy đến lúc đó nắm được hay không cũng chưa chắc.” Giọng Bắc Kinh kia lại nói.

Lời này gây nên một tràng cười, bên cạnh có người cười nói: “Bố tiên sư cậu dùng tay trái à, tay phải người ta vẫn lành lặn mà.”

“Người biết kéo violin tay trái thường linh hoạt hơn tay phải... học đàn violin còn dùng tay phải nói có nghe được không?”

Phắc, đúng là vũ nhục người ta.

Tào Diệp gần như sắp không nhận được đi qua đập cửa, nhưng ngón tay lạnh lẽo của Lương Tư Triết cầm cổ tay cậu, mấy ngón tay kia siết rất chặt rất dùng sức, gần như sắp bóp vào da thịt cậu, siết vào trong xương cậu.

Tào Diệp dường như có thể cảm nhận được khớp xương rõ ràng

trên ngón tay kia, cùng với sự run rẩy rất nhỏ, không thể tự đề xuống được của bàn tay, nó đang vạch trần rõ ràng tự ái và yếu đuối của anh trong lúc này.  
Đừng đi.

Lương Tư Triết không nói gì, nhưng trên người anh viết rõ ràng hai chữ này.

## Chương 22: Quá Khứ 3

### DTV-EBOOK

Lương Tư Triết cũng không nói rõ tại sao mình lại đứng trước cánh cửa này nghe lén người bên trong nói chuyện, gia giáo nhà anh rất tốt, từ nhỏ đã biết quy tắc phi lễ chốn nghe.

Nhưng mà mấy phút trước anh đi ra từ nhà vệ sinh, lúc đi ngang qua cánh cửa này, đồng thời nghe thấy tên của mình và ba chữ đàn violin từ miệng người nào đó ở bên trong truyền ra, bước chân anh dừng lại theo bản năng, hai chân không bước đi nổi giống như không nghe sai khiến.

Anh cứ đứng ngoài cửa, nghe người ở trong bàn tán về anh, dùng giọng điệu hoặc trêu chọc hoặc tiếc nuối về những việc không liên quan đến mình.

Có một loại khoái cảm tự ngược, sướng khoái như thế anh tự tay thô bạo đập gãy cổ đàn violin.

Có một khoảnh khắc anh thậm chí hy vọng họ nói tàn nhẫn hơn chút nữa.

Nếu miệng vết thương không thể khép lại, vậy thì xé rách hoàn toàn hơn đi.

Trịnh Dẫn trong cửa lên tiếng, vẫn là giọng điệu mới nghe thì rất ôn hòa, nhưng để ý kỹ lại cảm thấy lạnh lẽo: “Mọi người đừng đùa nữa, nếu bây giờ có ứng cử viên biết chơi đàn violin, vậy cần gì phải cân nhắc mấy người không biết chơi đàn violin kia? Hơn nữa, tôi luôn cảm thấy khí chất trên người Lương Tư Triết hơi đặc biệt quá, có đôi khi sẽ còn cho người ta tính công kích... hoặc là tính xâm lược? Tôi cũng không nói rõ được, không biết mọi người có cảm nhận được không?”

“Thật vậy.” Những người khác trong phòng đồng ý đáp, “Rất chói mắt.”

Trịnh Dẫn nói tiếp: “Nếu là ngành công nghiệp ngôi sao như của



Hàn Quốc, cậu ta sẽ được tán tụng với tư cách là một thần tượng, khí chất đặc biệt kia chắc chắn là một ưu điểm, bởi vì nó sẽ khiến cho cậu ta dễ được biết tới, rất có cá tính, đối với fan mà nói cũng tràn ngập sự hấp dẫn.

Nhưng nếu làm diễn viên, rốt cuộc cậu ta có thể ép lại khí chất vốn có trên người mình hay không, để hòa nhập vào trong nhân vật khác, nhất là kiểu người như Tiểu Mẫn, tôi cảm thấy chuyện này rất khó nói, so với một vài diễn viên có khí chất bản thân yếu hơn như Chương Minh Hàm, tôi thật sự chưa từng gặp kiểu diễn viên như Lương Tư Triết... Quả thực rất mạo hiểm nếu dùng cậu ấy với vai trò người mới để đóng vai chính lần này.” Lời phân tích của anh ta rất khách quan, sau khi nói xong, bầu không khí bỗng dưng trước đó trong phòng cũng bị hòa tan theo, những người khác cũng nghiêm túc hẳn, cẩn thận suy nghĩ chuyện tuyển diễn viên.

“Dần nói rất có lý...” Một lát sau, có người lên tiếng bảo, “Tôi cảm thấy cứ quyết định cậu chủ đi, kịch bản của cô Chu vốn là lên ý tưởng từ ảnh của cậu ấy, cho nên nói về mặt hình tượng nhất định không có vấn đề gì cả, hơn nữa, có cô Lê đích thân chỉ bảo từ nhỏ, cậu chủ chơi đàn violin cũng rất tốt đúng không? Tôi nói này đạo diễn Tào, anh còn do dự gì nữa, con ruột của mình vẫn không quyết định được à...”

Nói tới đây, Tào Diệp mới đột nhiên nhận ra, hóa ra vốn chẳng hề tồn tại hai nam chính gì đó, cậu và Lương Tư Triết cùng thử một nhân vật.

Họ đều là diễn viên được đề cử cho Tiểu Mẫn.

Kể từ ngày được đưa tới Lam Yển, họ chính là quan hệ cạnh tranh từ đầu đến cuối.

Trong nháy mắt Tào Diệp cảm thấy bị chơi xỏ, rất bức mình, nếu là quan hệ cạnh tranh tại sao không nói rõ ngay từ đầu đi, cứ phải che giấu như thế?

Người trong cửa đang chờ câu trả lời của Tào Tu Viễn, hai thiếu

niên ngoài cửa đang suy đoán lung tung.

Tào Diệp nghiêng mặt sang nhìn Lương Tư Triết một cái, đối phương cũng không biểu hiện kinh ngạc giống như mình, có lẽ trong cuộc đối thoại trước đó, anh đã nắm được tin tức này.

Tào Diệp giảm âm lượng, dùng giọng hơi rất khẽ nói với anh: “Em cũng không biết.”

Lương Tư Triết không nói gì, chỉ lắc đầu một cái, không biết là đang nói “Không sao”, “Không việc gì” hay là “Không quan trọng”.

Khi lắc đầu anh nhắm mắt một lúc lâu, lông mi buông xuống, giống như bị đè tới mức không chịu nổi gánh nặng bởi mấy lời nói có ý vũ nhục trước đó, chỉ có thể nhắm mắt lại tạm thời che chắn cho lòng tự trọng yếu ớt của mình.

Tào Diệp bỗng nhiên không hy vọng nghe được lời hay khen mình từ miệng Tào Tu Viễn, mặc dù từ nhỏ đến lớn cậu luôn hy vọng có thể nghe được vài lời khen ngợi từ miệng y, khen ở trước mặt đương nhiên là tốt, khen sau lưng thì cũng được. Nhưng bây giờ cậu bỗng hơi sợ hãi mình cũng trở thành một phần sức nặng đè sập đôi lông mi kia, hoặc là trở thành một cọng rơm cuối cùng đè ngã con lạc đà.

Nói móc đi, Tào Diệp không nhịn được gào với Tào Tu Viễn ở trong lòng, chê bai con đi, không phải bình thường rất biết đả kích con, vũ nhục lòng tự trọng của con sao? Gì mà Lưu A Đẩu không phò nổi, lặp lại lần nữa đi.

Nhưng lần này Tào Tu Viễn lại có thái độ khác thường, chấp nhận cậu trước mặt mọi người trong phòng.

Một lát sau trong cửa vang lên giọng nói của Tào Tu Viễn: “Nhìn từ lần thử vai này, hình tượng và điều kiện của Tào Diệp quả thực thích hợp hơn một chút.”

“Có so sánh mới có thể hiện ra ưu thế, anh Viễn lần này yên tâm rồi,” Trịnh Dần cười nói, “Đúng rồi, buổi tối chúng ta ăn bữa cơm với Tào Diệp đi?” Có lẽ Tào Tu Viễn gật đầu một cái, Trịnh Dần lại nói, “Em ra ngoài nói với nó một tiếng, để nó đừng đi trước.”

Vừa dứt lời, trong phòng truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó một bên chốt cửa ngoài cửa chuyển động theo.

Giọng nói của Trịnh Dân ngay sát cánh cửa, vang lên rất gần: “Lát nữa em đặt chỗ ăn cơm trước nhé?”

Lương Tư Triết hơi ngẩn ra, âm thanh khóa cửa chuyển động vừa vang lên, anh lập tức lấy lại tinh thần.

Mấy ngón tay nắm chặt cổ tay Tào Diệp buông ra, anh xoay người, bước nhanh đi đến nhà vệ sinh, Tào Diệp không kịp nghĩ nhiều cũng nhấc chân theo sau.

Lương Tư Triết không nói rõ được tại sao mình phải trốn, giống như anh không nói rõ được khi này tại sao phải mặc kệ bản thân nghe lén hết mấy câu đánh giá mang tính vũ nhục kia.

Chân trước họ vừa bước vào nhà vệ sinh, chân sau Trịnh Dân đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Lương Tư Triết kéo cánh cửa gian riêng gần bên ngoài nhất đi vào, nháy mắt định chốt cửa thì Tào Diệp chen vào luôn.

Rõ ràng Trịnh Dân nghe thấy một loạt tiếng bước chân vội vàng trên hành lang, mấy giây sau anh ta cũng bước nhanh theo vào.

“Tào Diệp?” Anh ta hỏi thử ngoài cửa.

Trong không gian chật chội, hai thiếu niên đứng đối mặt với nhau.

Khoảng cách rất gần, Tào Diệp nhìn thấy vết hằn của Lương Tư Triết trượt lên xuống một cái, nháy mắt đó không khí yên tĩnh, ngay cả tiếng nuốt nhỏ xíu cũng nghe được cực kỳ rõ ràng, cậu biết đó là phản ứng không tự chủ xuất hiện khi con người đang căng thẳng.

Cậu chú ý đến sắc mặt cực kém của Lương Tư Triết, trắng đến mức giống như một tờ giấy dễ rách, chọc một cái rách liền, tôn lên đôi hàng mi rủ xuống đen dày như mực, chúng đang run lên rất khẽ.

Cậu bỗng nhiên ý thức được lòng tự trọng của Lương Tư Triết hiện tại giống như sự im lặng trong giờ phút này, nó có thể bị phá hủy dễ như trở bàn tay.

Lòng tự trọng hỗn tạp mong manh kia khiến cậu không tự chủ được hít thở nhẹ lại.

Không nhận được câu trả lời, Trịnh Dân lại hỏi một câu bên ngoài: “Tào Diệp, cháu ở bên trong à?”

Anh ta vừa nói, cơn giận Tào Diệp giấu ở ngực lại bùng bùng cháy lên, không chỉ giận Trịnh Dân, mà còn có mấy người trong phòng vừa rồi, mẹ kiếp, làm gì thế, nói bậy sau lưng người khác tính là đàn ông đàn ang gì?

Trong thời gian ngắn cậu không thể nhịn được nữa mà duỗi tay đẩy cửa ra, lúc đi ra Lương Tư Triết kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái, vẻ luống cuống trong ánh mắt kia thoáng qua rồi mất, lần này Tào Diệp hiểu nội dung cuối cùng đọng lại trong đó, là chấp nhận “Thôi bỏ đi, cho dù thế nào.”

“Giục gì mà giục ạ,” Tào Diệp đi ra ngoài, trở tay đóng cửa gian riêng lại, trong giọng nói trộn lẫn chút không hài lòng, “Cháu đi tè, chú muốn làm cháu tè ra tay à.”

“Vậy tốt xấu gì cháu cũng đáp một tiếng, chú sợ cháu đi trước thôi mà?” Trịnh Dân dỗ dành cậu, nhìn thoáng qua cánh cửa bị khép lại kia, “Chỉ một mình cháu? Lương Tư Triết đâu?”

“Ra ngoài mua nước rồi.” Tào Diệp có vẻ không được vui, “Chú Dân chú rất không chân thành, chuyện gì cũng không nói cho cháu.” Nói xong đẩy sau lưng Trịnh Dân đi ra khỏi nhà vệ sinh, đẩy anh ta ra khỏi nơi này.

Tiếng bước chân và tiếng người xa dần, trong gian riêng Lương Tư Triết nhìn không khí vắng người một lúc, chốc lát sau anh nhắm mắt lại, yếu hèn lại di chuyển một cái.

“Chú chưa nói với cháu chuyện gì?” Ra khỏi nhà vệ sinh, Trịnh Dân hỏi cậu.

“Nhiều người đến thử vai như thế, chú còn nói gì mà đo ni đóng giày cho cháu, nói phét đúng không... Hơn nữa cháu xem kịch bản rồi, nhân vật kia rõ ràng lớn lên trong nhà tắm, giống cháu ở điểm nào chứ? Nói vậy chú và chị Chu Như đều cảm thấy cháu giống con trai của bà chủ nhà tắm, buổi tối cháu sẽ gọi điện cho mẹ cháu...”

“Tại chú truyền đạt sai thông tin, là lỗi của chú,” Trịnh Dân cười

giải thích, “Là cháu cho Chu Như linh cảm, không tính là nguyên mẫu, cũng không tính là đo ni đóng giày, nhưng kịch bản này sinh ra vì cháu, điểm ấy không ai có thể phủ nhận... Hơn nữa, bố cháu chọn mấy người đến thử vai, nhưng nói thật với cháu, họ cũng chỉ đến làm người qua đường, không diễn gì cả.”

“Vậy Chương Minh Hàm thì sao? Chương Minh Hàm cũng không diễn?”

“Chương Minh Hàm à... bình thường mà nói bố cháu sẽ không dùng một người mới hai lần, cho nên, thật sự là cậu ta cũng không diễn gì cả.” Trịnh Dân ăn ngay nói thật.

“Vậy còn Lương Tư Triết? Các chú dẫn anh ấy từ xa tới đây, còn để bọn cháu ở cái nơi tồi tàn kia, anh ấy cũng không diễn?”

“Lương Tư Triết à... vốn là có một ít sức cạnh tranh, dù sao cũng là người bố cháu liếc mắt chọn trúng, nhưng sau buổi thử vai hôm nay, mọi người đều cảm thấy cậu ta không thích hợp với nhân vật này lắm, hoặc là, không thích hợp làm một diễn viên.” Trịnh Dân cho rằng cậu đang lo lắng cơ hội của mình bị người khác cướp đi, bèn vỗ bả vai cậu làm yên lòng, “Cháu yên tâm, chỉ cần cháu chăm đọc kịch bản, buổi thử vai lần sau sẽ không xuất hiện sai sót, nhân vật này chắc chắn sẽ là của cháu.”

“Mọi người đúng là không tử tế mà,” Tào Diệp dừng bước chân lại, nhú mày nhìn anh ta, “Dẫn một người từ nơi xa xôi tới đây, còn ném vào môi trường tồi tệ như vậy, lúc thử vai bảo người ta cởi quần áo ra, không cho lấy một chút hy vọng cuối cùng đã đuổi đi rồi?”

“Tiểu Diệp,” Trịnh Dân bắt đắc dĩ cười nói, “Chú thật sự không đành lòng nói cháu ngây thơ, cháu không lo lắng cho bản thân, ngược lại bất bình giúp người khác.”

Vẻ mặt Tào Diệp không tốt: “Vốn là như vậy mà...”

Trịnh Dân cười khổ lắc đầu: “Nói thế này với cháu nhé, đối với một người bình thường không có bất kỳ tài nguyên gì, có thể làm ứng cử viên cho vai chính được đạo diễn Tào Tu Viễn chọn trúng, có lẽ đã là khoảnh khắc đáng nhớ nhất trong cuộc đời sau này của cậu ta, cháu cho rằng ai cũng như cháu, sinh ra đã tự

mang vàng sáng của nhân vật chính à...” Dừng một lát, anh ta nhìn Tào Diệp thờ dài, “Cho nên Tiểu Diệp này, cơ hội đến tay, cháu nhất định phải nắm lấy.”

Tào Diệp không uống nổi súp gà độc do Trịnh Dân rót nữa, cậu quay mặt đi không nhìn anh ta, truyền đạt một cách rõ ràng mình sẽ không nghe theo.

Trịnh Dân cũng không có ý định nói quá nhiều với cậu, nên nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, chú đến không phải để nói những lời này với cháu, bố cháu vừa bảo chú gọi cháu lại, nói với chú đừng để cháu đi, buổi tối ba người chúng ta cùng ăn bữa cơm, được không? Cháu muốn ăn gì?”

“Bố cháu sẽ không bảo chú ra ngoài gọi cháu,” Tào Diệp nhìn một cái đã biết tổng anh ra, đối mặt với Trịnh Dân, bước chân lại lùi từng bước một, lùi ra ngoài rạp, “Hơn nữa buổi tối cháu cũng không muốn ăn cơm với mấy người.”

“Cháu đừng tùy hứng.” Trịnh Dân tiến lên trước muốn giữ lấy cậu.

Nhưng khoảnh khắc anh ta sắp bắt được, Tào Diệp đã quay người, giơ chân lên chạy, cậu chạy nhanh như gió, vạt áo thun bị gió thổi lên một đoạn, lộ ra vòng eo nhỏ gầy, trong chớp mắt đã chạy qua vài nhà lều quay phim, bỏ lại Trịnh Dân ở xa tít.

“Cháu đi đâu vậy hả?” Trịnh Dân không đuổi kịp cậu, lớn tiếng hỏi ở phía sau.

Tào Diệp giơ một tay lên cao, đưa lưng về phía anh tay vẫy hai cái, giọng nói truyền tới từ xa: “Chẳng liên quan gì đến chú!”

Trịnh Dân nhìn bóng lưng Tào Diệp thờ dài, đứng tại chỗ một lúc lâu, rồi thờ hớn hển xoay người đi về lều quay, rẽ vào hành lang.

Anh ta muốn nói chuyện với Lương Tư Triết.

Anh ta biết vừa rồi Lương Tư Triết cũng ở trong gian vệ sinh kia, cũng biết anh đã nghe được cuộc nói chuyện ở trong phòng.

## Chương 23: Quá Khứ 4

### DTV-EBOOK

Đi ngang qua căn phòng họp vừa rồi, cánh cửa mở rộng, có mấy người đã đi trước, Chu Như và thợ quay phim đang đứng ở hành lang hút thuốc, thấy Trịnh Dần đến một mình cô nhìn anh ta cười hỏi: “Cậu chủ đâu? Dẫn tới đây tán gẫu đi.”

“Không ngăn được, cứng đầu quá,” Trịnh Dần dừng bước lại, “Thế nào, nhìn thấy người thật có hài lòng không?”

“Con độc nhất của đạo diễn Tào và cô Lê Du, điều kiện nổi bật như thế mà còn không hài lòng thì tôi khó hầu hạ quá.” Ngón tay dài nhỏ của Chu Như cầm điếu thuốc, lắc đầu cười nói.

“VẬY là tốt rồi,” Trịnh Dần cũng cười, “Không uống công cô mạo hiểm bị mắng mà tiết lộ kịch bản với tôi.”

“Thật ra tôi cũng rất thích chàng trai đứng chung với cậu ấy,” Tính cách Chu Như luôn thẳng thắn, lúc này nói đùa, “Sớm biết đạo diễn Tào còn có thể tìm được một chàng trai hòa hợp với cậu chủ như thế, lúc đó tôi đã viết hai nam chính rồi, tiếc rằng hai chọn một thật sự tàn nhẫn.”

“Tất cả người mới đều được lựa chọn ra như thế mà.”

“Nói cũng phải...” Chu Như nhún vai một cái.

“Mọi người trò chuyện đi,” Trịnh Dần cười một tiếng, chỉ về phía trước một cái, “Tôi qua đó giải quyết.”

Chu Như làm ra tư thế “Xin cứ tự nhiên”, sau đó tiếp tục hút thuốc tán gẫu với thợ quay phim.

Phim trường này được dựng lên chưa lâu, đầu năm nay mới bắt đầu chính thức sử dụng, nhà vệ sinh xem như sạch sẽ gọn gàng. Lương Tư Triết đứng trong buồng vệ sinh, nhìn vách ngăn màu trắng ngần người một lúc lâu.

Ngón cái tay trái vô thức dùng sức bẻ lên đốt xương ngón giữa.

Ban đầu anh tưởng rằng vết sẹo có liên quan đến đàn violin đã khỏi rồi, dù sao đêm đó Tào Tu Viễn hỏi anh có thể chơi đàn violin nữa không, rõ ràng trong lòng anh đã chẳng còn một gợn sóng.

Nhưng vài lời anh vừa nghe thấy ở cửa khiến anh bỗng nhiên nhận ra rằng đây không phải là sẹo, sẹo là dấu hiệu miệng vết thương khép lại, là miếng da thịt đã mọc lại.

Miếng của anh gọi là vảy, nó che trên vết thương, nhìn có vẻ rất dày, khó mà xuyên thủng, không thể phá hủy, nhưng mà chỉ cần tìm đúng góc độ, dùng ngón tay bóc nhẹ một cái, thì sẽ phát hiện thật ra nó có thể bị xé rách một cách dễ dàng, máu tươi ào ạt chảy ra ở miệng vết thương, đau đớn như xát muối theo đó lan ra mỗi một dây thần kinh của cơ thể... thật sự là, rất đau.

Trong mười bảy năm cuộc đời, khi bắt đầu nhớ được chuyện đã được mẹ bế đến lớp đàn violin do cô dạy, ngồi ở giữa một đám anh chị, bò đi chạm vào bốn dây đàn kỳ diệu, tất cả ký ức đẹp và không đẹp đều có liên quan đến đàn violin, năm tuổi luyện Đêm hè, bảy tuổi luyện Lương Chúc, mười ba tuổi luyện khúc không nhạc đệm của Bach[1], mười lăm tuổi luyện Paganini[2]...

[1] Các bản sonata và partit dành cho violin độc tấu là một bộ sáu tác phẩm do Johann Sebastian Bach sáng tác

[2] Niccolò Paganini là một nghệ sĩ chơi violin, viola, guitar và nhà soạn nhạc người Ý

“Không luyện tốt bài này hôm nay sẽ không được ăn cơm.”

“Hôm nay bố con đặc biệt về xem con thi đấu.”

“Cô vừa rồi nói con rất có hiểu biết, cô ấy là nghệ sĩ violin nổi tiếng quốc tế đấy.”

“Con trai bố giỏi quá, không uổng công bố thương nói, nói đi, lần này muốn phần thưởng gì?”

“Lần thi đấu này bố mẹ đưa con đi... Sao lại không cần? Cuộc thi quan trọng như thế bố mẹ nhất định phải đến xem! Hay là con chỉ muốn để mẹ đi cùng con? Nhíu mày cái gì... hay là muốn bố đi cùng con?... Được được được mẹ không nói chuyện này



nữa...”

Nhưng tất cả những chuyện này đã đột nhiên im lặng theo tiếng phanh xe sắc bén và tiếng la hét hoảng sợ, cùng với trọng lượng và nhiệt độ cơ thể dựa vào trong chớp mắt đó.

Chiếc đàn violin đã từng chiếm hơn phân nửa sinh mạng của mình, mang theo tất cả ý nghĩa, cứ đột ngột bị xé toạc ra với mình như thế.

Đúng rồi, là đồ vô dụng mà... Sâu trong não vang lên một giọng nói, người kia nói không sai, đúng không?

Ngoài cửa vang lên một loạt tiếng bước chân, ngay sau đó Trịnh Dân gọi tên anh: “Tư Triết cậu ở đâu?”

Lương Tư Triết không lên tiếng.

“Cậu không muốn ra cũng được, vậy tôi nói ở bên ngoài.” Dừng một lát, Trịnh Dân lại nói.

Thôi bỏ đi, sẽ không có gì tệ hơn nữa.

Lương Tư Triết nghĩ, nếu không thể lảng tránh vậy dứt khoát đối diện thôi.

“Tôi ở đây.” Cổ họng anh rất khàn, đẩy cửa đi ra, nhìn về phía Trịnh Dân, giọng điệu bình tĩnh mà lạnh lùng, “Anh nói đi.”

Anh đứng trước mặt Trịnh Dân, vóc người rắn rỏi, cao hơn Trịnh Dân vài centimet, cảm xúc trên mặt lúc này cũng đã thu vào hơn phân nửa, đứng trước cửa sổ thông sáng, cơ thể gầy gò giống một lưỡi dao mỏng lóe ra ánh sáng sắc bén.

Cứng quá dễ gãy... Trịnh Dân nhìn thiếu niên gầy gò và sắc bén trước mắt, trong đầu xuất hiện mấy chữ này.

“Tư Triết,” Trịnh Dân cân nhắc tìm từ ngữ, cẩn thận nói, “Giáo viên trường cậu đã nói với tôi về tình hình của cậu...”

Mới nói được một câu, Lương Tư Triết đã mở miệng ngắt lời anh ta: “Chuyện đã qua anh không cần nhắc nữa, tôi không cần thương hại.”

Trịnh Dân sững sốt, hoàn hồn lại gật đầu nói: “Được, vậy chúng ta chỉ nói chuyện hôm nay, những lời vừa rồi... cậu đã nghe được đúng không?”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng.

“Hơi quá đáng, tôi biết, tôi thay mặt mấy thầy kia xin lỗi cậu...”

“Chuyện này cũng không cần nói nữa,” Lương Tư Triết gần như lạnh nhạt nói, “Tôi không cần, cũng sẽ không nhận.”

“Được, vậy cũng không nói cái này nữa,” Trịnh Dân không nói nhiều, gạt đầu bảo, “Vậy nói chuyện liên quan đến tuyển diễn viên lần này đi.”

Không ngờ Lương Tư Triết cũng không phối hợp, ngẩng đầu nhìn anh ta: “Tôi hỏi, anh đáp, được không?”

Cá tính của đứa trẻ này rất phù hợp với hình tượng của nó, Trịnh Dân thầm nghĩ, một người mới tốt xấu gì cũng nhượng bộ với tiền bối chứ, nào có ai vừa lên đã muốn nắm quyền chủ động nói chuyện... Nhưng anh ta không nói gì, chỉ cười một cách ôn hòa: “Được, cậu muốn hỏi gì?”

Lương Tư Triết đi thẳng vào điểm chính, không hề có ý định vòng vo: “Ngay từ đầu các anh đã quyết định nhân vật này là Tào Diệp, có đúng không?”

Trịnh Dân suy nghĩ một lát rồi đáp: “Mới đầu thật sự có ý định chọn Tào Diệp...”

Tốc độ nói của anh ta chậm, vừa nói xong nửa câu, Lương Tư Triết lại hỏi câu hỏi tiếp theo: “Đã như thế tại sao lúc đó phải đến tìm tôi, đưa tôi đến nơi này?”

Nói đến mức này, Trịnh Dân cũng không định giả vờ thái bình nữa, anh ta lắc đầu nói thẳng: “Tư Triết, cậu không hiểu rõ bắt đầu dùng một người mới mạo hiểm cỡ nào, nó liên quan đến đầu tư mấy triệu tệ, thậm chí là hơn trăm triệu, tâm huyết của mấy trăm nhân viên công tác, chúng tôi nhất định phải có trách nhiệm với nhân vật.”

Nói đến đây anh ta tạm dừng, ngược mắt quan sát vẻ mặt của Lương Tư Triết, Lương Tư Triết hơi nhíu mày, giữa lông mày thờ ơ và lạnh lùng, cũng không có ý ngắt lời anh ta, Trịnh Dân bèn nói tiếp: “Mỗi một bộ phim, trước khi quyết định một người, chúng tôi đều phải sàng lọc rất nhiều vòng.”

Cậu đã gặp mấy cậu trai hôm nay cùng thử vai với cậu rồi chứ? Họ đã qua mấy vòng sàng lọc của nhân viên mới có thể đứng trước mặt đạo diễn Tào... Còn cậu, rất may mắn được đạo diễn

Tào liếc mắt chọn trúng, nhưng cậu phải biết, lúc đó đạo diễn Tào nói với cậu là nếu như cậu muốn thử, thì theo chúng tôi đến Bắc Kinh, nhưng trước khi quyết định nhân vật, không ai có thể cam đoan cậu nhất định sẽ được chọn, kể cả Tào Diệp cũng vậy, nếu không hôm nay tôi sẽ không cần dẫn nó đến thử vai.”

Anh ta nói một đoạn dài, bất ngờ là Lương Tư Triết không hề mở miệng ngắt lời mình, chỉ nghe xong sau đó gật đầu nói: “Tôi biết rồi.”

Trịnh Dân im lặng thở dài trong lòng, nhìn anh hỏi: “Còn có gì muốn hỏi không?”

“Kết quả thử vai đã chắc chắn rồi đúng không?”

“Vừa rồi cậu ở ngoài cửa cũng nghe được, tôi không giấu gì cậu, bây giờ mọi người quả thực đang có khuynh hướng chọn Tào Diệp.”

“Tôi biết rồi,” Lương Tư Triết đưa mắt nhìn xuống, “Vậy tôi có thể rời đi bất cứ lúc nào đúng không?”

“Chuyện này...” Trịnh Dân tạm ngừng, “Tôi nghĩ trước khi đi tốt nhất cậu vẫn nên nói một tiếng với đạo diễn Tào, nhưng Tư Triết à, Bắc Kinh rất lớn, cơ hội cũng rất nhiều, nếu như cậu muốn ở đây, cậu có thể tiếp tục ở trong căn phòng của Lam Yến...”

Nghe đến đây, Lương Tư Triết ngẩng đầu, hỏi thẳng: “Tiếp tục trông Tào Diệp giúp anh?”

Trịnh Dân cười khổ nói: “Nếu cậu nhất định phải nói như thế, vậy tôi cũng không bác bỏ... Ngoài ra lần trước tôi nợ cậu một ân huệ, nếu cậu thật sự có hứng thú với đóng phim, tôi có thể giới thiệu với đoàn phim khác giúp cậu thử xem.”

Lương Tư Triết lắc đầu nói: “Ân huệ anh nợ tôi, chỉ cần thành thật trả lời tôi câu hỏi cuối cùng là được.”

“Cậu hỏi đi.”

“Quyết định Tào Diệp, là vì cậu ấy thật sự thích hợp hơn những người khác, hay bởi vì cậu ấy là con trai của đạo diễn Tào?”

Trịnh Dân không ngờ anh sẽ ngay thẳng đến vậy, ngẩn ra chốc lát, ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Nói như thế nào nhỉ....”

Biên kịch của kịch bản này nhìn thấy một tấm ảnh của Tào Diệp mới có ý tưởng, cho nên, nếu như không có Tào Diệp, kịch bản này, bộ phim này có lẽ sẽ không hề tồn tại.

Còn có đạo diễn Tào đến trường Trung học Âm nhạc trực thuộc của cậu, cậu và Tào Diệp đến Lam Yến, và buổi thử vai hôm nay, cũng sẽ không xảy ra, cậu hiểu ý tôi nói chứ?”

Lương Tư Triết cup mắt xuống đáp: “Ừ, tôi hiểu.”

Trên người cậu trai này có một sự kiêu ngạo, Trịnh Dân nhìn anh, trong đầu xuất hiện ý nghĩ này.

Chung quy không đành lòng, sau cùng anh ta giơ tay lên vỗ vỗ cánh tay Lương Tư Triết: “Suy nghĩ về dự định trong tương lai đi, nếu như cần tôi giúp đỡ, có thể gọi điện cho tôi, cậu có số của tôi.”

“Ừ, cảm ơn anh.” Lương Tư Triết nói.

Sau khi Trịnh Dân đi, Lương Tư Triết ghé vào bồn rửa tay dùng nước lạnh rửa mặt.

Nước lạnh giội lên mặt, khiến anh cảm thấy tỉnh táo hơn.

Anh ngẩng đầu nhìn bản thân trong gương, cái người phía trước trên mặt không hề có huyết sắc, nom đến là yếu đuối và sa sút, làm anh cảm thấy có phần lạ lẫm.

Những lời Trịnh Dân vừa nói đã đánh thức anh, nơi này là Bắc Kinh, không phải Nham Thành, càng không phải trường Trung học Âm nhạc trực thuộc.

Anh và Tào Diệp cũng không phải quan hệ cạnh tranh gì đó, điểm xuất phát đã kém không biết mấy ngàn dặm, lấy đâu ra cạnh tranh để nói?

Lương Tư Triết kia chơi violin rất giỏi, có thể làm thủ lĩnh danh xứng với thực ở trường Trung học Âm nhạc trực thuộc, đến mức bất kỳ ai cũng chỉ có thể làm nền cho anh, dưới hoàng thành to lớn này, chẳng là cái thá gì, chưa kể bây giờ anh đã không thể chơi violin được nữa.

Nói không có mất mát là giả, nói chưa từng ôm hy vọng cũng là

giả.

Vào ngày Tào Tu Viễn đích thân đến tìm anh, trong đêm tối anh mở to mắt thức cả trắng đêm, không ngủ một giây đồng hồ nào. Câu nói “Đối với một diễn viên mà nói, có thể chơi đàn violin hay không chẳng hề quan trọng” của Tào Tu Viễn như thể một con đường đột ngột mở ra trước mắt anh, khiến anh bỗng nhiên có phương hướng trong tình cảnh khốn cùng.

Ngay trong đêm đó, anh cảm thấy đây là thời điểm kết thúc cuộc sống ngơ ngác ngắc ngắc này, con người không thể luôn trì trệ không tiến lên, luôn phải đi về phía trước chứ...

Nhưng bây giờ vừa đi một đoạn ngắn trên con đường này, anh chợt phát hiện đây thật ra là một con đường chết, tiếp tục bước đi, sợ rằng sẽ đạp một bước vào không trung.

Có lẽ đây là một trò cười thiên ý số phận mở ra cho mình, Lương Tư Triết thở dài nghĩ, thưởng cho anh một giấc chiêm bao, cho anh biết mình dừng ở đây vẫn chưa hoàn toàn thất bại, vẫn còn can đảm bắt đầu một con đường mới.

Nhưng, con đường này không đi được, phải đổi sang một con đường khác... là lúc nên tỉnh lại rồi.

\*\*\*

Điện thoại dán vào đùi rung lên khiến Lương Tư Triết thoát ra khỏi suy nghĩ của mình, anh giơ tay lên lau nước trên mặt, sau đó cúi đầu rút điện thoại trong túi ra.

Là Tào Diệp gọi điện thoại đến.

Trong lúc nhân nút nghe Lương Tư Triết cũng hắng giọng, nhưng giọng nói vẫn hơi khàn: “Alo?”

“Bọn họ còn đó không?” Tào Diệp hỏi trong điện thoại.

“Chắc có.” Lương Tư Triết biết cậu hỏi những người ở trong phòng họp kia, anh quay lưng lại dựa vào bồn rửa tay nghe điện thoại.

“Sao vẫn chưa đi... vậy anh ra đi, đoán xem em đi đâu?” Tào Diệp úp mở hỏi.

“Không đoán được.” Lương Tư Triết nói, bây giờ anh cũng không có tâm trạng đoán.

“Em biết ngay anh không đoán được, mau ra đây là biết ngay, em đang ở trong studio số tám, anh mau tới đây đi.” Tào Diệp thúc giục.

“À, được.” Lương Tư Triết đồng ý.

Cách điện thoại cũng có thể tưởng tượng được sức sống tươi mới trên người Tào Diệp lúc nói chuyện, trái ngược với tử khí âm u của bản thân.

Nếu như nói Tào Diệp là hoa hướng dương hướng về phía mặt trời, vậy mình có lẽ giống như một cây thực vật sắp sửa khô héo trong góc tường khuất bóng... Trong đầu xuất hiện suy nghĩ này, khóe miệng Lương Tư Triết hơi cong lên, nở nụ cười rất khẽ.

Phía bên kia cúp máy rồi, Lương Tư Triết nhét điện thoại vào trong túi, đứng thẳng người và ra khỏi nhà vệ sinh.

Lúc đi ngang qua phòng họp kia, cửa vẫn đang khép, giọng của người ở bên trong phát ra, lần này Lương Tư Triết không dừng bước nữa mà bước nhanh đi qua.

Ra khỏi studio, bước chân của anh chậm lại.

Thật ra bây giờ anh rất không muốn nhìn thấy Tào Diệp, nói chính xác, anh không muốn nhìn thấy bất cứ ai, nhất là Tào Diệp.

Trước đó anh chưa từng cảm thấy bản thân và Tào Diệp có gì khác biệt.

Từ nhỏ anh được tán tụng lớn lên, càng là đứa con cưng của ông trời trong mắt mọi người ở trường Trung học Âm nhạc trực thuộc.

Cho dù đến Bắc Kinh tham gia thi đấu vài lần, trong số những tuyển thủ dự thi đến từ khắp nơi thì cũng là người có tài năng nổi trội nhất.

Nhưng sau khi trải qua một màn của hôm nay, anh bỗng nhiên hiểu tại sao ngay từ đầu Trịnh Dân đã nhờ anh hỗ trợ trông Tào

Diệp, đó vốn không phải là nhờ vả, mà là mệnh lệnh chắc hẳn phải vậy, lời ngấm giấu ở phía sau là: Cậu không có cơ hội gì trong buổi tuyển diễn viên lần này, nhưng nếu cậu có thể giúp tôi chăm sóc tốt cho cậu chủ nhà tôi, về sau tôi có thể sẽ thưởng cho cậu một cơ hội khác.

Gì mà ân huệ, giúp đỡ, ủy thác... Cùng lắm là giả nhân giả nghĩa tìm cái cớ mà thôi.

Bây giờ nghĩ lại đúng là rất mỉa mai, Lương Tư Triết cười một cái tự giễu, mình vẫn còn trẻ quá, chưa từng thấy nhiều việc đời.

## Chương 24: Quá Khứ 5

### DTV-EBOOK

Bước chân có chậm hơn nữa thì cũng tới rồi.

Trong lúc Lương Tư Triết do dự mình nên gặp Tào Diệp hay là trực tiếp đón xe trở về tìm sự thanh tịnh, Tào Diệp đứng ở trong cửa studio số tám thò đầu ra đã tinh mắt nhìn thấy anh, giơ cao cánh tay lên vẫy gọi anh: “Lương Tư Triết, qua đây!” Lúc nói chuyện cậu giảm âm thanh, có lẽ sợ mấy người Trịnh Dân nghe được.

Lương Tư Triết lê bước chân đi tới, tay đút vào túi quần, thân hình hơi lắc lư.

Khi còn có mấy bước nữa, Tào Diệp không đợi nổi mà chạy ra từ trong studio nắm lấy cánh tay anh bước nhanh đi vào trong phòng: “Ngài chậm quá đi thôi!”

“Chuyện gì vậy?” Lương Tư Triết bị cậu kéo vào trong phòng, thầm nghĩ cậu chủ à, vừa rồi ở cửa cậu cũng nghe được đoạn đối thoại bên trong, tại sao có thể vô tư đến mức chẳng có chút phản ứng nào vậy? Sau đó lại nghĩ, đối phương là con trai duy nhất của Tào Tu Viễn, có lẽ ngay từ đầu đã không cảm thấy những người khác sẽ gây ra mấy may đe dọa nào với mình...

“Rốt cuộc anh có đoán được em ra ngoài làm gì không hả?” Tào Diệp kéo anh vào căn phòng gần cửa rồi thả anh ra, vượt qua bên cạnh ghế sofa bên trong, cúi người cầm lấy thứ gì đó từ trên ghế, sau đó giống như MC của Xuân Vãn[1] tiết lộ câu đối xuân, nắm lưng quần tung ra một chiếc quần jeans, xách trước mặt Lương Tư Triết, trên mặt viết ba chữ “Xin khen ngợi”: “Không ngờ đúng không? Vừa rồi em ra ngoài mua cho anh một cái quần!”

[1] Xuân Vãn: Đêm hội mùa Xuân CCTV là hoạt động năm mới



đặc biệt của Trung Quốc được sản xuất bởi Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc và được trình diễn vào đêm trước Tết Nguyên đán, là món ăn tinh thần của mỗi gia đình Trung Quốc mỗi dịp giao thừa năm mới.

Lương Tư Triết nhìn chiếc quần jeans mới tinh trong tay cậu ngẩn ra một lát, hệ thống ngôn ngữ trong não lần đầu tiên chết máy, nhất thời không tìm được lời thích hợp để nói.

“Cũng đẹp ra phết nhỉ?” Thấy Lương Tư Triết không có phản ứng, Tào Diệp cầm lưng quần, nghiêng mặt nhìn thoáng qua chiếc quần jeans kia.

Đúng là rất đẹp, màu xanh lam nhẹ nhàng khoan khoái, lỗ rách rất có cá tính, logo sáng loáng trên lưng quần nói rõ giá trị của chiếc quần jeans này không nhỏ.

“Ờ.” Hệ thống ngôn ngữ vẫn chưa sửa xong, Lương Tư Triết đáp một tiếng rất ngắn.

Thấy trên mặt Lương Tư Triết vẫn không có biểu cảm gì, Tào Diệp tưởng rằng anh không thích, nhứt chí nói: “Cho dù nói thế nào, cũng đẹp hơn cái quần bị bẩn của anh chứ?”

Đến lúc này Lương Tư Triết mới hoàn toàn lấy lại tinh thần, miễn cưỡng nở một nụ cười: “Không phải, rất đẹp.”

Tào Diệp lập tức khôi phục lại thích thú vừa rồi, tay trái nắm hồ nắm đấm, nắm nhẹ một cái lên vai phải của mình: “Em nói mà, ánh mắt của em sao có thể sai lầm được?” Cậu đưa quần cho Lương Tư Triết, thúc giục anh, “Mau lên, nhân lúc không có ai, anh mau thay ra đi.” Nói xong đi tới bên cửa, mở ra ngoài nhìn một cái, sau đó vươn tay khóa trái cửa lại.

Lương Tư Triết nhận lấy quần jeans, ngồi lên ghế sofa, cúi người xuống cởi chiếc quần bị nước bẩn thấm ướt trên chân ra.

Bên ngoài nhiệt độ cao, trong thời gian lúc này, thật ra ống quần gần như tự hong khô rồi, nước bẩn lưu lại dính lên da chân, để lại vết đất khô.

Lương Tư Triết cúi đầu dùng tay lau đi vết bẩn trên bắp chân, đột nhiên cảm thấy mình giận chó đánh mèo lên Tào Diệp đúng là có phần vô lý.

Cho dù thế nào, cậu chủ nhỏ này thật sự khiến người ta chẳng thể ghét nổi.

“Không phải cậu không có tiền sao?” Anh cúi người mặc chiếc quần mới vào chân mình, tìm bừa cái gì đó để hỏi.

“À... em không có tiền mặt,” Tào Diệp đứng ở bên cửa sổ, nghiêng mặt sang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nghe vậy giờ tay lau mũi một cái, “Nhưng có một tấm thẻ, luôn lười đi rút tiền mới ăn chực của anh, cái quần vừa rồi có thể quẹt thẻ.”

“Tốn bao nhiêu tiền?” Lương Tư Triết không hề để ý hỏi.

Nếu nhiều tiền, vậy thật là khiến người ta đau lòng...

“Không lẽ anh định trả lại cho em?” Tào Diệp đoán được ý đồ hỏi lời này của anh, bèn xua tay nói trước, “Thôi bỏ đi, bố em luôn đưa ra vài yêu cầu không hợp tình lý, nếu không phải ông ấy, quần của anh sẽ không bị bẩn, anh đừng để bụng là được rồi...” Lương Tư Triết đứng dậy khỏi ghế sofa, kéo cạp quần lên, kéo khóa lại sau đó cúi người rút thắt lưng từ chiếc quần ban đầu, ngược mắt nhìn cậu cười: “Cậu còn muốn mua chuộc lòng người giúp bố cậu?”

“Vậy cũng không phải... em còn lâu mới quan tâm ông ấy,” Tào Diệp bĩu môi, “Người khác em sẽ mặc kệ, nhưng chẳng phải chúng ta là bạn bè sao.”

Lương Tư Triết luồn dây lưng qua bên hông, nghe vậy ngớ ra một lát: “Ừ... bạn bè.”

“Hơn nữa,” Giọng nói của Tào Diệp không che giấu được hào hứng, “Khó khăn lắm mới ra ngoài một chuyến, dù sao chúng ta cũng phải nắm lấy cơ hội đi ăn một bữa ngon đúng không? Anh ăn mặc như thế chắc chắn sẽ không muốn ra ngoài với em... Đây, em biết gần đây có một cửa hàng món Nhật ngon tuyệt cú mèo, tối nay chúng ta ăn quán kia nhé? Em mời...”

Nói được nửa câu thì bị cắt ngang bởi một loạt tiếng đập cửa thô lỗ, ngoài cửa vang lên giọng của một ông chú, rất hung dữ: “Ai ở bên trong?” Nói xong muốn thủ xoay chốt cửa, khóa trái rồi, không xoay được, ông chú mất kiên nhẫn hô: “Ở bên trong làm

gì đó? Mau ra đây!” Vừa nói vừa bắt đầu gõ cửa rầm rầm.

“Ra ngay đây!” Tào Diệp hạ giọng hỏi Lương Tư Triết: “Ê, anh thay xong chưa?”

“Sắp rồi,” Bàn tay của Lương Tư Triết vòng tay sau lưng luồn dây lưng, “Xong ngay.”

Ông chú ngoài cửa lại nóng nảy giục một tiếng: “Mau ra đây, mau lên, đừng đợi tôi đi vào!”

“Chú ơi, bọn cháu sắp xong rồi!” Tào Diệp hét ra ngoài một tiếng, sau đó đi tới, nhận lấy dây lưng trong tay Lương Tư Triết luồn qua đĩa quần sau lưng giúp anh.

Bên ngoài vang lên tiếng chìa khóa cắm vào ổ khóa, một giây sau cửa đã bị đẩy ra, ông chú đầu trọc mặt mũi tràn đầy dữ tợn đứng ở cửa, nhìn thấy hai thiếu niên đứng sát trong phòng, một thiếu niên trong đó đang cúi đầu thắt dây lưng.

Ông chú bảo vệ kiến thức rộng rãi đầu tiên là sửng sốt một lát, sau đó nổi giận dùng dùng siết chặt gậy điện trong tay.

Tào Diệp ngẩng đầu, nở một nụ cười ra chiều ngoan ngoãn với ông chú: “Chú à, bọn cháu chỉ muốn mượn dùng...”

Không ngờ ông chú kia không nghe, mặt sầm sì nhìn trong phòng: “Mau rút ra ngoài, làm chuyện mèo mả gà đồng gì ở bên trong!”

“Gì mà mèo mả gà đồng...” Lương Tư Triết nhú mày lại, chưa nói hết câu đã bị ông chú ngắt lời.

“Loại người như các cậu tôi thấy nhiều rồi!” Ông chú bảo vệ không cho họ cơ hội giải thích, giơ gậy điện trong tay về phía họ, đuổi họ ra ngoài, “Đi mau, lúc này từ xa tôi đã nhìn thấy các cậu lén lút chạy vào, tôi đã nói các cậu sẽ không làm chuyện gì tốt,” Ông chú cầm gậy điện trong tay chỉ vào họ, “Còn đứng đó làm gì, rút mau, muốn bị điện giật đúng không?”

“Chú nói rõ ràng chúng cháu làm gì?” Lương Tư Triết tiến lên một bước nhìn chú ta chăm chăm.

“Làm gì trong lòng các cậu tự biết!” Ông chú cũng cảm thấy mình rất có lý, giọng rống lên cao.

Mắt thấy sắp sửa đánh nhau, Tào Diệp chợt cảm thấy việc lớn không ổn, lỡ như làm lớn chuyện gọi mấy người chú Dân tới đây,

chốc nữa lại muốn thoát thân sẽ rất khó khăn.

Cậu vội vàng theo sau ngăn Lương Tư Triết lại, giơ tay ôm lấy bả vai của anh kéo anh ra khỏi phòng: “Chú ơi bọn cháu đi liền...”

Đi ra khỏi phòng mới phát hiện phim trường mấy phút trước còn vắng tanh vắng ngắt, không biết từ khi nào đã có một nhóm diễn viên trẻ đang chờ quay, lúc này tất cả nam nữ đều quay mặt lại, đồng loạt hơi há miệng, nhìn hai thiếu niên “làm chuyện bất chính” ở bên trong bị chú bảo vệ hung dữ cầm gậy điện đuổi ra ngoài.

Ông chú há miệng như thể nã pháo, giọng Bắc Kinh chửi ra một cách khoan khoái, chặn lại mọi lời giải thích “Không phải... Không hề... Chú hiểu lầm rồi” của Tào Diệp, không phân tốt xấu đuổi hai người ra khỏi phòng quay, cuối cùng đứng ở cửa, tràn đầy năng lượng rống lên một câu với họ: “Tôi thấy nhiều loại người như các cậu rồi, tuổi còn trẻ đã làm mấy trò mèo mả gà đồng này, mau đi đi!”

Đứng bên ngoài studio, cơn giận của Lương Tư Triết vẫn chưa được giải tỏa, lửa giận trong lòng tiết không ra nuốt không trôi, nhưng vừa nãy Tào Diệp đặc biệt ra ngoài tiêu một khoản tiền lớn mua cho anh một cái quần, anh lại không thể trút cơn giận này lên người đối phương, chỉ có thể hơi nén giận nói: “Tôi nói này cậu chủ, cậu rộng lượng quá, cứ mặc kệ ông ta vu oan cho bọn mình à?”

Nhưng Tào Diệp cũng cãi lại một câu rất có lý: “Không phải... ngộ nhỡ làm lớn chuyện, gọi bố em và mấy người tới đây, buổi tối chúng ta còn có thể ăn được món Nhật không?”

Lương Tư Triết cạn lời nhìn cậu: “Ăn món Nhật có quan trọng đến vậy không?”

“Có,” Tào Diệp gật đầu nói, “Quán đó ăn ngon lắm... Hơn nữa, chúng ta không chào hỏi đã đi vào, bảo vệ hiểu lầm chúng ta muốn trộm đồ cũng bình thường...”

“Gì mà trộm đồ,” Lương Tư Triết gần như bị chọc giận đến bật cười, “... Cậu cảm thấy ông ta chỉ hiểu lầm chúng ta trộm đồ?”

“Không phải à...” Tào Diệp khó hiểu nói, “Mèo mả gà đồng, chú

ấy vừa nói thế này, không phải là trộm đồ hả?”

Lương Tư Triết liếc cậu một cái: “Trình độ tiếng Trung cấp tám?”

“Nếu không thì chú ấy cho rằng chúng ta đang làm gì?” Tào Diệp vẫn không hiểu.

Lương Tư Triết không muốn nói gì nữa, lắc đầu bảo: “Quên đi, cậu cứ xem như trộm đồ đi.”

Tào Diệp nhanh chóng lướt qua những gì vừa xảy ra trong đầu, một lúc lâu chợt hiểu rõ, bỗng nhiên tỉnh ngộ cao giọng nói:

“A... cho nên chú ấy tưởng rằng lúc này chúng ta ở bên trong...”

“Đúng,” Lương Tư Triết không đợi cậu nói xong đã lên tiếng ngắt lời cậu.

“Là kiểu cậu đang hiểu.”

“Thế à...” Tào Diệp giơ tay lên, đập một cái lên trán mình, “Hiểu lầm đó lớn quá...”

Nắng chiều vẫn còn gắt, bóng của hai thiếu niên chiếu trên mặt đất được kéo dài ra.

Trong thời gian ngắn bầu không khí hơi xấu hổ, không ai nói chuyện chỉ cúi đầu đi về phía trước.

Sau một lúc, Tào Diệp lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Cái quần bạn đầu của anh...”

Không cần cậu nói hết, Lương Tư Triết đã tiếp lời: “Ừ, quên mang theo rồi.”

“Muốn quay lại lấy không...”

“Thôi.”

Trở về lấy cũng rất xấu hổ, vẫn chưa biết nhóm mười mấy diễn viên lúc này nghĩ như thế nào đâu... Tào Diệp nghĩ ngợi rồi nói:

“Lúc về em mua thêm cho anh một cái nữa nhé.”

Lúc này cơn giận của Lương Tư Triết đã tiêu tan, nghe cậu nói vậy anh cười một tiếng: “Có phải bình thường cậu đồ gái cũng như thế không?”

“Không có đâu, em cũng không mua quần áo cho con gái,” Tào Diệp giải thích, “Đây là lần đầu tiên em mua quần áo cho người khác!”

“Thật không... kích cỡ rất chuẩn.”

“Chúng ta cao ngang nhau mà, nên em lấy theo kích cỡ của em...”

“Ừ, cảm ơn,” Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn về phía trước,

“Quán món Nhật kia ở đâu?”

“Một cây số phía trước,” Tào Diệp hát cảm về phía trước, “Không xa, chốc nữa là đi tới rồi.”

Lương Tư Triết gật đầu và không nói gì thêm, tiếp tục đi về phía trước.

Quán món Nhật được bài trí trang nhã, vừa bước vào hơi lạnh đã đập vào mặt.

Nhân viên phục vụ dẫn hai thiếu niên ngồi bên cạnh cửa sổ, Tào Diệp nhận lấy menu, đặt trên mặt bàn trước mặt xem menu.

Cậu gọi xong thì đẩy menu đến trước mặt Lương Tư Triết, “Anh nhìn xem muốn ăn gì?”

Lương Tư Triết không có khẩu vị gì, ngón tay dè lên mép menu đẩy về: “Cậu gọi là được rồi.”

“Được, vậy thêm một phần cái này,” Tào Diệp dùng tay chỉ vào menu, nói với nhân viên phục vụ, “Cái này... còn có cái này, lên những món này trước đi.”

“Có cần đồ uống không?” Nhân viên phục vụ ghi lại, sau đó hỏi, “Ở mặt sau menu.”

Tào Diệp lật menu, nhìn lướt qua từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng lại ở khu vực góc dưới bên phải: “Thêm một cốc anh đào, dâu tằm, mâm xôi... được rồi, mỗi vị một cốc thôi.”

“Vâng.” Nhân viên phục vụ đáp.

Tào Diệp duỗi tay gõ gõ lên mặt bàn trước mặt Lương Tư Triết:

“Còn anh? Muốn uống gì?”

“Nước đá là được.” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn chiếc xe chạy qua bên ngoài cửa sổ, hững hờ đáp.

Tào Diệp trả menu lại cho nhân viên, quay đầu nhìn về phía Lương Tư Triết.

Vốn định nói gì đó, nhưng giây lát ánh mắt rơi trên mặt Lương Tư Triết, trong đầu cậu trống rỗng, lại quên mất rốt cuộc mình muốn nói gì.

Lông mi dài thật đấy.

Trong đầu cậu chỉ còn lại suy nghĩ này.

Không cong lắm, hơi rủ xuống, đóng mở lên xuống theo động tác chớp mắt.

Trên cây ngoài cửa sổ thức thoir vang lên tiếng ve kêu, hai hàng lông mi đóng mở lên xuống kia khiến cậu liên tưởng đến cánh ve mỏng tang.

Ánh mắt của cậu từ lông mi của Lương Tư Triết trượt xuống bàn tay trái anh đặt lên bàn kia — ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, nhìn từ bên ngoài hoàn toàn không nhìn ra dấu vết bị thương.

Cho nên rốt cuộc tại sao anh ấy không chơi được đàn violin nữa? Lương Tư Triết thôi không nhìn đường phố bên ngoài cửa sổ, vừa xoay mặt thì thấy Tào Diệp đang thất thần nhìn chăm chăm vào bàn tay trái mình đặt ở trên bàn.

Lương Tư Triết nhìn cậu hai giây, mở miệng nói: “Tò mò cứ hỏi đi.”

Lúc này Tào Diệp mới hoàn hồn, sau khi phản ứng lại chợt cảm thấy mình nhìn chăm chăm vào vết thương đối phương không muốn nhắc đến như thế có vẻ hơi không được lễ phép, cậu dời tầm mắt, ngón tay gãi gãi thái dương: “Cũng không có gì muốn hỏi...”

“Hỏi đi, muốn biết cái gì?” Giọng điệu của Lương Tư Triết như thể không để ý, “Ngón tay bị gì? Thật sự không thể chơi đàn violin được nữa à? Tại sao lại thành ra như thế? Có phải những câu hỏi này không?”

“Anh không cần miễn cưỡng bản thân kể những chuyện này,” Tào Diệp không muốn khiến anh hiểu lầm mình giống như những người ở trong cửa kia, nhỏ giọng nói, “Muốn hỏi em đã hỏi từ hai tuần trước rồi...”

Lần này đến lượt Lương Tư Triết giật mình, “Hai tuần trước?...”

Nói vậy cậu đã sớm biết trước kia tôi từng chơi đàn violin?”

“Ừm...” Tào Diệp đáp.

“Là đã hỏi... Chú Dân?” Xưng hô “Chú Dân” này quá thân mật, khiến Lương Tư Triết cảm thấy hơi không được tự nhiên, trong lúc nói thì đầu lưỡi xoắn lại.

“Cũng không phải,” Tào Diệp vội vàng giải thích, “Là em đoán...”

“Ừ?” Lương Tư Triết hơi kinh ngạc, “Làm sao đoán được?”

“Là cái đêm em trèo lên sân thượng, lúc nhìn thấy anh chơi cây guitar gỗ kia rồi đoán được,” Tào Diệp thẳng thắn giải thích, “Anh chơi bài Devil’s Trill, nhớ điệu nhạc rõ ràng như thế, còn dùng tay trái gảy dây đàn.

Em đoán... người chưa bao giờ học đàn violin sẽ không nhầm chán đến mức cố ý nhớ điệu nhạc kia đâu...”

Vậy à... Lương Tư Triết cười khổ một cái, một anh đêm đó còn thở phào nhẹ nhõm, hóa ra Tào Diệp đã đoán được sớm như thế.

Anh lại hỏi: “Vậy tại sao lúc đó cậu không trực tiếp hỏi tôi?”

Hai cánh tay của Tào Diệp đặt ngang lên bàn, tay đan vào nhau, hơi mất tự nhiên dùng ngón tay của một bàn tay nắm lấy mu bàn tay của tay kia, giống như tư thế học sinh tiểu học sẽ làm ra khi mắc lỗi.

Cậu nghiêng mặt sang nhìn ngoài cửa sổ, hạ thấp giọng nói:

“Lúc đó điệu bộ của anh như thể ‘đừng hỏi, hỏi là tôi sẽ nhảy lầu’, sao em có thể cái hay không nói, nói cái dở được...”

Thì ra lúc đó trông mình thảm đến vậy sao? Mình lại vẫn nghĩ rằng ngày trang rất tốt.

Lương Tư Triết nghĩ.

“Cho nên đêm đó cũng đoán được ngón tay tôi có vấn đề đúng không?” Lương Tư Triết lại hỏi.

“Ừ.” Tào Diệp đáp một tiếng, “Nhưng chỉ là suy đoán... Anh buồn như thế, còn cố ý trèo lên sân thượng dùng đàn guitar luyện khúc violin, em nghĩ chắc có liên quan đến đàn violin.”

Lương Tư Triết cúi đầu cười khổ một cái, chốc lát lại thở dài một



tiếng khó mà nhận ra: Cậu chủ nhỏ ngồi đối diện này... Thật là thông minh đến kinh ngạc, lại lương thiện đến ngạc nhiên.

## Chương 25: Quá Khứ 6

### DTV-EBOOK

“Vậy còn cậu?” Lương Tư Triết ổn định lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Tào Diệp, “Tôi đàn dở như thế, cậu lại vừa nghe đã biết là “Devil’s Trill”, cậu chơi violin nhất định rất tốt đúng không?”

“Em á, kém xa,” Tào Diệp bĩu môi, “Em đây cũng không phải khiêm tốn đâu... Con người em từ nhỏ đã không có tính nhẫn nại, cho nên mặc dù mẹ em luôn hy vọng bồi dưỡng em thành nghệ sĩ violin thiên tài, nhưng rõ ràng em không phải tài đó, chơi đàn chỉ có thể nói là... nghe tạm ổn thôi.”

Tào Diệp nói rất thật, cậu được thừa hưởng năng khiếu âm nhạc của mẹ Lê Du, nhớ bản nhạc rất nhanh và nắm bắt nhịp điệu rất chính xác, nhưng cậu thiếu tính kiên nhẫn, từ nhỏ đã không thể ngồi yên một chỗ chăm chỉ luyện tập, Lê Du lại luôn nuông chiều cậu, không đành lòng nhốt cậu trong phòng tối luyện tập.

Tào Diệp cũng không có nhiều hứng thú với đàn violin, mỗi lần được đưa về nước, không có sự đốc thúc của Lê Du, một khi cậu chơi tự do sẽ thường không luyện tập một hai tháng liên tục.

Cứ luyện đứt quãng như thế đến nay, trình độ đàn violin của Tào Diệp trong những người cùng lứa chỉ có thể xem là so với bên trên thì không đủ so với bên dưới thì có thừa.

Trong lúc nói chuyện món ăn cũng được đưa lên hết, bày đầy một bàn, chỉ bảy cốc đồ uống đã chiếm hơn phân nửa bàn ăn.

Còn có mấy đĩa hết chỗ bày, nhân viên phục vụ kéo một chiếc bàn di động nhỏ đến bên cạnh.

“... Có thể ăn hết không?” Lương Tư Triết nhìn một bàn đầy món ăn.

Lúc này anh thật sự không muốn ăn gì cả, trong dạ dày không hề có cảm giác đói bụng.

“Chắc hết được?” Tào Diệp cũng cảm thấy mình gọi hơi nhiều, nhưng ngoài miệng lại không chịu thừa nhận.

Cậu cầm đũa lên, gấp một miếng cá hồi nhét vào miệng, nuốt xuống mới nói: “Anh cũng mau ăn đi chứ.”

Lương Tư Triết cũng gấp một tiếng, nhai nuốt rất chậm rãi.

Tào Diệp cầm một cốc lý chua đen[1] buổi chum đến trước mặt, cắn ống hút uống nửa cốc.

[1] Lý chua đen là một loại cây bụi từ chi lý chua, họ Grossulariaceae, được trồng để lấy quả.

Là cây bản địa của một số vùng Trung Âu, Bắc Âu và Bắc Á.

Cây ưa lạnh, ra nhiều quả thành chùm dọc thân vào mùa hè “Anh có muốn thử cái này không?” Cậu lấy một cốc khác đưa cho Lương Tư Triết, “Uống ngon cực.”

“Cảm ơn.” Lương Tư Triết nhận lấy, rút ống hút để qua một bên, cầm cốc lên uống một ngụm.

Có vị cồn nhàn nhạt nhưng vị chua ngọt của mâm xôi rất đậm, át đi vị đắng chát của cồn.

Lương Tư Triết nghĩ đến gì đó, ngược mắt nhìn cậu: “Cậu tròn mười sáu tuổi chưa?” Mà đã uống rượu?

“Đây không phải là quán bar, không có mùi rượu gì mà,” Tào Diệp cầm ống hút khuấy tép buổi, “Lại nói cứ cho là rượu, uống với anh cũng chẳng sao đúng không? Lẽ nào anh thật sự muốn quản em thay chú Dân?” Lúc nói chuyện cậu cười nhìn Lương Tư Triết, như thể ăn chắc anh lừa mình.

Cửa hàng món Nhật này trước kia Trịnh Dân từng dẫn cậu đến ăn, khi đó cậu gọi một cốc lý chua đen buổi chum, Trịnh Dân đặc biệt hỏi nhân viên phục vụ trong có chứa cồn không.

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, anh ta chỉ cho phép Tào Diệp uống gần một nửa, sau đó không nói lời nào cầm cái cốc đi, tự uống cạn phần còn lại.

Tào Diệp thích vị này, cho nên lần này nhân lúc Trịnh Dân không ở đây, cậu gọi tất cả đồ uống trong cùng một loạt.

“Tùy cậu,” Bị cậu đoán trúng, Lương Tư Triết thật sự lười quản cậu, “Cậu đừng uống say gây chuyện là được rồi.”

“Cái này sao lại uống say được...” Tào Diệp lăm bắm một câu. Bàn ăn nhìn số lượng nhiều, nhưng khẩu phần mỗi đĩa cũng không nhiều.

Có lẽ Tào Diệp thật sự đói bụng, chỉ một lúc đã quét sạch mấy đĩa.

Nhưng ăn mãi ăn mãi, cậu cũng nhận ra tâm trạng lúc này của Lương Tư Triết hình như rất tệ.

Mặc dù trên mặt Lương Tư Triết biểu hiện không khác gì ngày thường, nhưng Tào Diệp vẫn cảm nhận được sự thay đổi rất nhỏ trên người anh.

Trong đầu cậu hiện lên bàn tay khế run của Lương Tư Triết cầm cổ tay mình, còn có hai hàng mi rủ xuống, cùng với ánh mắt cuối cùng anh ngược nhìn cậu trong buồng vệ sinh.

Không chơi đàn violin được nữa buồn đến vậy cơ à? Cậu nghĩ nếu như mình không chơi đàn violin được nữa, có lẽ nhiều nhất buồn hai ngày thôi, sau đó thậm chí có thể sẽ cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó cậu lại cảm thấy loại suy trên người mình dường như không khoa học lắm, dù sao cậu vốn cũng không thích đàn violin nhiều đến thế...

Vậy loại suy lên người mẹ Lê Du của cậu thì sao? Tào Diệp nghĩ, có vẻ như thật sự nghiêm trọng... Nghe nói tay mẹ cậu mua bảo hiểm mấy chục triệu tệ, nghệ sĩ violin Lê Du không chơi violin được nữa, thật khó có thể tưởng tượng được sẽ trở nên như thế nào...

“Thật ra lúc đó anh có thể xông vào đánh người kia một trận.” Tào Diệp bỗng nhiên nói một câu không đầu không đuôi. Lời nói này rất không rõ ràng, nhưng Lương Tư Triết lại nghe hiểu cậu đang nói đến giọng Bắc Kinh mà họ nghe lén kia.

“Lúc đó ngơ ra rồi.” Lương Tư Triết tự giấu cười một tiếng, “Bây giờ nghĩ lại trốn vào trong buồng vệ sinh cũng hèn nhất quá.”

“Có liên quan gì đến hèn nhất đâu...” Ngược lại là Tào Diệp giải vây giúp anh, “Anh không muốn họ nhìn thấy dáng vẻ đó của anh đúng không?”

“Có lẽ vậy.” Lương Tư Triết thấp giọng nói.

Đúng rồi, sợ rằng giây phút sự yếu đuối và lòng tự trọng bại lộ, trong cái nhìn của người khác lại là một trò cười chẳng liên quan gì đến mình.

“Nếu anh muốn, em có thể dẫn người kia ra giúp anh, anh đánh hắn một trận cho hả giận.” Tào Diệp ở bên cạnh nghĩ xấu thay anh.

“Thôi, nghe lén người khác nói chuyện vốn đã không đáng hoàng.” Lương Tư Triết nở nụ cười, lắc đầu bảo, “Có điều, vẫn cảm ơn cậu.” So với lời xin lỗi của Trịnh Dần, rõ ràng đề nghị của Tào Diệp có lòng hơn nhiều.

Bị Tào Diệp nhìn ra, lúc này tâm trạng của Lương Tư Triết thật sự hồng hót tốt độ.

Đối với Tào Diệp mà nói, đàn violin có lẽ chỉ chiếm tỉ lệ một phần mấy chục trong cuộc đời của cậu, không chơi được đàn nữa, cuộc sống của cậu cũng sẽ không bị ảnh hưởng nhiều.

Nhưng đối với Lương Tư Triết mà nói, đàn violin đã chiếm vị trí quá quan trọng trong cuộc sống trước kia của anh, thậm chí có thể nói đàn violin là toàn bộ cuộc đời của anh, là một phần quan trọng nhất trong tính mạng của anh.

Đột nhiên không chơi đàn violin được nữa, cuộc đời của anh như thể thiếu đi một lỗ hổng lớn, gió lạnh phần phật thổi vào,

trống trải, rét căn cắt, làm thế nào cũng không thể lấp đầy.  
“Anh thật sự muốn làm diễn viên hả?” Tào Diệp hơi tò mò hỏi.

Cậu uống cạn một cốc lý chua đen buổi chum, lại cầm một cốc rượu anh đào có ga, dùng ống hút khều anh đào ở đáy cốc cho vào miệng ăn.

“Cũng không phải.” Lương Tư Triết lắc đầu nói.

Anh nghĩ điều khiến tâm trạng mình tồi tệ có lẽ không phải vì chuyện không thể làm diễn viên, mà là con đường anh nghĩ rằng có thể khởi hành một lần nữa lại là một con đường chết... Mà về phần có ý tưởng trở thành làm diễn viên... Có lẽ vì thời cơ Tào Tu Viễn đưa ra bảo anh làm diễn viên rất vừa vặn, lấp vào một phần thiếu thốn trong cuộc đời của anh bởi vì không chơi đàn violin được nữa.

Nếu như lúc đó có người tìm đến nhà, bảo anh làm ca sĩ, làm họa sĩ, diễn tấu nói[2], làm đầu bếp, tóm lại là kéo anh một cái, có lẽ bản thân cũng sẽ đi theo thôi.

[2] Tấu nói: nghệ thuật biểu diễn truyền thống trong hài kịch Trung Quốc, và là một trong những yếu tố phổ biến nhất trong văn hóa Trung Quốc

“Có diễn được tấu nói hay không, chẳng hề liên quan đến việc có thể chơi đàn violin hay không.” Nếu khi đó có người nói như vậy, có lẽ bây giờ anh đã đi theo nghiệp diễn tấu nói rồi cũng nên.

Trong đầu Lương Tư Triết xuất hiện suy nghĩ tự giễu này.  
Quên đi, nếu đã như vậy, không đi được con đường làm diễn viên, vậy thì đi làm việc khác thôi...

Nghĩ đến đây, Tào Diệp cũng đúng lúc lên tiếng hỏi: “Vậy nếu như... em nói là nếu như, không thể làm diễn viên, anh sẽ làm gì?”

Đúng rồi, làm gì được nhỉ? Lương Tư Triết cảm thấy vẫn rất mơ hồ.

Ngân ấy năm đều dành cho việc luyện đàn violin, anh chưa từng nghĩ một ngày nào đó mình sẽ không chơi đàn violin được nữa. Cũng có vài đường lui, ví dụ như trở về tiếp tục đi học tham gia thi đại học, nhưng trong lúc anh đi học luôn có thân phận học sinh nghệ thuật “hộ tống”, cho nên nhắc đến thi văn hóa là hơi nhức đầu.

Thi cấp ba anh được trường Trung học Âm nhạc trực thuộc chọn tuyển thẳng, mà về phần kỳ thi đại học không kịp tham dự kia, nếu không phải vì ngón tay anh gãy, bây giờ anh cũng đã được tuyển thẳng vào Học viện Âm nhạc rồi, trước khi tai nạn xảy ra anh đã nhận được suất tuyển thẳng[3] rồi.

Hoặc là tiếp nhận đề nghị tốt bụng của Trịnh Dân, xin nhờ anh ta giới thiệu cho mình một vài cơ hội đóng phim? Nhưng dựa theo những lời Trịnh Dân vừa nói ở trong cửa, có vẻ như mình cũng không phải nhân tài giỏi để đóng phim, hơn nữa nhìn phản ứng lúc đó của đạo diễn Tào... Trong đầu Lương Tư Triết hiện lên biểu cảm của Tào Tu Viễn ngồi sau máy quan sát – cau mày khế lắc đầu, có lẽ cảm thấy khi đó chọn trúng mình là ông ấy nhìn sai rồi.

Hoặc là đi làm một vài công việc phổ thông? Ví dụ như chuyển gạch, bán bảo hiểm, làm bảo vệ? Mẹ kiếp dù sao cũng làm được chứ...

Lương Tư Triết thở dài nghĩ, tiên sư nó mình không chơi violin được nữa đúng là vô dụng...

“Chưa nghĩ xong, có lẽ về Nham Thành.” Đối mặt với Tào Diệp, anh đè ép cảm xúc trong lòng, lạnh nhạt đáp.

Tào Diệp nhìn thấy ngón tay cầm cốc của Lương Tư Triết siết rất chặt, trên mu bàn tay nổi mạch máu màu xanh, nhìn ra được anh cầm cái cốc kia rất dùng sức, giống hệt như khi cầm cổ tay mình.

Chỉ có điều khi đó trông Lương Tư Triết có vẻ yếu đuối nhiều hơn, bây giờ nhìn lại là chán chường nhiều hơn một chút. Cứ trở về như thế? Anh ấy cũng chưa từng thấy cái đẹp ở Bắc Kinh mà... Tào Diệp nhìn Lương Tư Triết, tự dưng sinh ra suy

nghĩ này.

Anh ấy vừa đến đã bị ném vào con phố hẹp đồ nát, những gì nhìn thấy là một mặt bát nháo và bẩn thỉu nhất của thành phố này.

Chẳng lẽ cứ trở về như thế sao?

Trong thời gian ngắn Tào Diệp bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, cậu muốn dẫn Lương Tư Triết ra ngoài dạo chơi.

Nói không chừng anh cảm thấy nơi này rất tốt, sau đó ở lại không đi nữa thì sao? Không nói được tại sao, nhưng hình như cậu thật sự không hy vọng Lương Tư Triết rời khỏi nơi này. “Hôm nào em dẫn anh ra ngoài chơi?” Tào Diệp đang nghĩ rồi cứ thế hỏi ra.

Lương Tư Triết ngược mắt nhìn cậu một cái, đáp lấy lệ: “Ừ, để hôm khác.” Trên đường tới Bắc Kinh nửa tháng trước, anh đã nghĩ tới việc đi lòng vòng, nhưng chuyện phát triển đến nước này, anh thật sự không có tâm trạng gì.

À, Lương Tư Triết không thể ra ngoài đi dạo, hào hứng vừa dâng lên của Tào Diệp lại rơi xuống, cậu phải ở trong con hẻm tồi tàn kia, không có Tào Tu Viễn lên tiếng, cậu vẫn phải ở nơi đó tiếp tục cái gọi là “trải nghiệm cuộc sống”.

Tào Tu Viễn đúng là tham lam.

Kế tiếp Tào Diệp bắt đầu có ý nghĩ này, chẳng lẽ Lương Tư Triết không đẹp hơn Chương Minh Hàm, không khiến người ta khắc sâu ấn tượng hơn sao? Tại sao Chương Minh Hàm có thể làm nhân vật chính của y là mà Lương Tư Triết lại không thể?

Cậu không biết nói gì để an ủi Lương Tư Triết, ngay cả an ủi cũng có vẻ không có lập trường gì, xui xẻo thật, sao họ lại trở thành quan hệ cạnh tranh? Hơn nữa còn là cái kiểu anh chết tôi sống kia.

Nếu không từ bỏ cơ hội này đi, tặng cho Lương Tư Triết? Trong đầu Tào Diệp lướt qua suy nghĩ này, nhưng cậu lại cảm thấy hơi đau đầu.



Tào Tu Viễn vốn cảm thấy mình là Lưu A Đẩu không thể phò nổi, nếu lần này cậu nhường cơ hội, có lẽ mình cũng chẳng bằng Lưu A Đẩu trong lòng bố – chỉ có thể là Lưu nòng nọc, cái loại nòng nọc do ếch ngồi đáy giếng đẻ ra.

Chưa kể, cho dù cậu rút lui, cơ hội này có nhất định là của Lương Tư Triết không? Suy đoán từ cuộc đối thoại trong cửa, hình như so sánh với Lương Tư Triết, nhiều người cảm thấy Chương Minh Hàm thích hợp hơn một chút, họ bị mù rồi đúng không? Trong cuộc đời của Tào Diệp lần đầu tiên nếm được mùi vị xoắn xuýt, trước kia cậu không cần xoắn xuýt, chơi đàn violin không giỏi thì đi làm diễn viên, không thể làm diễn viên thì trở về tiếp tục đi học, dù sao bố Tào Tu Viễn và mẹ Lê Du của cậu, cho dù cậu học nát bét, tốt xấu gì cũng có thể dựa vào bối cảnh gia đình xin vào một trường đại học tốt.

Tệ hơn nữa, cho dù làm công tử bột ăn không ngồi rồi, cả đời này cũng có thể vui vẻ tiêu dao. Nhưng Tào Diệp luôn không biết tiến thủ, từ sau ngày đó bị Tào Tu Viễn không nể mặt mũi dạy dỗ một trận, mấy ngày nay bỗng nhiên đổi tính, trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ, đó là khiến Tào Tu Viễn tâm phục khẩu phục, khiến y chính miệng thừa nhận những lời y nói ngày đó là y nhìn lầm, nếu không hai tuần này cậu cũng sẽ không ngoan ngoãn ở trong Lam Yến đọc kịch bản.

Cho nên đến lúc này, cậu thở dài phiền muộn lần đầu tiên từ khi chào đời đến nay: Xoắn xuýt quá đi mất...

Khi tâm trạng của Lương Tư Triết không tốt, một miếng cơm cũng ăn không trôi.

Mà khi tâm trạng của Tào Diệp không tốt, lại chỉ lo cúi đầu ăn cơm.

Bầu trời ngoài cửa sổ dần dần tối lại, màn đêm buông xuống, đèn đường dần sáng lên.

Dòng người tan làm về nhà vội vàng bước đi, Lương Tư Triết nhìn ngoài cửa sổ nghĩ, có lẽ tương lai không lâu, anh cũng sẽ là một người không nổi bật trong đám người bên này.

Mà liên quan đến đàn violin, liên quan đến làm diễn viên, một ngày nào đó sẽ lần lượt trở thành một trong những giấc mộng viễn vông của anh, tươi đẹp, xao động, từng có lúc gần trong gang tấc lại không thể chạm vào.

Số phận trên người, thân bất do kỷ, đúng là có phần xót xa.

Không biết Lương Tư Triết ngẩn người nhìn ngoài cửa sổ bao lâu, suy nghĩ trong đầu quay đi quay lại vòng thành một vòng lớn, đợi đến khi hoàn hồn, mới phát hiện Tào Diệp ở đối diện đã gục xuống bàn, bất động được một lúc lâu rồi.

Không thể nào? Ăn mà cũng khiến mình ngủ được? Lương Tư Triết duỗi cánh tay, vỗ vỗ cánh tay Tào Diệp qua bàn ăn: “Đi thôi?” Tào Diệp ậm ờ đáp một tiếng, sau gáy tựa quây, cái đầu nằm sấp trên cánh tay chuyển từ cánh tay này sang cánh tay khác, không bị đánh thức, ngủ rất say sưa.

“Ê, dậy đi.” Lương Tư Triết không biết làm thế nào, tiếp tục vỗ vỗ cánh tay cậu, vỗ hai cái nữa mới nhận ra khác thường – non nửa gương mặt lộ ra ngoài của Tào Diệp trông có vẻ rất đỏ, là màu đỏ ửng chỉ xuất hiện trên mặt của người say rượu.

... Không thể nào? Cứ im hơi lặng tiếng mà uống say như thế? Đồ uống kia thật sự có thể khiến người ta uống say? Bàn tay Lương Tư Triết rời khỏi cánh tay cậu, chuyển sang nửa cốc rượu cậu cầm trong tay, muốn cầm lấy nhìn một cái.

Lúc định rút cốc ra khỏi tay cậu, Tào Diệp dường như phát hiện ra, tay dùng sức nắm chặt cái cốc, nhưng mắt vẫn nhắm, bảo vệ đồ ăn lắm lắm một câu: “Đừng cướp của em.”

“Say thật à?” Lương Tư Triết nhìn cậu, “Tào Diệp, cậu tỉnh dậy trước đã.”

Tào Diệp không nhúc nhích, không mở mắt, cũng không nói chuyện.

Lương Tư Triết rút cái tay kia về, nắm hờ để lên môi, lông mày nhíu lại nhìn Tào Diệp, anh nhận ra chuyện hơi khó xử lý.

Mặc dù chưa xem giá trên menu, nhưng đoán từ cách trang hoàng và phục vụ trong quán, số tiền anh mang theo rất có thể không đủ để thanh toán một bàn đầy đồ ăn này.

Nếu không phải buổi chiều Tào Diệp vừa ra tay hào phóng mua cho anh một cái quần, Lương Tư Triết gần như sắp nghi ngờ đây có phải thủ đoạn lừa lẹo để trốn thanh toán không.

## Chương 26: Quá Khứ 7

### DTV-EBOOK

Trầm tư một lát, Lương Tư Triết quyết định gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền trước rồi suy nghĩ dự định tiếp theo.

Anh giơ tay nhấn chuông phục vụ ở góc bàn, nhân viên phục vụ nhanh chóng đi tới.

“Xin chào, tôi muốn thanh toán.” Lương Tư Triết nói.

“Vâng thưa anh, tôi sẽ in hóa đơn cho anh.” Nhân viên phục vụ quay người đi đến quầy lễ tân.

Lúc nhìn thấy nhân viên phục vụ cầm một tờ đơn nhỏ rất dài đi về phía họ, trong lòng Lương Tư Triết giật thót, một dự cảm cực kỳ không ổn dâng lên.

“Ba nghìn bảy trăm tám mươi bảy, thưa anh, đây là hóa đơn của anh.” Nhân viên phục vụ nho nhã lễ phép cúi đầu với anh, đồng thời đưa tờ giấy trong tay lên.

(3787 nhân dân tệ = 13.579.036,75 Đồng)

“Khụ.” Lương Tư Triết ho một tiếng theo bản năng, sau đó duỗi tay nhận hóa đơn, cúi đầu nhìn tờ giấy, ra vẻ bình tĩnh nói, “Tôi xem đã, bạn cứ làm việc đi, lát nữa tôi tự đến quầy thanh toán.”

“Vâng thưa anh.” Nhân viên phục vụ đáp lại anh một nụ cười ôn hòa.

Kết quả còn bất bết hơn dự đoán, Lương Tư Triết xem sơ sơ món ăn trên hóa đơn, cau mày trầm nghĩ, sơ bộ nó đây là nhà hàng đen chuyên môn ăn cướp khách hàng đúng không?

Ba trăm tệ đáng thương trong túi anh còn không thanh toán nổi số lẻ trong tờ giấy này, trước khi đến ai có thể ngờ Tào Diệp sẽ nảy ra ý tưởng đề nghị ra ngoài ăn một bữa ngon, đồng thời tìm một quán món Nhật đắt phát sợ như thế, mà rõ ràng đã nói mình mời sau đó lại tự uống say?

Lương Tư Triết nhìn hóa đơn từ đầu tới cuối, sau khi chắc chắn rằng số lẻ chính xác, anh đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi đến bên Tào Diệp ngồi sát bên cạnh cậu, một cánh tay khoác lên sau lưng cậu, nhìn cậu chòng chọc hai giây, thở dài một tiếng, sau đó cúi người ghé vào tai cậu, thấp giọng nói một cách hơi bất lực: “Này cậu chủ, đã nói là cậu mời kia mà?”

Có lẽ lúc trò chuyện hơi thở thổi vào trong tai khiến Tào Diệp cảm thấy hơi ngứa, cậu giơ tay xoa xoa tai, cuối cùng xem như mở mắt ra, hoang mang nhìn Lương Tư Triết, hiển nhiên là uống đến mơ hồ rồi.

Lương Tư Triết gấp tờ giấy lại, cầm một góc, giơ ra cột thanh toán cuối cùng trước mặt cậu.

Tào Diệp hí mắt nhìn một lúc lâu, mới hậu tri hậu giác hiểu được dụng ý hành động này của Lương Tư Triết.

Cũng may cậu không tính ăn quýt, đồng thời uống say cũng không quên vụ mời khách, cậu rút một tấm thẻ trong túi ra, đập mạnh lên bàn, nói rõ to: “Đương, đương nhiên là em mời rồi...” Lương Tư Triết thở phào nhẹ nhõm, vẫn ổn, tình huống không bất bất như trong tưởng tượng.

“Mặt khẩu là sinh nhật em...” Tào Diệp vẫn nằm sấp trên cánh tay, mắt nhắm lại, mơ hồ nói không rõ.

Lương Tư Triết cầm lấy tấm thẻ kia: “Sinh nhật cậu là hôm nào?”

“27 tháng 09.” Tào Diệp nói xong xoay đầu sang vùi vào trong cánh tay.

Nhỏ hơn mình hai tuổi... Lương Tư Triết tính ra năm sinh của cậu, đứng lên đi tới quầy lễ tân tính tiền.

Hai phút sau, nhân viên lễ tân phụ trách thanh toán uyển chuyển ám chỉ cho Lương Tư Triết: “Thưa anh, anh còn thẻ khác không?”

Lương Tư Triết ngây ra một lát mới hiểu ám chỉ trong đó:

“Không có, chỉ có một tấm này, có vấn đề gì không?”

Cô gái phục vụ nở nụ cười mỉm vừa vặn: “Hình như số dư không đủ ạ.”

“VẬY... quẹt ba nghìn tư thì sao?” Lương Tư Triết hỏi.

Nếu như chỉ thiếu hơn ba trăm, thì phần còn lại vẫn miễn cưỡng bù được...

Cô nhân viên cúi đầu thử, tiếp đó ngẩng đầu nhìn anh mỉm cười: “Không được.”

“Thử ba nghìn xem sao?”

“Vẫn không được.”

“Một nghìn?” Lương Tư Triết quyết tâm nói một con số, đến lúc này anh đã đoán được mình chỉ có thể bỏ lại Tào Diệp ở đây, còn mình về Lam Yến một chuyến để lấy tiền.

Nhưng trong tấm thẻ này của Tào Diệp rốt cuộc còn lại bao nhiêu tiền, anh thật sự hơi tò mò, buổi chiều tràn đầy phấn khởi nói muốn ăn một bữa ngon, lại giàu có hào sảng dẫn anh tới đây, dù sao cũng sẽ không đến mức trên người chẳng có lấy một nghìn tệ chứ?

Lần này nhân viên phục vụ cũng hơi xấu hổ, nụ cười trên mặt hơi cứng lại có thể nhìn bằng mắt thường: “Vẫn không đủ...”

Hai khuỷu tay của Lương Tư Triết gác lên mặt bàn đá cẩm thạch ở quầy lễ tân, một tay nâng lên đỡ thái dương: “Làm phiền thử lần cuối cùng giúp tôi, một trăm được không?”

Lần này cô nhân viên dường như cũng cảm thấy khó mà mở miệng, lắc đầu lộ ra một nụ cười “Thưa anh có phải anh đang đùa tôi không” với anh.

Đến lúc này Lương Tư Triết mới dám tin chắc, chiếc quần jeans rách bẽ ngoài xấu xí mình đang mặc này, gần như quẹt hết một tấm thẻ của Tào Diệp.

Mà cậu chủ nhỏ ra tay hào phóng này hình như đến bây giờ vẫn chưa nhận ra rằng mình đã trở thành không xu dính túi bởi vì cái quần này.

Lương Tư Triết suýt cởi chiếc quần jeans này ra ngay tại chỗ để gán nợ, nhưng cân nhắc đến hành động này chắc chắn sẽ bị người đi đường đánh giá là hành vi tồi tệ “Ăn cơm chùa không

được thì giở trò lưu manh”, ý tưởng này chỉ thoáng hiện ra một giây trong đầu anh rồi nhanh chóng bị gạt đi.

Lương Tư Triết hơi đau đầu thở dài một hơi, giữ vững tinh thần thương lượng với cô nhân viên: “Trong người tôi không đủ tiền, tôi về lấy được không? Bạn của tôi ở kia,” Anh xoay người chỉ Tào Diệp nằm gục trên bàn, “Uống say rồi, trước tiên để cậu ta ở đây thế chấp, một lúc được không?”

Nhân viên phục vụ nghiêng nửa người dưới nhìn về phía anh chỉ, hỏi: “Khoảng bao lâu?”

“Gần một tiếng?” Lương Tư Triết tính toán thời gian Trịnh Dân lái xe đưa họ tới đây.

“Được.” Nhân viên phục vụ khéo hiểu lòng người đồng ý.

Trước khi đi Lương Tư Triết quay đầu nhìn Tào Diệp một cái, đối phương vẫn duy trì tư thế gục xuống bàn, một lúc lâu cũng không cử động.

Lần này sẽ không gồng tê cánh tay đấy chứ? Trong đầu anh thoáng hiện lên suy nghĩ này, sau đó quay đầu ra khỏi quán món Nhật.

Thời gian trở về gần như gấp đôi so với dự tính, chỉ đón xe taxi thôi đã hết hai mươi phút.

Đang trong giờ cao điểm tan làm, hầu như trên mỗi chiếc xe taxi đều chở khách, Lương Tư Triết chờ tới mức mất kiên nhẫn, cuối cùng ngồi vào một chiếc taxi dù giá cao hơn.

Đường vành đai 4 của Hải Điện bị tắc chặt như nêm cối, một cái đèn giao thông có lẽ phải đi qua ba bốn hàng xe mới có thể thành công phá vây, tài xế giẫm phanh vừa đi vừa nghỉ, thân xe không ngừng lắc lư, đèn phanh đằng sau đuôi xe phía trước sáng lên lại tắt, nhấp nháy tới nỗi khiến Lương Tư Triết quáng mắt, giống như đang có một giấc mơ lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ.

Anh nghiêng mặt sang nhìn con đường chịu tải vô số chiếc xe, đầy đến mức sắp tràn ra, nghĩ rằng nếu như ngón tay mình không bị gãy, liệu giờ phút này có phải mình đã quen với thành phố quanh năm tắc đường này không?

Chợ đêm phố Nhân Tú nằm ở ven thành phố vẫn nhộn nhịp như thường lệ, các quầy hàng lan ra hai bên hẻm, xe không chen vào được.

Lương Tư Triết trả tiền xuống xe, dựa theo giá cả đã thỏa thuận trước khi lên xe, chuyến này anh mất một trăm năm mươi tệ. Anh bước nhanh xuyên qua các quầy hàng vang lên tiếng dẫu sôi xì xèo, nhắc chân bước lên bậc thang trước Lam Yển.

Giống như mỗi một đêm trước kia, vào Lam Yển, những bài hát nước bọt ồn ào rung trời và đèn neon nhấp nháy đập vào mặt. Một bước chân gộp hai bậc thang đi lên, Lương Tư Triết đẩy cửa vào phòng của mình, để nằm vali dựng đứng bên tường, mở nó ra, ngồi xổm xuống lấy ra ba, bốn tấm thẻ từ cái túi ngậm bên trong cùng, nhìn một lượt theo thứ tự, sau đó rút một tấm trong đó ra nhét vào trong túi và đặt những tấm thẻ còn lại về chỗ cũ. Nếu như nhớ anh không lầm, trong tấm thẻ này còn khoảng năm nghìn tệ, đủ để thanh toán.

Lương Tư Triết khóa kỹ vali, đặt về góc tường. Theo lý thuyết tòa nhà kiểu cũ an toàn kém như Lam Yển, ở trong này phải đặc biệt chú ý phòng trộm mới đúng, dù sao những thanh niên hơi linh hoạt một chút như họ cũng có thể thoải mái trèo lên sân thượng, càng khỏi phải nói nếu là một tên trộm thật sự muốn sờ vào căn phòng nào đó, vậy quả là dễ như trở bàn tay.

Nhưng cuộc sống của khách trọ sống ở nhà khách trên tầng ba rất túng quẫn, nói chung ngay cả trộm cũng chẳng thèm đến thăm, vì vậy tỷ lệ trộm cắp xảy ra ở đây lại thấp tới mức khác thường.

Lúc rời khỏi phố Nhân Tú Lương Tư Triết bỗng nhiên sinh ra một chút cảm xúc không nở, ngay cả bản thân anh cũng có phần khó có thể tin được sự không nở đến bất thành hình này, dù sao nơi đây thật sự không có gì đáng để lưu luyến.



Tạp âm làm phiền, mùi khói dầu hun người, điều kiện phòng ở tồi tệ, còn có những người đàn ông trung niên bụng phệ ra vào Lam Yển.

Trong khoảnh khắc quay đầu, ông chủ của quán mì Lão Đỗ đang bưng một bát mì thịt bò nóng hôi hổi đi ra, hơi nóng bốc lên khiến kính của chú bị phủ một lớp sương trắng dày, Lương Tư Triết nghĩ có lẽ mình không nỡ xa mùi khói lửa trên con phố này.

Bạn nhìn những con người sinh hoạt ở đây, sống trong những ngõ cụt đồ nát không chịu nổi và đối mặt với việc phá dỡ bất cứ lúc nào, từ sáng sớm mở mắt ra đã bắt đầu đợi việc làm ăn đến cửa, đợi mãi đến đêm khuya rạng sáng cả thành phố đều yên tĩnh lại.

Cuộc sống trông có vẻ tẻ nhạt ngày này qua ngày khác, chẳng phải họ vẫn sống tiếp một cách vô cùng náo nhiệt mà nhân nhả thoải mái sao?

Nói chung mỗi người đều có cách sống của riêng mình, không lẽ niềm vui của nghệ sĩ violin sẽ cao cấp hơn và sâu sắc hơn niềm vui của những người này? Dường như cũng không phải vậy.

Lương Tư Triết mê man nghĩ, tuy nói như thế, nhưng chấp nhận quãng đời về sau của mình chỉ có thể sống một cuộc sống tẻ nhạt bình thường, không có mong đợi, quá trình này vẫn rất khó khăn.

Nghĩ đến đây anh bỗng chốc hiểu ra sự không nỡ của mình đến từ đâu, thật ra nó không đến từ cái gọi là khói lửa, mà là những hứa hẹn và mong đợi hảo huyền mà con hẻm nhỏ này mang đến cho anh.

Như thế chỉ cần mình cố gắng thích nghi với nơi đây, thì sẽ không phải giống như những người bị mắc kẹt trong cuộc sống thế này, anh có thể đi ra, có thể trốn thoát khỏi đây.

Suy cho cùng, mình vẫn từng có chờ mong với màn ảnh lớn... Nếu không, lúc hy vọng bị dập tắt sẽ không luyến tiếc đến thế. Trên đường trở về xe cộ ít đi một chút, nhưng cũng không tốt

hơn lúc đến là bao, xe taxi vẫn vừa đi vừa nghỉ như cũ.

Lương Tư Triết lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, đã một tiếng rưỡi kể từ lúc ra khỏi quán món Nhật kia, có lẽ mình sẽ không bị nhân viên phục vụ lầm tưởng là người vớt bỏ bạn ăn quyết đầu nhỉ?

Xe taxi chạy mất nửa tiếng mới đến nơi, cuối cùng dừng lại ở con đường trước quán món Nhật, Lương Tư Triết xuống xe đóng cửa xe lại, sải bước đi vào trong quán, lúc đẩy cửa anh nghiêng mặt sang nhìn về phía vị trí của Tào Diệp.

Khác với tư thế gục xuống bàn trước khi đi, lúc này Tào Diệp đang đối diện với hành lang, ngồi nghiêng trên chiếc ghế da, hai cùi chỏ chống lên đùi, đầu cúi thấp mặt hướng xuống đất, trước mặt là hai nhân viên phục vụ đang cầm dụng cụ quét dọn cùi người dọn dẹp mặt đất.

Nôn à? Lương Tư Triết cảm thấy đầu mình lại to ra một vòng, anh bước nhanh đi tới, đến gần mới phát hiện nhân viên phục vụ đang quét vụn thủy tinh trên mặt đất.

Anh lập tức phán đoán xảy ra chuyện gì, Tào Diệp làm vỡ cốc, có thể suy đoán từ mảnh vỡ thủy tinh trong xéng hốt rác, có lẽ không chỉ làm vỡ một cái.

Tào Diệp vẫn cúi đầu, duy trì tư thế cũ, nghe thấy tiếng bước chân cũng không ngẩng đầu.

Lương Tư Triết đi đến bên cạnh cậu nửa ngồi nửa quỳ, hạ giọng hỏi: “Này người anh em, tình huống này là sao hả?”

Tào Diệp chậm chậm xoay cổ, nghiêng mặt qua nhìn anh, trong đôi mắt say ngà ngà lộ ra kinh ngạc: “Anh chưa đi à?”

“Tôi đi đâu đây?” Lương Tư Triết hơi buồn cười, “Trốn thanh toán?”

“Nham... Thành ấy, không phải anh nói muốn về...” Tào Diệp lại cúi đầu xuống, hai bàn tay phủ lên mặt chậm rãi xoa mấy lần, tốc độ nói rất chậm, “Em ngủ một giấc tỉnh dậy anh không có ở đây, tưởng anh cứ đi như thế.”

Lương Tư Triết không phản bác được, anh nghĩ Tào Diệp thật sự

say đến hồ đồ rồi, thế mà lại cho rằng mình về Nham Thành, giờ đang là hơn nửa đêm không lẽ định bay về à... Anh giơ tay vỗ vỗ bả vai Tào Diệp, không nói gì cả mà đứng thẳng dậy đến quây lể tân tính tiền.

Lúc này anh cảm thấy tâm như nước lặn, tất cả mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay đều khiến anh bất ngờ, nâng cao ngưỡng chịu đựng của anh đối với các loại tình huống bất ngờ. Cho nên lúc cô nhân viên phục vụ ở quây lể tân nói cho anh biết, mấy cái cốc vừa rồi Tào Diệp làm vỡ giá trị gần hai ngàn tệ, Lương Tư Triết chỉ đứng tại chỗ tỉnh bơ hít sâu một hơi, sau đó mặt không biểu cảm lấy thẻ ngân hàng trong túi ra đưa cho nhân viên phục vụ: “Trước tiên xem thử có đủ không?” Cô nhân viên phục vụ vẫn duy trì nụ cười mỉm vừa vắn: “Vẫn là số dư không đủ.”

Cũng may lần này trong thẻ chỉ thiếu chưa đến một trăm tệ, Lương Tư Triết cúi đầu lấy một trăm năm mươi tệ lúc nãy mình đón xe còn thừa ra, rút ra một trăm tệ tiền mặt bỏ vào cho đủ tiền.

Cầm một tờ năm mươi tệ tiền mặt còn sót lại trong tay, anh cảm thấy lúc này con tiên sư nó đáng để uống một chén rượu chúc mừng, thế mà vẫn còn lại năm mươi tệ bắt xe, ông trời đối xử với mình thật sự không tệ.

Anh đi đến bàn của Tào Diệp, cầm lấy non nửa cốc rượu mơ xanh Tào Diệp uống thừa trên bàn, ngửa đầu uống cạn sạch, sau đó duỗi tay vỗ vỗ sau gáy Tào Diệp: “Có thể đứng lên không?” Tào Diệp hất tay anh ra, giống như động vật họ mèo kháng cự con người vuốt ve, sau đó loạng choạng chống bàn đứng lên: “Có thể...” Nói còn chưa dứt lời cơ thể đã sắp ngã xuống, Lương Tư Triết tay lạnh mắt lệ giơ tay đỡ cậu một cái, rồi vịn cánh tay cậu đi ra ngoài.

Người gác cửa đứng ở cửa ân cần chạy đến giúp đỡ, giúp họ chặn một chiếc taxi ở ven đường, chỉ huy chiếc xe từ đường vòng rẽ đến cửa, lại giúp đỡ Lương Tư Triết nhét Tào Diệp vào trong xe. Lương Tư Triết nói tiếng cảm ơn, còn mình thì lên xe từ cửa bên

kia, khoảnh khắc ngồi vào trong xe đóng cửa lại, anh thở dài một cái nhẹ nhõm, nhắm mắt dựa đầu vào lưng ghế, trầm nghĩ một ngày hỗn loạn tồi tệ này cuối cùng sắp hết rồi, sau khi về Lam Yến anh phải trèo lên sân thượng để thanh tịnh một lúc.

## Chương 27: Quá Khứ 8

### DTV-EBOOK

Hơn mười giờ đêm, bằng mắt thường cũng có thể thấy xe cộ trên đường đã ít hơn hẳn, nhiệt độ ban đêm không cao, tài xế không bật máy điều hòa trong xe, Lương Tư Triết hạ cửa kính xe xuống hết cỡ, để gió ở bên ngoài thổi vào. Trên đường gặp đèn đỏ, tài xế giảm phanh dừng xe lại, đầu của Tào Diệp từ trên lưng ghế trượt sang bên cạnh, đập lên bả vai Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết giơ tay đẩy đầu cậu về, để cậu ngồi dựa vào lưng ghế một lần nữa.

Những người trước kia quen biết Lương Tư Triết đều nhận xét anh rất đơn độc, một trong những biểu hiện đó là anh không thích tiếp xúc cơ thể, dù cho có thân quen với anh đến đâu chỉ cần cánh tay đặt trên vai anh vượt quá mười giây đồng hồ, nhất định sẽ bị anh túm cổ tay lấy xuống.

Lương Tư Triết cũng không nói được tật xấu này của mình từ đâu ra, dù sao từ lúc nhớ được chuyện anh đã không thích tiếp xúc cơ thể với người khác cho lắm, không đến mức kháng cự, cũng không phải là rối loạn tiếp xúc cơ thể, tóm lại sẽ nhạy cảm hơn người bình thường một chút.

Nhưng khoảng thời gian ở Lam Yển, tật xấu này của anh gần như sắp được Tào Diệp chữa khỏi, mới đầu anh còn nghi ngờ có phải Tào Diệp bị bệnh đói khát da dẻ gì đó không, nếu không sao lại thích dán sát vào mình như thế.

Nhưng về sau số lần nhiều rồi cũng lười đuổi tay đẩy cánh tay cậu ra từng lần một, bởi vì sau khi lấy ra Tào Diệp lại không biết

chán mà khoác lên bả vai anh.

Ví dụ như bây giờ, anh đẩy đầu Tào Diệp trở về, chẳng được bao lâu trọng lượng kia lại về trên bả vai mình, tới tới lui lui nhiều lần, Lương Tư Triết cũng lười quản cậu.

Bả vai Lương Tư Triết thẳng và xương rất cứng, đầu Tào Diệp đập lên trên không thoải mái, mấy phút sau lại tự dựa về lưng ghế, nhưng không được bao lâu, cái đầu kia lại trượt xuống bả vai anh.

Lương Tư Triết nhìn cậu ở bên cạnh giày vò qua lại, cũng cảm thấy mỏi cổ thay cậu.

Có lẽ giày vò khó chịu quá, khi cách Lam Yến còn một con đường nữa, đầu Tào Diệp đập bộp một cái lên bả vai Lương Tư Triết, lần này đập rất mạnh, ngay cả Lương Tư Triết cũng cảm thấy xương bả vai hơi đau.

Tào Diệp bị đập tỉnh, ngồi thẳng xoa trán lẩm bẩm một câu: “Em muốn nôn.”

Gió bên ngoài thổi vào vù vù, Lương Tư Triết không nghe rõ lời cậu nói nên hỏi lại: “Hả?”

“Choáng đầu quá, muốn nôn.” Tào Diệp nâng giọng nói lại lần nữa.

Lương Tư Triết vẫn chưa kịp mở miệng, tài xế ngồi ở phía trước lái xe đã phanh lại như gặp phải đại địch, vừa chạy xe dọc ven đường vừa nói: “Không được nôn trên xe đâu, tôi cho các cậu dừng ở ven đường, quãng đường còn lại cũng không xa, cậu đỡ cậu ta về đi.”

“Nhưng tiền cháu mang có lẽ không đủ,” Nửa người trên của Lương Tư Triết nghiêng về phía trước, một cái tay chống lên ghế trước, “Vốn định sau khi đến nơi sẽ lên tầng lấy cho chú...”

“Cậu có bao nhiêu tiền?” Tài xế quay đầu lại hỏi cậu.

“Năm mươi.” Lương Tư Triết lấy tờ năm mươi trong túi ra cầm trong tay.

“Được rồi, năm mươi thì năm mươi, dù sao cũng tốt hơn nôn trên xe.” Tài xế nhận tiền xong hất tay ra ngoài, ra hiệu cho anh nhanh chóng dẫn Tào Diệp đi, sợ cậu làm bắn bùng xe của

mình.

Lương Tư Triết đỡ Tào Diệp xuống xe, để cậu ngồi xồm ở ven đường, mình thì đứng cúi người, hai tay chống lên đầu gối, nhìn cậu bảo: “Nôn đi cậu ảm.”

Đến lúc này anh vẫn không hiểu sao Tào Diệp lại say đến mức này, rõ ràng trước đó bản thân anh cũng uống một cốc rượu trong đó, rõ ràng không có phản ứng chút nào mà....

Đồ uống căng hết cỡ là năm độ? Bảy độ? Tóm lại chắc chắn không cao hơn mười độ.

Tào Diệp ngồi xồm một lúc lâu cũng không nôn ra, một lúc sau mới ngẩng mặt lên nhìn Lương Tư Triết nói: “Em muốn đi tè.”

“Rốt cuộc là muốn nôn hay muốn tè hả...” Lương Tư Triết bắt đầu cảm thấy cậu chủ này rõ là khó hầu.

Tào Diệp nghĩ một lát, cho anh một lời khẳng định: “Muốn đi tè.”

Lương Tư Triết đứng thẳng người nhìn xung quanh, không nhìn thấy nhà vệ sinh công cộng, trực tiếp giải quyết ở ven đường hình như có vẻ đôi phong bại tục, huống chi giờ này trên đường cái vẫn có người qua lại nữa chứ...

“Vậy thì hết cách rồi.” Anh nói thầm một câu.

Sau đó cúi đầu xuống nhìn Tào Diệp, “Trở về rồi tè, đi thôi.” Tiếp đó duỗi tay kéo Tào Diệp đứng lên.

Lúc đứng lên Tào Diệp lại lảm bảm một câu: “Sắp không nhìn được nữa.”

“Vậy cậu tè ra quần là được mà.” Lương Tư Triết nói một cách không có tình người.

Tào Diệp đứng không vững, trên đường đi chân nam đá chân chiêu mà lại cứ như mình rất có chủ kiến vậy, tư thế muốn dẫn đường.

Đỡ một con ma men có chiều cao cân nặng xấp xỉ mình vốn đã khiến Lương Tư Triết cảm thấy hơi tốn sức, càng khỏi nói còn phải luôn luôn đề phòng Tào Diệp dẫn mình đi vào trong rãnh ở ven đường.

Bây giờ bọn trẻ con dậy thì đều trưởng thành sớm như thế hả...  
Lúc một lần nữa kéo Tào Diệp từ con đường chệch hướng về quỹ đạo, Lương Tư Triết cắn răng nghĩ, nhàn rồi không có chuyện gì mà cao tòng ngồng thế này để làm gì?  
Lúc này anh cũng không đoái hoài đến tiếp xúc cơ thể gì đó, túm cánh tay Tào Diệp kéo cơ thể cậu gần về phía mình, để dễ khống chế cậu không đi lung tung hơn.  
Lần đầu tiên trong đời Tào Diệp say rượu, khó chịu muốn chết, vừa mở mắt ra đã cảm thấy thế giới trước mắt đều lắc lư, nhìn cái gì cũng chóng mặt.

Ánh đèn xe chớp tắt trên đường trong mắt cậu nhấp nhòe như những túm chỉ mơ hồ, bảng hiệu của quán nhỏ ven đường nhấp nháy đủ loại đèn neon, tất cả đều trộn lẫn vào nhau, giống như gói một mảng thuốc màu không biết là gì lên võng mạc.  
Cậu nghĩ đây là đâu, trước kia hình như mình chưa tới bao giờ...  
Mở mắt ra muốn nhìn rõ ràng xung quanh, nhưng vẫn không đoán được mình đang ở nơi nào.  
Không phải là ở Nham Thành chứ? Tào Diệp đột nhiên tỉnh ngộ, Lương Tư Triết dẫn cậu về Nham Thành!  
Cậu nghiêng mặt sang nhìn Lương Tư Triết, đối phương đang cố hết sức kéo cậu đi về phía trước, chân mày nhíu lại, trên trán toát ra một lớp mồ hôi mỏng, lúc hai hàng mi chớp dưới ánh đèn neon, khiến bên tai cậu lại vang lên tiếng ve kêu trên cây ở bên đường.  
“Anh yên tâm...” Tào Diệp bỗng nhiên lên tiếng, gần như là thốt ra.  
Lúc này góc đường vang lên tiếng phanh xe chói tai, hai chiếc xe một vào một ra suýt nữa xảy ra sự cố va chạm, Tào Diệp nói được một nửa thì bị cắt ngang, sự chú ý bị hấp dẫn bởi âm thanh kia, cậu quay đầu nhìn sang.  
Lương Tư Triết quay sang khó hiểu nhìn cậu: “Yên tâm gì cơ?”  
Não vốn đã mơ màng cứng nhắc không hoạt động, lại thêm sự gián đoạn này, lúc Tào Diệp quay đầu lại thì quên mất trước đó mình muốn nói gì, cố gắng suy tư một lúc lâu mới nặn ra một



câu: “Em muốn đi tè.”

Tổng chiều dài của phố Nhân Tú ít nhất cũng phải hai trăm mét, Lam Yến lại ở vị trí trong cùng nhất, Lương Tư Triết đỡ Tào Diệp đứng ở đầu đường dừng lại, lau mồ hôi trên trán, dự tính thời gian đi đến cuối hẻm, cảm thấy đến khi họ trở về phòng, nói không chừng Tào Diệp sẽ tè ra quần thật...

Anh đỡ Tào Diệp đi về phía trước mấy bước, đi đến cửa quán mì Lão Đỗ, hỏi thăm ông chủ có thể mượn dùng nhà vệ sinh một lúc không.

Mấy ngày qua họ thường tới đây ăn mì, mỗi ngày đều đi lại trên con hẻm này, gần như đã trở thành khách quen, ông chủ nhiệt tình bảo họ đi vào, giúp mở cửa nhà vệ sinh, lúc gần đi còn đặc biệt nhìn Tào Diệp một cái: “Sao lại uống tới mức này?”

“Tửu lượng kém quá.” Lương Tư Triết nói, lại cảm ơn ông chủ, sau đó đỡ Tào Diệp đi vào.

Anh đỡ Tào Diệp đến trước bồn cầu, cúi người nâng vòng bồn cầu lên giúp cậu, vỗ bả vai Tào Diệp một cái trước khi đi ra: “Có thể tự tè đúng không?”

Tào Diệp không nói chuyện, đứng trước bồn cầu bắt đầu mở dây lưng.

Lương Tư Triết kéo cửa định đi ra ngoài, Tào Diệp lại “Oái” một tiếng, Lương Tư Triết nhìn lại, vừa rồi Tào Diệp đứng không vững nên lão đảo về phía trước một bước, đầu gối đập vào mép bồn cầu, lúc này đang cúi người dùng tay xoa đầu gối: “Đau chết mất...”

Lương Tư Triết đau cả đầu, anh nghĩ bây giờ mình nên dứt khoát đi ra ngoài, mặc kệ Tào Diệp tự sinh tự diệt giày vò bên trong, nhưng cuối cùng vẫn không đành lòng, cam chịu số phận thở dài đi tới hỏi: “Không sao chứ?”

Dây lưng của Tào Diệp đã mở, khóa cũng kéo xuống rồi, khi Lương Tư Triết nhìn về phía đầu gối của cậu, ánh mắt lơ đãng quét qua khóa kéo mở rộng dưới bụng cậu, một giây sau phi lễ chớ nhìn quay đi, nhìn về hướng khác thầm nghĩ trẻ con bây giờ

đúng là dây thì sớm thật đấy...

Tào Diệp xoa nhẹ đầu gối hai cái, đứng dưng đứng lên.

Lương Tư Triết đứng phía sau quay lưng lại với cậu, dùng một bên bả vai đỡ lấy cậu, để phòng Tào Diệp ngã ngửa ra.

Có lẽ Tào Diệp cảm thấy đằng sau có người đỡ rất thoải mái, nên chẳng hề khách sáo dựa vào anh bắt đầu tè.

Nghe bên cạnh vang lên tiếng xả nước của Tào Diệp, Lương Tư Triết đau đầu nghĩ một ngày này trôi qua quá mức giày vò, trước tiên gác lại chuyện thủ vai không nghĩ nữa, chỉ những chuyện bực mình xảy ra phía sau đã đủ khiến anh kiệt sức rồi.

Đầu tiên là bị người ta hiểu lầm làm chuyện mèo mả gà đồng trong phòng quay với Tào Diệp, sau đó lại chạy tới chạy lui một chuyến bù măt mấy nghìn tệ, bây giờ lại đỡ Tào Diệp đi tè... toàn chuyện quái gì đây hả.

Khoảng cách quá gần, Lương Tư Triết gần như có thể cảm giác được Tào Diệp tè xong còn lắc hai cái, sau đó là âm thanh kéo khóa quần và thắt dây lưng.

Đỡ Tào Diệp đi ra ngoài, Lương Tư Triết nói một tiếng cảm ơn với ông chủ, lúc này ông chủ lại bắt đầu bận bịu, đang gọi món cho khách nên nghe vậy vội vàng ngừng đầu đáp một câu: “Khách sáo gì chứ”.

Đi ra từ quán mì Lão Đỗ, Tào Diệp giống như không có xương dựa vào Lương Tư Triết, Lương Tư Triết đỡ bả vai cậu, nhìn đèn bảng hiệu nhấp nháy của Lam Yến ở xa, lần đầu tiên cảm thấy con hẻm này dài đến vậy.

Anh nghĩ nếu không thì tốc chiến tốc thắng đi, nhanh chóng xách Tào Diệp về cho xong việc, chứ đỡ cậu đi như thế này anh vẫn chưa biết phải mất bao lâu mới có thể đến nơi.

Anh nghiêng mặt sang quan sát Tào Diệp từ trên xuống dưới, nghĩ rằng có lẽ mình cũng nổi? Dù sao cũng ăn cơm nhiều hơn hai năm mà phải không?

Lương Tư Triết hơi cúi người đứng trước mặt Tào Diệp, cắn răng nâng đùi Tào Diệp cõng cậu lên, trong lòng yên lặng xía xói một câu: Cậu trai à, cậu thật sự nặng như lợn chết ấy...

Chiều cao quá ngang nhau, Tào Diệp uống tới mức như một đồng bần nhào lại không chịu phối hợp, cho nên Lương Tư Triết dùng rất nhiều sức cũng không thể xốc cậu lên cao trên lưng mình, chỉ có thể mặc cho hai cái chân của cậu kéo lê trên mặt đất.

Tào Diệp nằm sấp trên lưng Lương Tư Triết, cảm thấy chỗ nào cũng khó chịu.

Xương vai trên lưng Lương Tư Triết hơi lồi, cần đến nỗi ngực cậu hơi đau, một lọn tóc rối Lương Tư Triết buộc sau đầu thỉnh thoảng đâm vào mặt cậu, làm cậu cảm thấy vừa ngứa vừa châm chích.

Thế là cậu chẳng hề suy nghĩ giờ tay nắm lấy nhúm tóc kia.

Động tác của Lương Tư Triết dừng lại, trong nháy mắt muốn vùng tay ném Tào Diệp vào trong thùng rác ở ven đường.

So với tiếp xúc cơ thể, anh càng ghét người khác chạm vào tóc anh hơn.

Nhưng Tào Diệp hoàn toàn không biết gì về chuyện này, một giây sau tháo dây thun anh dùng để buộc tóc xuống.

Đột, oắt con chết tiệt này cố ý đúng không? Lương Tư Triết nghiêng rằng, hơi nghiêng đầu, hạ giọng nói một câu lạnh lùng: “Muốn chết à?”

“Em khó chịu quá...” Tào Diệp sau lưng anh khàn giọng lắm lắm.

Lương Tư Triết không chắc chắn cậu có đang tỏ ra ngoan ngoãn không, mấy ngày nay anh đã nhìn ra một chiêu sở trường nhất của Tào Diệp đó là giả ngoan.

Nhưng bây giờ Tào Diệp nói như vậy, đúng là có vẻ vô cùng đáng thương.

Thế là Lương Tư Triết nhin được sự kích động ném cậu vào trong thùng rác, cứ để mái tóc xõa tung như thế cống cậu đi về phía trước.

Không bị tóc cản trở, đầu Tào Diệp dựa xuống, dán trên gáy Lương Tư Triết.

Qua mái tóc xoa bên gáy, Lương Tư Triết cảm nhận được nhiệt độ gò má của Tào Diệp, còn có hơi thở cậu phun ra bên gáy lúc hít thở, ướt át, nóng bỏng, khiến Lương Tư Triết cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Anh nhìn đủ một hơi và tăng tốc bước chân.

Thực khách ngồi ở hàng ăn nửa ngoài trời đều quay lại, tò mò nhìn cảnh này.

Lương Tư Triết như thể không nghe thấy, dồn hết sức lực, chỉ lo cúi đầu đi về phía trước, vừa lôi vừa cổng Tào Diệp vào Lam Yển. Mà khi đứng bên dưới bậc thang gỗ, nhìn cầu thang ba tầng chiếm cứ trước mặt mình, tâm lý vững vàng cả đêm của Lương Tư Triết hoàn toàn sụp đổ.

Rõ ràng người chịu nhục nhã vào buổi chiều là mình, dựa vào đâu bây giờ Tào Diệp lại uống giống như lợn chết vậy?

Rõ ràng phải là anh say khướt, sau đó được Tào Diệp cổng về mới khoa học chứ nhỉ!

## Chương 28: Quá Khứ 9

### DTV-EBOOK

Lương Tư Triết đặt Tào Diệp xuống, trước tiên để cậu ngồi trên bậc thang ở tầng dưới cùng, còn mình kéo vạt áo thun lên lau mồ hôi trên trán, sau đó dựa vào lan can cầu thang thở hắt một hơi.

Anh vừa kéo cổ áo thun quạt gió, vừa đợi người quen từ tầng hai đi xuống giúp anh đưa Tào Diệp lên.

Nhưng mà việc kinh doanh tối nay của Lam Yến tốt một cách kỳ lạ, giờ này lại là thời điểm buổi diễn tối náo nhiệt nhất, tất cả nhân viên phục vụ đều bận rộn chân không chạm đất, không ai chú ý đến hai thiếu niên nhếch nhác này.

“Này.” Lương Tư Triết đi đến trước mặt Tào Diệp ngồi xổm xuống, anh muốn dọa Tào Diệp, để cậu tự leo lên, hoặc là ở dưới đây một đêm.

Tào Diệp khó chịu muốn chết, đầu tựa vào đầu gối, lúc này ngẩng đầu nhìn anh, mặt cũng nhả lại, trong mắt nổi lên tơ máu đỏ, trên người chẳng còn chút sức sống hùng hực thường ngày.

Không thể uống rượu thì đừng uống... Vừa thấy dáng vẻ này của cậu là Lương Tư Triết lại mềm lòng, không nói được lời hù dọa, anh duỗi tay nhéo mặt cậu.

Trên mặt Tào Diệp vẫn còn vương chút mũm mĩm của trẻ con, cảm xúc bóp vào rất sướng, ỉu xiu lại còn bị bóp mặt, trông có vẻ thê thảm, Lương Tư Triết không nhìn được, nhìn cậu cười một tiếng.

Tào Diệp giơ tay hất tay anh ra, vẻ mặt không vui cho lắm, như thể một giây sau sẽ lộ ra răng nhọn của mình cắn anh một cái.

“Gọi anh đi,” Lương Tư Triết kìm lòng không đậu trên cậu, “Gọi rồi anh sẽ công cậu lên, nếu không mặc kệ cậu.”

Tào Diệp uống say bại lộ bản tính, điệu bộ giả ngoan ngày thường ném hết ra sau đầu, vẻ mặt rất thối, biểu cảm “Anh lại chọc tui tui sẽ nổi khùng thật đó”.

Lương Tư Triết vô cùng có kiên nhẫn đợi cậu mở miệng, lại giơ tay nhéo mặt cậu: “Mau gọi.”

Lúc này Tào Diệp thấy rõ mình đang ở Lam Yến, cậu mơ hồ nghĩ, Nham Thành gì chứ, rõ ràng vẫn ở trong con hẻm tồi tàn này, Lương Tư Triết là đồ lừa đảo... Hoàn toàn không ý thức được trước đó đều là ảo giác của mình, chẳng có liên quan gì đến Lương Tư Triết.

Cậu nóng nảy nghiêng đầu tránh khỏi tay Lương Tư Triết, lại vùi đầu trên đầu gối.

Lương Tư Triết nghỉ ngơi đủ rồi, hít thở cũng đều rồi, không cố tình trên cậu nữa, anh cầm lấy dây thun Tào Diệp nắm chặt trong lòng bàn tay, đứng dậy buộc tóc lại, sau đó tới gần kéo cánh tay cậu lên, đỡ cậu bước từng bước đi lên tầng.

Bình thường đi lên tầng kiểu gì cũng sẽ gặp được một hai gương mặt quen thuộc chào hỏi anh, mà hôm nay leo lâu như thế lại không gặp lấy một người.

Vất vả “xách” Tào Diệp về phòng, trên người Lương Tư Triết đã bị mồ hôi thấm ướt hết, anh lười di chuyển thêm một bước vào trong, trong nháy mắt đẩy cửa thì thoát lực.

Tào Diệp cũng khó chịu đến cực hạn, vừa vào phòng đã muốn ngã lên giường.

Này, đây là giường của tôi... Lương Tư Triết định lên tiếng, nghĩ lại cứ thế đi, cái giường bên cạnh ít nhất còn phải đi hai, ba bước nữa cơ, anh thật sự là mệt bỏ hơi tai rồi, không muốn đi thêm một bước nào nữa.

Anh đỡ Tào Diệp nằm xuống, lúc lưng Tào Diệp dính vào giường thì đè lên cánh tay Lương Tư Triết, nửa người trên của Lương Tư Triết cong xuống, muốn rút cánh tay mình ra, mồ hôi trên trán anh chảy xuống dọc theo bên mặt, chảy qua cằm, Lương Tư

Triết cảm thấy hơi ngứa, toan giơ tay lau đi, một giọt mồ hôi rơi xuống rồi.

Động tác giơ tay lau mồ hôi dừng lại, Lương Tư Triết cúi đầu nhìn về phía Tào Diệp, giọt mồ hôi kia đúng lúc rơi trên môi Tào Diệp, nói chính xác là rơi xuống môi dưới của cậu.

Hình môi của Tào Diệp rất đẹp, môi dưới đầy đặn, thế là giọt mồ hôi kia nhanh chóng trượt vào giữa môi cậu.

Cái này xấu hổ quá... động tác của Lương Tư Triết cứng đờ.

Cánh tay khựng lại giữa không trung hạ xuống, dừng ở trên môi Tào Diệp.

Lương Tư Triết định dùng ngón tay cái lau đi giọt mồ hôi kia, trong nháy mắt lại nghĩ rằng có phải lấy tờ khăn giấy lau sẽ thích hợp hơn không... Chỉ do dự một chớp mắt thôi, bờ môi Tào Diệp khẽ cử động, nhấp mắt giọt mồ hôi ở giữa môi kia.

Ê... Lương Tư Triết vẫn chưa kịp lên tiếng ngăn cản, giọt mồ hôi đã biến mất không còn bóng dáng trên môi Tào Diệp, thế là anh chỉ có thể xấu hổ giơ cánh tay dừng giữa không trung lên, dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên trán và bên mặt mình.

Lúc này Tào Diệp mở mắt ra nhìn Lương Tư Triết.

Một tay Lương Tư Triết vẫn bị cậu đè dưới người, chưa kịp rút ra.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí như đứng im.

Người anh em, tôi không cố ý đâu... Lương Tư Triết yên lặng nói một câu trong lòng, Tào Diệp lại mở miệng, gọi tên anh: “Lương Tư Triết.”

“Ồi.” Lương Tư Triết mang theo áy náy lên tiếng.

Tào Diệp gọi tên anh xong, tạm ngừng vài giây đồng hồ, nhìn thẳng vào anh.

Lương Tư Triết trực giác có lẽ cậu sẽ không nói ra lời gì hay ho. Vất vả giày vò cả đêm đưa người lên đây, dám nói lời không êm tai cẩn thận tôi đánh cậu đấy bạn nhỏ à... Trong giây phút đó trong lòng Lương Tư Triết nghĩ như thế.

“Anh cho em uống rượu giả đấy à?” Tào Diệp nhìn anh chốc lát rồi hỏi, nói xong hai mắt nhắm nghiền, thấp giọng lầm bầm, “Tại sao lại mặn vậy...”

Lương Tư Triết dần mặt, sau khi phản ứng lại thì không nhìn được cười ra tiếng.

Anh rút tay từ dưới người Tào Diệp ra, nhìn Tào Diệp cười một lúc lâu, anh nghĩ đêm nay thê thảm đến thế, lúc này mình lại vẫn có thể cười như vậy với kẻ đầu sỏ trước mắt này.

Anh nghiêng người ngồi ở mép giường đưa lưng về phía Tào Diệp, thật ra có lẽ cũng không buồn cười đến mức đó, nhưng anh cười gần như không dừng lại được.

Như thế đã một năm không cười, tất cả đều tích lũy lại cười hết trong lúc này.

Đang cười giữa chừng, sau lưng anh Tào Diệp giơ tay vỗ vỗ lưng anh, khàn giọng nói nhỏ: “Anh đừng khóc mà...”

Lương Tư Triết hít thở sâu một hơi, để cho mình ngừng cười.

Có đôi khi biểu cảm muốn khóc và muốn cười của anh rất giống nhau, ví dụ như bây giờ, rõ ràng anh đang cười, Tào Diệp lại nhầm tưởng anh đang khóc.

“Không khóc.” Anh quay đầu nhìn về phía Tào Diệp, đối phương mở to mắt nhìn anh, men say nồng đậm trong mắt trộn lẫn với lo lắng rõ ràng, anh vỗ vỗ đầu cậu, giống như dỗ trẻ con, “Mau ngủ đi.”

“Đừng đụng vào đầu em.” Tào Diệp không hài lòng nói, sau đó như là yên tâm, lại nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Lương Tư Triết đứng lên, túm cổ áo thun cởi áo ra, lấy khăn mặt đi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Khi dòng nước ấm dội xuống đầu anh cảm thấy rất thoải mái, tâm trạng trở nên tốt hơn một cách khó hiểu, ngay cả bản thân anh cũng không nghĩ ra rốt cuộc là tại sao.

Rõ ràng mỗi một chuyện xảy ra hôm nay đều rất bức mình, đều đáng để anh nhắm mắt trần trọc trong đêm một lúc lâu, nhưng



lúc này đây anh lại không buồn nghĩ đến những chuyện này, mà gần như ném hết chúng ra sau đầu.

Lúc vươn tay đóng vò hoa sen, anh huýt sáo một câu, là giai điệu bài “Ngôi sao nhỏ” nhẹ nhàng, sau đó dùng khăn mặt lau tóc ra khỏi nhà tắm.

Lúc đi ra, bỗng nhiên một cục màu trắng xoay tròn bay về phía anh, anh phản ứng nhanh chóng giơ tay bắt lấy vật kia, cúi đầu xem xét, Tào Diệp ném đến một quyển kịch bản, là quyển tối hôm đó anh xem, “Mười ba ngày” Chu Như viết.

Nhưng khác biệt với tối hôm đó là lúc ấy Lương Tư Triết vẫn chưa biết kịch bản này có liên quan đến mình, mà bây giờ anh đã hiểu được, mình là một ứng viên cho vai chính trong “Mười ba ngày”, mà Tào Diệp là diễn viên chính khâm định[1].

[1] khâm định: xưa dùng để chỉ văn bản, quy định, pháp luật do vua quyết định.

Trong chương này ý chỉ Tào Diệp là diễn viên được Tào Tu Viễn chọn sẵn.

Anh ngẩng đầu nhìn Tào Diệp.

Vừa rồi trong lúc anh đi tắm, không biết tại sao Tào Diệp lại trèo lên giường của cậu, bây giờ đang nằm sấp trên gối, đưa lưng về phía anh, lẩm bẩm một câu: “Tặng anh đấy.”

Lương Tư Triết dừng lại tại chỗ nhìn cậu hồi lâu, kịch bản trong tay cũng không lật lấy một trang.

Một lúc sau anh cầm kịch bản đi đến bên giường Tào Diệp, đặt nó nằm ngay ngắn bên cạnh gối.

Anh nghĩ Tào Diệp thật sự say tới mức hồ đồ rồi, vật quan trọng thế này cũng có thể chấp tay nhường đi, nhưng ai bảo mình miễn cưỡng xem như là chính nhân quân tử chứ... Nghĩ vậy, anh nắm lấy bả vai Tào Diệp, hơi tốn sức lật người cậu lại.

Đêm nay đừng ngủ tê người nữa đấy, anh cúi đầu nhìn Tào Diệp

thầm nói.

Tắt đèn, Lương Tư Triết nằm trên giường của mình.

Trên giường vẫn lưu lại mùi cồn nhàn nhạt, cũng không khó ngủ.

Điện thoại bên gối rung lên một cái, anh mò mẫm cầm đến trước mặt, ánh sáng màn hình chói mắt khiến anh híp mắt lại. Có người gửi tin nhắn đến: “Tư Triết, sinh nhật vui vẻ! Nghe nói ông được đạo diễn Tào Tu Viễn chọn làm diễn viên, tốt quá, tôi đã nói người như ông làm gì cũng sẽ không bị mai một.

Có thời gian thì gọi lại, đều ở Bắc Kinh, bớt thời gian có thể ra ngoài tụ tập, mọi người rất nhớ ông.

Chúc ông vui vẻ!”

Lương Tư Triết nhìn thời gian của tin nhắn này, điện thoại đang rung liên tục, anh thoát về nhìn giao diện tin nhắn một cái, tất cả đều là lời chúc sinh nhật bạn học ở trường Trung học Âm nhạc trực thuộc của anh gửi đến.

Hôm nay là ngày 03 tháng 06 à... Lương Tư Triết nhìn ngày tháng trên màn hình nghĩ.

Nếu không phải nhận được tin nhắn chúc mừng, anh cũng quên mất hôm nay là sinh nhật mình.

Anh lần lượt trả lời “Cảm ơn”, sau đó tắt máy và đặt điện thoại bên gối.

Khi nhắm mắt lại anh nghĩ, đón sinh nhật này đúng là cảm xúc lẫn lộn... Sinh nhật vui vẻ nhé Lương Tư Triết, không vui vẻ cũng không sao, lại lớn thêm một tuổi rồi, mọi chuyện sẽ tốt hơn, anh tự nhủ trong lòng.

Vốn định trèo lên sân thượng suy nghĩ cuộc đời một lúc, nhưng đoạn đường cống Tào Diệp thật sự đã tiêu hao quá nhiều thể lực.

Bây giờ anh cảm thấy như là vừa chạy xong mười cây số, toàn

thân bủn rủn, hơi cử động cũng không muốn, chỉ muốn nằm liệt trên giường, không còn sức lực để trèo lên hai tầng nữa. Âm thanh KTV dưới tầng vẫn ồn ào như trước, nhưng có lẽ vì tiêu hao thể lực, đêm nay Lương Tư Triết nhắm mắt lại, hông đeo tai nghe, không lâu sau đã ngủ thiếp đi trong tiếng nhạc rung trời, mặc kệ hết nào là thổi vĩ, đàn violin, suy nghĩ về cuộc đời...

## Chương 29: Quá Khứ 10

### DTV-EBOOK

Một đêm không mộng mị.

Ngày hôm sau tỉnh dậy đã hơn chín giờ sáng, Lương Tư Triết chống giường ngồi dậy, nhìn không trung ngẩn ngơ một lát, sau đó nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp.

Tối hôm qua quên kéo rèm cửa, lúc này ánh mặt trời sáng chói chiếu vào qua cửa sổ, giường của Tào Diệp gần cửa sổ, ánh nắng chiếu nghiêng vào đúng lúc rọi lên mặt cậu.

Có lẽ là tia sáng chói quá, Tào Diệp hơi khó chịu nhíu mày, sau đó trở mình, nghiêng người nằm quay mặt về phía Lương Tư Triết tiếp tục ngủ say.

Ánh mắt Lương Tư Triết dừng lại mấy giây trên mặt cậu rồi quay đầu đi, cầm lấy điện thoại bên gối mở máy, thân máy rung mấy lần trong lòng bàn tay anh, sáng sớm lại có mấy tin nhắn chúc mừng gửi đến.

Trong những người gửi tin nhắn, chỉ có vài người là anh đã lưu số hiển thị tên, những người khác đều hiển thị là một dãy số xa lạ.

Trước kia ở trường trung học Âm nhạc trực thuộc Lương Tư Triết quá nổi tiếng, người anh quen biết không nhiều, nhưng người biết anh lại vô số kể.

Anh xuống giường, mang dép lê, cầm điện thoại mở giao diện danh bạ, trong lúc đợi nổi máy thì đi vào phòng vệ sinh, đoạn khép cửa lại, bắt đầu trò chuyện với bên kia.

\*

Ánh nắng quá chói mắt, cho dù quay lưng đi cũng có thể cảm nhận được trong phòng sáng tới mức khó chịu.

Vừa rồi Tào Diệp xoay người đã gần tỉnh rồi, có điều cậu vẫn chưa ngủ đủ nên trở mình ngủ tiếp, nhưng bây giờ làm thế nào cũng không ngủ được nữa.

Mơ mơ màng màng, cậu nghe thấy Lương Tư Triết gọi điện thoại trong phòng vệ sinh, mặc dù âm thanh đã giảm xuống rất thấp, nhưng cách một cánh cửa, vẫn có thể lảng máng nghe được anh đang nói gì.

“Cảm ơn nhé, suýt nữa tôi không nhớ ra hôm nay là sinh nhật mình....”

“Không có gì để chúc mừng, giống như ngày bình thường thôi...”

“Tay à, vẫn thế... không sao, ông nói đi, đã trôi qua lâu như vậy rồi...”

“Ảnh đế gì chứ, chuyện không có căn cứ, ông nghe họ lan truyền vợ vẫn rồi...”

“Được mà, muốn ra ngoài thì nhanh lên đi, có lẽ vài ngày nữa là tôi quay về rồi...”

Tào Diệp mở mắt ra, nhìn nếp nhăn do ngủ trên giường đơn đối diện.

Đầu đau như muốn nứt, thần kinh trong đầu như thể sắp nổ tung, bên trong không chứa não, mà là bom hẹn giờ có thể kích nổ bất cứ lúc nào.

Cậu dụi mắt nhớ lại chuyện ngày hôm qua, uống say quên chuyện, tất cả ký ức sau khi say rượu đều là những hình ảnh kiểu mẫu chuyện.

Hình như làm vỡ mấy cái cốc, bởi vì lúc đó tưởng rằng Lương Tư Triết về Nham Thành rồi, cậu quỳnh lên đứng bật dậy, động tác mạnh quá kéo theo cái cốc bên tay rơi xuống đất.

Hình như trên đường Lương Tư Triết còn công cậu, lộn tóc cọ vào mặt cậu, vừa ngứa vừa châm chích.

Tào Diệp giơ tay sờ gương mặt mình, cảm thấy cảm xúc kia dường như vẫn còn đó.

Hình như Lương Tư Triết còn nhéo mặt cậu nữa... Này! Gương

mặt đàn ông sao có thể tùy tiện nhéo được!

Cậu ngồi bật dậy, toan gọi Lương Tư Triết, đột nhiên cảm thấy bắp chân hơi đau, cúi đầu nhìn, chỗ đầu gối bầm tím một mảng. Lúc này Lương Tư Triết đã gọi điện thoại xong, đi ra từ nhà vệ sinh.

“Lương Tư Triết.” Tào Diệp ngẩng đầu nhìn anh.

Tóc Lương Tư Triết vẫn chưa kịp buộc lên, xoa tung bên gáy, trông có vẻ hơi khác ngày thường.

“Dậy rồi?” Lương Tư Triết ném điện thoại về giường, liếc cậu một cái.

Tào Diệp chỉ vết bầm tím trên đầu gối của mình, chất vấn anh:

“Tối hôm qua có phải anh nhân lúc em không tỉnh táo, đánh em một trận không?”

Lương Tư Triết cầm lấy dây thun buộc tóc, nghe vậy ngược mắt nhìn cậu, cười một tiếng: “Tôi muốn đánh cậu còn có thể đánh nhẹ như thế? Với mức độ muốn ăn đòn tối qua của cậu, đánh nửa tàn phế cũng không đủ đâu.”

“Sao anh có thể lợi dụng khi người ta gặp khó khăn chứ!” Tào Diệp nhìn anh chằm chằm.

“Lúc cậu đi tè tự đập vào bồn cầu được chưa?” Lương Tư Triết không chịu nổi oan có lẽ có này, “Còn có, lúc kéo cậu lên tầng, tự cậu đi không vững ngã một phát.”

“Thật không đấy?” Tào Diệp bán tín bán nghi, đối với những vấn đề chi tiết tối hôm qua này, cậu thật sự chẳng nhớ tí tẹo nào cả.

“Không nhớ à?” Lương Tư Triết buộc tóc xong thả tay xuống, nhìn cậu tìm lòng không đậu cười nhạo một câu, “Tối qua tôi còn giúp cậu xi đài kia mà, có nhớ chuyện này không?”

“Đù,” Tào Diệp ngồi dậy, “Sao có thể!”

“Thật đấy, tin hay không thì tùy.” Lương Tư Triết đứng lên, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Tào Diệp ngồi trên giường, ôm đầu tiếp tục nhớ lại chuyện tối hôm qua.

Có vẻ như đúng là Lương Tư Triết kéo mình lên tầng, nhưng vừa vào cửa hình như cậu ngã luôn xuống cái giường cạnh cửa....

Cho nên mình làm thế nào nằm lên cái giường này? À, là cậu tự xuống giường bò qua đây...

Bò qua làm gì nhỉ? À, hình như là tìm kịch bản...

Kịch bản... tối qua tặng kịch bản cho Lương Tư Triết rồi thì phải? Cậu nhớ là tặng rồi mà, vậy tại sao vừa rồi anh ấy gọi điện thoại vẫn nhắc đến chuyện sẽ về Nham Thành...

Tào Diệp ngồi dậy nhìn về phía giường của Lương Tư Triết, không thấy quyển kịch bản kia.

Chẳng lẽ không tặng anh ấy? Mình nhớ lầm ư? Cậu quay đầu nhìn bên gối mình, lại cầm gối lên nhìn bên dưới, không có mà! Nằm sấp ở mạn giường nhìn, kịch bản rơi trên mặt đất, có lẽ tối qua lúc xoay người bị một cánh tay của cậu gạt xuống đất.

Rơi trên mặt đất gần cửa sổ, vừa nhìn là rơi từ trên giường mình xuống, cho nên nhớ lầm thật à... Rõ ràng mình nhớ đã cho rồi, nhưng trên thực tế lại không hề cho.

Vậy lại cho lần nữa, Tào Diệp xuống giường, ngồi xổm nhặt kịch bản lên nghĩ, vừa rồi khi Lương Tư Triết gọi điện thoại hình như nói hôm nay là sinh nhật anh ấy? Không bằng tặng anh ấy như món quà sinh nhật.

Lương Tư Triết rửa mặt xong, đi ra từ nhà vệ sinh.

Tào Diệp nằm ở mép giường, cầm chống lên giường gọi anh:

“Lương Tư Triết anh lại đây.”

“Làm sao?” Nước trên mặt Lương Tư Triết chưa lau khô, đang nhỏ giọt xuống theo cằm, anh giơ tay lau đi.

“Hôm nay sinh nhật anh phải không?”

“Đúng rồi.” Lương Tư Triết thuận miệng đáp.

“Có tính toán gì không?” Tào Diệp tràn đầy phấn khởi hỏi anh, tinh thần kia giống hết hôm qua, “Có muốn ra ngoài không...”

“Ăn một bữa ngon?” Lương Tư Triết nối tiếp lời cậu, cảnh giác nhìn Tào Diệp, “Tuyệt đối đừng nhé.”

Tào Diệp cười với anh, hơi rượu rút đi, tinh thần thiếu niên hoạt bát kia lại trở về trên người cậu.

“Anh lại đây,” Tay cầm kịch bản của Tào Diệp giấu đằng sau, tay còn lại vẫy về phía anh hai lần, “Em có quà tặng anh.”

“Quà gì?” Lương Tư Triết hơi ngạc nhiên nhìn cậu, “Cậu lấy đâu

ra thời gian chuẩn bị quà?”

“Anh qua đây sẽ biết.” Tào Diệp lại bắt đầu úp úp mở mở.

Lương Tư Triết cười một tiếng, vòng qua cuối giường, đi về phía cậu.

Đến gần mới nhìn rõ thứ Tào Diệp cầm trong tay là kịch bản tối qua cậu ném tới.

Lương Tư Triết ngẩn ra một lát, anh nghĩ anh đã biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì rồi.

Anh nghĩ anh nên dừng lại ngay tại chỗ, nói với Tào Diệp một câu “Cậu thực sự kiểm tra định lực của tôi, cứ cho là chính nhân quân tử, trải qua hai lần mê hoặc cũng khó quá...”

Nhưng anh vẫn không kìm lòng được đi về phía Tào Diệp.

Lại gần, đi đến trước mặt cậu, cúi đầu nhìn cậu.

Ánh nắng ấm áp bao phủ Tào Diệp, như là tăng thêm bộ lọc ánh sáng nhẹ nhàng cho cậu, Lương Tư Triết có thể nhìn thấy sợi lông tơ nhỏ bé nổi trên chiếc áo phông trắng rộng rãi trên người cậu, còn có mái tóc Tào Diệp ánh lên màu nâu mềm mại dưới ánh mặt trời.

Đôi mắt Tào Diệp trông rất sáng, cười lên đuôi mắt hơi cong, trong con ngươi trong suốt phản chiếu cái bóng của Lương Tư Triết.

Cậu giơ tay cầm kịch bản lên, đưa kịch bản cho Lương Tư Triết, ngửa đầu nhìn anh: “Sinh nhật vui vẻ, cái này tặng anh, chúc anh lấy được ảnh đế.”

Lương Tư Triết nhận lấy, cúi đầu nhìn chăm chú vào tên phim in trên tờ bìa, không chớp mắt trong một thời gian dài.

Anh hiểu rõ ý nghĩa của kịch bản này hơn ai hết, điều đó có nghĩa là trong những ngày tới anh chỉ cần hiểu kỹ kịch bản này, rất có thể trở hết tài năng trong vòng diễn thử, cũng đồng nghĩa với việc Tào Diệp chấp tay tặng cơ hội này cho anh.

“Thích không?” Tào Diệp để tay xuống, quan sát biểu cảm của anh, “Sao lại không thấy anh vui vẻ nhỉ...”



Lương Tư Triết lấy lại tinh thần, chớp mắt một cái, ánh mắt chuyển từ kịch bản lên mặt Tào Diệp.

“Đừng về Nham Thành nữa, ” Tào Diệp vẫn ngẩng đầu nhìn anh, cười bàn bạc với anh, “Ở lại chơi với em mấy ngày đi?”

“Tại sao lại tặng nó cho tôi?” Lương Tư Triết nhìn vào mắt cậu hỏi, anh muốn biết có xuất phát từ lòng thương cảm không.

“Ừm...” Tào Diệp hơi nghiêng đầu, nghĩ ngợi bảo, “Em cảm thấy anh lấy được nó có thể sẽ vui hơn một chút.”

Cậu chủ à, rốt cuộc cậu có biết quyển kịch bản này mang ý nghĩa gì không hả... Lương Tư Triết khẽ thở dài trong lòng.

Anh bình tĩnh nhìn Tào Diệp, một lát sau ngồi xổm trước mặt cậu, đầu gối của một chân chống xuống đất, sau đó duỗi tay nắm lấy cổ tay Tào Diệp, để bàn tay đó của cậu xòe ra trước mặt mình.

Anh cầm gọn kịch bản, đặt vào lòng bàn tay Tào Diệp, sau đó nhìn thẳng vào mắt cậu, khẽ nói một cách gần như long trọng:

“Cảm ơn, nhưng...”

Dừng một lát anh mới tiếp tục nói, giọng nói rất khẽ, giống như sợ quấy rầy thời gian dịu dàng trong chốc lát này:

“Nó là của cậu, hãy cất kỹ đi.”

Kể cả sự ngây thơ của cậu, đừng làm mất.

## Chương 30: Hiện Tại 1

### DTV-EBOOK

Ngày thứ mười lăm Hoàng Thiên Thạch bị vạch trần hít cần, nhiệt độ thảo luận trên mạng liên quan đến chuyện này đã giảm trên diện rộng, nhưng vì gần nửa tháng này ngành giải trí gió êm sóng lặng, cho nên đề tài “Hoàng Thiên Thạch bị dẫn về Hồng Kông” vừa xuất hiện trên bảng danh sách vẫn nhanh chóng leo lên vị trí đầu hot search, mang theo cả Lương Tư Triết và phim “Lựa chọn tuyệt vọng” lên hot search một lần nữa.

Ngày hôm sau Trình Đoan cầm lấy báo cáo mới về ý kiến và thái độ của công chúng đẩy cửa đi vào văn phòng Tào Diệp, ngồi đối diện cậu: “Lượng thảo luận ngày hôm qua đã lên đến đỉnh điểm trong tuần này, tôi cảm thấy phải nhanh chóng đăng công bố, nhân lúc bây giờ mọi người còn có hứng thú với chuyện này.” “Đăng đi, anh quyết định chuyện này,” Tào Diệp nhận lấy báo cáo nhìn lướt qua, rồi ngẩng đầu nhìn anh ta, “Nếu đã ký hợp đồng, vậy quá trình tuyên truyền phía sau sẽ theo nhịp điệu của anh, chuyện này còn cần bàn bạc với tôi?”

“Lần đầu tiên hợp tác với người tai to mặt lớn[1], tôi đây thiếu tự tin mà.” Trình Đoan cười nói đùa với cậu.

[1] gốc là đại oản 大腕: thường dùng chỉ những người có danh tiếng, có thực lực và tầm ảnh hưởng ở trong giới văn học và nghệ thuật

“Anh thôi đi, nói cứ như công ty chúng ta chưa từng thấy việc đời ấy,” Tào Diệp cũng cười, “Mà thực ra Lương Tư Triết vẫn chưa lớn tuổi bằng anh đâu.”

“Cậu nói vậy làm tôi đau lòng quá... Tôi nghĩ, nếu có thể, chúng ta chụp một tấm ảnh tạo hình cho Lương Tư Triết, tung lên luôn với tin tức công bố, chắc hiệu quả sẽ rất tốt, cậu cảm thấy sao?”

Điện thoại trên bàn rung lên, có cuộc gọi đến, Tào Diệp gõ bàn phím trả lời một tin nhắn, không vội vã nghe điện thoại: “Chỉ cần lịch trình của anh ta phù hợp, tôi không có ý kiến.”

Điện thoại vẫn đang rung, Trình Đoan không nhìn được liếc nhìn hiển thị cuộc gọi trên màn hình một cái, “Tần Chân Chân” – xem ra tin đồn Tào Diệp và Lâm Huyền chia tay gần đây là thật.

“Được rồi,” Trình Đoan đứng lên, “Nếu cậu không có ý kiến, vậy tôi sẽ buông tay đi hẹn đây.”

“Sao tôi cảm thấy anh có gì đó là lạ?” Tào Diệp giương mắt nhìn anh ta, “Chuyện nhỏ như vậy trước kia chưa từng thấy anh bàn bạc với tôi.”

Trình Đoan đang định quay người rời đi, nghe vậy lại quay đầu cười với cậu: “Thật sao? À thì, gần đây công ty có người tung tin vịt nói rằng tôi muốn mưu quyền đoạt vị, tôi làm cậu yên tâm mà.”

“Muốn đoạt anh cứ nói với tôi,” Tào Diệp không để ý cười bảo, “Tôi chủ động thoái vị cho anh.” Cậu nói xong cầm điện thoại lên, nhấn màn hình nghe máy.

“Chuyện gì thế?”

“Ha ha không có chuyện gì à, vậy là nhớ anh rồi đúng không.”

“Em ở đâu?... Được, lát nữa anh đến đón em.”

Tào Diệp không tránh mặt mà tán tỉnh ngay trước mặt anh ta, Trình Đoan cũng không cảm thấy kinh ngạc, tính toán tháng ngày, cũng đến lúc Tào Diệp nên đổi bạn gái rồi, ở bên Lâm Huyền tính ra cũng được hai tháng, đã có thể xem là phá kỷ lục.

Ảnh hậu vẫn là ảnh hậu, Trình Đoan cảm thán trong lòng, có thể nhốt sếp Tiểu Tào hai tháng, sự quyến rũ và công lực đều không cạn...

Anh ta ra khỏi văn phòng Tào Diệp, tiện tay đóng cửa lại, lấy điện thoại ra, cúi đầu gửi một tin nhắn vào trong nhóm tuyên truyền dự án: “Đến phòng cá heo họp.”

Tào Diệp nói đúng, trước kia những chuyện tuyên truyền này đều do một mình anh ta kiểm soát, gần như chưa bao giờ bàn bạc với Tào Diệp.

Nhưng không biết tại sao, chuyện liên quan đến Lương Tư Triết anh ta luôn cảm thấy hơi không tự tin, thật sự không dám tự quyết định.

Cũng không phải vì chưa từng hợp tác với người tai to mặt lớn như thế, trên thực tế trước khi gia nhập Lomond, anh ta đã hợp tác với rất nhiều người có tiếng, không cần phải rụt rè trước mặt Lương Tư Triết.

Nhưng cái vảy ngược liên quan đến “Lương Tư Triết” trên người Tào Diệp, anh ta thật sự không dám sờ bữa, giống như quản lý cấp cao trong công ty họ sẽ không có ai tùy tiện đề xuất hợp tác với Tào Tu Viễn.

Chẳng lẽ Tào Diệp và Lương Tư Triết bất hòa, đúng là vì chuyện của Lâm Huyền năm đó? Trình Đoan không nhìn được suy đoán, nhưng cũng không nhìn ra Tào Diệp để ý Lâm Huyền bao nhiêu... Nếu như là người nhớ mãi không quên rất nhiều năm, tại sao lại chỉ ở bên hai tháng đã đổi người mới?

Anh ta đang nghĩ ngợi, điện thoại cầm trong tay rung lên một cái.

Mở ra nhìn, một dự án phim thương mại quan trọng nhất trong sáu tháng cuối năm của công ty sắp khởi động rồi, kết quả tuyển diễn viên tạm thời vừa được đăng vào trong nhóm dự án, Trình Đoan xem sơ qua một lượt, quả nhiên nhìn thấy ba chữ “Tân Chân Chân”.

Trình Đoan đã xem kịch bản bộ phim kia, là một phim truyện khá ổn, nhiệt huyết quyền anh, nước mắt tình thân, kịch bản và tình cảm đều ổn, có lẽ thị trường sẽ thích loại phim này.

Tân Chân Chân là nữ số hai trong phim, là cô gái bán rượu trong vũ đài quyền anh dưới lòng đất, nhân vật này khá được lợi, xuất hiện trước ống kính rất nhiều nhưng lại không cần phát huy quá nhiều kỹ năng diễn xuất, phần lớn thời gian chỉ cần đứng sau quầy trưng ra điệu bộ đẹp lạnh lùng, hờ hững thả thính vài

câu với nam chính là được, rất thích hợp với Tần Chân Chân.

Trình Đoan không nhìn được cười, những người bạn gái Tào Diệp từng quen đếm không hết, hơn phân nửa trở lên đều đã được xếp nhân vật, thế mà cũng xếp rất phù hợp, chẳng trách là con trai của Tào Tu Viễn, xem ra gen di truyền về mặt này không lãng phí.

\*

Chuyện chụp ảnh tạo hình nhanh chóng được xác định, bên Lương Tư Triết trả lời rất thẳng thắn, Tống Thanh Ngôn – người đại diện chấp hành trả lời: “Chỉ cần trong thời gian hợp đồng, hôm nào thầy Lương cũng có thời gian.”

Nhận được câu trả lời này khiến Trình Đoan hơi kinh ngạc, trong giới vẫn luôn có tin đồn rằng Lương Tư Triết không dễ hợp tác, nhưng câu trả lời này quả thực khiến Lương Tư Triết được xếp vào hàng “Top 1 bảng xếp hạng nghệ sĩ dễ nói chuyện nhất” trong lòng Trình Đoan.

Cũng không biết câu trả lời này của Tống Thanh Ngôn có phải được Hứa Vân Sơ gợi ý không, nhưng lại nghĩ Hứa Vân Sơ sẽ không dễ giao tiếp đến vậy.

Cuối cùng quyết định ngày kia chụp ảnh tạo hình, địa điểm chụp định ở studio trong cao ốc Lomond.

Thiết kế bên trong Lomond ban đầu do Tào Diệp lên ý tưởng, trong giai đoạn đầu và giai đoạn cuối, đều là cậu tự trao đổi với nhà thiết kế.

Lúc đầu, khi cậu đề nghị muốn dành toàn bộ không gian một tầng để làm studio, đã bị một đối tác là Đinh Hân cố sức phản đối.

Lúc đó Đinh Hân nói ở Bắc Kinh đâu đâu cũng có studio, tiền thuê vô cùng rẻ, việc xây một studio diện tích rộng lớn như vậy ở trong công ty là rất lãng phí.

Nhưng Tào Diệp không nghe, cậu cảm thấy không có studio sẽ không xứng làm công ty điện ảnh, khẳng khái giữ nguyên bản thiết kế này.

Hai giờ chiều ngày thứ ba, có người trong khu làm việc hô một tiếng “Lương Tư Triết đến rồi”, ngay lập tức tất cả nhân viên trong công ty đều đứng dậy khỏi chỗ ngồi, tranh nhau chen lấn bám vào cửa sổ sát đất nhìn xuống dưới.

Lẽ ra nhân viên của công ty điện ảnh ngày thường gặp nhiều ngôi sao, những ngôi sao nhỏ bình thường cũng không thèm nhìn họ thêm hai cái, nhưng lệ cũ này không thích hợp với Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết sẽ gây ra sự chú ý ở bất cứ nơi nào anh xuất hiện xuất, không ai có thể phủ nhận anh là siêu sao của thời đại này. Nhưng hôm nay Lương Tư Triết tới đây lại không phải phong thái của siêu sao, anh chỉ dẫn theo tài xế và Tống Thanh Ngôn, thậm chí tự mình đẩy cửa xe ra, gài của chiếc xe việt dã rất cao, anh nắm lấy mép cửa xe rồi nhảy xuống.

Áo thun đen và quần đen, không đeo kính râm, trông đẹp đẽ hơn bộ trang phục ở sân bay nhiều.

Trình Đoan nhận được tin tức, lúc đẩy cửa văn phòng đi ra, nghe thấy hai cô gái trẻ tuổi đang phấn khích thảo luận: “Mặt mộc, nhìn rất trẻ! A a a đẹp trai quá đi thôi!” Lúc đi ngang qua khu vực làm việc của phòng tuyên truyền và phát hành, nam nam nữ nữ đều không có tâm trạng làm việc, đang nhón chân thò đầu nhìn xuống dưới từ cửa sổ.

Không khí náo nhiệt này lây sang Trình Đoan một chút, anh ta cảm thấy tâm trạng của mình cũng hơi hơi phấn khích, rõ ràng trước đó cũng từng gặp Lương Tư Triết mấy lần ở nơi khác, nhưng hợp tác khoảng cách gần thế này lại là lần đầu tiên.

Mình đến tuổi này lại còn có tâm trạng theo đuổi idol, Trình Đoan cảm thấy có phần khó tin.

Trước khi xuống tầng anh ta gõ cửa phòng họp lớn của công ty, hôm nay sinh viên của phim “Mạn đà la” tới đây bàn luận

chuyện chế tác hậu kỳ.

Mặc dù phim này đầu tư không lớn, tỷ suất sinh lời ước tính trước đó cũng không cao, thậm chí có thể sẽ đứng trước kết cục thua lỗ khi công chiếu.

Nhưng Tào Diệp vẫn quan tâm đến dự án này, mỗi lần đạo diễn dẫn đoàn phim tới đây, cậu đều sẽ đặc biệt bớt thời gian trò chuyện với họ một lát.

“Này sếp Tào,” Trình Đoan cong ngón tay gõ cửa kính mở rộng, “Lương Tư Triết đến rồi, có muốn đi gặp mặt không?”

Tào Diệp vẫn chưa lên tiếng, mấy sinh viên đã giơ tay bịt miệng trước, như thể một giây sau sẽ rít gào lên.

“Đoán trúng rồi, tiếng động bên ngoài sắp lật tung nóc phòng rồi,” Thân trên của Tào Diệp dựa vào lưng ghế, nghiêng mặt sang vung tay với anh ta, “Anh qua đó trước đi, tôi xong việc sẽ qua sau.”

“Chúng em có thể đi không?” Đạo diễn tên là Đinh Mão, là nam sinh đại học năm tư, cắt quả đầu trọc, lúc này mông rời khỏi ghế, chỉ thiếu nước xông ra ngoài.

“Muốn gặp Lương Tư Triết hay muốn nói chuyện với anh?” Tào Diệp cười như không cười liếc cậu ta một cái, “Đi đi, theo đuổi idol quan trọng.”

“Không không không,” Đinh Mão biết nghe lời phải mà ngồi xuống, “Anh quan trọng, vẫn là anh Diệp quan trọng nhất.”

Tào Diệp nhìn cậu ta cười một tiếng, cuộn kịch bản trong tay lại ném tới trước mặt cậu ta: “Đi đi, idol quan trọng nhất được chưa? Xem nhà đầu tư như bố cậu có chút tiền đồ hay không hả?”

Còn chưa dứt lời, mấy người ngồi quanh bàn lập tức tan tác như chim muông, tất cả đều chạy ra ngoài ngắm idol.

Trình Đoan đứng ở cửa phòng suýt bị đụng ngã, cười lúi ra ngoài nhường đường cho họ, đợi đến khi một người cuối cùng đi ra ngoài, anh ta mới đứng bên cạnh cửa lần nữa: “Cậu cùng lắm chỉ lớn hơn họ hai tuổi đúng không, bày ra điệu bộ anh cả giống

phết đấy... thật sự không đi à?”

“Đi chứ,” Tào Diệp cầm con chuột mở một đoạn cắt thô trên máy tính lên, tay còn lại chống cằm, cũng không quay đầu lại, “Xem hết đoạn này lại đi.”

Trình Đoan không gọi được cậu, chỉ có thể nói một cách bất lực: “Được thôi, vậy tôi qua đó trước.”

“Làm tốt đạo đãi khách đấy.” Tào Diệp lười biếng nói.

Bên trong studio, Tăng Nhiên dẫn theo nhân viên chính của đoàn phim đến rồi, từng người giới thiệu với Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết không có vẻ kiêu ngạo gì, lúc giới thiệu đến mỗi người đều bắt tay nói “Xin chào”, cho dù là biểu cảm hay là phong thái đều lộ ra cảm giác khoảng cách vừa đủ.

Trình Đoan đi tới, thầm nghĩ cảnh tượng này quả thực là buổi gặp mặt fans của Lương Tư Triết.

Mấy người đàn ông cầu thủ của đoàn phim ngày thường bắn thủ cầu thả thế mà đều gọi đầu mới tới đây, đưa mắt nhìn qua đúng là chó đội lột người.

Nhưng điều này cũng không khó hiểu, Lương Tư Triết là một tồn tại cực đoan trong mỗi giới.

Toàn bộ giới điện ảnh đều yêu anh, hơn phân nửa giới truyền thông đều hận anh, một bộ phận khán giả mê anh tới mức muốn chết muốn sống, một bộ phận khán giả còn lại thì không hiểu những người xem mê anh muốn sống muốn chết ở điểm nào.

Khi Tăng Nhiên giới thiệu xong người cuối cùng của đoàn phim, Trình Đoan đang định tiến lên giới thiệu mình, không ngờ

Lương Tư Triết chủ động vươn tay về phía anh ta: “Sếp Trình.”

Trình Đoan ngẩn ra, nhanh chóng vươn tay nắm lấy, vội vàng nặn một câu chào hỏi trong đầu, cười nói: “Tư Triết chào cậu, tôi cho rằng cậu sẽ không nhớ tôi, vừa rồi đang nghĩ giới thiệu như thế nào sẽ không xấu hổ.”

“Năm ngoái đã gặp ở buổi tiệc tối từ thiện, phó tổng giám đốc của Lomond, nếu tôi không nhớ lầm.” Lương Tư Triết nhìn anh



ta nói.

Lúc này trò chuyện trong khoảng cách gần, Trình Đoan cảm thấy Lương Tư Triết vẫn rất khác biệt với hình tượng truyền thông nhất quán tạo nên, những lúc riêng tư thật ra cũng không có khí thế hùng hổ dọa người kia, nhiều nhất là trông hơi có cảm giác xa cách.

Nhưng địa vị bày ra đó, nếu như thật sự hòa nhập với tất cả mọi người, thì có vẻ như không hợp lý cho lắm.

“Không nhớ lắm không nhớ lắm,” Trình Đoan cười đáp, “Nhưng phó tổng giám đốc cùng lắm là cái tên, thân phận thật là tổng thanh tra tuyên truyền phát hành (tuyên phát) mà thôi.”

Dường như Lương Tư Triết cảm thấy cách nói này có phần mới mẻ, anh nhướn mày bảo: “Thì ra là thế, vậy tổng giám đốc cũng chỉ là cái tên?”

“Ha ha, là như thế,” Trình Đoan nói đùa, hạ thấp giọng xích lại gần anh hơn, “Thân phận thật của tổng giám đốc thật ra là linh vật của công ty.”

Lương Tư Triết nghe xong cười một tiếng, nói: “Cũng rất chính xác.”

“Thân phận thật của tổng giám đốc là linh vật của công ty,” lời nói đùa này không phải Trình Đoan lâm thời nghĩ ra được.

Tào Diệp tuổi còn trẻ, lại luôn có dáng vẻ bất cần đời, cho nên công ty lần đầu tiên hợp tác với Lomond không tránh được sinh ra nghi vấn – tổng giám đốc này thật sự không phải bày ra để làm mặt tiền sao?

Trên thực tế ba ông lớn của Lomond mỗi người có chức vụ của riêng mình, Tào Diệp phụ trách đầu tư, Đinh Hân phụ trách sản xuất, Trình Đoan phụ trách tuyên phát.

Mặc dù Tào Diệp có địa vị cao hơn trong công ty, nhưng cậu cũng không tham gia nhiều vào chuyện tuyên phát, gần như mặc kệ để Trình Đoan toàn quyền phụ trách.

Nhưng bị hỏi nhiều lần, Trình Đoan cũng thuận theo tự nhiên nói đùa Tào Diệp.

Về sau trò đùa này bị Tào Diệp biết được, còn bị cậu dùng để tự giễu trước mặt người ngoài.

Có vẻ như Tào Diệp cũng không thêm để ý mình có phải đồ vô dụng trong mắt người khác hay không, mặc dù Trình Đoan thật sự cảm thấy cậu rất giỏi, nếu không anh ta cũng sẽ không quyết một lòng ở lại Lomond bán mạng cho Tào Diệp.

Lương Tư Triết chủ động nhắc đến Tào Diệp, Trình Đoan đành phải giải thích giúp cậu một câu: “Sếp Tào còn có vài chuyện phía đầu tư cần xử lý gấp, lát nữa sẽ tới đây, chúng ta chụp trước.”

“Được.” Lương Tư Triết không nói gì thêm, trả lời rất dứt khoát.

Nói ra rồi Trình Đoan lại cảm thấy lý do này không ổn, bình thường phía nhà đầu tư đều là phía nắm quyền chủ động, đâu có chuyện gì thật sự vội vàng cần xử lý trong thời gian ngắn này?

Lý do này càng nghĩ càng cảm thấy vụng về, người hiểu nghề vừa nghe đã biết đây chỉ là cái cớ từ chối gặp mặt thôi.

Bản thân Lương Tư Triết cũng đầu tư phim, có nghe ra được đây là cái cớ không... Trình Đoan hơi chột dạ nhìn về phía Lương Tư Triết đang ngồi trên ghế đợi trang điểm, không nhìn ra trên mặt anh có thay đổi cảm xúc gì, chỉ có thể an ủi bản thân rằng Lương Tư Triết cũng không nghĩ nhiều.

Thợ trang điểm xách theo hộp dụng cụ tới trang điểm cho Lương Tư Triết, Lương Tư Triết cúi đầu liếc xem sách kế hoạch cho ảnh tạo hình lần này, bên trong là mấy người nghiệp dư trang điểm thành dáng vẻ trong phim, bày ra các loại tư thế mẫu.

Anh xem xong một lượt rất nhanh, sau đó đặt sách kế hoạch lên mặt bàn bên cạnh tay.

Mặt của Lương Tư Triết luôn không cần trang điểm quá nhiều, nhưng bởi vì vai diễn của anh trong phim lần này là một tên bắt cóc có nhân cách phản xã hội, một nhân vật phản diện cuồng

loạn, cho nên bóng mờ trên mặt rất quan trọng.

Trừ cái đó ra, đặc điểm quan trọng nhất của nhân vật đó là một vết sẹo vắt ngang má trái, từ khóe mắt kéo dài đến cằm, trông giống như là một vết nước mắt đầm máu.

Thợ trang điểm cúi người cẩn thận phác họa trên má trái của Lương Tư Triết, trong studio phát nhạc đệm của phim, nhạc jazz buông thả và có chút “ngông”, Lương Tư Triết hơi nâng cằm lên, nhắm mắt để cho thợ trang điểm làm việc trên mặt anh, tay trái gác lên tay vịn ghế khẽ đánh nhịp theo bài hát.

“Xong rồi,” Thợ trang điểm thu tay lại, đặt dụng cụ lên bàn, “Thầy Lương anh mở mắt ra xem đi.”

Động tác trên tay Lương Tư Triết dừng lại, mở mắt ra nhìn về phía tấm gương trước mặt, hơi nghiêng má trái sang, “Vết sẹo này rất thích hợp với tôi.” Anh cười một tiếng.

## Chương 31: Hiện Tại 2

### DTV-EBOOK

Tào Diệp xem hết bản cắt thô của “Mạn đà la”, đốt một điếu thuốc rồi vừa hút vừa mở ghi chú trong máy tính ra viết mấy dòng cảm nghĩ, sau đó đứng lên đi đến bên cửa sổ, hút hết một điếu thuốc và dụi tắt, cậu mới đi ra khỏi phòng họp.

Đã hơn một tiếng trôi qua, cảm xúc náo động trong công ty vẫn chưa hạ nhiệt, cho dù đi trong hành lang cũng có thể nghe thấy tiếng mọi người trong các phòng ban đang thảo luận Lương Tư Triết ở studio trên tầng.

Tào Diệp đi thang máy đến studio tầng tám.

Để không quấy rầy quá trình chụp ảnh, sáng sớm hành lang và trong phòng đã được dọn sạch sẽ, hiệu quả cách âm của studio rất tốt, bên ngoài gần như không nghe được tiếng động bên trong.

Tào Diệp đẩy cửa đi vào, trong studio đang phát đoạn nhạc jazz “ngông” kia, hoàn toàn khác biệt với không khí chụp ảnh yên tĩnh trước kia.

Đoàn phim “Mạn đà la” dựa vào chân tường xếp thành một hàng, giống như học sinh ngoan, chiêm ngưỡng thần tượng của mình từ xa.

Trình Đoàn quay đầu thấy Tào Diệp đi vào bèn đi tới hỏi: “Cậu tới đúng lúc thật, sắp chụp xong rồi.”

“Sao lại bật nhạc đệm của phim, không làm phiền việc chụp ảnh à?” Tào Diệp nói, đoạn nhìn về phía giữa studio, ánh sáng vàng mờ và xanh đậm trộn lẫn chiếu lên người Lương Tư Triết, trên người anh mặc một chiếc áo khoác da màu đen bản và rách, tóc nom cũng bần bần, đưa lưng về phía ống kính đi lắc lư vài bước.

Nhìn bóng lưng có phần không biết sợ và liều lĩnh chẳng quan tâm bất cứ chuyện gì, sau đó quay người đối diện với ống kính, vết sẹo vằn vẹo trên mặt anh hiện lên vẻ cuồng loạn mơ hồ.

“Lương Tư Triết nói muốn bật, cậu ta cảm thấy nhạc đệm rất hợp với giọng điệu của bộ phim, dễ dàng nhập vai hơn.” Trình Đoan cười nói, “Lại nói gu âm nhạc của hai người rất giống nhau, hình như cậu ta rất thích đoạn nhạc đệm này, Tăng Nhiên thử bật bài khác, cậu ta nói chỉ lặp lại một đoạn này là đủ rồi.” “Nhạc đệm này không ai không thích.” Tào Diệp thuận miệng nói, Lương Tư Triết bên kia đã chụp xong, lúc quay đầu ánh mắt đảo qua phía Tào Diệp, ánh mắt hai người chạm nhau trong một chớp mắt ngắn ngủi.

Cảm xúc của nhân vật vẫn dừng lại trong mắt Lương Tư Triết, vậy nên ánh mắt kia trông có vẻ lạnh lùng và lạ lẫm, Tào Diệp nhìn mà hơi ngẩn ra.

“Bọn tôi là bình đẳng[1], không thiên vị như đoạn này của hai cậu.” Trình Đoan nói, một tay đẩy sau lưng cậu đi về phía máy quan sát, “Đi, đi xem hiệu quả chụp được.”

[1] gốc là vũ lộ quân triêm: đối xử một cách bình đẳng với người và sự vật

Tào Diệp hoàn hồn lại, mấy bước đường đi tới, trong đầu cậu nhớ lại ánh mắt vừa rồi của Lương Tư Triết, không thể không thừa nhận, so sánh với Hoàng Thiên Thạch, “vết sẹo” phiên bản Lương Tư Triết dường như mạnh mẽ hơn.

Trên thực tế cách hiểu và miêu tả của Hoàng Thiên Thạch về “vết sẹo” đã xem như là không thể bắt bẻ, ngang ngược, cuồng loạn, nhân cách phản xã hội, mấy lớp tính cách này đã được thể hiện một cách vô cùng sinh động trong suốt bộ phim.

Hai tháng trước sau khi bộ phim đưa ra, trên dưới công ty cũng đang thảo luận nó sẽ trở thành đỉnh cao trong kỹ năng diễn xuất của Hoàng Thiên Thạch, mặc dù Hoàng Thiên Thạch chỉ là vai phụ trong bộ phim này, nhưng sáng chói hơn những tác

phẩm đóng dấu ảnh đế của y.

Nhưng bây giờ Tào Diệp cảm thấy, so với Lương Tư Triết, “vết sẹo” phiên bản Hoàng Thiên Thạch, đâu đó có phần hơi ra vẻ. Lương Tư Triết trước ống kính thả lỏng, như thể anh chính là vết sẹo, sự ngang ngược và cuồng loạn thể hiện ra chỉ chiếm ba phần, bảy phần còn lại ẩn trong cơ thể, trên dưới toàn thân đều tràn đầy thừa số không ổn định, giống như một viên đạn bay ra khỏi nòng súng cướp cò bất cứ lúc nào.

Sau khi chụp xong một bộ ảnh, Lương Tư Triết thoát ra khỏi trạng thái của mặt sẹo, nhìn về phía Tăng Nhiên hỏi: “Đạo diễn Tăng, được chưa? Có cần chụp bộ nữa không?”

“Không cần không cần, rất tốt,” Tăng Nhiên ngẩng đầu từ trước máy quan sát, “Tư Triết cậu có muốn đến xem không?”

Trong studio hơi oi bức, Lương Tư Triết cởi áo da trên người ra, vắt trên cánh tay, để lộ chiếc áo thun đen của anh ở bên trong, sau đó đi đến phía sau máy quan sát, bàn tay trống không chống mép bàn, cúi người nhìn ảnh tạo hình vừa chụp.

Lúc không nhìn nữa anh quay đầu nhìn thoáng qua Tào Diệp đứng ở bên cạnh: “Xong việc rồi?”

Tào Diệp “Ừ” một tiếng, trong lòng đoán được có lẽ vừa rồi Trình Đoan đã giải thích cho việc mình đến chậm.

Tống Thanh Ngôn cầm một chai nước khoáng, chạy tới đưa cho Lương Tư Triết, Lương Tư Triết đứng thẳng người, nhận lấy vặn nắp chai ra ngửa đầu uống mấy ngụm, lúc đưa chai cho Tống Thanh Ngôn, Tào Diệp ở bên cạnh nói một câu: “Tạo hình này rất thích hợp với anh.”

Lương Tư Triết dùng mu bàn tay lau khóe miệng một cái, nghe vậy cười nói: “Tôi đang định nói muốn đi rửa, cậu nói vậy tôi lại hơi không nở rửa sạch.” Nói xong anh dùng ngón tay chỉ vết sẹo trên mặt mình.

Tào Diệp cười một tiếng, không tiếp lời.

Lương Tư Triết bỗng nhiên giơ tay ôm lấy bả vai cậu, xích lại gần, hạ giọng hỏi bên tai cậu với âm lượng chỉ có hai người họ mới nghe được: “Vậy so sánh với Hoàng Thiên Thạch thì thế nào?”

“Anh cần phải so với anh ta?” Tào Diệp liếc anh một cái.

Khoảng cách rất gần, tai gần như có thể cảm nhận được luồng hơi rất nhỏ khi Lương Tư Triết nói chuyện.

Một giây sau Lương Tư Triết đã kéo giãn khoảng cách của hai người, âm lượng khôi phục bình thường, trong ánh mắt nhìn về phía cậu trộn lẫn một chút nghiêm túc nửa thật nửa giả: “Nói thật tôi rất để ý câu trả lời của cậu đấy.”

“Tốt hơn anh ta.” Tào Diệp cho lời nói thật, cậu cảm thấy mình cũng không cần phải nói dối.

Lương Tư Triết cười một tiếng, buông bàn tay đang nắm bả vai cậu ra, quay đầu ném chiếc áo da vắt trên cánh tay cho Tống Thanh Ngôn: “Cầm lấy, anh đi rửa mặt.” Sau đó tự đi ra ngoài cửa trước, Tống Thanh Ngôn chạy chậm theo sau, dẫn anh đến chỗ nhà vệ sinh.

Sau khi Lương Tư Triết rời đi, Tào Diệp đứng đằng sau máy quan sát nhìn ảnh tạo hình mới chụp một lúc, Trình Đoan luôn nhìn chăm chú vào mặt cậu, trông vẻ muốn nói lại thôi, khiến cậu muốn xem nhẹ cũng khó.

Tào Diệp chống thành ghế sau lưng Tăng Nhiên, hơi cúi người nhìn ảnh tạo hình trên màn hình hỏi Trình Đoan: “Cứ nhìn tôi chăm chăm làm gì?” Tăng Nhiên đứng lên muốn nhường ghế cho cậu, bị cậu ấn bả vai đè xuống.

“Tôi có thể nói không?” Trình Đoan nhìn cậu, “Cậu nghe xong đừng nổi giận nhé.”

“Tôi dễ giận như thế à?” Tào Diệp đứng lên, liếc nhìn anh ta một cái, “Nói.”

“Chủ yếu là điểm nổi giận của cậu tương đối cố định, được rồi tôi nói,” Trình Đoan cười một tiếng, “Không khí của hai cậu không giống tình địch gặp nhau, mà giống người yêu cũ gặp nhau hơn.”

Tào Diệp nghe xong cũng không giận, chỉ cười mắng một câu “Phản đi”.

Nhìn ra Tào Diệp không muốn nhiều lời, Trình Đoan cũng không hỏi thêm nữa, giao lưu giữa người trưởng thành chú trọng có chừng mực, không cần phải khiến người khác bức bối

vì thỏa mãn trí tò mò của mình.

Nhưng Trình Đoan thật sự hơi ngạc nhiên với sự đụng chạm cơ thể vừa rồi của họ, cái cảnh Lương Tư Triết khoác vai lại gần thấp giọng nói chuyện với Tào Diệp thậm chí trông có vẻ thân mật, Trình Đoan không ngờ hai người họ thân đến vậy – Lương Tư Triết đã hỏi câu gì? Trình Đoan không kịp lòng được suy đoán.

Hiệu quả của ảnh tạo hình rất tốt, trước đó vì chuyện quay bù mà tất cả thành viên của đoàn làm phim như đưa đám một thời gian dài, nhưng hôm nay Lương Tư Triết chỉ đến đây một chuyến, lại như thể tiêm một mũi thuốc trợ tim liều lượng cao cho đoàn làm phim, không khí trong studio thậm chí tốt hơn lúc chụp vào năm ngoái.

Tào Diệp nhìn Lương Tư Triết với tạo hình vết sẹo trên màn hình, cảm thấy có chút lạ lẫm, nhìn lâu thì ngỡ như không quen biết Lương Tư Triết.

Nhưng nghĩ lại Lương Tư Triết của mấy năm gần đây quả thực cậu cũng không tính là quen biết, Lương Tư Triết trong sự phôi nôi của truyền thông, Lương Tư Triết trong lời bàn tán của người trong giới, và Lương Tư Triết trong trí nhớ của cậu dường như không có mối liên quan với nhau.

Nghĩ lại có lẽ Lương Tư Triết cũng có cảm giác như thế đối với mình, dù sao ngay cả bản thân cậu nhớ đến Tào Diệp trên phố Nhân Tứ, bây giờ cũng cảm thấy có phần lạ lẫm.

Nhưng kỳ lạ là tại sao hai người bạn thân nhất với cậu là Trình Đoan và Lâm Ngạn, đều không hẹn mà cùng dùng cách giải thích “Người yêu cũ gặp nhau” để hình dung quan hệ của cậu và Lương Tư Triết.

Tào Diệp cảm thấy hơi buồn cười.

Một lát sau, Tống Thanh Ngôn đi vào một mình, thu dọn đồ đạc xách trong tay, đi tới chào tạm biệt họ: “Sếp Tào, sếp Trình, vậy chúng tôi đi trước.” Cô dùng ngón tay chỉ ra ngoài, “Anh Tư Triết cảm thấy trong này ngột ngạt nên không vào nữa.”



“Đi bây giờ à?” Tống Thanh Ngôn thấp, vóc người nho nhỏ, Trình Đoan phải cúi đầu nói chuyện với cô, “Đúng lúc đến giờ cơm rồi, còn định giữ mọi người ăn bữa cơm ở câu lạc bộ... Đi, ra ngoài nói với cậu ấy.” Nói xong Trình Đoan ra hiệu với Tào Diệp, Tào Diệp không nói gì mà đi ra khỏi studio cùng anh ta. Lúc đẩy cửa ra ngoài Lương Tư Triết đang đứng ở hành lang, anh tự mở một cánh cửa sổ ra, nghiêng người dựa vào bệ cửa sổ hóng gió.

Tóc anh khô một nửa, hơi dài, bị gió thổi bay lên một ít.

Bởi vì tóc của mặt sẹo trong phim hơi dài nên nhà tạo mẫu gần như không đụng vào tóc anh.

Mọi thứ xem ra đều nối tiếp rất vừa vặn, như thể việc Hoàng Thiên Thạch đột nhiên xảy ra chuyện, để Lương Tư Triết tiếp nhận quay bù, đã được số phận sắp đặt từ trước.

Trong đầu Tào Diệp xuất hiện suy nghĩ này. Cánh cửa sắt của studio nặng nề, lúc đẩy ra vang lên tiếng ma sát của trục sắt, Lương Tư Triết quay mặt sang nhìn họ.

Lúc này anh đã rửa sạch tất cả lớp trang điểm của vết sẹo, lại khiến cho Tào Diệp cảm thấy cảm giác xa lạ vừa nãy trong studio chỉ là ảo giác của mình.

Ánh sáng trong hành lang sáng rõ, khi Lương Tư Triết để mặt mộc không mở lời, có vẻ như không khác biệt gì nhiều với người trên phố Nhân Tứ.

“Tư Triết cậu nhất định phải ở lại ăn cơm,” Trình Đoan luôn giỏi xã giao, đi qua giữ anh lại rất tự nhiên, “Gần đây câu lạc bộ của công ty chúng tôi mới đổi một đầu bếp, tay nghề rất giỏi, cậu cứ việc lên đơn, cơm tối đảm bảo cậu hài lòng.”

“Tôi tin,” Lương Tư Triết cười một tiếng, “Nhưng nhân vật gần đây tôi chuẩn bị phải ăn kiêng và tập thể dục, mọi người ăn cơm với tôi sẽ mất hứng, nên là thôi.”

“VẬY CŨNG CÓ THỂ UỐNG RƯỢU ĐÚNG KHÔNG?” TRÌNH ĐOAN GIỮ ANH LẠI LẦN NỮA.

“TÔI ĐANG CAI RƯỢU, KHÔNG KHÉO RỒI.”

Trình Đoan còn muốn nói gì nữa, Tào Diệp đã lên tiếng trước anh ta, nói với Lương Tư Triết: “Đi đi, vậy tiễn anh xuống tầng.” Trình Đoan hơi ngạc nhiên nhìn cậu một cái.

Anh ta thật sự không ngờ Tào Diệp sẽ nói vậy, giữ nghề sĩ lại ăn cơm ở câu lạc bộ của công ty là thông lệ trước kia, nhất là nghề sĩ lớn như Lương Tư Triết, dù sao về sau số lần hợp tác trong quá trình tuyên phát sẽ rất nhiều, vẫn cần phải giữ gìn mối quan hệ.

Trước kia Tào Diệp chưa từng nhúng tay vào phương diện này, cho dù gặp phải tình huống cậu không có hứng thú ngồi cùng, ít nhiều cậu cũng sẽ nể tình đi uống chén rượu.

Nhưng bây giờ Tào Diệp nói vậy, Trình Đoan cũng chỉ đành thôi, theo họ đi về phía thang máy.

Trong thang máy không có ai nói chuyện, dù là người mạnh vì gạo, bạo vì tiền như Trình Đoan nhất thời cũng không biết nói gì, cứ cảm thấy mình và Tống Thanh Ngôn đứng ở đây hơi dư thừa.

Không đúng, người dư thừa là mình, Tống Thanh Ngôn còn đỡ, tối thiểu có việc làm.

Ví dụ như bây giờ, Lương Tư Triết mở miệng nói với Tống Thanh Ngôn một câu “Đồng hồ đâu”, Tống Thanh Ngôn tìm đồng hồ đeo tay từ trong túi ra đưa cho anh.

Lương Tư Triết cúi đầu đeo đồng hồ vào cổ tay, vẻ mặt điềm nhiên, như là không cảm thấy bầu không khí lúc này không đúng.

....

Chẳng lẽ mình nhạy cảm quá mức rồi sao? Lần đầu tiên Trình

Đoan sinh ra nghi ngờ bản thân.

Ra khỏi đại sảnh công ty, Trình Đoan cuối cùng cũng tìm được chủ đề để nói: “Ồ, gầm xe của cậu cao thật đấy.”

Lương Tư Triết nắm vào mép cửa xe, nâng chân giẫm lên bàn đạp, nghe vậy quay mặt sang cười một tiếng: “Tôi thích xe có gầm cao.” Chân anh dài, leo lên rất dễ dàng, hai chân dài một cong một duỗi đã ngồi vào trong xe.

Tống Thanh Ngôn hơi tốn sức, đầu tiên là bám vào cửa xe, sau khi đứng vững thì một tay vịn vào lưng ghế trước, sau đó mới cúi người chui vào trong xe.

“Bởi vì tầm nhìn tốt đúng không?” Trình Đoan cười nói.

Lương Tư Triết hạ cửa kính xe xuống mức thấp nhất, đóng cửa xe lại, lộ nửa gương mặt ra khỏi cửa kính xe nói: “Bởi vì lộ rõ chân dài mà, tôi đi đây sắp Trình.”

Trình Đoan phối hợp cười vài tiếng, đi tới bắt tay với anh: “Tư Triết, cảm ơn cậu hôm nay đặc biệt tới đây.” Gầm xe này thật sự rất cao, Trình Đoan hơn một mét tám, đứng ngoài cửa xe miễn cưỡng nhìn thẳng với Lương Tư Triết ngồi trong xe.

Lương Tư Triết vươn tay ra từ cửa kính xe nắm tay với anh ta: “Việc nên làm.” Sau đó nhìn thoáng qua Tào Diệp, bàn tay vươn ra để bắt tay giơ hờ lên với cậu một cái: “Đi nhé Tào Diệp.”

Tào Diệp đứng cách đó mấy bước gật đầu với anh: “Hẹn gặp lại.” Cửa kính xe đóng lại, tiếng động cơ vang lên, Lương Tư Triết dựa vào lưng ghế, nghiêng mặt sang nhìn bên ngoài cửa sổ xe qua tấm phim kính chắn nắng, đồng thời nói với Tống Thanh Ngôn ở ghế sau: “Đói quá, có gì ăn không?”

“Không mang theo ạ,” Tống Thanh Ngôn lè lưỡi, “Hai ngày nay bận rộn, chưa kịp chuẩn bị, em còn một thanh socola, nhưng có lẽ anh không thích ăn...”

“Quên đi.” Lương Tư Triết nói.

“Anh đói bụng tại sao lúc này không ở lại câu lạc bộ của họ ăn chút gì đó... Cứ phải nói gì mà ăn kiêng.” Tống Thanh Ngôn nhỏ giọng vạch trần anh.

Lương Tư Triết bị cô vạch trần cũng không tức giận, chỉ cười một tiếng: “Anh dễ mời thế à.”

“Ơ lúc này anh lại rất dè dặt.” Âm thanh của Tống Thanh Ngôn nhỏ hơn.

“Đừng tưởng anh không nghe thấy.” Lương Tư Triết cười nói.

Anh rất thích cô gái này, trợ lý trước đó đều hơi sợ anh, luôn che giấu không dám nói lời này, nhưng có lúc Tống Thanh Ngôn sẽ nhỏ giọng kháy anh, Lương Tư Triết cảm thấy cô nàng này rất thú vị.

Tống Thanh Ngôn cảm thấy tâm trạng bây giờ của Lương Tư Triết hình như rất tốt, mặc dù ngoài lúc quay phim cảm xúc của anh không bộc lộ quá nhiều, nên dù tâm trạng tệ cũng có thể nói đùa được.

Nhưng ở chung thời gian dài miễn cưỡng cũng có thể phân biệt được chút khác biệt, ví dụ như hiện giờ, cô cảm thấy tâm trạng của thầy Lương nhà cô có vẻ tốt hơn lúc trở về sau kỳ nghỉ.

## Chương 32: Hiện Tại 3

### DTV-EBOOK

Đi thang máy về khu văn phòng trên tầng, Trình Đoan cuối cùng cảm thấy tự do hơn, quay đầu nhìn Tào Diệp đứng bên cạnh: “Vừa rồi tôi giữ Lương Tư Triết lại ăn cơm, cậu ngắt lời tôi nhanh thế làm gì, sao nào, không muốn ăn cơm chung với cậu ta à?”

“Tôi thì không sao cả,” Tào Diệp dựa vào tường thang máy sau lưng, “Nhưng anh ta không muốn ở lại chẳng lẽ anh không nhìn ra?”

“Cậu ta cũng không muốn đến vậy chứ?” Trình Đoan tự tin mình nhìn người thường sẽ không nhìn lầm, Tào Diệp nói như vậy, anh ta nhớ lại vẻ mặt khi đó của Lương Tư Triết, “Tôi thật sự không nhìn ra.”

“Anh ta rất không thích giao tiếp với nhà đầu tư.” Tào Diệp nhìn trailer công ty mới đổi trên tường thang máy.

“À...” Trình Đoan như có điều suy nghĩ, một lát sau bỗng phản ứng lại, “Suy nghĩ riêng tư như thế mà cậu cũng biết?”

“Ừ... tôi đoán.” Tào Diệp nói, thầm nghĩ thật ra không phải đoán, là Lương Tư Triết chính miệng nói với mình như thế.

Chuyện đã rất xa xưa, khi đó Lương Tư Triết chỉ là uống say thuận miệng nói, cho nên lúc này ngay cả Tào Diệp cũng rất kinh ngạc tại sao mình lại nhớ lời nói đó đến tận bây giờ, thậm chí còn có thể nhớ lại cảnh tượng khi anh nói lời này.

Chuyện đó xảy ra cách đây bao lâu ấy nhỉ? Chắc là năm thứ hai sau khi Lương Tư Triết lấy được giải ảnh đế đầu tiên thì phải... đúng, sau “Mười ba ngày”, trước “Hong nam hong nữ”.

“Ha ha, sao tôi lại không tin cho lắm...” Trình Đoan đột nhiên

cảm thấy cho dù bây giờ mình nhắc đến Lương Tư Triết với Tào Diệp, có lẽ cậu cũng không nổi khùng, thế là nghiêng đầu xích lại gần Tào Diệp, thấp giọng hóng hớt nói, “Cho nên sếp Tiểu Tào, giữa hai người các cậu rốt cuộc có chuyện gì? Không chỉ là Lâm Huyền phải không?”

“Ờ.” Tào Diệp đáp một tiếng.

Trình Đoan không ngờ cậu sẽ trả lời, không ngừng cố gắng nói lời khách sáo: “VẬY KỂ NGHE THỬ ĐI?”

Thang máy đến tầng mười, cửa chậm rãi mở ra, Tào Diệp đi ra ngoài nói: “Chẳng phải anh đoán được rồi sao? Người yêu cũ gặp nhau, còn có chuyện gì để kể?”

“Thật không?” Liều lượng của tin tức này quá lớn, sự tò mò của Trình Đoan lập tức bị khơi lên, hỏi tiếp, “Cậu thế mà là bi(1)? Chưa nghe nói bao giờ...”

(1) bi ở đây là chỉ bisexual, song tính luyến ái.

Tào Diệp nghiêng đầu liếc anh ta một cái, cười một tiếng: “Anh tin thật hả?”

Trình Đoan lập tức nhận ra vừa rồi Tào Diệp đang nói đùa逗 mình, bước chân dừng lại, ngay sau đó bước nhanh đi theo:

“Vừa rồi giọng điệu cậu nói lời này thật sự giống y hệt Lương Tư Triết cậu biết không?”

Tào Diệp nhìn anh ta cười: “Tôi nào ngờ anh sẽ tưởng thật, phó tổng giám đốc Trình anh dễ lừa thế, trong công ty lại có người suy đoán anh mưu quyền đoạt vị?”

“Hôm nay tâm trạng cậu rất tốt phải không, lại còn nói đùa với tôi,” Trình Đoan khoác cánh tay lên bả vai cậu, hạ giọng nói,

“Nhưng nói thật, lần đầu tiên hợp tác với Lương Tư Triết, cậu ta thật sự không giống trong ấn tượng của tôi.”

“Trong ấn tượng của anh như thế nào?”

Trình Đoan suy nghĩ một lát: “Nhìn từ hình tượng do truyền thông tạo ra... Cậu ta phải mắc bệnh ngôi sao, thích trưng vẻ mặt cho người ta nhìn, đồng thời rất khó hợp tác.”

Tào Diệp cười nhạo một tiếng: “Anh là quản lý cấp cao của một công ty mà cũng tin truyền thông.”

“Cậu ta rất ít chủ động phơi bày cuộc sống của mình, ấn tượng

của mọi người đối với cậu ta đều căn cứ vào truyền thông đưa tin chấp vá ra đúng không... Cho nên cậu không tin truyền thông, vậy ấn tượng của cậu với cậu ta là gì?”

“Tôi à...” Tào Diệp dừng một lát, đúng rồi, những năm này Lương Tư Triết trở nên như thế nào, cậu nghĩ ngợi, phát hiện mình lại không nói rõ ràng được.

“Nói đi.” Trình Đoan giục cậu.

Tào Diệp hoàn hồn lại, giả ngu hỏi: “Hả? Nói gì?” Sau khi nói xong mới nghĩ ra, trò giả ngu sở trường của thuở thiếu thời này, dường như cũng đã lâu không phát huy được tác dụng rồi.

“Đang nói chuyện cậu cũng thất thần.” Trình Đoan bất lực than. Lúc này điện thoại của Tào Diệp rung lên, Trình Đoan nhìn lướt qua, là Tần Chân Chân gửi lời mời video, trong đầu anh ta hiện ra hình ảnh ngày đó Tần Chân Chân đến studio thử vai là một cô gái trông rất kiêu ngạo lạnh lùng, không ngờ dính người đến vậy.

Tào Diệp dùng ngón tay chạm vào màn hình, từ chối lời mời video, Tần Chân Chân lập tức gửi một meme tức giận trong giao diện trò chuyện, theo sau là một dòng chữ: “Em muốn nhìn thấy anh mà!”

“Buổi tối nhìn đi.”

“Muốn nhìn ngay bây giờ.”

Tào Diệp nhấn tắt màn hình, không trả lời tin nhắn nữa.

Cậu lại muốn kết thúc một mối quan hệ rồi.

Kỹ thuật giỏi, ít chuyện, không dính người, với cậu mà nói, mức độ quan trọng của ba ưu điểm này tăng dần theo thứ tự, mà lại là giảm xuống theo thứ tự trên người Tần Chân Chân.

Gặp phải cô gái dính người sẽ sinh ra suy nghĩ muốn thoát ra.

Tào Diệp không biết từ khi nào mình chọc ra tật xấu này, có đôi khi cậu sẽ tỉnh táo nghĩ, đây gần như là bệnh tâm lý đúng không? Ai yêu đương sẽ không dính người? Trừ khi gặp lại kiểu con gái như Lâm Huyền, nhưng Lâm Huyền không dính người chắc là vì quan hệ của họ cũng không phải người yêu mà là bạn giường...

Chẳng lẽ do di truyền từ Tào Tu Viễn ư? Trong đầu Tào Diệp sinh ra suy nghĩ này, chẳng mấy chốc lại cảm thấy buồn cười, cậu phải có thành kiến sâu cớ nào với Tào Tu Viễn, mới có thể lỗi lầm gì cũng đổ hết lên người ông ấy...

\*

Hiệu quả của ảnh tạo hình rất tốt, bản thân Lương Tư Triết chưa chắc dễ ở chung, nhưng thực sự khiến người ta bớt lo trên phương diện sửa ảnh, thợ chỉnh ảnh không cần phải chỉnh sửa ảnh trong ảnh quá nhiều, chỉ điều chỉnh tông màu một chút, đã gửi ảnh vào trong tổ tuyên truyền để xét duyệt.

Sau khi thảo luận, tổ tuyên truyền cuối cùng đã quyết định chọn ra ba bức ảnh, thoát nhìn thì hiệu ứng thị giác rất nổi bật, gần như khó phân cao thấp, giám đốc tuyên truyền không quyết định được, bèn cầm ảnh đến văn phòng của Trình Đoan thương lượng kế hoạch tuyên bố lần này với anh ta.

“Chuyện này có lẽ tôi không có quyền quyết định,” Trình Đoan lật xem ba bức ảnh tạo hình đã được chọn, rồi đứng dậy khỏi ghế nói, “Đi, dẫn anh đến gặp người có thể quyết định.”

Mấy phút sau, giám đốc tuyên truyền đứng ở cửa, ngẩng đầu nhìn mấy chữ “Văn phòng Tổng giám đốc”, trên trán toát mồ hôi lạnh nói, “Chuyện này cần trận đánh lớn vậy à...”

“Để phòng lỡ như.” Trình Đoan nở nụ cười, gõ cửa đi vào văn phòng Tào Diệp.

“Ảnh tạo hình đã sửa xong rồi,” Trình Đoan vừa vào cửa đã nói rõ mục đích, “Hiện tại chọn được ba tấm ảnh rất ổn, nhưng nếu đăng hết cả ba tấm trong một lần sẽ làm mất đi cảm giác bí ẩn, ngược lại hiệu quả có lẽ không tốt, cho nên cuối cùng chọn bức nào, vẫn cần sếp Tào quyết định.” Anh ta nói xong cúi đầu gửi ba bức ảnh trong điện thoại cho Tào Diệp.

Điện thoại Tào Diệp đặt trên bàn làm việc rung lên mấy lần, nhận được ảnh Trình Đoan gửi đến.

“Tôi đã nói không lo lắng chuyện anh mưu quyền cướp ngôi, chuyện tuyên truyền anh vẫn đến tìm tôi,” Tào Diệp nói vậy, nhưng không trực tiếp từ chối anh ta, cậu duỗi tay cầm lấy điện thoại, “Tiền lương tháng này chia cho tôi một nửa nhé.”



“Cậu xem trước rồi lại nói.” Trình Đoan cười một tiếng. Ngón tay Tào Diệp vuốt màn hình, Trình Đoan ở bên cạnh giải thích cho cậu: “Hiệu quả công bố của ba bức này đều rất tốt, nhưng nhìn từ góc độ tuyên truyền đơn thuần, độ thảo luận của bức này chắc sẽ cao nhất,” Trình Đoan duỗi tay vạch hai lần trên màn hình điện thoại của cậu, “Bởi vì tám ảnh tạo hình Hoàng Thiên Thạch đăng lúc đó, tạo hình và động tác gần như giống y hệt tám này, sự tương phản của hai phiên bản này rõ ràng nhất, cho nên độ thảo luận trên mạng có thể sẽ khá cao...”

“Không lấy tám này.” Tào Diệp dứt khoát phủ định.

Trình Đoan nhướn mày nói: “Hửm? Lý do?”

“Anh thật sự xem anh ta là người thay thế à?” Tào Diệp ngược mắt nhìn Trình Đoan, “Còn cố tình tìm một tám giống hệt, gọi người ta đến mắng rõ ràng quá đấy.”

“Nhưng bức này có hiệu quả tốt hơn bức của Hoàng Thiên Thạch, có lẽ sẽ không bị mắng...” Giám đốc tuyên truyền ở bên cạnh cẩn thận giải thích.

Tào Diệp nhìn bức ảnh kia lắc đầu: “Gác lại hiệu quả, chỉ riêng việc nhất định phải hạ thấp Hoàng Thiên Thạch, thì có vẻ khá nhỏ nhen.”

Trình Đoan tỉnh táo nói một câu: “Tại thương ngôn thương(2), có so sánh mới có độ thảo luận.”

(2) tại thương ngôn thương: trên thương trường thì giải quyết công việc theo cách thương mại, không dùng các cách khác

Tào Diệp không có ý định cò kè mặc cả với anh ta, mà lướt đến tám ảnh tiếp theo, ngón tay chỉ màn hình: “Chọn tám này.”

Trình Đoan nhìn thoáng qua, là bức ảnh Lương Tư Triết đưa lưng về phía ống kính xoay người.

Ánh sáng và bóng tối giao thoa, làm nổi bật vẻ mặt lạnh lùng mà trêu tức giữa lông mày anh và vết sẹo gần như dữ tợn trên mặt đến mức cao nhất, bố cục của cả bức ảnh đều lộ ra sự cuồng loạn điên cuồng.

Chỉ xét về góc độ nghệ thuật, bức này thật sự là một bức ảnh chất lượng tốt nhất.

Nhưng tuyên truyền quan trọng nhất không phải là độ thảo luận sao... Mặc dù xỉa xối trong lòng một câu, nhưng Trình Doan vẫn bình thản gật đầu đáp: “Được, vậy thì bức này.” Thăm nghĩ may mà đặc biệt chạy đến hỏi một câu, quả nhiên chuyện liên quan đến Lương Tư Triết vẫn không thể phớt lờ...

Tám giờ tối ngày hôm sau, ảnh tạo hình vết sẹo của Lương Tư Triết đã được đăng tải lên khắp mạng xã hội, độ thảo luận nhanh chóng tăng lên.

Tào Diệp phán đoán đúng, Lương Tư Triết quả thực không cần so sánh với Hoàng Thiên Thạch để tranh thủ độ thảo luận, bản thân anh đã có thể hình thành một vòng xoáy dư luận cực lớn. Lương Tư Triết từng diễn rất nhiều nhân vật khiến người ta có ấn tượng sâu sắc, Tiểu Mẫn – con trai của bà chủ nhà tắm, Lý Niệm có đam mê mặc trang phục khác giới, đồng tính nam sống ở tầng đáy, diễn viên Việt kịch anh tuấn phong lưu... Nhưng hình tượng nhân vật phản diện cuồng loạn như thế, là lần đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt của khán giả.

Ngoại trừ bộ phim Lương Tư Triết tự đạo diễn, anh gần như chưa bao giờ diễn vai phụ, Tào Tu Viễn đã từng nói anh không đảm đương nổi vai phụ, bởi vì sự xuất hiện của anh trong màn ảnh sẽ cướp đoạt hào quang của nhân vật chính.

“Tầm nhìn và tình cảm của khán giả có hạn, sau khi nhìn thấy Lương Tư Triết, họ không thể có thêm tầm nhìn và tình cảm để chia cho một diễn viên khác.”

Rất lâu sau khi Tào Tu Viễn nói câu này, Tào Diệp mới hiểu rõ một việc, Tào Tu Viễn cũng sẽ làm chuyện sai lầm, cũng sẽ nói nhầm, ông là thiên tài, không phải thần, thiên tài cũng là người thường.

Ví dụ như hiện giờ, cậu đã tự chứng minh câu nói kia của Tào Tu Viễn là sai.

Lương Tư Triết có thể diễn vai phụ, hơn nữa anh không cần che giấu hào quang của bản thân.

Tào Tu Viễn nói như vậy, chỉ vì ông đã thành công tạo nên rất

nhiều nhân vật chính khiến người ta có ấn tượng sâu sắc, nhưng lại chưa từng tạo ra nhân vật phản diện và vai phụ đủ xuất sắc để khiến người ta kinh ngạc.

Sau khi công bố ảnh tạo hình, dư luận mạng đã sôi nổi suốt một thời gian dài, dưới sự phụ trợ của Hoàng Thiên Thạch, Lương Tư Triết luôn có hình ảnh truyền thông không mấy đẹp đẽ, đánh giá lần này gần như thẳng đến mây xanh.

—— “Trời ạ, công bố thật hả, bên đoàn phim vài chương, thế mà thật sự mời được Lương Tư Triết!”

—— “Ảnh tạo hình này hardcore(3), Lương Tư Triết đẹp trai bỏ mẹ, quả thực đề phiên bản Hoàng Thiên Thạch xuống đất ma sát.”

(3) hardcore gốc là “hạch cứng”: nghĩa bóng là “những sự vật mà hạt tâm hướng về người thưởng thức nhưng lại có độ khó và yêu cầu nhất định khi thưởng thức”, về sau hàm nghĩa của “hạch cứng” được mở rộng để chỉ những gì đó “rất ghê gớm”, “rất mạnh mẽ”, “rất cứng cáp”.

—— “Chất lượng tuyệt, những người nói không có Tào Tu Viễn Lương Tư Triết chẳng là cái thá gì đi đâu cả rồi, tự ra vả mặt đi được không?”

—— “So sánh với Hoàng Thiên Thạch, Lương Tư Triết quả thực có thể được bình xét là mười diễn viên hàng đầu làm rung động Trung Quốc...”

Nhưng già néo đứt dây, theo âm thanh khen ngợi ngày càng cao, âm thanh mỉa mai cũng nhanh chóng theo sát tới:

—— “Người nói mười diễn viên hàng đầu làm rung động Trung Quốc đang mỉa mai đúng không? Mấy năm trước Lương Tư Triết suýt nữa vào cục cảnh sát vì ẩu đả với phóng viên, không lẽ fan cho rằng khán giả mất trí nhớ tập thể?”

—— “Một tấm ảnh tạo hình đã có thể khiến fan cực khoái liên hoàn, cái máy đóng cọc biết đi Lương Tư Triết đúng là danh bất hư truyền.”

—— “Tôi nói này bên đoàn phim muốn công chiếu suôn sẻ thì không nên mời Lương Tư Triết, bệnh ngôi sao nửa đường trái hợp đồng thôi diễn, đánh phóng viên trong buổi họp báo, công khai đả mê thích trẻ con đứng đường... Những chuyện ảnh đế

Lương làm, xách cái nào ra cũng không thể bớt lo hơn Hoàng Thiên Thạch nhỉ? Không thể vì kỹ năng diễn xuất tốt lấy được ảnh đế Cannes mà tẩy trắng toàn diện những thứ này.”

## Chương 33: Hiện Tại 4

### DTV-EBOOK

Mỗi lần Lương Tư Triết lên hot search, những chuyện gao mồm vùng thối này sẽ bị lôi ra bàn tán sôi nổi một hồi, người không thích anh ước gì có thể gieo những phốt này trên toàn thế giới, nhưng cho dù thêm mắm dặm muối đến mấy, cũng không thể rung chuyển địa vị hiện giờ của Lương Tư Triết, càng không thể thay đổi sự thật Lương Tư Triết được khán giả và nhà đầu tư tung hô.

Thậm chí bác cả Tào Tu Nghiêm của Tào Diệp, sau khi biết “Lựa chọn tuyệt vọng” thật sự tìm được Lương Tư Triết đến quay thế, cũng nhanh chóng ngồi không yên.

Ngày thứ tư tin tức quay thế được công bố, Tào Diệp không bất ngờ khi nhận được tin nhắn Tào Tu Nghiêm gửi đến, mời cậu đến khách sạn Garness cùng ăn tối.

“Lương Tư Triết có thể tới đây không? Tự Ninh thích cậu ta, muốn cùng ăn bữa cơm làm quen với nhau.” Trong điện thoại Tào Tu Nghiêm nói như thế.

“Anh ấy không rảnh, hôm qua vừa vào đoàn, thời gian quay thế rất gấp.” Tào Diệp nói.

Cậu không chắc Tào Tự Ninh con trai của Tào Tu Nghiêm có thích Lương Tư Triết hay không, nhưng Tào Tu Nghiêm muốn mượn cơ hội này để kết bạn với Lương Tư Triết là thật.

Thời buổi này, người muốn tiến quân vào ngành điện ảnh đều muốn quen biết Lương Tư Triết, anh là miếng bánh lớn nhất mà các nhà đầu tư dự án vẽ ra, gần như tất cả công ty điện ảnh đều như hổ rình mồi mà muốn nuốt trọn.

Tào Diệp biết Tào Tu Nghiêm đang nghĩ gì, “Lựa chọn tuyệt

vọng” mời được Lương Tư Triết quay thế, chín phần mười là Tào Diệp sẽ thắng trong thỏa thuận đánh cược lần này, ý đồ thu mua Lomond của Tào Tu Nghiêm sắp thất bại.

Có lẽ Tào Tu Nghiêm đang có kế hoạch thành lập công ty điện ảnh của mình, Tào Diệp suy đoán, dù sao thị trường điện ảnh đang bùng nổ trong hai năm trở lại đây, không có lý do gì để thương nhân chỉ vì lợi ích như Tào Tu Nghiêm ngồi yên không để ý đến.

Nhưng Tào Diệp từ chối dẫn Lương Tư Triết đến trước mặt Tào Tu Nghiêm, cũng không phải lo lắng một khi hai người họ cấu kết, sẽ mang đến đe dọa gì cho công ty của mình, chỉ đơn thuần là không muốn tìm phiền toái cho mình mà thôi.

Vả lại Tào Tu Nghiêm cũng thực sự đánh giá cao cậu rồi, cậu thậm chí còn không có phương thức liên lạc cá nhân của Lương Tư Triết, chẳng lẽ ăn bữa cơm cũng phải ký hợp đồng với Hứa Vân Sơ? Trên đường lái xe đến bữa cơm Tào Diệp nghĩ một cách hơi vô lý, Tào Tu Nghiêm còn không bằng lấy tên tuổi của Tào Tu Viễn đi mời Lương Tư Triết, nói không chừng khả năng mời được sẽ cao hơn.

Dù sao Tào Tu Nghiêm và Tào Tu Viễn cũng là anh em, chẳng những tên giống, mà mặt mũi cũng như đúc ra từ một khuôn.

Không chừng là Lương Tư Triết sẽ “nể mặt” Tào Tu Viễn, ăn nhậu với Tào Tu Nghiêm, từ đó thành lập quan hệ hợp tác lâu dài.

Đại sảnh khách sạn Garness vô cùng khí khái, trợ lý của Tào Tu Nghiêm đặc biệt xuống tầng, dẫn Tào Diệp đến phòng ở tầng cao nhất.

Tào Tu Nghiêm mặc âu phục giày da ngồi trong phòng, Tào Tự Ninh uể oải ngồi bên cạnh – nhìn dáng vẻ ủ rũ cúi đầu kia, chắc là vừa bị bố dạy dỗ một trận nên thân.

Tào Tự Ninh vừa thấy Tào Diệp đi vào, mắt lập tức sáng lên, đứng dậy gọi: “Anh!”

“Nghỉ rồi à.” Tào Diệp cười với nó một tiếng, lại gật đầu chào hỏi Tào Tu Nghiêm, “Bác cả.”

“Việc của công ty vẫn bận thế hả?” Tào Tu Nghiêm cười hiền lành với cậu, “Mau ngồi đi, đồ ăn lát nữa sẽ lên.”

Tào Diệp vừa ngồi xuống, Tào Tự Ninh đã chạy tới kéo cái ghế bên cạnh cậu ra ngồi sát bên cạnh Tào Diệp, thấy Tào Tu Nghiêm lườm mình một cái, nó cười nói: “Con muốn ngồi cùng anh con mà.”

Tào Tu Nghiêm và Tào Tu Viễn là anh em sinh đôi, hai người bằng tuổi nhau, nhưng năm Tào Tu Viễn hai mươi tuổi đã cùng Lê Du sinh Tào Diệp, tám năm sau Tào Tu Nghiêm mới lập gia đình sinh con, hôn nhân chính trị thương mại, môn đăng hộ đối, lại thêm củi đốt cho sự thịnh vượng của nhà họ Tào, cho nên trong lòng cụ Tào, so sánh với Tào Tu Viễn nổi tiếng hơn, thật ra vẫn là Tào Tu Nghiêm hợp lòng ông cụ hơn.

“Rót nước cho anh con.” Tào Tu Nghiêm ở bên cạnh nhắc nhở Tào Tự Ninh.

“Không cần, anh tự rót.” Tào Diệp nói, đoạn duỗi tay xách ấm trà lên, rót một chén nước vào trong chung trà trước mặt mình.

“Tình cảm của Lương Tư Triết và bố con vẫn tốt, Tu Viễn bồi dưỡng được một nhân tài như vậy đúng là đáng gờm, trình độ nghiệp vụ cao, còn có tình nghĩa, không dễ dàng.” Chắc là Tào Tu Nghiêm đã xem tin tức “Bảo ơn sân bay” của Lương Tư Triết ngày hôm đó, nên chủ động trò chuyện với Tào Diệp.

“Đúng vậy.” Nước trà nơi nóng, Tào Diệp cụp mắt thối hai lần.

“Mạng giao thiệp của bố con cũng là mạng giao thiệp của con, phải tận dụng cho tốt đấy.” Tào Tu Nghiêm thấy cậu không có nhiệt tình với đề tài này, lại nói tiếp.

Tào Diệp rất ghét cách nói “tận dụng mạng giao thiệp” này, càng ghét điệu bộ lối bịch dày đặc hơi thở thương nhân của Tào Tu Nghiêm, cậu cười nói: “Lần sau đến đoàn phim, cháu sẽ dẫn Tự Ninh đi cùng để làm quen.”

Tào Tu Nghiêm vẫn chưa lên tiếng, Tào Tự Ninh đã nói trước:

“Thật không ạ? Ôi em thích Lương Tư Triết lắm, anh phải nói lời giữ lời đấy!”

Tào Tu Nghiêm quả nhiên cũng rất hài lòng, gật đầu nói: “Nhu vậy cũng tốt, Tự Ninh nên thấy chút việc đời.

Đúng rồi Tiểu Diệp, lần này Tự Ninh nghỉ hè về, bác vốn định để nó thực tập ở Garness, nhưng nó không có hứng thú với ngành ẩm thực, ngược lại có hứng thú với ngành điện ảnh, có thể đến chỗ cháu thực tập một thời gian không?”

Tào Diệp biết Tào Tu Nghiêm không chỉ để Tào Tự Ninh đến thực tập đơn giản như thế, xác suất lớn là ẩn giấu ý đồ khác phía sau, nhưng cậu chỉ nghiêng mặt sang nhìn Tào Tự Ninh hỏi:

“Em muốn đến không?”

Tào Tự Ninh gật đầu lia lịa: “Muốn muốn muốn!”

“Được, vậy thì đến.” Tào Diệp cười một cái nói.

“Vậy lát nữa ăn cơm xong em sẽ qua đó với anh!” Tào Tự Ninh nói.

“Đến học tập, không thể chỉ lo chơi.” Tào Tu Nghiêm nhìn nó chăm chăm, giọng điệu nghiêm túc.

Tào Diệp giơ tay ôm bả vai Tào Tự Ninh một cái, cười bảo: “Bác yên tâm, cháu tìm người đáng tin dẫn dắt em ấy.”

Cơm nước xong xuôi Tào Tự Ninh vội vàng lên xe của Tào Diệp, cậu ước gì có thể nhanh chóng thoát khỏi móng vuốt của Tào Tu Nghiêm.

Tào Diệp không thích Tào Tu Nghiêm, nhưng rất thích Tào Tự Ninh, có lẽ là vì nó hơi giống mình năm đó, đều mang vẻ ngớ ngẩn ngây thơ.

Tào Tự Ninh vừa lên xe, không có sự răn dạy của Tào Tu Nghiêm nên lập tức vui vẻ, ngồi ở ghế phụ lái phàn kích hỏi: “Anh ơi anh dẫn em đến gặp Lương Tư Triết thật ă? Thật hả thật hả?”

“Em thích anh ta đến vậy à?” Tào Diệp lái xe, thuận miệng hỏi, “Thích gì ở anh ta?”

“Đẹp trai chứ gì nữa!”

“Chỉ thế thôi?”

“Ngoài ra dáng người cũng rất đẹp, anh đã xem Vọng Xuyên chi Xuyên chưa? Dáng người trong bộ phim đó mlem chết mất, quả thực đó là thiên thái(1) của em!”

thiên thái“Thiên gì cơ?” Tào Diệp nhú mày, cái từ này thật sự mới mẻ, chưa nghe bao giờ.



Nhưng cậu biết “Vọng Xuyên chi Xuyên”, tác phẩm giật ảnh đế Cannes của Lương Tư Triết, đỉnh cao cường cường liên hợp với Tào Tu Viễn.

“... Là, là kiểu em thích, style!” Tào Tự Ninh giải thích.  
Tào Diệp không cảm thấy hứng thú lắm “À” một tiếng.

Cậu đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Kể ra trước khi quay “Vọng Xuyên chi Xuyên”, cậu còn từng chúc Lương Tư Triết lấy được ảnh đế, không ngờ cuối cùng anh thật sự lấy được ảnh đế, hơn nữa còn là ảnh đế Cannes.

Tào Diệp cảm thấy theo một ý nghĩa nào đó mình có lẽ thật sự rất “cát tường”, bảo sao Trình Đoan nói cậu là “Linh vật” của công ty, cậu đã chúc Lương Tư Triết được ảnh đế hai lần, vừa khéo đó là hai lần Lương Tư Triết lấy được hai giải ảnh đế quan trọng nhất trong cuộc đời...

Tào Tự Ninh ở bên cạnh cắt ngang suy nghĩ của cậu: “Anh ơi, thật ra Lương Tư Triết là bi, anh biết không?”

“Không biết,” Tào Diệp liếc cậu một cái, “Ai nói?”

“Rất nhiều người đều nói thế.”

Phía trước hơi tắc đường, Tào Diệp giảm phanh giảm tốc độ xe xuống, cười nhạo một tiếng khinh thường: “Không thể vì anh ta đóng một bộ phim đồng tính, thì ý dân anh ta là bi chứ.”

“Không liên quan đến cái này, trước kia thậm chí từng đưa tin rồi!” Thấy Tào Diệp không tin, Tào Tự Ninh cúi đầu tìm ảnh trong điện thoại, đưa điện thoại đến trước mặt Tào Diệp, “Anh xem cái này!”

Tào Diệp liếc nhìn tám ảnh trên màn hình một cái, ảnh chụp rất mờ, dưới đèn đường vàng mờ, hai thiếu niên vóc dáng xấp xỉ đang đi cùng nhau, thiếu niên lộ mặt rất dễ phân biệt, là Lương Tư Triết để tóc ngắn nhiều năm trước, cánh tay của anh vòng qua cổ thiếu niên kia, xòe bàn tay che lên mặt thiếu niên đội mũ trùm kia, để ống kính không chụp được mặt cậu.

Xung quanh là một vòng người qua đường đi theo giờ điện thoại lên muốn chụp họ.

“Rất mập mờ đúng không?” Tào Tự Ninh lấy lại điện thoại, tự cúi đầu nhìn tấm ảnh kia, “Bài báo này nói Lương Tư Triết và người này là một đôi!”

“Giả đấy.” Tào Diệp nói.

“Sao lại là giả? Sao anh biết là giả?” Tào Tự Ninh ngồi dậy nhìn cậu, không đồng ý cậu độc đoán như thế, “Nếu chỉ là bạn bình thường tại sao phải che mặt...”

Đương nhiên anh biết, Tào Diệp thầm nghĩ, bởi vì người được che mặt là anh.

Ảnh này đã bao nhiêu năm rồi, thế mà vẫn có người lấy ra phỏng đoán xu hướng tính dục của Lương Tư Triết... Đây, nhiều bài báo phốt của anh đều lên trang đầu công cốc rồi.

“Nhưng chụp rất đẹp, lúc này trông Lương Tư Triết rất non nớt, hình như vẫn chưa diễn Hồng nam hồng nữ nhỉ?” Thấy Tào Diệp không nói lời nào, Tào Tự Ninh cho rằng cậu bị thuyết phục, ngồi bên cạnh xem bức ảnh kia tự nói, “Bức ảnh này trông có vẻ rất xứng đôi đấy chứ...”

## Chương 34: Hiện Tại 5

### DTV-EBOOK

Quá trình quay lại “Lựa chọn tuyệt vọng” diễn ra suôn sẻ hơn trong sự đoán rất nhiều, Lương Tư Triết vừa đến, rất nhiều chuyện lúc trước khó mà xử lý đều được giải quyết dễ dàng.

Ngay cả nữ diễn viên Bàng Oánh khó tính nhất trước đó, vừa nghe nói Lương Tư Triết sẽ tham gia quay thế, lịch trình trước kia chỉ cho ra một ngày lập tức nở lỏng thành ba ngày. Nhóm Wechat của tổ sản xuất dự án sau mấy tháng yên lặng, bởi vì lần quay thế này trở nên sống động lần nữa.

Mỗi ngày nhà sản xuất Từ An Kiều đều sẽ đăng ảnh của hiện trường quay bù, chụp Tăng Nhiên, chụp nhân viên công tác ở trường quay, chụp cơm nước đoàn phim, nhưng chụp nhiều nhất vẫn là Lương Tư Triết.

Thỉnh thoảng Tào Diệp sẽ ấn mở một hai tấm nhìn, phần lớn thời gian sẽ lướt một vòng cho qua, tin nhắn cũ bị tin nhắn mới quét đi, những tấm ảnh chưa nhấn mở sẽ giống như cát sỏi bị thủy triều đẩy lên bờ, nhanh chóng bị quên lãng.

Buổi chiều ngày nào đó Tào Tự Ninh đến văn phòng Tào Diệp, Tào Diệp ăn cơm trưa xong đang buồn ngủ, trong nhóm quay phim gửi đến mấy tấm ảnh, điện thoại trên bàn rung lên brr brr.

Tào Diệp cầm lấy điện thoại, nhấn mở một bức ảnh, ảnh chụp là cảnh Tăng Nhiên và Lương Tư Triết đứng cạnh nhau bàn về cảnh quay, Lương Tư Triết cup mắt nhìn kịch bản trong tay, nghiêng người về phía ống kính.

Cậu chỉ nhìn một cái, Tào Tự Ninh đã lại gần, cướp di động của cậu: “Đẹp trai quá!” Nói xong ngón tay vuốt màn hình, lướt đến

ảnh sau.

Tào Diệp không để ý, nửa người trên nằm sấp trên bàn, đầu gối lên cánh tay, híp mắt nhìn nó, miễn cưỡng hỏi: “Gần đây sao rồi?”

“Vẫn bình thường! Hàng ngày xem kịch bản có hơi chán.” Tào Tự Ninh nói mà không ngẩng đầu lên, lướt đến ảnh gửi trong nhóm hôm nay, lại bắt đầu lướt về phía trước, bất mãn hét lên, “Anh, sao anh không mở những ảnh này hả, quá hạn rồi!”

(khi nhắn tin trên Wechat, Wechat sẽ lưu ảnh vào bộ nhớ đệm để tiện lướt xem, khi người khác gửi ảnh quá 7 ngày bạn chưa nhận thì sẽ hết hạn)

“Anh rảnh chắc.” Tào Diệp dúm đầu vào trong cánh tay, không thèm để ý nó.

“Ảnh chụp của Lương Tư Triết anh lại không mở xem, anh đối xử với thần tượng của em như thế!” Tào Tự Ninh lớn tiếng lên án cậu.

Tào Diệp cúi đầu cười nhạo một tiếng, giọng nói nghe hơi ồm:

“Anh ta cũng không phải thần tượng của anh.”

“Thế mà quá hạn hết rồi...” Tào Tự Ninh vẫn lướt về phía trước, cảm giận càu nhàu lần nữa.

Tào Diệp lười biếng chống nửa người trên lên khỏi bàn, một tay đỡ cằm đuổi Tào Tự Ninh: “Trình Đoan làm tuyên truyền, chắc sẽ lưu những ảnh này, em đến chỗ anh ta xem.”

“Chẳng phải anh nói sẽ dẫn em đến đoàn phim gặp Lương Tư Triết sao?” Tào Tự Ninh đặt điện thoại lên bàn, nhìn Tào Diệp, “Đã mấy ngày rồi cũng không có động tĩnh gì.”

Tào Tự Ninh rất ôn ào, Tào Diệp không có cách nào nghỉ ngơi bèn mở một game offline chơi một cách mất tập trung, vừa tán gẫu với nó: “Anh nói lúc đến đoàn phim anh sẽ dẫn em theo, nhưng gần đây cũng không cần anh đến đoàn phim mà.”

“Chừng nào thì anh mới có thể đến đoàn phim?!”

“Quay thế không cần anh phải qua đó, anh phụ trách đầu tư, giai đoạn trước đến nhiều rồi.” Tào Diệp vừa chơi game vừa giải thích, thấy Tào Tự Ninh ở bên cạnh nhìn lom lom, rặt vẻ “Anh là đồ lừa đảo”, cậu không nhịn được cười, “Nếu không em tự qua đó, anh bảo Từ An Kiều đón em.”

“Không được,” Tào Tự Ninh bất mãn nói, “Từ An Kiều dẫn em đến, Lương Tư Triết sẽ không có hứng thú làm quen với em.” Tào Diệp công kích hứng thú của nó: “Anh dẫn em đến, Lương Tư Triết cũng chưa chắc có hứng thú làm quen với em.” Tào Tự Ninh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Anh là tổng giám đốc của Lomond, nhà đầu tư chính của Lựa chọn tuyệt vọng, người anh giới thiệu cho anh ấy làm quen, dù thế nào anh ấy cũng sẽ nể mặt anh.” Tào Diệp liếc nhìn nó một cái, cười nói: “Em đánh giá cao anh thật, cảm ơn.” Cậu vừa dứt lời, điện thoại trên bàn rung lên, Tào Diệp cầm lấy điện thoại xem tin nhắn, Tào Tự Ninh cũng lại gần xem cùng cậu.

Từ An Kiều gửi tin nhắn đến: “Sếp Tào, sáng nay đoàn phim đã bàn bạc, cảnh đua xe khi Mặt Sọc bị cảnh sát vây đuổi quay lại sẽ có hiệu quả tốt hơn, nhưng phương diện tiền nong có thể hơi khó khăn, đạo diễn Tăng muốn nói chuyện với cậu, cậu xem lúc nào có thời gian?”

Tào Diệp vẫn chưa trả lời, Tào Tự Ninh đã giành lấy điện thoại trong tay cậu, nhìn chăm chăm vào tin nhắn kia: “Có phải chuyện đầu tư không? Em không hiểu sai chứ? Có thể đến đoàn phim rồi đúng không?”

Đúng là có liên quan đến đầu tư thêm, nhưng chút chuyện nhỏ này không cần đến đoàn phim... Tào Diệp muốn nói như vậy, nhưng nhìn biểu cảm mong đợi của Tào Tự Ninh, bỗng nhiên không đành lòng dập tắt hứng thú của cậu, bèn cười nói: “Đúng.”

“Vậy em trả lời giúp anh, chiều nay qua luôn?”

“Tùy em.” Tào Diệp lại tập trung sự chú ý vào trò chơi trong máy vi tính.

“Vậy thì chiều nay.” Tào Tự Ninh trả lời tin nhắn xong, đặt điện thoại xuống bàn, nằm liệt trên ghế sofa, “Em ngủ dậy chúng ta đi nhá anh.”

Tào Diệp cầm lấy điện thoại nhìn thoáng qua, Tào Tự Ninh trả

lời một câu: “Buổi chiều tôi đến đoàn phim bàn bạc với anh.” Trả lời rất đàng hoàng.

Buổi chiều Tào Diệp làm chuyện của mình xong, dưới sự thúc giục của Tào Tự Ninh, cậu lái xe chở Tào Tự Ninh đến đoàn phim.

Đoàn phim ở một làng đô thị ngoại ô Bắc Kinh, địa điểm xa xôi, lái xe mất hai tiếng mới đến nơi.

Tào Tự Ninh ở ghế sau hết ngủ lại tỉnh, luôn hỏi đến chưa, câu trả lời của Tào Diệp từ “Đang sớm” đến “Còn một đoạn nữa” đến “Sắp rồi” lại đến “Đến rồi”.

Tào Tự Ninh ghé vào cửa sổ xe tò mò nhìn làng đô thị tan hoang này, nơi này rất mới mẻ đối với nó.

Tào Diệp dừng xe trước đoàn làm phim, lúc đẩy cửa xuống xe cậu ngẩng đầu nhìn vách tường thấp trắng xám ở xung quanh và đường dây điện giống như mạng nhện, cảm thấy nơi này còn Nhân Tú hơn Nhân Tú, cậu thậm chí vẫn nhớ cách trèo tường năm đó, nhưng góc của mấy tòa nhà thấp trước mắt không lấp đường ống thoát nước lộ ra ngoài, cũng không dễ trèo lên cho lắm.

Tiến độ quay buổi chiều đã đến nửa sau, Lương Tư Triết đang diễn một cảnh giằng co với Ngũ Bách Ý.

Ngũ Bách Ý cúi người co ro ở góc tường, toàn thân liên tục run rẩy, vẻ mặt hơi sụp đổ, Lương Tư Triết cúi đầu xích lại gần nhìn cậu ta nói chuyện, một cái tay chậm rãi bóp sau gáy cậu ta, giống như đối xử với một con gia súc không nghe lời, rõ ràng là một động tác bình thường, giọng nói cũng rất khẽ, nhưng lại tràn đầy sự tra tấn chậm rãi.

Tào Diệp nhớ lại cảnh quay này, cậu đã xem phiên bản của Hoàng Thiên Thạch, trong cảnh quay đó Hoàng Thiên Thạch có cách diễn hoàn toàn khác biệt Lương Tư Triết.

Anh ta bóp cổ Ngũ Bách Ý, đập mạnh đầu Ngũ Bách Ý lên tường, đập cho đến khi khiến cậu ta bất tỉnh nhân sự.

Phim này chủ yếu là một vụ án bắt cóc nhà giàu hoang đường, dùng một sự kiện có thật của Hồng Kông thế kỷ trước làm lý do cải biên.

Nguyên nhân gây ra vụ án bắt cóc là vì tranh đoạt gia sản, Tần Nam Minh con út nhà họ Tần đã thỏa thuận với tên bắt cóc Mặt Sẹo, hai bên phối hợp làm ra cảnh bắt cóc giả, lợi dụng áp lực của truyền thông ép bức ông cụ Tần Trung Tiên của nhà họ Tần lấy khối tài sản kếch xù ra trao đổi tính mạng của con trai.

Nhưng không ngờ trong quá trình này, Mặt Sẹo xé bỏ tờ hợp đồng ấy, đùa giả làm thật, thật sự bắt cóc Tần Nam Minh, đồng thời coi đây là thẻ đánh bạc, tiến hành đàm phán mấy lần với Tần Trung Tiên...

Cảnh trước mắt là khi Tần Nam Minh do Ngũ Bách Ý thủ vai muốn thoát khỏi sự khống chế của Mặt Sẹo, nhưng nửa đường lại bị Mặt Sẹo và đồng bọn bắt lại.

Bàn tay bóp gáy Ngũ Bách Ý của Lương Tư Triết chậm rãi thay đổi góc độ, bóp lấy cổ họng của cậu ta, sau đó ngón tay bỗng nhiên siết lại.

Ngũ Bách Ý bị giày vò tới mức tinh thần sụp đổ đến cực điểm, tính mạng đột ngột bị đe dọa, trong thời gian ngắn nước mắt nước mũi chảy ra, cổ bị bóp chặt, chỉ có thể phát ra tiếng “ặc ặc” không có ý nghĩa, âm thanh kia nghe sợ hãi và bất lực, trong studio đóng kín nghe vào khiến người ta vô cùng lo lắng.

“Cut!” Sau khi Tăng Nhiên hô dừng sau máy quan sát, đoàn phim vừa rồi hoàn toàn yên tĩnh vài giây sau dần dần rối loạn lên.

Tào Tự Ninh đứng bên cạnh Tào Diệp vừa xem ngây người, lúc này thở phào nhẹ nhõm, vẫn chưa hoàn hồn lại đã lẩm bẩm cảm thán một câu: “Má ơi...” Nói xong nó tiến lên mấy bước, muốn nhìn rõ Lương Tư Triết.

Từ An Kiều mắt tinh nhìn thấy Tào Diệp tới đây, đi nhanh tới chào hỏi cậu: “Vừa rồi đang xem họ quay, không chú ý đến sắp Tào tới đây.”

“Không sao,” Tào Diệp cười một tiếng, “Tôi cũng xem một lát, không giống phiên bản trước cho lắm, sửa lại kịch bản à?”

“Không có, lần này biên kịch không theo đoàn, trên cơ bản đều quay theo kịch bản trước đó,” Từ An Kiều giải thích, “Nhưng Tiểu Ngũ cho nửa tháng thời gian, mỗi ngày ở trong đoàn phim, đạo diễn Tăng nói cảnh đối diễn của hai người không cần làm theo trước đó, bảo Tư Triết có thể phát huy theo ý tưởng của mình.”

Tào Diệp gật đầu: “Rất tốt.”

“Đúng rồi, kỹ năng diễn xuất của Lương Tư Triết thì khỏi nói, chủ yếu là Ngũ Bách Ý diễn với cậu ta, có hiệu quả tốt hơn diễn với Hoàng Thiên Thạch rất nhiều.

Cậu cũng xem phiên bản trước đó rồi đấy, Tiểu Ngũ bị đè đầu đập lên tường, không có không gian phát huy, nhưng cảnh vừa rồi có cảm giác rõ ràng về trình độ, sức kéo giữa hai người cũng tương đối mạnh.”

Trong lúc nói chuyện, Tăng Nhiên cũng gác lại công việc trong tay, đứng lên từ sau máy quan sát, đi về phía Tào Diệp.

Hai người vươn tay nắm một cái, Tào Diệp nhìn cậu cười nói: “Tâm trạng của đạo diễn Tăng trông có vẻ rất tốt.” Tào Diệp còn nhớ rõ dáng vẻ xị mặt của cậu ta trong phòng họp nửa tháng trước, như thể trời sập không bằng, lúc này trong mắt lại lóe ánh sáng, cả người nom rất có tinh thần.

Từ An Kiều trêu ghẹo nói: “Gần đây đạo diễn Tiểu Tăng đang trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt với Tư Triết, tâm trạng vô cùng tốt.”

Tào Diệp nghe ra ý nói đùa trong lời nói của Từ An Kiều, nhưng vẫn nhướn mày hỏi: “Hửm?”

Tăng Nhiên luôn im lặng ít nói, nhưng lần này lại hiếm khi nối tiếp câu chuyện, cười bẽn lễn: “Sản xuất Từ cứ lấy chuyện này ra đùa suốt, nhưng nói vậy cũng không sai, Tư Triết luôn có thể cho tôi loại cảm giác tôi muốn nhất.”

Từ An Kiều không chỉ lớn hơn Tăng Nhiên một giáp, mà còn là



kẻ già đời lẫn lộn nhiều trong đoàn phim, lúc này chỉ vào cậu ta cười nói: “Thế mà còn đỏ mặt, tôi nói này đạo diễn Tiểu Tăng, không lẽ cậu yêu Lương Tư Triết thật?”

Tăng Nhiên gần như không đỡ nổi sự trêu chọc của Từ An Kiều, cố gắng kéo chủ đề về quỹ đạo, dùng ngôn ngữ phim mà cậu ta am hiểu: “So sánh Tư Triết và những người khác giống như sự khác biệt giữa hình ảnh CMOS(1) kỹ thuật số và ảnh film, anh biết những thứ được chụp ra từ kỹ thuật số là không thể bắt bẻ, nhưng sự tinh tế và chất lượng của ảnh film là không thể thay thế bằng kỹ thuật số được... Tư Triết giống như ảnh film vậy, những gì cậu ấy diễn ra, có một sự tinh mịn giàu cảm giác hạt(2).”

CMOS Từ An Kiều vỗ vỗ bả vai Tăng Nhiên cười: “Đạo diễn Tiểu Tăng cậu có cần chứng chạc đàn hoàng như thế không hả...”

“Một sự tinh mịn giàu cảm giác hạt...” Tào Diệp lặp lại câu nói cuối cùng của anh ta, khoe miệng khế cong lên, cười đến là có phần nghiền ngẫm.

Từ An Kiều cười rất khoa trương, Tăng Nhiên buồn bực chuyện “đàn gảy tai trâu”, ngược mắt nhìn về phía Tào Diệp, gửi hy vọng cậu có thể cho mình một câu trả lời tán đồng.

Mặc dù cậu ta trạc tuổi Tào Diệp, nhưng Tào Diệp gần như được xem là Bá Nhạc đào cậu ta, giữa họ từng nghiêm túc trò chuyện mấy lần về phim, Tăng Nhiên vẫn cảm thấy Tào Diệp hiểu phim.

Nhưng bây giờ ngẩng đầu nhìn lên, Tào Diệp cũng đang cười, tuy rằng không cười thẳng thắn như Từ An Kiều, nhưng nụ cười của cậu trông có chút ý tứ không nói ra được.

“Sếp Tào đang cười gì vậy?” Tăng Nhiên ù ù cạc cạc.

Tào Diệp đang định nói, ngược mắt lên đã thấy Lương Tư Triết không biết đi tới từ khi nào, đang đứng chệch phía sau Tăng Nhiên nhét tay vào túi hơi cúi đầu nghe họ trò chuyện, cũng không biết đứng ở đây từ khi nào.

“Không có gì.” Cậu cười lắc đầu, tiếp tục nói với Tăng Nhiên: “Vị von của anh khiến tôi sinh ra một liên tưởng kỳ lạ mà thôi.”

Tăng Nhiên truy hỏi: “Liên tưởng gì?”

“Anh đừng nên biết,” Tào Diệp ngưng cười, “Ảnh film và kỹ thuật số, so sánh này cũng rất hình tượng... Đúng rồi, chẳng phải muốn bàn chuyện quay thế thêm tiền đầu tư à, dự định quay lại như thế nào?”

“Gọi Tư Triết tới đây nói đi.” Tăng Nhiên nói, đoạn quay đầu lại tìm Lương Tư Triết, “Tôi vừa bảo người đi tìm anh ấy.”

Hướng cậu ta nhìn đúng lúc ngược lại với vị trí của Lương Tư Triết, Lương Tư Triết giơ tay đề bả vai Tăng Nhiên một cái: “Tôi đến rồi.”

Vừa rồi chỉ lo trêu ghẹo Tăng Nhiên, không ai chú ý Lương Tư Triết đã đến đây, Từ An Kiều hơi kinh ngạc quay đầu nhìn anh: “Ờ? Tới lúc nào đấy?”

“Tình mịn giàu cảm giác hạt, chắc đoạn này.” Lương Tư Triết đáp.

Tào Diệp lại cười một tiếng trầm thấp.

Lần này ngay cả Từ An Kiều cũng hơi tò mò: “Rốt cuộc sắp Tiểu Tào nghĩ gì vậy?”

“Cái này không quan trọng,” Tào Diệp mang theo nụ cười nhìn Lương Tư Triết, nói sang chuyện khác, “Đạo diễn Tăng nói anh ấy và anh rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, anh không nghe thấy lời này?”

“Bảo sao vừa rồi đạo diễn Tăng khen tôi như thế,” Lương Tư Triết đáp lời tự nhiên cười bảo, “Người tình trong mắt hóa Tây Thi mà.”

Người sáng suốt đều nhìn ra anh đang nói đùa, cho nên câu nói này không chỉ khiêm tốn, mà còn hóa giải sự xấu hổ của Tăng Nhiên.

Từ An Kiều đi tìm nhóm dự án xin sách kế hoạch quay lại lần này, Tăng Nhiên đã xây dựng xong mô hình 3D trên máy tính từ trước, nói rằng cậu ta có một vài ý tưởng mới cho lần quay lại này, có lẽ có một vài khác biệt so với bản lần trước, lúc này cậu ta cũng rời khỏi trường quay, đến phòng nghỉ ngơi lấy máy tính của mình.

Lập tức chỉ còn lại Tào Diệp và Lương Tư Triết đứng đối mặt nhau.

Đứng im không nói lời nào rất đần độn, Tào Diệp châm một điếu thuốc để hút, trong tay cầm điếu thuốc có vẻ thoải mái hơn, cậu rít một hơi thật sâu, lúc nhả khói ra thì hỏi: “Cho nên trước kia anh và Tào Tu Viễn cũng rơi vào tình yêu cuồng nhiệt?”

Lương Tư Triết nhìn cậu mấy giây, đầu tiên là không nói gì, một lát sau mới cất tiếng đáp: “Tào Diệp, đừng nói cậu không hiểu tình yêu cuồng nhiệt trong miệng Tăng Nhiên có ý nghĩa gì.”

Dùng một lát anh lại nói, “Tôi dám nói nếu diễn viên và đạo diễn không chạm đến mức tình yêu cuồng nhiệt này, vậy sự hợp tác của họ rất có thể là thất bại, cuối cùng bộ phim quay xong rất có khả năng là tác phẩm kém chất lượng.”

Ánh mắt anh thẳng thắn vô tư, giọng điệu nói chuyện cũng rất thẳng thắn, Tào Diệp chợt cảm thấy mình ở không đi gây sự nên gật đầu một cái nhìn về hướng khác, cười một tiếng: “Đừng tưởng thật chứ...”

Mấy năm trước dưới sự châm ngòi thổi gió của truyền thông, rất nhiều người đều suy đoán quan hệ của Lương Tư Triết và Tào Tu Viễn đến cùng có cát giấu mờ ám hay không, bọn họ không tin là không có.

Thái độ của Tào Tu Viễn đối với tất cả người mới đều là dùng xong vứt bỏ, chỉ có Lương Tư Triết, ông dùng hết lần này đến lần khác, nâng đỡ anh trở thành ảnh đế trẻ tuổi nhất làng điện ảnh Hoa ngữ, như thế vẫn chưa đủ, mấy năm sau lại tự tay nâng anh lên vị trí ảnh đế Cannes.

Tào Diệp chưa bao giờ nghi ngờ quan hệ của Lương Tư Triết và Tào Tu Viễn có trong sạch hay không, cậu biết Lương Tư Triết không phải loại người như vậy.

Cho nên ngay cả bản thân cậu cũng không rõ, vừa rồi tại sao lại nhắc tới chủ đề liên quan đến Tào Tu Viễn.

“Cho nên lúc này cậu nghĩ đến cái gì?” Lương Tư Triết nhìn về phía cậu, chuyển chủ đề, “Một sự tinh mịn giàu cảm giác hạt.”

“Anh đoán xem.” Tào Diệp quay đầu nhìn anh cười một tiếng, cố ý học giọng điệu của anh.

“Không thể nói công khai?” Lương Tư Triết thế mà thật sự bắt đầu đoán.

“Còn muốn gợi ý à...”

“Chỉ muốn xác nhận đáp án thôi.”

“Vậy nói đi?” Tào Diệp không tin anh có thể đoán được.

Lương Tư Triết cup mắt suy nghĩ một lát, đút hai tay vào túi quần, thân trên nghiêng về phía cậu, ghé vào tai cậu thấp giọng thì thầm nói: “Cậu nghĩ đến bao cao su gai bi đúng không?”

Tào Diệp ngẩn ra, không kìm được cười ra tiếng, liếc nhìn anh một cái nói: “Này, anh là ảnh đế, tốt nhất đừng nói lời giật gân như thế...”

Lương Tư Triết đứng thẳng người, dùng giọng điệu qua quýt hỏi cậu: “Làm sao, chẳng lẽ có quy định ảnh đế không thể sử dụng bao cao su?”

Tào Diệp bị anh chọc cười: “Anh làm thế nào nghĩ ra liên tưởng bấy bạ này?”

“Cậu nói trước có đúng không đã?”

Tào Diệp vẫn không ngừng cười: “Được thôi, đúng.”

“Tôi đoán đấy,” Lương Tư Triết nhìn cậu, cũng cười, “Nhìn biểu cảm của cậu đã biết không có liên tưởng gì đúng đắn.”

Tào Diệp cảm thấy tình cảnh này thật sự nực cười, Lương Tư Triết – một ảnh đế được cả đoàn phim tung hô, lại đứng chung với cậu nói trò cười khiêu dâm.

Huống chi liên tưởng này thật sự quá bấy bạ, ngay cả bản thân cậu cũng không biết tại sao đột nhiên nảy ra suy nghĩ không hài hòa như thế, Lương Tư Triết lại đoán phát trúng ngay...

Cậu cười một lúc lâu không dừng lại được, mãi đến khi Tào Tự Ninh đi đến bên cạnh, gọi một tiếng “Anh”, lúc này Tào Diệp mới nhớ ra vừa nãy mình chỉ lo nói chuyện tào lao với Lương Tư Triết ở đây, thế mà quên mất Tào Tự Ninh, cũng không biết nó qua đây lúc nào, có nghe được cuộc đối thoại của hai người không...

\*

Tào Tự Ninh vừa mới trò chuyện với Ngũ Bách Ý một lúc cách đó không xa, trong lúc nói chuyện nó quay đầu nhìn về phía Tào

Diệp và Lương Tư Triết, hy vọng anh cậu có thể tìm ra lương tâm, chủ động gọi mình đến, giới thiệu nó làm quen với Lương Tư Triết.

Nhưng đợi một lúc lâu, Tào Diệp vẫn một mình trò chuyện với Lương Tư Triết, như thể quên mất cậu không đến đây một mình...

Thấy nó cứ quay đầu nhìn sang, Ngũ Bách Ý nhận ra tâm tư của Tào Tự Ninh, bèn đề nghị: “Bọn mình đi qua đó xem xem?”

“Được,” Tào Tự Ninh ước gì cậu ta nói câu này, lúc đi tới nó lặng lẽ hỏi thăm Ngũ Bách Ý, “Lương Tư Triết là người thế nào?”

“Rất tốt.” Ngũ Bách Ý ăn ngay nói thật, “Không kiêu ngạo, cảm giác không giống với trước kia nghe nói.”

“Phải không,” Tào Tự Ninh bước chậm lại, giọng nói giảm rất thấp, “Cho nên rốt cuộc anh ấy có phải bị không?”

Ngũ Bách Ý liếc nó một cái: “Sao tôi biết được...”

“Anh ấy có biểu hiện ra với cậu không...” Tào Tự Ninh tiếp tục dẫn dắt.

“Không có.” Ngũ Bách Ý quyết đoán phủ định, sau đó nhìn nó một cách khó hiểu, “Cậu dò la chuyện này làm gì?”

Tào Tự Ninh ghé vào tai cậu ta nói thầm một câu, Ngũ Bách Ý trợn to mắt nhìn nó: “...”

Tào Tự Ninh nhìn cậu ta: “Cậu cảm thấy có hy vọng không?”

“Tôi cảm thấy cậu đang nằm mơ.” Ngũ Bách Ý một lời khó nói hết mà nhìn Tào Tự Ninh.

Thấy họ đi tới, Tào Diệp hơi bất ngờ nhìn Tào Tự Ninh và Ngũ Bách Ý: “Hai người quen biết?”

“Vâng, bọn em từng học chung một trường cấp ba,” Ngũ Bách Ý chào hỏi Tào Diệp, lại cười hỏi, “Sao hôm nay anh có thời gian tới đây?”

“Đến giám sát,” Tào Diệp nói đùa, lại hỏi, “Cảm giác quay lại thế nào?”

“Cảm thấy tự tin hơn lần diễn trước,” Ngũ Bách Ý như ông cụ non, không quên nhắc Lương Tư Triết bên cạnh một câu, “Học được rất nhiều thứ từ anh Tư Triết.”

Tào Diệp gật đầu, nhìn từ biểu hiện trong đoạn ngắn kia, Ngũ Bách Ý quả thực phát huy xuất sắc hơn phiên bản lần trước.

Diễn viên giỏi có thể kéo theo đối thủ diễn, điểm này đã linh nghiệm trên người Lương Tư Triết.

Khi quyết định quay kịch bản này, nội bộ phía nhà sản xuất đã cực kỳ đau đầu với vấn đề tuyển diễn viên.

Đầu tiên nhân vật Tần Nam Minh này đã khó xác định, chọn một nam diễn viên khoảng hai mươi tuổi và kỹ năng diễn xuất nổi trội thật sự rất khó.

Cuối cùng sau nhiều vòng đắn đo, họ đã quyết định nam diễn viên trẻ Ngũ Bách Ý trong nước diễn nhân vật này.

Ngoại hình Ngũ Bách Ý phù hợp, kỹ năng diễn xuất cũng được, nhưng làm nhân vật chính gánh trọng trách lớn lại có vẻ ngây ngô và hơi yếu, cho nên đầu kia của cân tiểu ly – tuyển diễn viên bắt cóc Mặt Sẹo có vẻ rất là quan trọng.

Đầu tiên phải diễn giỏi, có thể dẫn dắt kỹ năng diễn xuất của Ngũ Bách Ý, tiếp theo phải có duyên khán giả tốt, bù cho phần ngây ngô và hơi yếu của Ngũ Bách Ý.

Họ nhanh chóng xác định Hoàng Thiên Thạch người đoạt ảnh đế Kim Tượng(3) năm ngoái.

Lúc ấy, Hoàng Thiên Thạch chẳng những phù hợp với vai diễn bắt cóc, mà nhiệt độ từ tin tức anh ta được ảnh đế vẫn còn, sẽ mang lại sự trợ giúp đáng kể cho doanh thu phòng vé của bộ phim.

Kim Tượng Nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên Lương Tư Triết phù hợp hơn Hoàng Thiên Thạch, Tào Diệp nghĩ đến báo cáo ý kiến và thái độ của công chúng lần trước Trình Đaoan cho cậu xem, dân mạng đều nói lần này phía đoàn phim là “nhờ họa được phúc”, không thể không thừa nhận, cách giải thích này có vẻ đúng...

Tào Tự Ninh thấy chủ đề chậm chạp không rơi xuống đầu mình, trong lòng hơi sốt ruột, lại gọi một tiếng “Anh”.

Lúc này Tào Diệp mới nhớ ra nguyên nhân chính của chuyện này, “À, đây là em họ tôi, Tào Tự Ninh,” Cậu duỗi tay ôm bả vai Tào Tự Ninh, giới thiệu nó với Lương Tư Triết, “Fan của anh đấy, hôm nay đặc biệt theo tới xem anh.” Lại nhìn Lương Tư Triết, vẻ mặt nói đùa lúc này đã biến mất không còn tăm hơi, lại khôi phục cảm giác xa cách trước sau như một kia.

“Con trai bác cả của cậu?” Lương Tư Triết hỏi, nói xong duỗi tay về phía Tào Tự Ninh, thái độ trông cũng không thân thiện.

Tào Tự Ninh lại rất kích động, vội vàng duỗi tay nắm lấy, nói ngọt gọi một tiếng: “Anh Tư Triết.”

Tào Diệp ở bên cạnh trả lời câu hỏi vừa rồi của Lương Tư Triết: “Đúng.”

“Bố cậu và bác cả của cậu rất giống nhau, nhưng hai người lại không giống lắm.”

“Bọn em hơn kém nhau mấy tuổi lận.” Tào Tự Ninh nói trước Tào Diệp.

“Lúc cậu ấy bằng tuổi cậu, cũng không giống cậu.” Lương Tư Triết nhìn nó bảo.

“Vâng... Anh em giống mẹ, em giống bố em hơn.” Tào Tự Ninh lại nói rất nhanh, nhìn ra được nó rất muốn tán gẫu thêm vài câu với Lương Tư Triết.

Nhưng Lương Tư Triết cười một tiếng rồi không nói gì nữa, ngược mắt nhìn về hướng Tăng Nhiên rời đi, có vẻ như chờ đến mức kiên nhẫn tiêu hao hết.

“Lúc này các anh cười gì vậy?” Tào Tự Ninh quay đầu hỏi Tào Diệp.

Nó nhìn thấy lúc này hai người họ vừa trò chuyện vừa cười, dường như rất thân quen, nhưng nó vừa đi tới, hai người lại không cười nữa.

Sau khi nhận ra hình như mình không được chào đón, Tào Tự Ninh tỏ vẻ không vui.

Tào Diệp cảm thấy hơi xấu hổ, chẳng lẽ nói với Tào Tự Ninh cậu

vừa nói chuyện áo mưa gai bi với Lương Tư Triết?

Ánh mắt Lương Tư Triết lại trở về trên mặt cậu, lần này đổi thành anh cười nghiền ngẫm.

“Đang nói chuyện sự khác nhau giữa kỹ thuật số và ảnh film,”

Tào Diệp nghiêm mặt nói, “Em biết rất nhiều đạo diễn thích chất lượng của ảnh film, là vì ảnh film có một sự tinh mịn giàu cảm giác hạt...”

Lương Tư Triết bỗng nhiên nhìn cậu cười ra tiếng, vừa cười vừa khẽ lắc đầu nói: “Tào Diệp cậu đáng yêu thật đấy.”

Tào Tự Ninh không biết Lương Tư Triết cười cái gì, cũng không biết rốt cuộc Tào Diệp đáng yêu ở điểm nào, sự khác nhau của kỹ thuật số và ảnh film gì đó, đề tài này chẳng lẽ không phải nhàm chán lắm sao? Chuyện này cũng đáng để họ cười như thế?



## Chương 35: Hiện Tại 6

### DTV-EBOOK

Lúc này Tăng Nhiên ôm máy tính đi tới, Từ An Kiều bảo trợ lý trường quay dành ra một căn phòng nghỉ, mấy người cùng đi về phía phòng đó.

Phòng nghỉ không rộng lắm, ở giữa đặt một hàng ghế sofa nhiều người, hai bên đặt một chiếc ghế sofa đơn. Từ An Kiều để Tào Diệp và Lương Tư Triết ngồi ghế sofa ở giữa, mình và Tăng Nhiên ngồi ở hai bên.

Tào Tự Ninh ngồi sát bên cạnh Tào Diệp, không kìm lòng được dùng ánh mắt liếc Lương Tư Triết, có lúc tầm nhìn bị Tào Diệp chặn lại, nó còn nghiêng nửa người trên về phía trước rướn cổ nhìn sang.

Tào Diệp và Tăng Nhiên nói chuyện về tình huống quay phim gần đây một lát, trong lúc nói chuyện thì thấy Tào Tự Ninh không đứng lắm, dường như ánh mắt dính trên người Lương Tư Triết không dứt ra được.

Lương Tư Triết ngồi bên cạnh Tào Diệp, cầm lấy quyển sách kế hoạch Từ An Kiều đặt trên bàn lật xem, khoảng cách của hai người nói gần cũng không gần, cơ thể không sát vào nhau, nhưng cũng không có chỗ cho người thứ ba ngồi vào.

Tào Diệp nhìn Tào Tự Ninh một cái, không nói gì.

Khi cậu tầm tuổi như Tào Tự Ninh, cũng luôn kìm lòng không đặt nhìn Lương Tư Triết, lúc ấy cảm thấy Lương Tư Triết rất ưa nhìn.

Cha mẹ đều là người làm nghệ thuật, số người đẹp Tào Diệp gặp

từ nhỏ đã đếm không xuể, nhưng Lương Tư Triết có vẻ rất đặc biệt.

Đến bây giờ cậu vẫn nhớ cảnh Trịnh Dân giới thiệu họ làm quen, Lương Tư Triết từ trong sảnh tối tăm chậm rãi đi đến trong ánh sáng, đi đến trước mặt cậu, đường nét dần trở nên rõ ràng, khoảnh khắc đó Tào Diệp sửng sồ, sau đó nghĩ đến cảm giác kia có lẽ gọi là kinh ngạc vì vẻ đẹp.

Tăng Nhiên đặt máy tính lên bàn trà trước mặt họ: “Tư Triết cũng xem luôn đi, cảnh quay này sắp xếp hơi phức tạp, là cao trào của cả bộ phim.”

Tào Diệp nghiêng thân trên về phía trước, cầm lấy mép màn hình của máy vi tính kéo về phía mình, sau đó lại đẩy về phía Lương Tư Triết một chút.

Lương Tư Triết cũng nghiêng người sang, cùng xem mô hình hóa trên màn hình.

Tăng Nhiên ở bên cạnh nhìn theo hình ảnh để giải thích vị trí máy quay và đoạn quay lại, Tào Diệp vừa nghe vừa thắc mắc vài câu, toàn bộ quá trình Lương Tư Triết không nói lời nào, ngồi bên cạnh nghe họ trò chuyện.

Anh cảm thấy những năm này Tào Diệp chín chắn hơn rất nhiều, có mấy vấn đề hỏi rất chuyên nghiệp, thoát nhìn rất để ý đến dự án này.

Trông Tăng Nhiên cũng rất phục cậu, sau khi trò chuyện vài câu cảm thấy giải thích không rõ ý, cậu ta đi đến bàn trà bên này ngồi xuống, cầm con chuột kéo thanh tiến độ video mô hình hóa về phía trước.

“Anh ngồi đây đi.” Tào Diệp dịch về phía Lương Tư Triết, nhường chỗ cho Tăng Nhiên.

Tăng Nhiên quay đầu nhìn thoáng qua, thấy có chỗ trống thì không từ chối, đứng dậy ngồi vào giữa cậu và Tào Tự Ninh.

Tăng Nhiên vừa ngồi xuống, không gian ghế sofa có vẻ hơi chật, Tào Diệp bất đắc dĩ phải dịch về phía Lương Tư Triết một chút, ban đầu giữa hai người còn có một khe hở, giờ hoàn toàn dính sát vào nhau, cánh tay kề sát cánh tay, chân sát bên chân. Trong chốc lát Tào Diệp cảm thấy kỳ lạ, bên kề sát vào Tăng Nhiên không có cảm giác gì, nhưng bên kề sát Lương Tư Triết lại có vẻ không được tự nhiên.

Ngẫm lại đã rất lâu rồi họ không cùng ngồi với nhau như thế, rõ ràng trước kia ngủ chung một giường cũng không cảm thấy có gì không đúng, nhưng bây giờ ngay cả ngồi cùng nhau đơn giản như vậy cũng trở nên lạ lẫm.

Có đôi khi ngẫm lại điểm xung đột của năm đó nào đến mức này, nhưng hình như bắt đầu từ một khoảnh khắc nào đó, mặc dù không ai chính thức tuyên bố đoạn tuyệt với ai, nhưng bỗng chốc trở nên xa lạ, hơn nữa xa lạ tới mức triệt để thế này.

Tăng Nhiên ở bên cạnh giải thích xong, hơi ngại nhắc đến chuyện đầu tư thêm, lúc nói chuyện quay phim cậu ta nói đỉnh đặc, lúc này lại có vẻ khó xử, ấp úng một lúc lâu mới hơi nói vào chủ đề.

Từ An Kiều thấy cậu ta vòng vo cả buổi không vòng về chủ đề chính cũng sốt ruột thay Tăng Nhiên, đang tính mở miệng giải vây giúp cậu ta, Tào Diệp đã duỗi tay gạt máy tính lại, cười một cái với Tăng Nhiên: “Tôi nghe hiểu rồi, phim này cần đầu tư thêm, có lẽ nhiều hơn dự đoán một chút đúng không?”

Tăng Nhiên cười hơi miễn cưỡng: “Đúng.” Cậu ta vẫn chưa thoát khỏi phương thức sản xuất phim độc lập, vẫn chưa quen với việc phải trực tiếp đòi tiền nhà đầu tư.

“Không thành vấn đề,” Tào Diệp nói, “Tôi đã hiểu tình huống quay phim, chuyện tiền bạc sau đó để Từ An Kiều trao đổi với tôi đi.”

Tăng Nhiên gật đầu đáp một tiếng như trút được gánh nặng.

Lương Tư Triết ở bên cạnh cười: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy phía đầu tư dễ nói chuyện đến vậy.”

Tăng Nhiên hiếm khi nói thay Tào Diệp một câu: “Lomond khác với các nhà đầu tư khác.”

Lương Tư Triết vẫn cười: “Nghe có vẻ tốt cho bộ phim, nhưng bộ nào cũng ra tay hào phóng thế này, công ty thật sự không lỗ vốn hả?”

Tào Diệp nghiêng mặt sang liếc anh một cái: “Ai nói bộ nào cũng như thế?”

“Hửm?”

Nói chuyện xong, vị trí bây giờ quả thực hơi chật, Tào Diệp đứng dậy khỏi ghế sofa: “Nếu không phải ảnh đế Lương lâm nguy cứu trận, tôi cũng sẽ không ra tay hào phóng như vậy.”

Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn cậu cười: “À, đó là vinh hạnh của tôi.”

Bàn xong chuyện quay thế, Tào Diệp đứng dậy rời khỏi phòng họp, Tào Tự Ninh ở bên cạnh chán tới mức sắp ngủ thiếp đi, thấy Tào Diệp đứng lên, nó vội đuổi theo.

Tào Diệp nghe thấy Tào Tự Ninh sau lưng nhỏ giọng gọi cậu “Anh ơi”, cậu quay đầu nhìn Tào Tự Ninh một cái, Tào Tự Ninh làm khẩu hình với cậu: “Ăn cơm!”

Tào Diệp biết nó muốn bảo mình tổ chức bữa tiệc tối, gọi Lương Tư Triết ra cùng ăn bữa cơm, để tiện cho nó theo đuổi thần tượng trong khoảng cách gần.

Chuyện này nói ra cũng không khó, cậu và Từ An Kiều, Tăng Nhiên đều rất thân quen, trước kia đến đoàn phim bàn bạc thỉnh thoảng cũng sẽ ra ngoài ăn bữa cơm, chỉ là...

Tào Tự Ninh sau lưng lại gọi vài tiếng “Anh”, cộng thêm một câu nhỏ giọng “Xin anh đó”, Tào Diệp thầm nghĩ trước kia sao không thấy mày yêu thầm Lương Tư Triết sâu đậm tới vậy.

Tào Tự Ninh càng không ngừng giục cậu sau lưng, gọi “Anh” hết tiếng này đến tiếng kia, không yên tĩnh lấy một giây đồng hồ, khiến cho Tào Diệp đau cả đầu.

Tăng Nhiên và Từ An Kiều ở lại tiếp tục nói chuyện lên kế hoạch quay lại, lúc này Lương Tư Triết cũng ra khỏi phòng nghỉ, bước chân Tào Diệp chậm lại, chờ Lương Tư Triết theo kịp, cậu quay đầu hỏi anh một câu: “Buổi tối có sắp xếp quay đêm không?”

“Có chứ,” Lương Tư Triết nhìn cậu cười nói, “Làm sao, định mời

tôi ăn cơm à?”

Tào Diệp cũng cười: “Nếu có thì thôi vậy.”

Tào Tự Ninh đi bên cạnh không vui, duỗi tay giật giật tay áo Tào Diệp tỏ ý không vừa lòng của mình, Tào Diệp nghiêng mặt sang liếc nó một cái, cho Tào Tự Ninh một ánh mắt “Mày thôi đi”.

Thấy Tào Diệp không có ý định nói đùa, lúc này Tào Tự Ninh mới xem như thôi, mất hứng đi theo về phía trước, ngoài miệng cũng không lải nhải “Anh” nữa. Nó hoàn toàn yên tĩnh, Tào Diệp lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Thuở thiếu thời cậu ghét nhất người khác làm mình cụt hứng, nhưng vừa rồi hình như mình lại dội một chậu nước lạnh lên người Tào Tự Ninh.

Theo đuổi thần tượng cũng không phải chuyện gì quá đáng cả... Huống chi người theo đuổi còn là Lương Tư Triết, ít nhất nói rõ gu của Tào Tự Ninh cũng không xiêu vẹo đúng không? Trong đầu Tào Diệp xuất hiện suy nghĩ này, tiếp theo lại cảm thấy suy nghĩ này thật sự hơi vô lý.

Ngồi vào trong xe, Tào Tự Ninh rầu rĩ không vui, cúi đầu chơi điện thoại không nói lời nào.

Tào Diệp đóng cửa xe, kéo dây an toàn thắt lại, nhìn nó một cái, nhất thời mềm lòng an ủi một câu: “Em cũng thấy đó, buổi tối Lương Tư Triết có cảnh quay đêm, cũng không thể làm chậm trễ tiến độ quay của đoàn phim đúng không, đợt lần sau có cơ hội, nhá.”

“Nhưng em sắp về rồi.” Tào Tự Ninh giận dỗi quay mặt sang nhìn ngoài cửa sổ xe.

“Về đâu?”

“Trường học, Mạn Thành!”

“Nhanh thế? Còn lâu mới hết nghỉ hè mà?”

“Trở về có chuyện.” Tào Tự Ninh không muốn nhiều lời.

“Vậy làm sao?” Tào Diệp khởi động xe, nhưng không vội vã lái đi, ngón tay gõ vô lăng, không có tâm trạng dỗ dành Tào Tự Ninh,

“Chúng ta đợi ở đây, đợi anh ta quay xong cảnh đêm, sau đó mời anh ta ăn khuya?”

Nghe ra ý chế nhạo trong giọng điệu của cậu, Tào Tự Ninh càng không vui, Tào Diệp không đáng tin, vậy nó chỉ có thể dựa vào bản thân.

Nó duỗi tay đẩy cửa xe ra, bỏ lại một câu “Chờ em một lát,” sau đó nhảy xuống xe chạy biến đi.

Tào Diệp quay đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, Tào Tự Ninh nhấc chân chạy về phía Lương Tư Triết, dừng ở trước mặt anh nói gì đó.

Khoảng cách hơi xa, Tào Diệp không nhìn rõ biểu cảm trên mặt Lương Tư Triết, chỉ có thể nhìn thấy Lương Tư Triết cúi đầu nhìn Tào Tự Ninh đứng trước mặt anh, thấp hơn anh nửa cái đầu.

Mấy người đi ra tiễn Tào Diệp đứng tại chỗ thảo luận kế hoạch cảnh đêm, thấy Tào Tự Ninh bỗng nhiên xuống xe chạy đến, dừng ở trước mặt Lương Tư Triết, trong thời gian ngắn ai nấy đều ngẩn ra, không tự giác dừng lại cuộc trò chuyện vừa rồi. Tào Tự Ninh đứng trước Lương Tư Triết, nhìn thẳng vào anh hỏi: “Anh Tư Triết, em có thể kết bạn Wechat với anh không?” Những người còn lại ở đây lập tức lau một vệt mồ hôi giúp Lương Tư Triết, cách hỏi giống như đồ óc bã đậu của cậu trai này quả thực khiến người ta xấu hổ.

Mà nó lại khác với những fan theo đuổi thần tượng thông thường, nó là em họ có quan hệ thân thích với Tào Diệp, có lẽ Lương Tư Triết cũng không tiện từ chối thẳng.

Nhưng trên mặt Lương Tư Triết lại không xuất hiện biểu cảm khó xử, ánh mắt anh quan sát mấy giây trên mặt Tào Tự Ninh, sau đó mở miệng nói: “Hỏi anh họ của cậu đi, tôi không mang điện thoại ra.”

Tào Tự Ninh cảm thấy lúc này đây nó là người dũng cảm nhất trên thế giới, nó không ngừng truy hỏi: “Vậy anh có add em không?”

“Có chứ,” Lương Tư Triết cười một tiếng, “Nói sao cậu cũng là em họ của cậu ấy.”

“Được.” Tào Tự Ninh đại công cáo thành, nhảy tung tăng chạy về trong xe Tào Diệp.

“Lần này đi được chưa?” Tào Diệp quay sang nhìn Tào Tự Ninh mặt mày tỏa sáng lần nữa, mắt tập trung hỏi, “Đi làm gì đấy?”

“Em đi xin Wechat của Lương Tư Triết!” Tào Tự Ninh tự giác thắt dây an toàn, phấn khích ra mặt, tưởng như là hai người khác với trước khi đi ra ngoài.

“À, may được...” Tào Diệp lái xe lên đường, câu được câu không trò chuyện với Tào Tự Ninh, “Vui đến thế, anh ta cho rồi?”

“Anh ấy bảo hỏi anh là được, anh ấy sẽ đồng ý!” Tào Tự Ninh vội vàng lấy điện thoại ra, “Anh mau đưa Wechat của Lương Tư Triết cho em.”

Tào Diệp dừng một lát, cười nói: “... Nhưng anh không có Wechat của anh ta.”

Tào Tự Ninh quay ngoắt đầu lại nhìn cậu, Tào Diệp nhìn thẳng phía trước cũng có thể cảm nhận được sự không thể tin trong mắt cậu chàng.

Tào Diệp cảm thấy chiêu này của Lương Tư Triết rất buồn cười, có ý gì đây hả... Chuyện hai người họ không thêm Wechat của nhau, chắc là không ai rõ ràng hơn Lương Tư Triết chứ?

Mày bị chơi đùa rồi bạn nhỏ à.

Tào Diệp nói với Tào Tự Ninh ở trong lòng, nhưng cuối cùng không vạch trần Lương Tư Triết.

Không ngờ một giây sau Tào Tự Ninh đã trút căm giận lên người cậu, quay đầu đi không nhìn cậu, ngoài miệng lại tấn công cậu mãnh liệt, nhỏ giọng nói: “Anh bị gì vậy hả, còn là CEO của Lomond cơ đấy...”

Ơ, chuyện này không trách Lương Tư Triết mà lại trách móc lên đầu mình? Lương Tư Triết đổ cái lỗi này đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Tào Diệp cười nói: “Không ai quy định CEO của Lomond thì nhất định phải có Wechat của Lương Tư Triết đúng không?”

“Nhưng anh ấy là bạn hợp tác của anh!” Tào Tự Ninh chưa từ bỏ

ý định, quay đầu lại năn nỉ cậu, “VẬY anh không có, Từ An Kiều cũng phải có đúng không? Tăng Nhiên là đạo diễn, anh ta nhất định cũng sẽ có nhỉ? Anh à anh hỏi giúp em đi...”

“Anh ta bảo mày hỏi anh, cũng có bảo anh hỏi người khác đâu...” Tào Diệp đuổi nó một cách qua loa.

Cậu có một trăm cách để lấy được Wechat của Lương Tư Triết, chuyện này với cậu mà nói dễ như trở bàn tay.

Nhưng cho đến bây giờ cũng không thêm bạn Lương Tư Triết, ngay cả bản thân cậu cũng không rõ tại sao.

Có lẽ là không cần thiết phải thêm, thêm cũng chưa chắc có chuyện để nói, đặt trong danh sách người liên lạc có khi còn chướng mắt, đối với hai bên mà nói chắc cũng đều như vậy.

“Anh thật là không có nghĩa khí!” Tào Tự Ninh trách móc cậu. Tào Diệp cười, vô tội nói: “Nhưng anh thật sự không có Wechat của anh ta... không lừa mày.”

Tào Tự Ninh phớt lờ cậu, tự phụng phịu nhìn ngoài cửa sổ. Trở về thành phố đã hơn tám giờ tối, lại gặp đúng thời điểm nhiều người nhiều xe, tắc đường đến mức khiến người ta phiền lòng, Tào Diệp bắt đầu hối hận buổi chiều không gọi tài xế ra. Cách công ty còn hai con phố, Tào Tự Ninh im ỉm không hé miệng một đường, bỗng nhiên nói: “Anh, em muốn xuống xe.” “Bây giờ?”

“Ừm, tối nay có họp lớn.”

“Ăn cơm với Lương Tư Triết thì sẽ không có họp lớp đúng không?” Tào Diệp liếc nó một cái, nhưng cũng không ý định quản Tào Tự Ninh, “Xuống ở đây?”

“Ừm, anh...” Tào Tự Ninh muốn nói lại thôi.

“Không có tiền?” Tào Diệp tấp xe vào lề đường dừng lại, không cần Tào Tự Ninh mở miệng đã biết nó muốn gì, đúng lúc này điện thoại của cậu vang lên.

“Sao anh biết?” Tào Tự Ninh nói với giọng khoa trương, “Anh thần thông quá anh ơi!”

Bởi vì anh từng chơi chiêu giả ngoan của mày từ lâu rồi... Tào



Diệp vừa lấy ví tiền ra ném cho Tào Tự Ninh, vừa nghe điện thoại.

Là Tào Tu Nghiêm gọi điện thoại tới, hỏi cậu tình hình gần đây của Tào Tự Ninh ở công ty, Tào Tự Ninh rút một tấm thẻ trong ví của Tào Diệp ra, toan đẩy cửa xuống xe thì Tào Diệp vươn tay tóm lấy cánh tay Tào Tự Ninh kéo về.

“Bố mày!” Cậu làm khẩu hình với Tào Tự Ninh, quả nhiên Tào Tự Ninh ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Buổi chiều cháu vừa dẫn em nó đến đoàn phim, nói chuyện đầu tư thêm để quay lại, vâng, cũng gặp Lương Tư Triết rồi, em nó đang ngồi cạnh cháu, cháu bảo nó nói với bác...” Nói xong cậu nhét điện thoại vào trong tay Tào Tự Ninh, để nó tự đối phó với Tào Tu Nghiêm.

Tào Tự Ninh luôn miệng “Vâng” với điện thoại, cuối cùng lại cam đoan, dập máy sau đó trả điện thoại và ví tiền cho Tào Diệp, đẩy cửa xe ra xuống xe: “Anh ơi em đi đây, bố em lại gọi điện anh gánh giúp em với nhé!”

Động tác của nó vội vàng, sợ Tào Diệp lại lôi mình lại, Tào Diệp cảm thấy không đúng, cúi đầu mở ví tiền ra nhìn, Tào Tự Ninh lấy đi tấm thẻ tín dụng có hạn mức lớn nhất của cậu, ranh con này! Ngẩng đầu lên nhìn, Tào Tự Ninh đã đi đến ven đường, chạy nhanh mấy bước, lách tấm thẻ trong tay với cậu, cười đến là lấy lòng.

Bỏ đi, lấy thì lấy thôi... Tào Diệp thả phanh xe, lái xe đuổi theo nó, Tào Tự Ninh thấy cậu đuổi theo, sợ tới mức co cẳng chạy, chọc cho Tào Diệp cười vài tiếng.

“Này, nhìn xe kia.” Cậu thò đầu ra ngoài cửa sổ, cười hét to với Tào Tự Ninh một tiếng, sau đó giẫm mạnh chân ga, lái xe vào dòng xe cộ.

Quay lại câu lạc bộ của công ty ăn cơm, đúng lúc Trình Đoan cũng có mặt, thấy cậu đi tới, anh ta giơ tay chào cậu, Tào Diệp đi qua ngồi đối diện Trình Đoan: “Tối nay không có xã giao?”

“Không có, nếu cậu muốn uống hai chén tôi cũng có thể đi cùng cậu.” Trình Đoan ăn đồ ăn nói với cậu.

“À, hóa ra uống rượu với tôi cũng tính là xã giao.” Tào Diệp nói đùa với anh ta.

“Ha ha, không tính không tính, uống rượu với cậu chỉ gọi là uống rượu,” Trình Đoan cười bù vào cho mình, “Muốn uống không.”

“Uống tí đi.” Tào Diệp nói.

Trình Đoan vẫy gọi một chai rượu vang tới, rót non nửa chén cho Tào Diệp: “Tùng này được chứ? Tửu lượng này của cậu... trong nhóm nói buổi chiều cậu đến đoàn phim nói chuyện quay lại? Chút chuyện nhỏ này còn làm phiền cậu tự mình đại giá à.” “Tiện thể đến tham ban mà...” Tào Diệp bưng chén rượu lên uống một ngụm.

Ngẫm lại buổi chiều chạy một chuyến này đúng là chuyện bé xé ra to, rõ ràng Tăng Nhiên gửi video mô hình hóa bằng tin nhắn là được, vốn không cần thiết đi đi lại lại lãng phí mấy tiếng đến đoàn phim để bàn, mình lại cho Tào Tự Ninh cầu gì được đó như thế... Tào Diệp quay đầu ngẫm nghĩ cảm thấy hơi khó tin.

“Cho nên tiến độ quay lại sao rồi? Lương Tư Triết ở chung với đoàn phim vẫn tốt chứ?”

“Anh xem Từ An Kiều suốt ngày đăng ảnh vào nhóm, Tăng Nhiên còn cổ vũ cho anh ta, hai người chỉ thiếu điều nói rõ yêu Lương Tư Triết đến chết, có thể ở chung không tốt à?”

Trình Đoan cười to: “Tôi thấy tin nhắn trong nhóm rồi, nhưng cậu đến đoàn phim một chuyến, dù sao cũng phải mang về một ít tin tức chứ!”

Một ít tin tức à... Rượu vang có phần ngấm, hơi rượu chậm rãi có tác dụng, Tào Diệp hơi say nghĩ, một ít tin tức cũng có, nhưng có vẻ như không thích hợp chia sẻ với người khác.

Ví dụ như họ đứng trong góc phim trường nói đùa tục tĩu, khoảnh khắc nào đó cậu dường như lầm tưởng trở về phố Nhân Tú, họ đứng ở góc đường nói chuyện phiếm.

Nhìn như chừng chạc đang hoang, thật ra lại là trêu ghẹo lẫn nhau, tiếng nói rất nhỏ, sợ bị người khác nghe được.

Đã nhiều năm như thế, rõ ràng mối quan hệ đã trở nên lạnh nhạt và xa lạ, nhưng trong vài phút ngắn ngủi trò chuyện vào buổi chiều này, cảm giác quen thuộc kia hình như lại trở về.

Trước kia Tào Tu Viễn và Trình Đao luôn nói cậu có vô số bạn xấu, trên thực tế cậu cũng có rất nhiều bạn bè, nhưng không thể không thừa nhận rằng cảm giác trò chuyện với Lương Tư Triết là tuyệt nhất.

Nói thế nào nhỉ... Như là trời sinh họ đã ở trên cùng một bước sóng ngắn, vừa khéo có thể tiếp thu được tín hiệu của nhau, có lẽ cảm giác này thật sự quá hiếm hoi, cho nên nhiều năm trôi qua như vậy, Tào Diệp vẫn còn hoài niệm cảm giác cùng nói chuyện phiếm ở phố Nhân Tứ năm đó.

## Chương 36: Hiện Tại 7

### DTV-EBOOK

Trên đường từ công ty về nhà, Tần Chân Chân gọi điện thoại tới, từ sau lần Tào Diệp bỏ lời mời video của cô, giữa hai người họ chưa từng liên lạc lại lần nào.

Tào Diệp nhận điện thoại, giọng điệu của Tần Chân Chân nghe rất tủ thân: “Sao anh cũng không tìm em hả!”

Không phải ngầm thừa nhận kết thúc rồi sao... Tào Diệp muốn nói như thế, nhưng lời đến khóe miệng vẫn đổi lại: “Anh đợi em đến tìm anh mà.”

“Em sắp bị anh chọc tức chết rồi, còn anh, có phải sắp quên em rồi không?”

Tào Diệp cười cười: “Hình như đúng là thế.”

“Anh...” Bên kia tức đến nổi nói không nên lời.

“Ngủ đi, ngoan,” Tào Diệp dỗ một câu, “Chờ anh tỉnh rượu lại nói.”

“Anh uống rượu?” Tần Chân Chân cảnh giác hỏi, “Với ai?”

“Với một cô gái...”

“Bây giờ anh đến đón em,” Tần Chân Chân hình như tin thật,

“Em đợi anh ở cổng trường.”

“Thôi, ngày mai lại nói đi.” Lúc uống say Tào Diệp chỉ muốn ở một mình.

“Anh nhất định phải đến.” Tần Chân Chân nghiêm túc hẳn,

“Anh không đến chúng ta sẽ... dù sao anh nhất định phải đến, em đợi anh cả đêm ở cổng trường, anh không đến em vẫn chờ.”

Nói xong cũng dập máy.

Đây là lần đầu tiên Tào Diệp bị người ta dập máy, cảm giác này rất mới mẻ... Cậu thờ ơ ném điện thoại sang bên cạnh, dựa vào sau xe, quay sang nhìn cảnh sắc đi lùi ngoài cửa sổ, nhìn chốc lát cảm thấy không đúng: “Đi đâu đây bác tài?”

“Phố Nhân Tú,” Bác tài quay đầu lại, “Không phải đến đó à?”  
Tào Diệp cau mày nói: “Ai nói đến Nhân Tú?”  
“Cậu nói,” Bác tài sợ vô cớ gánh tội thay, vội vàng giải thích, “Nói lúc lên xe.”

“Hả? Tôi nói?” Tào Diệp cười hai tiếng, “Được rồi, tôi quên mất, không đến Nhân Tú, đến học viện Điện ảnh Bắc Kinh đi.” Đến xem Tần Chân Chân, không thể thật sự khiến một cô gái chờ ở cửa cả đêm được...

Xe dừng trước cửa học viện Điện ảnh Bắc Kinh, Tần Chân chân rướn cổ lên, chờ đến mức trông mòn con mắt, thấy Tào Diệp đẩy cửa đi xuống, rõ ràng thở phào một hơi, niềm vui được như ý giấu trong giọng điện ra vẻ kiêu căng: “Em biết anh sẽ đến!”  
“Thật không, anh cũng không biết...” Tào Diệp hát cảm sang bên cạnh, “Đi bộ một lát, giúp anh tỉnh rượu.”

Đi dọc ven đường được mười phút, không ai nói gì, Tần Chân Chân nhẫn nhịn một đường muốn đợi Tào Diệp mở miệng trước, nhưng rốt cuộc cũng không đợi được, cuối cùng cô không kìm lòng nổi hỏi một câu: “Dạo này anh bận lắm à?”

“Bận á, bình thường thôi.” Tào Diệp đi đến sân thượng, đầu thật sự rất choáng, cậu đứng trước lan can, cúi chỏ gác lên lan can, cúi người nhìn dòng xe cộ bên dưới.

“Bận quay lại Lựa chọn tuyệt vọng à?”

“Cũng không thể chỉ có một bộ phim này...”

“Bức ảnh tạo hình đó của Lương Tư Triết rất đẹp trai.” Tần Chân Chân tìm chuyện để nói.

Lại là Lương Tư Triết, Tào Diệp không kiên nhẫn nghĩ, Lâm Huyền nhắc đến Lương Tư Triết, Tào Tự Ninh cũng nói về Lương Tư Triết, Trình Đoan cũng đề cập tới Lương Tư Triết, tất cả mọi người trong công ty giờ đây đều đang thảo luận chuyện về Lương Tư Triết, chẳng lẽ ngoại trừ Lương Tư Triết thì không có cái khác để tán gẫu hả?

“Em thích anh ta à?” Tào Diệp nằm sấp xuống, cánh tay đỡ trán, nhắm mắt hỏi.

“Có người không thích anh ấy sao?” Bởi vì Tào Diệp chịu đặc biệt đến đây với cô trong đêm hôm khuya khoắt, tâm trạng Tần

Chân Chân tốt hơn, ngay cả giọng điệu cũng trở nên thoải mái hơn, “Anh không thích anh ấy, vậy sao phải mời anh ấy đến quay lại?”

“Lời nói này, trước đó tìm Hoàng Thiên Thạch đến diễn cũng không phải vì thích Hoàng Thiên Thạch, chuyện làm ăn nào có nhiều thích với không thích đến vậy.”

“Cũng đúng,” Tần Chân Chân cảm thấy cậu nói rất có lý, gật đầu bảo, “Cho nên anh không thích Lương Tư Triết?”

“Anh à...” Tào Diệp thật sự suy nghĩ vấn đề này, rốt cuộc mình có thích Lương Tư Triết hay không? Suy nghĩ chốc lát mới phản ứng được mình uống nhiều rồi, cậu cười bảo, “Anh thích một người đàn ông thì tính là chuyện gì?”

“Không phải kiểu thích đó, sao anh lại nghĩ đến đó rồi?” Tần Chân Chân cười lên “Đương nhiên em biết anh không thích đàn ông!”

Tào Diệp cảm thấy Tần Chân Chân nói rất có lý, đúng rồi, sao mình lại nghĩ đến đó nhỉ? Cậu cố gắng đào ra một nơi tĩnh táo từ trong não bị cùn thảm thấu, mở mắt ra nhìn xe đến xe đi dưới cầu vượt, tốc độ nói rất chậm: “Anh... trước kia anh thích anh ta, sau đó có một thời gian rất chán anh ta, sau đó nữa có một thời gian hận anh ta, sau đó nữa lại cảm thấy anh ta cũng không dễ dàng, nên không hận anh ta đến vậy nữa, sau đó nữa thì có chuyện quay phim lại này...”

Tần Châu Châu bị một chuỗi “Sau đó nữa” của cậu làm cho hồ đồ rồi: “Tại sao lại hận anh ấy?” Cô nhìn Tào Diệp, Tào Diệp hơi thất thần nhìn nơi xa, cậu có một cặp mày và mắt rất đẹp, không giống với người cha Tào Tu Viễn tiếng tăm lừng lẫy của cậu, trên người cậu chẳng hề có cái bóng của sự nghiêm túc, ngày thường giữa lông mày luôn mang theo chút ý cười, mặt mày sáng sủa, rất được người ta thích.

Nhưng lúc này Tào Diệp không cười, trên mặt cũng không có nụ cười, giữa lông mày tô điểm u buồn như có như không: “Chắc có lẽ là vì khi anh cần anh ta nhất, anh ta không đứng bên cạnh anh...”

“Các anh thân như vậy à?” Tần Chân Chân mở to mắt, bị khơi lên

tính tò mò.

Cô vừa hỏi xong, Tào Diệp đã nhận ra tối nay mình nói hơi nhiều, người uống say thật sự không đáng tin, gì cũng nói ra ngoài, cậu liếc Tần Chân Chân, cười một tiếng: “Em tin thật?” Cậu lại khôi phục điệu bộ hơi cười vốn có trên gương mặt, Tần Chân Chân ngẩn người.

Lúc này cô đột nhiên ý thức được Tào Diệp cũng chẳng có chút thật lòng nào với cô.

Tào Diệp quá dễ gần, cậu trẻ tuổi ưa nhìn, không kênh kiêu, thích nói đùa, xin gì được nấy, đến mức Tần Chân Chân lầm tưởng rằng mình thật sự có hy vọng đợi được ngày cậu lãng tử quay đầu.

Nhưng sự trở mặt của Tào Diệp trong nháy mắt vừa rồi khiến cô nhận ra mình cũng lắm là một trò tiêu khiển không có ý nghĩa trong cuộc sống của cậu mà thôi.

Tào Diệp đối xử với cô giống như Lương Tư Triết đối phó với truyền thông vậy.

Tần Chân Chân bỗng nhiên sinh ra liên tưởng này, vui vẻ thì nói thêm hai câu, không vui thì quay đầu bước đi.

Lương Tư Triết không thèm để ý sau đó truyền thông sẽ đưa tin về mình như thế nào, Tào Diệp cũng sẽ không để ý mình có thể bị chia tay thật không.

Tần Chân Chân không nói rõ được tại sao mình lại có liên tưởng này, có lẽ vì lúc Tào Diệp nói mấy chữ “Em tin thật”, thật sự rất giống Lương Tư Triết.

“Nhìn anh như thế làm gì?” Tào Diệp lại cười một tiếng với cô. Tần Chân Chân muốn quyết tâm nói chia tay, người theo đuổi cô xếp một toa xe lửa cũng không hết, cô tội gì đi làm một trò tiêu khiển không bận lòng trong cuộc sống của người khác? Thế nhưng quyết tâm, lại quyết tâm, cô vẫn không thể nào nói ra được.

“Cảm thấy anh đẹp trai mà.” Cô miễn cưỡng nở nụ cười.

\*

Tào Tự Ninh đi lần này thì im ỉm mấy ngày liền.

Nó không đến công ty, Tào Diệp cũng lười gọi điện thoại tìm Tào Tự Ninh.

Tào Diệp đã nhìn ra, lúc đó Tào Tự Ninh nói muốn đến Lomond thực tập, cùng lắm là tìm một cái cơ để theo đuổi thần tượng, bây giờ ý nghĩ này đã đổ bể, đương nhiên cũng không muốn đến chịu khổ nữa.

Nhưng mười bảy mười tám tuổi vốn là cái tuổi nên ra ngoài rong chơi, Tào Diệp cảm thấy Tào Tự Nghiêm thực sự hơi nghiêm khắc với Tào Tự Ninh.

So ra, năm đó mặc dù Tào Tự Viễn luôn nói cậu vô dụng, nhưng tốt xấu gì cũng không ép cậu đi làm cái này làm cái kia... Hoặc có thể là không hề muốn quan tâm cậu, Tào Tự Viễn quan tâm đến diễn viên của mình còn hơn cả con trai mình.

Đang phân tâm nghĩ những chuyện này, điện thoại đặt trên bàn “brr” một tiếng, cậu nhìn lướt qua màn hình, là thông báo của thẻ tín dụng — Tào Tự Ninh quét một phát số tiền hơn mười nghìn tệ, chẳng lẽ là mua túi cho cô gái nào? Yêu đương rồi? Mới đầu Tào Diệp không quan tâm, Tào Tự Nghiêm nói thế nào cũng có ơn với cậu, mặc dù lần giúp cậu ba năm trước hơn phân nửa là xuất phát từ lợi ích thương nghiệp, nhưng nếu Tào Tự Nghiêm từ chối ra tay giúp đỡ, Tào Diệp không biết bây giờ Lomond sẽ phát triển như thế nào.

Hơn nữa Tào Tự Ninh là em họ của cậu, quan hệ của hai người luôn rất tốt, Tào Diệp chưa bao giờ để nó chịu thiệt trong chuyện dùng tiền.

Buổi chiều điện thoại lại nhận được một thông báo chi tiêu gần hai mươi nghìn tệ, một ngày mua hai cái túi? Nhóc con này quẹt thẻ của mình lại rất hào phóng.

Ba ngày liên tục, điện thoại của Tào Diệp mỗi ngày đều sẽ nhận được một hai tin nhắn tiêu dùng, chạng vạng tối ngày thứ ba,



cuối cùng cậu gọi điện thoại cho Tào Tự Ninh: “Tán gái hả?” Tào Tự Ninh quét tấm thẻ này cũng không phải không thẹn với lòng, điện thoại vừa kết nối nó đã lập tức giải thích: “Anh, quay về đợi bố em mở thẻ cho em, em nhất định trả lại cho anh!”

“Mày ở đâu vậy?” Tào Diệp nghe thấy tiếng người ồn ào xung quanh nó, hình như đang ở một nơi rất đông người, “Lại mua sắm? Hôm nay định mua gì?”

“Anh đừng quản em!” Tào Tự Ninh nói xong cúp máy.

Ồ, quét thẻ của cậu còn không cho cậu quản nhiều, trên đời này còn có chuyện tốt như thế... Tào Diệp cảm thấy có gì đó không đúng, âm thanh vừa rồi không giống như âm thanh ở khu mua sắm, ngược lại giống như ở đoàn phim... Chẳng lẽ Tào Tự Ninh vừa ý diễn viên nào?

Cùng một thời gian, một nhân viên công tác của đoàn phim “Lựa chọn tuyệt vọng” đứng ở cửa trường quay, hô một tiếng với tất cả mọi người hoàn thành công việc: “Mọi người đến nhận cơm này, hôm nay thầy Lương mời cả đoàn phim ăn cơm!” Lương Tư Triết đang tẩy trang ở phòng nghỉ ngơi, đang cúi người rửa mặt bên bồn rửa tay, nghe tiếng động bên ngoài, động tác của anh dừng lại.

Tống Thanh Ngôn đưa khăn mặt cho anh, nghi ngờ nhìn ra ngoài: “Anh Tư Triết, chuyện gì đây ạ? Ba ngày liên tiếp, rốt cuộc là ai lấy tên anh mua đồ ăn cho đoàn phim...”

Lương Tư Triết rửa mặt xong đứng thẳng người lên, duỗi tay nhận lấy khăn mặt: “Đi nhìn xem hôm nay mua gì.”

“Tuân lệnh!” Tống Thanh Ngôn đặt đồ trong tay lên ghế sofa, quay người chạy ra ngoài, không lâu sau đã chạy về, đóng cửa lại hạ giọng, trong giọng nói khó nén khiếp sợ, “Hôm nay còn hào phóng hơn hôm qua cơ, mua đồ ăn Tô Tạt, còn có đồ ngọt Hoa Thị, trời... giống như tiếp ứng cho thần tượng ấy, anh nói liệu có khoa trương quá không?”

“Bảo em đi tra là ai đặt, vẫn chưa tra được?”

“Chưa ạ... gọi điện cho nhà hàng, nhưng người ta không để lại tên thật, rất khó kiểm tra, ngoại trừ đến công an để lấy nhật ký cuộc gọi, nhưng có vẻ như cũng không cần thiết...”

“Cậu bé kia,” Lương Tư Triết vắt khăn mặt sang bên cạnh, “Em họ của Tào Diệp, mấy ngày nay đều ở đây?”

“Hình như là thế...” Tống Thanh Ngôn quay người đẩy cửa, lộ đầu ra ngoài nhìn một cái, ngay sau đó lập tức rút cổ về, “Cậu ấy đang nhìn về phía phòng nghỉ ngơi của chúng ta nè, em vừa chạm mắt cậu ấy xong!... Không lẽ là cậu ấy?”

Lương Tư Triết cầm lấy điện thoại, đi về phía Tống Thanh Ngôn:

“Đi, tối nay không có cảnh quay đêm, chúng ta ra ngoài ăn.”

Tống Thanh Ngôn dời sang bên cạnh cửa một bước nhường đường cho anh, nghe vậy trợn to hai mắt: “Đêm nay đoàn phim mua Tô Táp anh còn muốn ra ngoài ăn?!”

Lương Tư Triết nắm tay cầm đẩy cửa ra, bỏ lại một câu cũng không quay đầu lại: “Em muốn ở lại đây ăn cũng được.” Nói xong nhanh chân đi ra khỏi phòng nghỉ.

Tống Thanh Ngôn vội vàng theo sau: “Không không không, em đi cùng anh!” Thầm nghĩ phung phí của trời mà... Những việc tốt tại sao lại cứ xảy ra cùng một lúc? Thật là khiến người ta khó lựa chọn!

Cô đi theo sau Lương Tư Triết, phải chạy chậm một quãng mới có thể theo kịp bước chân anh, không ngờ Lương Tư Triết lại không đi về phía lối ra, ngược lại đi về phía cậu trai kia – Tào Tự Ninh em họ của Tào Diệp.

## Chương 37: Hiện Tại 8

### DTV-EBOOK

Tào Tự Ninh không kìm lòng được liếc mắt nhìn phòng nghỉ ngơi của Lương Tư Triết, cậu đang chờ trợ lý của Lương Tư Triết đi ra nhận cơm về, nhưng mà trợ lý kia chạy ra ngoài nhìn mấy lần, không lấy cơm đã chạy về rồi.

Chẳng lẽ không hợp khẩu vị? Đây là Tô Tạp đó! Cậu phải lấy tên anh cậu ra mới đặt được đấy... Tào Tự Ninh đang chờ đến mức nôn nóng, không ngờ Lương Tư Triết đẩy cửa phòng nghỉ ngơi đi ra ngoài.

Tào Tự Ninh hơi căng thẳng quay mặt đi, giả vờ nhìn về hướng khác, cậu đang nghĩ có nên đi qua chào hỏi Lương Tư Triết hay không, đã mua cơm ba ngày rồi, giờ là thời điểm bước ra bước đầu tiên...

Cậu lấy hết can đảm, quay sang nhìn về phía Lương Tư Triết, trái tim đột nhiên đập loạn xạ, Lương Tư Triết lại đi về phía cậu!

Tào Tự Ninh cảm thấy đầu mình không nhảy số được nữa, cơ thể cũng trở nên cứng ngắc, cậu hồi hộp nuốt khan một cái, không biết bây giờ nên làm thế nào cho phải, tại sao Lương Tư Triết bỗng nhiên đi về phía mình? Có phải chuyện mua cơm chọc anh ấy mất hứng không? Phải nói gì mới được?

Không đợi cậu chuẩn bị tâm lý xong, Lương Tư Triết đã đi đến trước mặt Tào Tự Ninh, giơ tay lên ôm lấy bả vai cậu, động tác không thể tự nhiên hơn được nữa, dẫn cậu đi về phía cổng trường quay, giọng điệu tùy ý không giống như đang nói chuyện với một người xa lạ: “Em họ của Tào Diệp đúng không? Tên là gì ấy nhỉ?”

“Tào, Tào Tự Ninh.” Tào Tự Ninh căng thẳng tới mức nói lắp, Lương Tư Triết rất gần cậu, cậu có thể ngửi được mùi Eau de Cologne thoang thoảng trên người anh, còn có cảm giác áp bức

như có như không kia nữa, khiến cậu không tự chủ được cứng người.

“À, Tào Tự Ninh.” Lương Tư Triết lặp lại tên cậu, “Hôm nay tự đến đây à?”

“Vâng.” Tào Tự Ninh mơ hồ bị anh dẫn ra ngoài.

Trên đường ra khỏi trường quay có người chào Lương Tư Triết:

“Tư Triết, cảm ơn anh đặt cơm nhé, hương vị quá tuyệt.”

Lương Tư Triết giơ tay vỗ vỗ bả vai Tào Tự Ninh, cười nói: “Cậu ấy đặt, cảm ơn cậu ấy.”

“Không, không có gì.” Tào Tự Ninh phản xạ có điều kiện nói với người kia, chẳng hề nhận ra mình không đánh đã khai.

“Đặt cơm làm gì?” Lương Tư Triết tiếp tục đi về phía trước và hỏi, Tào Tự Ninh ấp úng không nói được lý do, Lương Tư Triết bỗng nghiêng đầu về phía cậu, thấp giọng hỏi, “Muốn tán anh à?”

Anh nói lời khiến người ta kinh ngạc, Tào Tự Ninh suýt nữa nháy dưng lên: “Không không, không phải!”

“À, vậy là không có ý nghĩ này.” Giọng điệu của Lương Tư Triết không hề dao động.

Em muốn tán anh... Nhưng em không dám nói! Tào Tự Ninh tiếp tục nói lắp: “Cũng, cũng không phải...”

Lương Tư Triết cười hai tiếng, buông vai cậu ra, đi đến bên cạnh xe việt dã, mở cửa xe lên xe.

Tào Tự Ninh đứng bên cạnh xe không biết làm thế nào.

“Lên xe đi,” Lương Tư Triết ngồi trong xe, quay sang nhìn cậu, “Đứng đực ra đó làm gì?”

“À à, vâng...” Tào Tự Ninh như được đại xá, thò đầu vào bám lên lưng ghế trước, hơi mất tự nhiên ngồi xuống, cách ghế của Lương Tư Triết một lối đi hẹp.

Tống Thanh Ngôn ngồi vào ghế sau, hơi tò mò nhìn Tào Tự Ninh, không đoán ra Lương Tư Triết muốn làm gì.

“Đi thôi anh Trần, đến Thanh Vi.” Lương Tư Triết nói với tài xế ở ghế trước, sau đó dựa vào lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tào Tự Ninh đứng ngồi không yên, cậu rất muốn nói mấy câu với Lương Tư Triết, nhưng Lương Tư Triết cứ nhắm mắt mãi, đầu hơi nghiêng về phía cậu.

Tào Tự Ninh trộm liếc vài lần, muốn xác định anh có ngủ không.

Cậu liếc một cái, liếc thêm cái nữa, rồi lại thêm một lần nữa, Lương Tư Triết bỗng mở mắt ra nhìn thẳng về phía cậu, Tào Tự Ninh suýt hết hồn.

Cái nhìn kia không có buồn ngủ, rất tỉnh táo, thậm chí ánh nhìn hơi sắc bén, đến mức Tào Tự Ninh sinh ra một ảo giác, hình như vừa rồi mình liếc trộm, Lương Tư Triết đều biết hết.

“Căng thẳng à?” Lương Tư Triết đột nhiên cười một tiếng, quay đầu đi nhìn về phía trước, “Sợ anh bán cậu?”

“Không phải...” Tào Tự Ninh cố gắng để mình bình tĩnh lại, cậu nuốt khan một cái, “Anh Tư Triết, chúng ta đi đâu vậy?”

Lương Tư Triết nhìn cậu: “Cậu thay anh mời đoàn phim ăn cơm, anh cũng nên mời cậu ăn một bữa, đúng không?”

Xe lái đến cửa Thanh Vi, có hai chiếc đèn lồng Nhật màu đỏ treo cao ở cửa, phong cách trang trí tao nhã và sang trọng của một cửa hàng đồ Nhật điển hình.

Sau khi đưa họ đến cửa, tài xế tự lái xe đến bãi đỗ xe, Lương Tư Triết xuống xe quay đầu nhìn Tống Thanh Ngôn một cái.

Tống Thanh Ngôn rất lạnh trí, chỉ một cái liếc mắt đã biết anh có lời muốn nói, bèn đến gần cười hì hì hỏi: “Anh Tư Triết có gì dặn dò ạ?”

“Lát nữa em và anh Trần ăn xong rồi đi trước, không cần chờ anh.

Tiền tính cho anh, hai người đi là được.”

“Hả? Vậy anh về khách sạn bằng gì?”

“Yên tâm đi, có cách về.” Lương Tư Triết cười, quay đầu nhìn một người khác đứng bên cạnh, “Tào... Tự Ninh, đúng không? Đi, chúng ta vào trong.”

Tống Thanh Ngôn lo lắng nhìn bóng lưng của Lương Tư Triết,

sao anh ấy lại muốn ăn cơm riêng với Tào Tự Ninh? Đêm nay sẽ không xảy ra chuyện gì không nên xảy ra đúng không? Có nên báo cáo với chị Vân Sơ không... Hay là thôi, việc lớn việc nhỏ đều báo cáo với chị Vân Sơ, làm cho mình giống như đồ thích mách lẻo khiến người ta ghét ấy... Nhưng mà nếu không báo cáo, ngộ nhỡ thật sự xảy ra chuyện phải làm sao...

Tống Thanh Ngôn cầm điện thoại do dự, cô chợt phát hiện mình hoàn toàn không biết gì về Lương Tư Triết.

Cô tiếp quản công việc trợ lý của Lương Tư Triết sau khi “Lương sinh Chúc mộng” được công chiếu, về sau lại kiêm làm người đại diện chấp hành của anh, theo lý thuyết cô phải là người hiểu Lương Tư Triết nhất, nhưng ngay cả vấn đề cơ bản nhất là “Lương Tư Triết có phải bi hay không” cô cũng không rõ ràng... Cũng không thể trách mình được, Tống Thanh Ngôn yên lặng giải thích cho mình ở trong lòng.

Trong thời gian quay phim hai năm nay, Lương Tư Triết chưa bao giờ làm bữa, mà lúc không quay phim anh lại thích ở một mình, cho nên cô không thể nào hiểu được đời sống tình cảm của Lương Tư Triết.

Nhưng, Tào Tự Ninh là em trai của sếp Tào Lomond, cháu trai của Tào Tu Viễn, tìm người quen có quan hệ này để ra tay liệu có mạo hiểm quá không? Cho nên chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ? Tống Thanh Ngôn hơi lo lắng nghĩ, ở lâu với Lương Tư Triết – vòng xoáy trung tâm này, mình cũng trở nên thần kinh nhạy cảm, chỉ cần Lương Tư Triết không ra bài theo lẽ thường, là cô đã cảm thấy sắp có chuyện lớn xảy ra.

\*

Tào Tự Ninh khó có thể tin, mừng rỡ như điên, cậu không ngờ niềm vui bất ngờ đến nhanh thế, Lương Tư Triết lại muốn ăn cơm với cậu – Chủ động! Một mình! Phòng riêng!

Cho nên Lương Tư Triết là bi đúng không? Nhất định rồi, Tào Tự Ninh lại nghĩ đến bức ảnh kia, cậu lặng lẽ so sánh trong lòng mình với hình dáng của người trong ảnh, cảm thấy nói không

chừng mình thật sự sẽ là kiểu mà Lương Tư Triết thích. Cậu kim lòng không đăng bắt đầu liếc trộm Lương Tư Triết ở đối diện, Lương Tư Triết đang cầm ipad trong quán chọn món ăn, cúi đầu dùng ngón tay vuốt lên màn hình để xem.

Có lẽ là nguyên nhân rút ngắn khoảng cách quá đột ngột, Tào Tự Ninh cảm thấy Lương Tư Triết trong hiện thực có lực chấn động hơn Lương Tư Triết trên màn ảnh, chỉ ngồi ở đó, giống như một nhân vật trong phim dẫn dụ người tìm tòi nghiên cứu, bí ẩn và sắc bén khiến người ta không thể phỏng đoán. Lương Tư Triết gọi xong một lượt rất nhanh, đặt ipad lên bàn đẩy cho Tào Tự Ninh ở đối diện: “Nhìn xem muốn ăn gì.” “À, vâng...” Tào Tự Ninh nhận lấy, tâm trạng không yên lướt xem menu.

Cậu cảm thấy Lương Tư Triết ở đối diện đang quan sát mình, ánh mắt rơi trên mặt có cảm giác tồn tại khó mà bỏ qua, anh ấy đang nghĩ gì? Tào Tự Ninh thấp thỏm nghĩ, hình tượng của mình chắc không có vấn đề gì nhỉ? Kiểu tóc có rối không? Trên mặt có dính cái gì không?

Sau khi xác nhận thực đơn trong ipad, cậu ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lương Tư Triết nâng một tay, khuỷu tay chống lên bàn, một tay giơ điện thoại về phía cậu: “Chụp cho cậu một bức ảnh, không ngại chứ?”

“Không, không ngại...” Não Tào Tự Ninh chết máy, chẳng phản bác được gì cả.

Lương Tư Triết chụp xong một bức rất nhanh, đặt điện thoại xuống đồng thời hỏi: “Lần trước không phải nói thêm anh à, sao không thêm?”

Tào Tự Ninh không ngờ anh sẽ chủ động nhắc đến chuyện này, cậu sững sờ nói: “À... anh em nói anh ấy không có Wechat của anh.” Vốn cho rằng Lương Tư Triết không muốn thêm mình, nhưng anh hỏi như thế, Tào Tự Ninh lại có phần không chắc chắn, chẳng lẽ Tào Diệp lừa mình?

“À, ra thế.”

“Đúng rồi, em bảo anh ấy hỏi nhà sản xuất Từ và đạo diễn Tăng,

nhưng anh ấy nói anh chỉ bảo em hỏi anh ấy, lại không bảo anh ấy hỏi người khác...” Tào Tự Ninh ước gì nói thêm vài câu với Lương Tư Triết, một mạch bán đứng Tào Diệp, “Em nghĩ, có lẽ anh ấy cảm thấy mình là tổng giám đốc Lomond lại không có Wechat của anh có vẻ rất mất mặt...”

“Ha ha.” Lương Tư Triết cười vài tiếng, lại hỏi Tào Tự Ninh, “Số Wechat của cậu ấy là bao nhiêu?”

“Đa?”

“Không thể cứ khiến cậu ấy mất mặt được.”

“À, đây ạ.” Tào Tự Ninh cầm điện thoại lên, tìm giao diện Wechat của Tào Diệp, đưa cho Lương Tư Triết, thấy Lương Tư Triết nhìn giao diện kia gõ mấy lần trên màn hình của mình, cậu hơi tò mò rướn cổ lên nhìn sang: “Anh đang thêm anh ấy ạ.”

“Đúng rồi.”

“Vậy... có thể thêm em không?” Tào Tự Ninh lấy hết can đảm hỏi.

“Có thể chứ, đưa đây.”

Sau khi thêm Lương Tư Triết, Tào Tự Ninh vui hết mức ôm điện thoại của mình, cố gắng bình phục tâm trạng phấn khích của bản thân.

“Đây có phải cảnh cuối cùng trong Mười ba ngày không anh?”

Cậu liếc mắt nhận ra ảnh đại diện của Lương Tư Triết, là sau khi Tiểu Mẫn giết người, từ hành lang đèn đuốc sáng trưng đi vào trong hẻm nhỏ, con hẻm không bật đèn đường, Tiểu Mẫn đi càng xa, cách ánh đèn ngày càng xa, lúc đi đến cuối con hẻm, bóng lưng của nó gần như hòa làm một thể với bóng đêm.

Ảnh đại diện của Lương Tư Triết chính là khung hình trước khi bóng lưng của Tiểu Mẫn hòa vào đêm đen, hình ảnh này vốn nặng nề tối tăm, lại làm cho người ta nghĩ đến hoàn cảnh của Tiểu Mẫn trong phim, nhìn mà khiến người cảm thấy hơi ngột ngạt.

“Phải rồi, cậu mấy tuổi?” Lương Tư Triết hỏi cậu.

“Mười chín...” Tào Tự Ninh đặt điện thoại xuống, ngẩng đầu trả lời Lương Tư Triết.



“Mười chín, là cái tuổi đẹp đấy.” Lương Tư Triết nhìn hộp thuốc lá và bật lửa cậu đặt trên bàn, “Còn hút thuốc lá?”

Tào Tự Ninh giơ tay cọ mũi một cái: “Thỉnh thoảng mới hút.”

Lương Tư Triết nhìn cậu: “Tửu lượng thế nào?”

“Tàm tạm...”

“Uống với anh hai chén?”

“Được, được ạ...”

## Chương 38: Hiện Tại 9

### DTV-EBOOK

Món ăn và rượu nhanh chóng được bung lên, Lương Tư Triết cầm lấy rượu vang đỏ đã được thỏ và một cái ly để cao, rót non nửa ly rượu vang đưa cho Tào Tự Ninh, lại lấy một cái ly khác rót cho mình non nửa ly.

(trước khi uống rượu vang phải mở chai rượu khoảng 15 – 30 phút để rượu được thỏ, nghĩa là tác dụng với oxy cho bớt cồn, việc này khiến mùi vị của rượu vang đỏ đậm đà, nồng và chất hơn hương vị vốn có)

Thấy Lương Tư Triết nâng ly rượu với mình, Tào Tự Ninh vội vàng nâng ly lên cùng ly với anh, vốn cho rằng Lương Tư Triết sẽ nói gì đó, nhưng anh lại không hề nói gì, cùng ly xong thì đặt ly rượu bên môi uống một ngụm, Tào Tự Ninh cũng lập tức không dám thất lễ uống một ngụm.

Cảm giác đậm đà, dư vị cay đắng, uống một ngụm Tào Tự Ninh đã nhận ra đêm nay có lẽ mình không say không được.

Chẳng lẽ Lương Tư Triết muốn chuốc say cậu sau đó mang về? Tào Tự Ninh không nhìn được suy đoán, tiếp theo cậu lại nghĩ, vậy cũng không tệ, có lẽ yêu đương với Lương Tư Triết là mơ mộng hão huyền, nhưng chỉ ngủ một giấc với thần tượng cũng xem như đạt thành tâm nguyện trong đời...

Nghĩ đến đây, cậu định nắm lấy cơ hội trò chuyện thêm vài câu với Lương Tư Triết: “Anh Tư Triết, ngày mai sinh nhật anh đúng không?”

“Đúng rồi.”

“Vậy có kế hoạch gì không?”

“Ngày mai? Quay phim thôi, có thể có kế hoạch gì?”

“Chỉ quay phim à? Bình thường quá....

Không có nghi thức chúc mừng ạ?”

“Nghi thức chúc mừng...” Lương Tư Triết nở nụ cười, nâng ly lên nhấp một ngụm rượu, “Đã nhiều năm không có rồi.”

Tào Tự Ninh nhìn Lương Tư Triết, cậu cảm thấy vẻ mặt của Lương Tư Triết như đang nhớ lại gì đó, cậu lại hỏi: “À... anh Tư Triết, lúc sinh nhật mười chín tuổi anh đang làm gì?”

“Đây có tính là câu hỏi không?” Lương Tư Triết cầm chân của ly rượu cao, “Thế này đi, cậu có thể hỏi anh, nhưng mỗi một câu hỏi phải uống một hớp rượu, thế nào?”

“Hỏi gì cũng được hả anh?”

“Đúng rồi, nhưng có trả lời hay không là tự do của anh.”

“Thế thì không không bằng...”

“Có hỏi hay không cũng là tự do của cậu mà.” Lương Tư Triết thờ ơ nói.

“Được, em đồng ý.” Tào Tự Ninh bung ly rượu lên uống một ngụm, “Một ngụm này kết thúc câu hỏi vừa rồi.”

“Mười chín tuổi à...” Lương Tư Triết cup mắt suy nghĩ đáp, “Không nhớ rõ, nhưng anh nhớ rất rõ sinh nhật mười tám tuổi, nó rất đặc biệt.”

“Sao lại đặc biệt ạ?” Tào Tự Ninh tự giác uống một ngụm rượu.

“Không muốn nói...” Nửa người trên của Lương Tư Triết dựa vào lưng ghế, nhìn cậu cười một tiếng.

Đến lúc này Tào Tự Ninh đã không thèm để ý có công bằng hay không, có lẽ là vì uống hơi say, cậu lại nhận ra cảm giác không nắm bắt được Lương Tư Triết này có hơi kích thích.

Họ trò chuyện một lúc lâu, Tào Tự Ninh uống hết ngụm này đến ngụm kia, Lương Tư Triết thì uống rất tùy ý.

Não Tào Tự Ninh dần dần bị cồn làm tê liệt, cậu phản ứng chậm chậm nhìn Lương Tư Triết đối diện, hình như Lương Tư Triết thỉnh thoảng lại nhìn ra bên ngoài, giống như đang chờ gì đó, nhưng trên mặt lại không có sốt ruột chờ đợi, cậu quay sang nhìn theo tầm mắt anh.

Phòng rất rộng, phía bên phải là một cái cửa sổ sát đất kiểu cửa kéo đẩy, khu vực ban công gỗ mở rộng ra bên ngoài cho khách

hút thuốc lá ngoài trời.

Bao quanh ban công là lan can gỗ có thể di chuyển được, đẩy ra đi ra ngoài là vườn hoa sau nhà hàng.

Có lẽ vì nằm ở khu vực hẻo lánh ngoại ô Bắc Kinh nên thiết kế nơi này chiếm diện tích cực kỳ xa xỉ.

“Anh đang nhìn gì vậy?” Tào Tự Ninh tò mò hỏi, “Có người sắp tới đây ă?”

Lương Tư Triết quay đầu liếc cậu một cái, mu bàn tay dán vào ly rượu, hai ngón tay kẹp lại gõ lên thành ly hai cái.

Tào Tự Ninh say tới mức hồ đồ rồi, nhìn thấy động tác của anh sau đó phản ứng lại: “À đúng, đặt câu hỏi phải uống rượu.” Cậu bưng ly rượu lên uống một ngụm.

“Anh ấy à... đang chờ đám mây kia tới đây.” Lương Tư Triết nhìn ngoài cửa sổ, rất có kiên nhẫn chỉ cho cậu, “Nhìn thấy không? Chỗ đèn neon màu trắng.”

“À... em thấy rồi.” Tào Tự Ninh nghiêng mặt sang nhìn ra ngoài.

“Một tiếng trước nó vẫn ở đằng kia, chỗ mặt trăng, sau đó di chuyển đến chỗ hiện tại,” Lương Tư Triết nhìn đám mây kia hỏi cậu, “Cậu đoán xem bao lâu nữa nó sẽ bay đến?”

“Em không biết... chắc một tiếng nữa?” Tào Tự Ninh nhìn đến độ xuất thần, không tự giác bị anh dẫn đi theo tiết tấu.

“Anh cảm thấy không đủ.”

Lương Tư Triết cười lắc đầu.

“Tại sao muốn đợi đám mây kia tới đây?” Tào Tự Ninh không nhận được hỏi.

Lương Tư Triết lại gõ gõ ly rượu, đầu ngón tay va chạm với thành ly, phát ra tiếng vang lạnh lạnh rất nhỏ.

Đợi Tào Tự Ninh uống một ngụm rượu, anh mới mở miệng cười nói: “Bởi vì anh buồn chán... Lúc buồn chán, dù sao cũng phải tìm cho mình chút niềm vui đúng không?”

“À... ăn cơm với em chán lắm ă?” Tào Tự Ninh hơi căng thẳng, nhưng lần này cậu nhớ đặt câu hỏi phải uống rượu.

“Không liên quan gì đến cậu, người sống ấy mà, chắc chắn sẽ có rất nhiều thời điểm buồn chán,” Lương Tư Triết nhìn cậu hỏi, “Không phải cậu cũng vì buồn chán, mới lấy tên anh mua cơm cho đoàn phim sao?”

“Ơ, em không phải,” Tào Tự Ninh thề thốt phủ nhận, cậu mượn rượu tỏ tình với Lương Tư Triết, “Là vì em, em thích anh... anh Tư Triết, em có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Cậu hỏi câu này,” Lương Tư Triết cười như không cười nhìn cậu, “Muốn uống thêm một hớp rượu đúng không?”

Tào Tự Ninh lập tức nhận ra cách hỏi này của mình hơi thừa thãi, cậu gãi thái dương, lấy hết can đảm hỏi: “Vẫn luôn có tin đồn nói anh là bi, rốt cuộc anh có phải không?” Cậu hỏi xong, vội vàng cầm lấy ly rượu uống một hớp giống như an ủi bản thân.

Vốn cho rằng Lương Tư Triết không trả lời, không ngờ Lương Tư Triết nhìn cậu chăm chăm một lát, bỗng nhiên cười, giọng điệu tự nhiên đáp: “Đúng thế.”

“Thật không?” Tào Tự Ninh mở to mắt.

Không ngờ một giây sau Lương Tư Triết ném ra một quả bom nặng ký: “Chuyện anh thăm mền anh họ của cậu, chẳng lẽ cậu không hề nhìn ra?”

Tào Tự Ninh bị câu nói này nổ cho tỉnh rượu một nửa, hơi há miệng, một lúc lâu cũng không nói nên lời.

Đợi đến khi Lương Tư Triết cầm lấy chai rượu vang đỏ còn thừa non nửa, rót rượu vào trong cái ly trước mặt cậu, rượu vang đỏ chảy vào trong ly phát ra tiếng vang nhỏ, Tào Tự Ninh mới lấy lại tinh thần, khó có thể tin hỏi một câu: “Thật hay giả...”

“Cậu đoán xem.” Lương Tư Triết ngược mắt nhìn cậu, trong mắt chứa ý cười khiến người ta khó phân biệt thật giả, sau đó anh bưng ly rượu lên, uống một hơi hết sạch non nửa ly rượu.

Não của Tào Tự Ninh vận chuyển chậm chạp, cậu muốn nhớ lại cảnh Lương Tư Triết và anh họ cậu ở chung với nhau trong lần gặp mặt trước đó, nhưng mà trong đầu toàn bột nhão, hỗn loạn không vận hành được.

Cậu cúi đầu xuống, hai bàn tay đỡ trán, hơi khó chịu muốn làm cho đầu óc của mình trở nên tỉnh táo hơn, nhưng cuối cùng chỉ có thể từ bỏ, thấp giọng nói một câu: “Em không đoán được...”  
“Ha ha,” Lương Tư Triết nhìn cậu nở nụ cười, “Cậu đoán thật à?”

\*

“Này, dậy đi Tào Diệp.”

Tào Diệp mở mắt ra, trên màn hình đã bắt đầu cuộn phụ đề kết thúc phim, Lâm Ngạn ở bên cạnh bất lực nhìn cậu: “Mày cảm thấy phim này không hay hả?”

“Hay lắm,” Ngón tay Tào Diệp mò mẫm nút bấm trên ghế, nâng cao thành ghế lên, ngồi dậy dùng ngón tay bóp ấn đường,  
“Thích hợp thôi miên, lâu lắm rồi em không ngủ ngon như thế.”

“... Anh hiểu rồi, đây là câu cà khía.” Lâm Ngạn trông có vẻ rất sâu, “Đã đầu tư tiền vào đó rồi, mày đứng đắn tí đi, cho anh vài ý kiến cũng được.”

“Cảnh văn hơi yếu, cảnh đánh nhau nhàm chán,” Tào Diệp ngáp một cái, “Ngôi sao võ thuật như Vạn Tử Dương lại đánh chán đến thế, các anh không cho chỉ đạo võ thuật đủ tiền à?” Cậu nói xong lấy điện thoại trong khe ghế dựa ra nhìn một cái, trên cửa sổ chat nhảy ra một lời mời kết bạn, gửi đến một tiếng trước – thế mà ngủ đứt quãng lâu như vậy, có thể thấy được phim Lâm Ngạn đầu tư nhàm chán cỡ nào.

“Phim cũng quay xong rồi, mày xóa xói những chuyện sản xuất này hoàn toàn không có ý nghĩa, anh nói này sếp Tiểu Tào, còn có ý kiến gì với sản xuất hậu kỳ không, lát nữa cho anh vài ý kiến đi?”

Tào Diệp nhấn mở xem rồi ngẩn ra một lát, trong tin nhắn lời mời viết mấy chữ: “Lương Tư Triết, có chuyện.”

Lâm Ngạn thấy cậu mãi không có phản ứng, thúc giục hỏi một câu: “Được không hả?”

“Được chứ.” Tào Diệp lấy lại tinh thần, ngón cái sờ nhẹ màn hình, đồng ý lời mời kết bạn.

Rõ ràng ảnh đại diện là Tiểu Mẫn, nhưng tên là “Kinh Trập”, là vì “Triết” và “Trập”(1) cùng âm sao... Cậu nghĩ vậy, lại nhấn mở khung chat, gõ một dấu “?” gửi đi – Có chuyện? Lương Tư Triết

tìm mình có thể có chuyện gì?

(1) Triết (詰) trong tên anh Lương, và Trập (蛰) trong Kinh Trập đều có phiên âm là “zhé”

Lương Tư Triết không trả lời ngay, Tào Diệp cầm điện thoại, nghiêng mặt sang nghe người ngồi ghế sau đưa ra ý kiến cho phim.

Quản lý dự án phụ trách sản xuất ở ghế sau đang kêu gọi nhân viên trong công ty trao đổi ý kiến, có lẽ bộ phim này thật sự chán tới một mức nào đó, người đứng lên đều có một bụng lời chê bai muốn xả ra.

Mặc dù đại đa số đều thuộc ý kiến không có hiệu quả, đưa ra đúng hơn nữa cũng không thể văn hồi, nhưng có mấy ý kiến liên quan đến nhịp điệu và biên tập lại khá tốt.

Tào Diệp nghiêm túc nghe một lúc, điện thoại cầm trong tay rung một cái, cậu cúi đầu nhìn, Lương Tư Triết gửi đến một tấm ảnh.

Tào Diệp nhíu mày lại, đây chẳng phải Tào Tự Ninh à? Sao nó lại ở cùng Lương Tư Triết? Nhìn hoàn cảnh xung quanh, đây là... trong cửa hàng đồ Nhật?

Cậu đang nhìn bức ảnh kia, điện thoại lại rung cái nữa, cậu thoát ra ngoài xem, Lương Tư Triết lại gửi đến một tin nhắn: “Em họ của cậu hình như muốn ngủ với tôi.”

Tào Diệp gửi sang một chuỗi dấu chấm lửng: “...”

## Chương 39: Hiện Tại 10

### DTV-EBOOK

Lâm Ngạn thấy sắc mặt Tào Diệp khác thường, ghé lại gần nhìn giao diện điện thoại của cậu, liếc mắt đã nhận ra, “Ơ đây chẳng phải Lương Tư Triết à?”

“Ừm.” Tào Diệp đáp một tiếng, sau đó nhấn tắt màn hình.

Lâm Ngạn vội vàng liếc mắt nhìn đến hai chữ cuối cùng: “Ngủ với tôi? Ngủ với tôi gì cơ? Lương Tư Triết muốn mày ngủ với nó???” Giọng nói của hắn giảm xuống rất nhỏ, sợ có hại đến uy nghiêm của mình trước mặt nhân viên, nhưng trong giọng điệu khó nén được sự hóng hớt đang trào dâng kia.

Tào Diệp liếc hắn một cái: “Anh cho rằng ai cũng giống như anh hả?” Trong lúc nói chuyện Lương Tư Triết lại gửi một tin nhắn thoại đến, nhấn mở ngay trước mặt Lâm Ngạn không tiện lắm, Tào Diệp đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đi đến cửa phòng chiếu phim.

“Ê mày đừng đi vội mà!” Lâm Ngạn đi theo.

Giám đốc phụ trách sản xuất dự án ở ghế sau đứng lên gọi một tiếng “Sếp Lâm”, Lâm Ngạn vung tay lên với anh ta: “Lát nữa đến phòng làm việc của tôi nói, anh trao đổi với mọi người trước đi.” Nói xong nhanh chân đuổi theo Tào Diệp, “Mày cũng cho vài ý kiến đi, nội dung phim gốc tiết lộ cho mày hết rồi, mày không thể xem chùa đâu...”

“Đợi em về nghĩ đã, sửa xong gửi cho anh.” Tào Diệp vừa đi vừa nói.

“Được.” Lâm Ngạn nói chuyện chính xong, vẫn không quên tiếp tục hóng chuyện, “Này mày đi vội thế làm gì? Đi ngủ với Lương Tư Triết hả?”

Tào Diệp quay sang nhìn hắn, “Anh có bị điên không Lâm Ngạn?”



“Này này này, lại nổi khùng,” Lâm Ngạn cố ý trêu cậu, “Chắc, ngủ với Lương Tư Triết không lỗi, mà ngủ không, không ngủ nhường cho anh?”

“Chẳng phải anh nói không thích Lương Tư Triết à?”

“Lúc cậu ta không sĩ diện anh rất thích cậu ta, cậu ta cũng không thể lên giường còn khoe mẽ chứ?”

“Anh phản đi, đừng buồn nôn như thế được không?”

“Ha ha ha mà giả vờ đơn thuần gì chứ sếp Tiểu Tào...” Lâm Ngạn cười to, “Nói nghiêm túc, chúng mày làm lành rồi?”

Phòng chiếu phim nằm ở tầng một của Đông Thịnh Media, đi ra vài bước đã tới đại sảnh, Tào Diệp bước nhanh đi xuống mấy bậc thang ở cửa, đi đến bên cạnh xe mở cửa ngồi vào: “Vừa kết bạn được chưa? Anh ta tìm em có việc.”

“Ồ, muộn thế này có thể có chuyện gì?”

“Anh Ngạn,” Tào Diệp nhìn hẩn, nói rất chân thành, “Lúc cô dọn vệ sinh của công ty em hóng chuyện, giống y hệt vẻ mặt bây giờ của anh.”

“Đệt, mày biến đi.”

Tào Diệp đóng cửa xe, hạ cửa kính xuống cười với hẩn: “Trở về em chụp tấm ảnh gửi cho anh so sánh, giống lắm, thật đấy.”

“Mày dám gửi!” Lâm Ngạn nhìn cậu chòng chọc.

Tào Diệp cười to, khởi động xe nghênh ngang rời đi.

Sau khi lái ra khỏi khu vực, Tào Diệp giảm tốc độ xe, sờ lấy điện thoại bấm mở tin nhắn thoại Lương Tư Triết gửi đến.

Điện thoại tự động kết nối với Bluetooth trong xe, giọng nói của Lương Tư Triết khuếch tán trong xe: “Làm sao đây? Tôi mang cậu ta về?” Nghe vào hơi lệch, tiếng nói hơi trầm, giọng điệu lại có phần ngả ngớn, Tào Diệp không nhớ trước kia Lương Tư Triết từng dùng giọng điệu này nói chuyện với mình.

Cho nên mấy ngày nay Tào Tự Ninh không phải đang tán gái, Tào Diệp nhớ đến tiếng ồn ào truyền vào trong điện thoại ngày đó – mà là đi tán Lương Tư Triết?

Lúc này Tào Diệp vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi khiếp sợ, cậu không ngờ Tào Tự Ninh năm lần bảy lượt quán lấy mình đến xem Lương Tư Triết, là xuất phát từ quan hệ nam nữ... À không đúng, kiểu thích của quan hệ nam nam.

Cậu tưởng rằng chỉ là theo đuổi thần tượng đơn giản thôi chứ, dù sao bây giờ trên thế giới này người muốn sống muốn chết vì Lương Tư Triết nhiều lắm.

Cậu không ngờ Tào Tự Ninh lại sinh ra ý muốn ngủ với Lương Tư Triết, thực sự là... tuổi thì nhỏ, mà dã tâm không nhỏ.

Tào Diệp đang suy nghĩ cậu nên trả lời tin nhắn này như thế nào, Lương Tư Triết nói mang Tào Tự Ninh về, mang về đâu? Không lẽ anh ta thật sự muốn ngủ với Tào Tự Ninh? Anh ta không phải bi đâu... đúng không?

Cậu chợt phát hiện hiểu biết của mình về Lương Tư Triết thực sự là ít càng thêm ít, mặc dù lúc đó rất quyết đoán phủ định tin đồn “Lương Tư Triết là bi” mà Tào Tự Ninh nghe được, nhưng bây giờ ngẫm lại, lại cảm thấy không chắc chắn.

Họ chưa bao giờ bàn luận về vấn đề này, cậu cũng không biết xu hướng tính dục của Lương Tư Triết như thế nào.

Tính ra, họ cũng không thân thiết đến vậy, cùng lắm là thuở thiếu thời sớm chiều ở chung trong ba tháng ngắn ngủi tại một con hẻm đổ nát mà thôi.

Ba tháng, chiếm thời gian quá ngắn trong hai mươi sáu năm cuộc đời của cậu, miễn cưỡng được cho là “thời gian như bóng câu qua khe cửa” thôi.

Mà trong hai mươi tám năm thăng trầm của cuộc đời Lương Tư Triết, ba tháng bình thản không có gì lạ kia có lẽ dùng “bóng câu qua cửa sổ” để miêu tả cũng là quá dài.

Tào Diệp nhú mày lại, cầm điện thoại gọi điện cho Tào Tự Ninh, trong ống nghe vang lên tiếng tút tút một lúc lâu cũng không có ai bắt máy, một hồi lâu giọng nữ máy móc vang lên, nói cho cậu biết “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”.

Cúp điện thoại, cậu gọi đi lần nữa.

Lần này vang được vài tiếng, Lương Tư Triết lại gửi một tin nhắn thoại đến.

Tào Diệp cúp điện thoại bấm mở nghe – “Đừng gọi nữa, cậu ta bị tôi chuốc say rồi.”

Tào Diệp dùng ngón cái đè lên màn hình, nói vào micro dưới đáy, cũng gửi đi một tin nhắn thoại: “Hai người ở đâu? Gửi định vị cho tôi.”

Một lát sau Lương Tư Triết gửi đến tin nhắn định vị, Tào Diệp bấm mở, giọng nói điều hướng xe vang lên, cậu giảm mạnh chân ga, tốc độ xe nhanh chóng tăng lên tám mươi.

Định vị Lương Tư Triết gửi đến xa hơn trường quay đến lần trước, gần như nằm ở khu vực ranh giới giữa Bắc Kinh và Thiên Tân, hơn chín giờ tối, giờ cao điểm buổi tối vẫn chưa giảm xuống, lẫn trong dòng xe cộ tắc đường, Tào Diệp lái xe có phần bực bội.

Không biết tại sao, đối với chuyện Lương Tư Triết mang Tào Tự Ninh về lên giường, cậu cực kỳ khó chấp nhận, thậm chí đang nén giận.

Lâm Ngạn luôn nói đùa cậu ghê sợ đồng tính, nhưng trên thực tế cậu chỉ nằm ở mức độ mình không thể nào tiếp thu được.

Về phần người bên cạnh rốt cuộc thích người cùng giới hay khác giới, cũng không tạo thành ảnh hưởng gì với cậu, cậu sẽ không để ý cũng không đến mức phản cảm.

Nhưng nghĩ đến chuyện tiếp theo có khả năng xảy ra, đáy lòng cậu không thể chấp nhận được.

Tào Diệp cầm lấy điện thoại gửi một tin nhắn nữa cho Lương Tư Triết: “Anh đừng đụng vào nó, tôi đang trên đường đến.”

Lương Tư Triết không trả lời lại, điều này khiến sự nôn nóng trong lòng Tào Diệp trầm trọng thêm.

Xe lái ra khỏi thành phố, cậu không nhận được bấm cuộc gọi thoại cho Lương Tư Triết, bên kia không nghe máy.

Tào Diệp ném điện thoại sang bên cạnh, kiên nhẫn lái mười mấy cây số, lại cầm lấy điện thoại gọi một cuộc nữa.

Một lát sau bên kia cuối cùng nghe máy, giọng nói mang theo chút ý cười: “Gấp gấp vậy à?”

“Anh đừng đụng vào nó.” Tào Diệp nói.

“Lý do thì sao?”

“Nó là con trai của Tào Tu Nghiêm, anh sẽ rước phiền phức không cần thiết cho mình.”

“À, cậu sợ tôi gây phiền phức? Một ít phiền phức này với tôi mà nói chẳng là gì nhỉ?”

Đúng rồi, phiền phức lớn hơn nữa anh cũng trêu vào, bây giờ anh là ảnh đế Lương Tư Triết, cho dù là Tào Tu Nghiêm cũng chưa chắc có thể làm gì anh? Tào Diệp nhận ra lý do mình tìm quá vô dụng, cậu lại nói: “Còn có, nó là em họ tôi, anh lên giường với nó sẽ khiến tôi cảm thấy ghê tởm.”

“Giống như hai con chó kia đúng không?” Lương Tư Triết lại hỏi, trong giọng nói dường như trộn lẫn ý cười, như thể cố tình trêu cậu.

“Đúng.” Tào Diệp trầm giọng nói, “Giống như hai con chó kia.” Nguyên văn lời nói của mình nhiều năm trước, không ngờ đến bây giờ Lương Tư Triết vẫn còn nhớ kỹ.

“Cậu yên tâm,” Một lát sau Lương Tư Triết lên tiếng, lần này không cười, giọng điệu nghe rất bình thường, trầm thấp, chậm rãi, như là anh đang bình tĩnh đọc thoại trong phim, “Tôi không đụng vào cậu ta, cậu lái chậm thôi, tôi chờ cậu đến đón cậu ta đi.”

\*

Xe lái đến Thanh Vi đã hơn mười một giờ đêm, Tào Diệp ném chìa khóa xe cho người giữ cửa để anh ta đi đỗ xe, còn mình thì đi vào trong quán từ cửa chính.

Từ sảnh trước đi vào phòng riêng ở phía sau phải đi qua một con đường đá vắng vẻ, quán món Nhật sắp đóng cửa, chỉ còn lại một lượt khách cuối cùng, vườn hoa phía sau yên lặng không tiếng động, đèn đêm nhỏ lấm tấm giữa bụi cỏ tôn lên vẻ âm u của bóng đêm.

Tào Diệp nhìn thấy trên ban công có người đang dùng cùi chỏ chống lan can gỗ, rít từng hơi thuốc lá, đốm lửa màu vàng như ẩn như hiện, khói trắng lượn lờ bay lướt qua bên mặt người theo gió.

Hình ảnh khiến cậu bỗng nhiên nhớ về xế chiều đó, Lương Tư Triết đứng trong hẻm đổ nát, ngẩng đầu quan sát một dãy bảng hiệu, liên tưởng sau mười năm này khiến cậu hơi xuất thần. Lương Tư Triết như là cảm nhận được ánh mắt của cậu vậy, lúc này quay đầu nhìn về phía Tào Diệp, họ nhìn nhau một lát, Lương Tư Triết đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó dụi tắt thuốc lá trong tay, quay người đi vào trong phòng riêng.

Vừa rồi anh ta đang nhìn gì? Tào Diệp vô thức cũng ngẩng đầu nhìn một cái, đỉnh đầu ngoại trừ bầu trời đêm và mây thì không nhìn thấy gì nữa, nhưng ánh trăng đêm nay rất đẹp, đám mây trên đầu được phản chiếu như đang phát sáng. Cậu không nhìn nữa, hơi cúi đầu tăng tốc bước chân.

Đi đến hành lang nối đến phòng kia, Tào Diệp đột nhiên cảm thấy lần này mình tới đây đúng là hơi kích động, Lương Tư Triết sẽ ngủ với Tào Tự Ninh? Bình tĩnh suy nghĩ, phỏng đoán này quả thực có phần vô lý, thấy thế nào cũng là Lương Tư Triết thuận miệng nói đùa, mình lại tưởng thật.

Tào Diệp lấy lại tinh thần, điều chỉnh lại cảm xúc hỗn loạn, đẩy cửa đi vào phòng, Lương Tư Triết đang đặt đĩa giấy bạc dùng để đựng tàn thuốc lên bàn, nghe thấy tiếng động thì nhìn về phía cậu, cười nói: “Đến nhanh vậy, cậu rất quan tâm em họ cậu.”

“Nói thế nào cũng là em họ của tôi.” Tào Diệp đi tới, nhìn thấy trong đĩa giấy bạc chất đống tàn thuốc và đầu lọc thuốc lá, hộp thuốc lá trên bàn đã rỗng tuếch, cậu ngược mắt nhìn Lương Tư Triết, “Chẳng phải anh nói đang cai thuốc à?”

“Phải,” Lương Tư Triết nở nụ cười, trên mặt hình như còn mang theo vẻ bất đắc dĩ, “Xem ra cai thuốc thất bại rồi.”

Xem ra cai thuốc cai rượu gì đó đều là lừa đảo, Tào Diệp thầm nghĩ, bây giờ tất cả lời nói của Lương Tư Triết, có lẽ nhiều nhất chỉ có thể tin ba phần.

“Cai thuốc còn mang theo thuốc trong người?” Tào Diệp cười, vạch trần anh.

“Là thuốc của em trai cậu,” Ngón tay của Lương Tư Triết gõ gõ lên hộp thuốc lá rỗng, “Cậu ta lãng phí một đêm của tôi, tôi hút

một hộp thuốc của cậu ta cũng không quá đáng chứ?”

Tào Diệp nhú mày lại: “Tất cả đều là anh hút?”

“Đúng rồi.”

Tào Diệp muốn nói gì đó, nhưng nghĩ ngợi cuối cùng không nói, cậu giơ tay vỗ sau gáy Tào Tự Ninh: “Tào Tự Ninh, dậy.”

Tào Tự Ninh quay đầu nhìn cậu, mắt mở ra, tỉnh táo hơn một chút: “... Anh?!”

“Mau đứng lên đi theo anh.” Tào Diệp giục.

“Không muốn, em buồn ngủ lắm...” Tào Tự Ninh mơ mơ màng màng nói xong, lại nhắm hai mắt.

Lương Tư Triết quay người dựa vào bàn, lúc này nhìn thấy phản ứng của Tào Tự Ninh, anh cười một tiếng.

Tào Diệp nghiêng mặt sang lườm anh một cái.

Lương Tư Triết cười giải thích: “Tôi chỉ nghĩ đến lúc cậu uống say cũng không tốt hơn cậu ta bao nhiêu.”

Anh vừa nói như thế, khiến Tào Diệp nhớ đến lần đầu tiên mình uống say được Lương Tư Triết cõng về, trên phương diện này cậu thật sự không chiếm ưu thế về miệng lưỡi, chỉ có thể miễn cưỡng cãi lại: “Anh đuổi nó đi là được mà, không cần phải chuốc say nó đúng không?”

“Hôm nay đuổi đi, ngày mai cậu ta sẽ không tới? Dù sao cũng phải tìm người tới đây dẫn cậu ta đi...”

“Anh không chuốc say nó, tôi cũng sẽ tới.”

“Thật không?” Lương Tư Triết cười nhìn cậu, “Nhưng tôi không chuốc say cậu ta, chưa chắc cậu ta sẽ đi theo cậu?”

“Thôi bỏ đi,” Anh nói rất có lý lẽ, Tào Diệp tự giác nói không lại anh, “Anh có lý được chưa?”

“Cậu nhường tôi đây à?”

“Đúng.”

“Ha ha, Tào Diệp cậu...” Lương Tư Triết cười vài tiếng, lại tiếp lời nói vừa rồi, “Nhưng tử lượng của em họ cậu tốt hơn cậu nhiều, chuốc say cậu ta tôi cũng mất nhiều công sức.”

“Vậy tôi phải cảm ơn anh rồi.” Tào Diệp dịch cái ghế của Tào Tự Ninh một chút, để nó nghiêng người dựa vào bàn, sau đó cúi người xuống đặt một tay Tào Tự Ninh lên bả vai mình, đỡ nó đi

ra ngoài.

Tào Tự Ninh hơn một mét bảy, rất gầy, Tào Diệp đỡ nó xem như thoải mái, nhưng Tào Tự Ninh thấp hơn cậu nửa cái đầu, cậu phải hơi cong lưng xuống cho bằng chiều cao của Tào Tự Ninh. Lúc sắp đi đến quầy lễ tân, Lương Tư Triết muốn đi tính tiền, Tào Diệp gọi anh lại: “Này.”

Lương Tư Triết dừng bước chân, nghiêng mặt sang nhìn cậu. “Anh có tiện không?” Tào Diệp quay đầu ra hiệu Tào Tự Ninh trên lưng nói, “Anh đỡ nó giúp tôi một lát, tôi đi thanh toán cho.”

Lương Tư Triết nhượng mảy: “Được.”

Tào Diệp buông Tào Tự Ninh ra, để nó đứng dựa vào tường, Lương Tư Triết không khách sáo với Tào Diệp, đi tới dựa lưng vào tường, dùng bả vai đỡ Tào Tự Ninh.

Anh nhìn về phía bóng lưng Tào Diệp, Tào Diệp ghé vào quầy lễ tân tính tiền.

Lễ tân đã đổi nữ nhân viên phục vụ khác, đang nhìn về phía này, có lẽ muốn xin chữ ký, nhưng hình như Tào Diệp nói câu gì đó, chọc cho cô gái kia nở nụ cười, ánh mắt không nhìn tới nữa. Cái kiểu chọc người thích này thật sự chẳng thay đổi chút nào... Lương Tư Triết thầm nghĩ.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, mặc dù khí chất ngây ngô thuộc về thiếu niên đã mất đi hơn nửa, nhưng bây giờ trên người Tào Diệp có thêm khí chất tản mạn bất cần đời, trong tùy ý lại lộ ra tinh tế thờ ơ, khiến người khác chú ý hơn thời kỳ niên thiếu, bảo sao Lâm Huyền lại hồi tâm chuyển ý vào mấy năm sau. Tào Diệp thanh toán xong đi tới, hôm nay cậu mặc áo thun cotton màu xám và quần jeans rách màu sáng.

Trên đường đến có lẽ mở cửa kính xe, tóc bị gió thổi hơi rối, cả người nom rất thoải mái.

Thăm mỷ cũng mười năm như một không có thay đổi gì, sở thích mặc quần jeans rách năm đó hình như bây giờ cũng không thay đổi, thoát nhìn nào có dáng vẻ của tổng giám đốc... Lương

Tư Triết nhìn cậu nghĩ.

Tào Diệp đi tới, cúi người xuống một lần nữa đỡ Tào Tự Ninh lên, hỏi anh: “Bình thường anh ra ngoài đều không mang khẩu trang và kính râm à?”

“Mang chứ.”

Tào Diệp đỡ Tào Tự Ninh đi tới cửa: “Vậy sao hôm nay không mang?”

“Hôm nay à, tôi hay đến quán này, cho nên mang hay không đều không sao.”

“Anh thường đến?” Tào Diệp quay sang nhìn anh, phản ứng lại, “Vậy vừa rồi anh đi tính tiền cũng không có gì bất tiện?”

“Hửm? Vừa rồi à...” Lương Tư Triết cười nói, “Cậu chủ động nói muốn tính tiền, tôi còn tưởng là trước đó tôi mời cậu ăn món Nhật, lần này cậu muốn mời lại tôi, chẳng lẽ không phải vậy?”

Tào Diệp tin chắc mình không nhớ chuyện này: “Anh mời tôi ăn món Nhật lúc nào?”

“Nhiều năm như thế cậu tính quyet nợ tôi cũng hết cách,” Trong giọng nói của Lương Tư Triết chứa ý cười, “Nhưng năm đó cậu cà sạch một tấm thẻ của tôi, báo hại tôi cống một con ma men đi cả đêm, chuyện này tôi nhớ rõ lắm đấy.”

Bước chân Tào Diệp khựng lại, Lương Tư Triết tiết lộ đôi câu vài lời đủ cho cậu xâu chuỗi ký ức đêm kia, cậu khó có thể tin hỏi:

“Đêm đó là anh quet thẻ?”

“Đúng rồi.” Lương Tư Triết hứng thú nhìn cậu, vẻ khó mà tin nổi trong mắt Tào Diệp khiến anh nhìn mà vẫn thấy sinh động như ngày nào.

“Sao anh chưa từng nhắc đến...” Tào Diệp quay sang, tránh khỏi cái nhìn của anh, “Tôi cũng không biết chuyện này.”

“Chuyện cậu không biết có nhiều lắm.” Lương Tư Triết cười nói. Trong lúc nói chuyện họ đã đi đến cạnh xe, Tào Diệp duỗi tay kéo cửa xe ra, nhét Tào Tự Ninh vào ghế sau, đứng thẳng người hỏi Lương Tư Triết: “Anh về bằng gì?”

“Không ngại cho quá giang chứ?”

“Vậy lên xe đi.” Tào Diệp kéo cửa ghế trước ra, thấp người ngồi vào vị trí lái, Lương Tư Triết ngồi vào ghế phụ lái bên cạnh cậu.

“Có thể mở cửa sổ không?” Ngón tay của Lương Tư Triết đè lên



nút bấm khổng lồ chế cửa kính, “Mùi thuốc lá trên người tôi hơi nặng.”

“Tùy anh.” Tào Diệp nói xong khởi động xe.

Một bên cửa kính hạ xuống, Lương Tư Triết hạ cửa kính xuống hết cỡ, Tào Diệp cũng mở cửa kính bên mình ra.

Tào Diệp biết khách sạn đoàn phim ở, mỗi lần công ty dự tính một khoản ngân sách lớn cuối cùng đều cần cậu ký tên xác nhận, không cần Lương Tư Triết nói tên khách sạn, Tào Diệp đã mở bản đồ hướng dẫn ra xem tuyến đường, sau đó đánh vô lăng lái vào đường cái.

Xe chạy, đường cái ở ngoại ô thành phố được xây rất rộng, trên đường người xe thưa thớt, xe chạy thông suốt cả một đường. Đầu tháng sáu, cái nóng vẫn không tính là gay gắt lắm, gió đêm thổi vào khiến người ta thoải mái.

Có một lúc hai người đều không nói chuyện, Tào Diệp nghe thấy âm thanh điện thoại rung lên, cậu nhìn lướt qua điện thoại mình đặt trong cái rãnh dưới bảng điều khiển, không phải của mình, chắc là của Lương Tư Triết.

Âm thanh rung kia không dừng phút nào, nhưng Lương Tư Triết nghiêng mặt nhìn ngoài cửa sổ, lại không có ý định lấy ra nhìn, không biết là không nghe thấy hay là không muốn nghe máy.

“Điện thoại của anh đang rung kìa.” Tào Diệp mở miệng nhắc nhở anh.

Có lẽ là âm thanh gió lọt vào tai to quá, Lương Tư Triết không nghe rõ lời nói của Tào Diệp, quay đầu nhìn cậu “Hửm?” một tiếng, duỗi tay đóng cửa kính lại.

“Điện thoại của anh,” Tào Diệp nhắc lại lần nữa, “Đang rung.”

“À, về rồi xem.” Lương Tư Triết cầm điện thoại lên nhìn một cái. Tào Diệp liếc thời gian trên màn hình trong xe, ngày 03 tháng 06, không giờ sáng, chẳng trách điện thoại rung liên tục, có lẽ hơn phân nửa ngành giải trí đều gửi lời chúc mừng sinh nhật cho Lương Tư Triết vào giờ này.

“Tào Diệp.” Lương Tư Triết mở miệng gọi tên cậu.

“Làm sao?” Tào Diệp lái xe, ánh mắt nhìn thẳng con đường phía trước.

“Tôi nghĩ mùi khói trên người bay hết rồi, cậu đóng cửa kính đi, chúng ta trò chuyện một lát?”

Tào Diệp lái về phía trước một lúc nữa, một lát sau theo lời đóng cửa kính lại: “Được rồi, nói chuyện gì?”

Lương Tư Triết không lập tức nói chuyện, hương cuối mùi gỗ của nước hoa nam rất nhẹ, trộn lẫn với mùi thuốc lá như có như không tràn ngập trong xe.

Tào Diệp không chắc mùi kia đến từ Lương Tư Triết hay đến từ mình, trên đường đến cậu cũng hút hai điếu thuốc.

Không gian trong xe kín mít, Tào Diệp giơ tay mở điều hòa và dàn âm thanh, nhạc không lời sẽ không quá ồn ào, cũng có thể làm dịu bầu không khí xấu hổ trong xe.

Lúc hai người không nói chuyện dường như thời gian trôi qua rất chậm.

“Không phải muốn trò chuyện một lát à?” Đợi một lúc, Tào Diệp nghiêng mặt sang nhìn anh một cái.

“Phải,” Lương Tư Triết cười một cái nói, “Nhưng nhiều năm như vậy không trò chuyện với cậu, nhất thời tôi cũng không biết nên nói gì, nếu không... tiếp tục lần trước đi, ngày đó cậu chưa chúc tôi sinh nhật vui vẻ đúng không?”

Tào Diệp không nói chuyện, dáng vẻ tập trung lái xe giống như không nghe thấy.

“Có phải tôi hết chuyện để nói rồi không?” Lương Tư Triết lại cười một tiếng.

Âm thanh rung trong xe hết đợt này đến đợt khác, lấp vào chỗ trống lúc hai người không nói chuyện.

Có thân quen hay không, có thật lòng hay không, sự dịu dặt của trưởng bối, lời chúc phúc của người cùng trang lứa, sự kính ngưỡng của thế hệ sau, tất cả đều giấu trong tiếng rung này, nhưng Lương Tư Triết cứ khăng khăng đòi một câu sinh nhật

vui vẻ quá thời hạn từ chỗ cậu.

Một lúc lâu Tào Diệp mở miệng nói: “Có rất nhiều người chúc mừng sinh nhật anh, chắc không thiếu một người là tôi đúng không?”

“Thiếu đúng một mình cậu,” Lương Tư Triết dựa vào ghế sau lưng, hơi nghiêng mặt sang nhìn bên ngoài cửa sổ xe, “Nếu không nửa đêm nửa hôm, tại sao tôi phải gọi cậu tới đây?” Thái độ và giọng điệu đòi lời chúc của anh lộ vẻ tùy ý và thả lỏng, còn lâu mới hống hách như nội dung anh nói chuyện.

“Tào Diệp,” Lương Tư Triết dựa vào thành ghế, quay sang nhìn cậu, “Tôi lấy em họ cậu để câu cậu, cậu thông minh như thế, chẳng lẽ không nhìn ra?”

Tào Diệp im lặng một lát, cười “Xùy” một tiếng: “Sao anh biết tôi không dùng nó câu anh?”

“Cậu sẽ không.”

“Tại sao sẽ không? Chẳng phải anh chủ động bỏ sự kiêu ngạo đến tìm tôi làm lành à?”

“Tôi chủ động tìm cậu làm lành, nhưng cậu sẽ không đầu Tào Diệp, theo hiểu biết của tôi về cậu, cậu sẽ không lợi dụng người khác làm chuyện gì đó.”

“Đừng nói tôi như thánh nhân vậy,” Tào Diệp lại xem thường cười khẽ một tiếng, “Vậy còn anh, anh lợi dụng Tào Tự Ninh thì tính là chuyện gì?”

“Tôi à...” Lương Tư Triết nhìn ngoài cửa sổ, khẽ nói, “Tôi là người xấu, làm gì cũng là chuyện đương nhiên.”

## Chương 40: Hiện Tại 11

### DTV-EBOOK

Quãng đường còn lại không ai nói chuyện, trong xe chỉ còn lại tiếng nhạc nhẹ chậm rãi và tiếng rung liên tục, sau đó nữa tiếng rung cũng mất, Lương Tư Triết tắt điện thoại.

Xe dừng trước cửa khách sạn, Tào Diệp liếc nhìn Tào Tự Ninh ở ghế sau, thuận miệng hỏi Lương Tư Triết: “Khách sạn ở hết chưa?”

“Cậu hỏi tôi khách sạn ở hết chưa...” Lương Tư Triết cười một tiếng, “Cậu muốn ở đây?”

“Muộn thế này, lười lái xe về,” Tào Diệp mở dây an toàn, “Tôi đến lễ tân hỏi một tiếng.”

“Mang cả em họ cậu đi luôn,” Lương Tư Triết nói, “Tôi ở phòng suite(1), nếu hết phòng sẽ dành cho cậu một gian phòng ngủ.”

(1) Phòng suite là loại phòng có diện tích lớn nhất với đầy đủ tiện nghi như một căn nhà ở (có thể lên đến 8 phòng/phòng suite).

“Một gian chắc không đủ,” Tào Diệp nhú mày, “Ngủ với nó chắc tôi không ngủ được.” Cậu quen xem các loại phim nhảm chán rồi lăn ra ngủ, nhất là loại phim tối nay Lâm Ngạn mời cậu xem, đánh nhau vừa nhảm chán lại không dứt, cộng với hiệu ứng âm thanh vòm 360 độ, đảm bảo sẽ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nếu ngủ cùng phòng với Tào Tự Ninh, cậu không chắc đêm nay có thể ngủ hay không.

“Vậy cậu ngủ với tôi?” Lương Tư Triết cười nhìn cậu, trêu ghẹo nói, “Trước kia ngủ với tôi cậu ngủ ngon lắm mà.” Thấy Tào Diệp ngước mắt nhìn mình, không đợi cậu nói chuyện, Lương Tư Triết đã giải thích, “Đùa thôi, phòng khách có thể thêm giường, chẳng lẽ muộn thế này cậu định lái xe đi tìm khách

sạn?”

Tào Diệp không lập tức trả lời, nhưng cậu cảm thấy Lương Tư Triết nói rất có lý, muộn thế này cậu thật sự không muốn lái xe chở một con ma men tìm khách sạn khắp nơi.

Vả lại lúc đó đặt khách sạn, nghe nói đoàn phim đặt một khách sạn có chất lượng tốt nhất trong bán kính mười cây số xung quanh địa điểm quay phim.

“Được thôi, đến xem trước đã.” Tào Diệp đẩy cửa ra xuống xe, đỡ Tào Tự Ninh ra ngoài, Lương Tư Triết ở bên cạnh đóng cửa xe lại giúp cậu, vừa quay đầu thì thấy Tống Thanh Ngôn cách đó không xa.

Tống Thanh Ngôn đang mặt mày ủ rũ ngồi xỏm ở cửa khách sạn, trông mong mòn mỏi nhìn đường cái cách đó không xa, lúc này nhìn thấy Lương Tư Triết xuống xe, cô nàng lập tức lên tinh thần, gần như là nhảy dựng lên.

Tống Thanh Ngôn cảm thấy đã gặp phải nguy cơ nghề nghiệp lớn nhất trong đời, cầm điện thoại ngồi xỏm ở đây đợi cả đêm, nghĩ rằng nếu như Lương Tư Triết dẫn theo Tào Tự Ninh đêm không về ngủ, đợi ngày mai bài báo được công bố, cô là kẻ cầm đầu không ngăn Lương Tư Triết lại, đến lúc đó chị Vân Sơ nhất định tóm cô hỏi, nói không chừng sẽ trực tiếp đuổi việc cô, hậu quả đó thật sự khó lường...

Nơm nớp lo sợ cả đêm, bấy giờ nhìn thấy Lương Tư Triết bước xuống xe, bên cạnh còn có... sếp Tào? Tống Thanh Ngôn như được đại xá, tưởng chừng như vui đến phát khóc.

“Sao lại ngồi xỏm ở đây hả?” Lương Tư Triết nhắc chân đi lên bậc thang, ngẩng đầu nhìn cô, “Đợi anh à?”

Tống Thanh Ngôn đứng trên bậc thang gật đầu lia lịa: “Anh Tư Triết cuối cùng anh cũng về rồi! Sếp Tào cũng tới? Ôi trời, đúng là tốt quá!”

Lương Tư Triết buồn cười liếc cô một cái: “Tốt chỗ nào?”

“A, không có gì, em thấy anh và sếp Tào nên vui thôi!” Tống Thanh Ngôn thầm nghĩ may mà sếp Tào tới đây, nếu Lương Tư Triết mang Tào Tự Ninh không còn biết trời trăng gì về khách sạn, vậy thì cảnh tượng này là hiện trường lăng trì của cô...

“Đi hỏi khách sạn còn phòng suite không.” Lương Tư Triết nói.  
“Tuân lệnh!” Tống Thanh Ngôn chạy đến quầy lễ tân, lại chạy về rất nhanh, “Anh Tư Triết, còn lại một căn phòng suite.”

“Được, cảm ơn.” Tào Diệp đặt Tào Tự Ninh lên sofa ở đại sảnh khách sạn rồi đến quầy lễ tân làm thủ tục đặt phòng.  
Lúc làm thủ tục đặt phòng nhân viên phục vụ của khách sạn đi tới, giúp đỡ đưa Tào Tự Ninh lên phòng trước.

Khi Tào Diệp làm xong thủ tục đi tới, Tào Tự Ninh đã được nhân viên phục vụ đưa lên tầng.

Ba người đi cùng một cái thang máy, Tống Thanh Ngôn đứng bên cạnh Lương Tư Triết, nhăn mũi lại ngửi hai cái, ngẩng đầu nhỏ giọng hỏi Lương Tư Triết: “Anh Tư Triết, có phải anh lại hút thuốc không?”

“Đoán được rồi?”

“Hình như còn uống rượu?”

“Mũi chó à thính thế.”

“Em đã nói thị lực em kém nhưng khứu giác vô cùng tốt,” Tống Thanh Ngôn giơ tay đẩy gọng kính, lấy điện thoại ra mở ghi chú, “Em tính xem, lần này anh cai rượu được hai tháng rưỡi, cai thuốc ba tháng lẻ hai ba ngày, uầy, thành tích cai thuốc phá kỷ lục rồi.”

Tào Diệp đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại của họ, lúc này hơi bất ngờ nhìn về phía Lương Tư Triết, “Cai thuốc lại cai rượu, anh làm thật à?”

Lương Tư Triết cười một tiếng: “Cậu cho rằng tôi lừa cậu?”

Tào Diệp không nói gì, thầm nghĩ tôi thật sự cho rằng miệng anh sẽ không nói thật.

“Tôi không nhớ là tôi từng lừa cậu.” Lương Tư Triết lại nói.

Tống Thanh Ngôn bên cạnh cúi đầu vừa ghi chép trên điện thoại vừa nói thầm: “Lần thứ bảy cai rượu, lần thứ chín cai thuốc...”

“Thang máy của em đến rồi.” Lương Tư Triết nhắc nhở cô.

“À!” Tống Thanh Ngôn ngẩng đầu, cửa thang máy mở ra, trước khi bước ra ngoài cô không quên nói, “Anh Tư Triết sinh nhật

vui vẻ, ngày mai tặng quà cho anh! Sếp Tào ngủ ngon!” Vừa dứt lời, cửa thang máy cũng đóng lại.

“Sao lại nghĩ đến việc cai thuốc cai rượu?” Tào Diệp hỏi, hỏi xong lại cảm thấy hỏi thừa, Lương Tư Triết nhất định trả lời cậu hai chữ – “Đoán xem”.

Nhưng lần này cậu đoán sai rồi, Lương Tư Triết không nói như vậy, chỉ đáp với giọng điệu bình thản: “Muốn cai thì cai.”

Toàn bộ phòng suite của khách sạn được bố trí trên tầng hai mươi, màn đêm đã khuya lắm rồi, đi ngang qua một dãy cánh cửa đóng chặt, trong hành lang không có một ai, yên tĩnh vắng tanh.

Bầu không khí sóng vai này quá quen thuộc, khiến Tào Diệp không tự chủ được nghĩ đến mười năm trước họ cũng như vậy, đi qua từng cánh cửa đóng chặt, đi đến cuối hành lang, sau đó đẩy cánh cửa trong cùng ra.

Nhưng khi đó hành lang tối om, chỉ có đèn treo thưa thớt trên đỉnh đầu, bây giờ hành lang lại đèn đuốc sáng trưng.

Tào Diệp nghĩ nếu như Lương Tư Triết lại đòi mình chúc mừng sinh nhật lần nữa, vậy thì cho anh ta đi, Lương Tư Triết không thiếu câu sinh nhật vui vẻ của mình, mình cũng không cần keo kiệt đưa ra một câu chúc mừng này.

“Đến phòng của tôi rồi,” Lương Tư Triết lên tiếng, duỗi tay chỉ về phía phòng của mình, cắt ngang suy nghĩ của Tào Diệp.

“À,” Tào Diệp ngược mắt nhìn thoáng qua cửa phòng của anh, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Lương Tư Triết đi đến trước phòng mình, lấy thẻ phòng chạm vào khóa cửa, khóa cửa vang lên một tiếng “tít”.

Tào Diệp tiếp tục đi về phía trước, phòng của cậu vẫn ở phía trước, sau khi đi vài bước thì cậu dừng lại, xoay người lại.

Lương Tư Triết cầm chốt cửa, định đẩy cửa vào phòng lại nghe thấy Tào Diệp gọi tên mình sau lưng, “Lương Tư Triết.”

Anh quay đầu nhìn về phía Tào Diệp.

Tào Diệp đứng cách anh khoảng năm, sáu mét, ánh đèn vàng ấm chiếu lên mặt cậu, khiến cậu thoát nhìn giống hệt thiếu niên tuần tú ấm áp trong trí nhớ của Lương Tư Triết.

“Sinh nhật vui vẻ.” Cái bóng của thiếu niên và thanh niên giao hòa với nhau, Tào Diệp đứng dưới ánh đèn nhìn anh nói. Lương Tư Triết ngẩn ra, chốc lát sau cười lên, lắc đầu bảo: “Tào Diệp cậu thật là...” Mềm lòng lại đáng yêu, bản thân cậu có biết không... Anh nhìn Tào Diệp, không nói hết lời ra. “Cảm ơn.” Anh đáp.

Dễ dàng như thế đã khiến tôi được như ý, em đúng là nhường tôi mà.

Tào Diệp nói xong câu “Sinh nhật vui vẻ” rồi quay người đi, tiếng “Cảm ơn” kia bị cậu bỏ lại sau lưng, cậu không quay đầu nhìn về phía Lương Tư Triết nữa, đi thẳng đến trước cửa phòng mình, dùng thẻ phòng mở cửa, đẩy cửa đi vào. Cửa đóng lại, Lương Tư Triết thôi không nhìn nữa, cụp mắt nở nụ cười, cũng đẩy cửa vào phòng.

\*

Nhân viên phục vụ sắp xếp cho Tào Tự Ninh ở phòng ngủ phụ, thấy Tào Diệp tới bèn hỏi cậu sắp xếp như vậy có thỏa đáng không, Tào Diệp đi đến buồng trong nhìn một cái, Tào Tự Ninh nằm ngửa dang tay dang chân trên giường, ngủ tới mức bất tỉnh nhân sự.

Tào Tự Ninh vậy mà là gay? Tâm trạng Tào Diệp phức tạp nhìn Tào Tự Ninh trên giường, có lẽ trước kia ăn cơm với Lâm Ngạn, trên bàn cơm Lâm Ngạn từng nói đùa cậu “ghê sợ đồng tính”, Tào Tự Ninh tưởng thật nên mãi không nói với cậu.

Là gay thì cũng thôi đi, lại còn muốn ngủ với Lương Tư Triết... Tào Diệp nhìn Tào Tự Ninh ngủ say, định bụng đợi nó tỉnh lại phải nói rõ ràng với Tào Tự Ninh, mặc dù tạm thời cậu vẫn chưa nghĩ ra phải nói gì với Tào Tự Ninh.

Lúc định xoay người về phòng, cửa phòng bị gõ, Tào Diệp đi tới kéo cửa ra nhìn, trợ lý Tổng Thanh Ngôn của Lương Tư Triết đứng ở cửa.

“Có chuyện gì?”

Tổng Thanh Ngôn đưa hộp thuốc trong tay cho cậu: “Sếp Tào, anh Tư Triết bảo em tới đưa thuốc nước giải rượu.”

“À, cảm ơn.” Tào Diệp nhận lấy, cúi đầu nhìn một cái: “Mới ra



ngoài mua à?”

“Không phải,” Tống Thanh Ngôn giải thích, “Chuẩn bị trước khi đến đoàn phim, chuẩn bị khi cần đến.”

“Lo tính chu đáo thật.”

“Em là trợ lý mà.” Tống Thanh Ngôn cười hì hì nói.

Sau khi đóng cửa Tào Diệp cầm thuốc nước giải rượu đẩy cửa phòng Tào Tự Ninh ra: “Tào Tự Ninh.”

Tào Tự Ninh ngửa mặt lên nằm ngáy khò khò, không có phản ứng nào.

“Mày có muốn uống thuốc giải rượu không?” Tào Diệp lại hỏi. Nhưng hỏi cũng công cốc, Tào Tự Ninh trở mình, ngoảnh mặt làm ngơ với lời cậu nói.

Tào Diệp đi tới đặt thuốc giải rượu lên tủ đầu giường của nó, sau đó ra khỏi phòng ngủ.

Tắm rửa xong, Tào Diệp dựa vào ghế sofa trong phòng khách, nhớ lại bộ phim tối nay xem ở công ty Lâm Ngạn.

Tuy nói lúc đó ngủ đứt quãng, nhưng cũng may không bỏ lỡ bước ngoặt kịch bản.

Cậu sửa lại cảm nhận xem phim tối nay và ý kiến điều chỉnh hậu kỳ trên điện thoại sau đó gửi cho Lâm Ngạn, Lâm Ngạn vẫn chưa ngủ, sau khi nhận được tin nhắn chẳng mấy chốc đã trả lời cậu một câu: “Muộn thế vẫn nhớ anh à, ở cùng Lương Tư Triết thế nào, ngủ xong rồi hay là ngủ không thành?”

Tào Diệp chỉ nhìn tin nhắn một cái, sau đó lập tức dùng ngón cái nhấn vào máy đề nghị vừa gửi đi trên màn hình, chọn thu hồi tin nhắn.

Lâm Ngạn: “.

.

.”

Tào Diệp ném điện thoại qua một bên, đi tới cạnh cửa tắt đèn trần, sau đó cầm lấy điều khiển từ xa mở máy chiếu lên, dùng

thiết bị của khách sạn không quen lắm, cậu mở đại một bộ phim đánh quái vật quen thuộc của Hollywood, dựa vào thành ghế sofa nhìn màn hình một cách mất tập trung.

Điện thoại đặt bên cạnh cách chốc lát rung một lần, chắc là Lâm Ngạn nhận ra mình nhất thời nói ra lời không suy nghĩ, lúc này đang nghĩ trăm phương ngàn kế bù lại. Nhưng Tào Diệp phớt lờ.

Mặc dù biết Lâm Ngạn nói đùa không có ác ý, nhưng thỉnh thoảng cậu cũng sẽ cảm thấy phiền. Điện thoại rung cái nữa.

Tào Diệp bỗng nhiên nghĩ đến lúc này trong xe, điện thoại của Lương Tư Triết rung lên liên tục – sinh nhật của anh ta tại sao có thể cô đơn đến thế? Rõ ràng mấy năm trước rất náo nhiệt... Có lẽ vì buổi tối lái xe lâu quá, cơ thể hơi mệt mỏi, phim vẫn chưa tiến vào tuyến chính đánh nhau, Tào Diệp đã dựa vào ghế sofa chìm vào giấc ngủ.

Không biết mơ màng ngủ bao lâu, bên tai vang lên một tiếng “Chao ôi”, cậu mở mắt nhìn, Tào Tự Ninh đứng trước cửa phòng ngủ chính.

Phim trên tường đã chiếu hết, dừng lại ở giao diện “phát lại” cuối cùng, mượn ánh sáng ảm đạm trên màn hình, Tào Diệp híp mắt lại, miễn cưỡng thấy rõ Tào Tự Ninh đứng ở đó giờ tay xoa trán.

“Tào Tự Ninh,” Tào Diệp dụi mắt, cổ họng hơi khàn, cậu cố nén buồn ngủ ngồi dậy khỏi sofa, “Mày mộng du à?”

“Anh Tư Triết?” Tào Tự Ninh quay sang, vẫn buồn ngủ nhìn cậu. “...” Tào Diệp nhú mày đi qua, “Mày uống đến ngu rồi hả Tào Tự Ninh?”

“... Anh? Đây là đâu...” Tào Tự Ninh rặt vẻ lơ mơ, “Nhà vệ sinh đâu?”

“Có phải mày bị người ta bán cũng không biết không?” Tào Diệp ôm bả vai nó dẫn sang bên cạnh, “Giỏi nhỉ.”

Cũng may Tào Tự Ninh khiến người bớt lo hơn cậu năm đó, tự mình giải quyết xong sau đó đi ra khỏi phòng vệ sinh, vô cùng buồn ngủ nhìn Tào Diệp: “Anh, sao anh ở đây?”

Tào Diệp dựa vào tường đợi nó đi ra, nhắm mắt túm lấy Tào Tự Ninh nhét nó vào phòng ngủ: “Để mai rồi nói.”

“Ồ,” Tào Tự Ninh lảo đảo trèo lên giường, “Chóng mặt quá...”

Tào Diệp đóng cửa lại giúp nó, còn mình trở về phòng khách, cầm lấy điều khiển từ xa tắt máy chiếu.

Lúc cúi người đặt điều khiển lên bàn trà cậu liếc đến điện thoại để bên cạnh, cầm lên nhấn sáng màn hình nhìn thoáng qua, Lâm Ngạn gửi tin nhắn cả một màn hình:

“Đừng thu hồi mà Diệp Tử, anh vẫn chưa kịp xem đâu!”

“Mày mau gửi lại lần nữa đi, anh đang sầu đây này.”

“Anh sai rồi, sau này sẽ không nói đùa mày nữa được không?”

“Anh, mày là anh anh, gửi lần nữa đi anh!”

“Ngủ à, dậy nhớ gửi anh nhá!”

Tào Diệp vừa đi về phía phòng ngủ, vừa cúi đầu mở ý kiến hậu kỳ trước đó đã viết trong ghi chú điện thoại ra, gửi lại cho Lâm Ngạn, gửi xong cậu ném điện thoại lên giường, ngồi ở mép giường nhắm mắt cởi áo choàng tắm ra, đoạn vén chăn nằm lên giường.

Lúc chìm vào giấc ngủ mơ hồ phát hiện bên ngoài hình như bắt đầu mưa, hạt mưa đập lên cửa phát ra âm thanh lộp độp nhỏ vun, ngay sau đó hình ảnh cuối cùng trong đầu trước khi ngủ là đám mây ngẩng đầu nhìn thấy trong sân sau ở Thanh Vĩ mấy tiếng trước.

Bây giờ đám mây kia bay tới rồi sao, nếu không tại sao bỗng nhiên đổ mưa? Lúc nửa mê nửa tỉnh Tào Diệp mơ màng nghĩ đến Lương Tư Triết đứng dưới đám mây kia hút thuốc.

Tiếp đó cậu lại nghĩ đến cảnh tượng nhiều năm về trước, hai người đã lâu không gặp ngồi trên ghế gỗ bên đường, cậu dùng bật lửa châm một điếu thuốc, rít chưa được hai hơi thì Lương Tư Triết vươn tay qua, lấy đi điếu thuốc lá giữa ngón tay cậu, tự mình rít hai hơi, “Cậu bao nhiêu tuổi mà đã hút thuốc hả?”

Lương Tư Triết cúi người, dụi tắt điếu thuốc hút được một nửa trên mặt đất, “Bắt đầu từ khi nào?”  
Đừng nghĩ nữa, Tào Diệp tự nhủ trong đầu, ngủ đi.

## Chương 41: Hiện Tại 12

### DTV-EBOOK

Sáng sớm hôm sau Tào Tự Ninh tỉnh trước, dậy rồi thì ngằm nhìn bốn phía, sau khi nhận rõ mình ở khách sạn, nó nhớ lại chuyện xảy ra vào tối hôm qua, sau đó vội vàng cúi đầu nhìn bản thân.

Quần áo không hề cởi, tình huống gì đây, không phải nó bị Lương Tư Triết chuốc say mang về khách sạn sao?

Cậu chàng vội vàng xuống giường, mang dép lê của khách sạn ra phòng khách dạo một vòng, vẫn không nhìn thấy Lương Tư Triết.

Cửa phòng ngủ chính đóng chặt, Tào Tự Ninh không chắc Lương Tư Triết có ở bên trong không, nó lấy hết can đảm đi tới cửa, giơ tay gõ cửa một cái.

Bên trong không lên tiếng.

Nó lại gõ hai tiếng nữa, lần này thử thăm dò hỏi một câu: “Anh Tư Triết?”

Lúc tính giơ tay lên gõ lần thứ ba, bên ngoài phòng suite có người đang gõ cửa.

Cộc cộc cộc.

Ai vậy? Tào Tự Ninh ngái ngủ đi qua mở cửa, cửa vừa mở nó lập tức tỉnh ngủ luôn – Lương Tư Triết đứng ngoài cửa.

Tào Tự Ninh ngẩn ra, vừa định mở miệng gọi “Anh Tư Triết”, Lương Tư Triết lại đặt ngón trỏ lên môi nó, ra hiệu cho nó nói nhỏ thôi.

Tào Tự Ninh lập tức ngậm miệng không nói nữa.

“Anh cậu vẫn chưa dậy à?” Lương Tư Triết hỏi.

“Chưa ạ...” Tào Tự Ninh giơ tay gỡ tóc, muốn cứu vãn chút hình tượng của mình, “Anh muốn tìm anh ấy à?”

Lương Tư Triết định trả lời thì trong phòng ngủ chính vang lên giọng nói của Tào Diệp, giọng hơi khàn mang theo cái kinh khi thức dậy: “Tào Tự Ninh!”

Tào Tự Ninh quay đầu nhìn Lương Tư Triết, Lương Tư Triết gạt đầu ra hiệu cho cậu chàng đi qua, sau đó mình đi đến phòng khách ngồi xuống sofa.

Tào Tự Ninh đi đến phòng ngủ của Tào Diệp, đẩy cửa phòng ra: “Anh Tư Triết...”

Nói còn chưa hết lời đã bị Tào Diệp ngắt lời: “Tào Tự Ninh mày lại đây.” Cậu vừa tỉnh ngủ, hơn nữa không phải tự nhiên tỉnh mà bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa lúc này của Tào Tự Ninh, tâm trạng rất không tốt, cậu chỉ lên giường, “Mày ngồi xuống đây.” Tào Tự Ninh nhận ra Tào Diệp đang ở bờ vực sắp nổi điên, trạng thái có lẽ giống như mớ tóc bị ngủ rối trên đỉnh đầu cậu lúc này...

“Anh ơi, anh Tư Triết...” Tào Tự Ninh theo bản năng lấy Lương Tư Triết ra làm cứu binh, nhắc nhở Tào Diệp Lương Tư Triết ở bên ngoài, để Tào Diệp chú ý ngôn từ của mình.

Nhưng mà Tào Diệp không cho nó cơ hội, “Anh Tư Triết, từ tối qua đến giờ mày gọi tao là anh Tư Triết mấy lần? Tao hỏi mày, rốt cuộc Lương Tư Triết là anh mày hay tao là anh mày?”

“Không phải...”

“Không phải cái gì? Mày không có não à Tào Tự Ninh... Tối qua chuốc say mày có phải Lương Tư Triết không?”

“Anh ấy cũng không muốn chuốc em,” Tào Tự Ninh hơi chột dạ, “Là em tự uống...”

“À, hiểu rồi, mày chạy đến cho anh ta ngủ đúng không?” Chúng cậu kinh lúc dậy của Tào Diệp hiện rõ trên mặt, nhíu mày nhìn cậu chàng, hình tượng của Tào Tự Ninh trong mắt cậu hoàn toàn vỡ nát rồi.

Cậu luôn nghĩ thằng em của cậu rất ngoan, khó có thể tưởng tượng được mấy ngày trước Tào Tự Ninh cứ quẩn lấy mình đòi đến đoàn phim, hóa ra là muốn cậu làm mai cho.

Tào Diệp giơ tay lên bóp ấn đường, nhắm mắt hỏi: “Lương Tư Triết có gì tốt sao anh không nhìn ra, mày nói anh nghe xem?”

Cậu nhắc đến chuyện tối qua, Tào Tự Ninh nhớ lại một vài đoạn ngắn nhỏ nhất trước đó, Lương Tư Triết ngồi đối diện nó, nửa thật nửa giả nói anh thăm mền Tào Diệp, không phải là thật chứ?

Thần tượng Lương Tư Triết của nó, thật sự thăm mền anh nó? Suy đoán này làm Tào Tự Ninh khó mà chấp nhận, gần như khiến Lương Tư Triết trong mắt nó rơi xuống khỏi điện thờ.

Người khác nó không hiểu, nhưng anh Tào Diệp của nó thì không thể quen thuộc hơn được nữa, mỗi lần nó nghỉ hè về nước, đều sẽ phát hiện Tào Diệp đổi cô bạn gái mới.

Tuy nói Lương Tư Triết cũng luôn có phốt quần thân, nhưng có bộ lọc thần tượng ở đó, Tào Tự Ninh vẫn cảm thấy Lương Tư Triết trong mắt nó là một đoá hoa trên núi cao(1), không nên có liên quan đến từ “thăm mền” này.

Cho dù Lương Tư Triết thật sự thăm mền, cũng nên thăm mền một bông hoa trên núi cao khác chứ?

(1) gốc là cao lãnh chi hoa: chỉ người hay sự vật tốt đẹp khó tiếp cận, chỉ một loại cao quý, vẻ đẹp xa xôi không cách nào với tới. Sao lại là Tào Diệp? Tào Tự Ninh nhỏ giọng căn nhắc: “Em cũng không nhìn ra anh có gì tốt.”

Ranh con này còn che chở cho Lương Tư Triết, Tào Diệp bị nó chọc giận tới nổi bật cười, bắt đầu đấu võ mồm không phân lớn nhỏ với Tào Tự Ninh: “Nếu mày mà nhìn ra thì toang rồi, làm sao, mày muốn loạn luân với tao à? Tao cảnh cáo mày nhá Tào Tự Ninh, đừng có ý tưởng gì với tao.”

“Ai muốn có ý tưởng gì với anh!” Tào Tự Ninh bị lời này của cậu kích thích, gần như sắp nhảy dựng lên.

“Cũng đừng có ý gì với Lương Tư Triết!”

Tào Tự Ninh kìm nén cơn giận, cứng cổ ngồi ở mép giường.

Thấy Tào Tự Ninh có vẻ như dối thật, Tào Diệp không trêu nó nữa, nhưng cậu cảm thấy cần phải nói rõ ràng với Tào Tự Ninh, để cu cậu đừng quần lầy Lương Tư Triết nữa.

Nhìn từ phản ứng tối qua của Lương Tư Triết, hình như anh cũng không hy vọng Tào Tự Ninh đến đoàn phim thêm phiên. Tào Diệp cố gắng bày ra dáng vẻ của anh họ, thành thật với Tào Tự Ninh, cố gắng phân tích suy nghĩ của Lương Tư Triết từ góc nhìn của một người đàn ông trưởng thành cho nó xem: “Được rồi, mày và Lương Tư Triết vốn cũng không cùng một đẳng cấp, anh ta muốn chơi mày, đúng là dễ như trở bàn tay, dễ dàng như thế mà còn không ra tay, chứng tỏ anh ta thật sự không có tí tí hứng thú nào với mày.”

Tào Tự Ninh hừ nhẹ một tiếng, rõ ràng không chịu phục, Tào Diệp lại nói nặng hơn, để xóa bỏ suy nghĩ tiếp tục quán lấy Lương Tư Triết của cậu: “Người chạy đến cho Lương Tư Triết ngủ nhiều lắm, anh ta cần gì hạ mình lãng phí thời gian với một người anh ta không có hứng thú...”

Nói được nửa câu, cậu nghe thấy phòng khách hình như vang lên tiếng bước chân, trong phòng còn có người khác? Tào Diệp hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài phòng, ngay sau đó cậu im bặt – Lương Tư Triết đi tới, tựa vào khung cửa cười như không cười nói với cậu, “Cậu rất hiểu tôi, vậy nói xem tôi là đẳng cấp nào?”

Tào Diệp: “...”

“Nói tiếp đi, tôi cũng cảm thấy rất hứng thú,” Lương Tư Triết nhìn cậu cười nói, “Cho nên Lương Tư Triết có đẳng cấp cao như thế, sẽ hạ mình lãng phí thời gian với hạng người nào?”

Ngay lập tức toàn bộ khí thế của Tào Diệp tiêu tan, nắm tay đặt lên môi ho một tiếng: “... Anh vào lúc nào?”

“Anh vẫn chưa dậy thì anh Tư Triết đã vào rồi.” Tào Tự Ninh nhỏ giọng nói.

“À..

có chuyện gì?” Tào Diệp ra vẻ không có việc gì nhìn Lương Tư Triết, nói sang chuyện khác.

“Không có chuyện tìm cậu, tôi tìm Tào Tự Ninh.” Lương Tư Triết cũng không quán lấy câu nói vừa rồi không tha, cười một cái bảo, “Xin lỗi, bởi vì chủ đề vừa rồi vòng lên người tôi, cho nên tôi nghĩ nếu không kịp thời đứng ra ngắt lời cậu, sẽ có vẻ tôi hơi đều



càng.”

“À, không có gì... Ồm, Tào Tự Ninh mày qua đó đi.” Tào Diệp phát tay với Tào Tự Ninh, ra hiệu cho nó có thể lui xuống.

Lương Tư Triết rời khỏi phòng ngủ trước, Tào Tự Ninh định đứng lên đi, Tào Diệp lại gọi nó ở sau lưng, nhỏ giọng nói, “Sao lúc này mày không nói với anh Lương Tư Triết ở bên ngoài hả?” Tào Tự Ninh vô tội nhìn cậu, “Anh cũng có cho em cơ hội nói đâu, em vừa nhắc đến Lương Tư Triết anh đã nổi khùng được chưa...”

“Thôi bỏ đi, mày qua đó đi,” Tào Diệp vô lực xua tay.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tào Diệp, cậu dựa vào đầu giường, giơ tay cào tóc một cái.

Hình như cũng không nói lời gì quá đáng nhỉ?

Cũng toàn nói lời nói thật mà đúng không?

Biểu cảm của Lương Tư Triết thoát nhìn cũng không có gì khác thường?

... Ngoại trừ hơi có hại đến uy nghiêm của mình.

Đúng, uy nghiêm... bình thường Tào Tự Ninh cũng không biết lớn nhỏ với mình, cậu cũng rất ít ra vẻ anh trai với Tào Tự Ninh, cho nên mặc dù giữa hai người hơn kém nhau bảy tuổi, Tào Diệp vẫn thường đấu võ mồm với nó, có đôi khi còn cố ý chọc giận Tào Tự Ninh.

Ngẫm lại đúng là hơi trẻ trâu.

Thôi quên đi... không nghĩ nữa, Tào Diệp lại cào tóc hai cái, thò người qua cầm lấy điện thoại ở đầu giường, gọi điện cho quầy lễ tân, bảo nhân viên phục vụ mang quần áo tối qua đem đi giặt lên.

Ngoài cửa phòng ngủ, Tào Tự Ninh lo sợ không yên lòng đi đến trước mặt Lương Tư Triết, nó không biết Lương Tư Triết đến tìm mình làm gì, nhưng tối qua ý định muốn ngủ với anh ấy của mình chắc hẳn đã bị nhìn thấu...

Lương Tư Triết lên tiếng, lại nói chuyện râu ria: “Mấy ngày nay cậu đã chi bao nhiêu để đặt bữa ăn cho đoàn phim?”

Tào Tự Ninh không kịp phản ứng: “Dạ?”

“Chẳng phải tối qua cậu thêm Wechat của anh sao, lát nữa gửi số thẻ cho anh.”

“Hả?” Tào Tự Ninh cuống quýt xua tay, “Đó là bữa ăn em tự đặt cho đoàn phim mà chưa có sự đồng ý của anh...”

“Không thể để cậu mời được...” Lương Tư Triết cầm điện thoại nói, “Bây giờ gửi cho anh đi.”

Lúc này Tào Diệp đẩy cửa đi ra, trên người mặc áo choàng tắm của khách sạn, lúc đến phòng tắm đi ngang qua phòng khách của hai người, cậu liếc họ một cái: “Không cần trả, nó quẹt thẻ của tôi mời.”

“Vâng,” Tào Tự Ninh hơi xấu hổ gãi đầu, “Em quẹt thẻ của anh em để mời.”

Tào Diệp đi đến cửa phòng vệ sinh, ngón tay nắm lấy chốt cửa: “Tí nữa nhớ trả thẻ lại cho anh đấy Tào Tự Ninh.” Nói xong đẩy cửa đi vào.

“Đã thế, vậy thì thôi.” Lương Tư Triết cất điện thoại, lại hỏi Tào Tự Ninh, “Chuyện chuốc rượu tối qua, xin lỗi cậu.”

“À, không sao không sao, anh cũng đã nói, có hỏi hay không là tự do của em...” Tào Tự Ninh lập tức nói.

Mới sáng ngày ra Lương Tư Triết đặc biệt tới đây, đầu tiên là muốn trả tiền lại cho nó, bây giờ lại nói xin lỗi với nó, Tào Tự Ninh cảm thấy Lương Tư Triết lại trở về điện thờ trong lòng nó. Phòng tắm vang lên tiếng nước, Tào Diệp đang tắm rửa bên trong, Tào Tự Ninh không kiềm chế được lòng tò mò của mình, do dự mấy giây, sau đó nó giảm thấp âm lượng hỏi Lương Tư Triết: “Anh Tư Triết, anh thật sự thâm mến anh em à?”

Lương Tư Triết đang cúi đầu trả lời tin nhắn trên Wechat, nghe vậy ngược mắt nhìn nó cười một tiếng, không nói gì, lại cụp mắt tiếp tục gõ chữ trả lời tin nhắn.

Tào Tự Ninh không chắc chắn, vừa rồi Lương Tư Triết cười nhìn nó, ý tứ ẩn chứa nói không rõ, giống như câu nói “Cậu tin thật à” tối qua của anh, lại giống như câu “Đoán xem” anh thường dùng đối phó với truyền thông.

“Nhưng mà, anh em ghê sợ đồng tính á...” Tào Tự Ninh hơi xoắn xuýt nói.

“Ghê sợ đồng tính?” Ánh mắt Lương Tư Triết chuyển từ trên màn hình lên mặt Tào Tự Ninh.

Tào Tự Ninh khó xử gật đầu, lại liên tục giải thích cho mình:

“Không phải em nói mò đâu... Nhiều lần khi anh em ăn cơm với Lâm Ngạn, anh Lâm Ngạn nói trước mặt bọn em, anh em cũng không bác bỏ, cho nên em cảm thấy anh ấy là thật đấy...”

Lương Tư Triết như có điều suy nghĩ, vẻ mặt cũng không kinh ngạc: “Ồ, anh đoán được rồi.”

Giọng điệu anh bình thường, Tào Tự Ninh càng không chắc chắn rốt cuộc anh có ý với Tào Diệp không, nó quan sát vẻ mặt của Lương Tư Triết, không kìm lòng được tiếp tục thám thính nói: “Vậy anh định làm thế nào?”

“Làm thế nào gì cơ?” Lương Tư Triết cười một tiếng.

Anh hỏi như thế, Tào Tự Ninh chợt cảm thấy mình nói hơi nhiều, hình như Lương Tư Triết cũng không muốn trực tiếp trả lời câu hỏi này, nó gờ tay gãi đầu một cái: “Không có gì...”

Sau khi Lương Tư Triết rời đi, Tào Tự Ninh ngồi trên sofa, tâm trạng phức tạp tiêu hóa cuộc đối thoại tối qua và sáng nay với Lương Tư Triết, lúc thì cảm thấy là thật, lúc thì lại cảm thấy là mình nghĩ nhiều.

Tào Diệp đẩy cửa đi ra, vừa lau tóc vừa hỏi: “Lương Tư Triết đi rồi?”

“Ừm...” Tào Tự Ninh nhìn cậu.

“Biểu cảm của mày là sao?” Thấy Tào Tự Ninh rất vẻ xoắn xuýt, muốn nói lại thôi, Tào Diệp không nhịn được lại muốn cười nhạo nó, “Đã nói đừng có ý tưởng gì với tao, tao ghê sợ đồng tính, mày biết mà.”

Tâm trạng Tào Tự Ninh phức tạp hơn: “... Anh chú ý tí đi anh.”

“Ừ, anh nên chú ý hơn, bố mày nghĩ trăm phương ngàn kế muốn thu mua công ty của anh, mày lại yên tâm quẹt thẻ của anh để tán Lương Tư Triết,” Tào Diệp đi về phía nó, vươn tay ra, “Trả thẻ cho anh.”

Tào Tự Ninh đứng lên về phòng, không nhịn được nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Sao anh Tư Triết lại thích anh...”

Tào Diệp chỉ nghe được ba chữ “Anh Tư Triết”, bèn nói sau lưng

nó: “Lại là anh Tư Triết, mày đổi anh được rồi đấy.”

“Em cũng muốn!” Tào Tự Ninh nói.

Ăn cơm trưa trong nhà hàng ở khách sạn, khi Tào Diệp và Tào Tự Ninh đi đến thang máy thì cửa thang máy sắp đóng lại, mắt thấy không đuổi kịp thang máy, hai người đều không vội tăng tốc bước chân, không nhanh không chậm đi về phía trước.

Nhưng một giây sau cửa thang máy lại tự mở ra, đi vào nhìn, Tống Thanh Ngôn đang đứng ở cửa thang máy, ngón tay bấm lên nút “Mở cửa” đợi họ đi tới, Lương Tư Triết đứng ở vị trí gần bên trong.

“Trùng hợp thế,” Tào Diệp lên tiếng chào Lương Tư Triết, “Buổi sáng không đến đoàn phim à?”

“Ừ,” Lương Tư Triết nói, “Buổi chiều Bành Oánh tới đây.”

Tào Diệp gật đầu, thấy Tào Tự Ninh đang sờ túi quần, sờ túi trước xong lại sờ túi sau, cậu thuận miệng hỏi một câu: “Tìm gì đấy?”

“Anh trộm thuốc lá của em hút rồi đúng không?!” Tào Tự Ninh ngẩng đầu nhìn cậu, giọng điệu chắc chắn.

“... Tao cũng có thuốc sao phải trộm của mày hút?” Tào Diệp càn lời đáp, thầm nghĩ Tào Tự Ninh đúng là xoay khuỷu tay ra bên ngoài<sup>(2)</sup> hết cỡ, mỗi lần gặp chuyện trước tiên đều đổ lỗi lên đầu mình, ngược lại là kẻ cầm đầu Lương Tư Triết được nó nhặt sạch sẽ.

(2) khuỷu tay xoay ra bên ngoài: nghĩ đến quyền lợi của người khác chứ không phải tính cho người nhà

Hiển nhiên Tào Tự Ninh không tin, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

“Không phải anh trộm, vậy thuốc lá của em đi đâu rồi?”

Tào Diệp vỗ túi tựa vào tường thang máy, mặc kệ nó: “Tao đâu biết.”

“Là anh trộm.” Lúc này Lương Tư Triết ở bên cạnh cất tiếng.

Tào Tự Ninh lập tức tịt ngòi, nói mà không suy nghĩ: “À... vậy, vậy không gọi là trộm...”

Tào Diệp liếc nhìn nó một cái: “À, đặt lên người tao thì gọi là trộm đúng không?”

Tào Tự Ninh á khẩu không trả lời được.

Tống Thanh Ngôn không nhịn được cười ra tiếng.

Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp: “Có thuốc lá không?”

“Vẫn hút à...” Tào Diệp liếc anh một cái, không có hành động, “Bớt lại đi.”

Nhưng một giây sau Lương Tư Triết đã thò tay vào trong túi cậu, tay Tào Diệp cầm hờ hộp thuốc lá, lòng bàn tay Lương Tư Triết chạm vào mu bàn tay cậu, vẫn chưa kịp đưa ra phản ứng thì Lương Tư Triết đã rút hộp thuốc lá từ trong tay cậu, ném cho Tào Tự Ninh: “Nếu không gọi là trộm, vậy xem như mượn đi, trả lại cho cậu.”

Tào Tự Ninh theo bản năng giơ tay bắt lấy, sau đó cầm hộp thuốc lá kia nhìn về phía Tào Diệp.

Tào Diệp nhìn Lương Tư Triết: “Đó hình như là thuốc của tôi?”

“Nếu cậu để bụng,” Lương Tư Triết cũng nghiêng mặt sang liếc cậu một cái, “Vậy trừ vào trong sổ dư của Lựa chọn tuyệt vọng đi.”

Lúc này thang máy xuống đến bãi đỗ xe tầng một dưới mặt đất, “tinh” một tiếng cửa thang máy mở ra, Lương Tư Triết đứng thẳng người đi ra ngoài, Tống Thanh Ngôn chạy chậm theo sau. Tào Diệp cũng đi ra ngoài theo, Tào Tự Ninh cúi đầu nhìn hộp thuốc lá màu đen trong tay, tâm trạng phức tạp hơn, nó theo sau hỏi Tào Diệp: “Anh ơi, cho em thật hả?”

“Không lấy thì trả anh.” Tào Diệp vương tay về phía nó.

“Em không.” Tào Tự Ninh vội vàng cất thuốc lá vào trong túi mình.

Xe của Tào Diệp dừng ở lối ra của bãi đậu xe, ra khỏi thang máy rồi rẽ trái, còn phải đi mười mấy mét nữa, đi đến bên cạnh xe, đang định kéo cửa ra lại nghe thấy Lương Tư Triết gọi tên cậu cách đó không xa: “Tào Diệp.”

Tào Diệp quay đầu nhìn sang, Lương Tư Triết ngồi trên chiếc xe việt dã có gầm rất cao kia, hạ cửa kính xuống nhìn cậu.

Tào Diệp thả tay cầm cửa xe ra, đứng thẳng người đợi anh nói chuyện.

“Tôi có vấn đề muốn nhờ cậu dạy bảo.” Lương Tư Triết mở cửa xe ra nhảy xuống xe, đứng cách đó không xa nhìn cậu nói.

Tào Diệp đi tới đứng trước mặt anh: “Chuyện gì mà phải dùng đến từ ‘dạy bảo’ này?”

“Liên quan đến vấn đề quay phim.”

“Anh nói xem.”

“Tôi đang nghĩ, cảnh quay Tần Nam Minh bị bắt về, phản ứng của Mặt Sẹo có nên cực đoan hơn không.”

“Cảnh tôi nhìn thấy hôm đó?”

“Đúng.”

Tào Diệp hơi bất ngờ, ngay sau đó cười một tiếng: “Anh lấy được nhiều giải ảnh đế như thế, không đến mức không nắm chắc hiểu biết về nhân vật nhỉ? Cần gì đến hỏi một người ngoài nghề như tôi.”

“Theo như lời cậu nói, lần nào tôi cũng lấy được ảnh đế,” Mặt Lương Tư Triết không biểu cảm nhìn cậu, có vẻ như cũng không có ý định dừng lại vấn đề này, “Nhưng sự thật là phim tôi chưa từng lấy ảnh đế nhiều hơn phim lấy được ảnh đế.”

Khi Lương Tư Triết nói lời này, giọng điệu và ánh mắt thoát nhìn khiến Tào Diệp không thể tiếp tục qua loa với anh, cậu nhớ lại một vài tình tiết trong phim, cup mắt suy nghĩ một lát rồi nói: “Anh đang so sánh với phiên bản của Hoàng Thiên Thạch sao? Nói thật mặc dù phiên bản của anh ta rất có sức lôi cuốn, nhưng tôi cảm thấy phản ứng của anh ta hơi quá khích, ngược lại lộ vẻ Mặt Sẹo hơi tức đến nổi phẫn, trên thực tế đối với loại người vô cùng tự đại như Mặt Sẹo mà nói, có lẽ rất hưởng thụ cảm giác đùa giỡn Tần Nam Minh trong lòng bàn tay.”

“Giống như ý nghĩ của tôi,” Lương Tư Triết nhìn cậu nói, “Cảm ơn.”

“Nếu không có chuyện khác vậy tôi đi đây.” Tào Diệp nói xong toan quay người rời đi.

“Tào Diệp, cậu chờ đã.” Lương Tư Triết gọi cậu lại.

Bước chân Tào Diệp dừng lại, đợi cậu nói tiếp theo của anh.

“Có xem như làm lành thành công không?” Lương Tư Triết nhìn thẳng vào mắt cậu.

Ánh mắt kia xen lẫn quá nhiều thứ không nói rõ được, khiến

Tào Diệp không khỏi cụp mắt tránh đi.

Dừng một lát, cậu vươn tay đến trước mặt Lương Tư Triết, sau đó ngược mắt nhìn anh.

Lương Tư Triết cười một tiếng, nắm tay cậu.

Không ai nói chuyện, nhưng họ đều biết, sự kiện kia đã qua rồi. Lúc quay trở lại xe, Tào Tự Ninh luôn ở trong xe nhìn ra ngoài quay đầu nhìn Tào Diệp, tò mò hỏi Lương Tư Triết tìm cậu có chuyện gì.

“Thảo luận chuyện nhân vật.” Tào Diệp đáp.

“Thật không?” Tào Tự Ninh rõ ràng không tin, “Sao anh ấy lại tìm anh thảo luận nhân vật? Anh lại chưa từng đóng phim.”

“Sao tao biết được, mày hỏi anh ta đi.” Tào Diệp kéo dây an toàn qua thắt, thầm nghĩ năm đó anh mày thật sự suýt đóng phim rồi.

Không chỉ có như thế, năm đó ở phố Nhân Tứ, cậu và Lương Tư Triết còn không chỉ một lần thảo luận về nhân vật.

“Cậu nói xem tình cảm Tiểu Mẫn dành cho Bành Yên là gì?”

“Chắc là có phần ngưỡng mộ.”

“Ngưỡng mộ? Hình như có một chút, còn có cảm kích?”

“Ừ, cảm kích, tò mò, tôi đang nghĩ... có phải còn có tình yêu không.”

“Hả?” Thiếu niên ngẩn ngơ, “Sao nhìn ra được? Bành Yên kết hôn rồi mà...”

Tào Diệp bỗng nghĩ đến cảnh họ ở trên sân thượng, Lương Tư Triết ngồi ở mép sân thượng, hai chân treo lủng lẳng, Tào Diệp thật sự sợ anh rơi xuống, cậu ngồi xổm, cánh tay khoác lên bả vai Lương Tư Triết.

Cậu nhớ cái chớp mắt của Lương Tư Triết, lông mi chớp lên xuống.

Phố Nhân Tứ, Lam Yến, sân thượng, thực sự trôi qua lâu lắm rồi...

## Chương 42: Quá Khứ 1

### DTV-EBOOK

Khoảng cách cao ba tầng, tiếng ồn ào của quầy hàng điểm tâm dưới lầu truyền vào qua cửa sổ có rèm, ánh nắng ban mai chói lọi, ấm áp phủ lên người hai thiếu niên.

Lương Tư Triết không nhận kịch bản, Tào Diệp lại khẳng khái muốn tặng kịch bản cho anh.

Đưa đẩy một hồi, Tào Diệp nóng nảy dùng sức hơi mạnh, Lương Tư Triết ngồi xổm trên mặt đất, nhất thời không ngồi vững thế là bị cậu đẩy ngã ngồi xuống đất.

“Sao có thể không nhận quà sinh nhật được?” Tào Diệp nằm sấp xuống, một tay đè lên đầu gối Lương Tư Triết, tay còn lại thuận thế nhét kịch bản vào trong ngực anh.

Hai bàn tay của Lương Tư Triết đặt sau lưng chống đất muốn đứng lên, Tào Diệp bỗng nhiên đưa mặt tới gần anh, hít hà trước người anh giống như chó con: “Lương Tư Triết sao anh thơm thế?”

Trên đỉnh đầu chồm lại gần của cậu còn có vài sợi tóc rối vì ngủ, có vẻ xù xù dưới ánh mặt trời, Lương Tư Triết nhìn đỉnh đầu cậu, giơ tay đẩy một cái không nặng không nhẹ: “Là cậu quá hôi.”

“Thật hay đùa vậy?” Tào Diệp lập tức rút về, túm cổ áo thun lên ngửi một cái, “Hôi á?”

“Cậu nói xem?” Lương Tư Triết mặt không đổi sắc nhìn cậu, “Tối qua cậu không tắm rửa.”

“À.” Tào Diệp đứng lên, giơ tay cởi áo thun ra, “Anh nói đúng, em vẫn chưa thay quần áo.” Cậu để trần nửa người trên, dùng tay chỉ bụng mình, đắc chí khoe khoang với Lương Tư Triết: “Anh xem cơ bụng em này!”



Lương Tư Triết chống đất đứng lên, liếc qua một cái, cơ thể thiếu niên gầy gò, cơ bụng dưới bắt đầu hình thành, đứng bên cửa sổ giống một cây bạch dương bùng bùng sức sống.

“Cậu mau đi tắm đi,” Anh không nhìn nữa mà đi về phía giường của mình, “Chốc nữa chắc sẽ hết nước ấm.”

“À đúng!” Tào Diệp nhanh chóng túm một cái áo thun trong tủ quần áo rồi nhảy vào phòng tắm, “Còn mấy phút nữa?”

“Mười phút.” Lương Tư Triết nói.

Cửa phòng tắm đóng lại, Lương Tư Triết ngồi ở mép giường, bàn tay đã đẩy đầu Tào Diệp chậm rãi nắm lại, anh nhớ lại cảm xúc vừa rồi trong lòng bàn tay, giống như khi nhìn bằng mắt, tóc rất mềm, sờ lên bông xù.

Anh lại nhìn chăm chăm bìa của cuốn kịch bản Tào Diệp nhét cho mình một lúc, ánh mắt rơi trên con tem được đóng xiên ở góc trên bên phải, bốn chữ “Cấm truyền ra ngoài” giống như làm con dấu, im lặng mà phách lối nói cho anh biết kịch bản này không thuộc về anh.

Một lát sau anh khẽ thở dài một hơi, đặt kịch bản lên tủ đầu giường giữa hai cái giường.

Nước nóng của Lam Yến cung cấp đến chín giờ sáng, Tào Diệp tắm rửa xong đi ra đúng lúc hết giờ, tóc của cậu ướt sũng, trên người mang theo hơi nước ẩm ướt, còn có sữa tắm thơm mùi dừa, tản mát ra mùi sữa hơi ngọt.

Cậu vừa ra khỏi phòng tắm liền đi về phía Lương Tư Triết đứng trước mặt anh: “Anh ngủ xem em còn hôi không?”

Lương Tư Triết đang trả lời tin nhắn, xác nhận thời gian gặp nhau với bạn học trường trung học trực thuộc trước kia, ngẩng đầu lên nhìn rõ áo thun mặc trên người cậu: “Cái này hình như là áo của tôi?”

“Thật hả?” Tào Diệp cúi đầu nhìn một cái, “Hình như là thế.”

Vừa nãy đi vội vàng nên giờ tay kéo cánh cửa tủ của Lương Tư Triết.

Cậu kéo vạt áo thun: “Anh muốn mặc cái này à?”

“Cậu mặc đi.” Lương Tư Triết tiếp tục cúi đầu gửi tin nhắn.

Tào Diệp cũng không khách sáo, ngồi xuống giường của mình, mặt đối mặt với Lương Tư Triết: “Em cũng có cái giống như này, nếu anh muốn mặc thì mặc cái kia.”

“Ừ.” Lương Tư Triết đáp.

Ngày sinh nhật trôi qua bình thường không có gì đặc biệt, cơm trưa được giải quyết ở quán cơm nhỏ trong con hẻm dưới lầu.

Trước khi ra ngoài Lương Tư Triết lục ra chút tiền lẻ còn sót lại trong vali, sau đó cùng xuống tầng với Tào Diệp.

Hai người tìm một quán món xào, chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ đưa menu tới, Tào Diệp ngồi gần duỗi tay nhận lấy, đoạn cúi đầu nhìn danh sách món ăn, Lương Tư Triết ngồi đối diện cậu, nắm một xấp tiền mỏng kia trong túi quần, sợ cậu mở miệng lại gọi một lượt menu từ trên xuống dưới.

May mà Tào Diệp nhanh chóng quay menu, đặt nằm ngang giữa hai người họ, trưng cầu ý kiến của Lương Tư Triết: “Chúng ta ăn gì?”

Lương Tư Triết nhìn menu, quan sát giá cả, ngón tay chỉ một cái lên “Bắp cải xào sả ớt” và “Gan xào lăn”.

“Hai món này?” Một mặn một chay, tính ra vẫn còn dư, anh nhìn về phía Tào Diệp, “Cậu nhìn xem còn muốn ăn gì nữa.”

Tào Diệp cũng rất dễ nuôi, hai món ăn cũng không chê ít, ánh mắt từ menu chuyển lên mặt Lương Tư Triết, cười cong mắt: “Hết rồi, hai món này thôi.”

Lương Tư Triết lại gọi một phần nộm rau dớn trong phần món nộm, sau đó gọi ba bát cơm và hai chai nước khoáng.

Mỗi người một bát rưỡi cơm, ba phần thức ăn đều ăn sạch tinh.

Cơm nước xong xuôi trên đường đi bộ về Lam Yến, Lương Tư Triết dùng số tiền lẻ còn lại mua hai que kem, mỗi người một

que với Tào Diệp, vừa ăn vừa về phòng.

Mặt trời trên đầu rất chói chang, đầu tháng sáu vẫn chưa vào tháng nóng nhất trong mùa hè, vẫn xem như dễ chịu.

Nhưng đội ánh nắng như thiêu đốt đi một đường, lúc về phòng hai người đã nóng tới mức trên trán toát mồ hôi.

Trong phòng không lắp điều hòa, mấy ngày trước bà chủ tìm người mang lên cho họ một cái quạt điện cây, Tào Diệp vừa vào phòng đã mở quạt lên mức tối đa, ngồi bên giường vén áo thun lộ bụng ra: “Nóng chết rồi!”

Quạt điện chậm chạp quay, từ bên trái thổi sang bên phải, quay từ giường của Lương Tư Triết sang giường của Tào Diệp, cánh quạt nhanh chóng chuyển động phát ra tiếng ồn vù vù.

Lương Tư Triết dựng thẳng gối lót sau lưng, dựa vào đầu giường suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

Tào Diệp thực sự đưa kịch bản cho anh, nhưng cho dù thế nào anh cũng không thể thuyết phục mình mở nó ra xem, cơ hội này quá quan trọng, Tào Diệp có thể ngây thơ đến mức dễ dàng chấp tay tặng cho anh, nhưng anh sao có thể yên tâm thoải mái mà thản nhiên nhận lấy được?

Nếu không thì về Nham Thành tiếp tục học cấp ba, chuyển từ trường Trung học Âm nhạc trực thuộc sang một trường cấp ba bình thường, không theo kịp lớp mười hai thì học lại lớp mười một, tóm lại cuối cùng vẫn có thể học lên đúng không? Nhưng... ánh mắt Lương Tư Triết rơi trên bóng lưng của Tào Diệp, bả vai của đối phương buông xuống tự nhiên, cùng với cánh tay hình thành một độ cong rất đẹp, dưới áo thun vén lên lộ ra một vòng eo mảnh khảnh gầy yếu, trong đầu anh vang lên câu “Ở lại đi chơi với em mấy ngày đi” mà Tào Diệp nói vào buổi sáng, trong lòng âm thầm quyết định – vậy thì ở lại thêm mấy ngày, dù sao với trình độ học hành nát bét như hiện tại của anh, trở về cũng không làm được mấy đề.

Đang nghĩ ngợi thì Tào Diệp quay đầu nhìn về phía anh, ánh mắt hai người chạm nhau, Tào Diệp quay người lại nằm nghiêng trên giường, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh đang nghĩ gì đấy?”

“Không có gì.” Lương Tư Triết nhìn chỗ khác.

Tào Diệp đứng lên nhảy xuống giường, chân trần đi đến bên giường của Lương Tư Triết ngồi xuống, duỗi tay sờ phía sau cổ Lương Tư Triết, muốn nhìn xem anh có đổ mồ hôi không, “Anh không nóng hả?”

Ừ – ngón tay vẫn còn hơi lạnh của kem, đột ngột chạm vào làn da sau cổ, Lương Tư Triết lập tức phản ứng quá mức ngồi bật dậy.

“Sao thế?” Tào Diệp ngẩn người.

“Không...” Lương Tư Triết duy trì tư thế ngồi này, đưa lưng về phía Tào Diệp, “Tay cậu lạnh quá.”

“Thật sao... nhưng em nóng quá,” Tào Diệp duỗi tay lấy kịch bản trên tủ đầu giường, “Sao anh không xem kịch bản?”

“Cậu xem đi,” Lương Tư Triết nói dối, “Bây giờ tôi lười đọc chữ.”

“Này em cũng lười đọc chữ mà!” Tào Diệp tự nhiên gối lên gối của Lương Tư Triết, giở kịch bản lật xem, “Làm sao có thể nhớ nhiều lời loại như vậy?”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng có lẽ.

“Vậy em đọc cho anh nghe nhé,” Tào Diệp nằm ngửa, không đợi Lương Tư Triết đáp lời, cậu bắt đầu đọc kịch bản, “Ngày một, bên trong, nhà tắm, Tiểu Mẫn.

Trong phòng ngủ trang trí cổ xưa, góc tường vang lên tiếng nước tí tách tí tách, nước rỉ xuống từ trần nhà liên tục nhỏ giọt vào chậu rửa mặt trắng men trên mặt đất, tường bong tróc loang lổ.

Tiểu Mẫn ngồi trước bàn học ngẩn người, trước mặt mở quyển sách tiếng Anh, bài luyện nghe tiếng Anh phát ra từ máy nghe cá nhân ở góc bàn.

Giọng nói lớn của bà chủ Phương xuyên qua vách tường truyền vào...”

Tào Diệp đọc ra tiếng, Lương Tư Triết không nghe cũng phải nghe, kịch bản viết rất có cảm giác hình ảnh, hòa với giọng của

Tào Diệp, trong đầu Lương Tư Triết không tự chủ được phác họa ra cảnh đầu tiên.

Tiểu Mãn đưa lưng về phía ống kính ngồi trong phòng ngủ có tường bong tróc loang lổ, đối diện với một chiếc đèn bàn vàng mờ, vừa luyện nghe tiếng Anh vừa ngăn người.

Giọng nói của Tào Diệp rất êm tai, ngày thường âm sắc trong trẻo, nhưng đầu giờ chiều hơi mệt, nghe vào không giòn tan thế nữa, thỉnh thoảng trộn lẫn chút giọng khàn giống như cát chảy rất nhỏ, rơi vào trong tai Lương Tư Triết khiến anh cảm thấy màng nhĩ hơi ngứa.

Nửa người trên của anh ngã ra sau, gối bị Tào Diệp gối lên, anh đành dựa lưng vào ván giường gỗ cứng.

Tào Diệp càng đọc càng chậm, âm thanh cũng càng ngày càng nhỏ, đọc mãi đọc mãi rồi hoàn toàn im lặng, kịch bản cũng úp lên mặt.

Lại ngủ mất rồi... Lương Tư Triết nhìn không khí đờ ra một lúc, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng cầm lấy kịch bản úp trên mặt Tào Diệp, nhìn gương mặt tuấn tú hiện lạnh bên dưới kịch bản, người này trời sinh đáng vẽ cậu chủ nhỏ sống an nhàn sung sướng.

Tiểu Mãn... trong đầu Lương Tư Triết xuất hiện hình tượng của Tiểu Mãn trong kịch bản, anh tưởng tượng hình ảnh Tào Diệp ngồi trước bàn gỗ kia, cúi đầu làm bài tập, sống lưng gầy yếu chưa trưởng thành, bả vai vẽ ra đường cong gầy guộc.

Bảo sao Trịnh Dân nói Tiểu Mãn được biên kịch viết ra khi nghĩ đến dáng vẽ của Tào Diệp, liên tưởng hai người, đúng là vô cùng phù hợp...

Ánh mắt anh rơi trên mặt Tào Diệp một lúc lâu, Tào Diệp bỗng nhiên không nhận được nở nụ cười, sau đó mở mắt ra nhìn Lương Tư Triết, cười nói: “Anh cứ nhìn em chăm chăm làm gì, nhìn kịch bản đi!”

Đôi mắt kia cười đến mức híp lại, con ngươi màu hơi nhạt, giống hai viên hổ phách sáng bóng.

Lương Tư Triết nhìn vào mắt cậu, cũng miễn cưỡng cười một

tiếng: “Tôi đang xem bao lâu cậu sẽ không nhìn được mở mắt ra.”

“Anh nhìn ra em giả vờ ngủ à? Không nói sớm... mệt em nhìn rõ là khổ.”

Này, anh thật sự không nóng hả?”

“Tôi vẫn bình thường,” Lương Tư Triết bước xuống giường, mang dép lê đi tới, xách cái quạt đến gần hơn một chút, sau đó cố định góc quạt để nó đối diện với Tào Diệp, “Như vậy có quạt đến không?”

“Có.”

Lương Tư Triết lại lên giường, giường không rộng, hai người nằm chung có vẻ hơi chật, Lương Tư Triết không nằm bên cạnh Tào Diệp, anh ngồi nghiêng đối mặt với Tào Diệp, sau lưng dựa vào tường, cầm điện thoại lên chơi.

Trước kia, khi buổi chiều không buồn ngủ, anh sẽ đọc sách chuyên ngành về diễn xuất, hoặc là tìm một bộ phim để xem, nhưng tiền đề làm hai chuyện này, đều là vì anh cho rằng cuộc sống sau này của mình sẽ liên quan đến phim ảnh.

Bây giờ phát hiện chẳng liên quan nổi, trong thời gian ngắn anh cũng không có tâm trạng làm hai chuyện này.

Tào Diệp cũng chống giường ngồi dậy, sau lưng lót gối của anh: “Lương Tư Triết.”

Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn cậu không nói gì, nhưng biểu cảm rất rõ ràng “Cậu nói đi.”

“Anh không có ý định xem kịch bản này đúng không?” Tào Diệp hỏi rất thẳng thắn.

Cậu lại biết rồi... Lương Tư Triết có phần bất đắc dĩ nghĩ, cậu chủ nhỏ này đúng là không dễ lừa.

“Không lẽ anh định thừa dịp hôm nào đó em ngủ rồi lén lút về Nam Thành?”

“Chuyện này thì không,” Lương Tư Triết cười một tiếng, “Trước khi đi tôi sẽ nói với cậu.”

“Anh định đi thật à? Chẳng phải em cho anh kịch bản rồi sao...”

Nói thế nào cũng phải thử vai xong lại đi chứ?”

Lương Tư Triết không nói gì, anh đang nghĩ có nên làm rõ chuyện với Tào Diệp không, thuật lại lời Trịnh Dần đã nói với mình cho Tào Diệp, cho cậu biết nhân vật này cũng không phải cậu muốn nhường là có thể nhường được.

Đối với Tào Diệp mà nói, chỉ cần cậu ấy chăm chỉ nghiên cứu kịch bản, tám phần nhân vật này sẽ là của cậu ấy, nhưng đối với mình mà nói, cho dù anh lấy được kịch bản, cũng chỉ thêm thắt vào suy nghĩ có còn hơn không.

Chuyện nhường kịch bản này có ý nghĩa rất lớn với hai người họ, nhưng đối với khâu tuyển diễn viên mà nói, có tác dụng mang tính quyết định cũng không nằm ở việc ai lấy được kịch bản.

Tào Diệp quan sát vẻ mặt của anh, suy nghĩ rồi đề nghị: “VẬY ĐI, CHÚNG TA CÙNG ĐỌC KỊCH BẢN, LÚC THỬ VAI SẼ CẠNH TRANH CÔNG BẰNG, THẾ NÀO?”

“CẠNH TRANH CÔNG BẰNG...” Lương Tư Triết lặp lại bốn chữ này.

“ĐÚNG RỒI, NẾU KHÔNG THÌ MÌNH EM CẦM KỊCH BẢN NÀY, ĐẾN LÚC ĐÓ CHO DÙ THẬT SỰ DIỄN NHÂN VẬT NÀY, CŨNG THẮNG, THẮNG... CÁI GÌ ẤY NHỈ?”

“THẮNG MÀ KHÔNG VỠ?”

“Ồ ĐÚNG! CHÍNH LÀ TỪ NÀY, THẮNG MÀ KHÔNG VỠ.”

Lương Tư Triết cười một tiếng: “ĐƯỢC THÔI, VẬY THÌ CÙNG ĐỌC.”

Nói vậy cũng không phải vì anh bị Tào Diệp thuyết phục, chỉ là Tào Diệp quá chấp nhất với việc cho anh kịch bản, anh chỉ có thể tạm thời đồng ý.

Lương Tư Triết lòng như gương sáng nghĩ, vốn không có cạnh tranh công bằng gì đó, nhưng điều này cũng không thể nói rằng Tào Diệp thắng mà không vỡ... Chẳng qua là Tào Diệp “người như cầu vồng” vừa khéo trở thành nguồn gốc của sự không công bằng đó, sự ngây thơ và phải thực tế, thoáng cái đều được anh gặp mà thôi, thật sự không biết là may mắn hay bất hạnh.





## Chương 43: Quá Khứ 2

### DTV-EBOOK

Buổi tối hai người cũng không đói, thời gian xuống tầng ăn cơm hơi muộn, trước khi ra ngoài Lương Tư Triết mở vali ra, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng khác từ trong ngăn kéo và cầm trong tay.

“Tôi đi rút tiền trước đã.” Lương Tư Triết đứng lên, đóng vali lại dựng đứng bên tường.

Tào Diệp cũng nhảy xuống giường, mang giày vào: “Em đi cùng anh.”

Cây ATM ở sát đường, hai người chậm rãi đi bộ qua đó, con đường một cây số đi hơn mười phút.

Lương Tư Triết đứng trước máy, lấy thẻ ra đưa vào rồi nhìn số dư trong thẻ, đây là tấm thẻ còn lại anh chưa dùng hết, cũng là tấm thẻ có số dư lớn nhất, bên trong còn hơn bốn mươi nghìn tệ.

Lương Tư Triết nhìn chăm chăm con số kia một lát, sau đó cup mắt suy nghĩ một hồi, đoạn rút hai nghìn tệ ra.

(40.000 nhân dân tệ khoảng 143.374.033 VNĐ)

Anh cuộn xấp tiền kia lại siết trong tay, quay đầu nói với Tào Diệp: “Được rồi, đi thôi.”

“Em cũng phải rút,” Tào Diệp lắc tấm thẻ trong tay với anh, “Đợi em một lát.”

Lương Tư Triết nhìn tấm thẻ trong tay cậu, liếc mắt nhận ra đó là tấm thẻ đêm hôm trước hành hạ mình chạy đi chạy về hơn hai tiếng, thầm nghĩ tấm thẻ này thật sự có thể rút tiền hả...

Quả nhiên, Tào Diệp đứng trước máy ATM, bấm phím mấy lần, quay đầu lại không thể tin nổi gọi Lương Tư Triết: “Lương Tư Triết anh mau tới đây nhìn xem!”

Lương Tư Triết nhìn vẻ mặt của cậu đã biết xảy ra chuyện gì, nhưng anh vẫn phối hợp đi tới, Tào Diệp kéo anh nhìn số dư hiển thị trên màn hình, không tin nổi nói: “Anh tin không, tối qua chúng ta ăn cơm đã cà sạch tám thẻ của em rồi!”

Lương Tư Triết nhướng mày một cái: “Ừ, chúng ta ăn giỏi quá.” Tào Diệp may mắn ra mặt: “May là không gọi nhiều hơn, nếu không chúng ta sẽ không trả nổi tiền cơm.”

“Đúng rồi.” Lương Tư Triết nói.

“Nguy hiểm quá, chỉ còn chưa đến một trăm tệ...” Tào Diệp vẫn sợ hãi trong lòng.

Lương Tư Triết bình tĩnh giơ tay vỗ vỗ bả vai cậu, thầm nghĩ lúc cậu mua chiếc quần jeans kia đã rất nguy hiểm rồi.

Trên đường trở về Tào Diệp gọi điện thoại cho Trịnh Dân, nói rằng chú Dân chú bunn xin quá, tám thẻ cho cháu lại chỉ đủ mua một cái quần jeans và ăn một bữa cơm!

Có lẽ Trịnh Dân bên kia điện thoại cũng hơi bất ngờ, lập tức vặn hỏi cậu mấy vấn đề.

Lúc Tào Diệp bên cạnh đang gọi điện với Trịnh Dân, Lương Tư Triết vẫn đang tính toán trong đầu, anh đang suy nghĩ số tiền còn lại trong tám thẻ bốn mươi nghìn tệ kia có thể nuôi mình bao lâu.

Về Nham Thành học hết cấp ba, vậy phí học đại học có đủ không? Nếu không đủ chỉ có thể đi mượn khắp nơi, nhưng không biết có thể mượn được không, lên đại học chắc sẽ dễ thở hơn, vừa đi làm vừa kiếm tiền, có thể nuôi sống được bản thân nhỉ...

Sau khi thoát khỏi những cảm xúc ập xuống tối qua, anh chợt phát hiện thời gian buồn phiền sự đời mà cuộc sống để lại cho mình cũng không nhiều, anh gặp phải rất nhiều vấn đề thực tế cần giải quyết.

Mà liên quan đến đàn violin và đóng phim, chỉ qua một đêm, dường như đã cách mình rất xa vời, anh đã bắt đầu đau đầu vì học phí và tiền sinh hoạt tiếp theo, càng khỏi nói sau đó còn phải đối mặt với học bù và thi đại học...

Một năm này trôi qua ngơ ngác ngác, khi anh vùi trong hang động của mình thời gian như ngừng trôi, mà bây giờ bỗng nhiên bị ép tỉnh táo lại, chợt phát hiện thời gian đã phí hoài đang trôi đi nhanh như trả thù, thậm chí rất nhiều chuyện dường như đã không còn kịp để đổi mặt một cách rành mạch phân minh.

Rời khỏi hang động đứng trước cuộc sống hoang tàn khắp nơi, anh như một con thú hoang được thuần hóa trong vườn bách thú một thời gian dài, bất ngờ được thả ra, gặp phải cảnh hoang vu thay đổi khôn lường và đầy rẫy nguy hiểm mà không biết làm thế nào.

\*

Trong phòng vừa oi bức vừa ồn ào, buổi tối hai người lại trèo lên sân thượng, ban đầu trước khi trèo lên Lương Tư Triết không muốn đeo guitar, nhưng Tào Diệp lại lấy ra đeo trên lưng mình. “Để tôi đeo cho.” Lương Tư Triết nói xong duỗi tay lấy ghita xuống khỏi lưng Tào Diệp, cầm cổ đàn trong tay.

Trải qua vụ trước đó, bây giờ anh nhìn Tào Diệp giống như nhìn em trai mình, mặc dù anh không có em trai, nhưng trong tưởng tượng nếu như anh có em trai, vậy nhiều nhất cũng chỉ là ngây thơ, đơn thuần, không buồn không lo giống như Tào Diệp.

Tào Diệp nhỏ hơn anh hai tuổi, ban đầu không xem cậu như em trai mình, Lương Tư Triết chỉ xem cậu như bạn cùng tuổi ở chung, nhưng sau khi có loại cảm tình này, anh đột nhiên thấy Tào Diệp vẫn chỉ là bạn nhỏ vị thành niên mà thôi, trong lúc lơ đãng đã bắt đầu nhường cậu ở mọi nơi – tuy rằng ngoại trừ lúc giả ngoan, anh bạn nhỏ này rất khinh thường gọi anh một tiếng anh.

“Cậu lên trước đi,” Lương Tư Triết đặt guitar lên bệ cửa sổ, “Tôi ở phía sau đóng cửa sổ.”

“À, được.” Tào Diệp đáp một tiếng, duỗi tay nắm lấy khung cửa sổ, nâng một chân lên đạp lên bệ cửa sổ.

“Bám chắc nhá.” Lương Tư Triết dặn dò một câu.

Trong quá trình trèo lên sân thượng, thỉnh thoảng Lương Tư Triết lại ngẩng đầu nhìn Tào Diệp một cái, Tào Diệp trèo nhanh

hơn trước đó, đôi chân dài giẫm vừa chuẩn vừa vững, không bao lâu đã trèo lên.

Lương Tư Triết thấy cậu lên sân thượng thì thở phào nhẹ nhõm, ngón tay nắm chặt đường ống thoát nước bên cạnh, nhìn xuống dưới bắt đầu tập trung trèo lên.

Trèo lên tầng năm, anh ngẩng đầu nhìn một cái, đang định vươn tay bám vào mép sân thượng, Tào Diệp nhoài đầu ra, bám vào rìa sân thượng ngó đầu nhìn xuống, vươn một tay về phía anh.

Mặc dù Lương Tư Triết có thể thoải mái trèo lên, cũng không cần mượn lực cho lắm, nhưng anh vẫn cầm tay Tào Diệp, mặc cho đối phương dùng sức kéo anh lên.

Trèo lên sân thượng, Lương Tư Triết tháo guitar trên lưng xuống đưa cho Tào Diệp, Tào Diệp ôm guitar hý hoáy bên cạnh, vẫn đàn bài “Ngôi sao nhỏ” kia.

Cậu chỉ biết hát bốn câu mở đầu, đàn đi đàn lại hết lần này đến lần khác, tự giải trí cũng không chê nhàm chán.

“Cậu không mang đàn violin về hả?” Lương Tư Triết quay đầu nhìn cậu.

Động tác chơi guitar của Tào Diệp dừng lại: “Có mang về, đang ở nhà không đem tới đây, anh muốn chơi violin?”

“Không phải,” Lương Tư Triết cười một tiếng, “Tôi hơi tò mò đáng về chơi violin của cậu.”

“À, em chơi không giỏi,” Tào Diệp hơi xấu hổ, “Chắc chắn anh nhìn cái biết liền.”

“Cậu nghĩ tôi chơi giỏi à?”

“Em nghĩ anh chơi rất giỏi.” Tào Diệp nghĩ ngợi rồi nói.

Lương Tư Triết cười một tiếng, thật ra trước kia anh chơi violin cũng được phết chút đùa, anh chưa bao giờ khiêm tốn về phương diện này.

Tào Diệp ôm guitar lại gần, nhét đàn vào trong ngực Lương Tư Triết, “Lần trước em nói là dạy anh đàn Ngôi sao nhỏ mà vẫn

chưa thực hiện.”

“Không lẽ cậu lại đói rồi?” Lương Tư Triết trêu cậu.

“Không, hôm đó là ngoài ý muốn,” Tào Diệp giơ tay gãi thái dương, “Lần này là dạy thật... anh biết điệu nhạc chứ?” Cậu ngồi xổm bên trái Lương Tư Triết, tay trái bấm dây đàn làm mẫu cho anh, miệng ngân nga điệu nhạc: “Do do so so so, fa fa mi mi re re do.

.

.”

Đương nhiên Lương Tư Triết biết đàn “Ngôi sao nhỏ”, anh đã học thuộc lòng bài này khi chưa tròn hai tuổi, thế là khi tay trái Tào Diệp bấm dây đàn làm mẫu cho anh, anh dùng tay phải gảy dây đàn, guitar gỗ lập tức vang lên tiếng nhạc trong trẻo, như là dòng nước chảy róc rách trong vô hình dưới ánh trăng, anh thấp giọng hát tiếp bốn câu vừa rồi Tào Diệp luôn lặp lại bên tai anh:

“Wheraveller in the dark,  
Thanks you for your tiny spark,  
He could not see which way to go,  
If you did not twinkle so.”

Lúc tiếng hát vừa cất lên Tào Diệp ngạc nhiên nhìn Lương Tư Triết một cái, Lương Tư Triết cup mắt gảy dây đàn, không nhận ra ánh nhìn này của cậu.

Tào Diệp rất thức thời không quấy nhiễu không khí, dùng tay trái tiếp tục phối hợp bấm dây đàn, đợi Lương Tư Triết hát xong bốn câu rồi dừng lại, cậu mới dừng lại động tác bấm dây đàn.

“Ây anh hát hay lắm đấy!” Tào Diệp tỏ vẻ ngạc nhiên, đôi mắt trông rất sáng, có thể tìm thấy dấu vết của ngôi sao trên đỉnh đầu và mây trên bầu trời trong đó.

“Bình thường thôi,” Lương Tư Triết cười một cái nói, “Có thể kiếm tiền một bữa cơm không?”

“Có thể, muốn ăn gì nào,” Nghe ra ý trêu ghẹo trong giọng điệu của anh, Tào Diệp cũng trêu lại, “Em mời anh ăn một bữa

ngon?”

“Thôi,” Lương Tư Triết cười nói, “Cậu đừng lừa tôi.”

Tào Diệp cũng cười, lại nói: “Hóa ra mấy câu đặng sau hát như thế, em đã quên sạch rồi.” Cậu nhớ lại lời ca Lương Tư Triết vừa hát xong, thấp giọng hát một lần.

Đêm khuya khoắt, tiếng người ồn ào và tiếng hát dưới tầng nhanh chóng yên tĩnh lại như thủy triều xuống, sau khi leo xuống khỏi sân thượng, hai người lần lượt tắm rửa, mỗi người leo lên giường của mình nằm xuống ngủ.

Lương Tư Triết đi ra từ phòng tắm, đi tới bên cửa tắt đèn, lại kéo chặt rèm cửa, trong phòng tối thui, quạt điện đang quay kêu ù ù thổi gió lên hai giường, anh mò mẫm đi đến bên giường của mình.

Tào Diệp tắm rửa xong nằm xuống trước rồi, Lương Tư Triết đoán lúc này cậu đã sắp ngủ thiếp đi.

Có lẽ nghe thấy tiếng động, Tào Diệp trở mình sột soạt, quay mặt sang bên Lương Tư Triết, mơ mơ màng màng gọi anh:

“Lương Tư Triết.”

Lương Tư Triết đang rón rén cởi dép lên giường, nghe vậy dừng động tác lại, thấp giọng hỏi: “Chưa ngủ à?”

“Ngủ rồi...” Trong giọng nói của Tào Diệp dày đặc buồn ngủ, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Lương Tư Triết khẽ nói.

Nói xong câu này, anh không lên giường ngay lập tức mà ngồi bên giường nhìn thiếu niên ngủ say trên giường đối diện.

Anh đột nhiên cảm thấy lúc này một nơi nào đó trong tim mình dường như mềm nhũn, mềm như giọng Tào Diệp nói câu “Ngủ ngon” vừa rồi.

Đã rất lâu rồi anh chưa từng có cảm giác này, mềm lòng luôn luôn làm bạn tương sinh với yếu đuối, trước giờ anh đều biết không thể mặc cho bản thân yếu đuối.

Nhưng nơi nào đó trong tim lúc này vẫn không tự chủ được trở nên mềm yếu, để anh cảm nhận được cái cảm giác không gì

không phá nổi mà trái tim không cảm nhận được.

Cảm giác ấy hơi chát, còn kèm theo theo một chút ngọt, anh cảm thấy trái tim mình nhả lại, biến thành một quả bưởi đắng vỏ sần sùi, bên trong chứa nhiều chất lỏng, nước bưởi đắng được vắt ra theo từng nhịp tim, sau đó chậm rãi chảy đến tứ chi bách hài của anh dọc theo mỗi một mạch máu và mỗi dây thần kinh trong cơ thể.

Lúc nằm xuống Lương Tư Triết cảm thấy tâm trạng mình rất tốt, không phải kiểu tốt toàn thân thả lỏng vì tất cả mọi chuyện đã được giải quyết, mà là kiểu tốt dù biết rõ đè nén một bụng phiền não, trong đầu chứa cả đống chuyện, nhưng vẫn có thể tạm thời ném mọi thứ ra sau đầu, để đầu óc trống rỗng hưởng thụ khoảnh khắc này.

Anh bỗng nhiên nghĩ có thể lẽ mình cũng không cần vội vã trở về Nham Thành, có lẽ trong lúc thuyết phục bản thân ở bên Tào Diệp thêm một thời gian nữa, trong tiềm thức anh cũng hy vọng Tào Diệp có thể ở cùng mình thêm mấy ngày.

Dù sao sau khi về Nham Thành anh phải thu xếp chuyện chuyển trường cho mình, một thân một mình đối mặt với hoàn cảnh lạ lẫm và tương lai mù mịt, cảm giác này nghĩ lại vẫn rất không yên tâm.

Sáng ngày hôm sau Lương Tư Triết bị đánh thức bởi tiếng chuông cuộc gọi đến, anh nhắm mắt tìm điện thoại bên gối cầm đến trước mắt, rất không tình nguyện mở mắt ra nhìn một cái, trên màn hình hiển thị một dãy số lạ.

Lương Tư Triết cau mày nghĩ tám phần là điện thoại quấy rầy, nhưng vẫn chịu đựng cơn buồn ngủ bấm nút nghe và áp điện thoại bên tai.

Giọng nói của người trong điện thoại trầm thấp chững chạc, là giọng của người đàn ông trưởng thành, người kia nói thẳng vào vấn đề: “Tư Triết cậu ra ngoài một lát.”

Giọng nói này khiến Lương Tư Triết lập tức tỉnh táo, anh mở mắt ra không còn buồn ngủ nữa, ngồi dậy từ trên giường: “...

Đạo diễn Tào?”

“Đúng, ở góc phố có quán mì Lão Đỗ, tôi ngồi đợi cậu ở ngoài.”  
Tào Tu Viễn nói trong điện thoại.

“À, vâng.” Lương Tư Triết đáp, sau đó nhìn thoáng qua Tào Diệp ngủ say trên một chiếc giường khác, “Có cần gọi Tào Diệp không?”

“Không cần, một mình cậu tới đây.”

Cúp điện thoại, Lương Tư Triết vội vàng xoay người xuống giường, tiện tay vuốt tóc, sau đó mang dép lê đi vào phòng vệ sinh nhanh chóng rửa mặt.

Lúc đi ra Tào Diệp vẫn đang ngủ say, không hề có dấu hiệu bị đánh thức bởi cuộc điện thoại vừa này.

Lương Tư Triết tìm chiếc áo thun sạch sẽ để thay, đổi giày xong cầm điện thoại ra ngoài.

Lúc xuống tầng anh không kịp được suy đoán tại sao Tào Tu Viễn đột ngột đích thân đến tìm mình, rõ ràng trước đó nói là nếu có tin tức Trịnh Dân sẽ đến thông báo cho anh.

Trong đầu Lương Tư Triết nhớ lại dáng vẻ Tào Tu Viễn ngồi sau máy quan sát, nhìn màn hình nhú mày lắc đầu vào buổi thử vai hôm đó.

Chẳng lẽ Tào Tu Viễn đến tìm anh ngả bài ư? Chính miệng nói cho anh biết lúc ấy đưa anh đến Bắc Kinh chỉ vì mình nhìn sai rồi.

Đoạn đường từ Lam Yến đến quán mì Lão Đỗ dài hơn hai trăm mét, đêm đó khi cổng Tào Diệp về con đường trông dài đến mức khiến người ta tuyệt vọng, mà bây giờ lại ngắn đến mức như chỉ có mấy bước đã đi đến nơi.

Trên đường đi vô cùng thấp thỏm, mặc dù hai ngày này đã chuẩn bị tâm lý, thuyết phục bản thân giấc mơ phim ảnh này không thuộc về anh, cũng nên tỉnh lại rồi.

Nhưng bây giờ khi thật sự phải đối mặt với kết quả, anh vẫn không thể tránh mà sa vào trong cảm xúc giãy giụa “Có thể



đừng để tôi tỉnh lại không”.

Cách mười mấy bước, anh đã thấy Tào Tu Viễn ngồi ở quán mì Lão Đỗ, y ngồi ở quầy hàng ngoài trời, vẻ mặt nghiêm túc và ánh mắt quan sát mình giống hệt cái đêm trước khi mình theo đến Bắc Kinh.

Ánh mắt này khiến Lương Tư Triết cảm thấy sự yếu đuối của mình không có chỗ ẩn nấp, nhưng anh không có cách nào làm bước chân của mình trông mạnh mẽ và thoải mái hơn, có lẽ Trịnh Dân nói không sai, anh cũng không thích hợp để làm một diễn viên.

Cứ phải vội vã đến vậy à? Bước chân Lương Tư Triết không tự chủ được chậm lại, sau khi ngã bài kết thúc thì phải rời khỏi con hẻm này đúng không? Trịnh Dân nói mình có thể ở đây thêm một khoảng thời gian nữa, nhưng Tào Tu Viễn chưa chắc đã nghĩ vậy, Lương Tư Triết chẳng có liên quan nào với Tiểu Mãn, dựa vào lý do gì ở lì nơi thuộc về Tiểu Mãn chậm chạp không chịu rời đi?

Lúc đi đến trước mặt Tào Tu Viễn, Lương Tư Triết miễn cưỡng giữ bình tĩnh một chút, phản ứng căng thẳng của anh luôn đến rất kịp thời, cảm xúc “Cứ thế này đi” vừa lúc tràn ngập tim anh, che chắn vụng về cho sự yếu đuối và thấp thỏm của anh.

Cứ rời đi thế này, rời khỏi phố Nhân Tứ, nói lời tạm biệt với Tào Diệp, sau đó trở lại đường đời đã định, chắc anh sẽ nhớ trải nghiệm lệch quỹ đạo này rất lâu.

## Chương 44: Quá Khứ 3

### DTV-EBOOK

“Ngồi đi.” Tào Tu Viễn gạt đầu với anh, ra hiệu cho anh ngồi ở đối diện.

Lương Tư Triết mím môi, kéo ghế đối diện ra ngồi xuống.

Trước mặt Tào Tu Viễn đặt một bát tào phớ, một đĩa bánh quẩy cắt thành khúc, y giống như tất cả những người qua đường bình thường đến con phố này ăn sáng, dùng đũa gấp một miếng bánh quẩy sau đó lại dùng thìa múc một thìa tào phớ.

Ánh bình minh sáng tỏ, không khí trong lành, hơi nóng vẫn chưa lan tỏa, sự mát mẻ của buổi đêm miễn cưỡng chiếm ưu thế.

Chưa đến bảy giờ sáng các quầy điểm tâm vẫn hơi vắng vẻ, trên mặt các thực khách ngồi ở quầy hàng đợi bữa sáng đều mang theo vẻ buồn ngủ, ỉu xiu ngáp một cái, không có ai nhận ra người ngồi ở quầy cúi đầu ăn tào phớ và bánh quẩy này là đạo diễn nổi tiếng Tào Tu Viễn.

Tào Tu Viễn ăn mặc cũng rất bình thường, trên chiếc áo lót cotton không nhìn ra nhãn hiệu còn có một vài nếp nhăn nhìn thấy được bằng mắt thường, thoát nhìn thậm chí hơi lồi thối lếch thếch, khác hẳn với Tào Tu Viễn trước kia trong ấn tượng của Lương Tư Triết.

“Ăn gì?” Tào Tu Viễn nhìn anh hỏi.

“Giống như chú đi.” Lương Tư Triết cố gắng để cho mình trông bình tĩnh hơn.

Tào Tu Viễn vẫy gọi ông chủ đến, gọi một phần bữa sáng giống mình cho Lương Tư Triết, trong thời gian đợi bữa sáng của Lương Tư Triết bưng lên, y ăn hết phần ăn trước mặt mình.

Khi Lương Tư Triết cúi đầu ăn sáng, Tào Tu Viễn vẫn ngồi ở đối diện quan sát anh, ánh mắt không khác gì lần đầu tiên họ gặp nhau vào nửa tháng trước.

Lương Tư Triết nuốt điểm tâm trong miệng xuống, ngồi thẳng lưng, anh chưa bao giờ có thói quen ngồi chờ chết mặc cho người khác quan sát, anh ngẩng đầu nhìn về phía Tào Tu Viễn: “Chú tới tìm cháu có gì muốn nói ạ?”

“Ăn trước đi,” Tào Tu Viễn ngược lại không vội, “Ăn xong lại nói.”

Lương Tư Triết gật đầu, cúi đầu xuống tiếp tục ăn sáng, mặc dù anh cũng nuốt không trôi.

Tào Tu Viễn châm điều thuốc hút, quan sát Lương Tư Triết ở đối diện, thiếu niên này là người đầu tiên khiến y không thể quyết định được.

Nếu suy xét từ góc độ tuyển diễn viên, ưu và khuyết điểm trên người thiếu niên này quả thực quá rõ ràng.

Trình Dân nói đúng, khí chất trên người Lương Tư Triết quá mạnh mẽ, không phải anh không thể làm diễn viên, nhưng nếu anh có tham vọng trở thành một diễn viên giỏi thì con đường đóng phim trong tương lai có thể sẽ hơi khó đi.

Diễn viên cần phải sắm vai ngàn người ngàn mặt, chú trọng việc làm khán giả không cảm thấy bị thoát vai diễn, một diễn viên có cảm giác tồn tại của bản thân không cao như Chương Minh Hàm là ứng cử viên lý tưởng nhất, bởi vì cậu ta có thể dễ dàng biến mình thành một nhân vật khác.

Nhưng Lương Tư Triết muốn làm diễn viên, trước tiên anh phải làm cho khán giả quên đi anh là Lương Tư Triết, sau đó mới có thể thuyết phục khán giả hoàn toàn xem anh là một nhân vật khác.

Quá khó, Tào Tu Viễn nhìn Lương Tư Triết nghĩ, y không chắc chắn rốt cuộc Lương Tư Triết có tài năng hay không.

Đương nhiên Lương Tư Triết cũng có thể làm ngôi sao trong lòng quần chúng, nhưng y không có hứng thú tốn sức lực nâng đỡ một ngôi sao cản trở phim điện ảnh.

Nhưng mà ưu điểm của Lương Tư Triết cũng cực kỳ nổi trội, nếu không thì khi giáo viên trường Trung học Âm nhạc trực thuộc tìm video hợp tấu đàn violin cho y xem, Tào Tu Viễn sẽ chẳng liếc mắt đã chọn trúng Lương Tư Triết từ hàng trăm thiếu niên, đồng thời dưới tình huống khi biết Lương Tư Triết không chơi đàn violin được nữa, y vẫn khẳng khẳng dẫn anh đến Bắc Kinh.

Nếu như nói ban đầu chọn trúng Lương Tư Triết bởi vì ngoại hình của anh, vậy về sau một lòng đưa anh đến Bắc Kinh là vì đêm đó trong hành lang lần đầu tiên nhìn thấy Lương Tư Triết, Tào Tu Viễn đã thấy được vẻ yếu đuối hiếm thấy trên người thiếu niên này.

Đây không phải cảm giác yếu đuối trống rỗng chảy trên bề mặt, mà đó là vẻ yếu đuối đã trải qua đủ sự giày vò của cuộc sống, trông có vẻ rất dễ vỡ nhưng thật ra rất cứng cỏi, được bao phủ dưới lớp vỏ ngoài cứng rắn.

Nó có trọng lượng và cảm giác thật, có chút khói lửa nhân gian, có thể chịu được độ phóng đại của ống kính.

Tuy nói thời buổi này sẽ không có ai tán thành việc chịu khổ là chuyện tốt, nhưng quả thật những người đã từng trải qua khó khăn sẽ có thêm cảm giác nặng nề trên người.

Cho nên Lương Tư Triết từng chịu khổ và Tào Diệp chưa từng chịu khổ nhìn qua đã thấy khác biệt.

Quá khác biệt.

Tào Tu Viễn nhìn Lương Tư Triết nghĩ.

Nhưng mà Tiểu Mẫn... Tiểu Mẫn không phải một đứa trẻ từng chịu nhiều khó khăn, nó là thiếu niên được nuôi nấng sung túc trong con hẻm chật hẹp, sự yếu đuối của nó vỡ nát chỉ bằng một đòn, nó không cần cái vỏ ngoài cứng rắn mà sắc bén.

Cho nên rốt cuộc ai thích hợp đóng Tiểu Mẫn hơn? Ngay cả Tào Tu Viễn luôn luôn dứt khoát lúc này cũng hơi khó quyết định.

Lương Tư Triết đã ăn sáng xong, anh ăn hết bánh quẩy, cũng uống cạn bát tào phớ kia, anh ngẩng đầu nhìn Tào Tu Viễn, chờ y quyết định số phận tiếp theo của mình.

Anh nghĩ cảnh tượng này rất giống phạm nhân ngày xưa bị kéo đến cửa chợ chém đầu, còn phải cho ăn uống no đủ trước mới có thể yên tâm lên đường.

Tào Tu Viễn phả một hơi khói trắng, gõ tàn thuốc rồi nhìn Lương Tư Triết: “Trong tay Tào Diệp có kịch bản, đã đọc chưa?”  
“Đọc sơ một tí.” Lương Tư Triết nói.

Thật ra là không đọc, là Tào Diệp đọc vài đoạn cho anh nghe.

“Ừ, trở về cùng nhau đọc đi, suy nghĩ về nhân vật, chuẩn bị diễn thử tiếp theo.”

Lương Tư Triết ngẩn ra chốc lát mới mở miệng: “Ý chú là... cháu qua vòng thử vai này rồi?”

“Đúng,” Tào Tu Viễn liếc anh một cái, “Nếu không thì tôi đến tìm cậu làm gì?”

Câu nói này khiến tâm trạng Lương Tư Triết trong nháy mắt trở nên vô cùng phức tạp, sáng tỏ thông suốt trộn lẫn với một chút xoắn xuýt, cho nên anh thật sự phải cạnh tranh với Tào Diệp sao? Anh cũng không muốn tỉnh lại từ giấc mộng phim ảnh như thật như ảo này, nhưng dường như cũng không muốn cạnh tranh với Tào Diệp cho cùng một vai diễn...

Anh ổn định tinh thần, để cho đại não sôi trào của mình nhanh chóng bình tĩnh lại, ngược mắt nhìn Tào Tu Viễn: “Ý chú là để cháu và Tào Diệp cùng cạnh tranh vai diễn này?”

“Đúng, cạnh tranh.” Tào Tu Viễn nói.

Lương Tư Triết dừng một lát, lại lên tiếng: “Cháu nghe nói, nhân vật này ban đầu được viết ra dựa trên nguyên mẫu là Tào Diệp, vả lại lần trước thử vai, có vẻ như chú hài lòng về Tào Diệp hơn.”

“Thử vai là thử vai,” Tào Tu Viễn dụi tắt điếu thuốc trong đĩa thức ăn, “Cuối cùng quyết định ai diễn sẽ do diễn thử quyết định, về phần nguyên mẫu, đây là một kịch bản độc lập không có nguyên mẫu hay không nguyên mẫu.”

Còn có vấn đề gì thì hỏi luôn đi.”

Lương Tư Triết nhận ra đây là cơ hội hiếm có, có lẽ anh sẽ không bao giờ có cơ hội đối thoại trực tiếp với một đạo diễn hàng đầu như vậy ở trong đời, anh cup mắt suy nghĩ một lát, đoạn ngừng đầu nghiêm túc hỏi: “Không giấu gì chú, lần trước ở ngoài cửa cháu đã nghe được lời anh Trịnh Dân nói, cháu muốn biết... có đúng như anh ấy nói không, cháu không thích hợp làm một diễn viên.”

Nghe vậy, Tào Tu Viễn cười một tiếng, hừ khế một tiếng từ trong lỗ mũi: “Cậu còn chưa đóng phim, làm sao tôi biết cậu có thể làm được diễn viên hay không?”

Lời này gần như là khinh miệt, hoàn toàn không cho Lương Tư Triết mặt mũi, anh mím môi không lên tiếng.

“Có điều,” Tào Tu Viễn dựa vào lưng ghế, nhìn anh nói, “Nếu một người chưa từng đóng phim mà mọi người đều cảm thấy anh ta không thích hợp làm diễn viên, cậu đoán xem tình huống nào có khả năng xảy ra nhất?”

Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn về phía y, anh không biết Tào Tu Viễn muốn nói gì.

Ánh nắng rọi xuống từ khe hở của lều che nắng trên đỉnh đầu chiếu lên mặt Tào Tu Viễn, khiến y trông giống một pho tượng có gương mặt cương nghị, rõ ràng rất gần nhưng lúc này lại có vẻ xa không thể chạm.

Thân trên của Tào Tu Viễn nghiêng tới, cúi chỗ chống lên bàn cơm, rút ngắn khoảng cách của hai người, giọng nói giảm rất thấp: “Người này ấy mà, về mặt diễn xuất hoặc là một tên gốc gỗ mục không điêu khắc được, hoặc là sẽ trở thành nhân tài gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc.”

(ở đây Tào Tu Viễn chơi chữ gốc tài (tên gốc) và nhân tài)

Lương Tư Triết sững sờ, nhất thời nói không nên lời.

Tào Tu Viễn híp mắt nhìn anh: “Tôi cũng rất tò mò, cậu sẽ là loại nào.” Nói xong y đứng lên, chân ghế ma sát với mặt đất xi măng phát ra một tiếng ồn chói tai, Lương Tư Triết hoàn hồn lại cũng đứng lên theo y.

Tào Tu Viễn quay người đi vào trong quán, đi tìm ông chủ trả tiền bữa sáng, lúc đi ra trong tay xách theo một phần bữa sáng, đưa cho Lương Tư Triết: “Mang về cho Tào Diệp đi.”

“À, vâng.” Lương Tư Triết nhận lấy.

Tào Tu Viễn nhìn về hướng khác, cuối cùng lại nói thêm một câu: “Cậu đừng quan tâm cậu ta nói gì, cậu ta chưa từng thấy người như cậu làm diễn viên, vừa hay chứng minh cậu độc nhất vô nhị trong giới văn nghệ, đây là chuyện tốt.”

“Vâng,” Lương Tư Triết thấp giọng, “Cảm ơn chú.”

“Đợi tin tức diễn thử đi.” Tào Tu Viễn nói xong thì rời khỏi quán mì Lão Đỗ, Lương Tư Triết đứng tại chỗ nhìn bóng lưng y, đợi mãi đến khi Tào Tu Viễn rẽ ra khỏi phố Nhân Tứ anh mới không nhìn nữa.

Tâm trạng trên đường trở về Lam Yến khác với lúc đến, nhẹ nhõm hơn chút, mặc dù vẫn còn xoắn xuýt nhưng tối thiểu thời gian để cho mình giảm xóc và suy nghĩ đã nhiều hơn, không cần vội vàng đối mặt với cục diện bị loại khỏi cuộc chơi.

Vì bốn chữ “Cạnh tranh công bằng” Tào Tu Viễn nói ra có sức thuyết phục hơn bất kỳ ai nói.

Trên người Tào Tu Viễn có một khí chất khiến người ta không thể không tin phục, khác hẳn với những người lớn mà Lương Tư Triết đã tiếp xúc.

Y cho người ta một cảm giác cố chấp, bén nhọn, nói một không nói hai, nó khiến Tào Tu Viễn hơi kiêu căng, nhưng y thậm chí khinh thường dùng quan niệm ôn hòa bọc lấy chúng nó, mà là mặc cho những phẩm chất này lộ ra dưới ánh mắt của người khác.

Có lẽ thiên tài vốn nên như vậy.

Lương Tư Triết nghĩ.

Nhưng, nếu thật sự cạnh tranh công bằng... Lương Tư Triết không kìm lòng được nghĩ rằng anh và Tào Diệp nên ở chung như thế nào? Thật sự có thể giống như Tào Tu Viễn nói, cùng nhau đọc kịch bản, cùng nhau suy nghĩ về nhân vật sao?

Lương Tư Triết trải qua cạnh tranh nhiều năm, vị trí trưởng đội hợp tấu đàn violin, cơ hội đại diện cho trường Trung học Âm nhạc trực thuộc tham gia cuộc thi đàn violin cấp quốc gia, không có cái nào mà không phải anh lấy được thông qua cạnh tranh.

Người trình diễn không thể đứng ở vị trí chỉ đạo chỉ có thể trở thành vật làm nền... Không ai hiểu rõ hơn anh bản chất của sự cạnh tranh tàn khốc như thế nào.

Lúc về đến phòng Tào Diệp đã dậy, đang ngái ngủ lim dim ngồi trên giường, nghe thấy tiếng đẩy cửa phòng bèn quay đầu nhìn về phía Lương Tư Triết, dây thanh quản khàn do ngủ, giọng nói nghe vào ồm ồm: “Anh đi đâu vậy?”

“Dậy sớm thế?” Lương Tư Triết trở tay đóng cửa lại, đi tới đặt bữa sáng lên bàn, giọng điệu cố gắng thoải mái hơn, “Bố cậu đến tìm tôi.”

“Bố em?” Tào Diệp lập tức mở to mắt, trông hơi kinh ngạc, “Ông ấy tìm anh làm gì?”

Lương Tư Triết đi qua ngòai bên mép giường mình, nhìn Tào Diệp: “Ông ấy đến nói với tôi, bảo chúng ta chuẩn bị tốt cho vòng diễn thử tiếp theo.”

“À...” Tào Diệp vận hành đại não buồn ngủ, sau khi phản ứng lại, kinh ngạc trong mắt chuyển thành ngạc nhiên, “Cho nên ý của ông ấy là để chúng ta cùng đọc kịch bản kia đúng không? Em đã nói mà, vậy cuối cùng anh có thể yên tâm đọc kịch bản kia rồi chứ?”

“Ờ,” Lương Tư Triết đáp một tiếng, cười nói, “Tôi tưởng tôi không qua được vòng thử vai.”

“Sao có thể... anh mà không qua được thì ai qua được, đừng tự coi nhẹ mình nhá anh Tư Triết.”

“Cậu biết rất nhiều thành ngữ đấy chứ,” Lúc nói chuyện với Tào Diệp tâm trạng rất dễ thả lỏng, vừa rồi thần kinh căng cứng trước mặt Tào Tu Viễn nhanh chóng được nới lỏng, Lương Tư Triết cười bảo, “Không phải cậu lớn lên ở nước ngoài từ nhỏ sao?”

“Em là hoàng tử thành ngữ, thiên phú dị bẩm, ôi trời, không cần



thận lại là một thành ngữ.”

Lương Tư Triết bị cậu chọc cho cười vài tiếng.

Tào Diệp cũng cười, cười xong ngẫm nghĩ lại nói: “Bố em ấy mà, mặc dù không dễ gần nhưng đó cũng là ưu điểm của ông ấy, chắc chắn ông ấy sẽ không thiên vị em vì em là con của ông ấy, kịch bản kia là chú Dân trộm đưa cho em, có lúc em cảm thấy chú ấy mới giống bố ruột của em hơn, nếu không phải trông em giống bố...” Cậu quay sang nhìn Lương Tư Triết, “Này, anh cảm thấy em giống bố em không?”

“Hơi hơi,” Lương Tư Triết nhìn mặt cậu, “Thần thái.”

“Đúng thế... cho nên em đúng là con ruột của ông ấy.

Nhưng mà tại sao ông ấy đã tới đây rồi cũng không đến thăm em...”

“Chú ấy... trông có vẻ rất bận.” Trên mặt Tào Diệp hiện ra chút mất mát hiếm thấy, Lương Tư Triết không tự chủ được nói dối, thật ra anh cũng không nhìn ra Tào Tu Viễn bận hay không.

“À, lúc nào ông ấy chả bận.” Tào Diệp cúi đầu xuống, giơ hai bàn tay lên xoa mặt, “Vây cũng chẳng thiếu mấy bước này mà.”

“Chú ấy định đi lên, sau đó nghe nói cậu đang ngủ, nên... không lên nữa,” Lần đầu tiên trong đời Lương Tư Triết an ủi người khác, để chứng minh lời nói của mình, anh hơi chột dạ hất cằm lên bàn, “Chú ấy còn cố ý bảo tôi mang bữa sáng lên cho cậu.”

“Thật không?” Hai bàn tay che trên mặt Tào Diệp buông xuống, ngẩng đầu nhìn bữa sáng trên bàn, “Bố mua cho em? Ông ấy tốt như vậy?”

Lương Tư Triết ngồi bên giường nhìn cậu, tóc Tào Diệp rối vì ngủ, lộn xộn vểnh lên ở trên đỉnh đầu, mấy vết hằn trên mặt bị gối đè ra vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, lúc này ánh mắt sáng rực lên trông như bạn nhỏ chiếm được kẹo ăn.

“Thật mà, chú ấy cố ý dặn tôi mang lên.” Lương Tư Triết nói.

“Ông ấy còn nói gì không?” Tào Diệp quay sang nhìn anh, vẻ mặt chờ mong, “Có nhắc đến chuyện khác không?”

“Chú ấy còn nói...” Lương Tư Triết không đành lòng nói thật, sợ sự chờ mong này sẽ biến mất trên gương mặt cậu, anh lại nói

đối, “Chú ấy còn hỏi mấy ngày qua có nóng lắm không.”  
“Thật hả?” Chờ mong trên mặt Tào Diệp sâu hơn, trong đó còn kèm theo một chút bất ngờ và ngạc nhiên, “Còn gì nữa không?”  
“Ừm, chú ấy nói cậu rất sợ nóng...” Lương Tư Triết chậm rãi nói, trong đầu đang nhanh chóng xoay vần, anh đang nghĩ phải nói dối như thế nào mới có thể không để sự mong chờ trong đôi mắt này tan vỡ.

“Sau đó thì sao?” Tào Diệp vội vàng giục anh nói tiếp.  
Lương Tư Triết đã nói hết những lời nói dối chưa bao giờ nói trong đời, anh không tìm được lời khác để nói tiếp, nhưng sự mong đợi tươi sáng và sinh động trên mặt Tào Diệp khiến anh không thể dừng lại, anh cắn răng một cái: “Sau đó... chú ấy nói vài ngày sau sẽ tìm người đến lắp máy điều hòa.” Nói xong lời này, Lương Tư Triết suýt nữa cắn phải lưỡi mình.  
“Trời ạ, ông ấy còn là bố em không?!” Tào Diệp không thể tin nổi mà thốt lên.

“Ông ấy bị chú Dân nhập rồi hả?”

Lương Tư Triết không lên tiếng, anh cảm thấy mình đã đào một cái hố rất lớn cho mình, mà bây giờ anh phát sầu vì không biết làm thế nào để lấp cái hố này lại.

“Ông ấy thật sự nói như thế?” Tào Diệp phấn khích xoay người, ngồi đối mặt với Lương Tư Triết.

“Đến lúc đó cậu xem chú ấy có tìm người đến lắp máy điều hòa hay không là được mà.” Lương Tư Triết quay mặt sang chỗ khác, tỉnh bơ tránh khỏi ánh mắt phấn khởi mà nóng bỏng của cậu, sợ mình sẽ lộ tẩy, lời nói dối này quá chột dạ.

“A a, chúng ta sắp có máy điều hòa rồi!” Tào Diệp phấn khích hét to, nhảy dựng lên từ trên giường.

“Đúng rồi, mau đi rửa mặt ăn sáng đi.” Lương Tư Triết giục một tiếng, bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng đuổi Tào Diệp đi, để bản thân yên tĩnh một lúc, anh nghĩ người bị Trịnh Dân nhập không phải Tào Tu Viễn mà là mình.



## Chương 45: Quá Khứ 4

### DTV-EBOOK

Tào Diệp xỏ dép lê đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, qua cánh cửa khép hờ, Lương Tư Triết nghe thấy cậu vừa mở nước vừa ngâm nga hát ở bên trong.

Tuy nói Tào Diệp trông có vẻ lúc nào cũng vô lo vô nghĩ, nhưng vui đến mức này cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

... Được thôi, trong thẻ còn lại hơn bốn mươi nghìn tệ, dù sao cũng có thể mua được một cái điều hòa đúng không? Về phần chi tiêu sau đó, để sau hẵng nói vậy, con đường sau này vẫn chưa chắc đi như thế nào mà.

Lương Tư Triết cầm lấy kịch bản ở đầu giường lật ra xem, kịch bản này được anh cầm lên nhiều lần, đến lúc này mới yên tâm thoải mái mà mở ra.

Nhưng mặc dù ánh mắt rơi trên kịch bản, nhưng không có từ nào chui vào trong đầu.

Anh không tìm được nhớ lại câu nói kia của Tào Tu Viễn – “Hoặc là tên gốc gỗ mục không điêu khắc được, hoặc là một nhân tài gậy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc”.

Anh không cảm thấy mình sẽ là thiên tài.

Trước khi đến phố Nhân Tú, anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ trở thành diễn viên, ngay cả khoảng thời gian này điên cuồng xem bù rất nhiều phim, đối với việc làm thế nào diễn tốt một nhân vật, đến bây giờ anh vẫn không có bất kỳ ý tưởng nào. Nhưng không đến mức là tên gốc gỗ mục không điêu khắc được đúng không? Lương Tư Triết khó mà chấp nhận cách nói này có liên quan gì đến anh.

Thiên tài và đồ ngốc... Hai cách nói này quá cực đoan cũng quá mâu thuẫn.

Cho dù mình chơi đàn violin khá tốt, nhưng Lương Tư Triết cũng chưa bao giờ tự xưng là thiên tài, anh biết phía sau nó là kết quả mình ngày đêm nỗ lực, trên đời này chỉ có lác đác vài thiên tài, anh chưa từng cảm thấy mình là một trong số đó. Tào Diệp rửa mặt xong ngân nga bài hát đi ra từ phòng vệ sinh, cậu ngồi lên giường trước cái quạt điện, để gió thổi khô mái tóc vừa gội còn ướt của mình: “Bố em có nói lúc nào tìm người đến lắp điều hòa không?”

Ánh mắt Lương Tư Triết ngược lên từ kịch bản: “Không, chắc là mấy ngày nay.”

“Anh nói ông ấy sẽ không quên chứ?”

“Chắc không đâu.”

Tào Diệp quay đầu lại nhìn anh, quạt điện đúng lúc quay đến phía Tào Diệp thổi tóc cậu bay lên, cậu nhìn Lương Tư Triết:

“Chúng ta sắp có điều hòa rồi, anh vui không?”

“Cũng được,” Lương Tư Triết đáp, “Rất vui.”

“Hoàn toàn không nhìn ra.”

“Tôi chỉ thế thôi, vui giận không lộ,” Thật ra là chẳng vui tẹo nào.

“Ơ anh điềm tĩnh thế,” Tào Diệp cười ra tiếng, “Ra về.”

Buổi tối lúc ngủ Tào Diệp vẫn nhớ chuyện điều hòa, tắt đèn hai người nằm trên giường của mình, Tào Diệp nói trong bóng đêm:

“Anh nói xem, ngày mai bố em có nhớ lắp điều hòa cho bọn mình không?”

“Ai biết được.” Lương Tư Triết nhắm mắt nói, thầm nghĩ nếu buổi chiều cậu không quán lấy tôi xem bộ “The Ring”, nói không chừng tôi đã đặt được dịch vụ lắp điều hòa tại nhà vào ngày mai rồi.

“Nếu ngày mai không đến, em sẽ gọi điện thoại cho bố.” Tào Diệp lẩm bẩm.

Nghe vậy, Lương Tư Triết bỗng chốc mở mắt ra: “...”

“Không thể vừa nhớ ra mình có con trai, chớp mắt cái đã quên mất tiêu...” Tào Diệp nói tiếp.

“Ngày mai sẽ đến,” Lương Tư Triết nhắm mắt lại nói, “Mau ngủ đi.”

Sáng ngày hôm sau nhân lúc Tào Diệp vẫn chưa dậy, Lương Tư Triết đón xe đến chợ đồ điện gia dụng gần đó dạo một vòng, có đủ loại thương hiệu điều hòa cần gì cũng có.

Người bán hàng giới thiệu ba hoa chích chòe, nào là tần số cố định, tần số thay đổi, công suất tiêu thụ, tiêu thụ năng lượng điện, các từ ngữ chuyên ngành chui vào trong lỗ tai, Lương Tư Triết nghe đến mức đầu óc choáng váng.

Anh nghĩ nếu thật sự là Tào Tu Viễn hoặc Trịnh Dần mua điều hòa, chắc cũng không có hứng thú tốn thời gian đo sức với người bán hàng, trực tiếp chọn loại đắt nhất thanh toán xong rồi đi thôi...

Tuy nhiên giá của mấy loại đắt tiền thì cao ngất ngưởng, quét tấm thẻ này chỉ sợ mình sẽ nghèo rớt mồng tơi, sau khi dạo qua một vòng anh chọn một chiếc điều hòa treo tường thương hiệu Nhật Bản.

Vẻ ngoài trông rất sang, giá chưa đến mười nghìn tệ cũng miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng lúc quét thẻ vẫn cảm thấy đau lòng.

Lừa Tào Diệp cũng không phải một chuyện đơn giản, hôm qua Tào Diệp lại tin câu nói “Tào Tu Viễn sẽ tìm người đến lắp điều hòa cho cậu” của mình, anh đã cảm thấy không thể tin nổi. Có lẽ Tào Diệp bị tình thương của cha đột nhiên xuất hiện này làm cho đầu óc choáng váng, nếu không với trí thông minh và năng lực quan sát của cậu, làm gì cũng không thể dễ dàng lừa dối qua cửa như thế được.

Rốt cuộc bình thường Tào Tu Viễn đối xử với Tào Diệp lạnh nhạt đến mức nào, mới có thể khiến cậu vui vẻ như thế chỉ vì một cái điều hòa...

Chợ đồ điện gia dụng đưa hàng đến nhà, trên đường Lương Tư

Triết thông đồng với tài xế trước, sau khi đến Lam Yến anh bảo bác tài đưa điều hòa lên trước, còn mình đi bộ một vòng ở bên ngoài.

Chậm rãi ăn sáng xong, đoán chừng mình không có hiềm nghi ra ngoài chọn mua điều hòa, lúc này Lương Tư Triết mới vẫy gọi thêm một phần bữa sáng đóng gói mang đi, sau đó đứng dậy trở về Lam Yến.

Đẩy cửa vào phòng, Tào Diệp đã rửa mặt xong đang ngồi xồm trên đất nghiêng đầu quan sát thùng giấy đựng điều hòa.

Lương Tư Triết đi vào: “Cậu làm gì đó?” Ánh mắt anh rơi xuống chiếc điều hòa trên mặt đất, “Bố cậu đưa điều hòa tới rồi?”

“Ừm.” Tào Diệp đáp một tiếng, quay đầu nhìn anh vui vẻ ra mặt, “Anh ra ngoài làm gì?”

“Bị đói tỉnh, ra ngoài ăn sáng,” Lương Tư Triết đưa bữa sáng trong tay cho cậu, chú ý biểu cảm trên mặt Tào Diệp, không nhìn ra bất thường gì, “Mua một phần về cho cậu.”

“Cảm ơn anh Tư Triết.” Tào Diệp nói ngọt.

Tào Diệp ngồi vào cái bàn bên cạnh ăn bánh bao hấp, nhét phồng cả má lên, nuốt một miếng xuống rồi nói: “Bố em thế mà nhớ được chuyện điều hòa.”

Lương Tư Triết cầm lấy kịch bản ở đầu giường lật xem, mắt tập trung hỏi: “Có nói khi nào đến lắp không?”

“Nói rồi, buổi chiều ngày kia.” Tào Diệp uống một ngụm sữa đậu nành đáp.

“Ừ.” Lương Tư Triết đáp một tiếng.

Chạng vạng tối, sau khi mặt trời lặn nhiệt độ không khí ban ngày hạ xuống, hai người ăn cơm tối xong rồi đi tản bộ xung quanh gần con hẻm, lúc đi đến góc phố thì nhìn thấy con chó đất màu trắng kia.

Tào Diệp ngồi xồm xuống cầm xúc xích hun khói cho nó ăn, vừa nhìn nó ăn vừa vươn tay sờ đầu nó: “Em cũng có một con chó, nuôi ở nhà ông nội em, lớn từng này,” Cậu dang hai cánh tay ách chừng với Lương Tư Triết ngồi xồm bên cạnh, “Lần sau em dắt nó đến cho anh xem.”

“Giống chó gì?” Lương Tư Triết ngồi xổm hơi mệt nên chống đầu gối đứng lên.

“Husky.” Tào Diệp tưởng anh muốn đi, cậu bóc hết chỗ xúc xích còn lại ném đến trước mặt con chó rồi cũng đứng lên theo.

“Hôm nay đổi hướng đi?” Lương Tư Triết nói.

“Được.”

So với một dãy sạp hàng nhỏ nong nặc mùi khói bếp ở phố Nhân Tứ, đường mặt phố có vẻ yên tĩnh và vắng vẻ hơn, tới gần đầu đường là một loạt cửa hàng đồ dùng thể thao, cửa hàng tạp hóa và cửa hàng kim khí.

Có vài cửa hàng đã đóng cửa dọn hàng, hai người rảnh rỗi dọc theo đường tản bộ vào trong, vài cửa hàng vẫn đang kinh doanh đều bật sáng bảng hiệu đèn neon nhiều màu sắc ở trước cửa. Một mặt tiền cửa hàng gần cuối con hẻm tối tăm chật hẹp, trên cửa viết “Cửa hàng đĩa nhạc Tiểu Kha”, nhưng trên hộp đèn bên đường lại in mấy chữ “Rạp chiếu phim Tiểu Kha”.

Bước chân Tào Diệp dừng lại, hơi tò mò ngẩng đầu nhìn lên tầng hai, quan sát mặt tiền cửa hàng này: “Chỗ này là rạp chiếu phim?”

Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn theo tầm mắt của cậu, cửa sổ trên tầng kéo rèm, ánh đèn trong phòng mờ mờ lộ ra, trong lòng anh nảy lên một dự cảm không tốt, cảm thấy nơi này tám phần không phải rạp chiếu phim gì đúng đắn, cảm giác này vừa ló ra, anh chủ thanh niên ngồi hóng mát ở cửa quán đã mở miệng gọi: “Này, xem phim không?”

Lương Tư Triết vẫn chưa lên tiếng, Tào Diệp lại cảm thấy hứng thú hỏi một câu: “Phim gì thế?”

“Phim gì cũng có, vào chọn đi?”

“Được, vào chọn đi,” Tào Diệp nói, đoạn cầm cánh tay Lương Tư Triết đi vào trong, quay đầu nhìn anh một cái, “Không phải anh nói sắp xem hết mấy đĩa kia à?”

“Sắp xem hết rồi, nhưng...”

“Nhưng gì?” Tào Diệp kéo anh đi vào trong quán.



“Không có gì.” Lương Tư Triết đáp, trong lòng lại nói tiếp nhưng tôi cảm thấy “Phim” mà anh chủ này nói có lẽ không giống như cậu hiểu...

Anh chủ dẫn họ đến trước kệ trưng bày đĩa CD: “Chọn tự nhiên, nếu không hợp gu thì bên trong vẫn còn chưa lấy ra.”

Đứng trước kệ trưng bày Lương Tư Triết thở phào nhẹ nhõm, anh chủ rất tinh ý không lấy những “phim” kia ra, phim bày trên kệ có một vài bộ rất kinh điển, chỉ nhìn sơ qua đã thấy “Titanic” và “Léon”.

“Cái này?” Tào Diệp giơ tay lấy một đĩa “Hài kịch dung tục” ở trên cùng, quay sang hỏi Lương Tư Triết, “Xem chưa?”

“Cậu chọn đi,” Lương Tư Triết nửa ngồi xổm xuống xem mấy hàng bên dưới, “Chọn phim chưa xem là được.”

Lương Tư Triết không hiểu nhiều về phim, lấy mấy bộ phim cũ kinh điển trước kia từng nghe tên rồi đặt trên mặt đất, lúc đang cầm lấy “V for Vendetta” thì bên kia phòng hẹp vang lên một loạt tiếng bước chân xuống cầu thang.

Hai người nghe tiếng đều quay đầu nhìn sang, một nam một nữ đi xuống cầu thang.

Đều khoảng hai mươi tuổi, cô gái mặc váy liền màu trắng, cúi đầu như thể sợ gặp người khác, chàng trai bên cạnh mặc sơ mi hoa, trông có khí chất của lưu manh đầu đường, thấy hai cậu trai dưới tầng ngẩng đầu nhìn lên, hắn ta khoe khoang giơ tay ôm cô gái bên cạnh, kéo cô vào lòng mình.

Cô gái lập tức đỏ bừng mặt, thấp giọng lẩm bẩm câu gì đó, nhưng vẫn không tránh khỏi cánh tay ôm mình.

“Xem xong rồi?” Anh chủ hỏi một tiếng rất tự nhiên.

“Xong rồi, phim rất hay.” Lưu manh kia kéo dài giọng điệu đáp.

“Trên tầng là rạp chiếu phim?” Tào Diệp quay đầu lại hỏi anh chủ, “Bây giờ có phim hay đang chiếu à?”

“Phòng VIP, các cậu chọn xong thì đưa tôi, tôi ở dưới mở phim, các cậu đi lên xem là được.”

Một nam một nữ vừa ra ngoài, lại có một cặp tình nhân khác đi vào, lên tiếng chào hỏi anh chủ rồi đi thẳng vào khu phim Hàn

Quốc ở đằng sau, trông có vẻ là khách quen.

“Chúng ta lên xem một bộ đi?” Tào Diệp ngồi xổm xuống, đặt mấy đĩa đã chọn được lên chồng đĩa của Lương Tư Triết, “Dù sao về không có chuyện gì làm cũng sẽ xem phim.”

“... Muốn xem phim?” Lương Tư Triết cảm thấy hơi xấu hổ nhỏ bé, đôi nam nữ vừa bước xuống cầu thang nhìn cái biết ngay họ vừa xem phim gì ở bên trên, nhưng chắc là Tào Diệp ở nước ngoài lâu nên không hiểu rõ tình tình trong nước, thật sự xem nơi này như phòng chiếu phim rồi.

... Được thôi, nói là phòng chiếu phim cũng không sai, dù sao muốn xem phim gì là tự do của khách hàng.

Anh đang nghĩ ngợi, Tào Diệp đã lật chồng đĩa trên mặt đất bắt đầu chọn phim, cậu chọn ra một cái đĩa: “Cái này được không? Phim của Johnny Depp, chắc sẽ hay đấy.”

Lương Tư Triết nhìn thoáng qua tên phim, “From Hell”, hình như là một bộ phim kinh dị: “Được, vậy xem cái này đi.” Không ai quy định ở đây không được xem phim nghiêm túc...

Có vẻ như anh chủ không quan tâm khách hàng muốn xem phim gì, cầm lấy nhìn lướt qua: “Phim dài hai tiếng đồng hồ, ba mươi tệ.”

Hai người trả tiền, anh chủ nhét CD vào trong máy chiếu phim rồi đưa lưng về phía họ vung tay lên: “Lên đi, đợi năm phút sẽ chiếu, đến phòng số 3 nhá.”

Cầu thang hơi hẹp, hành lang không thông sáng, dựa vào một chiếc đèn treo tường để chiếu sáng, Tào Diệp và Lương Tư Triết một trước một sau lên tầng, lúc đứng ở cửa tầng hai, hai người đều hơi giật mình.

Dù đã chuẩn bị tâm lý, Lương Tư Triết cũng không ngờ hoàn cảnh nơi đây sẽ khó coi đến vậy – bố cục hẹp và sâu không khác gì tầng một ở Lam Yển, được tám ngăn chia cắt thành năm không gian kín mít, ánh sáng mờ ảo tràn ngập trong đó, quả thực tràn đầy ngụ ý ẩn nấp và gợi tình...

“Nơi này thật là...” Tào Diệp dừng một lát, khó khăn tìm một từ thích hợp, “Đặc biệt.” Cậu đi tới, thích thú nhìn số “3” trên tám ngăn, “Này Lương Tư Triết, anh qua đây xem, đây là phòng số

3.”

Lương Tư Triết đi tới, trên tấm ngăn gỗ dùng phấn viết số “3”, bên ngoài còn vẽ một vòng tròn, đúng là rất đặc biệt...

Trên bậc thang vang lên một loạt tiếng bước chân, và âm thanh trò chuyện của một nam một nữ, lại có một đôi khách đi lên.

Chỗ này cách âm ỏn không? Trong đầu Lương Tư Triết không nhận được xuất hiện suy nghĩ này.

Tào Diệp không quan tâm hai người đi lên phía sau, cậu kéo cửa ra đi vào: “Bên trong cũng được phết.”

Hai người kia nhìn về phía này, Lương Tư Triết hơi mất tự nhiên, cũng đi vào theo Tào Diệp.

Trên tường phía trước căn phòng treo một tấm màn màu trắng, ngẩng đầu nhìn phía trên là máy chiếu, chiếu ra ánh sáng màu lam nhạt chói mắt, gần cửa bày một cái ghế da hai người ngồi.

Tào Diệp ngồi lên thử, lúc nửa người trên ngã ra sau thành ghế tự động hạ xuống, tấm chống bên dưới theo đó nâng lên, nâng bắp chân đặt trên mặt đất lên trở thành một cái ghế nằm.

“Anh đến thử xem, thoải mái lắm.”

Tào Diệp ngồi dậy kéo cánh tay Lương Tư Triết, cậu nâng người lên ghế nằm lại biến về thành ghế ngồi.

Mặc dù bản năng nghĩ rằng trên chiếc ghế nằm này có lẽ đã xảy ra gì đó, nhưng thấy biểu cảm hăng hái của Tào Diệp, Lương Tư Triết vẫn không nói ra lời từ chối, chịu đựng cảm giác khó chịu trong lòng rồi đi tới ngồi xuống.

“Anh ngã ra sau,” Tào Diệp giơ tay bóp bả vai anh, “Hai ta cùng dựa để nó hạ xuống.”

Lương Tư Triết làm theo cậu, nửa người trên ngã ra sau, tấm chống sau chân nâng lên, hai người nửa nằm ở phía trên.

Tuy rằng cảm giác này hơi kỳ lạ, nhưng cái ghế nằm bên dưới xem như rộng rãi, hai người nằm ở trên sẽ không kề sát vào nhau, Lương Tư Triết cảm thấy vẫn chịu được.

Tóc buộc sau đầu cần đến mức hơi khó chịu, anh giơ tay tháo dây chun ra đeo vào cổ tay.

Lúc này trên tường chiếu bắt đầu xuất hiện hình ảnh, Tào Diệp ngẩng đầu lên nhìn: “Phải tắt đèn đúng không? Công tắc ở đâu?” Cậu nói xong xuống khỏi ghế nằm, tìm một vòng dọc theo căn phòng, không tìm được công tắc.

“Hay là ở bên ngoài?” Lương Tư Triết quay đầu nhìn cậu.

“Em ra ngoài xem thử.” Tào Diệp đẩy cửa đi ra ngoài, một lát sau ánh đèn trong phòng tắt, trong phòng chỉ còn lại ánh sáng tản ra từ tường chiếu.

“Thật sự ở bên ngoài.” Tào Diệp đi vào phòng, một lần nữa nằm xuống, một lát sau hai người đều phát hiện điều kỳ lạ – phim này chỉ có hình không có tiếng.

“Có phải đeo tai nghe không?” Tào Diệp lại nhảy xuống ghế nằm, đi một vòng trong phòng riêng không tìm được tai nghe, “Không lẽ tai nghe cũng ở bên ngoài?”

Lương Tư Triết cũng xuống khỏi ghế nằm và tìm với cậu, cuối cùng tìm được hai cái tai nghe đội đầu ở sau ghế nằm.

Sau một hồi giầy vò, cuối cùng hai người đeo tai nghe nằm trên ghế nằm, phần đầu phim đã chiếu xong, trên màn hình là cảnh một nhóm nhạc rock đang trình diễn trên sân khấu, đám đông khán giả dưới sân khấu đang sôi sục.

Trong tai nghe đang phát ra âm thanh đánh trống reo hò mà ồn ào náo động, các cảnh diễn xuất được cắt nhỏ xuất hiện xen kẽ với các cảnh giường chiếu thoáng hiện.

Không có gì lạ khi các bộ phim Âu Mỹ dùng cảnh giường chiếu để đi vào mạch chính của kịch bản, nhưng có lẽ bầu không khí trong phòng riêng này vốn ngọt ngào mờ ám, hai người chen chúc trên một cái ghế nằm xem hình ảnh này, một sự xấu hổ vì điều nhanh chóng khuếch tán trong phòng riêng.

Quan trọng hơn là tiêu chuẩn của hình ảnh này lớn đến kinh ngạc, chỉ một vài ống kính rõ ràng lóe lên ở phần mở đầu đã đủ quy bộ phim này về giới hạn 18+.

Chiếu xong cảnh sân khấu này, ngay sau đó lại có một cảnh giường chiếu đi vào, so sánh với cảnh lẽ tẻ thoáng hiện trước đó, cảnh giường chiếu lần này nổi liền và cũng rõ ràng hơn.

Cảnh lỏa lồ của nam nữ chính quay đến độ muốn mà không dám, sắc thái u ám và thờ đốc giao thoa đều vừa đủ, nhưng... Đây thật sự là bộ "From Hell" mà Tào Diệp chọn lúc này ư? Lương Tư Triết nhìn hình ảnh trên màn hình, trong đầu không tìm được nẩy ra suy nghĩ này.

Cảnh này trắng trợn quá...

Cảnh giường chiếu sao dài vậy? Có thực sự thích hợp cho anh bạn nhỏ bên cạnh xem không?

Cảnh trần truồng liệu có khoa trương quá không.

A cảnh giường chiếu cuối cùng kết thúc rồi.

Khoan đã sao lại có một đoạn nữa?

Và quan trọng nhất là... Johnny Depp đã nói trước đó đâu? Tại sao luôn là đôi tình nhân này làm đi làm lại, nhân vật chính lại chậm chạp chưa xuất hiện?

Lương Tư Triết tháo tai nghe xuống đeo trên cổ, quay đầu nhìn về phía Tào Diệp, đối phương đang tập trung nhìn hình ảnh trên màn hình, thậm chí quên ăn que kem trong tay, đôi mắt giống như hai viên hổ phách lúc này đang phản chiếu ánh sáng của màn hình, trông hơi phát sáng.

Biểu cảm tập trung và tò mò kia khiến Lương Tư Triết nghĩ đến cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Tào Diệp, lúc đó cậu tưởng rằng Trịnh Dân sẽ dẫn cậu đến Lam Yến ăn mặn, trên mặt cũng mang theo biểu cảm như thế.

Lại xem tập trung đến vậy... Này, đây không phải thứ cậu nên xem đúng không bạn nhỏ? Lương Tư Triết cúi người, giơ cánh tay gần Tào Diệp trở tay che lên mắt cậu, Tào Diệp chớp mắt một cái theo bản năng, lông mi cọ vào lòng bàn tay Lương Tư Triết hơi ngứa.

"Này, làm gì thế?" Tào Diệp phản ứng lại sau đó cười khẽ một tiếng, "Đừng che mắt em."

"Phim 18+," Lương Tư Triết không bỏ tay ra, lo lắng phòng riêng bên cạnh có người, anh hạ giọng, "Cậu mấy tuổi hả bạn nhỏ?"

"Anh cũng mới qua mười tám mà." Trong giọng nói của Tào Diệp mang theo ý cười.

“Đó cũng là đã qua mười tám, hơn nữa, phim này chiếu sai rồi, cậu không phát hiện ra?”

Tào Diệp chặc một tiếng: “Em nghĩ có thể sai rồi thì sai luôn.”

Cậu giơ tay cầm cổ tay Lương Tư Triết, muốn lấy bàn tay anh che trên mắt mình ra.

Lương Tư Triết tự rút tay về: “Tôi đi tìm anh chủ.” Vừa định đứng lên thì phòng bên cạnh truyền đến tiếng thét của người phụ nữ: “A – ” động tác của Lương Tư Triết dừng lại, nghiêng mặt sang nghe tiếng động bên cạnh, Tào Diệp cũng tháo tai nghe xuống, “Sao vậy?”

Bên cạnh vang lên tiếng mắng mỏ giận dữ của người đàn ông trẻ tuổi: “Đệt, phim rởm gì đây!” Ngay sau đó tiếng bước chân vang lên, người đàn ông đi đến đầu cầu thang hét xuống dưới, “Ông chủ, phim anh chiếu không phải 9 bài hát đúng không!”

“Có chuyện gì?” Anh chủ dưới tầng hét với lên.

“Cảnh mổ bụng này khiến vợ tôi sợ hãi lên cơn đau tim rồi, anh chịu trách nhiệm hả!”

“Đợi tí, tôi nhìn xem! À đúng là chiếu sai rồi, xin lỗi người anh em, dừng chiếu rồi! Bây giờ đổi lại cho các anh!”

Màn hình đen lại, cơ thể nâng lên của Lương Tư Triết dựa vào ghế ngồi, Tào Diệp ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Này, đừng đổi mà...”

Lương Tư Triết liếc cậu một cái, Tào Diệp đang nghiêng người nghe tiếng động ngoài cửa, cổ áo thun trượt sang một bên, lộ ra xương quai xanh trơn bóng, có vẻ bóng loáng mịn màng trong hoàn cảnh tối tăm.

Tào Diệp quay sang cười với anh, lộ ra hàm răng trắng sáng:

“Này, sớm biết chúng ta cũng chọn phim kia rồi!”

Bị cậu quấy rối như thế, sự xấu hổ ban đầu trong không khí đã biến mất tăm.

Lương Tư Triết không nhìn nữa, anh nghĩ Tào Diệp chỉ là đứa trẻ, hôm đó trên xe Trịnh Dân nói không sai, mặc dù đứa trẻ này nói năng không suy nghĩ, nhưng thật ra cũng không tiếp xúc

nhieu với những thú ở mặt này, vô cùng ngây thơ.

## Chương 46: Quá Khứ 5

### DTV-EBOOK

Màn hình lại sáng lên, lần này chiếu đúng phim rồi, là bộ “From Hell” mà Tào Diệp chọn, một bộ phim kinh dị đề tài phạm tội. Nửa phần trước của phim hơi chán, trong quá trình xem sát vách thỉnh thoảng vang lên tiếng cọt két của ghế nằm lắc lư, ngay cả tai nghe chụp cũng không ngăn được, khiến người ta rất khó không tưởng tượng sát vách đang làm gì. Bầu không khí lúng túng trong không khí chỉ có tăng chứ không giảm, trong lúc đó hai người không cần thận liếc nhau, Tào Diệp tháo tai nghe xuống, lại gần muốn nói chuyện.

Lương Tư Triết cũng tháo tai nghe xuống.  
Tào Diệp ghé vào tai anh, thậm thà thậm thụt thì thầm: “Anh nói xem có phải họ đang ấy ấy không?”  
“Ấy ấy?” Lương Tư Triết liếc cậu một cái, tỉnh bơ hỏi ngược lại.  
“Anh không nghe thấy hả?” Tào Diệp ý tứ sâu xa giơ tay vỗ vỗ cánh tay anh, “Đợi ra ngoài sẽ nói cho anh.”  
Lương Tư Triết đeo tai nghe lên, trong lòng “chặc” một tiếng: Hiểu rất nhiều đấy chứ.  
Phim sát vách kết thúc sớm, sau khi đôi tình nhân kia rời đi, cảm giác kỳ dị trong không khí sau một thời gian dài mới chậm rãi tan hết.

Bộ phim đến phần kịch tính ở nửa sau, cảnh quay mở ngực lấy nội tạng đánh vào thị giác, cảm giác thần kinh căng cứng hồi hộp dần dần chiếm ưu thế trong phòng riêng chật hẹp, sự xấu hổ nhỏ bé lúc này mới hoàn toàn rút đi.  
Trên đường về, tâm điểm thảo luận của hai người đều tập trung trên người Johnny Depp, “Jack the Ripper” do anh diễn trong



phim thật sự đáng kinh ngạc, động tác mở ngực ác liệt và ánh mắt chán chường không có tiêu điểm, cùng với động tác châm lửa ly Absinthe(1) kia, đều có vẻ khá hấp dẫn.

Mà về phần đôi nam nữ phòng bên rốt cuộc đang làm gì, hai người không nhắc đến nữa.

(1) Absinthe được mô tả là một thức uống chưng cất, độ cồn cao.

“Lần sau sinh nhật anh,” Tào Diệp đi lùi về phía trước, vừa đi vừa nhìn Lương Tư Triết nói, “Em tặng anh một chai rượu giống thế, chúng ta cũng đốt chơi.”

“Tôi tặng câu chú,” Lương Tư Triết cười một tiếng, “Sinh nhật cậu tháng chín mà, sắp đến rồi.”

“Thật hả?” Tào Diệp tưởng thật, nhìn anh nói, “Nói lời giữ lời nhé.”

“Này, cẩn thận ổ gà.” Trên đường sau lưng cậu có một cái ổ gà nhỏ, Lương Tư Triết giơ tay túm cánh tay của Tào Diệp nhắc nhở cậu, “Có điều, ăn sinh nhật này cậu cũng mới mười sáu thôi...” Nghĩ ngợi anh lại nói, “Tặng cậu xem như quà sinh nhật mười tám tuổi được không.”

“Vậy thì lâu quá!” Tào Diệp nói xong xoay người, nhảy qua ổ gà kia, nâng cánh tay lên khoác lên bả vai Lương Tư Triết.

“Hai năm sẽ rất nhanh.” Lương Tư Triết nói, thầm nghĩ nếu như khi đó tôi vẫn tìm được cậu.

Đường mặt phố gần khu xanh hóa của thành phố, xung quanh cỏ cây rậm rạp, tiếng ve kêu trên cây réo rắt, ánh mắt Lương Tư Triết xuyên qua tường vây cách đó không xa, lướt qua ngọn cây cành lá rậm rạp, nhìn về phía bầu trời tối tăm mờ mịt không biết ở nơi xa, thầm nghĩ hai năm sau mình sẽ đang làm gì nhỉ?

Từ con hẻm gần đó vòng về phố Nhân Tứ, trên đường đi chậm rãi ung dung, mỗi người cầm một chai nước ngọt vị sơn tra, bước chân rất nhàn hạ, sau khi trở về đã rạng sáng rồi.

Đêm nay việc làm ăn của Lam Yến không tốt lắm, vừa qua rạng sáng đã có ý định đóng cửa, như thường lệ vào thời gian này mấy khách hàng mic King giọng có lực xuyên thấu kia giờ đang ở thời điểm phát lực cho hiệp hai, nhưng hôm nay mấy người này đều không đến ủng hộ việc kinh doanh nữa.

Có lẽ tầng hai có khách gọi “công chúa” đến hát, hát cũng rất hay, chất giọng rất đặc biệt, hát bài “Ngọt ngào” rất có hàm súc, vang lên trong hành lang chật hẹp tối tăm, giống như cảnh tượng trong bộ phim cũ của phim Hồng Kông những năm 90.

Hai người xách theo nước ngọt uống một nửa lên tầng, theo lẽ thường thì Tào Diệp tắm trước, cậu sợ nóng, Lương Tư Triết luôn để cậu tắm trước.

Tào Diệp tắm rất nhanh, sau khi ra khỏi phòng tắm lại hơi khát nước, cậu cầm lấy nửa chai nước lúc này uống còn thừa lên tu ừng ực hết sạch, dùng mu bàn tay lau khóe miệng một cái, nói với Lương Tư Triết: “Em tắm xong rồi, anh tắm đi.”

“Ừ.” Lương Tư Triết đang cầm điện thoại trả lời tin nhắn, nghe vậy đáp một tiếng.

“Ngày mai cuối cùng chúng ta cũng có điều hòa rồi.” Tào Diệp úp sấp trên giường nói.

Cậu cầm lấy điện thoại nhìn thoáng qua, bạn thân Trì Minh Nghiêu của cậu gửi tin nhắn đến, đại loại là cậu ta vừa về sau khi vẽ tranh trên núi Châu Phi, mấy ngày nay có thể đi ra ngoài chơi.

“Lúc nào?” Tào Diệp cầm điện thoại gõ chữ vào khung chat, “Thời gian của tao rất kín.”

Bên kia trả lời lại rất nhanh: “... Mà thì có việc chính gì?”

Lương Tư Triết xuống giường, cầm lấy áo ngủ đi về phía phòng tắm.

Lúc này Tào Diệp tắm đã chỉnh nhiệt độ nước, anh đứng dưới vòi hoa sen trực tiếp mở van ra, nước ấm phun ra từ vòi hoa sen có nhiệt độ thích hợp, dội xuống đầu rất thoải mái.

Đêm nay gu chọn nhạc ở tầng dưới rất tốt, toàn là những bản tình ca cũ kinh điển của Đặng Lệ Quân, hát xong “Ngọt ngào”, lại đến bài “Ngày nào quân lại đến”.

Giọng kia nghe vào rất phục cổ, hơi dịu dàng, hơi lưu luyến, nhấn chữ có phần đặc biệt nghe rất tình tứ, khiến Lương Tư Triết không kìm được suy nghĩ về bộ phim gợi tình tràn ngập

hình ảnh lộ liễu bị chiếu sai trong phòng riêng tối nay. Thật ra lúc đó khi nhìn thấy những hình ảnh kia, anh đã khó tự kiểm soát mà nổi lên chút phản ứng, cũng may ánh sáng trong phòng riêng mờ tối, chất liệu quần jeans anh mặc trên người lại hơi cứng, mới không đến mức quá rõ ràng. Nhưng âm cuối bài hát này du dương, chữ và chữ móc nối như gần như xa, giống một sợi tóc rất nhỏ chui vào trong tai như có như không, gãi đến mức màng nhĩ anh ngứa ngáy.

Lương Tư Triết nhận ra mình lại có phản ứng, lần này dục vọng mãnh liệt hơn lúc ở trong phòng kín kia. Đã hơn một năm chưa tự mình giải quyết, trước khi xảy ra tai nạn xe thỉnh thoảng anh sẽ làm một phát để giải tỏa áp lực, nhưng về sau chuyện bực mình quá nhiều, tâm trạng cũng luôn trong trạng thái u ám.

Trong hơn một năm, anh gần như hoàn toàn không có hào hứng trong phương diện này, không, là không hề nghĩ đến phương diện này. Có lẽ mấy ngày nay chậm rãi thoát ra khỏi quá khứ nặng nề, tâm trạng bắt đầu cởi mở hơn, bị kích thích bởi bộ phim buổi tối và tiếng hát dưới tầng, lúc này dục vọng trong cơ thể anh đột nhiên trỗi dậy dữ dội, khí thế giống như thủy triều của nước biển khiến người ta không thể đương đầu. Vậy thì... làm một phát nhỉ? Dù sao cũng rất lâu rồi chưa làm.

Sau lưng Lương Tư Triết dựa vào tường gạch men sứ, tay phải thò xuống dưới, cong ngón tay nắm lấy dục vọng của mình, trong khoảnh khắc chạm vào anh nhắm mắt lại, thoải mái thở ra một hơi.

Những cảnh phim xem vào buổi tối chiếu lại trong đầu anh, nụ hôn dài ướt át và cơ thể run run quấn quýt nhau không ngừng hoán đổi, hơi thở của anh dần dần trở nên gấp rút và ồ ồ.

\*

“Đương nhiên tao có việc đứng đắn.”

“Việc đúng đắn gì?”

“Không nói cho mày, đúng rồi, lúc về giới thiệu cho mày một người bạn, trông rất đẹp.”

“Nam hay nữ?”

“Nam.” Tào Diệp trả lời tin nhắn, ngẩng đầu nhìn cánh cửa phòng vệ sinh đóng chặt, cậu hơi mắc tè, Lương Tư Triết còn bao lâu mới tắm xong?

Điện thoại rung lên, Trì Minh Nghiêu lại gửi tin nhắn đến: “Tao cảm thấy ánh mắt mày có vấn đề.”

Tào Diệp lập tức trả lời: “Ánh mắt mày mới có vấn đề, thôi, không giới thiệu cho mày nữa.”

“Tuyệt đối đừng giới thiệu cho tao.

Rốt cuộc hôm nào mày có thể ra ngoài?”

“Mày xin tao tao cũng sẽ không giới thiệu cho mày! Mày quyết định thời gian rồi nói cho tao, tao xem có thể bớt thời gian không.”

Tào Diệp gửi tin nhắn xong, đứng dậy ngồi ở mép giường, tính toán đợi Lương Tư Triết tắm rửa xong sẽ lập tức đứng dậy lao vào, bây giờ cậu muốn tè lắm rồi.

Lúc xem phim uống cạn một chai nước khoáng, trên đường về lại uống một chai nước ngọt, lúc tắm vẫn chưa có cảm giác, cố tình mắc tè vào lúc này.

Nhưng hôm nay thời gian tắm rửa của Lương Tư Triết hình như dài lạ thường, rõ ràng ngày thường chưa đến mười phút đã đi ra, Tào Diệp mở TV, chán nản đổi kênh, sau khi đổi hai vòng Lương Tư Triết vẫn chưa đi ra.

Cậu cầm điện thoại lên nhìn thời gian lúc bắt đầu trò chuyện với Trì Minh Nghiêu – Lương Tư Triết bước vào phòng tắm đã hơn hai mươi phút rồi, nhưng tiếng nước của vòi hoa sen vẫn chưa dừng lại, không hề có dấu hiệu sắp tắm xong.

A... muốn tè quá!

A a a... Bàng quang sắp nổ tung rồi! Hai chân Tào Diệp không nhịn được chà chà trên mặt đất.

“Lương Tư Triết.” Cậu ngồi bên giường hét về phía phòng tắm,

“ Bao lâu nữa anh mới tắm xong?”

Động tác của Lương Tư Triết trong phòng tắm hơi dừng lại, anh cầm tờ rym của mình, hơi nghiêng đầu, bên mặt dán vào gạch men sứ để giảm nhiệt độ trên mặt mình.

“ Sao vậy?” Anh bình tĩnh hỏi, dây thanh hơi khàn, lúc lên tiếng ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy rất khác thường.

“ Em muốn đi tè!” Tào Diệp nói bên ngoài.

“ Sắp xong rồi.” Lương Tư Triết nhắm mắt, chân mày cau lại nói. Sự xấu hổ thoáng qua... giống như trong rạp chiếu phim nhỏ. Hình ảnh trong đầu vốn dùng để trợ hứng đã bị xáo trộn cả lên vì Tào Diệp quấy rầy, chen vào gương mặt tươi cười của thiếu niên, còn có đôi mắt tỏa sáng trong bóng tối kia.

Hây... Lương Tư Triết gần như muốn cười khở, đừng chui vào chứ, như vậy mình còn tiếp tục thế nào nữa.

Anh thử quét sạch Tào Diệp ra khỏi đầu mình, nhưng hình ảnh kia lại rất cố chấp chiếm cứ lấy không gian đại não không chịu rời đi.

Tờ rym trong tay căng đến mức khó chịu, không lên nổi cũng không xuống được.

Có lẽ kiên ky Tào Diệp ngoài cửa, không thể hoàn toàn đắm chìm trong trải nghiệm giác quan, dục vọng lại từ đầu đến cuối không thể làm lên đến đỉnh điểm, treo ở vị trí không trên không dưới, vui sướng và khó chịu cùng nhau chui vào não, Lương Tư Triết tăng thêm động tác trong tay, muốn nhanh chóng bắn ra. Ngoài cửa vang lên một loạt tiếng bước chân, Tào Diệp nhện tới mức khó chịu, xỏ dép lê đi tới cạnh cửa, cậu ghé vào cạnh cửa giả ngoan: “ Em muốn đi tè, anh Tư Triết ơi.”

Giọng nói kia dán vào cửa truyền đến, gần như khiến Lương Tư Triết có phút chốc bối rối, trong nháy mắt đó ngón tay anh nắm chặt theo bản năng, dục vọng vội vàng bắn ra.

Lương Tư Triết tựa đầu vào tường, thở dốc ồ ồ, ngực phập phồng lên xuống.

Anh mở mắt ra, nhìn trần nhà không rõ ràng, ánh đèn mờ nhạt trong mắt anh nhập nhòa mà lan tỏa như những túm chỉ mơ hồ. “Xong ngay đây.” Anh nuốt nước bọt một cái, nói một cách hơi thoát lực.

Lương Tư Triết ổn định lại hơi thở, đứng thẳng lên, duỗi bàn tay đã bắn kia xuống dưới vòi hoa sen, nhìn chất lỏng trắng đục và dính dính bên trên bị dòng nước nhanh chóng chảy đi.

Mau chóng dội sạch người, Lương Tư Triết cầm khăn tắm lau người qua loa, sau đó mặc áo ngủ vào, ôm quần áo thay ra và khăn tắm đi ra ngoài.

Kéo cửa ra, Tào Diệp đứng trước cửa phòng vệ sinh, thân trên dựa vào tường, ngón tay sốt ruột cào tường.

Thấy anh vừa đi ra, cậu nhảy tót vào như một làn gió, cửa đóng sầm lại, rồi bắt đầu rào rào xả nước.

Bước chân Lương Tư Triết dừng ở cửa, anh đang nghĩ trong phòng vệ sinh không thông gió có thể để lại mùi gì kỳ lạ không, hy vọng Tào Diệp không chú ý đến, cho dù chú ý đến cũng đừng liên tưởng đến gì đó...

Lương Tư Triết ngồi ở mép giường, dùng khăn tắm lau tóc, dục vọng trong cơ thể nhanh chóng rút xuống, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác phát tiết và bùng nổ lúc này.

Không kịp đề phòng giống như tuyết lở.

Não thiếu oxy, cả người đến bây giờ vẫn hơi choáng váng.

Tào Diệp đi tè xong đi ra cả người thoải mái, vừa đi vừa kéo cổ áo hít hà.

Lương Tư Triết hơi chột dạ cúi thấp đầu tiếp tục lau tóc, Tào Diệp đi tới, cúi người ngửi hai cái trên bả vai anh.

“Làm sao?” Lương Tư Triết cố gắng bình tĩnh hỏi cậu.

“Không có gì,” Tào Diệp đứng lên nói, “Em cảm thấy mùi sữa tắm trong nhà tắm hình như không giống bình thường.”

Lương Tư Triết: “.

.”

.”

“Nhiệt độ nước hôm nay nóng lắm à?” Tào Diệp đi qua ngồi trên giường mình.

“Không có...” Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn cậu, “Sao vậy?”  
“Mặt của anh bị hun đỏ lên rồi,” Tào Diệp ngồi trên giường đối diện nhìn anh, “Cũng có thể là anh tắm lâu quá.”  
Lương Tư Triết: “.

.” Xấu hổ.

Có điều chắc Tào Diệp không phát hiện ra anh vừa làm gì trong phòng tắm, nếu không với tính tình của cậu, nhất định sẽ không nói những lời này cố tình khiến mình xấu hổ.

Tào Diệp thật sự không nhận ra trong phòng tắm xảy ra chuyện gì, chẳng qua cậu cảm thấy hôm nay Lương Tư Triết ưa nhìn lạ thường.

Mặt bị hun hơi đỏ lên, nhưng đôi mắt rất đen, lóe ra chút ánh nước, tóc lò xo xòa ra trên cái cổ thon dài, nhuệ khí trên người thoát nhìn còn lâu mới sắc bén như ngày thường.

Đẹp tới mức khiến người ta không dời nổi mắt, ngồi trong căn phòng đơn sơ và mờ tối này, quả thực như đang phát sáng.

“Nhìn cái gì?” Lương Tư Triết bị cậu nhìn chằm chằm không thoả mái, ngược mắt liếc cậu một cái.

“Không có gì,” Tào Diệp nói, thầm nghĩ đẹp quá, sao lại không phải con gái nhỉ? Nếu là con gái, cậu nhất định phải yêu đương với Lương Tư Triết.

Hứ, mắt mày mới có vấn đề.

Cậu phản bác câu nói của Trì Minh Nghiêu ở trong lòng.

Cậu hạ quyết tâm không giới thiệu Lương Tư Triết cho những người bạn kia của cậu, trời mới biết nếu như họ phát hiện cậu có người bạn ưa nhìn đến vậy, liệu có phát động tấn công không.

Nhất là loại cực kỳ không có tiết tháo như Lâm Ngạn, thấy ai yêu người đó, lỡ như hấn vừa ý Lương Tư Triết, vậy thì không vui đâu.

Tóc vẫn chưa lau khô Lương Tư Triết đã nằm xuống, Tào Diệp nói chuyện với anh, anh cũng chỉ đáp hai tiếng lầy lẹ.

Tào Diệp tưởng hôm nay anh buồn ngủ sớm nên nói một lúc rồi không nói nữa, thấy Lương Tư Triết nằm nghiêng, lưng quay về phía cậu, cậu đoán Lương Tư Triết đã ngủ rồi, nhẹ chân nhẹ tay xuống giường, đi đến bên cửa sổ kéo rèm cửa lại, sau đó lại tắt đèn rồi cũng trèo lên giường đi ngủ.

Thật ra Lương Tư Triết vẫn chưa ngủ, anh chỉ cảm thấy hơi xấu hổ.

Mặc dù có lẽ Tào Diệp không đoán được anh đã làm gì trong nhà tắm, nhưng anh lo lỡ như một lúc sau Tào Diệp chợt kịp phản ứng, chuyện này quả thực xấu hổ tới mức không có cách nào kết thúc.

Một lát sau giường bên cạnh vang lên tiếng hít thở đều đều, xen lẫn trong tiếng vù vù của quạt điện, hình như Tào Diệp ngủ rồi.

Lương Tư Triết lật người nằm ngửa, phân biệt tiếng hít thở khó mà nghe thấy kia, nhưng chốc lát, cơn buồn ngủ dần dần cuốn đến theo âm thanh này, anh nhanh chóng chìm vào giấc mộng.



## Chương 47: Quá Khứ 6

### DTV-EBOOK

Sáng hôm sau Lương Tư Triết dậy trước, thời gian đã không còn sớm, anh cầm lấy điện thoại nhìn thoáng qua, hơn chín giờ sáng.

Tào Diệp nằm nghiêng trên cái giường bên cạnh, ngủ ngon lành, áo ngủ mỏng tang trên người cuộn lên, lộ ra mông lớn sau lưng. Đi đến phòng vệ sinh rửa mặt, Lương Tư Triết nhớ đến chuyện xảy ra tối qua, vẫn cảm thấy hơi mất tự nhiên, ngẫm lại mình đúng là có phần kích động.

Anh đứng trước bồn rửa mặt, nhắm mắt lại hắt nước lạnh lên mặt mình, xóa sạch chuyện này ra khỏi não, thậm chí coi như chưa từng xảy ra đi, sau này cũng đừng nghĩ lại nữa.

Rửa mặt xong ra khỏi nhà vệ sinh, Tào Diệp đã thức dậy, đang ngồi trên giường cúi đầu ngẩn ra.

“Dậy rồi?” Lương Tư Triết chào cậu, “Chào buổi sáng.”

Trước kia Tào Diệp đều sẽ cười hì hì ngẩng đầu, giọng hơi khàn trả lời anh một tiếng “chào buổi sáng”.

Nhưng không ngờ hôm nay cậu lại như mất hồn, nghe thấy giọng Lương Tư Triết bỗng nhiên hoàn hồn lại giống như giật mình, sau đó động tác lúng túng kéo chăn bên cạnh sang, đắp lên giữa hai chân tách ra của mình.

Đầu tiên Lương Tư Triết không hiểu gì liếc cậu một cái, ngay sau đó lập tức phản ứng lại Tào Diệp có thể là “chào cờ” buổi sáng.

Anh chợt cảm cảm thấy hơi buồn cười, chuyện này bình thường lắm mà, bản thân anh mỗi ngày tỉnh dậy cũng sẽ “chào cờ”, nhưng đến phòng vệ sinh rửa mặt trở về là đề xuống rồi, trước kia không thấy cậu phản ứng lớn thế này...

Lương Tư Triết không vạch trần Tào Diệp, cúi người kéo phăng chăn trên giường mình ra, đứng bên giường gấp sơ sơ, sau khi thu dọn xong tất cả Tào Diệp vẫn không có ý định đứng lên, vẫn duy trì tư thế cũ ngồi trên giường.

Lương Tư Triết ngồi xuống mép giường chờ cậu, giục một câu: “Còn không đi rửa mặt?”

“Lát nữa em rửa,” Tào Diệp không nhìn anh, trên nửa gương mặt nghiêng về phía anh mang theo chút không thoải mái, trông có vẻ không được tự nhiên, “Anh không đi ăn sáng à?”

“Tôi chờ cậu cùng xuống ăn.” Lương Tư Triết nói.

“Hôm qua anh tự xuống ăn mà.”

“Hôm qua tôi...” Lương Tư Triết vừa mở miệng, đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ, thậm chí không lẽ cậu ấy kịp phản ứng sáng sớm hôm qua mình ra ngoài đi mua điều hòa, trong lòng giật thót nhưng vẫn ra vẻ tự nhiên tiếp tục nói hết lời nói dối, “Hôm qua đói tỉnh nên đi trước, hôm nay không đói lắm.”

Anh đợi tiếp tục đấu trí đấu dũng với Tào Diệp, không ngờ Tào Diệp cũng chẳng có ý định tiếp tục vạch trần lời nói dối này, ngược lại như là không cãi lại được, vẻ mặt đau khổ ngồi bất động trên giường.

Biểu hiện của Tào Diệp thật sự khác thường, Lương Tư Triết không nhìn được suy đoán rốt cuộc xảy ra chuyện gì, anh nghĩ chẳng lẽ một đêm trôi qua, Tào Diệp thật sự phản ứng lại tối qua anh đã làm gì trong phòng vệ sinh.

Nhưng cho dù phát hiện cũng không đến nỗi không muốn xuống tầng ăn cơm chứ... Chẳng lẽ Tào Diệp cảm thấy mình làm chuyện này không bình thường?

Cho dù nói thế nào, tối qua mình quả thực nhất thời kích động, nếu Tào Diệp thật sự để bụng, vậy thì mình nói tiếng xin lỗi? Cứ nói sau này sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa? Lương Tư Triết nghĩ vậy, cảm thấy hơi xấu hổ, anh bất chấp khó khăn mở miệng, nhưng vẫn khó mà nói ra: “Ờ thì, có phải cậu...” rất để bụng chuyện tối qua không? Anh vừa mở lời, Tào Diệp lập tức kích động ngắt lời anh: “Anh đừng nói gì cả!”

Lương Tư Triết: “...” Chuyện hình như rất nghiêm trọng, khó chấp nhận đến vậy à? Con trai lớn lên ở nước ngoài lại bảo thủ như thế?

Dừng một lát anh lại mở miệng: “Tôi cảm thấy cậu...” có lẽ có hiểu lầm về chuyện này.

Lại bị cắt ngang một lần nữa, Tào Diệp cầm đầu vào trong chăn giữa đầu gối, vùi mặt vào trong: “Anh còn nói! Là!... Là được chưa?”

Lương Tư Triết: “...” Người nên khó chịu là mình, làm sao người đối diện ngược lại càng không ngóc đầu lên được?

“Em biết sẽ bị anh đoán được!” Tào Diệp tiếp tục cúi đầu ồm ồm nói.

Trên đầu Lương Tư Triết chậm rãi nháy ra một dấu hỏi – “Hả?”

“Vậy anh nói phải làm sao?” Tào Diệp tiếp tục không đánh mà khai, ngẩng đầu lên, vén chăn lên đỏ mặt hét: “Ga giường phải làm sao đây hả!”

Lương Tư Triết ngẩn người, hơi kinh ngạc nói: “...Cậu đái dầm?”

“Anh mới đái dầm ấy!” Tào Diệp lập tức vặc lại.

Nếu không phải đái dầm, vậy là...

Lương Tư Triết lại mở miệng, ngập ngừng hỏi: “... Mộng tinh?”

Tào Diệp rất vẻ buồn bực cúi thấp đầu, ấp úng nói: “Ừm.”

Lương Tư Triết hơi muốn cười, vì hai người họ mỗi người đều giấu chuyện xấu hổ riêng.

Trong thời gian ngắn chuyện xảy ra tối qua cũng không xấu hổ nữa, bởi vì so sánh với nhau, vẫn là chuyện của Tào Diệp xấu hổ hơn.

Mộng tinh thì mộng tinh thôi, nhưng nhìn phản ứng hoảng hốt lo sợ của cậu chủ nhỏ Tào, chẳng lẽ... Lương Tư Triết nhin cười, giả vờ bình tĩnh hỏi: “Lần đầu tiên?”

“Anh đừng nói nữa.” Tào Diệp tự kỷ nói.

Thế mà đúng là lần đầu tiên, nhìn thì rõ cao trưởng thành lại sớm nhưng thật ra dậy thì muộn, ngay cả mộng tinh cũng chưa trải qua... Mệt mình từ tối qua đến bây giờ suy nghĩ lung tung một hồi, sợ bị nhìn ra gì đó, kết quả đối phương chẳng hiểu gì cả, rốt cuộc anh có gì phải xấu hổ!

Nhìn từ góc độ chếch phía sau, bóng lưng cúi đầu của Tào Diệp

lúc này giống như một đứa trẻ tự kỷ, Lương Tư Triết không nhìn được bật cười thành tiếng: “Tào Diệp cậu thật là...” đáng yêu. Tào Diệp vừa nghe ý cười trong giọng nói của anh thì bùng nổ: “Anh còn cười!”

Lương Tư Triết không thể nhìn cười được, buồn cười vì mình dậy sớm suy nghĩ lung tung, buồn cười vì phản ứng bối rối của Tào Diệp khi lần đầu tiên mộng tỉnh, cũng buồn cười vì đoạn đối thoại râu ông nọ cắm cằm bà kia của họ... Buồn cười hơn là rõ ràng mạnh ai nấy nói, lại chớ ngập phải ruồi moi ra lời nói của Tào Diệp.

Tào Diệp quay sang lườm anh, nhưng lườm chưa được bao lâu đã không chịu được, bản thân cũng không kìm được mà cười theo.

Một lát sau Lương Tư Triết vất vả ngưng cười, nắm tay đặt bên môi ho một tiếng, nhìn Tào Diệp lại không nhìn được muốn trêu cậu, “Chúc mừng cậu nhé bạn nhỏ Tào Diệp.” Nói được một nửa câu lại cười, thế là trong tiếng nói trộn lẫn chút ý cười không rõ ràng lắm, “Cậu lớn rồi.”

Tào Diệp có vẻ như cũng không vui lòng nhận lời chúc mừng này, vẻ mặt đau khổ nói: “Lát nữa cô kia đến thay ga giường phải làm sao?”

Tầng năm của Lam Yển cho thuê theo ngày, mỗi ngày đều có nhân viên phục vụ quét dọn phòng và thay ga giường, mặc dù căn phòng của Tào Diệp và Lương Tư Triết ở tầng ba, nhưng bà chủ vẫn sắp xếp nhân viên phục vụ mỗi ngày tới đây quét dọn vệ sinh lúc họ không có trong phòng.

“Chắc cô không quan tâm cái này đâu.” Lương Tư Triết nói.

Nhưng Tào Diệp vẫn rất sĩ diện, bực bội nói: “Chắc chắn cô sẽ thấy.”

“Con của cô ấy còn lớn hơn cậu mà, không cảm thấy kinh ngạc từ lâu rồi.”

“Em không.”

“Vậy đi,” Lương Tư Triết nghĩ ngợi rồi đề nghị, “Cậu thay ga giường, lát nữa cô đến quét dọn, chúng ta lên tầng năm, nhân lúc cô không chú ý sẽ nhét vào trong xe vệ sinh, như vậy được

chưa?”

“Được không...” Tào Diệp cũng suy nghĩ một lát, hình như không có cách nào tốt hơn, cậu thỏa hiệp, “Được thôi.”

“Mau đi rửa mặt đi, lát nữa cô tới rồi, giao ga giường xong chúng ta xuống tầng ăn cơm luôn.”

“Ồ.” Tào Diệp không tình nguyện xuống giường, ngồi bên giường chậm chạp xỏ dép lê.

Lương Tư Triết liếc qua chỗ cậu vừa ngồi, nơi đó có một vết bẩn quanh rìa rõ ràng.

Chắc, cậu chủ nhỏ thế tới hung hãn ghê.

Anh không nhịn được lại muốn cười.

Tào Diệp ngẩng đầu lườm anh: “Không cho cười.”

“Được,” Lương Tư Triết nhin cười nói, “Không cười.”

“Rõ ràng anh đang cười,” Tào Diệp bất mãn nói, đi vài bước đến phòng vệ sinh, lại vòng về, kéo chăn che vết bẩn kia lại.

Tào Diệp rửa mặt xong, đi tới kéo ga giường xuống, cuộn thành một cục ôm trong ngực.

Lương Tư Triết đứng lên định theo cậu đi ra ngoài, đi tới cửa bước chân Tào Diệp dừng lại, quay đầu nhìn anh: “Anh cũng mang ga giường lên đi.”

Lương Tư Triết nói: “Tôi không cần thay ga giường.”

“Chúng ta cùng thay đi,” Tào Diệp nói, “Nếu không chỉ có mình em thay ga giường sẽ có vẻ rất kỳ lạ.”

“Được thôi.” Lương Tư Triết cười nói.

Hai người chạy bịch bịch lên tầng năm, cô đang quét dọn vệ sinh trong một phòng nào đó, Tào Diệp nhét ga giường cũ xuống tầng dưới xe vệ sinh, nói vào phòng: “Cô ơi, hôm nay bọn cháu sẽ ra ngoài, ga giường thay ra cháu để trong xe, bọn cháu tự lấy ga giường mới nhé.”

Cô trong phòng đáp: “Ơi được, lấy đi, vậy hôm nay không cần quét dọn phòng đúng không?”

“Không cần đâu, cảm ơn cô.” Tào Diệp nói, đoạn lấy hai tấm ga giường mới đựng trong túi nhựa trên xe vệ sinh, đưa một cái cho Lương Tư Triết, một cái mình cầm trong tay, sau đó nắm cổ

tay Lương Tư Triết, đi xuống tầng giống như đi trốn.  
Nơi ăn cơm trưa là Lương Tư Triết chọn, trước kia đều giải quyết trong quán ruồi nhặng dưới tầng, nhưng hôm nay Lương Tư Triết dẫn cậu vòng đến một nhà hàng ở ven đường cái.  
Đẩy cửa đi vào, ngồi xuống xem menu, Tào Diệp nhìn lướt qua tên món ăn và giá cả, ngẩng đầu hơi kinh ngạc nhìn Lương Tư Triết: “Hôm nay chúng ta ăn ngon vậy à?”  
“Để chúc mừng mà.” Lương Tư Triết cầm lấy ấm trà, rót trà vào chén sứ trước mặt mình, cầm lên đặt trước mặt Tào Diệp, lại đổi cái chén của cậu đến trước mặt mình.  
“Chúc mừng cái gì?” Sau khi nói xong Tào Diệp lập tức phản ứng lại, “Này, anh vẫn nhắc!”  
Lương Tư Triết cười một tiếng, không trêu cậu nữa, rót trà xong anh uống một ngụm, sau đó cúi đầu cầm menu Tào Diệp đẩy tới đến trước mặt, cầm bút đánh dấu trên menu.

Mặc dù câu “Để chúc mừng” vừa rồi là nói đùa, nhưng Lương Tư Triết thật sự cảm thấy nên dẫn Tào Diệp đi ăn một bữa ngon để chúc mừng, dù sao nói thế nào cũng là một đường ranh giới... đường ranh giới từ con trai bước về phía đàn ông.  
Trong lúc đợi món ăn được mang lên, nhân viên phục vụ bưng mấy đĩa nộm nhỏ lên, hai người đều không có hứng thú với nộm, không ai động đũa, Lương Tư Triết nhìn thoáng qua mấy đĩa này, nói với Tào Diệp: “Buổi chiều tôi sẽ ra ngoài một chuyến, gặp mấy bạn học.”  
“Anh còn có bạn học ở Bắc Kinh?”  
“Bạn cấp ba,” Lương Tư Triết giải thích, “Học đại học ở học viện âm nhạc.”  
Tào Diệp “À” một tiếng, nhanh chóng hiểu được quan hệ trong đó, dựa theo quá trình bình thường, bây giờ Lương Tư Triết cũng sẽ học đại học ở học viện âm nhạc.  
Cậu không hỏi tiếp nữa, họ rất ít khi trò chuyện về quá khứ, tình cờ nhắc đến Lương Tư Triết cũng sẽ lướt qua rất mơ hồ, rất ít dẫn chủ đề lên người mình.

Cậu suy đoán có lẽ Lương Tư Triết không muốn nhắc đến thậm

chỉ là đang trốn tránh nhớ lại quá khứ.

Tào Diệp nghĩ ngợi bèn hỏi: “Đi đâu?”

“Học viện âm nhạc trung ương.” Lương Tư Triết nói.

Địa điểm là do anh đưa ra, anh muốn đến xem nơi mình đã từng mong mỏi trong lòng, sau khi trở về sẽ phải hoàn toàn bỏ xuống tưởng niệm với đàn violin.

“Mấy giờ?” Tào Diệp lại hỏi.

“Lát nữa ăn cơm xong sẽ đến đó.”

“Sớm thế...”

“Đi dạo chơi mà.”

“Vậy mấy giờ về?”

“Ăn cơm xong, tám chín giờ?”

“Muộn vậy à...”

Cảm thán lúc sớm lúc muộn khiến Lương Tư Triết cảm thấy hơi buồn cười, anh ngẩng đầu liếc Tào Diệp một cái, Tào Diệp cúi đầu nhìn nước trong ly trà, ngày thường nụ cười vẫn thường trực trên gương mặt dần tắt đi, lúc này trông có vẻ không vui cho lắm.

“Muốn đi cùng không?” Lương Tư Triết hỏi.

“Có thể không?” Tào Diệp lập tức ngẩng đầu nhìn anh, sự mát mát khó phát hiện trên mặt thoáng cái đã qua, dừng một lát, lại sợ Lương Tư Triết chỉ hỏi câu này xuất phát từ phép lịch sự, cậu lại thử thăm dò bổ sung một câu, “... Bạn học của anh có muốn gặp người ngoài như em không?”

“Gì mà người ngoài với không phải người ngoài,” Lương Tư Triết cười lên, “Đi cùng đi, đúng lúc tôi cũng không quen Bắc Kinh, đi một mình còn sợ bị lạc.”

Tào Diệp gạt đầu hai cái tỏ vẻ đồng ý, nắm tay đập một cái lên vai phải của mình, “Em từng đến học viện âm nhạc trung ương rồi, em chỉ đường cho anh!” Nói xong lại cảm thán một câu, “Một mình ở trong phòng chắc chắn sẽ chán chết mất...”

Một lát sau, hình như Tào Diệp muốn nói gì đó, toan mở miệng thì nhân viên phục vụ bưng một món ăn lên, cậu lập tức ngậm miệng, đợi nhân viên phục vụ quay người rời đi, cậu nhìn bóng

lưng nhân viên phục vụ đi xa, mới không nhìn nữa mà thấp giọng nói với Lương Tư Triết, “Này, hỏi anh một vấn đề.”

“Cái gì?” Lương Tư Triết nhìn cậu.

“Anh nói nhỏ thôi,” Tào Diệp giảm âm thanh xuống rất thấp, như thể sợ bị người khác nghe được, “Nhưng... anh nghe xong đừng cười nhá.”

“Ừ, tôi không cười.” Lương Tư Triết nói, hơi tò mò chờ câu hỏi của cậu.

“Ờ thì... anh chưa làm bản ga giường bao giờ à?”

“Cậu nói chuyện kia hả...” Mặc dù đã hứa không cười nhưng nhìn thật sự không dễ dàng, Lương Tư Triết mấp máy môi, cố gắng để trông mình nghiêm túc hơn, “Thật ra chỉ có lần đầu tiên mới khá mãnh liệt, mỗi lần về sau có lẽ không như vậy nữa.”

“À.” Cánh tay Tào Diệp đặt ngang lên bàn, cúi đầu chống mặt lên mu bàn tay.

Nhân lúc cậu không nhìn về phía mình, Lương Tư Triết lặng lẽ cong khóe miệng lên.

Dáng vẻ này của cậu có loại mất tự nhiên không nói ra được, Lương Tư Triết vẫn không tìm được muốn trêu cậu, “Chắc chắn rồi, cậu là hoàng tử thành ngữ, thiên phú dị bẩm cũng chưa biết chừng.”

“Này!” Tào Diệp lập tức thẳng người lên nhìn anh.

“Đùa thôi.” Lương Tư Triết cười nói.



## Chương 48: Quá Khứ 7

### DTV-EBOOK

Ăn cơm xong hai người ra khỏi nhà hàng, Lương Tư Triết đi đến ven đường định vẫy một chiếc taxi, ban đầu anh tính một mình ngồi xe buýt đến, dù sao hôm qua vừa quét mười nghìn tệ mua cái điều hòa rồi, trong tay thật sự không dư dả mấy. Sáng hôm qua lúc ngồi xe buýt đến trung tâm đồ điện mua điều hòa, anh đã nhìn bản đồ đường sau biển báo trạm xe buýt, tra tuyến đường đến học viện âm nhạc trung ương và nhớ kỹ rồi.

Nhưng bây giờ Tào Diệp muốn đi cùng mình, anh lâm thời thay đổi ý định đón xe, dù sao cậu chủ nhỏ này có lẽ chưa từng chen xe buýt.

Lúc đi đến ven đường vừa khéo có một chiếc taxi chờ đèn đỏ ở bên kia đường, Lương Tư Triết định giơ tay vẫy xe, Tào Diệp nắm lấy cổ tay anh, hất cằm chỉ trạm tàu điện ngầm cách đó không xa: “Chúng ta đi tàu điện ngầm đi.”

“Hửm?” Lương Tư Triết ngẩn ra, anh nghĩ không lẽ chuyện bây giờ mình rất nghèo cũng bị Tào Diệp nhìn ra rồi?

“Em chưa ngồi tàu điện ngầm bao giờ.” Tào Diệp nhìn trạm tàu điện ngầm nói.

“À,” Lương Tư Triết quay đầu nhìn một cái, “Được, tôi cũng chưa từng ngồi tàu điện ngầm.” Nhưng lý do khác nhau, Nham Thành không có lựa chọn di chuyển bằng tàu điện ngầm.

Năm trước kênh tin tức địa phương nói trong vòng năm năm sẽ mở tuyến tàu điện ngầm đầu tiên, để Nham Thành tiến vào “Thời đại tàu điện ngầm”.

Lúc đó trên bàn cơm cha mẹ còn ẩm ỉ vài câu vì chuyện này – việc nhỏ gì họ cũng có thể ẩm ỉ được.

Lương Tư Triết không nhớ nổi lý do cụ thể cho cuộc cãi vã của họ khi đó, hình như chỉ là bất đồng rất nhỏ trong câu chuyện quá đối bình thường, thế là hai người không hiểu kiểu gì bắt đầu tranh cãi.

Lương Tư Triết nhớ lúc ấy mình cúi đầu im lặng ăn cơm, nghe từng câu từng chữ họ cãi nhau với đối phương, giọng điệu không tính là dữ dằn nhưng trong câu nào cũng ẩn giấu sự châm chọc.

Trong lòng vô cùng phiền, rất muốn rống lên một câu “Hai người nhanh chóng ly hôn đi” với họ, nhưng anh đè nén bực bội trong lòng mình vẫn không nói ra, vội vàng ăn cơm xong đặt đĩa lên bàn, sau đó đứng dậy về phòng mình.

Bây giờ nghĩ lại đúng là hơi hối hận, nếu như lúc đó hét lên một tiếng, liệu có thể thay đổi quỹ đạo phát triển của chuyện sau đó không? Có thể tránh được tai nạn kia xảy ra không?

Ga tàu điện ngầm được đánh dấu rõ ràng, cho dù trước đó hai người chưa bao giờ đi tàu điện ngầm, cũng rất dễ dàng mua được vé vào ga.

Buổi chiều người ngồi tàu điện ngầm không nhiều, nhưng chỗ ngồi trên tàu đều bị chiếm hết, vì vậy hai người chỉ có thể cầm tay vịn trên đỉnh đầu đứng một bên lối đi.

Mới vừa lên tàu điện ngầm Tào Diệp đã nghe điện thoại, Lương Tư Triết nghe cậu gọi một cái tên với đầu bên kia điện thoại, lúc trước chưa từng nghe cậu nhắc đến cái tên này, cũng có thể là từng nhắc nhưng mình quên rồi.

Tào Diệp có rất nhiều bạn bè, có mấy người từng nhắc tên trước mặt anh, nào là Lâm Ngạn, Trì Minh Nghiêu, Hạ Phương Văn, Đại Bạch... Có mấy cái tên nhắc nhiều anh sẽ lưu lại chút ấn tượng trong đầu, phần lớn là nghe qua rồi quên.

Tào Diệp vừa nghe điện thoại đã thần bí bảo người bên kia đoán xem cậu đang ở đâu, đối phương đoán mấy lần không đúng, cậu tràn đầy phấn khởi công bố đáp án: “Tao đang trên tàu điện

ngầm! Mày đi tàu điện ngầm bao giờ chưa?”

Bên kia nói câu gì đó, Tào Diệp từ chối: “Tao không đi, lần trước gọi điện thoại tìm mày mày không có thời gian, bây giờ tao cũng không có thời gian... Chém gió gì chứ mày mua tàu điện ngầm cho tao, mày mua mô hình tàu điện ngầm cho tao thì có!”

Lương Tư Triết nhìn quảng cáo lao qua vùn vụt bên ngoài, nghe Tào Diệp đấu võ mồm với người trong điện thoại.

Ở lâu trên phố Nhân Tứ với Tào Diệp, anh đã sắp quên mất họ vốn là người của hai thế giới, nếu không phải Tào Tu Viễn và Trịnh Dân ném họ đến Lam Yên, nói không chừng cả đời này anh cũng sẽ không giao thoa với thiếu niên chưa bao giờ ngồi xe buýt và tàu điện ngầm này.

Có điều kể ra, trước kia bản thân anh cũng rất ít đi xe buýt, tiền tiêu vặt của anh luôn luôn dư dả, dù sao cây đàn violin đeo sau lưng kia khá đắt đỏ, cho nên đi ra ngoài có thể đón taxi thì tuyệt đối sẽ không đi thêm mấy trăm mét đến điểm chờ xe buýt.

Vả lại mỗi buổi chiều thứ sáu từ trường học về, kiểu gì cũng sẽ gặp phải lúc xe buýt đông khách nhất, cảm giác chen lấn đứng không vững thật sự rất khó chịu.

Mấy năm trước sau khi trải qua một lần, anh chưa bao giờ đi xe buýt vào chiều thứ sáu nữa.

Có lẽ trước khi xảy ra chuyện luôn tiêu tiền không hề cố kỵ, vung tay quá trán, trong một năm qua chiếc thẻ ngân hàng có số dư sáu chữ số mới có thể nhanh chóng bị tiêu đến mức chỉ còn lại năm chữ số.

Mỗi việc cắt chỉ hồi phục khi đó đã tiêu mất hơn một trăm nghìn tệ trong một lần, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, lúc ấy cũng là nôn nóng váng đầu, còn tưởng rằng sẽ có hiệu quả, kết quả về sau phát hiện cùng lắm là tổ chức hồi phục lừa người mà thôi.

Khi đó anh mất mấy tháng ròng đi tập phục hồi chức năng mỗi ngày, ngày nào đó đến bệnh viện cấp 3A trong thành phố kiểm

tra lại, lại được bác sĩ cho biết gãy xương tổn hại đến thần kinh vốn không có khả năng hồi phục lại độ linh hoạt có thể kéo đàn violin, rất có thể anh đã bị lừa.

Về đến nhà anh như vừa tỉnh giấc chiêm bao nghĩ, hóa ra suy nghĩ cho rằng mình có thể chơi đàn violin một lần nữa, từ đầu đến cuối chỉ là suy nghĩ xằng bậy thôi, trong cơn tức giận anh đập vỡ cây đàn violin mà mình luôn luôn xem là bảo bối kia. Nếu không phải tối đó Tào Tu Viễn bỗng nhiên xuất hiện ở cửa nhà anh, đoán chừng sáng ngày hôm sau anh sẽ đến trung tâm hồi phục lừa đảo kia gây sự, tiết tấu gây chuyện cũng suy nghĩ xong rồi, trước tiên đánh ông thầy phục hồi “nói hay hơn hát” kia một trận, bẻ hai ngón tay của ông ta, lại đến tầng tám tám ông viện trưởng luôn xuất hiện trên TV làm quảng cáo giả kia đánh một trận nữa, cũng bẻ gãy hai ngón tay của ông ta. Chẳng phải gãy ngón tay có thể hồi phục sao? Không phải trên quảng cáo nói có thể hồi phục như lúc ban đầu à? Lúc tư vấn lời một đồng thuật ngữ chuyên ngành ra, cam đoan với anh nhất định có thể chơi đàn violin một lần nữa kia mà? Vậy thì để họ tự trải nghiệm xem, cái gọi là hồi phục ngón tay rốt cuộc có tác dụng như vậy không! Làm lớn chuyện là tốt nhất, truyền thông hỗ trợ tuyên truyền miễn phí một đợt, để cho tất cả mọi người đều biết tổ chức lừa gạt kia.

Nếu khi đó thật sự làm vậy, liệu bây giờ có ngồi xổm trong tù ăn cơm tù không... Lương Tư Triết hơi xuất thần nghĩ.

Tào Diệp cúp điện thoại, thấy Lương Tư Triết ngẩn người nhìn đường hầm đen sì ngoài cửa sổ, cậu không nhin được hỏi một câu: “Anh đang nghĩ gì thế?”

Lương Tư Triết chớp mắt một cái, hoàn hồn nói: “Tôi đang nghĩ, số phận thật là thần kỳ...”

Rõ ràng đã ép mình đến mức cùng đường mạt lộ, lại cố tình không cho anh phóng túng tiếp tục trầm luân, làm mọi cách để lần lượt hư cấu ra ảo tượng có hy vọng, còn cho anh quen biết một thiếu niên hiếm có như thế, để anh chìm cũng không chìm nổi, mà trèo lên lại gian nan làm sao.

Rốt cuộc số phận tra tấn mình như thế, là muốn dẫn anh đi lên con đường như thế nào đây...

Nhưng anh không nói những điều này, anh quay đầu nhìn Tào Diệp, chậm rãi nói: “Lại cho hai chúng ta quen biết nhau.”

Không nhìn ra được vui giận trong vẻ mặt của anh, Tào Diệp cũng ngẩn ra một lát: “Anh không muốn quen biết em à?”

“Không phải,” Lương Tư Triết nhận ra lời nói của mình có lẽ đã tạo thành hiểu lầm, lại bổ sung một câu, “Tôi chỉ đang nghĩ, nếu tôi được cử đi học đại học theo quỹ đạo bình thường, có lẽ không có cơ hội quen biết cậu.”

Nói cho cùng nếu như mình có thể chơi đàn violin, cho dù Tào Tu Viễn thật sự tìm đến cửa bảo anh làm diễn viên, chắc anh cũng sẽ từ chối không hề do dự... Dù sao trước kia tính cách anh kiên định, chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có khả năng đi đóng phim.

“Cũng khó nói mà,” Tào Diệp nghĩ ngợi bảo, “Có lẽ chúng ta sẽ quen biết nhau trên chuyến tàu điện ngầm này.”

“Tàu điện ngầm?”

“Đúng rồi, anh xem, em chưa từng đi tàu điện ngầm, vẫn luôn rất tò mò bên trong tàu điện ngầm trông như thế nào, cho nên kiểu gì em cũng sẽ đi tàu điện ngầm một chuyến.

Dù không đi cùng anh, cũng sẽ đi cùng những người bạn khác, hoặc là em sẽ đi một mình cũng chưa biết chừng.

Còn anh, anh đang học đại học,” Đang nói, Tào Diệp tự nhiên gác cánh tay lên bả vai anh, “Thỉnh thoảng ra ngoài cũng cần ngồi tàu điện ngầm đúng không, nói không chừng chúng ta sẽ gặp nhau, trên tàu điện ngầm không có ghế, chúng ta sẽ nắm tay vịn đứng ở đây, sau đó em nhìn thấy anh đeo đàn violin, bởi vì em cũng biết chơi violin mà, cho nên biết đâu em sẽ bắt chuyện với anh, sau đó chúng ta trò chuyện với nhau, trò chuyện rất vui vẻ rồi trao đổi phương thức liên lạc trở thành bạn bè, thế là vào lúc này, tình ~ số phận lại trùng hợp rồi.”

“Ha ha, cũng có khả năng này...” Vả lại khả năng này rất đáng

yêu, khiến tâm trạng của người nghe vô thức tốt hơn, Lương Tư Triết cười một tiếng, “Cậu có nghĩ đến việc làm một đạo diễn giống bố cậu không?”

“Hừm, em không thêm đâu.” Tào Diệp dứt khoát phủ định.

Lương Tư Triết hơi ngạc nhiên: “Tại sao?”

“Tính cách như bố em, em làm ra thể loại phim gì ông ấy cũng sẽ không hài lòng, nói không chừng còn chỉ năm ngón tay vào tác phẩm của em.

Vả lại, ông ấy gần như được phong làm thần, cho dù em làm tốt hơn nữa, cũng sẽ sống dưới cái bóng của ông ấy, bị những người hiểu nghề và không hiểu nghề so sánh đủ kiểu, nghĩ thôi đã thấy rất phiền...”

“Vây cũng đúng,” Lương Tư Triết cười một tiếng, không ngờ trông Tào Diệp như công tử bột nhưng suy nghĩ rất rõ ràng. Trước khi xuống tàu điện ngầm bạn học trường trung học trực thuộc gọi điện tới, nghe Lương Tư Triết nói rằng đi tàu điện ngầm tới đây, nên đã đến trước cửa ra vào tàu điện ngầm để đón anh.

Khi Lương Tư Triết và Tào Diệp đi thang máy lên ra ngoài, ba bạn học của anh đang chờ ở cửa, hai nữ một nam, vừa tán gẫu vừa nhìn xuống thang máy, thấy anh đi ra đều không hẹn mà cùng thẳng người, vẫy tay chào hỏi anh.

Lương Tư Triết ra khỏi thang máy, nam sinh duy nhất đi tới vỗ vai anh, cười nói: “Đã lâu không gặp Tư Triết, vừa rồi ngó người một lát mới nhận ra.”

“Đúng rồi, đã lâu không gặp.” Lương Tư Triết cũng cười với hắn. Nam sinh nhìn anh: “Kiểu tóc này rất hợp với ông, nuôi tóc dài từ khi nào?”

“Nuôi cho bộ phim à?” Nữ sinh bên cạnh hỏi theo.

“Không phải,” Lương Tư Triết cười bảo, “Trước đó ở nhà lười đến tiệm cắt tóc, tóc dài lại rất nóng nên buộc lên.”

“À... đây là?” Nam sinh ra hiệu Tào Diệp bên cạnh.

“Đây là bạn tôi,” Lương Tư Triết giơ tay ôm bả vai Tào Diệp, “Tào Diệp.” Lại lần lượt giới thiệu cho Tào Diệp, trước tiên giới thiệu

nam sinh, “Ông Hải Minh, chỉ huy,” Lại giới thiệu hai nữ sinh, “Mục Kha, đàn violin, Mạnh Dương Hâm, đàn accordion.”

“Hai người sẽ cùng đóng phim điện ảnh hả?” Nữ sinh tên Mạnh Dương Hâm nhìn Lương Tư Triết, lại nhìn Tào Diệp.

Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn thoáng qua Tào Diệp, đang muốn vòng qua đề tài này, Tào Diệp cười hì hì mở miệng trước: “Đúng rồi, bọn em diễn anh em, có giống không?”

“Ừm...” Nữ sinh tưởng thật, nghiêm túc quan sát hai người, lại quay đầu nhìn cô gái kia một cái, ngập ngừng mở miệng nói, “Chiều cao thì giống...”

“Không thể nào? Mặt mũi không giống à?” Tào Diệp làm như có thật, “Đạo diễn thấy bọn em giống nhau mới chọn trúng bọn em.”

“Hình như hơi giống,” Cô gái tên Mục Kha nói, “Mũi, mũi hơi giống, đúng không?”

“Có ư? Sao tôi cảm thấy không giống lắm nhỉ... là anh em ruột à?”

“Là anh em kết nghĩa.” Tào Diệp nói.

“Ồ,” Mạnh Dương Hâm cười lên, “Vậy có gì mà giống với không giống? Cậu lừa chúng tôi chứ gì.”

Tào Diệp nhanh chóng quen thân với hai cô gái này, con gái đi chậm thế là ba người tụt lại phía sau.

Cách khoảng hai bước, Lương Tư Triết và Ông Minh Hải đi ở phía trước, giọng nói của Ông Minh Hải cố gắng giảm thấp:

“Chuyện ở Nham Thành giải quyết xong cả rồi chứ?”

“Gần như xong rồi.” Lương Tư Triết đáp.

“Người nhà kia... có tìm ông gây chuyện không?”

“Không, bồi thường xong thì không gây chuyện nữa.”

“Cuối cùng bồi thường bao nhiêu?”

“Chắc hơn một triệu, tòa án phán.” Thật ra cũng không muốn nói chuyện này cho lắm, nhưng khoảng thời gian sau khi chuyện xảy ra Ông Hải Minh đã giúp rất nhiều việc, cho nên Lương Tư Triết không thể lảng tránh những vấn đề này được.

“Hơn một triệu...” Ông Hải Minh nhú mày, “Vậy bây giờ ông còn đủ tiền không?”

“Đủ mà, sau khi bồi thường vẫn dư khá nhiều,” Lương Tư Triết

ra vẻ thoải mái cười một tiếng, “Hơn nữa, tôi còn có hai căn nhà, yên tâm.” Mặc dù chưa bao giờ nghĩ đến việc bán nó, căn nhà cũ sống từ nhỏ hơn mười năm, đâu đâu cũng có dấu vết của hồi ức, căn nhà mới vừa chuyển vào hai năm trước khi xảy ra chuyện, bố cục và chi tiết đều do một tay bố thiết kế, cũng không phải nói bán là có thể nhả tâm bán.

“Người giám hộ của ông thì sao? Là cô ông đúng không?”

“Cô ấy à, con gái đang học lớp mười hai, chuyện trong nhà mình còn chẳng lo nổi.

Hơn nữa, sau sinh nhật mười tám tuổi tôi cũng không cần người giám hộ nữa, như vậy rất tốt, tự do.”

“Nhưng có thể được chọn để đóng phim cũng rất tốt, mà lại được đạo diễn Tào Tu Viễn chọn trúng, làm ngôi sao lớn có tương lai hơn chơi đàn violin nhiều.” Uông Hải Minh an ủi anh. Lương Tư Triết nở nụ cười, từ chối cho ý kiến: “Ngôi sao lớn gì chứ, chuyện chưa chắc chắn, sau đó còn phải diễn thử, có được chọn hay không là hai chuyện đấy.”

“Điều kiện này của ông nào có đạo lý không được chọn, ông nhìn những người nổi tiếng bây giờ là ai, người được Tào Tu Viễn chọn hai năm trước, tên là Chương Minh Hàm đúng không? Trông cũng không nổi bật cho lắm, tay chân lẻo khèo như con gái, ông thì sao... đại diện của trường trung học âm nhạc phụ thuộc chúng ta sẽ không xấu.”

“Ông đừng tăng bốc tôi như thế,” Lương Tư Triết cười, lắc đầu một cái, lại nói, “Thử vai xong còn phải diễn thử, mà lại có rất nhiều người cùng thử, diễn thử kết thúc cũng chưa chắc chỉ còn lại một người, loại phim dùng người mới này nửa đường có thể sẽ có rất nhiều bất ngờ.”

“Thật hả? Tàn khốc vậy luôn...”

Hai người phía trước đi hơi nhanh, khoảng cách từ hai bước mở rộng đến xa mấy mét, cô gái tên là Mạnh Dương Hâm chột hạ giọng, dùng cánh tay đung đung Mục Kha: “Thay đổi nhiều thật, đúng không?”

“Có thể không thay đổi sao?” Mục Kha liếc nhìn cô một cái.



“Hãy, trước sau đều không giống một người.”

“Thay đổi nhiều gì thế?” Tào Diệp nhận ra hai người đang nói Lương Tư Triết, nên hơi tò mò hỏi.

Chỉ tiếp xúc vài phút ngắn ngủi, hai cô gái đã buông cảnh giác với cậu, Mạnh Dương Hâm hát cầm lên ra hiệu Lương Tư Triết ở phía trước: “Bọn chị đang nói Lương Tư Triết, trước kia là trưởng dàn nhạc violin ở trường trung học phụ thuộc, em biết trước kia cậu ấy chơi đàn violin đúng không?”

“Biết.” Tào Diệp gật đầu nói.

“Lý lịch của cậu ấy, rất... nói thế nào nhỉ...”

“Huy hoàng.” Mục Kha tiếp lời.

“Đúng, huy hoàng.

Nhớ ngày đó bọn chị vào tỉnh trình diễn, cậu ấy vừa đứng đó đã nâng khí thế lên cho cả dàn nhạc, vị trí của nhóm đàn violin ở phía trước mà, cậu ấy lại là trưởng dàn nhạc, lúc mặc trang phục chính thức lên sân khấu, quào, toàn bộ khán giả đều nhìn cậu ấy...”

“Còn có độc tấu.” Lúc này Mục Kha nói xen vào.

“Đúng, cậu ấy còn phụ trách độc tấu violin... rất thích hợp với loại nhạc khúc khoa trương đó, em vừa nhìn thấy cậu ấy sẽ biết thế nào là khí thế hào hùng, bởi vì chị cảm thấy trong tính cách của cậu ấy có phần vênh váo và kiêu ngạo...”

“Loại nhạc khúc không khoa trương cũng kéo rất hay, kiểu cổ điển u buồn như Lương Chúc cũng rất thích hợp với cậu ấy,” so sánh với Mạnh Dương Hâm, giọng nói của Mục Kha nhẹ nhàng hơn “Hơn nữa chị cảm thấy tính cách của cậu ấy không tính là vênh váo, rất dễ ở chung, hơi vui tính ngầm, cái kiểu thành linh kháy em một câu ấy...”

“Cô ấy là fangirl rồi, nhìn Lương Tư Triết cũng mang bộ lọc.”

Mạnh Dương Hâm cười nói với Tào Diệp, lại quay đầu nhìn Mục Kha, “Dễ ở chung không có nghĩa là không vênh váo nhá, trước kia cậu ấy mĩa mai cậu bao nhiêu lần?”

“Cũng không phải là mĩa mai thật, toàn là nói đùa.” Mục Kha nói giúp Lương Tư Triết.

“Vênh váo à...” Tào Diệp ngẩng đầu như có điều suy nghĩ, nhìn

thoáng qua bóng lưng Lương Tư Triết ở phía trước.

Nói thật, cậu chỉ có thể dựa vào trí tưởng tượng để phác họa ra trong đầu một trường nhóm violin Lương Tư Triết vênh váo, khí thế hào hùng trong lời nói của hai cô gái, người đó và Lương Tư Triết cậu nhìn thấy trong khoảng thời gian này dường như không dính dáng gì đến nhau.

“Bây giờ chắc chắn không vênh váo, chị nói là lúc đang ở trường trung học phụ thuộc trước kia,” Mạnh Dương Hâm thở dài, “Ôi, tiếc quá, vốn dĩ sắp ra nước ngoài thi đấu, nghe nói gặp tai nạn xe trên đường ra sân bay, bố cậu ấy...”

Mục Kha bên cạnh hơi nâng cánh tay chạm Mạnh Dương Hâm một cái, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô đừng nói nữa, Mạnh Dương Hâm cũng nhận ra mình nói hơi nhiều, lập tức im lặng. Tào Diệp không chú ý động tác giao lưu ánh mắt của hai người bên cạnh, cậu vẫn đang suy nghĩ về Lương Tư Triết trong lời kể của Mạnh Dương Hâm.

Lương Tư Triết xuất hiện trước mặt cậu, ban đầu là kiêu lời, sắc bén, nặng nề, yếu ớt, giống như một con thú bị mắc kẹt trong hoàn cảnh khó khăn, lưỡng lự không tiến lên, phút chốc trong đầu cậu hiện lên lời trước đó Lương Tư Triết đã nói với mình:

“Nếu không qua vòng thử vai... Chưa nghĩ ra, có thể sẽ về Nham Thành.”

“Tôi chỉ tò mò kịch bản trông như thế nào vì chưa bao giờ thấy.”

Và anh cầm cuốn sách “Tu dưỡng của diễn viên” dày cộp nói,

“Loại sách chuyên nghiệp này có gì hay mà đọc.”

Từ lĩnh vực violin mình am hiểu nhất bước vào thế giới điện ảnh hoàn toàn xa lạ, gần như là quá trình bị đập nát rồi tái tạo, có lẽ trong lòng Lương Tư Triết cũng không bình tĩnh như anh luôn biểu hiện ra.

Cậu nói “Tôi tưởng tôi không qua vòng thử vai”, vốn tưởng là một câu nói khiêm tốn không hề để ý mà thôi, bây giờ nghĩ lại, có lẽ có thật sự là một cách tự coi nhẹ mình rất không tự tin.

Sau khi con thú bị nhốt thoát khỏi cảnh khốn cùng sẽ như thế nào? Tào Diệp nhìn bóng lưng Lương Tư Triết cách đó không xa, nghĩ ngợi, đoạn lấy điện thoại trong túi ra, cúi đầu gửi một tin

nhắn cho Trịnh Dân: “Chú Dân, lúc nào chú có thời gian? Cháu có câu hỏi về đóng phim muốn xin chú chỉ bảo.”

## Chương 49: Quá Khứ 8

### DTV-EBOOK

Cách đó không xa, Lương Tư Triết và Uông Hải Minh đã đi đến cổng trường, lúc này dừng bước lại, đợi ba người phía sau theo kịp.

Ba người tăng tốc bước chân chạy tới, lúc còn cách mấy mét nữa, Mục Kha kéo cánh tay của Mạnh Dương Hâm, thế là Mạnh Dương Hâm chậm lại.

Tào Diệp nhận ra hai cô gái có chuyện muốn tránh mình để nói nên đi đến đó trước.

“Tớ cảm thấy chúng ta đừng nhắc chuyện này nữa,” Thấy Tào Diệp đi tới phía trước, Mục Kha nhỏ giọng nói với Mạnh Dương Hâm, “Trước kia cô Mạc đã nói trong lớp mình, cô ấy hỏi Lương Tư Triết có cần mọi người giúp đỡ không, Lương Tư Triết chỉ nói cậu ấy không hy vọng chuyện xảy ra với mình trở thành đề tài nói chuyện của người khác.”

“Tớ thấy quan hệ của Tào Diệp và Lương Tư Triết tốt mới nói... nếu không thì Lương Tư Triết cũng sẽ không dẫn cậu ta tới tụ tập với chúng ta,” Mạnh Dương Hâm nhỏ giọng giải thích, “Cho nên chúng ta không nói chắc cậu ta cũng biết đúng không?”

Mục Kha cẩn thận nói: “Tớ nghĩ, Lương Tư Triết có nói với cậu ta hay không là chuyện của cậu ấy, chúng ta đừng nói sẽ tốt hơn...”

“Được thôi, nghe cậu, không nói nữa.” Mạnh Dương Hâm nói xong, cười liếc Mục Kha trêu ghẹo cô, “Cậu thích cậu ấy như thế, vậy đi tỏ tình với cậu ấy đi, cơ hội mất đi sẽ không trở lại.”

“Cậu thôi đi,” Mục Kha nhanh chóng đỏ mặt, vỗ cánh tay Mạnh Dương Hâm một cái, “Người ta sắp thành ngôi sao lớn rồi, mình tính là gì?”

“Tốt xấu gì cậu cũng là phó thủ lĩnh, vả lại, nói không chừng lúc

này cậu ấy rất cần người khác bầu bạn.” Mạnh Dương Hâm nhìn thoáng qua Lương Tư Triết phía trước.

Mục Kha không tán thành lắc đầu: “Lúc cậu ấy nằm viện, tụi mình muốn đến thăm cậu ấy, đã đến cửa phòng bệnh rồi cậu ấy gọi y tá tới khuyên chúng ta rời đi, về sau một mình Uông Hải Minh đến thăm cậu ấy, cũng chưa nhìn thấy người đã về, trước kia quan hệ của Uông Hải Minh và cậu ấy xem như tốt nhất đúng không...”

Tào Diệp theo kịp hai người phía trước, đi tới gần, Lương Tư Triết nhìn cậu hỏi: “Sao đi chậm thế?”

Bạn cũ gặp nhau rõ ràng nên là một chuyện khiến người ta vui vẻ, nhưng vẻ mặt Lương Tư Triết hơi nặng nề, lại biến thành dáng vẻ lạnh lùng và sắc bén khi họ mới quen.

“Trò chuyện một lát thôi.” Tào Diệp cười với anh một tiếng và đứng bên cạnh anh.

Thật ra cậu nhìn ra lúc này Uông Hải Minh muốn nói riêng với Lương Tư Triết nên mới cố ý đi chậm mấy bước, không ngờ trông Lương Tư Triết cũng không cảm kích.

Tào Diệp theo kịp, Lương Tư Triết mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù biết Uông Hải Minh xuất phát từ ý tốt mới hỏi thăm tình hình của mình, nhưng anh vẫn không thể tránh tâm lý bài xích của mình.

Ngay trước mặt Tào Diệp, Uông Hải Minh chắc sẽ không nhắc chuyện liên quan đến tai nạn xe nữa.

Vả lại, vừa rồi Tào Diệp, Mục Kha và Mạnh Dương Hâm đi ở phía sau, anh đã hơi lo lắng, sợ tình huống trong nhà mình sẽ bị hai cô gái tiết lộ cho Tào Diệp.

Mục Kha còn để người ta yên tâm vì khi đó cô Mạc đã nhắc trước lớp anh không hy vọng người khác thảo luận chuyện này, nhưng Mạnh Dương Hâm là bạn học lớp khác thì chưa chắc, hai người họ không tính là thân quen, chỉ là bạn bè bình thường trong cùng một dàn nhạc giao hưởng trước kia.

Lương Tư Triết không hy vọng Tào Diệp biết mọi chuyện của mình, không liên quan gì đến sự tin tưởng, chỉ là anh cực kỳ bài xích mọi cảm xúc và ánh mắt “thông cảm” mà người khác áp đặt lên người mình, đáng ghét hơn là người khác dùng những từ ngữ mang ý thông cảm trên người anh – “Tội nghiệp, “Đáng tiếc”, “Thê thảm quá”, anh rất khó chịu những từ này. Sau khi chuyện xảy ra anh bỗng nhiên vô cùng nhạy cảm với sự “thông cảm”, không một cảm xúc nào có thể nhanh chóng chọc giận anh và đánh ngã anh giống như “thông cảm”.

Anh gần như là dị ứng với cảm xúc này, nghi ngờ rằng tất cả bạn bè và bạn học biết chuyện này, ý định ban đầu nói chuyện và ra tay giúp đỡ mình phải chẳng đều xuất phát từ thông cảm. Anh thậm chí bắt đầu thông qua loại cảm xúc này để phân chia những người anh từng tiếp xúc – Trịnh Dân nói nếu không được chọn có thể giúp mình giới thiệu cơ hội là xuất phát từ thông cảm, mà Tào Tu Viễn nói cạnh tranh công bằng lại không phải.

Uông Hải Minh nói có việc hãy tìm cậu ta giúp đỡ bất cứ lúc nào có yếu tố thông cảm ở trong đó, Tào Diệp tặng kịch bản cho anh là vì “muốn khiến anh vui vẻ hơn”.

Rất khó tưởng tượng nếu như Tào Diệp xuất phát từ thông cảm mới muốn khiến anh vui vẻ hơn, vậy anh có vui nổi không đây. Hoặc là Tào Diệp cũng ôm một chút cảm xúc thông cảm với anh, nhưng cậu giấu quá tốt, đến mức ở chung với cậu anh sẽ không để ý những việc nhỏ không đáng kể này...

Lương Tư Triết nghĩ không phải anh không cần người bầu bạn, chỉ là điều anh cần không phải một người có thể cùng vượt qua cửa ải khó khăn với mình.

Cửa ải khó khăn là phải tự mình vượt qua, dù không có ai đồng hành, cuối cùng anh cũng có thể tự vượt qua.

Điều anh thật sự cần là một người có thể cùng anh quên đi quá khứ và khiến anh vui vẻ hơn.

Mà Tào Diệp chính là người có thể khiến anh vui vẻ hơn, có lẽ không phải vui vẻ một chút, những ngày này anh thực sự rất vui, nhất là chuyện sáng hôm nay.

Nghĩ đến buổi sáng lại hơi buồn cười, Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp một cái.

Rõ ràng vừa rồi tâm trạng trông có vẻ không tốt lắm, bây giờ biểu cảm trên mặt lại bỗng nhiên trở nên dịu dàng, thậm chí trong mắt còn có ý cười mơ hồ, Tào Diệp khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Lương Tư Triết cười khẽ lắc đầu: “Không có gì, chỉ là đột nhiên đến chuyện hồi sáng.”

“Dừng lại dừng lại,” Tào Diệp quả nhiên đã bùng nổ, “Ban ngày ban mặt!”

Uông Hải Minh cũng hơi khó hiểu tại sao tâm trạng của Lương Tư Triết chợt trở nên sáng sủa hơn, tò mò hỏi: “Buổi sáng xảy ra chuyện gì?”

Lương Tư Triết ngừng cười: “Không có gì,” Thấy hai cô gái đằng sau cũng đuổi kịp, anh lại nói, “Đi thôi, đi vào dạo chơi trường các cậu.”

Diện tích học viện âm nhạc trung ương không lớn, nhưng xây dựng lại rất đặc biệt, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy cái bóng của âm nhạc.

Uông Hải Minh ở bên cạnh tận chức tận trách làm hướng dẫn viên, giới thiệu địa điểm luyện tập, địa điểm diễn xuất và địa điểm lên lớp ngày thường của họ.

“Kia là vườn hoa Steinway,” Uông Hải Minh chỉ về phía trước, “Có thể nhìn ra linh cảm thiết kế không?”

“Giống khóa nhạc âm cao.” Tào Diệp ở bên cạnh nói.

“Đúng,” Uông Hải Minh gật đầu cười bảo, “Chính là khóa nhạc âm cao trong khuôn nhạc, em cũng học nhạc?”

Tào Diệp cười với hắn một cái, không nói gì.

“Cậu ấy cũng chơi violin.” Lương Tư Triết trả lời thay cậu.

“Đúng rồi, nói đến đàn violin, năm ngoái Lê Du còn đến tổ chức

một buổi tọa đàm.” Ông Hải Minh chỉ cách đó không xa, “Ở tòa nhà kia.”

“Có thể mời được Lê Du?” Lương Tư Triết nhìn theo hướng Ông Hải Minh chỉ, “Giỏi vậy.”

“Đúng đó, tiếc là bọn tôi không bắt kịp, nghe nói lúc đó Lê Du còn độc tẩu một đoạn tại hiện trường cơ mà.”

“Lê Du đẹp không?” Tào Diệp hỏi một câu.

“Tất nhiên đẹp rồi,” Ông Hải Minh cười nói, “Nghe bảo năm ngoái những anh chị nghe tọa đàm nói Lê Du chẳng những xinh đẹp mà còn vô cùng có khí chất.”

“À, thế hả.” Tào Diệp nói.

Đi dạo trong trường xong trời đã sẩm tối, mấy người tìm một quán ăn gần đó ngồi xuống.

Lúc bắt đầu nội dung trò chuyện đều xoay quanh Lương Tư Triết, dù sao được đạo diễn lớn Tào Tu Viễn tự mình chọn trúng thực sự là một trải nghiệm rất truyền kỳ.

Mạnh Dương Hâm cảm thấy rất hứng thú hỏi: “Chú ấy đứng ở cửa nhà cậu? Sao chú ấy tìm được nhà cậu?”

Giọng điệu của Lương Tư Triết rất bình thường: “Cô thanh nhạc dẫn đến.”

“Vậy sau khi thấy cậu thì sao? Chú ấy nói thế nào?”

“Hỏi tôi có muốn về Bắc Kinh với họ thử một lần không, nên tôi đến luôn.”

“Wow, chỉ đơn giản như vậy?”

“Ừ, cho nên không có gì truyền kỳ,” Lương Tư Triết chuyển chủ đề câu chuyện khỏi người mình, “Nói chuyện các cậu đi, bình thường có những môn chuyên ngành nào?”

Mấy người bắt đầu trò chuyện về trường học, Lương Tư Triết cặp mắt không nhanh không chậm ăn chút đồ ăn, thỉnh thoảng gặp được chuyện hứng thú anh sẽ ngẩng đầu nhìn người nói chuyện một cái.

Tào Diệp không có hứng thú với cuộc sống vườn trường mà họ đang nói đến, cậu ăn đồ ăn, thỉnh thoảng vụng trộm liếc Lương Tư Triết.



Mặc dù trải qua thời gian ở chung này, cậu và Lương Tư Triết đã rất thân thiết, nhưng khi Mạnh Dương Hâm nhắc đến, cậu bắt đầu không kìm lòng được tìm kiếm dấu vết “vênh vào” và “khí thể hào hùng” trên người Lương Tư Triết.

Nhưng mà tìm không thấy, Lương Tư Triết thoát nhìn vô cùng bình tĩnh, mọi hành động đều vững vàng, so với ba bạn học tinh thần phấn chấn kia, anh im lặng ít nói, thậm chí không ăn nhập.

Giữa chừng Lương Tư Triết đứng dậy đi vệ sinh tiện thể thanh toán trước, chủ đề trò chuyện của mấy người kia lại rơi xuống người anh.

Mạnh Dương Hâm uống hết nước cam trước mặt, đẩy cái cốc sang bên cạnh, nằm gục xuống nhỏ giọng nói: “Các cậu nói xem, bằng giờ sang năm Lương Tư Triết có thể đỗ tía không?”

“Đỗ tía khó mà nói, nhưng mình cảm thấy cậu ấy sẽ nổi tiếng.”

Mục Kha nói.

“Vậy cậu nói có giành được giải Diễn viên mới xuất sắc nhất không? Nhân vật chính trước đó được Tào Tu Viễn nâng đỡ đã lấy được giải.”

“Cái này sao mình nói chính xác được.”

“Em cảm thấy sẽ,” Tào Diệp tham gia thảo luận, hơi mỉm cười nói, “Nói không chừng còn được giải ảnh đế.”

“Ha ha,” Mạnh Dương Hâm cười lên, “Ảnh đế khó quá.”

“Đạo diễn là Tào Tu Viễn đấy,” Tào Diệp uốn cạp coca lạnh trước mặt, ống hút vang lên tiếng “rột rột”, cậu rút ống hút ra để sang bên cạnh nói tiếp, “Phim của Tào Tu Viễn đã sinh ra hai ảnh đế và hai ảnh hậu rồi.”

“Chị biết, Tào Tu Viễn rất giỏi.” Mạnh Dương Hâm nói, “Nhưng mà hai ảnh đế Từ Minh Dục và Tề Thanh, một người hơn ba mươi tuổi, một người hơn bốn mươi tuổi, vốn dĩ kỹ năng diễn xuất đã rất cứng, Lương Tư Triết lại chưa từng đóng phim mà.”

“Ồ, đúng vậy,” Ưông Hải Minh một mực không tham gia thảo luận, lúc này cũng thở dài phụ họa, “Hơn nữa lúc này Tư Triết nói với tôi, chỉ thủ vai và diễn thử đã mấy vòng, bây giờ vẫn chưa xác định diễn viên chính có phải cậu ấy không, tôi nói chứ

những đạo diễn lớn này hành hạ người ta quá, thử qua diễn lại nửa năm một năm, cuối cùng rở tre rụng nước cũng bằng không, đến lúc đó cậu ấy phải làm thế nào cũng là một vấn đề...”

Điện thoại đặt trên mặt bàn rung lên, Tào Diệp cúi đầu nhìn, Trịnh Dân gọi điện tới, cậu cầm điện thoại lên, đứng dậy đi ra ngoài nghe máy: “Chú Dân chú đang làm gì vậy?”

“Chú với bố cháu đang tìm cảnh ở nước ngoài, vừa rồi bị mất tín hiệu một lúc,” Trịnh Dân cười nói trong điện thoại, “Sao nào? Cuối cùng chịu để tâm chuẩn bị nhân vật rồi?”

“Chú ở nước ngoài á... vậy lúc nào mới về?”

“Khó nói, nhanh nhất cũng phải tuần sau, bây giờ cháu biết giục chú rồi, lúc chú ở trong nước cũng không thấy cháu sốt ruột.”

Tào Diệp nói ngoa: “Cháu đột nhiên sốt ruột mà, gần đây lo tới nỗi không ngủ được, giống như... kiến bò trên chảo nóng ấy!”

“Xoay vòng vòng à, cháu học được câu bỏ lửng của tiểu học ở đâu thế,” Trịnh Dân bị cậu chọc người, “Được thôi, vậy chú bảo Chương Minh Hàm nói chuyện với cháu trước, cậu ta cũng là người mới được bồi dưỡng, có vài kinh nghiệm chắc sẽ giúp được cháu.”

“Vậy cháu gọi điện thoại cho anh ấy?”

“Để chú nói cho,” Trịnh Dân kiên nhẫn nói, “Một đứa con nít như cháu nói với cậu ta, cậu ta chưa chắc sẽ xem là chuyện nghiêm túc.”

Lát nữa chú nói với cậu ta xong bảo cậu ta gọi điện lại cho cháu, cháu chờ là được, đợi cậu ta trò chuyện với cháu xong, chú lại tìm phó đạo diễn dẫn cháu đến đoàn phim giảng kỹ càng cho cháu.”

“Đừng tìm cái người nói giọng Bắc Kinh kia.” Tào Diệp nhớ đến chuyện ngoài cửa ngày hôm đó, người nói giọng Bắc Kinh kia nói bậy liên quan đến Lương Tư Triết.

“Ai?” Trịnh Dân phản ứng lại, “À, cháu nói Ngô Phong, anh ta chụp ảnh, không tìm anh ta..”

Lại nói anh ta cũng được, nhưng thỉnh thoảng hơi thẳng tính, sau này những người đó đều là tiền bối của cháu, cháu cũng

không thể ôm khư khư thành kiến lớn như thế.”

“Cháu chỉ không muốn nói chuyện với hần.”

“Được được được, không nói chuyện với anh ta,” Trịnh Dân theo ý cậu cười nói, “Tính con nít.”

Trịnh Dân làm việc luôn cẩn thận ổn thỏa, thấy Tào Diệp cuối cùng để ý đến nhân vật Tiểu Mẫn này, dăm ba câu đã sắp xếp chuyện thỏa đáng rồi.

Tào Diệp yên tâm cúp điện thoại, người thứ nhất cậu tin tưởng trên thế giới này là mẹ Lê Du, người tin tưởng thứ hai là chú Dân, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ có chuyện chú Dân đã hứa mà lại nuốt lời.

Quả nhiên, sau khi họ tạm biệt với mấy bạn học kia, Chương Minh Hàm nhanh chóng gọi điện thoại tới.

Buổi tối hơn chín giờ, người đến người đi trên lối đi bộ xung quanh trường, Tào Diệp nghe máy, Chương Minh Hàm nói bên kia điện thoại, “Tiểu Diệp ăn cơm chưa?”

“Em ăn rồi anh Minh Hàm.” Tào Diệp đáp.

Nghe vậy Lương Tư Triết nhìn cậu một cái, vừa nghe giọng điệu và cách gọi này liền biết Tào Diệp lại bắt đầu giả ngoan.

Anh Minh Hàm... là Chương Minh Hàm nhìn thấy trong buổi thử vai hôm trước? Đêm hôm khuya khoắt, sao Chương Minh Hàm bỗng nhiên tìm Tào Diệp có việc?

Sinh viên đối diện đi thành từng nhóm, trong đó có mấy nam sinh hình như uống say, Tào Diệp cúi đầu gọi điện thoại, lúc sắp đụng phải người đối diện, Lương Tư Triết giơ cánh tay lên vòng ra sau lưng cậu, ôm lấy bả vai Tào Diệp kéo cậu về phía mình. Đám người kia đi qua, Lương Tư Triết không rút tay về mà thuận thế khoác lên vai Tào Diệp, trước kia anh không có thói quen khoác vai người khác, nhưng lúc này lại cảm thấy rất hài lòng.

Nếu Tào Diệp thấp hơn tí thì tốt hơn, có điều như bây giờ cũng được.

Tào Diệp không giống mình “toàn thân là gai”, ngoan ngoãn

mặc cho anh khoác vai, trong lúc gọi điện thoại còn quay sang cười với anh một cái.

Xương cốt thiếu niên gầy gò, có lẽ là nhỏ giò trở mã nhanh quá, cơ thể vẫn chưa rắn chắc, cánh tay gác lên trên thậm chí hơn cộm.

Lúc gặp mặt bạn bè trước kia, Lương Tư Triết luôn ở trong trạng thái căng thẳng, sau khi tạm biệt, sóng vai đi trên đường phố với Tào Diệp lại có cảm giác như trút được gánh nặng.

Mặc dù biết không có ai mang ác ý với anh, cho dù thỉnh thoảng nhắc đến cũng là xuất phát từ ý tốt và sự quan tâm, nhưng anh vẫn không thể坦然 nhiên thả lỏng đối mặt với họ.

Nhưng với Tào Diệp thì khác, anh không cần gồng mình đề phòng lúc nào cũng có thể bị nhắc đến, bất kể là huy hoàng hay thê thảm.

Anh có thể hoàn toàn thả lỏng ở chung với Tào Diệp, không cần kéo căng cái vỏ bọc với quá khứ đáng kiêu ngạo – nó thật sự quá mệt mỏi, nhưng anh không thể buông bỏ lòng tự trọng trước mặt người khác, bày ra sự yếu đuối, phơi bày một Lương Tư Triết bất lực và bất tài.

Dòng xe cộ trên đường cái không ngừng qua lại, đi một đoạn đường, Lương Tư Triết vẫy tay gọi một chiếc taxi trống ở bên đường.

Xe nhanh chóng dừng bên cạnh họ, anh rút lại cánh tay khoác lên vai Tào Diệp, vừa định mở cửa xe thì Tào Diệp túm lấy cổ tay anh ngăn anh lại, sau đó dời điện thoại ra khỏi tai, nói một câu với bác tài taxi thò đầu ra: “Chú ơi đợi cháu một lát.”

“Tối nay à?” Tào Diệp buông cổ tay Lương Tư Triết ra, nói tiếp lời vừa rồi với điện thoại, đầu bên kia điện thoại nói gì đó, cậu gật đầu bảo, “VẬY lát nữa em qua tìm anh.”

“Đi không?” Bác tài thò đầu ra giục một câu.

Tào Diệp cúp điện thoại, đáp lời “Lên ngay ạ”, lại quay đầu nói với Lương Tư Triết: “Anh lên xe đi, tối nay em không về.”

Lương Tư Triết hơi ngạc nhiên nhìn cậu: “Đi đâu vậy đột ngột

thế?”

“Bạn em cứ muốn em qua đó chơi...” Tào Diệp giơ tay gãi thái dương.

“À, được thôi... vậy cậu đi chiếc xe này đi.” Lương Tư Triết mở cửa xe giúp cậu.

“Anh ngồi đi, em gọi xe khác.” Tào Diệp rướn cổ lên, muốn tìm một chiếc taxi trống trên đường.

Lương Tư Triết cười như không cười nhìn cậu: “Cậu mang tiền không?”

“Hả,” Tào Diệp quay sang, chớp mắt một cái nhìn anh, “Thật sự không mang theo.”

“Tôi biết ngay mà,” Lương Tư Triết giơ tay ôm bả vai cậu, trên tay dùng lực nhét cậu vào trong xe, lại lấy ba trăm tệ từ trong túi ra đưa cho cậu, “Đi ra ngoài không mang nhiều lắm, đủ không?”

“Đủ rồi,” Tào Diệp nhận lấy, “Anh còn đủ không?”

“Tôi cũng đủ rồi, mau đi đi.” Lương Tư Triết đóng cửa xe lại.

“Byebye.” Tào Diệp nhấn cửa kính xuống, nằm sắp thò đầu ra nhìn anh.

Tóc cậu bị gió đêm thổi hơi rối, Lương Tư Triết nhìn cậu, thiếu niên bám vào cửa kính giống như con cún, mắt trông có vẻ rất sáng trong màn đêm, mái tóc xù xì khiến người ta không tìm được muốn vươn tay xoa hai cái.

Chắc bác tài xế đợi đến sốt ruột, không đợi anh vươn tay ra đã giẫm chân ga lao đi như một làn khói.

Lương Tư Triết nhìn chiếc xe hòa vào dòng xe cộ, xoay người đến ga tàu điện ngầm, ba trăm tệ cho Tào Diệp là mấy tờ tiền mặt lớn nhất còn sót lại trong người anh, bây giờ trong tay anh còn lại là tiền thừa lúc tính tiền ăn cơm.

Trên đường đến tàu điện ngầm anh nghĩ có lẽ mình thật sự bị Trịnh Dân nhập vào người rồi, lúc này cho Tào Diệp ba trăm tệ kia lại có cảm giác đang làm cha... Nhưng mà nuôi Tào Diệp tốn tiền quá, Lương Tư Triết đau đầu nghĩ, còn tiếp tục như vậy, chắc mình nên suy nghĩ đến chuyện bán nhà.



## Chương 50: Quá Khứ 9

### DTV-EBOOK

Buổi chiều ngày hôm sau Tào Diệp vẫn chưa về, giữa trưa Lương Tư Triết nằm dài trên giường nghỉ ngơi một lát, khi tiếng đập cửa vang lên, anh mới vừa lim dim ngủ.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, phản ứng đầu tiên của Lương Tư Triết là Tào Diệp về rồi, anh ngồi dậy từ trên giường, tóc cũng không buộc, buồn ngủ xuống giường đi tới bên cạnh cửa.

Vốn cho rằng kéo cửa ra sẽ gặp được Tào Diệp đứng ngoài cửa, mở cửa ra lại là hai ông chú tang thương đứng ở cửa – là thợ đến lắp điều hòa tại nhà.

Lương Tư Triết dẫn hai chú thợ đi vào, bà chủ cũng đi lên theo, ló đầu vào, dựa khung cửa, cao giọng nói: “Ơ, muốn lắp điều hòa à!”

Lương Tư Triết “Dạ” một tiếng.

“Đúng là người tôn quý mà... Sao sếp Trịnh không nói với tôi?”

Giả vờ phải giả cho tròn, Lương Tư Triết nói với giọng bình thường: “Là đạo diễn Tào tìm người đến lắp.”

Bà chủ chặc một tiếng bảo: “Đạo diễn lớn bận rộn như thế còn tìm người đến lắp điều hòa, rất quan tâm đến con trai của mình.” Có lẽ lần đầu nhìn thấy Lương Tư Triết xoa tóc, bà chủ liên tục quan sát anh, “Khi nào thì bắt đầu đóng phim?”

“Không biết.” Lương Tư Triết đi đến bên giường, cầm lấy dây thun buộc tóc lại, đoạn ngồi xuống nhìn hai chú thợ bên cạnh mở thùng giấy ra, chuyển ra cái điều hòa mới tinh anh hao tâm tổn trí chọn rất lâu.

“Vậy đợi các cậu đi rồi, cái điều hòa này sẽ tặng không cho chúng tôi à?” Bà chủ lại hỏi.

“Cháu cũng không biết.” Lương Tư Triết nói.

“Con trai của đạo diễn lớn đi đâu rồi?”

“Ra ngoài chơi rồi.”

“Sao cậu không đi cùng?”

“Cháu không muốn đi.” Lương Tư Triết thuận miệng nói, đoạn với điện thoại cúi đầu gõ bàn phím, thật ra cũng không có gì muốn gõ, chỉ muốn bày ra dáng vẻ mình không muốn nói chuyện.

“Thợ đến lắp điều hòa rồi.” Anh nhập một dòng chữ vào trong khung gửi đi, lúc định nhất nút gửi thì ngón tay dừng lại, lại xóa từng chữ một.

Thôi, chắc một lúc nữa sẽ về.

Lương Tư Triết nghĩ.

“Có phải cãi nhau không?” Bà chủ lại hỏi.

“Không phải.” Lương Tư Triết đáp xong ném điện thoại sang bên cạnh.

Bà chủ tựa cạnh cửa nhìn một lúc, thấy Lương Tư Triết cũng không nhiệt tình đáp lời với mình thì mất hứng đứng thẳng người đi xuống tầng.

Lương Tư Triết ngồi bên giường, nhìn chú thợ bận rộn bên cửa sổ, nghĩ đến lời nói vừa rồi của bà chủ – đúng rồi, sau khi họ rời khỏi căn phòng này, điều hòa phải làm thế nào? Kiểu gì họ cũng sẽ rời khỏi Lam Yến, rời khỏi phố Nhân Tứ này.

Vậy thì xem ai rời đi trước thôi, Lương Tư Triết tính toán trong lòng, nếu là mình rời đi trước, vậy để điều hòa ở lại đây, tháo điều hòa ngay trước mặt Tào Diệp không thực tế cho lắm, vả lại sau khi mình đi có lẽ Tào Diệp vẫn muốn tiếp tục ở đây.

Nếu Tào Diệp rời đi trước, vậy anh tìm người tháo điều hòa ra bán lại, nói thế nào cũng bỏ ra mười nghìn tệ, có thể hồi vốn được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu...

Buổi tối Lương Tư Triết xuống tầng ăn cơm một mình, đi quanh hẻm tản bộ vài vòng, nhìn đồng hồ mới trôi qua nửa tiếng, trước kia tản bộ vài vòng với Tào Diệp đã phải về tắm rửa, nhưng hôm nay thời gian hình như trôi qua vô cùng chậm.



Vẫn là đường hẻm đó, ngay cả gương mặt thực khách cũng không thay đổi nhiều, thậm chí tối nay khách hàng ngồi ở quầy hàng ngoài trời còn đông hơn ngày thường, nhưng vẫn cảm thấy hơi vắng vẻ.

Chú chó đất màu trắng ở góc phố lại gần ngửi giày anh, dường như nó cũng cảm thấy quạnh quẽ.

Tào Diệp luôn gọi nó là “Tiểu Bạch”, thật ra nó cũng không trắng lắm, trông xám xịt, là màu lông cho dù tắm sạch cũng không thể nói là trắng như tuyết được.

Lương Tư Triết cúi đầu nhìn nó, một lát sau ngồi xổm xuống sờ đầu nó, lông Tiểu Bạch khá ngắn, sờ vào hơi cứng.

Sờ không thích bằng sờ tóc Tào Diệp.

Trong đầu xuất hiện ý nghĩ này, Lương Tư Triết nhanh chóng cảm thấy buồn cười, sao mình lại so sánh đầu của Tào Diệp với đầu của một chú chó nhỏ nhỉ...

Mấy buổi tối trước đó trải qua như thế nào? Xuống tầng ăn cơm, đi tản bộ, trêu chó, uống nước giải khát, trèo lên sân thượng, xem phim, đọc kịch bản... Đơn giản là những chuyện này, trước khi Tào Diệp vào ở mình sống rất có trật tự, sao bây giờ lại đột nhiên cảm thấy không quen được?

Rõ ràng đã sống một mình hơn một năm, dài hơn thời gian ở cùng Tào Diệp rất nhiều mà...

Muộn thế này rồi, đêm nay Tào Diệp cũng không về đúng không? Rốt cuộc Chương Minh Hàm tìm Tào Diệp có chuyện gì? Lần trước thử vai cũng không thấy họ thân quen bao nhiêu... Ít nhất không đến mức Tào Diệp thường xuyên nhắc đến trước mặt anh.

Lương Tư Triết cầm lấy kịch bản ở đầu giường, lật xem từng tờ một, mấy đêm trước anh và Tào Diệp đọc vài trang sẽ dừng lại thảo luận nội dung kịch bản, cho nên tốc độ đọc rất chậm, chỉ riêng cái nhà tắm kiểu cũ được viết trong kịch bản đã thảo luận cả đêm.

Đêm đó Tào Diệp còn tìm một cây bút, vẽ hình của nhà tắm cậu

tưởng tượng ra lên chỗ trống trong kịch bản, vẽ rất trùu tượng, không giống nhà tắm, ngược lại giống nhà tù giam giữ phạm nhân trong phim hoạt hình.

Trong kịch bản có vài chữ hiếm gặp được Tào Diệp đánh dấu bằng bính âm, nét chữ giống như học sinh tiểu học vừa biết chữ, ngay cả âm điệu cũng đánh dấu rất nghiêm túc, chữ xiêu xiêu vẹo vẹo thoát nhìn rất đáng yêu.

Bốn mươi trang sau thì không có chữ viết của Tào Diệp nên Lương Tư Triết không mất tập trung vì những chi tiết này, tiếp tục lật ra sau đọc.

Có lẽ khoảng thời gian trước đã đọc nhiều bản dịch khó hiểu của sách chuyên ngành, bây giờ lại đọc kịch bản cảm thấy khá mượt mà dễ đọc, sau một đêm đã đọc được một nửa.

Ngày thứ ba Tào Diệp vẫn chưa trở về.

Buổi sáng cô dọn phòng tới đây thay hai tấm ga giường, vỏ chăn và vỏ gối, giường đối diện sạch sẽ gọn gàng như thể chưa từng có người ở.

Buổi tối tắm xong, ngồi bên giường lau tóc, Lương Tư Triết với điện thoại, mở số điện thoại của Tào Diệp, anh nghĩ không lẽ cậu nhóc này xảy ra chuyện gì? Thế mà bất vô âm tín hai ngày liền, điện thoại cũng không gọi lấy một cuộc.

Nghĩ như vậy, anh gọi một cuộc điện thoại cho Tào Diệp.

Tiếng “tút tut” vang lên, Lương Tư Triết buông khăn mặt ra, giơ tay gãi mái tóc nửa khô.

Điện thoại kết nối, tiếng gầm đánh trống reo hò lập tức chui vào, người bên kia “Alo” một tiếng, giọng nói nghe hơi lạnh lùng lại hơi kiêu ngạo, Lương Tư Triết rất nhạy cảm với việc nhận biết âm thanh, lập tức phân biệt được đối phương không phải Tào Diệp.

“Tào Diệp đâu?” Lương Tư Triết hỏi.

“Ai gọi điện cho em?” Trong tiếng nhạc ồn ào, một giọng thiếu niên mơ hồ truyền đến, lần này là Tào Diệp, nhưng âm thanh nghe hơi xa, không bên cạnh điện thoại.

“Lương Tư Triết.” Giọng nói hơi lạnh lùng kia đáp, tốc độ nói hơi chậm, chắc đang nhìn tên hiển thị trên màn hình rồi đọc.

“Có phải bé người đẹp kia không?” Bên cạnh có người nói tiếp,

“Diệp Tử, bé người đẹp gọi điện cho mày à?”

“Biến mẹ bé người đẹp của anh đi!” Tào Diệp mắng một câu từ xa, lại hét, “Trì Minh Nghiêu mày ném điện thoại cho tao.”

“Ồ, bắt lấy.” Người cầm điện thoại nói.

Bé người đẹp... Đang nói mình hả? Khóe miệng Lương Tư Triết co rút một cái, lần đầu tiên anh nghe người ta miêu tả mình như thế... muốn ăn đòn đúng không?

Một lát sau Tào Diệp nhận: “Alo, Lương Tư Triết?” Lần này giọng nói tới gần, vừa nghe đã biết dán vào điện thoại nói, tiếng ồn ào xung quanh cũng nhỏ hơn, có lẽ Tào Diệp tìm một chỗ yên tĩnh nghe điện thoại.

“Bé người đẹp là chuyện gì hả?” Lương Tư Triết hỏi.

“À... bạn của em làm càn với em ấy mà, anh mặc kệ họ.”

“Người bạn lần trước dùng điện thoại của cậu gọi cho tôi?”

“Ừm, anh ấy đâm từ trong bào thai rồi, thấy ai ưa nhìn lại muốn gọi người ta là bé người đẹp, anh không cần để ý anh ấy.”

“Hắn chưa từng thấy tôi đúng không?”

“À... là em nói với anh ấy,” Tào Diệp thấy tội sắp úp lên đầu mình nên biết “nghe” phải bắt đầu tỏ ra ngoan ngoãn, “Em sai rồi anh Tư Triết.”

Lương Tư Triết cười một tiếng, không có ý định so đo với cậu:

“Điều hòa lắp xong rồi, khi nào thì cậu về?”

“Em cũng không biết, họ không cho em đi, bây giờ trong phòng mát không?”

“Mát lắm.”

“Anh có muốn cùng ra ngoài chơi không?”

Tào Diệp vừa nói xong lời này, Lâm Ngạn lại hét lên với cậu từ xa: “Diệp Tử mày đừng cứ tự mình lén lút nghe điện thoại, Trì Minh Nghiêu nói nó muốn xem bé người đẹp trông như thế nào!”

“Là mày muốn xem thì có.” Một giọng khác nói.

“Tao cũng muốn xem!” Lại một giọng xa lạ thêm vào.

“Mấy người phản đi!” Tào Diệp để điện thoại ra xa mắng một

câu, lúc áp điện thoại về bên tai, Lương Tư Triết nói trong ống nghe, “Tôi không đi, cậu chơi đi, cúp đây.”

“À...” Tào Diệp còn muốn nói gì đó, nhưng Lương Tư Triết dập máy rất nhanh.

“Móa, bé người đẹp gì, bạn em giận rồi này!” Tào Diệp cắt điện thoại vào trong túi, tức giận bưng bưng nhào về phía Lâm Ngạn. Lương Tư Triết cũng không đến mức nổi giận, nhưng gọi xong cuộc điện thoại này, anh đột nhiên cảm thấy vô vị.

Giọng của Tào Diệp nghe vào rất vui vẻ, Lương Tư Triết còn tưởng rằng đêm đó cậu muốn đi vì có việc gấp, thì ra chỉ là vội vã ra ngoài chơi với những bạn khác mà thôi.

Ngẫm lại cũng có thể hiểu được, bạn bè có thể làm cho mình vui vẻ không nhiều, nhưng bạn bè có thể khiến Tào Diệp vui vẻ chắc là cả Bắc Kinh đâu đâu cũng có.

Anh giật mình nhận ra Tào Diệp nói trắng ra là một cậu ấm lương thiện bẩm sinh.

Buổi sáng hôm đó cậu có thể dễ dàng chấp tay tặng kịch bản cho mình cũng là một trong những biểu hiện của cậu ấm.

Đối với Tào Diệp mà nói, có làm diễn viên hay không, có muốn đóng phim của Tào Tu Viễn – bố cậu hay không, những điều này có lẽ chẳng phải chuyện gì quan trọng.

Tâm trạng của cậu tốt sẽ muốn người khác cùng “vui vẻ hơn” với cậu, ngay cả lý do cho anh kịch bản cũng chỉ là “Muốn mình ở lại Bắc Kinh chơi với cậu ấy thêm mấy ngày”.

Mà mình lại tưởng thật, chìm ở đáy vực quá lâu, tình cờ nhìn thấy một tia sáng thì cho rằng ông trời đặc biệt mở ra một cái giếng trời vì anh, lại không biết rằng ánh sáng này luôn ở đây, chỉ là ngẫu nhiên lọt vào trong cuộc sống của anh.

Về phần mình, có lẽ cũng lắm là một trò tiêu khiển trong cuộc sống nhàm chán của Tào Diệp khi bị ép ở trong phố Nhân Tú mà thôi.

Sau khi rời khỏi phố Nhân Tứ, chỉ vài hôm thôi có lẽ mình sẽ bị Tào Diệp quên mất không còn một mảnh.

Dựa vào đầu giường nghĩ một lúc, nội dung đang chiếu trên TV hoàn toàn không đọng lại trong đầu, một lúc lâu sau Lương Tư Triết mới lấy lại tinh thần, sau đó lại cảm thấy mình rất rảnh. Giữa bạn bè chẳng phải như thế sao? Hợp thì đến không hợp thì đi, giống như những người bạn trước kia của anh vậy, lúc học cùng lớp quan hệ sẽ thân hơn chút, sau khi tách ra sẽ dần dần trở nên xa lạ, sau đó bên cạnh sẽ xuất hiện bạn mới.

Người bên cạnh người đến người đi, giống như thủy triều lên rồi lại rút, đều là chuyện rất đổi bình thường.

Sao cứ đặt lên người Tào Diệp là mình lại nghĩ nhiều mấy cái vớ vẩn này, thậm chí bắt đầu suy nghĩ chuyện sau khi rời khỏi phố Nhân Tứ... Thuận theo tự nhiên đi, Lương Tư Triết vô cùng tỉnh táo nghĩ, ngay cả cha mẹ và đàn violin cũng có thể đột nhiên im bật mà dừng lại trong cuộc sống của mình, một thiếu niên giữa đường xông ra có thể làm bạn với mình bao lâu chứ?

Sau khi gọi xong cuộc điện thoại này, cuộc sống của Lương Tư Triết lại khôi phục đáng vẻ trước khi sống chung với Tào Diệp.

Buổi sáng đọc kịch bản và sách chuyên ngành liên quan đến diễn xuất, buổi chiều xem một bộ phim, buổi tối lại đi ra ngoài tản bộ.

Có đôi khi anh sẽ nghĩ đến cảnh tượng được nhắc trong kịch bản, ngồi trên sân thượng nghĩ mình nên diễn cảnh đó như thế nào, thỉnh thoảng còn lẩm bẩm đọc hai câu lời thoại.

Cuộc sống không có Tào Diệp hình như vô vị hơn nhiều, nhưng cũng xem như trở về trạng thái bình thường, không có chuyện gì thú vị, cũng không có cơ hội để cười.

Có lẽ chuyện “mất đi” đã quá đổi quen thuộc trong cuộc sống của anh, cha mẹ, sở thích, tương lai... Chuyện quan trọng hơn nữa anh cũng đã mất rồi, cho nên trong tiềm thức anh vẫn luôn biết một cách rõ ràng, không lâu sau anh cũng sẽ mất đi người

bạn Tào Diệp này, mọi mất mát đều không có gì lớn, cuộc sống luôn phải tiếp tục, cho dù bạn có cam tâm tình nguyện hay không.

Buổi sáng ngày thứ tư tỉnh dậy, Tào Diệp vẫn chưa về, Lương Tư Triết nghĩ lần sau cậu về, có lẽ lại bị Trịnh Dân hoặc Tào Tu Viễn tóm về.

Anh lại bắt đầu thích nghi với cuộc sống một mình, thậm chí sinh ra một suy nghĩ – sống một mình thế này cũng không có gì không tốt.

Luôn sống cùng Tào Diệp, vui thì vui thật, nhưng con người ở trong hoàn cảnh này lâu dài, thật sự sẽ dần dần yếu đuối.

Sau này dù là về Nham Thành hay ở lại Bắc Kinh, sợ rằng sẽ không còn can đảm lẻ loi một mình đối mặt với đồng đồ nát và nguy hiểm chưa biết.

Điện thoại hết pin Lương Tư Triết cũng không sạc pin nữa, trong một tháng qua ngoài quảng cáo làm phiền, anh chỉ nhận điện thoại của Tào Diệp và Tào Tu Viễn, cuộc gọi trước là cú điện thoại đùa ác của một người bạn của Tào Diệp hơn nửa tháng trước, trừ cái đó ra là một vài tin nhắn chúc mừng nhận được trong ngày sinh nhật.

Có lẽ cũng sẽ không có ai tìm mình, giữa trưa ăn cơm trưa xong Lương Tư Triết đặt điện thoại đã hết pin lên bàn sạc điện, còn mình tìm một bộ phim để xem.

Phim do Tào Diệp chọn trong phòng chiếu phim lần trước, “Nam Hải Thập Tam Lang” của Tạ Quân Hào, anh nhớ lúc chọn bộ phim này Tào Diệp nói chú Dân rất thích bộ phim này.

Mặc dù không có quá nhiều ấn tượng tốt với Trịnh Dân, nhưng anh cảm thấy phim Trịnh Dân thích sẽ không dở.

Lương Tư Triết nhét đĩa CD vào trong máy chiếu phim, tựa ở đầu giường bắt đầu xem phim.

Phim là câu chuyện về một nhà biên kịch đang sa sút, lúc chiếu

đến đoạn thanh xướng(1) Thập Tam và Đường Dịch Sinh gặp lại nhau, anh đang xem rất tập trung, chợt nghe dưới tầng hình như đang gọi tên mình: “Lương Tư Triết!”

(1) thanh xướng: hát biểu diễn một số đoạn kịch mà không cần phải hoá trang

Không khí khó hiểu do phim văn nghệ tạo nên lập tức không còn gì sót lại, giọng nói kia trong trẻo sáng sủa, giống như một nắm mưa băng xé toạc mùa hè oi bức, nghe đã biết là Tào Diệp. ... Về rồi? Lương Tư Triết thoát ra khỏi cảm xúc đắm chìm, đặt điều khiển từ xa sang bên cạnh và xuống giường, lúc xỏ dép lê dưới tầng lại hét một tiếng, vang hơn lần trước: “Lương Tư Triết!”

Lúc đi đến bên cửa sổ lại gọi một tiếng, lần này âm thanh kéo dài: “Lương – Tư – Triết!”

Vội gì chứ... Lương Tư Triết trầm nghĩ, nhưng tâm trạng hình như tốt lên một cách khó hiểu.

Đi đến bên cửa sổ, anh giơ tay mở cửa sổ ra, thò người ra nhìn xuống dưới tầng, Tào Diệp ngồi trong một chiếc xe con màu đen, cửa kính xe mở rộng, cậu đang thò đầu ra nhìn về phía căn phòng trên tầng của họ.

“Cậu gọi hồn đây à?” Lương Tư Triết gác hai cánh tay lên bệ cửa sổ, cúi người nhô ra ngoài cửa sổ nhìn cậu.

“Có phải anh đang ngủ không?” Tào Diệp nói, một cái đầu của con Husky chen ra từ một ô cửa sổ, cùng nhìn lên trên tầng với cậu, “Sao điện thoại tắt máy?”

“Không, tôi đang xem phim, điện thoại hết pin...” Hai cái đầu xù ghé vào nhau rất thú vị, hình ảnh này khiến Lương Tư Triết nở nụ cười, “Cậu mang theo chó tới đây?”

“Ừm,” Tào Diệp đẩy cửa xe ra, xuống xe đứng trên mặt đất vẫy tay với anh, “Em đặc biệt đến nhà ông nội em dặt về, anh mau xuống đây, có đồ hay cho anh xem.”

“Gì thế?” Lương Tư Triết hỏi.

“Anh xuống sẽ biết...” Tào Diệp vòng ra phía sau mở cốp xe. Lương Tư Triết đứng thẳng người, đóng cửa sổ lại, đi tới bên cạnh cửa đổi giày, sau đó kéo cửa bước nhanh ra ngoài.

Giẫm bịch bịch xuống mấy bậc cầu thang, đi đến góc rẽ còn một tầng cầu thang nữa, Tào Diệp bước xuống xe lúc này cũng bước lên bậc thang ở cửa sảnh bước vượt qua ngưỡng cửa.

Đang là thời điểm nóng nhất giữa trưa, cửa lớn mở ra, ánh nắng vốn bị chặn phía sau cửa bỗng nhiên chiếu xuống, Tào Diệp mặc áo thun màu trắng và quần đùi caro màu xám, đứng trong ánh sáng ở cửa, tóc của cậu ngắn hơn, giống như vừa cắt trước đây không lâu, trông vô cùng mát mẻ.

Một đoạn hộp đàn lộ ra trên lưng đã rất quen thuộc với Lương Tư Triết – Tào Diệp đeo đàn violin tới đây.

Con Husky cậu dắt trong tay trái sủa một tiếng “Gâu” về phía Lương Tư Triết, thiếu niên cao gầy và chú chó cao cỡ nửa người đứng cạnh nhau, chợt nhìn còn có dáng vẻ uy phong凛冽. Cậu đứng ở cửa, như được ánh nắng chói chang buổi chiều tô một lớp viền vàng, cửa tầng một âm u đầy tử khí và tối tăm không ánh sáng của Lam Yến đường như được chiếu sáng ngay lập tức.

Náo nhiệt đấy chứ, Lương Tư Triết đứng ở chỗ rẽ cầu thang, trong đầu xuất hiện suy nghĩ này, vẫn là náo nhiệt tốt hơn.



## Chương 51: Quá Khứ 10

### DTV-EBOOK

Bác tài đi theo phía sau, giúp Tào Diệp lấy những đồ đạc khác ra: “Có cần đem lên tầng giúp cháu không?”

“Không cần ạ.” Tào Diệp đáp, “Lát nữa cháu tự chuyển, cảm ơn chú.”

“Chú đi đây, ông nội cháu còn có việc,” Bác tài nói, “Buổi tối chú lại đến một chuyến.”

Tào Diệp đáp một tiếng, đứng ở cửa la to với Lương Tư Triết ở chỗ rẽ cầu thang: “Lương Tư Triết anh mau tới đây, em cầm nhiều đồ quá.”

Lương Tư Triết bước xuống cầu thang, đi về phía cậu: “Cầm gì?” Vừa đến gần, con Husky của Tào Diệp đã giơ hai chân trước lên, muốn nhào lên người anh, hình thể của con chó này không nhỏ, Lương Tư Triết vô thức lùi lại một bước.

“Này này này!” Tào Diệp nắm xích chó túm lại, “Mày dè dặt tí đi!”

Husky không ngừng vẫy đuôi, trông như đang lấy lòng, Lương Tư Triết cúi người sờ lên đầu nó, ngẩng đầu nhìn Tào Diệp: “Sao lại dặt nó tới đây?”

“Lần trước đã nói sẽ dẫn nó đến cho anh xem,” Thấy Husky lại muốn chồm lên người Lương Tư Triết, Tào Diệp vội vàng kéo dây xích ra sau, “Ê... nó cứ thích sấp lên người anh.”

“Không sao,” Lương Tư Triết không để bụng, tâm trạng rất tốt hỏi, “Nó tên gì?”

“Tên Caesar.” Tào Diệp nói, “Đừng sợ, nó không cắn người.”

Caesar há to miệng khò khè, rướn cổ lên muốn dán vào người Lương Tư Triết, Lương Tư Triết ngồi xuống giơ tay gỡ gáy nó, cười ngẩng đầu nhìn Tào Diệp: “Thân thiết với người thế à...”

“Nó rất thích anh.”

“Chẳng lẽ không phải gặp ai nó cũng vậy?” Lương Tư Triết cười nói.

Con chó này quá nhiệt tình, lè lưỡi muốn liếm mặt anh, Lương Tư Triết gần như sắp không đỡ được, trong lúc dùng ngón tay gãi cổ nó, không để ý bị cái lưỡi nóng hầm hập ướm sũng liếm một cái, “Ê...” anh vô thức dùng mu bàn tay lau bên mặt một cái rồi đứng lên.

“Không phải... nó không thích em họ của em, mỗi lần nhìn thấy thằng cu đều sủa không ngừng – này,” Tào Diệp kéo lại Caesar liếm Lương Tư Triết một cái vẫn chưa thỏa mãn đang lè lưỡi, ngăn cản nó tiếp tục nhào về phía Lương Tư Triết, sau đó lúng túng nhìn Lương Tư Triết, “Trước kia nó không như vậy... anh phải rửa mặt à?”

“Ừ, cọ nước bọt lên khắp mặt tôi rồi.” Lương Tư Triết lại dùng mu bàn tay lau mặt.

“Đi, trước tiên ném nó ở đây, chúng ta lên tầng.” Tào Diệp dắt con chó đi đến giữa sảnh, đến bên cạnh cột đá giữa phòng, cậu dừng lại, đưa cái máy đeo trên vai phải cho Lương Tư Triết, “Anh cầm giúp em trước đi.”

“Đây là gì?” Lương Tư Triết nhận lấy, cũng khá nặng, khổ thân Tào Diệp vừa rồi đeo mãi, anh cầm lên nhìn, “Camera?”

“Đúng,” Tào Diệp cúi người xuống quẩn dây xích chó quanh cột vài vòng, trói Caesar trên cột rồi buộc nút thông lưng, “Chắc không chạy được đâu?” Cậu ngồi xổm xuống vỗ đầu Caesar, “Mày ngoan ngoãn ở đây, đừng có chạy lung tung...” Nói còn chưa dứt lời, Caesar lại gần, há miệng lè lưỡi cũng liếm một cái lên mặt cậu.

Tào Diệp phản xạ có điều kiện “Èo” một tiếng, nhanh chóng nghiêng mặt ra sau, đứng lên cũng dùng mu bàn tay lau mặt:

“Mày liếm mặt tao toàn nước bọt!”

Lương Tư Triết nhìn cậu cười ra tiếng.

“Lần này em cũng phải rửa mặt,” Tào Diệp nhăn mặt nói.

Cũng may nước bọt của Caesar không có mùi gì khó ngửi, nhưng trên mặt ướm ướm khiến người ta rất không thoải mái.

“Chúng ta lên tầng đi,” Tào Diệp nói xong lại nhanh chóng vui vẻ trở lại, nắm cổ tay Lương Tư Triết nhanh chân chạy lên bậc thang, “Đi mau đi mau, tiện thể xem máy!”

Lúc đi lên tầng Lương Tư Triết mới nhìn rõ trên lưng Tào Diệp không chỉ có violin, còn đeo một cái gậy rất dài, anh vươn tay chạm vào: “Đây là vũ khí gì?”

“Anh đoán xem.” Tào Diệp quay đầu cười với anh.

Lương Tư Triết bóp bóp, là một cây gậy rất nhỏ: “... Cần câu cá?”

“Bingo!” Tào Diệp nói.

“Gần đây có thể câu cá?” Không có nói gần đây có sông ngòi gì mà...

“Không phải câu cá,” Tào Diệp úp mở nói, “Có tác dụng khác, lát nữa nói cho anh.”

Đẩy cửa vào phòng, hơi lạnh trong phòng đập vào mặt, Tào Diệp ngược mắt lên nhìn thấy điều hòa kiểu treo tường màu xanh đậm mới tinh ở trên tường: “Chúng ta có điều hòa rồi!”

“Ừ.” Lương Tư Triết đặt camera lên bàn, sợ cậu hỏi nhiều nên anh nói trước, “Nhanh đi rửa mặt đi.” Nói xong quay người đẩy cửa vào phòng vệ sinh.

“Ê, đợi em.” Tào Diệp đặt đàn violin và cần câu đeo sau lưng xuống, cũng đi vào theo.

Hai người ghé bên bồn rửa mặt, anh một vốc nước em một vốc nước rửa sạch mặt, Lương Tư Triết rửa rất nhanh, đứng thẳng người trước lấy khăn mặt lau sạch sẽ, đang định vắt khăn mặt về thì Tào Diệp vẩy nước lên mặt anh.

“Trẻ con thế...” Lương Tư Triết cười nói, thuận tay đắp khăn mặt lên mặt Tào Diệp đang cười hì hì.

Tào Diệp cũng không để ý, dè lên khăn mặt lau qua loa mặt mình, lau mặt xong tiện tay vắt khăn mặt: “Nhanh lên nhanh lên, đi xem camera.”

Ra khỏi phòng vệ sinh, Tào Diệp vội vàng xách camera ngồi ở mép giường, mở túi bảo vệ dày cộp ra, sau đó đặt camera lên chân, cúi đầu hý hoáy một lúc.

“Kiểm đầu ra vậy?” Lương Tư Triết ngồi trên giường mình đối

mặt với cậu hỏi.

“Chú Dần tìm người kiếm giúp em,” Tào Diệp mở nắp camera ra, “Gần đây chú ấy ở nước ngoài, chẳng gặp được người.” Cậu nói xong khiêng camera lên vai, ống kính đối diện Lương Tư Triết, “Tốt đấy nhỉ, có thể nhìn thấy anh.”

Camera phát ra tiếng vận hành rất nhỏ, Lương Tư Triết nhìn ống kính: “Mượn camera làm gì?”

“Sau đó sẽ diễn thử mà, thích nghi trước với ống kính... Anh đừng nghiêng mặt đi, nói một câu nào.”

“Nói gì được.” Lương Tư Triết cười một tiếng, anh vẫn không quen với ống kính cho lắm, mặc dù trước kia lúc biểu diễn cũng sẽ có rất nhiều ống kính quay mình, nhưng ống kính sân khấu và ống kính trực tiếp quay thẳng mặt này cho người ta cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Ống kính này khiến anh cảm thấy không được tự nhiên, quá gần, đến mức gần như bất kỳ biểu cảm nhỏ xíu nào của mình đều sẽ bị bắt trọn.

“Nói bữa gì đó đi... Máy ngày nay anh làm gì?” Tào Diệp hỏi đằng sau ống kính.

“Đọc kịch bản, xem phim... chỉ những chuyện này thôi.”

“VẬY... có nhớ em không?”

Lương Tư Triết ngẩn ra, câu hỏi này đến rất đột ngột, anh nhất thời chưa nghĩ ra nên đáp thế nào.

Không đợi anh lên tiếng, Tào Diệp sau ống kính đã cười đùa tí tưng nói một câu: “Em nhớ anh lắm đó anh Tư Triết.”

“Thật không,” Lương Tư Triết cũng cười, “Không nhìn ra.”

“Vừa rồi anh xem phim gì thế?”

“Nam Hải Thập Tam Lang, bộ phim cậu chọn.”

“À, chú Dần thích... em cũng chưa xem, anh phải đợi em về xem cùng!”

“Tôi đâu biết hôm nay cậu sẽ về, lát nữa tôi xem lại với cậu, cậu đừng chỉ quay mình tôi, đưa đây tôi xem thử.” Lương Tư Triết nghiêng người qua nhận lấy camera.

“Đột nhiên anh trở nên rất gần gũi...” Tào Diệp cười nói, mặt

Lương Tư Triết trong hình ảnh chợt nâng cao để sát vào, sau đó cả khuôn mặt dờ ra khỏi ống kính, biến thành xương quai xanh nhỏ gầy thẳng ngang tiến vào ống kính.

Tào Diệp dời camera, đưa cho Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết nhận lấy camera, một lần nữa ngồi về giường, khiêng trên vai giống như Tào Diệp: “Cũng nặng đấy.”

“Ừm, đây là máy chuyên nghiệp, bố em đã dùng cái máy này khi quay bộ phim lần trước.” Tào Diệp ngồi đối diện nhìn anh, “Có điều, chú Dân nói lần này có thể chú ấy sẽ dùng máy phim, lúc qua phim thương mại chú ấy thường dùng máy kỹ thuật số, quay phim văn nghệ dùng máy phim.”

Nhưng máy phim phiền toái lắm, vẫn chưa thể nhìn thấy hình ảnh quay ngay lập tức, cái này dùng tiện hơn.”

“À...” Lương Tư Triết nhìn Tào Diệp trong màn hình, ống kính rất rõ ràng, ngay cả giọt nước vừa rồi chưa lau sạch trên mặt Tào Diệp cũng có thể được bắt trọn rõ mồn một, “Phim văn nghệ và phim thương mại cụ thể khác nhau ở chỗ nào?”

“Em cũng không rõ lắm, hình như phim văn nghệ chú trọng thể hiện cá nhân hơn, còn phim thương mại chú trọng đến trải nghiệm xem phim của khán giả? Em nói mò đấy, lần sau có thể xin chú Dân chỉ bảo...” Tào Diệp bỗng đưa mặt lại gần, dùng một con mắt nhìn ống kính, “Này, em ăn ảnh không?” Lúc nói chuyện cậu đang cười, cho nên con mắt cong thành hình vòng cung rất đẹp khi nhìn qua màn hình.

“Cũng được,” Lương Tư Triết cười nói, “Rất ăn ảnh.”

“Đúng rồi,” Tào Diệp đứng lên, đi đến bên cạnh bàn rút cần câu cá ra khỏi cái túi màu đen dài nhỏ, sau đó cầm gậy ngồi xuống, lại quay về màn hình, “Anh đoán đây là gì?”

“Đồ câu? Duỗi từ sân thượng xuống, tôi ở dưới treo lên cho cậu?”

“Uầy sao anh giỏi thế, cái này cũng có thể đoán được!” Tào Diệp kéo dài cần câu từng khúc một, cầm duỗi đến trước mặt Lương Tư Triết, lưỡi câu móc vào mép áo thun bên dưới xương quai xanh của Lương Tư Triết, hơi dùng sức, áo thun đã bị kéo lên

một chút.

“Chẳng lẽ cậu có thể câu tôi lên?”

“Người ta nói nó có thể chịu được trọng lượng một trăm cân cũng sẽ không gãy, anh nhiều cân?”

(1 Cân TQ = 0.5kg)

“Hơn một trăm hai mươi.”

“Vậy nói không chừng thật sự có thể.”

“Cậu thử xem.”

“Thôi, em cảm thấy có thể câu quần áo của anh từ trên đầu xuống... Vẫn đang quay?” Tào Diệp thu cần câu lại, đứng dậy ngồi bên cạnh Lương Tư Triết, “Nhìn xem hiệu quả quay thế nào.”

Lương Tư Triết đang định buông camera xuống, Tào Diệp bỗng nhiên nói: “Khoan đã!”

Động tác của Lương Tư Triết dừng lại: “Hửm?”

Tào Diệp nghiêng người, hai bàn tay duỗi đến trước ống kính, vỗ mạnh một cái: “CUT!” sau đó ngồi trở lại cười hì hì bảo: “Có chút cảm giác nghi thức nhỉ.”

Hô xong tiếng “cut” này, Lương Tư Triết đặt camera lên đùi, dời nó về phía Tào Diệp một chút, Tào Diệp duỗi tay xoay màn hình nhỏ, sau đó dùng ngón tay ấn mấy cái nút, tìm được đoạn clip vừa quay, nhấn vào phát.

Trên màn hình nhỏ xuất hiện mặt của Lương Tư Triết, lọn tóc dính nước, bên mặt còn dính giọt nước, Lương Tư Triết vô thức giơ tay lau mặt một cái, ngay sau đó giọng nói của mình cũng vang lên: “Mượn camera làm gì?” Sau khi nói xong Lương Tư Triết trong màn hình lơ đãng nghiêng mặt đi, hơi nghiêng mặt đối diện với ống kính.

Nhìn mình trong trong ống kính, Lương Tư Triết cảm thấy không được tự nhiên, thật sự quá gần, một tí cảm xúc trong ánh mắt cũng có thể bị bắt được, rõ ràng là một động tác nghiêng mặt rất bình thường, trong màn hình lại có thể diễn giải ra hàm nghĩa khác.

“Hiệu quả rất tốt,” Tào Diệp cúi đầu nhìn hình ảnh trên màn hình nhỏ nói, “Anh rất ăn ảnh nè.”

“Thật sao.” Lương Tư Triết thuận miệng nói, anh nhìn mình

trong ống kính, nghĩ thầm hóa ra khi mình nói chuyện với Tào Diệp là như thế à, giữa lông mày đều mang theo ý cười, trông gần như có phần lạ lẫm.

“Nhưng mà, hình như anh hơi sợ ống kính... Chú Dân nói, muốn trông có vẻ tự nhiên trên màn ảnh, nhất định không thể sợ ống kính, bởi vì màn ảnh sẽ phóng to tất cả chi tiết trên mặt, hơi có một chút xiu mất tự nhiên cũng sẽ bị nhìn ra.”

Lúc này hình ảnh trên màn hình chuyển lên mặt Tào Diệp, Lương Tư Triết tiếp tục nhìn màn hình, trên gương mặt kia vẫn mang theo biểu cảm tươi cười như trước đây, nom hoạt bát linh động, so sánh với sự cứng nhắc trước ống kính của mình, Tào Diệp quả thực tự nhiên hơn rất nhiều.

“Đi, chúng ta xuống tầng lấy giá ba chân.” Tào Diệp tắt camera đặt lên giường, kéo Lương Tư Triết đi ra ngoài, vừa đi vừa thuật lại lời phó đạo diện nói ngày đó cho anh nghe, “Muốn tự nhiên đối mặt với ống kính, nhất định phải vượt qua chướng ngại tâm lý thích nghi với nó, xem nó là một người bạn cũ để ở chung... Cách thích nghi nhanh nhất đó là ép buộc mình đối diện với ống kính, tiếp nhận bản thân được ống kính quay ra.

Như vậy khi diễn thử sau này, mới sẽ không bị những người từng diễn trước kia trực tiếp out ra...” Hai người đi đến chỗ rẽ cầu thang tầng một, bước chân Tào Diệp khựng lại, nói được nửa câu thì kinh ngạc thốt lên: “Ơ — Caesar đâu? !”

Trên cây cột trống trơn, nút thông lòng buộc lúc nãy hình như bị gãy ra rồi.

Tào Diệp bước nhanh chạy xuống tầng: “Không phải chạy mất rồi chứ?!”

“Đi ra ngoài hỏi trước đã.” Lương Tư Triết đuổi theo cậu.

Tầng một không có ai, hai người chạy đến cửa, quay đầu nhìn sang hai bên một hồi, không thấy bóng dáng Caesar đâu.

Chủ cửa hàng hoa quả đối diện đang ngồi xổm trên mặt đất cắt dưa hấu, Tào Diệp hỏi một câu: “Chú ơi, vừa rồi có con chó chạy qua đây chú có thấy không?”

“À, có thấy,” Ông chủ ngẩng đầu nhìn họ một cái, “Con chó kia không nhỏ đâu, chạy ra ngoài dọa chú hết hồn,” Ông chủ chỉ về phía đầu đường, “Hình như chạy theo hướng đó.”

Tào Diệp co cẳng chạy theo hướng ông chủ chỉ, cậu chạy rất nhanh, ông chủ hỏi một câu “có ăn dưa hấu không” mà cậu đã chạy ra xa mấy mét rồi.

Chạy đến gần quán bar, bước chân của cậu dừng lại, đi vài bước sau đó dừng tại chỗ.

“Sao vậy?” Lương Tư Triết theo tới, liếc mắt đã thấy Caesar và con chó đất nhỏ màu trắng họ thường cho ăn kia đang làm chuyện bất chính ở góc tường, hai con chó chồng lên nhau run rẩy, đây đúng là... chó đụ.

Lại quay đầu nhìn Tào Diệp, đối phương đứng tại chỗ trợn mắt há mồm, hiển nhiên là bị sốc.

Lương Tư Triết lập tức không nhịn được cười một tiếng, lúc này Tào Diệp mới lấy lại tinh thần, trong biểu cảm tức giận trên mặt còn trộn lẫn một ít xấu hổ, kêu một tiếng: “Caesar!”

Caesar không để ý tới cậu, một lòng động dục với Tiểu Bạch, có mấy lần Tiểu Bạch muốn né ra, nó còn chạy nhanh đuổi theo.

Chắc, Lương Tư Triết thầm nghĩ, Caesar một cái tên khí phách như thế, nhưng bây giờ thoát nhìn không Caesar chút nào cả...

“Em đi gọi nó về.” Tào Diệp cắn răng một cái, muốn tiến lên tách hai con chó ra.

Dáng vẻ của cậu hơi xấu hổ lại hơi lúng túng, khiến Lương Tư Triết nghĩ đến Tào Diệp lần đầu tiên mộng tinh sáng sớm ngày đó, lập tức lại nổi lên tâm tư trêu cậu, anh duỗi tay khoác lên bả vai Tào Diệp, ngăn cậu lại: “Này, đừng đi.”

“Tại sao?” Tào Diệp quay đầu nhìn anh, hỏi một cách khó hiểu.

“Con Caesar nhà cậu...” Lương Tư Triết nghiêng đầu về phía cậu, hạ giọng nghiêm túc nói bên tai cậu, “Vừa nhìn là biết kiềm chế quá lâu, cậu đổi vị trí suy nghĩ xem, nếu là cậu, lúc làm việc có thích bị người khác cắt ngang không?”

Khi nói lời này giọng điệu của Lương Tư Triết rất nghiêm túc, không nghe ra ý nói đùa, Tào Diệp nghe anh nói vậy, thật sự dừng bước lại không đi về phía trước nữa, nhưng cậu mơ hồ cảm



thấy lời này hình như có chỗ nào không đúng.

Vẫn chưa kịp phản ứng lại rốt cuộc không đúng chỗ nào, Lương Tư Triết đã không nhịn được cười lên bên tai cậu, không phát ra tiếng, nhưng mang theo luồng hơi phả lên tai Tào Diệp.

Tào Diệp quay mặt lại, Lương Tư Triết đang nhịn cười đến là vất vả.

Ánh mắt hai người đối diện nhau, thấy dáng vẻ Tào Diệp không biết làm thế nào, Lương Tư Triết lập tức không nhịn được bật cười thành tiếng, vừa cười vừa nâng cánh tay khoác trên bả vai Tào Diệp lên, xoa lưng tung một hồi trên đầu cậu: “Cậu đổi vị trí suy nghĩ thật à...”

Tào Diệp lập tức nổi khùng nói: “Này, tóc đàn ông không thể tùy tiện sờ!”

“Thật không,” Lương Tư Triết thu tay lại cười nói, “Sau này tôi sẽ chú ý.”

“Vậy anh nói phải làm sao?” Tào Diệp xoắn xuýt nhìn hai con chó ở góc tường, “Em thật sự không thể làm gián đoạn chúng nó à?”

Cậu càng xoắn xuýt Lương Tư Triết càng muốn cười, lắc đầu cười bảo: “Tào Diệp cậu đáng yêu quá đi.”

“Cái từ đáng yêu này không thích hợp dùng cho em.” Tào Diệp thở dài nhìn hai con chó, trông có vẻ rất sầu.

“Nhắm mắt làm ngơ thôi,” Thật ra gặp phải chuyện này, Lương Tư Triết cũng không biết làm thế nào, anh quay đầu nhìn nơi khác, nhịn cười nói, “Cậu không nhìn là được mà.”

## Chương 52: Quá Khứ 11

### DTV-EBOOK

Hai người ngồi xồm ở chỗ thoáng mát bên đường, khoe mắt thỉnh thoảng liếc nhìn hai con chó động dục.

“Sao vẫn chưa xong?” Tào Diệp kiểm một cục đá trên mặt đất ném ra, càu nhàu nói.

“Ai biết được.” Lương Tư Triết đứng lên, đến cửa hàng nhỏ đối diện mua hai que kem, đi về đưa cho Tào Diệp một que.

Tào Diệp nhận lấy xé vỏ ra: “Vẫn chưa xong, còn bao lâu nữa...”

Nói đoạn quay đầu liếc nhìn, hai con chó kia vẫn chồng lên nhau lắc túi bụi, ban ngày ban mặt thật là khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Lương Tư Triết cười một tiếng: “Chó nhà cậu mà lại hỏi tôi à?”

“Ê anh nói xem.” Tào Diệp quay sang nhỏ giọng hỏi Lương Tư Triết, “Tiểu Bạch có thể sinh cún con không?”

“Vây cũng không biết chừng.”

“Thế thì là con lai đó...” Tào Diệp quay đầu, lăm bắm với không khí.

Giống chó lai tạp nghe có vẻ tây, Lương Tư Triết lại cười một tiếng.

Ăn hết kem rồi Caesar bên kia mới kết thúc, không cần Tào Diệp đi qua dắt, Caesar đã tự chạy đến, vẫy đuôi ra chiều lấy lòng, còn dùng miệng ngậm xích chó đưa tới trước mặt Tào Diệp.

Lương Tư Triết thầm nghĩ đúng là chó theo chủ, chiêu giả ngoan này lại giống nhau đến ngạc nhiên.

Tào Diệp rất vẻ ghét bỏ cầm lấy dây xích trong miệng Caesar, răn dạy nó: “Mày bị gì thế hả, Tiểu Bạch nhỏ hơn mày nhiều lắm đấy!”

Caesar lại gần muốn nhào lên người cậu, Tào Diệp ngồi xồm lùi lại một bước: “Này này này, mày đừng dụi tao!”

Thấy chủ nhân không thân thiết với mình, Caesar quay đầu lại “gâu” một tiếng lưu luyến không rời với Tiểu Bạch.

Đây là vừa thấy đã yêu... Lương Tư Triết cười nói: “Tôi thấy hai con chó rất tình đầu ý hợp... Thế nào, cậu tính nuôi nó ở đây?”

“Em cũng muốn, nhưng ông nội em không cho, ông nói là mấy ngày nay muốn đi lai giống cho Caesar...” Tào Diệp đang nói, bỗng nhiên quay đầu, “Anh nói chuyện hôm nay sẽ không có ảnh hưởng đúng không!”

“Không đến mức đó...”

“Nếu như nó yêu Tiểu Bạch, vậy còn có thể thành công lai giống với con chó khác không?”

“Vậy thì tặng không Tiểu Bạch cho ông nội cậu.”

“Mày đấy...” Tào Diệp cúi đầu một lời khó nói hết nhìn Caesar vẫy đuôi với cậu, “Sao trước kia tao không nhìn ra mày là loại chó này nhỉ...”

Lương Tư Triết lại cười một hồi, chỉ cần Tào Diệp đối mặt với Caesar là anh lại muốn cười, cái kiểu không nhịn được cười ấy, cậu nhóc này sao đáng yêu thế chứ lì...

Sau khi ăn cơm tối xong, bác tài buổi chiều đưa Tào Diệp đến lái xe tới đón Caesar đi.

Hai người vào phòng, Tào Diệp nhào lên giường nằm sấp nói:

“Có điều hòa hạnh phúc quá độ, người phát minh ra điều hòa thật là vĩ đại.”

“Nhiệt độ này được chưa?” Lương Tư Triết cầm lấy điều khiển điều hòa, hạ nhiệt độ xuống.

“Perfect!” Tào Diệp nói rồi sờ điện thoại, “Em muốn gọi video với mẹ em.”

KTV dưới tầng vẫn chưa đến giờ ồn ào nhất, nhưng tiếng ồn vẫn có thể xuyên qua cửa sổ truyền vào, Tào Diệp đeo tai nghe lên, dựa vào ván giường bắt đầu video với mẹ cậu.

Lương Tư Triết giảm âm lượng TV xuống, xem bộ phim lồng tiếng cũ được chiếu trên CCTV6.

Phim không tính là hấp dẫn, lời Tào Diệp nói bên cạnh không ngừng chui vào tai anh, khiến anh không muốn chú ý cũng khó.

Hình thức ở chung của Tào Diệp và mẹ hoàn toàn khác với Tào Tu Viễn.

Trước đó Lương Tư Triết từng thấy dáng vẻ cậu đối đầu với Tào Tu Viễn, giống như con sư tử nhỏ đang trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, nhưng lúc video với mẹ cậu lại hoàn toàn bất chế độ con non.

Khoảng thời gian ở chung này, cách vài ngày Tào Diệp sẽ gọi điện cho mẹ, nhưng chưa bao giờ gọi điện cho Tào Tu Viễn.

Lương Tư Triết mơ hồ có cảm giác, tình cảm của Tào Diệp đối với Tào Tu Viễn dường như rất mâu thuẫn, vừa khát khao sự gần gũi và quan tâm của Tào Tu Viễn, nhưng cũng sẽ không chủ động đến lấy lòng và tỏ ra ngoan ngoãn với Tào Tu Viễn... Nhưng như thế cũng tốt, nếu Tào Diệp thật sự gọi điện cho Tào Tu Viễn, lời nói dối của mình sợ rằng sẽ nhanh chóng bị vạch trần...

“Mẹ, cho mẹ xem điều hòa bố tìm người lắp cho con,” Tào Diệp đứng trên giường, giơ điện thoại trên tay về phía điều hòa trên tường, “Mấy ngày trước con sắp nóng chết mất!”

“Bố con á, đối xử với con tạm được, mua điểm tâm cho con một lần, còn tìm người đến đây lắp điều hòa, nghe chú Dân nói bây giờ họ đang ở nước ngoài tìm cảnh, chắc cũng rất bận...”

“... Con luyện đàn, thật mà, con còn đeo đàn tới đây,” Tào Diệp nhảy xuống giường, chân trần đi đến bên cạnh bàn, mở hộp đàn lấy đàn violin ra, sau đó một tay cầm điện thoại, một tay xách cổ đàn đi về phía Lương Tư Triết, đưa điện thoại cho anh, “Cầm giúp em.”

Cậu ngồi bên giường Lương Tư Triết, ra dáng bày tư thế kéo đàn violin: “Ngày nào con cũng sẽ luyện đàn, đúng rồi mẹ ơi, giới thiệu cho mẹ một người bạn của con.”

Nói xong cậu để đàn violin sang một bên, ngồi dịch về phía Lương Tư Triết, Lương Tư Triết dịch sang bên cạnh, nhường chỗ cho cậu.

Tào Diệp tháo một bên tai nghe xuống, duỗi tay nhét vào tai

Lương Tư Triết, sau đó cầm điện thoại quay camera về phía hai người họ.

Thấy sắp chào mẹ Tào Diệp, Lương Tư Triết đang dựa vào ván giường thẳng lưng lên, nhìn màn hình rất có lễ phép lên tiếng chào hỏi: “Chào cô ạ...” Nói còn chưa dứt lời, anh nhìn rõ người trong màn hình, lập tức giật mình, “Cô, cô Lê Du?”

Lần đầu tiên anh nhìn thấy Tào Tu Viễn cũng không giật mình như thế – dù sao khi đó anh cũng chưa kịp phản ứng người kia là Tào Tu Viễn.

Nhưng Lê Du thì khác, địa vị của Lê Du trong giới đàn violin không thua gì vị trí của Tào Tu Viễn trong làng điện ảnh Hoa ngữ, anh chẳng thể ngờ sẽ dùng cách này gặp được nghệ sĩ biểu diễn violin bậc thầy mình đã từng kính ngưỡng.

“Chào em Tư Triết,” Lê Du trong video cười ôn hòa với anh, “Lần trước gọi điện thoại với Tiểu Diệp còn nghe nó nhắc đến em, mấy ngày nay thêm phiền toái cho em rồi.”

“Không đâu,” Lương Tư Triết vô thức lại thẳng người lên, “Cậu ấy... rất hiểu chuyện.”

“Em vẫn là một đứa trẻ, lại nói một đứa trẻ khác hiểu chuyện à...” Lê Du cười nói.

Tào Diệp nghiêng đầu sang, cũng nhét mình vào hình ảnh video, tố cáo với Lê Du: “Anh ấy ỷ vào lớn hơn con hai tuổi, lúc nào cũng bảo con gọi anh ấy là anh Tư Triết.” Lê Du cười nói:

“Con nên gọi anh, bạn nhỏ cũng chia lớn nhỏ mà...”

“Hứ, con cứ không gọi đấy, Lương Tư Triết,” Tào Diệp dùng cánh tay ôm lấy cổ Lương Tư Triết, nghiêng mặt nhìn anh, “Em gọi anh một tiếng Lương Tư Triết anh có dám trả lời không?”

Ngay trước mặt Lê Du, Lương Tư Triết ngại thô bạo đẩy cậu ra, chỉ có thể nói với gương mặt rất gần của Tào Diệp: “Cậu là Ngân Giác đại vương à?”

Lê Du cười ngật nghẻo, tưởng chừng như hai người với khí chất nữ thần trước kia nhìn thấy trên TV, vừa cười vừa nói: “Trời, em vất vả rồi Tư Triết...”

Một lát sau Tào Diệp cầm đi động đi, tự nằm trên giường tiếp tục

video với Lê Du, Lương Tư Triết mất một lúc lâu mới bình tĩnh nổi.

Anh không có hứng thú với mấy tin tức của ngành giải trí, từng xem video biểu diễn violin của cô nhưng chưa bao giờ tìm hiểu cuộc sống cá nhân của cô, cho nên đây là lần đầu tiên anh biết chuyện Lê Du và Tào Tu Viễn là vợ chồng.

Lê Du cho người ta cảm giác rất điềm đạm, nhưng cũng mang đến cho người ta sức mạnh yên tâm, Lương Tư Triết phần nào hiểu tại sao Tào Diệp lớn lên có tính cách ngây thơ lại không buồn không lo như bây giờ.

Lê Du hoàn toàn đối xử với cậu như một người bạn nhỏ, cho dù con trai mười lăm mười sáu tuổi đã không được tính là bạn nhỏ đúng nghĩa, nhưng bản tính trẻ con trên người Tào Diệp vẫn được giữ lại một cách hoàn hảo... Bản tính và hoàn cảnh lớn lên hòa hợp vừa đủ, chẳng trách sẽ lớn thành thiếu niên hiếm gặp như thế.

Trai tài gái sắc của giới violin và giới điện ảnh, bảo sao tất cả mọi người ở đoàn phim đều hướng Tào Diệp diễn Tiểu Mẫn, nếu mình là một người nào đó trong đoàn phim, cũng không cách nào cam đoan hoàn toàn lý trí và khách quan, dù sao nhân vật chính sinh ra vì Tào Diệp mà...

Mấy phút sau Tào Diệp tắt video, cậu ném điện thoại sang bên cạnh, giơ tay vỗ cái “bộp” lên cánh tay, sau đó cho Lương Tư Triết xem xác con muỗi trong lòng bàn tay, “Lại có muỗi!”

“Ừ, buổi chiều mở cửa sổ một lúc.” Lương Tư Triết nhìn thoáng qua rồi cầm lấy điều khiển từ xa tăng âm lượng TV lên.

Tào Diệp chạy đến phòng vệ sinh rửa tay, nói vọng ra qua bức tường ngăn: “A... sớm biết em đã không đứng dưới tầng gọi anh! Còn nước hoa không?”

“Hết rồi.” Một lần cậu dùng non nửa chai, xài hết từ lâu rồi.

Tào Diệp đi ra khỏi phòng vệ sinh, đứng ở cuối giường hỏi Lương Tư Triết: “Nhang muỗi thì sao?”

“Dùng hết rồi.” Cửa hàng nhỏ dưới tầng sau buổi sáng đã đóng cửa, lúc này chẳng có chỗ nào để mua nhang muỗi.

“Em thật sự bị cắn nhiều nốt lắm, anh không bị cắn à?”

“Không có...” Lương Tư Triết cúi đầu nhìn cánh tay trần trụi của mình.

Tào Diệp gãi nốt muỗi trên cánh tay: “Tại sao muỗi không đốt anh?”

“Không biết... chắc chúng nó đều chạy tới cắn cậu.”

Tào Diệp phát điên “A” một tiếng, giơ tay lại vỗ một cái lên cánh tay, cúi đầu nhìn cánh tay của mình, đếm: “Em bị cắn ba nốt nổi!”

Lại gãi sau lưng mình, quay đầu nhìn rồi lập tức điên hơn: “Tại sao trên người mặc quần áo cũng bị đốt!”

Bởi vì vừa rồi cậu nằm sắp lộ ra một đoạn eo.

Lương Tư Triết trầm nói.

Tào Diệp đấu trí đấu dũng với con muỗi tròn nửa tiếng, chạy khắp phòng đập muỗi, nhưng mấy con muỗi hình như hút máu no rồi, vô cùng nhạy bén linh hoạt, cậu hơi lại gần, vẫn chưa kịp giơ tay đã bay mất.

“Thôi,” Nửa tiếng sau cậu ngồi bên giường cam chịu nói, “No vỡ bụng chúng nó đi.”

Lương Tư Triết cười một tiếng: “Cậu hoạt động nhiều chúng nó sẽ không cắn cậu?”

“Vậy lúc em ngủ phải làm sao?”

“Hạ nhiệt độ điều hòa xuống tí nữa, cậu đắp kín chăn ngủ đi.”

“Ồ.” Tào Diệp đáp, “Em thăm quá đi, có phải em tương đương với máy đuổi muỗi hình người của anh không?”

“Có lẽ là thật.” Lương Tư Triết cười nói.

Cách nói này của Tào Diệp rất thích hợp, trước kia mặc dù mình không thu hút muỗi, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ bị cắn một hai nốt, ở chung với Tào Diệp, thế mà không bị cắn nốt nào.

Anh nghĩ ngợi rồi hỏi: “Trên sân thượng còn lại một ít nhang muỗi, muốn lên không?”

“Đi!” Tào Diệp nói mà không hề nghĩ ngợi gì.

Lúc xuống giường nhìn thoáng qua đàn violin Tào Diệp vừa đặt trên giường, Lương Tư Triết có ý tưởng, vừa định mở miệng thì Tào Diệp cầm đàn violin trước: “Chúng ta đeo cái đàn này lên luôn.”

“Được.” Lương Tư Triết nói.

Tào Diệp bỏ đàn vào trong hộp đàn: “Có thể dùng cần câu câu lên nhỉ.”

“Đừng... cứ đeo trên lưng đi.” Đàn này trông có giá trị không nhỏ.

“À,” Tào Diệp nói, “Được thôi.”

Kéo cửa sổ ra trèo lên bệ cửa sổ, Lương Tư Triết trong phòng đưa đàn cho cậu, sau đó mình đi đằng sau, leo ra ngoài rồi đóng chặt cửa sổ.

Trên sân thượng vẫn yên tĩnh như trước kia, đêm nay Lương Tư Triết không ngồi ở rìa sân thượng nữa, anh cầm lấy tờ báo cũ lót dưới người, ngồi xuống ngẩng đầu nhìn Tào Diệp: “Nếu đã có đàn violin, vậy kéo một bài cho tôi nghe đi?”

“Muốn nghe thật à?” Tào Diệp giơ tay gỡ tóc.

“Cậu mang đàn violin tới, hẳn phải biết mình chạy không thoát trình tự này chứ?” Lương Tư Triết cười nhìn cậu, “Đàn đi.”

Tay trái Tào Diệp xách cổ đàn, tay phải cầm cây vĩ: “Anh nhìn em như vậy, bỗng nhiên em hơi căng thẳng.”

“Căng thẳng gì hả,” Lương Tư Triết bị câu nói này của cậu chọc cười, “Mẹ cậu là Lê Du, cậu cũng dám đàn trước mặt cô ấy rồi, còn không dám trước mặt tôi à?”

“Ờ, khác nhau đó, được thôi...” Tào Diệp đỡ đàn violin trên vai trái, tay phải cầm cây vĩ đặt nhẹ lên, nhìn Lương Tư Triết, “Kéo bài nào?”

Cậu vừa bày ra tư thế này, hoàn toàn khác với công tử bột cười hi hi ha ha ngày thường, Lương Tư Triết nhìn cậu, ngẫm nghĩ rồi nói: “Bài lần trước cậu nghe đi, Devil’s Trill.”

“Bài đấy khó lắm!” Tào Diệp lập tức la lên, “Có thể chọn bài đơn giản hơn không...”

“Thử xem sao, đàn đi.” Lương Tư Triết cười bảo.

“Được rồi...” Tào Diệp thỏa hiệp nói.

Tiếng nhạc violin uyển chuyển vang lên trong màn đêm, thiếu



niên hơi quay đầu, tóc tung bay theo động tác kéo dây đàn, Tào Diệp nghiêm túc hẳn, trên gương mặt hiện lên vẻ trầm lặng hiếm gặp.

“Devil’s Trill”, trước khi xảy ra chuyện Lương Tư Triết thích kéo bài này nhất, nó được gọi là ca khúc khoe kỹ thuật, trong quá trình biểu diễn liên quan đến rất nhiều kỹ thuật như spiccato (nảy cung), trượt dây, martele (gõ cung), trill (âm rung), cọ dây, âm bội đôi, anh thích cảm giác hoàn toàn đắm chìm trong đó, tất cả sự chú ý đều tập trung vào cảm giác trên violin.

Lương Tư Triết nhìn Tào Diệp chăm chú, anh nghĩ khúc nhạc này vào tay Tào Diệp, được cậu chơi theo một phong cách hoàn toàn khác mình, một vài nơi có kỹ thuật rất khó bị cậu đơn giản hóa kéo qua, nhưng một số nơi khác cậu lại tự tăng thêm tremolo, nếu bảo anh đánh giá, có lẽ là... luyện tập chưa đủ, nhưng có thừa trí thông minh, giống như cảm giác bản thân Tào Diệp mang đến cho anh vậy.

Bài hát rất dài, Tào Diệp kéo một đoạn thì dừng lại, bàn tay cầm cây vĩ buông xuống, nhìn Lương Tư Triết, biểu cảm trên mặt hơi hồi hộp lại hơi chờ mong: “Kéo đến đây thôi, có ổn không?”

Lần đầu tiên Lương Tư Triết nhìn thấy biểu cảm căng thẳng trên mặt cậu, anh nhìn Tào Diệp cười nói: “Tôi cảm thấy rất hay, cậu thêm tremolo vào đúng không?”

(vê – Tremolo: một trong các kỹ thuật kéo violin)

“Ừm...” Tào Diệp hơi xấu hổ nói, “Có lúc không tự giác cứ thêm vào, có thêm nhiều lắm không?”

“Không đâu, tôi cảm thấy rất tốt, thêm vừa đủ.”

“Anh thế này giống giáo viên phê bình em...” Tào Diệp lấy đàn xuống khỏi vai, thở phào một cái, “Tại sao nhìn anh khiến em kéo violin bị căng thẳng?”

Lương Tư Triết cười nói, “Sao tôi biết được...”

Tào Diệp nghĩ ngợi rồi tự phân tích, “Có thể là anh không lớn hơn em nhiều, sau đó lại giỏi hơn em rất nhiều.”

“Tôi lớn hơn cậu hai tuổi được chưa? Vả lại, tôi cũng chưa chắc giỏi hơn cậu bao nhiêu, trình độ ngang nhau.”

“Sao có thể, anh là trưởng dàn nhạc!”

Lương Tư Triết liếc cậu một cái hỏi: “Bọn Mục Kha nói với cậu?”  
“Ừm...”

“Họ còn nói gì với cậu?”

“Cái khác thì không có, chỉ nói anh rất giỏi, hô mưa gọi gió ở trường trung học âm nhạc trực thuộc.”

“Hô mưa gọi gió?” Lương Tư Triết nghe được miêu tả này cảm thấy hơi buồn cười, “Cô ấy nói vậy?”

“Em tự tổng kết...”

“À, hoàng tử nhỏ thành ngữ.” Lương Tư Triết cười nói.

“Vậy... anh có muốn thử không?” Tào Diệp ngồi xổm trước mặt Lương Tư Triết, đưa đàn violin và cây vĩ đến trước mặt anh, “Kéo một bài đơn giản thử xem?”

Lần nữa chơi đàn violin ngay trước mặt người khác, Lương Tư Triết chưa bao giờ nghĩ đến cảnh này, nhưng có lẽ không khí tối nay thật sự rất tốt, anh ma xui quỷ khiến nhận lấy cây đàn violin kia, ngay cả bản thân cũng chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ cảm thấy thoải mái khi cầm violin một lần nữa.

Mùi gỗ tùng thoang thoảng của đàn violin bay vào mũi, cây vĩ chạm vào dây đàn, cảm giác quen thuộc đã lâu len lỏi giữa ngón tay cứng ngắc, ngón tay Lương Tư Triết cử động, đó là phản ứng vô thức được hình thành trong mười mấy năm qua không ngừng luyện tập của anh, một phản xạ thần kinh theo bản năng.

Nhưng lúc này anh rất tỉnh táo biết rằng mình không thể chơi một bài nhạc một cách trôi chảy được nữa.

Tiếp theo anh kinh ngạc phát hiện, mình ấy thế mà đã có thể bình tĩnh chấp nhận sự thật này, giống như lúc này đây anh rất bình tĩnh cầm lấy đàn violin của Tào Diệp vậy.

Giây phút này anh nhận ra, cây đàn violin thật sự trở thành một vết sẹo trên người anh, trong những ngày đêm anh và Tào Diệp ở chung, lớp vảy rất dày, vén lên sẽ chảy máu ồ ạt kia trong bất tri bất giác đã rút đi, dần dần khép lại thành một vết sẹo trơn nhẵn, mềm mại, tùy ý chạm vào sẽ không khiến anh cảm thấy đau đớn nữa.

Quá trình khó khăn này lại quá độ một cách nhẹ nhàng không dễ dàng phát hiện ra, thật sự là thần kỳ.

“Kéo bài gì được?” Lương Tư Triết nhìn Tào Diệp, hỏi cùng câu hỏi vừa rồi của cậu, anh ngẫm nghĩ cười bảo, “Kéo bài Ngôi sao nhỏ cậu dạy tôi.”

Ngón tay trái không linh hoạt cho lắm, nhưng không sao, Lương Tư Triết biết rằng chơi bài hát này tẻ đến đâu cũng không thành vấn đề.

Lần lượt từng nốt nhạc được anh dùng ngón tay trái trúc trắc nhấn ra, lần này Tào Diệp không hát theo, cậu ngồi xồm trước mặt Lương Tư Triết nhìn anh, trong đôi mắt hơi cong phản chiếu ánh trăng sáng đêm nay.

Trong đầu Lương Tư Triết hiện lên âm sắc khi cậu hát bài này, trong trẻo mà sạch sẽ, lời bài hát đó hát như thế nào nhỉ? À —

“Up above the world so high, like a diamond in the sky.”

Ở tí trên cao của thế giới này, cậu như viên kim cương giữa bầu trời.

## Chương 53: Quá Khứ 12

### DTV-EBOOK

Buổi tối tắt đèn, Tào Diệp nằm trên giường lăn qua lăn lại, bị muỗi quấy nhiễu phiền kinh khủng, làm thế nào cũng không ngủ được.

Cơ thể quẩn trong chăn mát lạnh, nhưng muỗi cứ vo ve bay tới bay lui bên tai cậu, không yên tĩnh lấy một giây đồng hồ.

“Lương Tư Triết...” Ngủ cũng không ngủ được, cậu nhỏ giọng gọi Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết nghe cậu lăn qua lăn lại trên giường bên cạnh giống như rán bánh bao, khó khăn lắm mới lim dim ngủ, lúc sắp chìm vào mộng đẹp thì nghe thấy Tào Diệp gọi tên mình như muỗi kêu.

“Ừm?” Anh nhắm mắt mơ mơ màng màng đáp lại.

“Anh cũng chưa ngủ à...” Giọng Tào Diệp to hơn.

“Ừm...” Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, cơ thể ấm áp đột nhiên chen tới, Lương Tư Triết mở mắt ra nhìn, Tào Diệp ôm gối và chăn sang đây rồi.

“Sao vậy?” Lương Tư Triết hỏi bằng giọng hơi khàn.

“Không thể để một mình em bị muỗi quấy được hì hì...” Tào Diệp xấu xa lại gần, “Anh Tư Triết, anh phải cảm nhận uy lực của muỗi cùng với em... Dịch sang bên kia tí, em muốn ngủ chung với anh.”

“Cậu ngủ chung với tôi, người bị cắn vẫn là cậu.” Lương Tư Triết nói vậy nhưng vẫn dịch vào tường, nhường chỗ cho cậu.

Tào Diệp đã để gối nằm ngang, dùng chăn quăn người chặt chẽ:

“Em đắp kín chăn mà, sẽ không cắn em, chỉ quấy rầy hai chúng ta thôi... anh nghe thấy không?”

“Ừ, nghe thấy rồi,” Lương Tư Triết bị cậu làm ồn hết buồn ngủ luôn, bên tai thật sự vang lên tiếng muỗi vo ve, “Hiệu quả ngay

lập tức.”

“Hì hì hì.” Tào Diệp đắc ý cười, còn rất vui vẻ.

“Hài lòng chưa?” Lương Tư Triết hỏi.

“Cũng được... trên người anh có mùi dừa.”

“Mùi dầu gội đầu... không phải trên người cậu cũng thế à?”

Tào Diệp luồn ngón tay vào tóc mình cào cào, sau đó đặt dưới mũi ngửi: “Hình như có, có lẽ tóc anh dài, dùng dầu gội đầu nhiều hơn em.”

“Chắc vậy.” Lương Tư Triết đáp, duỗi tay ra từ trong chăn mùa hè, sờ lên tóc cậu, sau đó rút tay về.

“Này anh lại sờ đầu em!” Tào Diệp ngẩng đầu lên khỏi gối.

“Ừ, sờ một cái, muốn đánh nhau hả?” Lương Tư Triết khẽ cười nói, dứt khoát thò tay ra đặt lên tóc cậu, xúc cảm rất tốt, tốt hơn Tiểu Bạch nhiều.

Tào Diệp hất tay anh ra, “Anh suốt ngày sờ đầu em em sẽ không cao lên được.”

“Cậu cao thế là được rồi.”

“Không được, anh không biết Trì Minh nghiêu cao hơn em à? Em phải cao thật cao mới được.”

“Cậu ta cao bao nhiêu?”

“Nó đã một mét tám rồi.”

“À bằng tôi, còn cậu?”

“Em còn thiếu một centimet.”

“Cao quá cũng không tốt,” Lương Tư Triết lại đặt tay lên tóc cậu, ấn đầu xoa nhẹ hai cái, cười nói, “Tôi trì hoãn giúp cậu.”

“Anh bỏ tay ra!” Tào Diệp lại kéo tay anh ra, “Nếu em không cao được là tại anh hết.”

Lương Tư Triết cười rút tay về, không đặt lên đầu Tào Diệp nữa, cười đủ mới nhắm mắt lại, chuẩn bị ủ cơn buồn ngủ.

“Anh muốn ngủ à?” Một lát sau Tào Diệp lại nói.

“Cậu vẫn chưa ngủ?”

“Em không ngủ được, chả buồn ngủ tí nào... chúng ta trò chuyện đi, anh xoay lại.”

“Trò chuyện gì?” Lương Tư Triết lại mở mắt ra, trở mình nhìn Tào Diệp, “Mấy ngày nay ra ngoài chơi vui không?”

“Tạm được... Lâm Ngạn suốt ngày dẫn bọn em đến quán bar của anh ấy, ồn ào quá, tai em sắp điếc luôn rồi.”

“Cậu không thích đến?”

“Chán chết, hơn nữa...” Mặc dù trong phòng chỉ có hai người họ, nhưng Tào Diệp vẫn nhỏ giọng, “Đó là gay bar.”

Lương Tư Triết nghi ngờ mình nghe không rõ: “... Cái gì bar?”

“Gay bar,” giọng Tào Diệp lớn hơn, cậu lại gần Lương Tư Triết, lại thấp giọng, “Lén nói cho anh, Lâm Ngạn thích con trai.”

Giọng nói của cậu giảm rất thấp, giống như đang kể bí mật, khoảng cách quá gần, hơi thở nói chuyện vì thế phả lên mặt Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết không nói gì, anh cảm thấy trong lòng có một cảm giác rất kỳ lạ nổi lên, ngực như có một dây đàn mảnh kéo rất căng, bị giọng điệu thần bí của Tào Diệp khẽ gảy một cái, vang lên một tiếng “tưng” nhỏ.

Dư âm rung lên theo nhịp tim trong cơ thể, tích tắc đó ngực như thể cũng bị chấn động tê rần.

Cảm giác kỳ lạ đó là gì nhỉ? Lương Tư Triết theo bản năng không dám nghiên cứu sâu đến cùng, anh dần cảm giác kỳ lạ này xuống, lật người nằm ngang: “Sao cậu biết?”

“Anh đừng quay sang chỗ khác... Em thấy bạn trai của anh rồi, trông như con gái ý.”

“À...” Lương Tư Triết nói, nhưng vẫn không xoay người, duy trì tư thế nằm ngang.

“Bạn trai của anh ấy thảm lắm.”

“Ừm?”

“Hình như bạn trai của Lâm Ngạn ký hợp đồng nghệ sĩ với công ty của anh trai Lâm Ngạn, đợt trước vừa nhận được tài nguyên phim, cũng sắp bấm máy rồi, không biết sao hai người họ bị phát hiện, anh trai Lâm Ngạn dưới cơn nóng giận đã quấy nhiễu tài nguyên, bạn trai của Lâm Ngạn cũng bị đóng băng... có phải thảm lắm không?”

“Rất thảm... Lâm Ngạn là ai?”

“Là... người gọi anh là bé người đẹp ấy.”

“À, nghe trong điện thoại hẳn rất vui vẻ mà.”

“Đúng rồi, anh ấy cũng không xem là chuyện to tát, kể rõ ràng cho em nghe, sau khi em nghe xong cũng không muốn làm bạn với anh ấy nữa...”

“Ngày đó cậu còn chơi cùng hẳn kia mà?”

“Ừm, đúng thế, em nghĩ vậy thôi... nhưng mà, anh ấy đối xử với em rất tốt,” Tào Diệp thở dài, nói rất xoắn xuýt, “Mâu thuẫn quá đi... Em không thể cắt đứt với Lâm Ngạn vì chuyện của anh ấy và bạn trai anh ấy, vậy cũng khó hiểu quá.”

“Hắn đối xử với cậu rất tốt? Tốt như thế nào?”

“Anh ấy á, em biết anh ấy từ khi còn bé, anh ấy lớn hơn em ba tuổi, giống như anh trai của em vậy, cái gì cũng mua cho em, mặc dù có lúc độc miệng, nhưng thật ra luôn nhường em... Cụ thể em cũng không nói rõ được, tóm lại anh ấy đối xử với em rất tốt.”

“Hắn...” Lương Tư Triết dừng một lát, lưỡng lự mở miệng, “Liệu có ý gì với cậu không?”

“Sao có thể?!” Đầu Tào Diệp nháy mắt bắn lên khỏi gối, “Anh đừng bỏ bom em, da gà da vịt của em bị anh bỏ bom nổi lên rồi.” Lương Tư Triết: “.

.

”

“Thật đấy, anh sờ xem,” Tào Diệp lần mò bàn tay anh, chạm vào cánh tay mình, “Sờ được chưa?”

“Ừ...” Thật ra không sờ được, chỉ cảm thấy đầu ngón tay chạm vào da thịt ấm áp, hơi trơn, Lương Tư Triết rút tay về, không tự giác vê ngón tay.

“Hình như anh sờ vào nốt muỗi của em rồi, ngứa quá...” Tào Diệp nằm lại xuống gối, dùng ngón tay gãi gãi cánh tay, tiếp tục lời nói vừa rồi, “Anh ấy đối xử với mấy người bạn đều rất tốt, không chỉ đối với em... Vả lại, anh ấy chỉ thích kiểu con trai trông giống con gái, cho nên em cảm thấy anh ấy vẫn thích con gái.”

“Ờ...”

“Hì hì hì, anh Tư Triết, anh thích kiểu con gái như nào?” Tào Diệp càng trò chuyện càng hăng, xích lại gần hỏi Lương Tư Triết.

“Tôi à...” Lương Tư Triết bỗng dừng một lát, giơ một tay lên, mu bàn tay đặt lên mắt, mở miệng nói trong đêm tối, “Sao cậu biết tôi thích con gái?”

“Hả?” Lần này Tào Diệp hoàn toàn ngồi bật dậy, “Anh cũng thích con trai?!”

Cho dù không nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tào Diệp, cũng có thể tưởng tượng dáng vẻ giật nảy mình của cậu ở trong đầu, mắt tròn tròn, trong bóng đêm có vẻ rất sáng, trông hơi ngu ngơ, nhưng rất sinh động.

Trong đầu Lương Tư Triết phác họa ra dáng vẻ lúc này của cậu, mu bàn tay vẫn che lên mắt, khóe miệng bên dưới hơi cong lên: “Cậu tin thật à?”

“À, anh lừa em...” Tào Diệp thở phào nhẹ nhõm, “Dọa em hết hồn, anh làm hại em tối nay lúc ngạc nhiên lúc sợ hãi.”

Lương Tư Triết cười một tiếng: “Cậu cũng biết cậu lúc ngạc nhiên lúc sợ hãi(1).”

(1) gốc nhất kinh nhất sợ 一惊一乍: chỉ tinh thần của một người đang quá lo lắng hay phấn khích, hành vi thường hay phóng đại, làm mọi người sợ hãi

“Còn không phải tại anh hết!” Tào Diệp lại nằm xuống, “Nếu anh thích con trai, em sẽ không ngủ chung với anh.”

“Lâm Ngạn thích con trai chẳng phải cậu vẫn chơi vui vẻ với hắn sao?”

“Chơi là có thể chơi cùng nhau, dù sao anh ấy cũng không thích em, nhưng ngủ chung cứ cảm thấy kỳ lạ... Hơn nữa, Lâm Ngạn thích con gái, và con trai nhìn giống con gái, cho nên em nghĩ anh ấy vẫn thích con gái.”

Lương Tư Triết “À” một tiếng.

“Sao anh không hỏi em thích kiểu con gái như thế nào?”

“Cậu nói đi.”

“Em thích giống như anh...” Tào Diệp cố ý dừng lại, đợi Lương Tư Triết có phản ứng quá độ giống mình vừa rồi.



Nhưng Lương Tư Triết xem ra không có phản ứng chút nào.

“Con gái xinh xẻo.” Tào Diệp tự giác mắt mặt tiếp tục trò đùa vô vị của mình, “Này, sao anh chẳng có phản ứng gì vậy?”

“Tôi biết ngay, trò này cũ rồi.” Lương Tư Triết bỏ tay ra khỏi mắt, nhắm mắt cười nói.

“Em cũng thấy vậy.” Tào Diệp mắt húng đáp.

“Mau ngủ đi.”

“À... đợi tí,” Tào Diệp vừa nhắm mắt lại, mấy giây sau lại mở miệng nói, “Em lại nghĩ ra một khả năng khác mà chúng ta có thể gặp nhau.”

“Hửm?”

“Dựa theo quỹ đạo ban đầu, anh chơi violin giỏi như thế, nói không chừng ngày nào đó ra nước ngoài biểu diễn, sẽ có cơ hội chung sân khấu với mẹ em, còn em, thỉnh thoảng em cũng sẽ đi xem buổi biểu diễn của mẹ em, sau khi buổi biểu diễn kết thúc em sẽ ra sau sân khấu tìm mẹ.

Chắc chắn mẹ em rất thích anh, cho nên mẹ sẽ giới thiệu chúng ta làm quen, sau đó chúng ta trò chuyện, trò chuyện rất vui vẻ, thế là trở thành bạn thân, tình ~”

Lương Tư Triết cười một tiếng, rất có ăn ý nói tiếp: “Số phận lại trùng hợp.”

“Ừm, bây giờ có thể ngủ rồi.” Tào Diệp cũng nhắm mắt lại, yên tĩnh một lát, lại nhỏ giọng nói, “O o o o o, anh có nghe muỗi kêu không?”

“Có.”

“Vậy là tốt rồi,” Tào Diệp nhắm mắt cười lên, vui vẻ vì kế hoạch của mình đã đạt được, “Ngủ ngon, Lương Tư Triết.”

“Ngủ ngon.” Lương Tư Triết nói xong mở mắt ra trong bóng tối. Trong phòng đen như mực, màn hình nhỏ của điều hòa hiển thị nhiệt độ đã điều chỉnh, trong bóng đêm phát ra ánh sáng màu xanh lam.

Tào Diệp nói “Ngủ ngon” xong, không bao lâu đã ngủ say, điều hòa im lặng đưa gió mát, không có tạp âm vù vù của quạt điện, tiếng hít thở từ từ chậm chậm của thiếu niên nghe vô cùng rõ

ràng.

Nhưng Lương Tư Triết trước đó sắp ngủ, lúc này lại nổi lòng khó yên, không buồn ngủ chút nào.

“Lâm Ngạn thích con trai.” Tiếng nói rất khẽ của Tào Diệp lại vang lên bên tai, ngay cả luồng hơi thổi lên mặt dường như vẫn có thể cảm nhận được.

Chỗ sâu trong não, một cảm xúc lạ lẫm và mãnh liệt rục rà rục rịch, giống như chỉ cần tiếp tục suy nghĩ kỹ càng theo câu nói kia, mở ra lớp giấy bóng kính che phủ trên đó, bọn chúng sẽ đổ toàn bộ ra.

Lương Tư Triết có một dự cảm mãnh liệt, một khi những cảm xúc kia tràn ra ngoài, mình sẽ bị nuốt hết vào một cách nhanh chóng, hoàn toàn, không thể phản kháng.

Nó gần như là cơ chế dự báo phát động cảm xúc của anh, khiến anh không dám tiếp tục nghĩ sâu, ngón tay của anh không tự giác cuộn lại.

Anh trở mình, nằm nghiêng đối mặt với vách tường, đưa lưng về phía Tào Diệp, ép buộc bản thân không để ý đến cảm xúc này nữa.

Một thân một mình, không biết làm sao, tai vạ khó tránh...

Trong một năm trước anh đã nếm đủ những cảm xúc này, anh đã luyện được bản lĩnh niêm phong cảm xúc của mình lại ngã vào giấc mơ nặng nề.

Lần này cũng giống vậy, anh xóa sạch mọi suy nghĩ khỏi não, chỉ để lại bóng tối vô vận không bờ bến, ép buộc bản thân đi vào giấc ngủ.

## Chương 54: Quá Khứ 13

### DTV-EBOOK

Sáng hôm sau Lương Tư Triết dậy trước, nhắm mắt trở mình nằm ngửa thì một chân đụng phải đầu gối co lên của Tào Diệp, anh mở bừng mắt, phản ứng lại tối qua Tào Diệp ngủ trên giường mình.

Tào Diệp vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng đối mặt với mình tối hôm qua, cũng không biết trong lúc ngủ có đổi tư thế không, nhưng cái chần quăn chặt trước khi ngủ lại không thấy đâu cả, có lẽ nửa đêm bị cậu đạp xuống đất rồi, còn có thể nhìn thấy hai nốt muỗi vừa mới chích ra trên đầu gối trần trụi dưới quần đùi. Tào Diệp ngủ rất say, hơi thở kéo dài.

Ban đêm chính nhiệt độ của điều hòa hơi thấp, lúc ngủ Lương Tư Triết mặc áo ba lỗ cotton đen, bả vai lộ ra ngoài hơi lạnh, hơi thở của Tào Diệp phả lên trên, một khu vực nhỏ đó có vẻ ấm áp lạ thường.

Ánh mắt Lương Tư Triết rơi xuống mặt Tào Diệp, Tào Diệp ngủ mặt hơi hồng, lông mi che ở mí mắt dưới giống một cánh quạt nhỏ, mũi hấp háy rất nhỏ theo hô hấp nặng nề.

Con trai độc nhất của Tào Tu Viễn và Lê Du, Lương Tư Triết nghĩ, đúng là cậu chủ nhỏ danh xứng với thực...

Nhỏ hơn mình hai tuổi, vẫn là một đứa trẻ.

Nhưng... ánh mắt anh không tự chủ được liếc một cái xuống dưới, bên trên đầu gối co lại của thiếu niên rõ ràng phồng lên, trên quần đùi cotton thấm ra một mảng nhỏ vệt nước.

— “Lâm Ngạn thích con trai.” Lời này lại vang lên bên tai.

Lương Tư Triết không nhìn nữa giống như bị điện giật, chống giường ngồi dậy.

Anh giơ tay dụi mắt, chờ ra nhìn không khí một lúc.  
Cũng không thích con trai đúng không.  
Chẳng phải là bạn bè chơi rất vui vẻ sao?  
Trước kia đều tiếp xúc với nam sinh cùng tuổi ở trường âm nhạc trực thuộc, bởi vì Tào Diệp còn nhỏ tuổi, tính cách lại hơi ngây thơ, cho nên mới cảm thấy khác thường...  
Thế mà nghĩ đến loại chuyện này... bị điên rồi hả?  
Đang nghĩ những điều này, ngang hông bỗng nhiên bị cọ nhẹ mấy cái, Lương Tư Triết quay đầu lại, Tào Diệp cũng tỉnh dậy, đang còn buồn ngủ cười với anh, nói với giọng khàn: “Sao anh không sợ nhột?”  
“Không cảm thấy nhột,” Lương Tư Triết duỗi tay gỡ đại hai cái trên eo cậu, “Cậu thử là biết...”  
Nói còn chưa dứt lời, Tào Diệp đã cuộn người lại giống như phản xạ có điều kiện, cười ha ha tránh ra sau: “Này anh đừng gỡ em, em sợ nhột!”

“Nhột không?” Lương Tư Triết lại gỡ hai cái.  
“Nhột nhột nhột,” Tào Diệp cười không dừng được, “Đừng gỡ nữa, em sắp rơi xuống giường rồi.”  
Cậu cười ngặt nghẽo, Lương Tư Triết cũng không nhịn được cười theo cậu.  
Tào Diệp thấy anh rút tay về thì dịch mép giường vào, lại thử duỗi tay gỡ Lương Tư Triết, “Anh thật sự không sợ nhột à?”  
“Không cảm thấy nhột lắm,” Lương Tư Triết xuống giường, “Tôi đi rửa mặt.”  
Nước lạnh hắt lên mặt, Lương Tư Triết thầm nghĩ tại sao mình lại bắt đầu nghĩ vớ vẩn.

Tào Diệp cũng lắm là một đứa trẻ chưa định tính, mình nhìn cậu ấy, giống như Lâm Ngạn nhìn cậu ấy trong lời Tào Diệp nói, bởi vì xem cậu ấy là một người anh em, cho nên mới muốn đối xử tốt với cậu ấy, trừ cái đó ra thì không còn gì khác.  
Huống chi sau khi rời khỏi phố Nhân Tứ, không nói đến Tào Diệp sẽ nhớ mình bao lâu, ngay cả bản thân mình sẽ nhớ Tào Diệp bao lâu cũng chưa biết.

Từ trước đến nay anh không quá quen với chuyện giao tiếp, trước kia lúc chia lớp hoặc tốt nghiệp, bạn học cùng lớp có người buồn bã, có người không nỡ, có người khóc bù lu bù loa, anh đều không có cảm giác gì, có lẽ lần này cũng vậy. Cho dù bây giờ nghĩ rằng không nỡ rời khỏi phố Nhân Tú, nhưng lúc thật sự lẻ loi một mình, có lẽ lại nhanh chóng thích nghi với cuộc sống độc thân, cứ... tận hưởng lạc thú trước mặt đi, đừng nghĩ nhiều như vậy.

Lương Tư Triết đứng thẳng người, cầm lấy khăn mặt sạch sẽ đắp lên mặt mình.

Lương Tư Triết đẩy cửa ra khỏi phòng vệ sinh, Tào Diệp đang ngồi xổm trên mặt đất, hình như đã tìm được gì đó trong ba lô mang về từ hôm qua, đang cúi đầu mày mò.

“Làm gì đó?” Lương Tư Triết liếc cậu một cái, thuận miệng hỏi.

Tào Diệp giơ đồ chơi nhỏ trong tay lên với anh: “Xem cái này.”

“Đây là gì... cũng là camera?”

“Ừ, loại cầm tay, cái này dùng tiện hơn, nhưng bắt giữ chi tiết không được như cái chuyên nghiệp.” Một tay Tào Diệp giơ camera cầm tay lên, đi tới bên giường ngồi xuống, quay Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết đang căn dây buộc tóc, dùng tay nắm tóc, thấy cậu tới đây, anh lấy dây thun xuống vừa buộc tóc vừa cười nói: “Cũng không cần quay mọi thứ chứ.”

“Muốn quay cái gì thì quay cái đó,” Tào Diệp giải thích đằng sau ống kính, “Cái này dùng để quay cảnh sinh hoạt, cái chuyên nghiệp kia dùng để quay cảnh kịch bản, so sánh hai hình ảnh với nhau, sẽ biết mất tự nhiên ở chỗ nào.” Thật ra lời này cậu tự nói mò, cậu chỉ cảm thấy động tác buộc tóc của Lương Tư Triết rất đẹp, không quay lại được khá là đáng tiếc.

“Được thôi.” Lương Tư Triết buộc tóc xong cười nói.

Anh không hiểu quá trình đóng phim điện ảnh, cũng không biết quá trình bồi dưỡng diễn viên, Tào Diệp nói gì anh nghe đó.

Sau đó Tào Diệp đi đâu cũng mang theo camera cầm tay này, quay lúc ăn cơm, quay lúc đi tản bộ, quay lúc trêu chó.

Có một lần Lương Tư Triết vào phòng vệ sinh xả nước, lúc đẩy cửa đi ra Tào Diệp đang dựa vào tường chờ đợi, giờ camera quay mình.

Lương Tư Triết: "... Cái này cũng phải quay?"

"Muốn quay," Tào Diệp làm như có thật, "Biểu cảm và thần thái trước khi đi tè và sau khi đi tè chắc chắn khác nhau, so sánh chi tiết cuộc sống này quan trọng nhất."

"... Cậu không lừa tôi?" Lương Tư Triết con ngón tay, gõ một cái lên trán cậu.

"Úi," Tào Diệp la lên, giơ tay xoa trán, "Anh không tin thì tự so sánh xem!"

"Tôi không so."

"Anh thật sự phải so," Tào Diệp cười xích lại gần, vòng qua cổ Lương Tư Triết từ phía sau, giơ hình ảnh camera quay được lên trước mặt anh, "Anh xem lúc đi ra biểu cảm thả lỏng hơn, lúc đi vào..."

"Muốn bị đánh phải không?" Lương Tư Triết duỗi tay cầm lấy camera, cúi đầu dùng ngón tay nhấn nút tìm phát lại, "Xóa đoạn này đi."

"Anh không thể xấu hổ đâu anh Tư Triết," Tào Diệp lại giành lấy camera từ trong tay anh, "Diễn viên phải diễn tất cả mọi thứ, đạo diễn bảo anh làm gì anh phải làm cái đó, anh như vậy bị truyền thông biết được sẽ vạch trần anh mắc bệnh ngội sao tùy ý đổi cảnh đây biết không?"

Lương Tư Triết không giành lại camera, nghiêng mặt sang nhìn cậu: "Vậy bây giờ cậu là đạo diễn?"

"Phải," Tào Diệp khoác bả vai anh gật đầu nói, "Lát nữa em cắt phim này ra, tên là... Đặt tên phim là gì được? Cứ gọi là Nhân Tú đi, dùng địa danh làm tên phim, nghe vào rất có phong cách của phim văn nghệ."

Hai người đang nói chuyện thì có tiếng gõ cửa.

"Em đi mở cửa," Tào Diệp buông Lương Tư Triết ra, cầm máy quay phim đi tới bên cửa, kéo cửa mở ra, Trịnh Dân đứng ở cửa.

“Chú Dân chú đến ạ?” Tào Diệp thân thiết gọi một tiếng.

Nghe thấy Trịnh Dân tới đây, Lương Tư Triết cũng đi tới, gọi một tiếng “Chú Dân”.

Đã vào tháng nóng nhất trong hè, không khí bên ngoài thật sự rất nóng, đẩy cửa bước vào, hơi lạnh trong phòng khiến Trịnh Dân lấy làm kinh hãi, anh ta ngẩng đầu nhìn về phía điều hòa trên tường: “Ồ, điều hòa ở đâu ra thế?”

Đi sau anh ta còn có hai chú thợ, chuyển đến một cái điều hòa kiểu đứng, lúc này ngăn ở cửa vào không được lùi cũng không xong.

“Không phải bố cháu lắp à?” Tào Diệp nhìn hai chú thợ xách điều hòa phía sau Trịnh Dân, khó hiểu nhìn anh ta, “Chú cũng không biết?”

“Bố cháu?” Trịnh Dân thình lình nghe được lời giải thích này, nhất thời không quản lý được biểu cảm, hơi buồn cười lại hơi khó tin hỏi một câu, “Anh ấy tự đến lắp?”

“Ông ấy mua điều hòa rồi tìm thợ đến đây lắp,” Tào Diệp quay sang nhìn về phía Lương Tư Triết, “Đúng không?”

“Ừ.” Lương Tư Triết gật đầu, hơi đau đầu nghĩ lời nói dối này có lẽ không dối được nữa rồi, biểu cảm vừa rồi của Trịnh Dân hoàn toàn là nghe được chuyện cười không thể tin, cho dù ai cũng sẽ sinh nghi.

Nhưng anh vẫn kiên trì tiếp tục lắp liếm, “Là đạo diễn Tào tìm người lắp, buổi sáng hôm đó chú ấy tới tìm cháu, chính miệng nói với cháu.”

Lúc nói lời này với Tào Diệp không cảm thấy có gì xấu hổ, nhưng nói dối trước mặt người trưởng thành như Trịnh Dân, anh cứ cảm thấy đâu đâu cũng có sơ hở, lúc nói chuyện thậm chí không dám nhìn thẳng Trịnh Dân.

Khi anh nói lời này, Tào Diệp vẫn luôn quay đầu nhìn anh, Lương Tư Triết không chắc chắn vẻ mặt của mình có đủ bình tĩnh không, nhưng luôn cảm thấy Tào Diệp cũng đã phát hiện ra manh mối.

Cũng may Trịnh Dần không truy cứu chuyện này thêm nữa, khôi phục lại dáng vẻ ôn hòa rất nhanh, cười bảo: “Cháu xem bố cháu làm chuyện này, ngay cả chú cũng không biết, rất kín đáo... Được, lấp điều hòa là tốt, xem ra lần này chú đến mất công rồi, nên hỏi anh ấy trước rồi lại đến.”

Nói xong anh ta quay người nói với hai chú thợ: “Lát nữa làm phiền hai anh chuyển điều hòa này đến nơi khác hộ tôi.” Nói xong lấy ví tiền ra rút hai tờ tiền mặt đưa cho họ, “Trời nắng to, các anh xuống dưới mua nước uống đi.”

Anh ta làm việc luôn thỏa đáng, hai chú thợ nhận được lợi ích, chẳng mảy may oán giận mà đáp một tiếng “Được thôi” rồi tay chân lạnh lẽo chuyển điều hòa xuống dưới.

Trong lúc Trịnh Dần quay người nói chuyện với hai chú thợ, Lương Tư Triết nhìn thoáng qua anh ta.

Lúc này Tào Diệp không nhìn anh, đang dựa vào tường, ngẩng đầu nhìn chăm chăm điều hòa trên tường gần người.

Chắc chắn phát hiện rồi, Lương Tư Triết cup mắt nghĩ, lần này hoàn toàn không lừa được, chỉ không biết lát nữa Tào Diệp hoàn hồn lại sẽ có phản ứng gì.

Trịnh Dần đẩy hai chú thợ đi, vào phòng đóng cửa lại, lấy ra một hộp kem từ trong túi da trâu xách trong tay, chạm vào mặt Tào Diệp: “Mang đồ ăn ngon cho cháu, cầm lấy.”

Tào Diệp nhận lấy, cúi đầu nhìn một cái: “Dạ, cảm ơn chú Dần.”

Trịnh Dần đưa một hộp kem khác cho Lương Tư Triết, “Tư Triết của cậu.”

Lương Tư Triết cũng nói cảm ơn: “Cảm ơn chú Dần.”

“Đừng đứng ở cửa,” Trịnh Dần đi vào trong phòng, “Ngồi đi, nói với hai đứa một tin.”

Hai người ngồi trên giường của Tào Diệp, Trịnh Dần lại hỏi: “Đọc kịch bản sao rồi?”

“Đọc hết rồi.” Lương Tư Triết trả lời.

“Tốt, đọc hết là tốt, ý của thầy Tào là để hai đứa đều đi diễn thử, Tư Triết, chuyện này đạo diễn Tào đã nói với cậu rồi chứ?”

Lương Tư Triết “Ừm” một tiếng.



Trịnh Dân nói tiếp: “Đến vòng diễn thử này, không phải chuyện chú có thể nhúng tay, lúc thử vai những người khác của đoàn phim còn có thể chen mồm vào được, nhưng đến vòng diễn thử, tất cả đều do đạo diễn Tào Diệp quyết định.”

“Mấy người diễn thử hả chú?” Tào Diệp ngẩng đầu hỏi Trịnh Dân.

“Chỉ hai đứa.”

“Chương Minh Hàm thì sao?”

“Lại làm lơ những gì chú nói với cháu lần trước đúng không? Bố cháu trên cơ bản sẽ không dùng một người mới hai lần, thị trường phim cần máu mới, chuyện nâng đỡ người mới này cháu đừng nghĩ đơn giản quá.”

Tào Diệp bĩu môi: “Vậy lần trước còn muốn anh ta lãng phí thời gian đến thử vai.”

“Gì mà lãng phí thời gian?” Trịnh Dân cười một tiếng, rất có kiên nhẫn giải thích cho cậu, “Nếu bây giờ không có lựa chọn khác tốt hơn, vậy cơ hội này nói không chừng sẽ thật sự rơi xuống đầu cậu ta, nhưng bây giờ chẳng phải có hai đứa thích hợp hơn cậu ta sao? Vả lại lần trước thử vai, cũng là cậu ta chủ động tranh thủ cơ hội.”

Thấy Tào Diệp không lên tiếng, Trịnh Dân nói tiếp, “Được rồi, vậy chú nói tiếp chuyện diễn thử, thời gian gần như được quyết định vào trung tuần tháng sau, thời gian còn lại chưa đến một tháng, đọc kỹ kịch bản, thích nghi với ống kính, luyện nhiều lời thoại, đây là chuyện các cháu nên làm, biết rồi chứ?” Cách chuẩn bị cụ thể hơn đã đích thân dặn dò Tào Diệp, lời này chủ yếu nói cho Lương Tư Triết nghe, mặc dù trong lòng nghiêng về Tào Diệp diễn Tiểu Mẫn, nhưng trên mặt Trịnh Dân lại không thể tỏ vẻ quá bất công.

Sau buổi thử vai lần trước, Trịnh Dân chắc tám phần mười nhân vật Tiểu Mẫn cuối cùng sẽ rơi xuống đầu Tào Diệp, dù sao nói từ độ phù hợp nhân vật, Tào Diệp quả thực thích hợp hơn Lương Tư Triết rất nhiều.

Nhưng Tào Tu Viễn lại không hề nói trước với anh ta, sau khi thức trắng một đêm, sáng sớm tự mình đến tìm Lương Tư Triết một chuyến, đủ để thấy Tào Tu Viễn quan tâm đứa trẻ này cỡ

nào.

Trịnh Dân tỉnh bơ quan sát Lương Tư Triết ở đối diện, nhuệ khí sắc bén trên người cậu trai này dường như đã giảm đi một ít, cảm giác lạnh lùng xa cách kia cũng không rõ ràng nữa.

Mới chỉ gần một tháng không gặp, trên người lại có thêm chút khí chất ôn hòa, nếu một tháng trước anh dùng trạng thái này tham gia thử vai, rất khó tưởng tượng khi đó mọi người ở đoàn phim có còn cùng nhau nghiêng về Tào Diệp thích hợp với Tiểu Mẫn hay không.

Trịnh Dân nhìn hai thiếu niên trước mặt, khẽ thở dài một tiếng trong lòng, làm nghề điện ảnh này lâu, anh ta bắt đầu tin chuyện “trời định mệnh người”, ai có thể thành diễn viên, ai có thể nổi tiếng, những chuyện này không ai nói chắc chắn được.

Ngay cả quỹ đạo phát triển một bộ phim cũng không ai có thể kiểm soát tuyệt đối, nói gì đến số phận của một người đây?

“Được, chú đã nói tin tức rồi,” Trịnh Dân đứng lên, “Sau đó bộ phim sẽ bước vào giai đoạn chuẩn bị khấn trương, có lẽ chú không có thời gian tới nữa, hai đứa chăm sóc lẫn nhau, thảo luận nhiều về kịch bản đi.

Một ngày trước khi diễn thử, chú sẽ gọi điện thông báo cho hai đứa, đến lúc đó vẫn cố gắng lái xe đón hai đứa qua.”

Nói xong lời này, anh ta không chậm trễ thời gian nữa, đứng dậy rời đi.

## Chương 55: Quá Khứ 14

### DTV-EBOOK

Tào Diệp và Lương Tư Triết tiễn Trịnh Dần xong, cửa đóng lại, bầu không khí lập tức thay đổi.

Lương Tư Triết nhìn Tào Diệp, trên mặt Tào Diệp không có biểu cảm gì, cậu hơi cúi đầu, trong tay vẫn cầm chiếc camera cầm tay kia.

Lúc nào trên mặt cậu cũng mang theo vẻ mỉm cười, bây giờ bỗng nhiên không cười nữa, bả vai cũng sụp xuống, hoàn toàn không có tinh thần sinh động hoạt bát của ngày thường, trông có vẻ tâm trạng rất tệ.

Lương Tư Triết thở dài trong lòng, lời nói dối này cuối cùng vẫn không thể tròn được, có lẽ ngay từ đầu phải làm thích hợp hơn, ví dụ như thông đồng trước với Trịnh Dần, nhưng anh lại không thể vì chuyện này mà đi làm phiền Trịnh Dần.

Hai người một trước một sau đi về, mặt đối mặt ngồi trên giường của mỗi người.

“Ồm...”

“Lương Tư Triết.”

Vừa mở miệng đã đụng nhau, lại cùng nhau ngậm miệng.

“Cậu nói đi.” Lương Tư Triết nhìn Tào Diệp.

Tào Diệp ngược mắt nhìn anh: “Cho nên điều hòa không phải do bố em tìm người lắp đúng không?”

Lương Tư Triết cup mắt suy nghĩ, cảm thấy có lẽ vẫn có thể giãy giụa: “Thật sự là bố cậu nói với tôi sáng hôm đó, nếu cậu không tin...”

“Em tin mới là lạ ấy.” Tào Diệp ngắt lời anh, quay đầu nhỏ giọng lẩm bẩm, “Đây đúng là miệng đàn ông, miệng đàn ông... câu sau là gì ấy nhỉ?”

Lời này bà chủ luôn miệng nói mấy ngày trước, có lẽ Tào Diệp nghe thú vị, lúc đó còn lặp lại hai lần, lúc này lại không nói được nửa câu sau.

Thấy Tào Diệp vẫn có tâm trạng nhắc đến câu này, Lương Tư Triết thở phào nhẹ nhõm, trêu cậu: “Cậu không phải đàn ông à?” “Em chưa từng lừa người.” Tào Diệp cãi lại, ngẩng đầu nhìn Lương Tư Triết, “Cho nên điều hòa thật ra là anh lắp đúng không?”

Tiếp tục làm tròn lời nói dối này cũng không có ý nghĩa, Lương Tư Triết chỉ có thể nhận thua nói: “Ừ...”

“Cho nên ông ấy cũng không hề hỏi em có nóng hay không chứ gì?” Không đợi Lương Tư Triết lên tiếng, cậu đã hỏi tiếp câu nữa, “Không được nói dối.”

“Cái này...” Lương Tư Triết nhìn cậu hai giây, bất đắc dĩ đáp: “Ừ.” Tào Diệp lập tức cúi đầu ỉu rĩ nói: “Vậy là bữa sáng ngày đó cũng không phải ông ấy mua cho em.” Lần này thậm chí còn không có câu hỏi.

“Cái này không phải...” Lương Tư Triết vội vàng giải thích, “Bữa sáng đúng là chú ấy mua, còn cố ý dặn tôi đưa cho cậu.”

Tào Diệp cúi người, cúi chỗ chống lên đùi, hai bàn tay che kín mặt: “Anh còn muốn lừa em.”

Lần này ngay cả sự thật cũng đổi thành giả rồi, Lương Tư Triết cười khổ nói: “Không lừa cậu, nếu cậu không tin, cậu có thể gọi điện hỏi bố cậu chuyện bữa sáng.”

“Anh biết em sẽ không gọi.”

Lương Tư Triết ngồi ở đối diện, hơi phát sầu nhìn cậu, giá trị uy tín trên đầu đang báo nguy, bây giờ mình nói gì có lẽ Tào Diệp cũng không chịu tin.

“Quỷ lừa người.” Sau một lúc lâu Tào Diệp nói.

“Hả?”

“Em nhớ ra nửa câu sau rồi.” Tào Diệp bực bội nói.

Sau khi phản ứng lại, Lương Tư Triết không kịp phòng bị cười ra tiếng, anh nhìn đỉnh đầu Tào Diệp quay về phía mình, và xoáy tóc nhỏ ở chính giữa, thậm chí lúc đứa trẻ này tức giận sao

cũng đáng yêu thế...

“Hôm đó bố cậu tới đây...” Lương Tư Triết vừa định lên tiếng an ủi Tào Diệp vài câu, lập tức bị Tào Diệp ngắt lời.

“Anh đừng nói đỡ cho ông ấy!”

“Tôi không nói đỡ cho chú ấy, chuyện chú ấy làm tôi không cần phải ôm đồm lên đầu mình, bố cậu đối xử với cậu cũng không thờ ơ, chú ấy...”

“Cũng đừng an ủi em!” Tào Diệp lại nói.

Lương Tư Triết không biết nói gì cho phải, lúc anh buồn cũng không muốn người khác an ủi.

Thấy Tào Diệp vẫn vui mặt, anh thử thò mặt qua muốn nhìn cậu: “... Khóc rồi?”

“Anh mới khóc!” Tào Diệp vẫn không ngẩng đầu, nhưng nghe giọng nói quả thực không khóc, “Anh đừng an ủi em, mắt mặt quá, em nên đoán được từ lâu, sao ông ấy có thể nghĩ đến việc lấp điều hòa cho em, ngay cả chuyện chú Dân đặt cơm cho em ông ấy cũng nổi giận, sao lại lấp điều hòa cho em, hơn nữa ông ấy sẽ không biết em có sợ nóng hay không...”

Lương Tư Triết vừa đau lòng vừa buồn cười, vừa muốn dỗ cậu lại muốn trêu cậu, hai suy nghĩ này đánh nhau một phen trong đầu, cuối cùng nhìn Tào Diệp cúi mặt ở đối diện, vẫn không nhận được muốn trêu cậu.

Đáng yêu quá, không kìm lòng được muốn trêu một câu.

Có lẽ trêu một câu có hiệu quả tốt hơn là an ủi, Lương Tư Triết suy đoán, anh ngấm nghĩ rồi cất tiếng: “À thì... không muốn an ủi cậu, tôi muốn nói chuyện khác.”

“Vậy anh nói đi.” Quả nhiên Tào Diệp không cứng đầu nữa.

“Tôi muốn nói...” Nói được nửa câu còn cố ý dừng lại, Lương Tư Triết biết làm thế nào để dụ người.

Tào Diệp quả nhiên đã mắc câu, đợi một lát cũng không thấy đối diện nói tiếp nửa câu sau, cậu ngẩng đầu lên từ trong lòng bàn tay nghi ngờ hỏi: “Hửm?”

Lúc này Lương Tư Triết mới nhìn cậu, nghiêm túc nói: “Thật ra

cậu cũng có thể gọi tôi là bố, tôi không ngại.”  
“... Anh cút đi!” Tào Diệp đúng là châm cái nổ ngay.

Nhưng dáng vẻ kia không giống thật sự tức giận, mà giống như con mèo giơ móng vuốt cào người sau khi bị trêu.  
“Đùa thôi.” Lương Tư Triết cười một tiếng.  
“Nguy rồi!” Tào Diệp bỗng gào một tiếng.

Tiếp đó cầm lấy camera cầm tay vẫn để ở bên cạnh, cúi đầu tắt ghi hình lại, nhấn phát, “Quên tắt, vừa rồi quay rất nhiều cảnh trống, em muốn xóa đoạn này.”

“Đừng xóa mà.” Lương Tư Triết ngăn lại, “Giữ lại làm kỷ niệm.”  
“Cái này có gì hay là giữ...” Tào Diệp lườm nói, “Mất mặt.”  
Điện thoại trên giường rung lên, Lương Tư Triết cầm lấy nhìn, Trịnh Dân gửi tin nhắn đến: “Tư Triết xuống lầu một chuyến, đừng gọi Tào Diệp.”

“Chú Dân gọi tôi xuống dưới, có thể là hỏi chuyện điều hòa,” Lương Tư Triết đứng lên, “Đừng xóa nhé.”  
“Biết rồi.” Tào Diệp không vui lòng đáp, nhưng vẫn không xóa clip kia, cậu tắt camera để sang bên cạnh, tiếp tục sụp bả vai ngồi trên người chờ người.

Trước khi xuống tầng Trịnh Dân đến tìm bà chủ hỏi chuyện điều hòa, nhưng cũng không hỏi được gì, Lương Tư Triết chơi trò này rất giỏi, ngay cả bà chủ cũng một mực chắc chắn là “đạo diễn Tào tìm người đến lắp”.

Trịnh Dân mở cửa lên xe, đã khởi động rồi lại giảm phanh tắt máy – tại sao Lương Tư Triết làm vậy? Cậu ta nghĩ gì mà lấy tên Tào Tu Viễn để lắp một cái điều hòa trong phòng? Nếu chỉ xuất phát từ ý tốt an ủi bạn bè, vậy thật là tốn tâm tư, phải nói đi nói lại bao nhiêu lời nói dối mới có thể làm cho toàn vẹn...

Mà ấn tượng Lương Tư Triết để lại cho anh ta không giống tính cách sẽ dành nhiều tâm tư hơn vì người không liên quan... cá tính đứa trẻ kia rất độc lập, Trịnh Dân nhìn ra được.

Tiếp đó trước mắt anh ta hiện lên ảnh hai người sóng vai ngồi ở giường đối diện, trong lòng lướt qua cảm giác kỳ lạ.

Trước đó thoát nhìn rõ ràng là hai thiếu niên có tính cách khác nhau, vừa rồi lúc ngồi ở trước mặt anh ta, lại cho anh ta một cảm giác tương tự không giải thích được...

Phải tìm Lương Tư Triết nói chuyện, Trịnh Dần lần mò một điều thuốc, châm lên rít một hơi, sau đó lấy điện thoại ra gửi đi một tin nhắn.

Anh ta muốn thăm dò suy nghĩ của Lương Tư Triết, chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng nếu thật sự dạy hư Tào Diệp, anh ta không thể giải thích với Tào Tu Viễn – nếu muốn vào ngành giải trí, con đường đồng tính luyến này không dễ đi.

Lương Tư Triết đi xuống lầu, Trịnh Dần đang dựa bên cạnh xe hút thuốc chờ anh, từng làn khói trắng tràn qua nửa gương mặt. Thấy anh đi tới, Trịnh Dần đứng thẳng người, dụi thuốc lá ném vào trong thùng rác rồi đi đến trước mặt thiếu niên: “Chuyện điều hòa, Tào Diệp không phát hiện ra chứ?”

“Phát hiện rồi.” Lương Tư Triết nói thật.

“Nó phản ứng thế nào?” Trịnh Dần hỏi, ánh mắt quan sát mặt anh, khí chất ôn hòa lúc này lại biến mất không còn, Lương Tư Triết đứng trước mặt anh ta vẫn giống một lưỡi dao sắc bén.

“Làm loạn một lúc, bây giờ ổn rồi.” Lương Tư Triết nói.

“Có thể tưởng tượng được...” Trịnh Dần cười một tiếng, “Xin lỗi, tôi không ngờ cậu sẽ lấp điều hòa trước, sao lại muốn lấy danh nghĩa đạo diễn Tào tìm người đến lấp điều hòa?”

Giọng điệu anh ta bình thường, giống như thuận miệng hỏi, nhưng Lương Tư Triết lập tức dâng lên cảnh giác ở trong lòng, sự cảnh giác này ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy khó hiểu.

Anh không nói thật, chỉ cụp mắt xuống bình thản nói: “Tôi sợ nóng nên tìm người lấp điều hòa, thời gian đúng vào ngày đạo diễn Tào tới đây, thế là thuận tay bán tình người, không ngờ vẫn bị anh nhìn ra.”

Trịnh Dần nhìn anh một cái, cậu trai này còn non lắm, tưởng

rằng có thể giấu được mình, nhưng thật ra anh càng che càng lộ... rốt cuộc vẫn là thiếu niên không thường tiếp xúc với đạo lý đối nhân xử thế.

“Không ngờ cậu cũng biết lấy lòng,” Trịnh Dân cười, mĩa mai một cách bình tĩnh, “Tiểu Diệp là con trai duy nhất của đạo diễn Tào, lẽ ra tình người này của cậu bán không lỗ, nhưng nó còn nhỏ, không hiểu gì cả, tình người này của cậu, sợ là bán cho không rồi.” Mỗi một câu đều nói bóng nói gió, anh ta nghĩ Lương Tư Triết sẽ nghe hiểu được ý ở ngoài lời của mình.

Lương Tư Triết cụp mắt im lặng một lát rồi lên tiếng: “Thôi bỏ đi, vốn chỉ là chuyện tiện thể.”

“Có điều, nếu đã bị tôi biết,” Trịnh Dân giơ tay vỗ vỗ bả vai Lương Tư Triết, “Tôi xin lĩnh tấm lòng thay nó, hồi sau nhất định tìm cơ hội trả lại cho cậu.”

“Cảm ơn chú Dân,” Lương Tư Triết nói, “VẬY cháu lên tầng đây.” Trịnh Dân nhìn anh lên tầng, đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, rốt cuộc có nên bảo bà chủ mở thêm phòng nữa tách hai người họ ra không, nhìn thái độ cẩn thận của Lương Tư Triết, không giống kiểu người sẽ thuận miệng nói ra.

Đã vậy, cứ bảo cậu ta giấu đi, ai mà không có chút chuyện giấu trong lòng chứ... Trịnh Dân đi đến bên cạnh xe, mở cửa xe ngồi xuống.

Lương Tư Triết đi lên cầu thang, trước khi đẩy cửa đi vào anh đứng ngoài cửa một lát, ngay cả bản thân anh cũng không nói rõ được tại sao vừa rồi phải nói dối, rõ ràng nói thật là được, rốt cuộc mình đang lo lắng điều gì...

Những gì Trịnh Dân nói cũng hơi lạ, giống như cách một lớp rèm cửa sổ như có như không, anh muốn xích lại gần nhìn rõ, nhưng lại sợ nhìn được hình ảnh mình không muốn nhìn thấy. Không muốn suy nghĩ sâu.

Cũng không dám nghĩ sâu.

Đẩy cửa vào phòng, Tào Diệp vẫn ngồi ở chỗ cũ, trông có vẻ đang ngẩn người, nghe thấy tiếng mở cửa phòng mới lấy lại tinh thần ngẩng đầu nhìn Lương Tư Triết, “Chú Dân tìm anh làm gì?”

“Thì hỏi chuyện điều hòa.” Lương Tư Triết trở tay đóng cửa lại đi vào.



“À.” Tào Diệp đáp.

Lương Tư Triết cảm thấy cậu không vui lắm, Tào Diệp rất ít khi che giấu cảm xúc của mình, bình thường trên mặt cậu luôn mang theo nụ cười, không phải cố giả vờ mà là vì sống vốn không buồn không lo.

Nhưng bây giờ cậu kiệm lời ít nói, rầu rĩ không vui, đủ để chứng minh lúc này cậu thật sự không vui.

Buổi chiều mấy ngày trước đều thảo luận kịch bản, hôm nay Tào Diệp nói cậu rất buồn ngủ muốn ngủ một lúc, rõ ràng giữa trưa cậu mới ngủ xong.

Cậu nằm sấp ngủ, mặt nghiêng sang một bên, gáy quay về phía Lương Tư Triết, ngoại trừ lần Tào Tu Viễn đến hai tháng trước, sau đó cậu chưa từng ngủ trong tư thế này.

Lương Tư Triết nghĩ rằng chắc là mình làm hỏng rồi, có lẽ Tào Diệp cũng không hy vọng bị lừa gạt bởi lòng tốt tự cho là đúng. Anh ngồi trên giường, mắt tập trung lật kịch bản, chốc chốc lại nhìn Tào Diệp một cái.

Tâm tư không nằm trên kịch bản, anh không tìm được bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc tình cảm Tào Diệp dành cho Tào Tu Viễn là gì? Lúc Tào Diệp nhắc đến Tào Tu Viễn trước mặt anh, thật ra là giọng điệu có phần kiêu ngạo, không phải loại kiêu ngạo khoe khoang, là trong lòng cảm thấy kiêu ngạo vì Tào Tu Viễn giỏi giang, nhưng cậu lại chưa bao giờ gọi điện thoại cho Tào Tu Viễn, hình như hơi sợ y... Sùng bái lại kính sợ, Lương Tư Triết nghĩ, có lẽ là tình cảm này.

Cho nên đối với Tào Diệp mà nói, thật ra cậu rất khát khao có được sự công nhận của Tào Tu Viễn đúng không? Trên thực tế, nhân vật Tiểu Mẫn này cũng không phải là không quan trọng gì với cậu phải không?

Anh nhìn Tào Diệp, trong đầu bỗng hiện lên một suy nghĩ: Chẳng lẽ Tào Diệp cũng nghĩ đến việc dựa vào nhân vật Tiểu Mẫn này làm ra thành tích đáng ngạc nhiên trước mặt Tào Tu

Viễn?

Nếu nhân vật này không may mắn có ý nghĩa gì với cậu ấy, vậy tại sao cậu ấy có thể ngoan ngoãn nằm trên giường xem kịch bản sau khi xảy ra xung đột với Tào Tu Viễn đêm đó?

Khi đó trong lòng cậu ấy thật ra là kìm nén một hơi đúng không. Muốn chứng minh bản thân cũng không phải đồ vô dụng quần áo lụa là chẳng làm nên trò trống gì trong mắt Tào Tu Viễn.

Trong lòng đứa trẻ này cũng giấu chuyện, mặc dù chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài.

Thứ mà Tào Diệp muốn không phải là một cái điều hòa đơn giản như thế, thứ mà cậu thật sự muốn đó là sự công nhận và quan tâm của Tào Tu Viễn.

Cho nên nhân vật Tiểu Mẫn này, rõ ràng rất quan trọng với cậu, nhưng cậu ấy lại dễ dàng chấp tay tặng cho mình.

Lương Tư Triết nhìn bóng lưng Tào Diệp nghĩ, Tiểu Mẫn là cậu, sinh ra vì cậu, cũng nên do cậu hoàn thành.

Diễn tốt cậu ấy nhé, chứng minh rằng ánh mắt của cha cậu sai rồi.

Chỉ trong chốc lát, trong lòng Lương Tư Triết đã âm thầm đưa ra quyết định, anh nghĩ mình phải lặng lẽ rời đi trước khi diễn thử, trả lại Tiểu Mẫn cho Tào Diệp, mà về phần mình, số phận chắc đã tự có an bài.

## Chương 56: Quá Khứ 15

### DTV-EBOOK

Sau khi quyết định rồi đi, Lương Tư Triết cúi đầu tiếp tục xem kịch bản.

Những thứ anh có được từ Tào Diệp đã đủ rồi, bây giờ anh phải trả nguyên xi cơ hội này cho Tào Diệp.

Không chỉ như thế, anh hy vọng mình có thể cùng với Tào Diệp hoàn thành nhân vật Tiểu Mẫn này.

Khoảng thời gian này “nhồi” mấy cuốn sách chuyên ngành, anh đã có hiểu biết đại khái về nghề diễn viên này, nói trắng ra là năng lực quan trọng nhất của diễn viên là năng lực phân tích, phải thông qua vài trang kịch bản mỏng tang này, cụ thể hóa ra một người sống sờ sờ trong đầu.

Dựa theo cách hiểu của Lương Tư Triết, điểm quan trọng nhất ở trong đó là phải nắm bắt được tính cách nhân vật, nắm chắc động cơ hành sự của nhân vật.

Ví dụ như Tiểu Mẫn, nó là con trai của bà chủ Phương nhà tắm, cuộc sống mỗi ngày ngoại trừ đi học, tan học, thì là giúp mẹ thêm từng chuyến nước nóng vào thùng tắm sau lưng khách.

Trừ cái đó ra, mỗi ngày khi nhà tắm sắp đóng cửa, dì Phương sẽ còn lớn giọng gọi Tiểu Mẫn đang cúi đầu làm bài tập trong phòng ngủ đi ra, bảo nó chơi một đoạn violin trước mặt khách. Tiểu Mẫn bị dì Phương gọi ra khỏi phòng ngủ, lúc kéo violin nên có biểu cảm như thế nào? Trên kịch bản không viết, nhưng nhìn từ hoàn cảnh bị chèn ép và phản ứng bị động tiêu cực của nó, chắc hẳn là một cậu trai nén giận, cho nên đáng vẻ kéo violin của nó, có lẽ là trong sự chết lặng lộ ra chút không kiên nhẫn

khó mà phát hiện.

Tiểu Mẫn thích đàn violin không? Dường như chưa đến mức thích nhưng cũng chẳng đến mức ghét.

Khi ngồi trên xe buýt nó rất thích, bởi vì nó thích cảm giác huy hoàng khi hành khách trên xe nhìn về phía nó.

Lúc xuống xe buýt đi trong con hẻm nó lại không thích, bởi vì trong hẻm có mấy thằng côn đồ, cuối cùng sẽ thô lỗ vây quanh nó đòi tiền nó.

Nếu không đưa bọn chúng sẽ đá nó, đồng thời cố gắng cướp cây violin của nó, miệng thì la hét “không có tiền thì bán cây đàn rơm của mày lấy tiền”.

Lúc Tiểu Mẫn co ro cơ thể bảo vệ cây đàn kia, thật ra nó hận cây đàn thấu xương.

Mà khi Tiểu Mẫn đang sống một cuộc sống ngày qua ngày nhàm chán này, thì một ngày nọ, một người phụ nữ đột nhiên xuất hiện ở nhà tắm, người phụ nữ kia ăn mặc thời trang, xịt nước hoa thơm phức, thoa son môi rất đẹp, hoàn toàn không ăn nhập với hẻm nhỏ... Lúc này Tiểu Mẫn xách thùng gỗ đến thêm nước ấm sau lưng Bành Yên, khi nhìn thấy hai cơ thể trần trụi qua khe hở của tấm ván gỗ, nó đang nghĩ gì?

— Dường như mỗi khi nhân vật làm một động tác, đều sẽ có cảm xúc và động cơ thúc đẩy phía sau.

Thời gian phim rất ngắn, khoảng dưới một trăm hai mươi phút, muốn giải nghĩa câu chuyện qua từng cảnh quay trong thời gian này, nhất định phải ngồi xuống và không bỏ sót cảnh quay nào.

Mà diễn viên chính sẽ hoàn thiện tạo hình nhân vật thông qua từng động tác trong những cảnh quay tưởng như bình thường này.

Lương Tư Triết nghĩ có lẽ mình có thể giúp được phần nào, năng lực phân tích của anh khá tốt, trước kia khi kéo đàn violin, điểm

quan trọng nhất đó là hiểu được tâm trạng và tình cảm của người soạn nhạc trong bản nhạc, chỉ có tự mình hiểu rõ trước, mới có thể thông qua biểu diễn để đồng cảm với khán giả.

Nói chung nhạc công và người biểu diễn có điểm chung đúng không, Lương Tư Triết nghĩ, hình như điểm quan trọng nhất đều là hiểu và đồng cảm, mà làm thế nào để đồng cảm, về sau vào đoàn phim Tào Tu Viễn chắc sẽ tay cầm tay dạy cho Tào Diệp, nhưng tối thiểu bây giờ, anh có thể giúp Tào Diệp cùng làm tốt bước hiểu này.

Nghĩ tới đây, Lương Tư Triết sinh ra một cảm giác sáng tỏ thông suốt, lúc trước anh đã xem nhiều sách chuyên ngành và phim, nhưng đối với việc làm thế nào diễn tốt một nhân vật lại luôn cảm thấy như lọt vào sương mù.

Không ngờ giây phút hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ làm diễn viên, thế mà giống như phút chốc được đả thông hai mạch Nhâm Đốc, tự có hiểu biết của mình về cách diễn xuất.

Một tháng trước đó, sau khi biết cơ hội màn ảnh hiếm có này có lẽ sẽ thất bại, Lương Tư Triết làm thế nào cũng không ngờ rằng một tháng sau mình có thể bình thản từ bỏ cơ hội này như thế.

Lương Tư Triết vừa lật kịch bản vừa lên kế hoạch tiếp theo ở trong lòng, anh nghĩ mình nên chọn một ngày vừa tảng sáng, và im lặng rời đi trước khi Tào Diệp tỉnh dậy.

Về phần khoảng thời gian này, cứ tìm hiểu kỹ nhân vật Tiểu Mẫn với cậu đã.

Có lẽ tương lai mình sẽ trở thành một người bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng nghĩ đến mùa hè năm mười tám tuổi này, anh và Tào Diệp cùng hoàn thành nhân vật Tiểu Mẫn, sau đó nhìn cậu được khán giả cả nước biết đến vì nhân vật này.

Trong thời gian nhàm chán của quãng đời còn lại, anh có rất nhiều thời gian để phát lại bộ phim này, nhớ lại mùa hè ở Nhân Tứ, vừa nghĩ như thế, có vẻ như trở thành một người bình thường không có gì nổi bật cũng không đáng sợ đến vậy.

Hơn bảy giờ tối, trời bên ngoài cửa sổ đã nhá nhem tối, không

nhìn rõ chữ trên kịch bản nữa, Tào Diệp vẫn duy trì tư thế nằm sấp trên giường ngủ không nhúc nhích.

Lương Tư Triết buông kịch bản trong tay xuống, xuống giường đi đến đối diện, cúi người chống một tay ở mạn giường, tay kia vỗ vỗ lưng Tào Diệp: “Vẫn nằm sấp à?”

“... Ừm?” Tào Diệp mơ màng đáp, “Mấy giờ rồi?”

“Hơn bảy giờ rồi, ngủ thật à?” Lương Tư Triết duỗi tay vuốt tóc cậu, nhìn thấy là ngứa ngáy trong lòng, không nhìn được.

“Đừng tưởng em ngủ rồi sẽ không có tri giác,” Tào Diệp giơ tay dè mu bàn tay anh, “Không được cử động... Ôi toi rồi, em lại ngủ tê người, mau xoay người giúp em...”

“Vậy cậu thả tay ra, cho tôi sờ hai cái.” Lương Tư Triết trêu cậu.

“Không được, em sẽ không cao được, đây là vấn đề nguyên tắc,” Tào Diệp lấy tay anh ra, cắn răng, một tay chống giường muốn lật người, “Em tự lật được...”

Lương Tư Triết cười vài tiếng, cuối cùng vẫn giúp cậu một tay, đỡ cậu ngồi dậy.

Tào Diệp khàn giọng hít hơi, hoạt động một bên bả vai, nhả mặt nói: “Sao em cứ quên không được nằm sấp ngủ nhỉ...”

Lúc này trạng thái và vẻ mặt của cậu không có gì khác, Lương Tư Triết biết chuyện điều hòa xem như qua rồi, Tào Diệp luôn hết giận rất nhanh.

Lần trước Tào Tu Viễn đến cậu cũng vậy, một mình rầu rĩ không vui nằm sấp một lúc, sau khi ngồi dậy đã đầy máu sống lại.

Lúc xuống tầng ăn cơm Tào Diệp lại cầm theo camera cầm tay kia, cậu ôm cổ Lương Tư Triết nói: “Anh tốt thế Lương Tư Triết.”

“Hửm?” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn cậu.

“Lại biết em sợ nóng, còn lén lắp điều hòa cho em, anh đối xử với em tốt hơn cả Lâm Ngạn.”

“Thật không...” Lương Tư Triết cười một tiếng.

“Em quyết định, sau này cũng làm đạo diễn,” Tào Diệp buông lời kiên quyết, “Hai chúng ta cùng quay một bộ phim, hạ thấp bố em xuống, khiến ông ấy flop tan tác.”

Hai chữ “flop” nói bằng tiếng Quảng Đông, khẩu âm nghe hơi vui, Lương Tư Triết bị cậu chọc cười: “Thật hay giả, chẳng phải cậu không muốn làm đạo diễn sao?”

“À, đúng thế,” Tào Diệp nhanh chóng nhứt chí bảo, “Làm đạo diễn sẽ rất phiền, hơn nữa ông ấy là thiên tài, em chắc chắn sẽ không đạo diễn tốt hơn ông ấy... Vậy đến lúc đó lỡ như người flop là chúng ta chẳng phải thảm lắm ư?”

“Đúng là thảm thật.” Lương Tư Triết cười nói.

“Vậy anh có còn đóng phim của em không?”

“Không.”

“Sao anh có thể như vậy?” Tào Diệp siết chặt cánh tay ôm lấy cổ anh, ép buộc nói: “Anh có diễn không?”

Cậu ngoài mạnh trong yếu, thật ra tay không dùng nhiều sức, Lương Tư Triết phối hợp nói: “Được, tôi diễn.”

“Diễn của ai? Em hay bố em?”

“Diễn của cậu,” Lương Tư Triết cười bảo, “Nếu flop thì cùng flop.”

“Ai nói sẽ flop?” Tào Diệp nghiêng mặt nhìn anh chăm chăm, “Chúng ta sẽ không flop.”

“Được,” Lương Tư Triết thuận theo cậu, “Sẽ không flop.”

Cũng không biết có phải vì đã dự định thời điểm rời đi hay không, thời gian sau đó hình như trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái đã thảo luận đến kết cục của kịch bản, ngón tay cầm vào chỉ còn lại vài trang giấy hơi mỏng.

Tiểu Mẫn học xong lớp violin, đeo đàn violin về nhà, lúc đi qua tòa nhà Bành Yên thuê, nó dừng bước, do dự một lát sau đó bước lên cầu thang.

Nó từng lén lút theo Bành Yên tới đây, nhưng không dám theo cô lên tầng, cho nên cũng không biết cô ở đâu.

Nó tìm từng căn phòng một, ghé vào cửa nghe tiếng động bên trong, nhìn tia sáng lọt ra trong cánh cửa qua mắt mèo bé tí.

Lên đến tầng thứ hai đếm ngược, nó nghe thấy trên tầng vang lên tiếng chói tai khi đồ dùng trong nhà ma sát trên mặt đất.

Nó bước nhanh chạy lên, nghe tiếng chửi rủa điên cuồng của người phụ nữ trong cửa, tiếng gầm gừ ồ ồ của người đàn ông và tiếng vật nặng đập mạnh lên tường.

Người đàn ông kia đang đánh Bành Yên, Tiểu Mẫn nhận ra được sự thật này, cách một cánh cửa, tiếng chửi rủa dứt quãng của Bành Yên không ngừng vang lên, nó hơi hoảng sợ nghĩ Bành Yên có thể bị đánh chết.

Nó bắt đầu giơ tay đập cửa, tiếng động trong cửa quả nhiên đã dừng lại, tiếp đó vang lên giọng thô lỗ của đàn ông: “Ai vậy?”

“Tầng dưới,” Tiểu Mẫn cố gắng bình tĩnh, nó lấy đàn violin xuống khỏi lưng, siết chặt trong tay, “Nhà anh rỉ nước.”

Người đàn ông chửi tục mở cửa cho nó, vừa mở ra một khe nhỏ, không biết Bành Yên lấy sức lực ở đâu ra, quơ lấy cái ghế bên cạnh, bổ nhào qua ném lên gáy gã đàn ông, nhưng bị gã tránh được, ghế đập lên vai gã, gã đàn ông bị chọc giận giống như mất lý trí muốn giành lấy cái ghế đánh Bành Yên.

Lúc này Tiểu Mẫn chen vào từ trong khe cửa, giơ cao cây đàn violin trong tay mình, dùng sức đập vào sau gáy gã, đàn violin đánh trúng não, gã lão đảo một cái, Tiểu Mẫn như là mất khống chế, nó cầm đàn violin đập mạnh từng cái sau đầu của gã đàn ông...

Lương Tư Triết nhớ đêm hôm đó hai người họ thảo luận cảnh này trên sân thượng, anh ngồi ở mép sân thượng, Tào Diệp nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh, cánh tay khoác lên vai anh.

“Anh nói xem tại sao Tiểu Mẫn mất kiểm soát?” Tào Diệp ngẩng đầu khỏi kịch bản nhìn về phía Lương Tư Triết, “Rõ ràng mấy đòn nghiêm trọng trước đó đã có thể khiến người đàn ông hôn mê, nhưng cuối cùng nó lại giết người đàn ông.”

Tư tưởng chính của kịch bản này vẫn luôn tối tăm và dồn nén, mỗi người đều có câu chuyện của mình, thay đổi tình cảm của Tiểu Mẫn là manh mối của kịch bản, nó đang tích lũy từng bước không dễ phát hiện ra, sau đó bùng nổ ở cao trào của cảnh cuối cùng.

Quan hệ giữa Tiểu Mẫn và Bành Yên được viết rất mờ lung,



thoáng nhìn họ dường như không thể nói là có quan hệ gì, trong kịch bản họ cùng xuất hiện mấy khung hình, cũng chưa đến mức có giao thoa gì rất sâu.

Ví dụ như Bành Yên tắm xong đi ra, Tiểu Mẫn lén lút nhìn cô qua khe hở cửa phòng ngủ, nó hy vọng mẹ của nó có thể gọi nó ra, kéo một khúc violin cho Bành Yên, nhưng dì Phương chướng mắt Bành Yên lại đổ kỵ với Bành Yên.

Bà chưa bao giờ nói thêm một câu với Bành Yên, cũng không cho Tiểu Mẫn nói thêm một câu với Bành Yên.

Ví dụ như Tiểu Mẫn ra ngoài đổ rác, khi trở về nhìn thấy Bành Yên ngồi trên bậc thang ở góc tường, châm một điếu thuốc hút rất chậm.

Nó nhìn mà ngây người đứng tại chỗ, Bành Yên vẫy gọi nó đi tới, nó hơi mất tự nhiên ngồi bên cạnh cô.

Bành Yên là người phụ nữ rất thướt tha, Tiểu Mẫn lại chỉ là thiếu niên ngây thơ, người phụ nữ cho thiếu niên rít một hơi thuốc, không ai nói chuyện, họ lẳng lẳng ngồi ở đó hóng gió.

Phần lớn hình ảnh còn lại đều là Tiểu Mẫn đơn phương thăm dò và theo dõi, hình ảnh xuất hiện nhiều nhất trong kịch bản là Tiểu Mẫn xuyên qua một khe cửa rất nhỏ, từ căn phòng ngủ chật chội của nó nhìn về phía Bành Yên tắm xong ướt sũng.

Tại sao Tiểu Mẫn mất kiểm soát? Lương Tư Triết cũng đang suy nghĩ vấn đề này, anh luôn cảm thấy không làm rõ được tình cảm của Tiểu Mẫn sẽ không thể biết được nguyên nhân nó mất kiểm soát... Bành Yên bị chồng bạo lực gia đình và làm nhục, chỉ dẫn đến kip nổ mất kiểm soát của Tiểu Mẫn thôi, lại không phải nguyên nhân sâu xa nó sẩy tay giết người.

Anh đang nghĩ như vậy, Tào Diệp lại đưa ra một vấn đề khác: “Anh nói... tình cảm của Tiểu Mẫn đối với Bành Yên là gì?”

“Chắc là có phần ao ước.” Lương Tư Triết nói ra nguyên nhân cạn nhất.

Lúc đầu Tiểu Mẫn tò mò về Bành Yên, là vì dường như họ sống

trong thế giới hoàn toàn khác biệt, nó bế tắc và dồn nén, Bành Yên lại trông có vẻ sống rất phóng túng và tùy tiện.

“Ao ước? Hình như có một chút, chắc còn có cảm kích?” Tào Diệp nghĩ ngợi nói.

Trong kịch bản có một cảnh, Tiểu Mẫn đeo đàn violin đi vào con hẻm, lại bị đám côn đồ kia vây quanh đòi tiền, lần đó là Bành Yên giải vây giúp nó, cô lấy tiền từ trong ví ra ném lên mặt những tên côn đồ kia.

Bọn chúng ham muốn Bành Yên, vụng trộm ý dâm cô, dùng ngôn ngữ vũ nhục cô, nhưng lúc Bành Yên ném tiền lên mặt chúng, chúng lại không dám nói một chữ nào.

Chạng vạng tối đó Tiểu Mẫn đi sau lưng cô nói cảm ơn, đó là lần họ trò chuyện lâu nhất, Tiểu Mẫn biết được cô tên là Bành Yên, đã kết hôn, Bành Yên cũng biết Tiểu Mẫn đang học violin, nhưng chơi cũng không giỏi lắm.

“Ừ, cảm kích, tò mò,” Lương Tư Triết cụp mắt nghĩ ngợi nói, “Tôi đang nghĩ... phải chăng còn có tình yêu.”

“Hả?” Tào Diệp ngẩn ra, “Nhìn ra được ở đâu? Bành Yên kết hôn rồi mà...”

“Yêu đơn phương, yêu đơn phương cũng xem như một loại tình yêu.” Lương Tư Triết nhìn phía xa nói.

Tầng năm của Lam Yển cũng không tính là cao lắm, nhưng đủ để nhìn thấy dòng xe cộ phi nhanh như chim chóc về tổ trên đường cái cách đó không xa.

Tào Diệp cái hiểu cái không “À” một tiếng.

“Chắc còn có ảo tưởng,” Lương Tư Triết nói tiếp, “Bành Yên là ảo tưởng tốt đẹp nhất của Tiểu Mẫn, cho nên tôi cảm thấy nó mất kiểm soát, thật ra là vì trong khoảnh khắc ảo tưởng bị đánh vỡ, nó cảm nhận được sự tuyệt vọng với cuộc sống.”

“À đúng, ảo tưởng...” Tào Diệp đột nhiên nhận ra gật đầu nói, “Tiểu Mẫn luôn ảo tưởng, có một ngày mình sẽ giống Bành Yên, sống phóng túng và tùy tiện, nhưng chân tướng cuộc sống của

Bành Yên đã mở ra, ảo tưởng của nó bị đánh vỡ, đồng nghĩa với việc ý muốn thoát khỏi cuộc sống hiện tại của nó cũng vỡ vụn.”

“Ừ, trừ cái đó ra, có lẽ còn có một ảo tưởng khác...” Lương Tư Triết hơi chờ đợi nói.

“Hả? Còn có gì nữa?”

“À, hết rồi,” Lương Tư Triết lấy lại tinh thần, “Vừa rồi cậu nói hết rồi, giống như tôi nghĩ.”

Còn có ảo tưởng về tình dục.

Anh vốn muốn nói.

Sau đó đạo diễn Tào sẽ nói với Tào Diệp đúng không, Lương Tư Triết nghĩ, cuối cùng vẫn không nói ra bốn chữ “ảo tưởng tình dục”

Thật ra thì ảo tưởng tình dục của Tiểu Mẫn đối với Bành Yên đã tồn tại vào khoảnh khắc Bành Yên xuất hiện, vì lần đầu tiên Bành Yên xuất hiện, khúc nhạc violin đêm đó Tiểu Mẫn chơi là “Chiều của Faun”, bài nhạc này có lẽ là một sự ám chỉ mờ mịt. Chiều của FaunẢo tưởng tình dục là ảo tưởng tuyệt vời nhất của thiếu niên Tiểu Mẫn với cuộc sống.

Bành Yên bị đàn ông bạo lực gia đình và làm nhục, đồng thời phá vỡ hai tầng ảo tưởng của Tiểu Mẫn – ảo tưởng đối với cuộc sống và ảo tưởng đẹp đẽ đối với tình dục, đây có lẽ mới là nguyên nhân chính khiến nó mất kiểm soát.

Hơn nữa, không có ảo tưởng tình dục, có lẽ không thể coi đó là tình yêu... Lương Tư Triết nghĩ đến một bài báo giải thích “Chiều của Faun” đã đọc trước đây, trong đó nói rằng ảo tượng tình dục là điểm xuất phát của tình yêu.

Vậy... mình có ảo tượng tình dục với Tào Diệp không? Trong đầu Lương Tư Triết không tự chủ được xuất hiện ý nghĩ này, tiếp đó ý nghĩ này khiến anh giật nảy mình.

Sao có thể? Nằm cùng giường với một thiếu niên khác, cơ thể kề sát nhau quấn quýt không có khe hở nào... Dừng lại, đây là hình ảnh kinh khủng gì?

“Anh nghĩ gì thế?” Lúc này Tào Diệp nhìn anh.

“Không có gì...” Lương Tư Triết hoàn hồn đáp.

## Chương 57: Quá Khứ 16

### DTV-EBOOK

Xuống tầng ăn cơm tối xong hai người tản bộ đến góc đường, gần đây trông Tiểu Bạch hơi buồn bã, ngay cả xúc xích cũng không thích ăn, luôn nằm sấp làm ồ ồ chân tường.

Tào Diệp cầm xương sườn buổi tối ăn thừa cho nó ăn, nó mới đứng lên chậm rãi đi tới.

“Anh nhìn bụng nó...” Tào Diệp nửa ngồi nửa quỳ quan sát Tiểu Bạch một lát, ngẩng đầu nhìn Lương Tư Triết đứng ở bên cạnh, “Không lẽ nó chữa rồi?”

Cậu không nói Lương Tư Triết cũng đang cúi đầu nhìn.

Hai tháng nay Tiểu Bạch được hai người họ cho ăn béo lên nhiều, cho nên mấy hôm nay không ai chú ý đến thay đổi cơ thể nó, nhưng bây giờ bụng nó rõ ràng phồng lên, đi trên đường thậm chí hơi lắc lư.

Tào Diệp xòe bàn tay áp nhẹ vào bụng nó sờ hai cái, mấy giây sau vừa mừng vừa sợ quay đầu nói với Lương Tư Triết, “Anh sờ đi, hình như bên trong thật sự có một con chó con!” Nói xong cậu nắm cổ tay Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết ngồi xổm xuống, để cậu kéo tay mình sờ bụng Tiểu Bạch.

Dưới cái bụng ấm áp dễ chịu hình như ẩn chứa một sinh mạng nhỏ, bàn tay áp lên thậm chí có thể cảm nhận được hình dạng con non.

“Ừ, hình như đang cử động.” Lương Tư Triết sờ nhẹ lên bụng Tiểu Bạch, cảm thấy hơi thần kỳ.

“Thật sự có Tiểu Bạch con à?” Tào Diệp phấn khích, “Không biết lúc chúng ta đi Tiểu Bạch có thể sinh không.”

“Sinh ra thì cậu định làm gì?” Lương Tư Triết bỏ tay ra bụng Tiểu Bạch, sờ lên đầu nó, “Ôm về nuôi?”  
“Ừm, nhưng em không biết có thể mang ra nước ngoài không...”  
“Đưa cho tôi đi,” Lương Tư Triết rút tay về, cúi đầu nhìn Tiểu Bạch ỉu xiu, “Cậu có một con rồi còn gì?”  
“À được,” Tào Diệp đồng ý ngay, nghĩ ngợi rồi nói, “Nhưng sau khi anh trở thành diễn viên, có lẽ không có thời gian nuôi nó.”  
“Sẽ có.” Lương Tư Triết cười một tiếng, lại khẽ áp tay lên bụng Tiểu Bạch, cảm nhận sinh mạng đang đập bên trong, anh nghĩ cuộc sống vẫn đối xử tốt với mình.

Có thể tặng anh một món quà như vậy trước khi anh rời đi, một vật sống có thể làm bạn với anh rất lâu, không có món quà chia tay nào tốt hơn nó.

Lúc đi ngang qua quầy đồ nướng thì gặp ca sĩ quán bar tặng anh đàn guitar, trước đó Lương Tư Triết vẫn muốn mời hẳn ăn bữa cơm nói lời cảm ơn, nhưng về sau không gặp lại hẳn nữa.

Ca sĩ bar cũng nhìn thấy họ, vẫy tay nói: “Đến ngồi một lát?”

Tào Diệp khoác bả vai Lương Tư Triết, ghé vào tai anh nhỏ giọng hỏi: “Anh ta là ai?”

“Người tặng tôi đàn guitar,” Lương Tư Triết kéo cậu đi tới và giải thích, “Hát cố định ở quán bar góc phố kia.”

“À...” Tào Diệp đáp một tiếng, theo anh đi qua.

Hai người đi đến bên cạnh bàn của ca sĩ kia, mỗi người kéo một cái ghế ra ngồi đối diện hẳn.

“Đây là...” Ca sĩ hát cảm về phía Tào Diệp, lại nhìn Lương Tư Triết nói đùa, “Chắc không phải cùng làm công với cậu nhỉ?”

“Ừ, tôi lau bàn, cậu ấy phụ trách lau nhà.” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp một cái.

Tào Diệp gật đầu, phối hợp với lời nói đùa không đúng đắn của anh: “Ừm.”

“Hai cậu thú vị thật đấy...” Ca sĩ cười nói, “Giờ này là thời điểm bận rộn, các cậu trốn việc à?”

“Hôm nay không phải ca trực của chúng tôi.” Tào Diệp nói.

“Được thôi, phối hợp rất ăn ý.” Ca sĩ cười nói, rõ ràng không tin

lời giải thích của họ, “Nghe nói hai cậu sắp đóng phim?”

“Ai nói?” Lương Tư Triết nhìn hẩn hỏi.

“Mọi người đang truyền như thế, mỗi ngày các cậu lượn lờ trên đường, không phát hiện mọi người đang thảo luận về các cậu?”

“Không chú ý.”

“À, có lẽ bình thường có rất nhiều người nhìn các cậu.” Ca sĩ đẩy một lon bia lạnh tới, “Uống không?”

Tào Diệp toan duỗi tay nhận lấy, ngón tay của Lương Tư Triết nắm lấy lon bia trước cậu, cầm đến trước mặt mình nói: “Cậu vẫn chưa thành niên, uống nước ngọt đi.” Nói xong đứng lên đến tủ lạnh trong quán đi lấy nước ngọt.

Khi quay lại Tào Diệp đã trò chuyện với ca sĩ, ca sĩ nói hẩn tên Tần Diệc Trang, Tào Diệp lập tức cười hì hì tiếp một câu: “Vậy có phải anh có em trai tên Tần Diệc Tà không?”

Lương Tư Triết đi qua, đặt chai nước ngọt đã mở nắp trước mặt Tào Diệp: “Uống cái này đi.”

“Các cậu chênh nhau mấy tuổi?” Tần Diệc Trang nhìn hai người họ hỏi.

“Hơn hai tuổi.” Lương Tư Triết ngồi xuống, mở lon bia trước mặt mình ra, cầm lên uống một ngụm.

“Anh cũng vừa qua mười tám tuổi thôi...” Tào Diệp không vui lòng cầm lấy nước ngọt, quay đầu nhìn anh ngửa đầu uống bia, “Ngon không?”

Lương Tư Triết đặt bia lên bàn: “Cũng được, không ngon bằng rượu trái cây cậu uống lần trước.”

“Em muốn thử,” Tào Diệp mắt lom lom nhìn anh nói, “Chỉ một ngụm, được không anh Tư Triết?”

Lúc cậu tỏ ra ngoan ngoãn luôn là đáng vẻ này, Lương Tư Triết đã dò được mánh khóe của cậu, nhưng vẫn không thể cứng nhắc từ chối cậu nên bất đắc dĩ đáp: “Được thôi, tôi đi lấy cốc rót cho cậu một ngụm.”

Vẫn chưa đứng dậy Tào Diệp đã cầm lấy lon bia kia: “Không cần, em nếm một ngụm như vậy là được... anh không chê em chứ?”

“À, không sao,” Lương Tư Triết lại ngồi xuống nói, “Cậu uống đi.”

Bia hơi hắc lại hơi đắng, Tào Diệp uống một ngụm thì nhăn mặt

rồi đặt lại trước mặt Lương Tư Triết: “Không ngon.”  
“Tôi đã nói mà.” Lương Tư Triết nhìn biểu cảm của cậu cười một tiếng.

Lúc cầm lấy lon bia kia trong lòng anh hơi giật mình, trước đây chưa từng uống chung một cốc nước với người khác thân mật như vậy.

Ngay cả Tần Diệp Trang cũng nhìn hai người họ cười nói: “Quan hệ của hai cậu tốt vậy.”

“Bọn em còn ngủ chung một giường cơ mà.” Tào Diệp nói.

Lương Tư Triết cầm lấy lon bia uống một ngụm, miệng lon bia rất nhỏ, lúc uống chỉ có thể uống cùng một vị trí, trong đầu anh xuất hiện ý nghĩ này, ngay sau đó trong lòng anh tràn ra cảm giác kỳ lạ, rất khó để nói có phải tác dụng của cồn hay không. Gió đêm man mát phả lên mặt, mang theo mùi khói bếp trong con hẻm này, mùi bay vào xoang mũi cũng không được cho là dễ ngủ, nhưng bầu không khí trước mắt lại rất vui.

Tiếng nói to ồn ào bên tai, tiếng dầu nổ xì xèo và tiếng nói chuyện phiếm của thực khách trộn lẫn với nhau, là cảnh phố phường trước kia chưa bao giờ tiếp xúc.

Lương Tư Triết nghĩ ba tháng này thật ra vẫn rất dài, nghĩ lại thật sự đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Ăn ngán mì lạnh dầu ớt ở tiệm mì Lão Đổ.

Có thể xe nhẹ đường quen trèo lên sân thượng của Lam Yến.

Xem mấy chục bộ phim.

Nhồi mấy cuốn sách chuyên ngành.

Tiểu Bạch gặp được Caesar còn mang bầu Tiểu Bạch con.

Mùa hè sắp kết thúc rồi.

Thiếu niên đột ngột xâm nhập vào cuộc sống của mình trở nên khó mà dứt bỏ.

Rõ ràng nơi đâu cũng có dấu vết của dòng chảy thời gian, nhưng khi nhớ đến lại vẫn cảm thấy chỉ trong chớp mắt là đã trôi qua, bỗng nhiên cũng Tào Diệp đứng ở cửa quán mì Lão Đổ, khoảnh khắc không có gì đáng buồn bằng tim đã chết mà nhìn Lam Yến ở cuối hẻm, dường như chỉ mới xảy ra tối qua.



Hình như không có mùa hè nào trong đời lại có hương vị như vậy, dưa hấu, nước ngọt, sân thượng, còn có thiếu niên khó nói lời tạm biệt.

Lại nghĩ đến những mùa hè luyện đàn violin trước kia, chợt cảm thấy dường như quá nhạt nhẽo và buồn tẻ, không thú vị bằng mùa hè này.

Những mùa hè sau này phải vượt qua như thế nào đây? Lương Tư Triết uống từng ngụm bia, nhìn con phố Nhân Tú đông nườm nượp, anh hơi say nghĩ có lẽ mùa hè này giống như rượu mạnh, uống vào nóng cháy, dư vị ngọt đắng, khiến người ta say mê.

Uống hết một lon bia, anh đứng dậy thanh toán bàn này, xem như trả sạch ân tình guitar gỗ.

Coi như chấm dứt nỗi băn khoăn này trước khi rời khỏi phố Nhân Tú, anh không quên nợ ân tình, có mấy lần cố ý đến tản bộ quanh quán bar kia vài vòng, cũng không gặp được ca sĩ đó, cũng may trước khi đi đã gặp được.

Một tuần sau đó chỉ có thể được mô tả bằng thời gian trôi nhanh như nước vớt vào lòng bàn tay, ban đầu Lương Tư Triết định rời đi trước buổi diễn thử một tuần, nhưng buổi tối mấy ngày nay vừa nằm trên giường, trò chuyện với Tào Diệp một lúc, anh lại không kìm lòng được khuyên mình đợi thêm một ngày nữa lại đi.

Sáng sớm hai ngày trước buổi diễn thử, vừa mở mắt ra Lương Tư Triết biết mình không đi không được.

Anh phải để lại thời gian giảm xóc một ngày cho mình, đi trước buổi diễn thử một ngày thì hơi mạo hiểm, lỡ như Tào Diệp kéo anh trò chuyện cả đêm, anh không chắc chắn mình có còn đi được không.

Lương Tư Triết biết mình nhất định phải đi, Tào Diệp hạ quyết tâm muốn tặng cơ hội này cho anh, nếu họ cùng đi diễn thử, Tào Diệp nhất định sẽ nhường.

Anh nhớ đến dáng vẻ Tào Tu Viễn nghiêm túc ngồi đằng sau máy quan sát nhìn mình cau mày khẽ lắc đầu trong buổi thử vai lúc trước, nếu biểu cảm kia là đối với Tào Diệp, rất khó tưởng tượng Tào Diệp sẽ buồn đến mức nào.

Ngay tối nay đi, lúc rửa mặt Lương Tư Triết tính toán trong lòng, dựa theo đồng hồ sinh học ở Lam Yến của họ, bốn năm giờ sáng là lúc Tào Diệp ngủ say nhất, khi đó anh lặng lẽ rời đi, chắc Tào Diệp sẽ không phát hiện.

Ban ngày hôm đó có một trận mưa rất to, cả một mùa hè năm nay đều rất khô ráo, thỉnh thoảng họ tùy ý bấm điều khiển từ xa đổi kênh, cũng có thể nhìn thấy kênh tin tức đang đưa tin tình trạng hạn hán ở các nơi phương bắc.

Nhưng gần cuối mùa hè, bỗng nhiên đổ cơn mưa to như trút nước thế này.

Bên ngoài không thấy mặt trời, trong phòng vừa tối vừa ẩm, bật đèn lên mới không lộ vẻ ngột ngạt, nằm sấp trên bệ cửa sổ nhìn xuống tầng, có thể nhìn thấy bọt nước dày đặc tóe lên khi hạt mưa rơi xuống đất.

Trận mưa kia rơi cả ngày, đến rạng sáng mới dừng lại.

Giao thông trong thành phố gần như tê liệt, thế là đêm đó việc buôn bán của phố Nhân Tứ không tốt, vắng như chùa bà đanh, yên tĩnh khiến người ta khó chịu.

Hai người thảo luận xong cảnh cuối cùng của kịch bản – Tiểu Mẫn giết người, cầm cây đàn violin không ngừng run rẩy, Bành Yên tóc tai bù xù đầu tiên là hoảng hốt lo sợ tình cảnh trước mắt, sau đó cô bình tĩnh lại, vuốt gọn tóc mình, ổn định hơi thở, cô cầm lấy đàn violin trong tay Tiểu Mẫn, cẩn thận, quý trọng quan sát nó.

Cô xin Tiểu Mẫn kéo một khúc violin cho cô nghe, tay Tiểu Mẫn run rẩy nhận lấy, đặt đàn violin trên vai mình, nó nhắm mắt lại, cầm cây vĩ đặt lên dây.

Đàn violin đã biến hình trong quá trình va đập mạnh, âm điệu

được kéo ra quái dị mà vặn vẹo.

Tiểu Mẫn từng nghĩ vô số cảnh tượng kéo đàn violin cho Bành Yên, nhưng lần này nó lại kéo sai nhịp lạc điệu.

Sau khi kéo xong bài nhạc kia, toàn thân nó đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

“Trời, ngột ngột quá,” Tào Diệp ném kịch bản sang một bên, nằm ngửa trên giường nói, “Em sắp không thở nổi... Bên ngoài tạnh mưa rồi đúng không?”

“Hình như tạnh rồi, tôi đi xem thử.” Lương Tư Triết cũng cảm thấy hơi ngột ngột, cả ngày hôm nay đều nằm dí trong phòng, lại thảo luận đoạn kịch bản ngột ngột sau khi bùng nổ, còn không ra ngoài hít thở không khí, anh cũng sắp không thở được.

Lương Tư Triết đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài một cái: “Tạnh mưa rồi.”

“Vậy chúng ta ra ngoài đi dạo một lúc.” Tào Diệp ngồi dậy trên giường, “Hôm nay dưới tầng yên tĩnh quá, mấy giờ rồi?”

“Một giờ bốn mươi.” Lương Tư Triết nhìn đồng hồ, theo lệ thường Lam Yến đóng cửa vào ba giờ sáng, giờ này không tính là muộn lắm, nhưng hôm nay buôn bán dưới tầng vắng vẻ, bầu không khí buồn tẻ, tôn lên bóng đêm có vẻ trầm lắng hơn.

Hai người cùng đi xuống tầng, đèn nháy ở tầng hai tắt rồi, chỉ còn lại mấy ngọn đèn treo trần lơ mờ chiếu sáng.

Đẩy cửa ra ngoài, trên đường tĩnh lặng im ắng, trận mưa lớn này cọ rửa con hẻm ở phố Nhân Tứ sạch sành sanh, cũng làm xáo trộn đồng hồ sinh học của phố Nhân Tứ, người bị vây trong nhà đều tắt đèn chìm vào giấc ngủ từ lâu.

Lớp căn dầu dày cộp bám trên đường xi măng lúc trước cũng bị nước mưa gột rửa, trong không khí cũng không còn mùi khói dầu bám người như ngày thường.

Họ bước đi trong đêm khuya cuối hè, ngửi mùi nước mưa bốc hơi, cả con hẻm chỉ có hai người họ, ngay cả Tiểu Bạch cũng tìm một chỗ dưới mái hiên, làm ổ trong góc tường ngủ.

Tào Diệp vẫn cầm chiếc camera cầm tay kia, vừa đi lùi vừa

hướng ống kính vào Lương Tư Triết ghi hình lại, cậu vừa quay vừa hỏi, bây giờ anh còn sợ ống kính không?  
Không sợ nữa.

Lương Tư Triết đáp.

Anh đã thích nghi với việc ống kính quay mình mọi lúc mọi nơi, sẽ không cảm thấy mất tự nhiên, cũng sẽ không tỏ ra rất cố ý, trong ống kính là một Lương Tư Triết hoàn toàn thả lỏng.  
Đừng sợ.

Tào Diệp nói, anh cứ nghĩ người cầm ống kính quay anh là em.  
“Ừ,” Lương Tư Triết cười một tiếng, “Cách này rất tốt.” Nhưng anh cảm thấy sau này có thể không còn ống kính quay về phía mình lâu như vậy nữa.

Họ đi một hồi rồi trở về cửa Lam Yển, chuyển hai cái ghế gỗ trong phòng ra, ngồi trên bậc thang nói chuyện phiếm.

Sau một cơn mưa, tầng mây dày đặc trên đỉnh đầu không biết tản ra lúc nào, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm có vẻ rất cao, sâu và trống trải, lúc này thế mà có một vầng trăng khuyết treo xiên.

Ánh trăng bàng bạc rơi đầy đất, mặt đường ướt sũng của phố Nhân Tú phản chiếu ánh trăng, thoạt nhìn thậm chí có vẻ như được bao phủ bởi một lớp tuyết mỏng.

“Anh nói mùa đông ở phố Nhân Tú trông như thế nào?” Tào Diệp nhìn con hẻm này hỏi, “Nếu có tuyết rơi, chắc sẽ đẹp hơn bây giờ đúng không?”

“Chắc vậy.” Lương Tư Triết nói.

Anh tưởng tượng mùa đông ở Nhân Tú, khi đó không chỉ có mặt đường sẽ có tuyết, trên cây cũng có tuyết, Nhân Tú bao phủ trong làn áo bạc hắt sẽ rất khác mùa hè.

“Muốn xem thử quá à...” Tào Diệp nói, “Về sau mùa đông chúng ta đến đây nhé?”

“Được.” Lương Tư Triết nở nụ cười.

Lời này xuất phát từ thật lòng, anh nghĩ sau này anh sẽ đến nơi hẹn.

Họ đều biết sắp phải rời khỏi nơi này, những chuyện thảo luận mấy ngày nay đều liên quan đến tương lai, Nhân Tú giống như một tấm ngăn vô hình, ngăn cách con hẻm này và bên ngoài con hẻm thành hai thế giới với hàng rào rõ ràng, nhưng lại rất thân kỳ hòa nhập cuộc sống của hai người họ với nhau.

Họ im lặng một lúc không nói gì, Tào Diệp ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ về nơi xa nói: “Chỗ kia còn có một đám mây.”

Lương Tư Triết ngẩng đầu, nhìn theo hướng cậu chỉ.

“Anh nhìn thấy không? Chỗ đèn neon, hình như nó đang bay qua.”

“Thấy rồi,” Lương Tư Triết nhìn đám mây kia nói, “Không biết có phải là mây mưa không.” Cúi đầu xuống, thiếu niên ở trước mặt vẫn đang tập trung nhìn đám mây kia, trong đôi mắt trong veo phản chiếu cái bóng của đám mây, đám mây kia khẽ dao động trong mắt cậu.

“Mây mưa...” Tào Diệp nhìn đám mây kia nói, “Vậy lát nữa trời sẽ mưa à?”

“Có lẽ vậy.” Lương Tư Triết cảm thấy dường như mình có thể ngửi được mùi đám mây kia, ướt sũng, hơi lạnh, nhạt hơn mùi mưa một chút.

“Anh đoán xem khi nào nói sẽ bay đến?”

“Gió đã ngừng rồi, chắc cũng không nhanh đâu.”

Tào Diệp không nhìn nữa, quay đầu nhìn con hẻm này: “Yên tĩnh quá, trên con phố này hình như chỉ có hai chúng ta vẫn thức.”

Ê, chúng ta hát đi,” Cậu bỗng nhiên quay đầu lại, bất chợt nảy ra ý tưởng nhìn Lương Tư Triết đề nghị, “Anh Tư Triết, anh hát cho em nghe đi, em nghĩ anh hát rất hay.”

“Làm phiền dân à?” Lương Tư Triết cười một tiếng.

“Anh hát nhỏ thôi,” Tào Diệp kéo ghế gỗ về phía anh, “Coi như quà tặng em đi, chúng ta sắp rời khỏi đây rồi.”

Cậu nói đến chuyện rời đi, Lương Tư Triết không thể từ chối lý

do này, theo ý cậu hỏi: “Hát gì?”

“Gì cũng được, hát bài nào em chưa từng nghe ấy.”

Chưa từng nghe... Lương Tư Triết cụp mắt suy nghĩ, anh không nghe nhiều những bài hát thịnh hành, mấy bài biết hát chắc Tào Diệp từng nghe hết rồi.

Cau mày suy nghĩ một hồi, trong đầu bỗng nảy ra một giai điệu rất xa xôi, tiếp đó giai điệu này khiến anh nghĩ đến rất nhiều năm trước.

Khi anh còn rất nhỏ, trong nhà bỗng nhiên mất điện, đèn đường trên đường cũng tắt, trong phòng tối đen như mực, cả nhà ba người buồn chán ngồi trong phòng khách, mẹ bỗng nhiên cầm đàn violin, mò mẫm kéo một điệu hát dân gian dài, sau đó cầm ngón tay Lương Tư Triết, dạy cho anh từng nốt nhạc.

Đó là chuyện đã bao lâu rồi, hình như xảy ra vào mười năm trước? Nhưng giai điệu kia vẫn còn nhớ rõ, cảm giác mò mẫm bấm lên dây đàn trong bóng đêm cũng vẫn nhớ rõ, ký ức này vừa được đánh thức, Lương Tư Triết cảm thấy hơi nhớ mẹ. Anh muốn chơi lại bài hát trong trí nhớ, nhưng tự biết đã không thể kéo đàn violin được nữa.

“Huýt sáo cho cậu nghe nhé?” Lương Tư Triết nhìn về phía Tào Diệp.

“Được.” Tào Diệp rất vẻ mong đợi gật đầu nói.

## Chương 58: Quá Khứ 17

### DTV-EBOOK

Tiếng huýt sáo sạch sẽ trong trẻo vang lên trong đường phố yên tĩnh, như thể ngay lập tức rạch ra một vết rách trong đêm nặng nề.

Khi Lương Tư Triết huýt sáo rất tập trung, khúc nhạc này quá xa xưa, mò ra từ trong trí nhớ, kéo theo hồi ức phủ bụi đã lâu.

Sau đó cha mẹ luôn cãi nhau không ngừng, đến mức anh sắp không nhớ rõ mình từng trải qua cảnh tượng vui vẻ hòa thuận như thế.

Khúc nhạc không dài lắm, huýt sáo xong điệu hát dân gian này, anh dừng lại ngăn người nhìn không khí một lúc.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Tào Diệp, đêm nay Tào Diệp yên tĩnh một cách kỳ lạ, nhất là sau khi nghe xong đoạn huýt sáo này, thể mà không sôi nổi trò chuyện với anh như ngày thường.

Lương Tư Triết quay đầu nhìn Tào Diệp, không biết cậu đang nghĩ gì, cũng đang yên lặng nhìn anh, vẻ mặt giống như trước đó cậu nhìn lên đám mây trên trời.

“Sao thế?” Lương Tư Triết cười một tiếng với cậu, “Nhìn tôi như vậy.”

Tào Diệp chớp mắt một cái, như là chợt hoàn hồn lại, yết hầu hơi nhô chuyển động lên xuống dưới làn da mỏng, ánh mắt nhìn về hướng khác, giống như hơi trốn tránh: “Không, rất hay, đây là bài gì?”

Cái liếc mắt nhìn nhau trước khi trốn tránh hình như xen lẫn vài thứ gì khác, cũng không biết là trộn lẫn ánh trăng hay là bóng đêm, tóm lại giây phút đó trông Tào Diệp rất sinh động.

Lương Tư Triết cảm thấy sự sinh động kia thoát nhìn hơi khác, anh không nói rõ được, nhưng là cách sinh động khác với sự hoạt bát sinh động ngày thường.

Lúc ánh mắt Tào Diệp tránh né, Lương Tư Triết có thể nhìn thấy lông mi của cậu hơi rung, anh cảm thấy tim mình trong phút chốc như trống không, đập loạn mấy nhịp sau đó mới khôi phục tần suất ban đầu.

Anh cũng nuốt khan một cái, cụp mắt xuống nói: “Không biết, trước kia tôi từng nghe một đoạn nhạc violin, sau này nếu có thời gian, cậu có thể dùng violin kéo thử xem.”

“Vậy anh dạy em?” Tào Diệp quay sang nhìn anh, khẽ hỏi.

“Được chứ.” Lương Tư Triết nở nụ cười rất nhẹ, cũng nhìn cậu một cái.

Bầu không khí hơi kỳ lạ, trước kia chưa bao giờ kỳ lạ như thế, nhưng sự kỳ lạ không làm người ta ghét, trái lại muốn nó dừng lâu thêm chút nữa.

Tào Diệp khoanh tay, cúi người xuống chống lên đầu gối, quay đầu nhìn mặt Lương Tư Triết, nhìn chằm chằm mấy giây.

“Nhìn gì đấy?” Lương Tư Triết không nhìn được giờ tay vỗ đầu cậu.

Lần này Tào Diệp lại không giãy nảy lên cũng không tránh, nhưng ánh mắt lại như lấp lánh trong đêm tối lơ mờ, nghiêng mặt nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Em cảm thấy anh cũng...”

Nửa câu nói ra nghe không rõ, Lương Tư Triết nhìn cậu hỏi: “Gì cơ?”

“Không có gì...” Tào Diệp đáp.

Em cảm thấy anh cũng không giống con gái... Vốn muốn nói câu này, nhưng nói được nửa câu thì muốn nói lại thôi.

Rõ ràng trước kia đều là nghĩ gì nói nấy, Trịnh Dân luôn bảo cậu nói chuyện mà không suy nghĩ, hôm nay không biết làm sao, chưa bao giờ có cảm giác nói được một nửa lại nuốt xuống.

Nhưng Lương Tư Triết của giây phút đó thật sự rất khác, ngẩn người nhìn không trung, có phần buồn bã lại có phần dịu dàng,



khiến trái tim cậu lặng lẽ rung động trong phút lơ đãng, trong cơ thể có một cảm giác khó hiểu, nhưng lại không nói ra được cảm giác đó rốt cuộc là gì.

Trở về phòng tắm rửa, lúc ra khỏi phòng tắm Lương Tư Triết tiện tay tắt đèn, đi đến giữa hai chiếc giường, Tào Diệp nằm trên giường, nhìn Lương Tư Triết đến gần qua màn đêm: “Anh nghe thấy không?”

Bước chân Lương Tư Triết dừng lại, cúi đầu nhìn cậu: “Nghe thấy cái gì?”

“Bên ngoài lại mưa rồi.” Giọng nói của Tào Diệp mang theo chút buồn ngủ.

Lương Tư Triết nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách ở bên ngoài, lần này trời mưa không to như ban ngày, nhưng tiếng hạt mưa đập vào cửa vẫn rất rõ ràng, bóng đêm yên tĩnh, nghe vào rất hay.

Lương Tư Triết nửa ngồi nửa quỳ ở đầu giường cậu, trong bóng tối nhìn thẳng vào Tào Diệp, thấp giọng nói chuyện phiếm với cậu: “Ừ, đám mây kia bay đến rồi.”

“Gần đây tóc anh dài rồi.” Tào Diệp nhìn anh nói.

Họ chỉ có thể nhìn rõ đường nét của nhau, còn có ánh sáng hơi nhấp nháy trong mắt.

Lương Tư Triết đáp: “Ừ.”

“Sau này anh có cắt tóc không?”

“Chắc có.” Sau khi về Nham Thành đi học, trường cấp ba cũng không cho phép nam sinh để tóc dài.

“Em vẫn chưa từng thấy dáng vẻ để tóc ngắn của anh đâu.”

“Sau này sẽ nhìn thấy...”

“Anh có nhớ đến đây ôm Tiểu Bạch nhỏ đi không?”

“Nhớ chứ...”

“Làm diễn viên rất bận, lúc anh ra ngoài quay phim nhớ tìm người cho nó ăn giúp anh.”

“Ừ.” Lương Tư Triết đặt tay lên tóc Tào Diệp sờ sờ.

“Anh lại sờ đầu em.” Ngoài miệng Tào Diệp phản kháng một câu, nhưng lần này vẫn không giãy nảy mà thỏa hiệp rất nhanh,

“Thôi, em cho anh sờ đây, lùn đi hai centimet thôi.”

Lương Tư Triết nghe xong bật cười: “Cậu không cho thì tôi có thể làm gì?”

“Nếu là Lâm Ngạn sờ tóc em, em nhất định sẽ đánh nhau với anh ấy, nhưng quan hệ hai ta tốt, em vẫn cho anh.”

“VẬY TÔI SỜ THÊM HAI LẦN.” Lương Tư Triết khẽ cười nói, lại xoa nhẹ hai lần trên tóc cậu.

“Này, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu nhá... Em đang nhần nhịn đấy.” Trong phòng không có người khác, nhưng có lẽ màn đêm quá yên tĩnh, lúc nói chuyện hai người cũng không tự chủ được nhẹ giọng nói, một lát sau Tào Diệp lại thấp giọng hỏi, “Lúc diễn thử anh có căng thẳng không?”

“Chắc có.” Lương Tư Triết nói.

“Thoải mái đi, anh xem như người cầm ống kính là em.” Tào Diệp nói lại lần nữa.

“ĐƯỢC, TÔI COI ỐNG KÍNH THÀNH CẬU.”

“Ừ, HIỂU NHƯ VẬY CŨNG ĐƯỢC... NGÀY KIA CHÚ DẦN SẼ DẪN BẠN MÌNH ĐI DIỄN THỬ RỒI, VẬY NGÀY MAI CHÚNG TA LÀM GÌ NHỈ?”

“XEM KỊCH BẢN, XEM PHIM, ĐI TẢN BỘ, CHO TIỂU BẠCH ĂN...”

Tào Diệp nói tiếp lời anh: “Nếu trời không mưa thì trèo lên sân thượng hóng gió một lát.”

“ĐƯỢC.” Lương Tư Triết khẽ cười nói.

“VẬY... NGỦ NGON, LƯƠNG TƯ TRIẾT.”

“NGỦ NGON.”

Sau khi nói ngủ ngon Lương Tư Triết nằm dài trên giường, trong lòng buồn bã như dời sông lấp biển, anh chưa từng nếm trải cảm giác buồn bã này.

Lúc cha mẹ qua đời, cảm xúc tuyệt vọng và bất lực kia giống như sóng thần mãnh liệt, trong chớp mắt rợp trời kín đất đập ngay vào mặt anh, khiến anh không kịp giãy giụa chút nào đã bị nuốt hết vào.

Nhưng đêm nay lại khác, anh và Tào Diệp như cùng ngồi trên một con thuyền nhỏ, trôi trên mặt biển sóng cả mãnh liệt, lúc ở bên nhau thuyền này trôi đến đâu cũng không sao, nhưng bây giờ con đường đồng hành cuối cùng đã tới lúc mỗi người đi một ngã, những bấp bênh sau này đều không liên quan đến thiếu

niên kia nữa.

Con thuyền vẫn là con thuyền đó, mặt biển vẫn là mặt biển thay đổi khó lường kia, nhưng một mình chèo con thuyền này nên lên đênh tới nơi nào?

Biệt ly thật sự rất buồn, lần đầu trong đời anh biết điều đó. Lương Tư Triết chưa từng do dự thế này, anh luôn quyết đoán dứt khoát, chuyện đã quyết định chưa bao giờ do dự không chắc, nhưng trong giây phút nhắm mắt anh lại bắt đầu không kìm lòng được khuyên nhủ mình: Nếu không... đợi thêm một ngày nữa? Chẳng phải vẫn chưa đến lúc nhất định phải đi sao? Ngày mai hãy đi, kiểu gì cũng có cách đi, thực sự không được thì anh đánh Tào Diệp bất tỉnh rồi đi. Suy nghĩ này vừa xuất hiện, chẳng mấy chốc đã chiếm ưu thế trong đầu anh, gần như không cho phép ý nghĩ khác của anh ngoi đầu lên. Ngày mai nhất định đi.

Lương Tư Triết tự nhủ.

Suy nghĩ này khiến anh bình tĩnh hơn, buồn bã trong lòng cũng giảm bớt một chút, anh nằm nghiêng đối mặt với Tào Diệp, trong bóng tối nhìn cậu một lúc, sau đó nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Trong lòng có chuyện, ngủ thì ngủ, nhưng buổi sáng tỉnh dậy rất sớm.

Lương Tư Triết cau mày mở mắt ra, lúc nhìn đến giường đối diện anh lập tức tỉnh táo lại.

Giường đối diện trống không, Tào Diệp không nằm trên giường. Lương Tư Triết lập tức ngồi dậy.

“Tào Diệp.” Anh gọi một tiếng, ngủ cả đêm giọng nói hơi khàn. Không có ai đáp lại, anh xuống giường qua loa xô dép lê, đi đến phòng vệ sinh thò người nhìn vào trong, bên trong không có ai. Anh hơi hoảng sợ, không biết mình sợ điều gì, kéo cửa phòng chạy theo, lảo đảo chạy ba tầng cầu thang, chạy đến sảnh tầng một, ánh mặt trời sáng sớm lọt qua tấm rèm cửa dày, tầng một

lờ mờ không rõ, giống như đang trong cơn mơ mê man, vẫn chưa tỉnh lại.

Nhân viên phục vụ phụ trách giữ cửa nằm ngủ trên giường gấp, bị tiếng bước chân của anh đánh thức, vẫn buồn ngủ chống người lên hỏi: “Muốn ra ngoài à?”

“Tào Diệp đâu?” Lương Tư Triết lấy lại bình tĩnh, cố gắng ổn định giọng hỏi, “Cậu ấy có xuống tầng không?”

“Cậu nói cậu trai ở cùng cậu à...” Người kia ngáp một cái nói, “Cậu ta ra ngoài rồi, đi từ sớm, nửa đêm nửa hôm cũng không biết đi đâu...”

“Đi lúc nào?”

“Không để ý, lúc ấy trời vẫn chưa sáng mà, chắc bốn năm giờ... sao vậy?”

Lương Tư Triết không nói gì, anh yên lặng đứng tại chỗ ngẩn ra.

Bốn năm giờ sáng rõ ràng là thời gian ngày thường Tào Diệp ngủ say nhất, nhưng mà cậu lại đi, rõ ràng người phải đi là mình...

“Còn ra ngoài không?” Người kia lại ngáp một cái thật dài, giục “Không ra thì tôi ngủ tiếp đây.”

“Anh ngủ đi.” Lương Tư Triết thấp giọng nói, “Cảm ơn.”

Anh quay người lên tầng về phòng, cầm lấy điện thoại gọi điện cho Tào Diệp, quay số xong, bên kia truyền lời “Số máy bạn gọi đã tắt máy”.

Đúng rồi, Lương Tư Triết nghĩ, nếu người đi là mình, lúc này chắc cũng sẽ tắt điện thoại để Tào Diệp không liên lạc được với mình.

Lương Tư Triết ném điện thoại lên giường, xoay người dùng ánh mắt liếc một vòng trên giường Tào Diệp, ngay sau đó lại nhìn tủ đầu giường, anh nghĩ có lẽ Tào Diệp sẽ để lại thứ gì đó. Ánh sáng trong phòng quá mờ, không nhìn rõ đồ đạc, anh đi đến bên giường, động tác hơi thô bạo kéo rèm cửa sổ ra, ánh mặt trời buổi sáng lập tức chiếu vào, ánh sáng rất chói mắt, khiến anh phải híp mắt lại.

Lúc đi về giường anh nhìn thấy kịch bản đặt bên gối mình, anh nhớ rõ ràng tối qua kịch bản đặt trên tủ đầu giường.

Nghĩ đến gì đó, anh đi tới cầm lấy kịch bản kia, cúi đầu nhìn trang bìa, thấy rõ dòng chữ viết tay bên trên, kiểu chữ hơi xiêu vẹo, không được cho là đẹp, nhưng có thể nhìn ra viết rất chân thành: “Chào buổi sáng Lương Tư Triết, nhất định phải lấy được ảnh để nhé, gặp ở lễ trao giải!”

Ánh mắt ngược lên từ kịch bản, Lương Tư Triết nhìn ánh nắng sáng bừng trong phòng, bỗng nhiên sinh ra ảo giác, ba tháng này dường như chỉ là một giấc mộng tươi đẹp hư ảo, khiến người ta sa vào.

Nếu không thì hiện thực sao lại tốt đẹp đến thế, khiến người ta chậm chạp không muốn tỉnh lại? Có lẽ thật sự chỉ là một giấc mộng dài.

Nhưng vali hành lý đứng bên cạnh tủ quần áo lại im lặng nói cho anh biết, ba tháng anh và Tào Diệp ở chung này là thật. Lương Tư Triết bỗng nghĩ đến gì đó, bước tới mở vali của Tào Diệp ra, không tìm được đồ anh nghĩ, lại kéo cửa tủ quần áo ra, duỗi tay vào lục, vẫn không có, anh sốt ruột vội vàng tìm kiếm xung quanh một lượt mới dám xác nhận, Tào Diệp gần như không mang theo thứ gì, cậu chỉ mang đi hai cái camera, còn có những hình ảnh hồi ức sinh động, thật sự tồn tại, chỉ xảy ra giữa hai người họ.

Anh không biết mình ngồi thẩn thờ bao lâu, dì đến quét dọn thấy cửa mở rộng ra, ló đầu vào hỏi: “Bây giờ quét dọn được không?”

Anh đứng lên, lấy lại tinh thần nói: “Dạ, được.”

Anh đứng bất động ở bên cạnh, nhìn thấy dì đứng cạnh giường bận rộn thay ga trải giường cho mình, trong đầu hỗn loạn, đủ loại suy nghĩ cuộn cuộn nhấp nhô.

Động tác của dì lưu loát, dọn dẹp bên giường anh xong, nhanh chóng đến bên giường Tào Diệp, vừa định thay ga trải giường thì Lương Tư Triết bỗng mở miệng nói: “Giường này không cần dọn.”

“Không dọn à?” Dì quay đầu nhìn thiếu niên ưa nhìn hơi mất hồn mắt vĩa này, xác nhận với anh, “Không cần thay ga giường và vỏ chăn à?”

“Vâng, không cần.” Lương Tư Triết đáp.

Rất lâu sau đó, giới truyền thông biết trước khi ảnh đế Lương Tư Triết diễn tác phẩm đầu tay “Mười ba ngày”, anh đã từng cạnh tranh nhân vật Tiểu Mẫn với con trai của Tào Tu Viễn.

Họ nào bỏ ra rất nhiều quá trình phức tạp lại truyền kỳ, bịa ra vô số câu chuyện sau màn anh chết tôi sống, sau bao nhiêu năm những câu chuyện này vẫn được khán giả bàn tán xôn xao, họ thích xem loại cốt truyện anh chết tôi sống, xé nhau kịch liệt này.

Nhưng Lương Tư Triết rất rõ ràng, đó là một buổi sáng không thể bình tĩnh hơn, anh hơi mờ mịt và luống cuống cầm kịch bản “Mười ba ngày”, ngồi trên giường mình, nhìn vài nếp nhăn do ngủ trên giường bên cạnh, ngẩn người rất lâu.

Chuyện sau đó, anh biết rất rõ ràng, Tào Diệp đi rồi, cuối cùng thiếu niên kia vẫn không nói lời nào tặng Tiểu Mẫn cho mình. Anh đi tới, nằm trên giường của Tào Diệp, gối lên gối, kéo chăn qua, anh ngủ được mùi sữa tắm như có như không trên người Tào Diệp, mùi sữa dừa hơi ngọt, anh nghĩ có lẽ anh vừa mở mắt ra, Tào Diệp lại trở về.

— Dẫn theo chú chó, đứng trong ánh nắng chiều rực rỡ ở cửa gọi tên anh, thiếu niên cao gầy và chú chó cao cỡ nửa người, liếc mắt nhìn oai phong lẫm liệt.

Đó là một cảnh sống động nhất trong thời niên thiếu của anh.

## Chương 59: Hiện Tại 1

### DTV-EBOOK

Một giờ sáng, trong nhóm chat nhà đầu tư của “Lựa chọn tuyệt vọng” liên tục có tin nhắn mới, nhà sản xuất Từ An Kiều đang livestream tình huống quay phim.

00:34 Mưa rất to, vừa rồi cảnh sát giao thông đã phong tỏa đường, các nhóm đã chuẩn bị xong rồi, đội ngũ mượn từ bên cảnh sát giao thông để duy trì tình hình giao thông cũng vào vị trí rồi, lát nữa là có thể quay phim.

01:05 Đạo diễn Tăng chỉ đạo diễn viên quần chúng diễn thử, phối hợp khá tốt.

01:17 Tư Triết và Tiểu Ngũ hóa trang xong, đã đi ra chờ lên diễn, có thể quay bất cứ lúc nào.

01:29 Diễn viên quần chúng nhìn thấy Tư Triết đều sục sôi, đạo diễn Tăng suýt nữa không kiểm soát được cảnh quay...[mồ hôi lạnh]

01:46 Xong rồi, cuối cùng diễn viên quần chúng đã trở lại trạng thái, Tư Triết và Tiểu Ngũ vừa di chuyển vị trí một lần, sắp quay chính thức rồi.

...

Điện thoại đặt trên bàn trà rung lên liên tục, Từ An Kiều lẩm lời này vẫn đang tự high trong nhóm, giờ này chắc mấy nhà đầu tư khác đều ngủ rồi, không ai đáp lại y.

Tào Diệp vui trong ghế sofa bằng da ở phòng khách, không biết có phải bị âm thanh rung làm phiền không, đêm nay phim đánh yêu quái được chọn để thôi miên đã chiếu hơn một nửa, nhưng vẫn không buồn ngủ chút nào.

Thực ra có thể chặn nhóm chat, hoặc là trực tiếp tắt điện thoại, nhưng cậu lại chẳng biết vì sao mình không làm vậy, mặc cho nó cứ chốc chốc lại rung trên bàn trà.

Lúc tin nhắn đến còn cầm lấy nhìn một cái, cuối cùng dứt khoát không ném điện thoại về nữa, cứ cầm nó ở trong tay đợi nó rung.

Đợi một lúc lâu, điện thoại trong lòng bàn tay không rung nữa, cậu gõ một dòng chữ gửi đi: “Quay thế nào rồi?”

Không biết bên Từ An Kiều xảy ra sự cố gì, mãi mà không trả lời tin nhắn, Tào Diệp mất tập trung nhìn cảnh đánh nhau trên màn ảnh, thậm chí chán quá đi... Phim nhàm chán thế này vậy mà chẳng có tí hiệu quả thôi miên nào.

Hiện trường quay phim thế nào cũng không biết, sau một lúc lâu Từ An Kiều cũng không trả lời tin nhắn, không lẽ đã xảy ra sự cố gì?

Phiên bản trước lúc Hoàng Thiên Thạch quay cảnh đua xe đánh nhau kia, suýt chút nữa bị một cú vung đuôi xe hất ra, cũng may lúc đó một diễn viên đóng thế khác đi moto tay mát lạnh lẹ đỡ được hấn, cuối cùng mới không đến mức tạo thành tai nạn. Nhưng nghe nói sau khi xảy ra sự cố, toàn bộ nhân viên đoàn phim đều nghĩ lại mà sợ, nên đã làm việc với tổ biên kịch và chỉ đạo hành động sửa đổi phân cảnh đánh nhau, nhưng người đại diện của Hoàng Thiên Thạch nói gì cũng không chịu để Hoàng Thiên Thạch quay cảnh đánh nhau này nữa, thế là cuối cùng chỉ có thể để đóng thế hoàn thành cảnh tiếp theo.

Ngắm lại cảnh đua xe đánh nhau kia đúng là đủ chấn động lòng người, lần này sẽ không xảy ra tai nạn nữa đúng không? Tào Diệp cúi đầu nhìn sáng màn hình điện thoại, hơn mười phút trôi qua, Từ An Kiều vẫn chưa trả lời tin nhắn, cậu càng nôn nóng không yên lòng.

Cậu ném điều khiển từ xa sang bên cạnh, đứng dậy khỏi ghế sofa, thay một bộ quần áo ra ngoài – dù sao cũng không ngủ được, dứt khoát đến hiện trường quay phim nhìn xem.

Bên ngoài vẫn đang mưa, trên cửa sổ sát đất đều là vết nước do hạt mưa đập vào để lại, lúc thay quần áo cậu nhìn ra ngoài từ phòng khách, đèn đường bên đường cách đó không xa mờ mịt thành từng cụm từng cụm quầng sáng lơ mơ, cực kỳ giống đêm mưa nào đó trong trí nhớ.



Lúc đẩy cửa ra ngoài điện thoại nắm trong tay cuối cùng rung lên, Tào Diệp cúi đầu nhìn một cái, Từ An Kiều vẫn chưa trả lời tin nhắn, đổi lại là Lâm Ngạn trả lời một câu nhảm vô nghĩa:

“Vẫn chưa ngủ à Diệp Tử? Ở cùng với cô nàng nào thế?”

Tào Diệp nhấn tắt màn hình không để ý tới, đóng cửa vào thang máy, đi thẳng xuống bãi đỗ xe ngầm.

Xe khởi động rồi lái ra khỏi gara tầng hầm, điện thoại đặt ở trước cần số lại rung một cái, cậu giảm phanh nhìn thoáng qua tin nhắn, lần này Từ An Kiều gửi đến tin nhắn thoại: “Rất buồn sể, cảnh đua xe vừa rồi quá đặc sắc, nhất thời xem tập trung quá quên gửi tin nhắn, sắp Tào vẫn chưa ngủ à?”

... Ấy thế mà vì xem nhập tâm nên quên gửi tin nhắn, Tào Diệp cạn lời, cậu cầm lấy điện thoại trả lời một tin nhắn thoại: “Chưa ngủ, có chuyện gì lập tức gọi điện cho tôi.”

Tin nhắn vừa được gửi đi, Lâm Ngạn cũng trả lời một tin nhắn thoại, Tào Diệp tiện tay nhấn mở, Lâm Ngạn “chặc” một tiếng: “Quan tâm Lương Tư Triết quá nhỉ, nếu không đến hiện trường xem thử?”

Bị anh ấy nói trúng rồi, mình thật sự định đến đó xem thử.

Tào Diệp đặt điện thoại về, thầm nghĩ cũng không phải quan tâm Lương Tư Triết, xảy ra chuyện gì đều không tốt với cả đoàn phim, nên đến hiện trường đóng phim xem thử.

Chọn cảnh quay thế trên một đường cái thừa thớt người ở tại ngoại ô Bắc Kinh, đoàn phim đặc biệt chọn thời gian đêm khuya phong tỏa đường quay phim.

Trước đó Tào Diệp đã biết địa điểm quay phim, cách nhà cậu ở sáu, bảy mươi cây số, lái xe đi hơn một tiếng mới đến nơi.

Đêm khuya trên đường không nhiều xe, cần gạt nước gạt qua gạt lại rất nhanh, không ngừng gạt đi nước đọng trên kính chắn gió.

Hơn nửa đêm đến đoàn phim giám sát quay phim, đây là lần đầu tiên với Tào Diệp, nhưng chỉ là cảm thấy không yên tâm, trời mưa quay cảnh đua xe hoành tráng, mặc dù các biện pháp

an ninh làm rất tốt, cũng mời chỉ đạo hành động đáng tin cậy, nhưng thời tiết này không ai có thể chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện.

Cảnh đua xe này được xác định quay lại vào một tuần trước, đoàn làm phim luôn chờ cơ hội trời mưa vào ban đêm, đợi mãi đến khi những cảnh quay lại khác đã hoàn thành, cuối cùng đợi được trận mưa to này.

Cũng may năm nay nước mưa đầy đủ, lại gặp cơn mưa đêm trong thời gian quay thế đã ký.

Nếu không mưa nhân tạo của đoàn phim thật sự không dễ thao tác cho cảnh quay hoành tráng và điều động lớn như thế.

Cách địa điểm quay phim vài cây số, Tào Diệp gọi điện cho Từ An Kiều, Từ An Kiều nghe máy, kinh ngạc nói sếp Tào sao cậu vẫn chưa ngủ?

“Tôi đến giám sát quay phim,” Tào Diệp lái xe nói, “Phong tỏa đường rồi đúng không? Xe còn có thể đi vào không?”

Từ An Kiều nghe xong kinh ngạc hơn: “Chao ôi, đêm hôm khuya khoắt sao cậu tới đây?”

“Không ngủ được, tới xem thử.”

“Vậy tôi ra ngoài đón cậu, bên ngoài phong tỏa hết rồi, cảnh sát giao thông đang coi giữ, cậu không tự lái vào được.”

Tào Diệp đáp một tiếng “Được” sau đó cúp điện thoại.

Xe lái thêm mấy phút, từ xa đã nhìn thấy địa điểm quay phim đèn đuốc sáng trưng, tấm bạt sáng của đoàn phim phát ra ánh sáng chói mắt trong màn mưa dày đặc.

Từ An Kiều đứng ở ven đường, che ô đợi cậu.

Tào Diệp đạp phanh giảm tốc độ xe, Từ An Kiều mở cửa xe, cúi người ngồi vào, thu ô đóng cửa xe lại: “Trời mưa to sao cậu không nói trước một tiếng đã đến rồi, chậm thêm nửa tiếng nói không chừng sắp kết thúc công việc... Lái thẳng về phía trước là được, xe của đoàn phim đều dừng ở đằng kia.”

Tào Diệp lái về phía trước theo hướng Từ An Kiều chỉ, vừa lái xe vừa nói: “Sắp quay xong rồi? Quay suôn sẽ thế à?”

“Cảnh đua xe kia rất thuận, diễn viên quần chúng phối hợp rất tốt, quay ba lần đã qua rồi, bây giờ đang quay cảnh đánh nhau, dừng ở đó là được,” Từ An Kiều chỉ về phía trước qua kính chắn gió, “Vừa rồi Tư Triết bị thương nhẹ...”

Tào Diệp đang giẫm phanh lùi lại, giẫm mạnh một phát phanh xe dưới chân, thân xe đột nhiên dừng lại, nửa người trên của Từ An Kiều lắc một cái, sau lưng đập vào lưng ghế ngồi, “Ôi” một tiếng.

Tào Diệp liếc y một cái: “Bị thương ở đâu?”

Từ An Kiều vẫn chưa hoàn hồn lại từ khiếp sợ vừa rồi: “Cậu lái xe kiểu này, nửa đêm trời mưa phải cẩn thận hơn...”

“Nói chuyện chính,” Tào Diệp thúc giục, “Có nghiêm trọng không?”

“À, bị thương cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là cánh tay đập xuống đất khi quay đánh nhau gần người, ngâm trong mưa suốt, chỉ sợ ngày mai sẽ nhiễm trùng...”

Tào Diệp thở phào nhẹ nhõm: “Tôi tưởng rằng lại xảy ra chuyện lần trước.” Chân thả phanh lại tiếp tục lùi xe, dừng hẳn xe bên cạnh chiếc xe đoàn phim thuê, “Băng bó vết thương chưa?” Nói xong cậu đẩy cửa xe ra xuống xe.

Từ An Kiều vội vàng xòe ô cho cậu: “Không băng được, cảnh này đều mặc áo ngắn tay đánh nhau, cánh tay lộ ra ngoài, băng bó vào nhìn rõ ràng lắm... nhìn chỗ kia,” Từ An Kiều đứng bên cạnh cậu, giơ tay chỉ chếch phía trước, “Thấy không? Đang đánh nhau đấy.”

Tào Diệp nhìn theo hướng y chỉ, ánh đèn của đoàn phim chiếu lên mặt đường ướt át, Lương Tư Triết mặc bộ đồ đen và diễn viên mặc đồng phục cảnh sát đang quay một cảnh rượt đuổi.

“Cảnh đánh nhau của Tư Triết rất đẹp,” Từ An Kiều ở bên cạnh cảm thán một câu, “Động tác đẹp, còn có máu liều, lúc đó Hoàng Thiên Thạch quay cảnh này đã rất lo lắng, chưa từng quay cảnh đánh nhau, không biết đánh như thế nào.”

Trước khi quay phim tôi còn hỏi Tư Triết, cậu ta cũng chưa từng quay cảnh đánh nhau, luôn đóng phim văn học, nhưng đúng là không nhìn ra đây là lần đầu tiên đánh nhau...”

“Ừ.” Tào Diệp nhìn về phía quay phim, các nhân viên công tác của đoàn phim ở trên đường nhìn thấy cậu đều lộ ra biểu cảm hơi ngạc nhiên, phản ứng lại mới nhớ chào hỏi.

Từ An Kiều nhìn phản ứng thú vị này của họ, cười nói: “Nhìn đi, ai cũng lấy làm kinh hãi, không ngờ cậu lại đến muộn thế này... Vừa rồi chưa nói xong, lần đầu tiên Lương Tư Triết quay cảnh đánh nhau, tôi nghĩ xem như điểm tuyên truyền, lát nữa quay xong, bên tuyên phát đi theo sẽ tới phỏng vấn, trở về trong thời gian tuyên truyền chúng ta sẽ nắm lấy điểm này để tuyên truyền, khán giả đều có hứng thú với Lương Tư Triết, tỷ lệ chuyển đổi phòng vé sẽ không thấp.”

“Được, anh xem rồi làm.” Tào Diệp nói, đoạn đi tới bên dưới một dãy lều che mưa bên máy quan sát, bước chân dừng lại, nhìn cảnh quay phim cách đó không xa.

Cảnh động tác này của Lương Tư Triết đánh rất đẹp, động tác vừa hung ác vừa chuẩn, cú đấm nào cũng thích hợp, sức lực hung ác không muốn mạng của Mặt Sẹo được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta toát mồ hôi lạnh.

Tào Diệp đã xem rất nhiều cảnh đánh nhau, có vài cảnh dài dòng không thú vị, xem xong chỉ khiến người ta muốn ngủ gật, nhưng dễ nhận thấy cảnh trước mắt này không phải kiểu đó, nó là cảnh đánh nhau khiến khán giả xem với tâm trạng lo lắng thấp thỏm.

Xem một lúc cậu ngẫm nghĩ rồi nói: “Tuyên truyền cảnh đánh nhau này rất tốt, nhưng...” Nói được một nửa thì dừng lại, Lương Tư Triết bị diễn viên đối diện đánh ngã xuống đất, trên người trúng mấy đòn nặng, trông rất đau.

Mặc dù biết chỉ đạo hành động đã sắp xếp tiết mục trước, nhưng nhìn vẫn rất khiến người ra lo lắng.

“Nhưng gì?” Từ An Kiều nghe ra dẫn đo trong lời nói của cậu, bèn hỏi.

“À,” Tào Diệp hoàn hồn, “Nhưng tôi nhớ trước đó hình như Lương Tư Triết có một bài báo tiêu cực liên quan đến đánh

nhau, đến lúc đó liệu có dư luận cố ý dẫn đến tin kia không?” Lúc nói lời này cậu vẫn nhìn về phía xa, Lương Tư Triết nhanh chóng lộn một vòng trên mặt đất sau đó rất nhanh nhân cơ hội ngăn chặn đối phương, tàn nhẫn bóp lấy cổ người họ đập xuống đất.

“Đúng là có khả năng này,” Từ An Kiều nghĩ ngợi, “Vẫn là cậu nghĩ chu đáo, nhưng chuyện kia đã qua lâu rồi, cho dù có người cố ý hướng dư luận, chắc cũng sẽ không gây nên bọt nước gì... Kể ra chuyện năm đó cũng lạ thật, thoát nhìn Tư Triết không phải người xúc động như vậy mà, tại sao lại ẩu đả với phóng viên trong những dịp như họp báo, mấy chục máy camera ở hiện trường đều đang quay mà...”

“Ai biết được,” Tào Diệp nói, “Anh lăn lộn trong phim trường quanh năm, nghe mấy tin tức này nhiều hơn tôi chứ?”

“Hầy, đều là tin đồn thất thiệt,” Từ An Kiều cười một tiếng, thực sự kể với cậu tin tức mình nghe được, “Nghe nói buổi họp báo kia là Lương Tư Triết chủ động muốn mở, lúc ấy nói là hỏi gì đáp nấy, hỏi gì cũng được, không ngờ đến hiện trường lại không chịu hợp tác, trên bục dưới bục om sòm không vui, cuối cùng không biết làm sao lại xung đột với một phóng viên trong đó...”

“Nhiều camera quay như thế, cũng phải có video ghi lại hiện trường thực tế chứ?”

“Có thì có, nhưng cuối cùng chỉ có thể nhìn thấy có người tới ghé vào tai Lương Tư Triết nói câu gì đó, sau đó sắc mặt Lương Tư Triết thay đổi, tiếp đó bước xuống đánh người, chuyện này ai có thể đoán được rốt cuộc là lời nói gì chọc giận cậu ta...”

“Trêu người thế.”

“Đúng đó,” Từ An Kiều cười nói, “Bảy bí ẩn chưa có lời giải đáp của làng giải trí, chuyện này mấy năm trước được xếp thứ nhất, năm đó om sòm xôn xao một hồi.”

“Thế à.” Tào Diệp thuận miệng trả lời một câu.

Khi sự kiện Lương Tư Triết đánh nhau với phóng viên gây nên sóng gió ở trong nước, cậu đang xử lý việc tang của mẹ ở nước ngoài, bận sứt đầu mẻ trán, hơn nữa lúc đó bọn vừa mới rạn nứt, cậu không có tâm trạng quan tâm bài báo liên quan đến Lương Tư Triết.

Chuyện đánh người hồi ấy rất ồn ào, gần như khiến Lương Tư Triết bị toàn bộ giới truyền thông tẩy chay.

Đắc tội truyền thông không phải chuyện nhỏ, lúc đó rất nhiều truyền thông đều đang chạy theo trào lưu nói xấu(1) Lương Tư Triết, phê bình tột tể việc anh giành được giải ảnh đế nhờ nhân vật Tiểu Mẫn.

(1) gốc là hát suy – 唱衰 là tiếng Quảng Đông, có nguồn gốc từ Hongkong mang nghĩa xấu ý bảo thanh danh người đó không tốt, “唱” có nghĩa là tuyên truyền, còn “衰” chỉ sự không tốt. Nhưng Lương Tư Triết không nói lời nào và đi quay phim hai năm, lúc trở lại đã cầm theo cúp ảnh đến Cannes vinh dự trở về, khiến những truyền thông từng phát ngôn bừa bãi phê bình kỹ năng diễn xuất của anh á khẩu không trả lời được, đành phải ngoan ngoãn nâng anh lên bàn thờ của ngành điện ảnh. Chạm đáy bắn ngược như trong sách giáo khoa, năm đó cuộc chiến thay đổi tình thế Lương Tư Triết đánh rất hay.

Im lặng hơn hai năm, dựa vào một bộ phim “Vọng Xuyên chi Xuyên” không hề có bóng dáng ở chuỗi rạp chiếu phim đại lục xác lập địa vị không thể lay chuyển của mình trong làng điện ảnh Hoa ngữ trong tương lai.

Đạo diễn hô “Cut”, cảnh đánh nhau rượt đuổi kịch liệt cách đó không xa đã qua.

Lương Tư Triết đứng lên, kéo diễn viên đối diện vừa bị anh áp chế đánh đập lên, hai người đứng nói mấy câu.

Tống Thanh Ngôn chạy đến xòe ô cho Lương Tư Triết, vóc người cô thấp, trong tay lại ôm khăn tắm và áo khoác đưa cho Lương Tư Triết, không thể rút tay nâng cao ô lên.

Lương Tư Triết nói chuyện với diễn viên kia, duỗi tay nhận lấy ô, mặt ô màu đen rất rộng, đủ để che cho anh và Tống Thanh Ngôn.

Sau khi nói vài câu Lương Tư Triết đi về phía lều che mưa của máy quan sát, lều che mưa chỉ dựng mười mét, Tăng Nhiên ngồi

ở đằng sau máy quan sát chính giữa.

Tào Diệp vừa đến đã không có ý định đi đến giữa, vẫn đứng ở nơi bên cạnh ít người, cậu luôn hiểu không quấy rầy tiến độ của đoàn phim, sáng tác nghệ thuật cần tự do, người đầu tư cậu đây vẫn luôn buông tay để đoàn phim tự kiểm soát tiến độ.

Lương Tư Triết vào lều che mưa, thu ô đưa cho Tống Thanh Ngôn, cô nàng vội vàng khoác khăn tắm trong ngực lên người anh.

Lương Tư Triết dùng khăn tắm lau tóc ướt đầm, đi đến sau lưng Tăng Nhiên, hơi cúi người xem cảnh vừa rồi.

Nhân viên công tác đứng bên máy quan sát thấy anh đi tới đều tự giác nhường chỗ cho anh.

“Này Tư Triết,” Đạo diễn Tăng Nhiên thấy anh tới đây thì dùng chuột kéo hình ảnh vừa rồi cho anh xem, “Hiệu quả của lần này rất tốt, chỗ tông xe này, lần trước anh cảm thấy chỗ này đánh không trôi chảy, lần này không có vấn đề rồi.”

“Cũng được,” Lương Tư Triết nhìn hình ảnh nói, “Tốt hơn lần trước, tôi muốn xem chỗ ép sát mặt đất gần người.”

Tống Thanh Ngôn đứng phía sau nhìn vết trầy da trên cánh tay anh, miệng vết thương không chảy máu nữa, nhưng xung quanh bị nước mưa ngấm hơi trắng bệch.

Trận đánh nhau lúc nãy hình như lại có thêm vết thương mới, trông hơi rợn người, cô nhỏ giọng thúc giục: “Anh Tư Triết ơi anh có muốn vào trong băng bó không? Bác sĩ đã đợi ở bên trong lâu lắm rồi.”

“À đúng,” Tăng Nhiên cũng nhớ ra, quay đầu nhìn vết thương của anh, “Tư Triết anh nhanh đi băng bó đi, lần này không có vấn đề gì, rất tốt.”

“Chỉ có mấy phút thôi, xem một lần đi.” Lương Tư Triết quay đầu nhìn Tống Thanh Ngôn, “Em đi gọi Tào Diệp qua đây, trở về là anh xem xong rồi.”

“Sếp Tào đến đây?” Tống Thanh Ngôn nghe vậy hơi mở to mắt, nghiêng đầu nhìn xung quanh, “Ở đâu ạ, sao em không thấy?”

“Bên kia,” Lương Tư Triết đứng thẳng người, hất cằm về phía Tào Diệp, “Nhón chân nhìn.”

“Ồ,” Tống Thanh Ngôn tự biết mình thấp, nghe lời nhón chân lên, lúc này mới nhìn thấy dưới lều che mưa cách đó ba mét, Tào Diệp đang trò chuyện với Từ An Kiều, “Nhìn thấy rồi, em đi liền.”

“Chân ngắn thì chạy,” Lương Tư Triết trêu cô, “Em không chạy cậu ấy sẽ chạy mất.”

“Em biết rồi!” Tống Thanh Ngôn vừa chạy vừa đáp.

“Sếp Tào tới đây?” Tăng Nhiên cũng rướn cổ lên nhìn về phía Tào Diệp, trong giọng lộ vẻ khó tin, “Trời mưa to thế này, trước đó không nói là sẽ đến mà...”

“Cậu ấy thường tới xem quay phim à?” Lương Tư Triết dời tầm nhìn về máy quan sát, giọng điệu bình thường trò chuyện với Tăng Nhiên.

“Sếp Tào không thường đến xem hiện trường, bình thường đều là sếp Đinh của Lomond thỉnh thoảng đến, gặp phải tình huống cần đầu tư thêm sếp Tào mới đến.”

“À, vậy lúc Hoàng Thiên Thạch quay phim cậu ấy có đến xem không?”

“Không,” Tăng Nhiên không nhìn nữa, suy đoán nói, “Tới giờ này không lẽ có việc gì gấp?”

“Sẽ không, có việc gấp chắc chắn đã nói từ lâu rồi.” Lương Tư Triết đáp.

Giọng điệu anh chắc chắn, thậm chí không mấy may có ý suy đoán, Tăng Nhiên cảm thấy rất có lý, chẳng mấy chốc đã tiêu tan lo lắng trong lòng, tiếp tục xem hình ảnh chiếu lại trong máy quan sát.



## Chương 60: Hiện Tại 2

### DTV-EBOOK

“Giờ xong việc rồi đúng không?” Tào Diệp không nhìn địa điểm quay phim nữa, hỏi Từ An Kiều, “Sau còn nữa không?”

“Hết rồi, ba cảnh quay xong cả rồi, sau đó chuyển cảnh là được, nhiều cảnh đưa xe của diễn viên quần chúng trước đó có thể giữ lại, lần này chủ yếu quay cảnh Lương Tư Triết lộ mặt, bớt việc hơn lần kia nhiều...” Từ An Kiều nhìn Lương Tư Triết, đề nghị, “Tư Triết đến chỗ đạo diễn, chúng ta cũng qua nói vài câu?”

Tào Diệp nghiêng mặt nhìn thoáng qua Lương Tư Triết đằng kia, khoảng cách mấy mét ở giữa có mấy nhân viên đang đứng, chặn hơn phân nửa tầm nhìn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy Lương Tư Triết hơi khom người, đang cúi đầu nhìn màn hình máy quan sát trước mặt đạo diễn.

“Anh đi đi, xong việc rồi tôi về đây, hơi buồn ngủ.” Tào Diệp nói muốn đi, định quay người đã thấy Tống Thanh Ngôn chạy chậm tới, chạy hơi vội, vẫn chưa chạy đến nơi đã kêu một tiếng “Sếp Tào”.

Cô vừa đến, Tào Diệp đã biết Lương Tư Triết nhìn thấy mình rồi, rõ ràng lúc này anh ta cũng không nhìn về phía mình, không biết phát hiện lúc nào.

“Chạy vội thế,” Tào Diệp dừng bước nhìn cô, cười với Tống Thanh Ngôn một tiếng, “Tìm tôi có việc à?”

Tống Thanh Ngôn gật đầu như giã tỏi: “Anh Tư Triết bảo em mời anh qua.”

Từ An Kiều nghe xong cũng tiện thể khuyên nhủ: “Tư Triết đặc biệt tìm người tới đây mời, sếp Tào cũng không thể không nể mặt được.”

“Anh ta nói mời?” Tào Diệp cười, rõ ràng không tin lời giải thích này, “Không thể nào?”

“Thì... ý tứ là thế.” Tống Thanh Ngôn cười ngượng ngùng, nhớ lại hình như Lương Tư Triết không nói mời, giọng điệu kia rõ ràng là muốn cô bắt sếp Tiểu Tào qua.

“Được thôi, tôi qua xem sao.” Tào Diệp nói.

Không quan tâm có phải mời không, nếu Lương Tư Triết tìm người đến đây rồi, cậu nên qua đó trò chuyện đôi câu, đoàn làm phim nhiều người nhiều miệng, về sau chuyện này thêm mắm dặm muối nói ra ngoài, ai biết lại xuất hiện tin đồn gì.

Trên đường đi tới có mấy người cầm camera đợi bên cạnh, thấy Tào Diệp đến đều rất vẻ kinh ngạc gọi một tiếng “Sếp Tào”.

Người bên ngoài công ty có lẽ không rõ phân công của Lomond, nhưng mấy người họ được phòng tuyên phát cử đến đi theo đoàn phim, trong lòng rất rõ, dựa theo tình huống bình thường, giờ này Tào Diệp tuyệt đối sẽ không xuất hiện tại hiện trường quay phim.

Dù rằng trong lòng kinh ngạc cũng không dám hỏi nhiều, mấy người kéo Tống Thanh Ngôn lại, hỏi cô Lương Tư Triết có thể nhận một cuộc phỏng vấn ngắn ở hiện trường không, để tuyên truyền hậu kỳ.

Tống Thanh Ngôn lộ vẻ khó xử: “Tôi cũng không dám quyết định, các chị có dàn ý phỏng vấn không? Tôi cầm đến cho anh Tư Triết xem thử.”

“Chỉ mấy câu hỏi, không có gì nhạy cảm,” Cô gái của nhóm tuyên truyền đưa câu hỏi chụp trong điện thoại cho Tống Thanh Ngôn nhìn, “Trước đó không có giấy bút, tạm thời liệt kê ra trong điện thoại.

Từ An Kiều ở bên cạnh nghĩ kế cho mấy cô: “Sếp Tào của các cô ở đây, muốn phỏng vấn Lương Tư Triết, còn không phải là một câu nói của nhà đầu tư.”

Mấy người của Lomond lập tức chuyển ánh mắt lên lão đại nhà mình, ra chiều mong đợi chờ cậu lên tiếng đi giải quyết Lương Tư Triết.

“Đừng trông cậy vào tôi,” Tào Diệp nở nụ cười với họ, ánh mắt

nhìn nơi khác, “Tôi không làm chủ được Lương Tư Triết.”  
Nếu là người bình thường, đối mặt với cấp dưới dù thế nào cũng phải bất chấp khó khăn ôm lấy chuyện để giữ thể diện cho mình, nhưng cậu lại như thể chẳng thèm để ý, trong giọng nói không có ý trịch thượng, giống như chỉ là lời nói đùa nhàn nhã. Ngược lại là Từ An Kiều ở bên cạnh giữ mặt mũi thay cậu: “Tôi nói này sếp Tiểu Tào cậu khiêm tốn quá, theo tôi thấy chỉ cần cậu lên tiếng, Lương Tư Triết nhất định sẽ nể mặt cậu.”  
“Thật sao,” Tào Diệp cười nói, tự phá đám bảo, “Vậy thì khó nói.”  
Lúc đi tới Lương Tư Triết đã xem hết đoạn chiếu lại, lúc này đang dựa người vào mép bàn nói chuyện với Tăng Nhiên. Anh vừa lăn vài vòng trên mặt đất ngoài trời mưa, khắp người đều ướt đầm còn dính nước bùn, vốn phải là hóa trang nhếch nhác, nhưng phối hợp với vết sẹo dữ tợn được vẽ trên mặt anh, trên người lại có thêm khí chất du côn.  
Vừa rồi tiếng nói chuyện của Từ An Kiều không nhỏ, bị anh nghe được nửa câu.

Thấy Tào Diệp đi tới, Lương Tư Triết ngược mắt nhìn cậu hỏi một câu: “Nể mặt gì cơ?”  
Từ An Kiều là nhà sản xuất danh xứng với thực, chẳng những quan tâm sản xuất mà còn lo tuyên truyền phát hành, thấy Lương Tư Triết chủ động hỏi thì bắt lấy thời cơ nói: “Nhóm tuyên truyền muốn chọn một cảnh của cậu, định nhờ sếp Tiểu Tào tìm cậu nói giúp, chúng tôi đang đoán cậu có nể mặt cậu ấy không.”  
Lương Tư Triết nhìn Tào Diệp cười nói: “Nếu đã nói thế, vậy tôi không nể cũng phải nể.”  
“Không liên quan đến tôi nhé,” Tào Diệp rũ sạch mình, “Tôi cũng chưa đồng ý sẽ nói giúp, có nhận phỏng vấn hay không anh tự quyết là được.”  
“Lại đây, phỏng vấn gì nào?” Lương Tư Triết kéo khăn tắm vắt trên vai xuống, cuộn lại ném qua không trung cho Tống Thanh Ngôn.

Quần áo trên người anh bị nước mưa thấm ướt, áo thun màu

đen dán lên người, thắp thoáng hiện ra đường nét cơ bắp.  
“Có cần băng bó vết thương trước rồi quay không ạ?” Tống Thanh Ngôn bắt được khăn tắm, vẫn lo lắng chuyện vết thương, “Cũng không chậm trễ nhiều thời gian mà?”  
“Có thể bảo nhân viên y tế tới đây băng bó cho anh Lương không?” Cô gái quay video do dự đưa ra yêu cầu, “Thì... vừa băng bó vừa quay, được không?” Lời nói không có sức lực, bởi vì không nắm chắc yêu cầu này có khiến Lương Tư Triết ghét không.  
Tống Thanh Ngôn cũng không dám tự quyết định, ngẩng đầu nhìn Lương Tư Triết.

“Như vậy thu hút hơn đúng không?” Lương Tư Triết cười, “Được chứ, có thể.”  
Thấy Lương Tư Triết đồng ý phỏng vấn, mấy người lập tức bắt đầu bận rộn.

Tống Thanh Ngôn xòe ô, chạy tới xe cấp cứu gọi bác sĩ đến, mấy người quay video vội vàng động tác nhanh nhẹn chống giá ba chân lên, đặt camera lên chĩnh tiêu cự, ngay cả Từ An Kiều cũng không rảnh rồi, chủ động đi gọi nhân viên ánh sáng đến chiếu sáng.

Tăng Nhiên đứng dậy nói với Tào Diệp vài câu về chuyện quay thế, rồi thảo luận biên tập hậu kỳ với phó đạo diễn bên cạnh. Trong thời gian ngắn hiện trường bận rộn chỉ còn lại hai người họ rảnh rồi, Lương Tư Triết vẫn nghiêng người dựa vào mép bàn, nhìn Tào Diệp hỏi: “Muộn thế này còn tới đây giám sát quay phim?”

Tào Diệp liếc anh một cái: “Không phải muộn thế này anh cũng đang quay phim à?”

“Cái này khác nhau mà,” Lương Tư Triết cười, “Tôi là diễn viên, trời mưa nửa đêm quay phim là bất đắc dĩ, còn cậu...” Anh nhìn Tào Diệp, giọng nói cố ý dừng một lát, nhiều năm đối phó với truyền thông như thế, anh đã biết rõ làm thế nào để dụ người. Tào Diệp vốn đang nhìn về nơi khác thấy anh dừng lại một lát không nói chuyện, quả nhiên ánh mắt trở lại trên mặt anh: “Tôi

làm sao?”

“Cậu ấy mà...” Lương Tư Triết nhìn cậu, nghiêng nửa người trên về phía cậu, thấp giọng nói tiếp lời trước đó, “Cố ý tới đây nhìn tôi?”

Lúc giọng anh trầm xuống có vẻ rất có cảm xúc, truyền thông đã từng bình luận rằng anh có một chất giọng hay thích hợp để đọc thoại trong phim văn nghệ.

Tào Diệp không muốn bình luận về việc có phù hợp để đọc thoại hay không, nhưng giọng nói kia bây giờ gãi màng nhĩ cậu hơi ngứa.

Tào Diệp cười một tiếng: “Anh nghĩ nhiều quá.”

“Thật sao?” Lương Tư Triết cũng cười, “Nếu không thì tôi không nghĩ ra lý do gì mà cậu dầm mưa tới đây muộn như vậy.”

Lại nữa, mặc dù là giọng điệu bình thường nghe nhiều thành quen, nhưng nội dung nói chuyện luôn có ý khiến người ta khó xử, như thế ép cậu thừa nhận điều gì đó.

Tào Diệp không chui vào tròng của anh, nhìn hạt mưa rơi tí tách tí tách bên ngoài lều che mưa, giọng điệu bình thường đáp:

“Trời mưa quay cảnh đua xe điều động lớn như thế để xảy ra chuyện, tôi tới hiện trường xem thử.”

“À,” Lương Tư Triết gật đầu, lại nói, “Đạo diễn Tăng nói phiên bản trước cậu không đến khi quay cảnh này.”

“Phiên bản trước...” Tào Diệp nhất thời nghẹn lời, lông mày nhíu lại giải thích, “Phiên bản trước tôi không đến, không phải đã xảy ra chuyện à, lần này...” Nói được nửa câu cậu dừng lại, thầm nghĩ mình đang vội vã rũ sạch cái gì đây, có vẻ như đang chột dạ, thật sự bị Lương Tư Triết dắt mũi rồi.

Cậu dứt khoát không giải thích nữa, chuyển chủ đề, dùng ngay câu hỏi của Lương Tư Triết đáp lại một câu: “... Được thôi, tôi tới nhìn anh thì sao?” Cậu cũng muốn xem thử Lương Tư Triết còn muốn nói thế nào.

Lương Tư Triết không nói gì, cười như không cười nhìn cậu.

Tào Diệp cũng nhìn anh, thái độ thản nhiên: “Là anh chủ động

nói làm lành, tôi đến tham ban thì có gì khó hiểu?”

Lương Tư Triết cười một tiếng: “Đến nhìn tôi không có gì khó hiểu, đến nhìn tôi lại không chịu thừa nhận mới khó hiểu.”

Tiếng nói hơi trầm, ngữ điệu chậm rãi, mang theo ý cười không dễ phát hiện.

Một cuộc trò chuyện bị anh làm như chơi cờ, Tào Diệp cảm thấy anh giống như ném quân cờ, từng bước một, cẩn thận từng bước, rõ ràng trông có vẻ hồ hững, nhưng phải vây mình đến góc chết mới bằng lòng thôi.

Người này thật là... Khi nào thì trở nên như vậy? Cảm giác mình như con mồi bị nhốt.

với một người đàn ông mà nói, cảm giác này cũng không mấy dễ chịu, thậm chí khiến cậu hơi cáu kỉnh.

Cậu không nhịn được chọc Lương Tư Triết một câu: “Tán gẫu thôi mà cũng cẩn thận từng bước, anh làm mịch lòng truyền thông như thế đúng không?”

Lương Tư Triết nghe xong, đầu tiên ngẩn ra một lát, ngay sau đó nghiêng mặt cười một tiếng: “Vậy cũng không phải, nói chuyện với họ tôi mới lười động não nhiều.”

“Ngày nào cũng nói như vậy có mệt không?”

“Vẫn ổn,” Lương Tư Triết quay sang nhìn cậu, “Thôi, không trêu cậu nữa, giận thật à?”

“Không đến mức đó...” Nói còn chưa dứt lời, Tống Thanh Ngôn dẫn theo bác sĩ đến đây rồi, Tào Diệp dời bước sang bên cạnh chương chỗ.

Thấy có người ngoài tới đây, hai người rất ăn ý im lặng.

Ổng kính và ánh đèn đều vào vị trí, buổi phỏng vấn sắp bắt đầu.

Bác sĩ ngồi trên ghế, bắt đầu khử trùng vết thương trên cánh tay cho Lương Tư Triết, mặc dù miệng vết thương không sâu, nhưng diện tích trầy xước rất lớn, hơn nữa còn dính đất cát.

Bác sĩ cầm kẹp và iodophor xử lý vết thương cho Lương Tư Triết, toàn bộ quá trình Lương Tư Triết không lên tiếng, biểu cảm cũng không có gì thay đổi, nhưng các mạch máu màu xanh nổi rõ ràng ở cẳng tay khiến Tào Diệp biết quá trình này có lẽ không dễ chịu như thế.

Người phỏng vấn đặt câu hỏi dựa theo dàn ý đã lên kế hoạch: “Tư Triết lần đầu tiên anh quay cảnh đánh nhau, có cảm nhận gì khác không?”

“Cảnh đánh nhau à, cảm nhận cũng vậy thôi,” Giọng điệu Lương Tư Triết thả lỏng, giống như đang nói chuyện phiếm, “Khi diễn thì không khác gì những cảnh quay khác, nếu nhất định phải nói khác biệt, chắc là đau, hơn nữa còn có phần đã ghiền.”

Người phỏng vấn tiếp lời của anh hỏi: “Là đánh thắng đã ghiền sao?”

“Đúng rồi,” Lương Tư Triết nhìn ống kính cười một tiếng, “Dù sao có thể vung tay vung chân đánh, sẽ không bị ai ngăn cản, cũng không cần lo lắng ngày mai sẽ lên trang đầu, vừa nghĩ như thế đã cảm thấy rất đã ghiền.”

Anh chủ động nhắc đến chuyện năm đó vì đánh nhau mà leo lên trang đầu, trong thời gian ngắn người ở đây đều sửng sốt, ngay cả bác sĩ phụ trách xử lý vết thương sau khi nghe xong cũng tạm dừng động tác vốn rất thành thạo.

Tống Thanh Ngôn phản ứng lại, sau đó lập tức lo lắng quá độ tới ngăn cản: “Xóa đoạn vừa rồi đi, chúng ta làm lại.”

“Đừng, xóa làm gì,” Vẻ mặt Lương Tư Triết không có gì thay đổi, trái lại cười nói, “Khán giả thích xem cái này, hỏi tiếp đi.”

Tống Thanh Ngôn không quyết đoán nói một không nói hai như Hứa Vân Sơ, Lương Tư Triết vừa lên tiếng cô đã tiêu tan hết khí thế, ngược lại dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Tào Diệp.

Lúc này cô hoàn toàn quên Tào Diệp là người bên Lomond, không biết làm sao một lòng nghĩ cậu sẽ đứng về phía Lương Tư Triết.

Cô gái phụ trách phỏng vấn cũng quay đầu nhìn Tào Diệp, đợi cậu mở lời ủng hộ tuyên truyền – Lương Tư Triết chủ động phối hợp tạo chủ đề, dựa vào câu trả lời vừa rồi của anh, lượng phát sóng và độ quan tâm của video này có thể hình dung được, đoạn trả lời này tuyệt đối không thể xóa.

Tào Diệp hơi đau đầu, rõ ràng là chuyện Lương Tư Triết chọn, áp lực của hai phe lại rơi xuống người mình.

Cố tình Lương Tư Triết xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, lúc này cũng ngược mắt nhìn cậu hỏi một câu: “Sếp Tào nghĩ sao?”

Tôi nghĩ anh đừng nên nói lung tung, Tào Diệp thâm nghĩ.

Người này tốt xấu gì cũng ra mắt mười năm rồi, nên nói gì và không nên nói gì trước ống kính, phải rõ ràng hơn bất cứ ai mới phải.

Vả lại với cách nói cẩn thận từng bước của anh, đối phó phỏng vấn phải thuận buồm xuôi gió mới đúng – cho nên vừa rồi cố tình nói vậy chứ gì? Cố ý kiếm chuyện khiến cậu khó xử đúng không?

Nhưng suy nghĩ một lát cậu vẫn không nói ra câu “Tôi cảm thấy anh nói đúng”, suy cho cùng không đành lòng nhìn anh bị dư luận tấn công lần nữa, cậu ngẫm nghĩ rồi nhìn Tống Thanh Ngôn nói: “Có thể biên tập sau khi phỏng vấn, trước khi đăng sẽ cho các cô xem xét và xác nhận, yên tâm đi.”

“À vậy thì tốt quá, cảm ơn sếp Tào!” Tống Thanh Ngôn vỗ tay trước ngực lắc với cậu, nhìn ra được thật sự thở phào nhẹ nhõm. Lương Tư Triết không nhìn mặt cậu nữa, nghiêng mặt đi nở nụ cười, trong mũi phát ra tiếng hừ rất nhỏ, nụ cười này của anh khiến Tào Diệp nhận ra câu nói vừa rồi của mình lại để anh đạt được mục đích.

Sớm biết nên để anh ta gieo gió gặt bão, mình cứ chạy đến cứu trận làm gì chứ... Tào Diệp thâm nghĩ, quay về cắt video ra, Hứa Vân Sơ sao có thể mặc kệ cuộc phỏng vấn này truyền ra ngoài, chuyện này vốn không đến lượt mình nhọc lòng.

Nhưng trong phòng khách sạn nhiều năm trước, tận mắt nhìn thấy Lương Tư Triết bị dư luận vây quanh chửi rủa, tâm trạng lúc đó đến giờ cậu vẫn nhớ rất rõ.

Từng một lần có chuyện, dù thế nào cậu cũng không thể thuyết phục bản thân nhìn cảnh đó xảy ra một lần nữa.

Mặc dù bây giờ Lương Tư Triết cũng không phải một thân một



mình như khi đó nữa.

## Chương 61: Hiện Tại 3

### DTV-EBOOK

Sau khi Tào Diệp lên tiếng, buổi phỏng vấn tiếp tục, tiếp theo Lương Tư Triết không kiểm chuyện nữa, lại khôi phục phong cách trả lời trước sau như một.

Lương Tư Triết luôn có cách riêng để tiếp nhận phỏng vấn, lúc liên quan đến bản thân trả lời rất ổn thỏa chuyên nghiệp, nếu trò chuyện đến những chủ đề khác lại thích pha trò một hai câu.

Cho nên một đoạn phỏng vấn, tiết tấu được anh kiểm soát căng giãn vừa phải, ngoại trừ đoạn mở đầu đề cập đến đánh nhau cần biên tập hậu kỳ, phỏng vấn còn lại gần như có thể trực tiếp lấy ra làm video tuyên truyền.

Phút chốc Tào Diệp nghĩ đến sau khi “Vọng Xuyên chi Xuyên” đoạt giải vào mấy năm trước, số lượng đối tượng scandal bị truyền thông vạch trần của Lương Tư Triết tăng vọt, thời điểm đó truyền thông xã hội cũng đang phát triển rầm rộ, cho dù cậu cố gắng không quan tâm tin tức liên quan đến Lương Tư Triết, cũng không có cách nào hoàn toàn tránh được thông tin liên quan.

Một ngày nọ lúc đang xem trang web xã hội, một nhà phê bình điện ảnh nữ mà cậu theo dõi đăng một bình luận liên quan đến Lương Tư Triết, nói rằng anh “Lỗ mãng mà nghiêm túc, phóng túng mà tự kiểm chế, tràn ngập mâu thuẫn đồng thời cũng tràn ngập sức hút,” số lượng chuyển tiếp của bình luận ngắn này khá kinh ngạc.

Khi đó cậu lướt qua tin tức này rất nhanh, không ngờ bây giờ lại có thể nhớ lại không sót chữ nào.

Tào Diệp đứng cách mấy bước sau ống kính, có thể nhìn rất rõ

hình ảnh trên màn hình nhỏ của camera, ánh đèn chiếu vừa đủ, khi Lương Tư Triết đầu ước rồi xù cúi đầu nhìn miệng vết thương, cảm giác yếu đuối trên người chột lóe lên, khi anh ngẩng đầu tiếp nhận phỏng vấn, lại trở về dáng vẻ thành thạo kia.

Tào Diệp không tìm được nghĩ đến lúc này anh hơi quay đầu, vẻ mặt như đang quan sát mình khẽ hỏi câu “Giận thật à?”

Giọng nói kia, giống như xem mình là con nít vậy.

Những năm này gặp qua vài lần, cảm giác này luôn tồn tại, lúc ở Nhân Tú vẫn không rõ lắm, họ bắt đầu ở chung với dáng vẻ nên có của những người đồng lứa, nhưng về sau gặp lại Lương Tư Triết, ánh mắt anh ấy nhìn mình, giọng điệu nói chuyện với mình, dường như vẫn xem cậu là đứa trẻ.

Rõ ràng anh ấy chỉ lớn hơn mình hai tuổi lẻ ba tháng mà thôi.

Thấy Lương Tư Triết tiếp nhận phỏng vấn tuần tự mà tiến, không có chuyện của mình, Tào Diệp tính rời đi, cậu không làm phiền Lương Tư Triết, đi đến sau lưng Tống Thanh Ngôn, cúi đầu ghé vào tai cô thấp giọng nói câu: “Vậy tôi về trước đây.”

“À vâng,” Tống Thanh Ngôn lập tức ngẩng đầu nhìn cậu, “Vậy em tiễn anh ra ngoài.”

“Không cần, cô quan sát phỏng vấn đi.” Tào Diệp nhìn thoáng qua Lương Tư Triết đang nhận phỏng vấn.

Lúc quay người định ra ngoài, mưa bên ngoài vẫn chưa tạnh, hạt mưa rơi lộp bộp vào lều che mưa trên đỉnh đầu, lúc này Tào Diệp mới nhớ ra mình không mang ô.

Lúc đến Từ An Kiều che ô đón cậu, nhưng bây giờ không biết Từ An Kiều che ô đi làm gì rồi, Tào Diệp nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Từ An Kiều đâu.

Lúc này mưa đã nhỏ lại nên đi thẳng ra ngoài cũng được, nhưng từ trước đến nay cậu ghét cảm giác bị nước mưa xối lên người, cho nên không phải cực chẳng đã, cậu rất không muốn đi ra ngoài dính mưa.

Tào Diệp nhớ đến lần mình gặp mưa là vào mười năm trước, cũng là bốn năm giờ sáng, trời mới vừa tờ mờ sáng, cậu đứng ở cửa Lam Yến, toàn bộ hẻm nhỏ tối tăm mờ mịt, cả tòa nhà Lam Yến đều đang ngủ say, cậu ra ngoài, đeo camera, cúi đầu đội mưa

đi qua phố Nhân Tú, cảm thấy con hẻm kia thật dài.

Không biết đi bao lâu mới gọi được một chiếc taxi, lúc ngồi vào trên người đều ướt đầm, khi đó tài xế còn không vui lòng chở cậu, sợ cậu ướt đầm dề sẽ làm bẩn xe, cậu thêm tiền mới được lên xe.

Cả đêm không ngủ lại thêm dầm mưa, thế nên sau ngày hôm đó cậu bị cảm rất nặng, vừa sốt vừa ho khan, giày vò một thời gian dài mới khỏi hẳn.

Đến bây giờ cậu vẫn nhớ rõ cảm giác ướt dính khi quần áo dán lên người, bây giờ nhớ đến vẫn cảm thấy khó chịu toàn thân. Đang định mượn ô của nhân viên nào đó đi ra ngoài thì sau lưng vang lên giọng nói của Lương Tư Triết: “Không mang ô à?” Tào Diệp nhìn lại, không biết Lương Tư Triết phỏng vấn xong lúc nào, đi tới phía sau cậu.

“Ừ, có thừa ô không?” Cậu hỏi.

“Tôi tiễn cậu,” Lương Tư Triết vươn tay về phía Tống Thanh Ngôn, nhận ô cô đưa tới, lại nói với Tống Thanh Ngôn, “Em đợi ở đây, lát tới đón em.”

“Không cần không cần,” Tống Thanh Ngôn cuống quýt xua tay, cô nào dám làm phiền Lương Tư Triết trở lại đón mình, “Trong túi em còn có một cái ô nhỏ, lát nữa che đi qua là được, anh Tư Triết anh tiễn sắp Tào xong rồi vào trong xe luôn đi.”

“Được.” Lương Tư Triết đáp một tiếng, xòe chiếc ô màu đen trong tay ra, quay đầu nhìn Tào Diệp: “Đi thôi, cậu dừng xe ở đâu?”

“Bên cạnh xe của đoàn phim.” Tào Diệp theo anh đi ra ngoài. Vừa rồi lúc Lương Tư Triết và Tống Thanh Ngôn che ô đi tới, nhìn từ xa cảm thấy mặt ô này rất rộng, nhưng bây giờ hai người đàn ông vóc người to đi chung một chiếc ô, ô này có rộng hơn cũng không thể che đủ hai người.

Có thể nhìn thấy cán ô nghiêng về phía mình bằng mắt thường, Tào Diệp cảm thấy trong lòng hơi khó chịu.

Những năm này thật sự không có ai đối xử tốt với cậu như vậy,

đám bạn thân Lâm Ngạn và Trì Minh Nghiêu đối xử với cậu cũng rất tốt, nhưng đó là cái tốt tiện tay mà làm, qua loa giữa bạn bè.

Nhưng Lương Tư Triết đối tốt với cậu lại khác, là kiểu tốt tinh tế và thâm lặng, dường như hơi không chú ý là sẽ bỏ lỡ, mà đối với Lương Tư Triết, có vẻ như anh cũng không quan tâm cái tốt mình bỏ ra liệu có được phát hiện không.

Mười năm trước anh lấy danh nghĩa Tào Tu Viễn lừa dối lắp cho mình một cái điều hòa, mười năm sau lại không hề để ý nghiêng ô trong tay về phía mình trong đêm mưa, Tào Diệp không nói được loại tốt này rốt cuộc khác ở đâu, nhưng hành động của Lương Tư Triết chọc vào lồng ngực cậu hơi chua xót.

Trong lòng lại nháy ra câu nói kia – hầy, đâu cần đến mức này. Thôi bỏ đi, làm lành cũng làm lành rồi, Tào Diệp nhìn bàn tay xương cốt rõ ràng cầm chiếc ô, thậm chí nghĩ năm đó Lương Tư Triết cũng có chỗ khó xử của bản thân, đổi lại là mình quá ngây thơ, một hai trời anh đứng về phía mình.

Nói cho cùng cậu không hận nổi Lương Tư Triết, khi đó nói rất nhiều lời tàn nhẫn, ví dụ như “Còn làm bạn với Lương Tư Triết mình sẽ là cháu trai”, bây giờ Lương Tư Triết chủ động làm lành, những lời tàn nhẫn kia ném hết ra sau đi, cùng nhau rơi vào khoảng không.

Đi chung một chiếc ô, cơ thể rất gần nhau, bả vai chạm bả vai, mới đầu hai người đều không nói gì, tiếng mưa rơi trên mặt ô nghe có vẻ rất rõ ràng.

Tào Diệp nghĩ đến đề tài thảo luận vừa rồi với Từ An Kiều, không khỏi tò mò nhìn về phía anh hỏi: “Năm đó tại sao lại đánh phóng viên?”

“Đánh nhau còn có lý do gì? Không vui thì đánh,” Lương Tư Triết thản nhiên nói, liếc cậu một cái, “Giống như năm đó cậu đánh nhà sản xuất kia ấy.”

Tào Diệp lên tiếng: “Tôi đây không phải...” đánh vì anh.

Nói được một nửa, nửa câu sau miễn cưỡng nuốt vào, không muốn nhắc đến chuyện kia, tuổi trẻ ngông cuồng, chuyện vặt vãnh mà không hiểu, làm hỏng chuyện đến mức nát bét.

“Phải gì?” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn cậu, đuôi lông mày lơ đãng nhướng lên một cái.

“Không có gì, đang nói anh cơ mà, đừng kéo lên người tôi.”

Lương Tư Triết cười một tiếng, không tiếp tục vấn đề vừa rồi mà nói sang chuyện khác với cậu: “Có buồn ngủ không?”

“Vẫn ổn.”

“Cả đêm không ngủ, lái xe xa như vậy trở về có xem là mệt mỗi lái xe không?”

“Anh muốn báo cáo tôi?”

“Không báo cáo cậu, mời cậu cùng ăn bữa cơm không tính là quá đáng chứ?”

“Hơn nửa đêm rồi chỗ nào còn mở cửa...”

“Ăn đại gì đó trong xe thôi, ăn xong trời đã sáng rồi, cậu muốn đi tôi sẽ không cản.”

Tào Diệp hơi dao động với đề nghị của anh, ban đầu vẫn không cảm thấy gì, nhưng Lương Tư Triết nhắc đến, cậu cảm thấy mình hơi đói.

Nơi này rất xa, nghĩ đến việc còn phải lái mấy chục cây số mới có thể về nhà cậu đã cảm thấy đau đầu, lát nữa dứt khoát tìm người lái xe thuê tới đây thôi.

“Chẳng phải muốn biết tại sao năm đó tôi đánh phóng viên à?”

Lương Tư Triết “tăng giá” nói, “Không phải tôi không muốn kể chuyện này với cậu, chỉ là dài quá nhất thời không biết nên nói từ đâu, lên xe vừa ăn vừa kể đi.”

“Được thôi.” Tào Diệp đồng ý.

Vừa lên xe Tào Diệp đã nhìn ra chiếc xe này của Lương Tư Triết không phải đoàn phim thuê, chắc là của riêng anh, nếu không trang trí bên trong sẽ không đầy đủ như vậy, đưa mắt nhìn qua trông không khác gì một ngôi nhà trang trí đơn giản.

Ngắm lại cũng đúng, Lương Tư Triết quay phim thời gian dài,

RV(1) với anh mà nói là nhu yếu phẩm.

(1) RV = Recreational Vehicle: phương tiện giải trí, thường được viết tắt là RV, là phương tiện cơ giới hoặc xe kéo bao gồm các khu sinh hoạt được thiết kế để ở

“Tôi đi tắm trước, cậu ngồi đợi một lát.” Lương Tư Triết đặt ô ở cửa để hong khô, cầm lấy đôi dép lê trên kệ giày ném đến trước mặt cậu, “Thay đi.”

Tào Diệp thay dép lê đi vào trong xe, cảm giác nhà này rõ ràng hơn.

Lương Tư Triết cũng thay giày, cầm quần áo thay giặt trên giá áo định đi đến phòng tắm, ánh mắt Tào Diệp rơi trên cánh tay vừa mới băng bó vải xô của anh – băng gạc đã bị nước mưa làm ướt rồi.

Trước mắt Tào Diệp hiện lên chiếc ô hơi nghiêng kia, còn có gân xanh nổi lên trên cánh tay khi Lương Tư Triết được băng bó, trong lòng càng khó chịu hơn, cái nhìn này thật sự khiến cậu cảm xúc lẫn lộn.

Tào Diệp nói với bóng lưng anh: “Băng gạc ướt rồi, có cần gọi bác sĩ đến băng bó lại không?”

Nghe vậy Lương Tư Triết giơ cánh tay lên nhìn một cái, dùng tay kia mở băng gạc ra kéo xuống, tiện tay ném vào trong thùng rác: “Lát nữa tắm xong rồi nói sau.” Giọng điệu nghe vào cũng không mấy quan tâm.

Lương Tư Triết đi vào phòng tắm, cửa phòng tắm vừa đóng lại, Tống Thanh Ngôn cũng che ô đi tới, lên xe thu ô rồi chào Tào Diệp: “Sếp Tào anh cũng tới đây à?”

“Ừ, bác sĩ còn ở đây không?” Tào Diệp đứng ở cửa hỏi cô, định cầm ô ra ngoài gọi bác sĩ đến.

“Bác sĩ đi rồi, sao vậy ạ?”

“Đi rồi?” Tào Diệp nhíu mày, “Vết thương của Lương Tư Triết bị dính mưa, băng gạc bị anh ta mở ra rồi.”

“Hả?” Tống Thanh Ngôn ngẩn người, “Vừa băng bó vết thương xong...” Nói xong hơi lo lắng gọi với vào phòng tắm, “Anh Tư Triết, bác sĩ đặc biệt dặn đi dặn lại anh phải chú ý!”

“Tống Thanh Ngôn.” Lương Tư Triết trong phòng tắm nghe được giọng nói của cô.

“Dạ!”

“Hâm cơm lên, hâm thêm một suất.” Lương Tư Triết nói qua cánh cửa.

“Em biết rồi!” Tống Thanh Ngôn vừa đáp vừa vội vàng lấy iodophor và băng gạc trong ngăn kéo dưới tủ TV ra, “Lát nữa em băng bó đơn giản cho anh Tư Triết vậy, cũng may trước đó đã xử lý hạt cát trong miệng vết thương rồi... Sếp Tào anh ngồi đi,” Cô đặt iodophor và băng gạc lên bàn, không quên chú ý Tào Diệp, “Cơm được hâm nóng trong chốc lát thôi.”

Tào Diệp đáp một tiếng, đi đến trước ghế sofa dài nhỏ ngồi xuống, không gian trong xe không rộng lắm nhưng cái ghế sofa này đã chiếm một nửa phòng khách.

Ghế sofa rất mềm, ngồi lên rất thoải mái.

Tào Diệp nghĩ nếu để mình thiết kế bố cục cho chiếc RV này, có lẽ cũng dành hơn phân nửa không gian cho ghế sofa.

Giây phút chìm vào sofa khiến người ta cảm thấy thả lỏng, cho nên cậu thích ghế sofa nhiều hơn giường.

Ví dụ như bây giờ, cậu vùi trong ghế sofa, đầu ngửa ra dựa vào lưng ghế, thoải mái đến mức hơi buồn ngủ.

Có lẽ cơm hộp phải cho vào lò vi sóng hâm nóng, bên cạnh bay đến mùi cơm, tiếng nước rào rào trong phòng tắm và tiếng mưa tí tách gõ vào cửa xe hòa vào nhau, mùi và âm thanh đều khiến con người ta thả lỏng, Tào Diệp ngả lưng trên ghế sofa, nghe tiếng mưa rơi bên tai, cơn buồn ngủ ngày càng mạnh.

Mơ mơ màng màng, cơ thể dựa vào lưng ghế không tự chủ được nghiêng sang bên cạnh, ngã xuống tay vịn bên cạnh ghế sofa, xúc cảm của tay vịn mềm mại, gối lên rất thoải mái.

Chỉ chớp mắt một lát, trước khi ngủ Tào Diệp tự nhủ, lát nữa sẽ tỉnh dậy.

Lương Tư Triết tắm rửa xong, đẩy cửa phòng tắm đi ra, Tống Thanh Ngôn đang đứng bên bàn cơm quay đầu nhìn về phía ghế sofa, sau khi nghe thấy tiếng động phòng tắm, cô quay đầu nhìn



Lương Tư Triết, dùng giọng hơi khẽ nói: “Anh Tư Triết, hình như sắp Tào ngủ rồi...”

Lương Tư Triết nghiêng mặt nhìn thoáng qua Tào Diệp nằm trên sofa, trong thời gian ngắn này, trông Tào Diệp có vẻ đã ngủ say, hít thở đều đều, như thể không nghe thấy mọi tiếng động xung quanh.

“Mới có mấy phút mà...” Tống Thanh Ngôn gần như không thể tin được, hỏi ý kiến Lương Tư Triết, “Có cần gọi anh ấy dậy ăn cơm không?”

“Để cậu ấy ngủ đi.” Lương Tư Triết nghĩ ngợi bảo, “Tỉnh dậy lại nói.” Nói xong anh bước nhẹ sang bên cạnh vài bước, giơ tay tắt hết đèn to trên trần xe, chỉ để lại chiếc đèn áp tường mờ nhạt trong khu vực phòng bếp.

“Em mang cơm về phòng ăn,” Lương Tư Triết nói với Tống Thanh Ngôn, “Ăn xong em cũng nghỉ một lúc đi.”

“À, vâng,” Tống Thanh Ngôn gật đầu đáp, “Em băng bó vết thương giúp anh nhé?”

“Anh dùng iodophor khử trùng là được.” Lương Tư Triết nói, đoạn đi về phía bàn trà, cúi người cầm iodophor lên.

Anh luôn nói một không nói hai, chuyện đã quyết không ai có thể khuyên được, Tống Thanh Ngôn đã nắm rõ được tính tình này của anh, đành phải rón rén cầm cơm hộp trở về một căn phòng ngủ trong đó.

Trước khi đóng cửa phòng ngủ cô không kịp được nhìn thoáng qua phòng khách, Lương Tư Triết cầm iodophor đứng trước bàn trà, cúi đầu nhìn Tào Diệp, trong ánh sáng mờ mờ trông anh như một pho tượng đứng im.

Ánh sáng của đèn áp tường rất nhẹ nhàng, bao phủ lấy ảnh đế trẻ tuổi nổi tiếng từ khi còn nhỏ, được truyền thông và dư luận rèn luyện tới mức bách độc bất xâm(2), Tống Thanh Ngôn cảm thấy khoảnh khắc này Lương Tư Triết lại có phần dịu dàng.

Lúc đóng cửa lại cô lại không nhịn được suy đoán, rốt cuộc Lương Tư Triết đang nghĩ gì? Anh ấy và sắp Tào là người quen cũ à? Chắc vậy, dù sao Lương Tư Triết là ảnh đế thiếu niên được Tào Tu Viễn một tay nâng đỡ lên, mà Tào Diệp lại là con trai độc nhất của Tào Tu Viễn, có quan hệ này, hai người không có lý gì

không quen biết.

Vả lại họ đều gọi thẳng tên nhau, rõ ràng quan hệ không tầm thường, nhưng người quen cũ lại hơi xa lạ, khiến người khác đoán không ra quan hệ thật giữa hai người.

(2) bách độc bất xâm: ban đầu chỉ không bị nhiễm loại độc này, sau đó chỉ ý chí và năng lực khổng lồ rất mạnh, không dễ bị bên ngoài mê muội hoặc chinh phục

## Chương 62: Hiện Tại 4

### DTV-EBOOK

Khi Tào Diệp tỉnh dậy đã là chiều ngày hôm sau.

Trong chiếc RV kéo rèm cửa, bên ngoài mưa đã dừng, sau đêm mưa trời quang mây tạnh, lúc này ánh nắng len lỏi vào theo khe hở trên rèm cửa, chiếu ra những đốm sáng bên trong xe.

Cậu vừa mở cửa ra, nhất thời không kịp phản ứng mình đang ở đâu, không phải ở nhà cũng không phải ở Nhân Tú, cố gắng thoát ra khỏi cơn buồn ngủ, mới nhớ ra mình đang trong xe của Lương Tư Triết.

Tối qua chỉ định chợp mắt một lát, thế mà ngủ một giấc lâu như vậy... Nói ra cũng lâu rồi chưa ngủ ngon như thế, trước kia không có phim thôi miên chắc chắn sẽ không ngủ được, hôm qua dựa vào ghế sofa lại ngủ thiếp đi chỉ trong mấy phút.

Thật sự là không thể tin nổi.

Trên người đắp một tấm thảm mềm mại, mùi hương hơi quen, là mùi như có như không mà cậu ngủ được trong xe vào đêm đó, mùi thuốc lá thoang thoảng và hương cuối mùi gỗ của nước hoa.

Tào Diệp đứng dậy khỏi ghế sofa, bên người ngủ nghiêng đè lên tay vịn sofa tê rồi, lúc dậy hơi khó chịu.

Dựa lưng vào lưng ghế sofa hoạt động bả vai, lúc này mới chú ý một người ngồi ở đầu kia của ghế sofa – Lương Tư Triết cũng ngủ trên ghế sofa.

Lương Tư Triết vẫn chưa dậy, cũng dựa vào lưng ghế sofa, đầu nghiêng về phía cậu dựa vào đệm dựa.

Cái nhìn này dừng lại hơi lâu, thế là gọi lên thiếu niên mười tám tuổi trong trí nhớ.

Bình tĩnh mà xem xét, Lương Tư Triết của bây giờ thu hút sự chú ý của người khác hơn, một người không thêm để ý, không biểu hiện thế nào đi nữa, đặc ý và không được như ý cũng sẽ viết lên mặt trong lúc lơ đãng.

Nếu như nói Lương Tư Triết của khi đó im lặng và sắc bén, vậy Lương Tư Triết của bây giờ cho người ta cảm giác kiêu ngạo và tùy tiện – ít nhất hình ảnh mà truyền thông làm không biết mặt tạo nên là như thế này.

Một ảnh đế trẻ tuổi nổi tiếng từ khi còn trẻ, từ lúc ra mắt đến giờ đang trên đường đi đến đỉnh cao, kiêu ngạo và tùy tiện mới phù hợp với tưởng tượng của mọi người hơn.

Nhưng có vẻ như Lương Tư Triết rất phối hợp với thiết lập này, đánh nhau với phóng viên trước mặt mọi người, lễ trao giải Cannes chỉ có một câu phát biểu nhận giải, từ chối tất cả hợp đồng phim bỏ ra hai năm lùi lại sau màn làm đạo diễn... Mỗi một chuyện đều làm tùy hứng đến tột cùng, không cần truyền thông thêm mắm dặm muối, hình ảnh tùy tiện kiêu ngạo cứ vậy không ngừng được làm phong phú và củng cố.

Người này thật là... Những năm này anh làm thế nào sống thành một bí ẩn? Trong cái giới không có bí mật nào có thể giấu được này, trên người anh lại có nhiều bí ẩn chưa có lời giải đáp đến vậy.

Nhưng mà một người cất giấu nhiều bí mật như thế, không một sao, không cô đơn à?

Đại não vào buổi sáng sinh động một cách kỳ lạ, khi Tào Diệp đang nghĩ ngợi những điều này, Lương Tư Triết cũng tỉnh giấc, lông mi bỗng động đậy, hết như thời niên thiếu, giống cánh ve mỏng tang đang rung động.

Tào Diệp nhìn đi chỗ khác, xoay cổ một cái, hoạt động xương cổ, rất nhiều năm không nằm sấp ngủ, sau khi bớt tê cảm giác hơi bị sái cổ.

“Chào buổi sáng.” Lương Tư Triết mở mắt.

Tiếng nói hơi khàn, nghe vào có chút gợi cảm, giọng nói này khá

hay.

Trong đầu Tào Diệp thoáng hiện lên ý nghĩ này.

Lương Tư Triết quay đầu nhìn cậu, hơi mệt mỗi cười một tiếng:

“Lại ngủ tê người hả?”

Thật sự rất gọi cảm, trước kia không cảm giác được... À, trước kia có lẽ cũng không biết gọi cảm là gì.

“Không còn sáng nữa.” Tào Diệp xóa đi suy nghĩ lung tung trong đầu mình, giơ cổ tay về phía Lương Tư Triết, “Chiều rồi.”

Ý định ban đầu chỉ là xẹt qua, không ngờ Lương Tư Triết vươn tay cầm cổ tay cậu, kéo đến trước mặt mình nhìn thời gian, “À, không còn sớm nữa.”

Tào Diệp rút cổ tay về, tay còn lại nắm mặt đồng hồ xoay một cái, vị trí bị nắm trên cổ tay hơi nóng lên, một lúc lâu cũng chưa biến mất.

“Tiệc đóng máy buổi tối cậu đến không?” Lương Tư Triết thảng đầu, dựa vào ghế sofa hỏi Tào Diệp.

“Chưa chắc, xem rồi nói sau.” Tào Diệp đứng dậy khỏi ghế sofa, hoạt động gân cốt.

Qua lớp quần áo có thể nhìn thấy xương bả vai và cơ lưng được kéo ở phía dưới, đường nét rất đẹp, Lương Tư Triết không nhìn nữa: “Cho một lời khẳng định đi, cậu không đến tôi cũng không đến.”

Tào Diệp nghiêng mặt sang liếc anh một cái: “Đoàn phim đặc biệt làm tiệc đóng máy vì anh, anh không đến thì thật là không nể mặt mũi... Anh đe dọa tôi đấy à Lương Tư Triết?” Có thể tưởng tượng được nếu Lương Tư Triết không đi, Từ An Kiều chắc chắn lại muốn tới đây nghĩ trăm phương ngàn kế xin cậu đi nói giúp.

“Bị cậu nhìn ra rồi,” Lương Tư Triết cười với cậu, “Những dịp phải uống rượu thế này tôi phải kéo một người cản rượu thay tôi... Cậu xem, tiêm disulfiram, lỗ kim vẫn còn ở đó.” Anh giơ bàn tay siết nắm đấm lên, làm như có thật quay mu bàn tay cho Tào Diệp xem, ngón tay của bàn tay còn lại gõ hai cái trên mu bàn tay, “Cậu xem, tiêm disulfiram, lỗ kim còn ở đây.”

Tào Diệp thật sự cúi người nhìn kỹ rồi đứng thẳng người lên, ánh mắt liếc qua mặt anh, vạch trần Lương Tư Triết: “Đây là nốt ruồi, anh lừa Lâm Ngạn thì thôi, còn muốn lừa tôi?” Cậu biết trên mu bàn tay trái của Lương Tư Triết có một nốt ruồi rất nhỏ, nhỏ đến mức như lỗ kim, không nhìn kỹ sẽ không nhìn ra được, lúc đó Lương Tư Triết kéo đàn violin cậu tình cờ chú ý đến. “Cậu vẫn nhớ à...” Lương Tư Triết cười một tiếng. Lương Tư Triết tắm rửa sau đó ra ngoài, Tào Diệp lưỡng lự một lát cũng đi vào phòng tắm.

Vốn định trực tiếp lái xe về, nhưng sau khi tỉnh ngủ không tắm rửa cảm giác hơi khó chịu, cậu lại rất chú trọng thói quen sinh hoạt hằng ngày. Vả lại sau mấy tiếng ngủ ở đây, bây giờ cậu cảm thấy rất thả lỏng, có lẽ là lâu lắm không ngủ ngon như thế.

Lúc tắm rửa bản thân cậu cũng có thể cảm nhận được tâm trạng khá tốt – mặc dù phòng tắm chật không xoay được người, dòng nước của vòi hoa sen cũng hơi nhỏ, tắm không thoải mái cho lắm, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng. Tắm xong dùng khăn tắm lau khô người, cầm lấy bộ quần áo Lương Tư Triết vừa tìm cho mình, áo thun cotton màu xám và quần đen, bên trên cùng là một cái quần lót.

“Mới, chưa mặc lần nào.” Lương Tư Triết nói vậy lúc đưa cho cậu. Mặc quần áo của nhau là chuyện thường xảy ra khi ở Nhân Tứ, nhưng chưa bao giờ mặc đồ lót của nhau.

Lúc cúi người mặc quần lót trong đầu Tào Diệp hiện lên câu cậu hỏi Lâm Huyền vào một tháng trước: “Tôi với Lương Tư Triết ai giỏi hơn?” Còn có câu trả lời “Vẫn là Lương Tư Triết giỏi hơn” của Lâm Huyền.

Đệt, dừng dừng dừng, tại sao lại nhớ đến chuyện này? Không thể nào? Kích thích rất vừa vặn... Tào Diệp cúi đầu nhìn quần lót màu đen trên người, quả thực mua theo size của mình

– chẳng lẽ là kỹ thuật kém?

Chắc, vẫn đang nghĩ... rất khó để không chú ý câu nói kia.

Nhưng, Lâm Huyền thật sự từng ngủ với Lương Tư Triết à? Khi Lâm Huyền và Lương Tư Triết thích nhau, Lương Tư Triết vẫn chưa lấy được ảnh để Cannes mà, năm năm trước Lương Tư Triết đã giỏi hơn mình? Không thể nào... Khi đó chắc Lương Tư Triết cũng quen không nhiều bạn gái thì phải?

Dừng, đừng nghĩ nữa.

Tào Diệp kêu dừng suy nghĩ trong đầu mình, mặc quần áo xong kéo cửa phòng tắm đi ra ngoài.

Lúc ra ngoài Lương Tư Triết đã ngồi bên cạnh bàn ăn ăn điểm tâm, rèm cửa đã được kéo hết ra, sau cơn mưa trời nắng hơi nóng một tí, trong xe sáng sủa, ánh nắng rực rỡ chiếu vào buồng xe.

Tống Thanh Ngôn ngồi bên cạnh sắp xếp lịch trình tiếp theo với Lương Tư Triết, Tào Diệp đi tới, tự giác lấy hộp cơm chưa bóc vỏ trước mặt.

Lúc ngồi xuống cậu cảm thấy mình thật sự không xem bản thân là người ngoài, tối qua chỉ nói là đến hiện trường giám sát quay phim một lát, kết quả bây giờ đi ngủ tắm rửa ăn cơm làm hết toàn bộ, nhưng lúc này cậu đã đói meo, thực sự không có tâm trạng giả vờ khách sáo với Lương Tư Triết nữa.

Trong lúc nói chuyện Lương Tư Triết nhìn về phía cậu, quan sát vài lần rồi bình luận: “Rất hợp.” Ý bảo quần áo.

“Cũng được.” Tào Diệp đáp một tiếng, “Vừa dậy đã đối chiếu lịch trình, vội thế?”

Tống Thanh Ngôn giải thích: “Cảnh của anh Tư Triết mà đóng máy sẽ không tìm được người, nên phải nhanh chóng đối chiếu ngay bây giờ.”

“Em lại sắp nghỉ rồi,” Lương Tư Triết uống một ngụm cà phê, đặt cốc xuống thuận miệng hỏi cô, “Vui không?”

“Nghỉ gì mà nghỉ,” Tống Thanh Ngôn nói với vẻ mặt đau khổ, “Sau khi về công ty chị Vân Sơ chắc chắn sẽ sắp xếp công việc khác cho em, còn không bằng đi theo anh vui hơn...”

Lương Tư Triết cười, Tống Thanh Ngôn đối chiếu kế hoạch nửa năm sau với anh, nói rằng đạo diễn Lâm – Lâm Mẫn có bộ phim, dự tính bấm máy vào tháng mười một năm nay, phim tình cảm hài nhẹ nhàng, anh có muốn xem kịch bản không? Lương Tư Triết vẫn chưa lên tiếng, Tào Diệp đã nói câu “Không cần” trước anh.

Lương Tư Triết ngược mắt nhìn cậu, nhướn mày hỏi: “Lý do?”  
“Bộ phim đó của Lâm Mẫn tới tìm tôi kéo đầu tư, tôi đã xem sách dự án rồi, nói thật rất bình thường.”  
“Nói cụ thể xem.” Lương Tư Triết nhìn cậu.  
“Anh bảo tôi đánh giá dự án là phải trả phí,” Tào Diệp nói đùa, nhưng vẫn nói cụ thể hơn, “Phim tình cảm hài nhẹ nhàng này phải quay thật ăn khách, chi tiết hài kịch nhất định phải làm tới nơi, điểm gây cười tốt nhất nhẹ nhàng linh hoạt một chút.

Nhưng Lâm Mẫn rất bảo thủ, thích hợp quay phim chính kịch hơn, quay loại phim hài nhẹ nhàng này sẽ có vẻ cứng nhắc vụng về, để lộ khuyết điểm của anh ta, hơn nữa nghe nói Lâm Mẫn thử đề tài này chỉ để hòa theo thị trường thôi.”

“Ừ.” Lương Tư Triết gật đầu, “Vậy không suy xét nữa.”

“À vâng...” Tống Thanh Ngôn đáp, trước khi đặt bút lại hỏi thử một câu, “Cũng không xem kịch bản ạ?”

“Không xem.” Lương Tư Triết nói.

“Tin tôi đến thế à?” Tào Diệp nhìn anh cười một tiếng, “Có lẽ tôi nói lừa anh cũng chưa biết chừng.”

“Lừa thì lừa thôi,” Lương Tư Triết ngược mắt nhìn cậu, “Lấy ít đi một giải ảnh để thôi mà.”

Tào Diệp ngẩn ra.

“Đùa chút thôi,” Lương Tư Triết nhanh chóng cười nói, “Đánh giá của cậu về Lâm Mẫn tôi thấy rất chuẩn xác, nếu để cho tôi tự quyết định, chắc cũng chọn từ chối.”

Cũng đúng, Lương Tư Triết lăn lộn trong làng điện ảnh nhiều năm, hiểu rõ phong cách của các đạo diễn lớn không thể ít hơn mình, Tào Diệp thâm nghĩ, nói là nghe đề nghị của mình, thật ra



trong lòng đã có tính toán sẵn.

Nhưng lời nói vẫn hay như vậy, nghe xem – lấy ít một giải ảnh để thôi.

Những năm này Lương Tư Triết thật sự tu luyện thành một con yêu nghiệt biết mê hoặc lòng người rồi.

Ăn cơm xong Tào Diệp đứng dậy định rời đi, xuống xe nhìn xung quanh một vòng, bãi đỗ xe vùng ngoại thành chỉ có lác đác vài chiếc xe đang đỗ, những chiếc RV đoàn phim thuê đã lái đi cả rồi.

Lương Tư Triết cũng bước xuống xe, Tào Diệp quay đầu nhìn anh một cái, biết rõ anh không cố ý ra tiễn mình, vẫn nói đùa một câu: “Đừng tiễn nữa, lát nữa còn phải gặp ở tiệc đóng máy.” “Đi ra ngoài hoạt động.” Lương Tư Triết đáp, ngẩng đầu nhìn một cái, bị ánh sáng của mặt trời sáng chói nhắm mắt lại, giọng nói nghe vào hơi lười biếng, “Nắng đẹp thế này, không tắm nắng thì lãng phí.”

“Được, anh tắm đi, lát gặp.” Tào Diệp đi tới lái xe.

Sau khi ngủ một giấc tỉnh lực dồi dào, không muốn tìm người lái giùm nữa, trên đường lộng gió rất tốt, ánh nắng và gió đều vừa phải.

Tào Diệp lên xe, thắt dây an toàn sau đó khởi động xe, Lương Tư Triết vẫn đứng tại chỗ, nhìn động tác giống như lấy một điều trong hộp thuốc lá ra, nhưng chỉ kẹp giữa ngón tay, không có động tác châm thuốc.

Tào Diệp lái xe qua, dừng lại trước mặt anh, hạ cửa kính xuống: “Không cai thuốc nữa?”

“Chưa nói sẽ hút mà...” Lương Tư Triết cầm điều thuốc kia nói, “Lấy ra cho nó cũng tắm nắng.”

Tào Diệp nhìn anh một lát: “Không mang bật lửa?”

Lương Tư Triết cười: “Cậu cứ phải thông minh như vậy à...”

Tào Diệp rút người về, vươn người mở tủ đựng đồ trước ghế phụ lái, lấy bật lửa ra, đuổi ra ngoài cửa sổ đánh lửa.

Lương Tư Triết cúi người, khuỷu tay chống lên mép cửa sổ xe,

cắn thuốc lá xích lại gần ngọn lửa kia.

Anh có một gương mặt chịu được việc ngắm nghía kỹ càng, sự tinh xảo ẩn giữa lông mày một khi xích lại gần sẽ hiện ra dấu vết.

Thuở thiếu thời còn nửa che nửa đậy, theo sự mài giũa của năm tháng ngày càng đẹp tới mức phóng khoáng.

Bỗng nhiên Tào Diệp nghĩ đến poster của phim “Hong nam hong nữ”, dưới ánh đèn mờ tối, Lương Tư Triết tóc dài khoác một chiếc âu phục nam rộng lớn, trang điểm đậm, nghiêng người dựa vào tủ rượu, khoanh tay hút một điếu thuốc, bắt đầu trần truồng dưới âu phục khiến người ta liên tưởng không dứt. Tào Diệp thật sự chưa xem bộ phim đó, nhưng lúc đó tấm poster này được tranh luận rất nhiều, cậu liếc qua một cái đã khắc sâu vào trong đầu.

Có phần giống Lâm Huyễn, trong đầu Tào Diệp chợt lóe lên suy nghĩ này, bảo sao lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Huyễn đã cảm thấy khá quen.

Lúc đó tưởng rằng mới quen đã thân, còn lấy cớ bắt chuyện làm quen nữa chứ.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ đến Lương Tư Triết, những năm đó cậu luôn tránh nghĩ đến Lương Tư Triết, nghĩ đến anh sẽ bức dọc một cách khó hiểu.

Nhưng Lương Tư Triết trong tấm poster kia đẹp hơn Lâm Huyễn nhiều.

Nói vậy dường như hơi vô lý, theo lý thuyết đàn ông đóng vai nữ làm gì cũng sẽ hơi quái dị, nhưng tổng thể của tấm poster kia ngoại trừ cho người ta cảm giác “đẹp” ra thì không có từ khác để miêu tả.

Đó là một vẻ đẹp vượt qua giới tính kết hợp giữa cứng rắn và mềm mại, đẹp đến mức vô cùng thú vị, thậm chí hơi gợi tình. Thời điểm đó dáng người Lương Tư Triết vẫn hơi gầy, còn lâu

mới vai rộng rắn rỏi như bây giờ, trên người có sự ngây ngô và chín chắn đan xen giữa thiếu niên và trưởng thành, vừa khéo để đóng vai Lý Nhập đàm mê trang phục khác giới.

Một đề tài ít người biết như thế, khi đó lại trở thành chủ đề được toàn dân biết đến, đương nhiên không thể bỏ qua công lao diễn xuất của Lương Tư Triết.

Ngọn lửa đốt thuốc lá, Tào Diệp thu tay lại, bản thân cũng tìm một điếu thuốc, cắn trong miệng cúi đầu châm lửa.

Lương Tư Triết đứng thẳng người, nghiêng mặt rít một hơi thuốc đã châm lửa, nhả ra làn khói trắng sau đó nhìn Tào Diệp: “Có để bụng nếu tôi đi nhờ xe không?”

“Đi đâu?”

“Đâu cũng được,” Lương Tư Triết thờ ơ nói, “Vân Sơ, Lomond, hoặc nơi cậu muốn đi, chỗ nào cũng được.”

“Vậy lên xe đi.” Tào Diệp nói.

## Chương 63: Hiện Tại 5

### DTV-EBOOK

Tống Thanh Ngôn đợi trong xe liếc mắt một cái, nhìn thấy Lương Tư Triết cúi người lên xe của Tào Diệp, cửa xe đóng lại, nhanh chóng lao đi mấy mét.

Sau khi phản ứng lại, cô lập tức bám vào cửa kính xe, hét to:

“Anh Tư Triết anh đi đâu vậy?”

“Anh đi trước, em với...” Giọng nói nhanh chóng bay xa, nghe không rõ ràng, Tống Thanh Ngôn mơ hồ đoán được Lương Tư Triết bảo cô và tài xế về công ty.

Đồ của anh còn rơi trên xe đấy anh à... Còn có người phụ trách trang phục đã chuẩn bị sẵn quần áo cho anh trong bữa tiệc đóng máy tối nay, Tống Thanh Ngôn khóc không ra nước mắt ngồi xuống, rì rà rì rầm bảo sao nói đi là đi, một câu báo trước cũng không có...

Trên xe đang phát đoạn nhạc đệm của “Lựa chọn tuyệt vọng”, nhạc jazz buông thả, so sánh với tiếng nhạc đánh trống reo hò, hai người yên tĩnh hơn nhiều, im lặng hút thuốc, nhưng bầu không khí rất thoải mái, không nói lời nào cũng không ai cảm thấy xấu hổ.

Một lát sau Lương Tư Triết mở miệng hỏi: “Đạo diễn âm nhạc của bộ phim này là Liên Dã?”

“Đúng rồi,” Tào Diệp đáp, “Rất hợp với phong cách của phim đúng không?”

“Liên Dã đã nhiều năm không xuống núi rồi, nghe nói rất nhiều tiền bối tự đến thăm cũng không mời được, cậu làm thế nào mời được?”

“Tôi á... tôi đặc biệt bay tới Đài Loan mời chú ta,” Hút hết một điếu thuốc, Tào Diệp thả bàn tay cầm vô lăng ra, nhấn mở nắp hộp gạt tàn, ném đầu lọc thuốc vào trong, “Đến năm lần.”

“Chỉ là vấn đề số lần?”

“Chẳng thế thì?”

“Tôi đoán có lẽ còn ra chiều ngoan ngoãn?” Lương Tư Triết hút xong một hơi cuối cùng, cũng ném đầu lọc thuốc lá vào.

Tào Diệp cười một tiếng: “Đâu chỉ là ra chiều ngoan ngoãn, còn bán mình nữa.”

Lương Tư Triết cũng cười rồi lắc đầu.

“Đừng không tin.” Tào Diệp nói.

“Không nói Liên Dã lớn hơn cậu mấy giáp... cậu ghê sợ đồng tính mà?” Lương Tư Triết hỏi.

Nghe đồn Liên Dã quả thực từng có mấy người yêu đồng tính, nhưng Tào Diệp nói vậy rõ ràng là bịa đặt ra.

“Sợ chứ, nhưng hiến thân vì nghệ thuật mà.” Tào Diệp cười, ngón tay gõ vài lần lên vô lăng theo nhịp bài hát, “Bán rất đáng, đúng không?” Cậu nói, đoạn ngân nga vài câu hát theo nhạc đệm kia, âm cuộn lưỡi rất bài bản, âm điệu thả lỏng lười biếng, giọng nói của thiếu niên mười năm trước hơi thay đổi, nhưng nghe vẫn êm tai, giống một cậu sinh viên đại học cuối tuần rảnh rỗi ra ngoài hóng gió.

“Bán mình mới được một giám đốc âm nhạc đã khiến cậu cảm thấy rất đáng, xem ra lúc đó tôi không nên đơn giản đồng ý quay thế như vậy.”

Ngón tay gõ vô lăng của Tào Diệp dừng lại.

“Tôi nghĩ mức độ quan trọng của nhân vật Mặt Sẹo này, chắc sẽ không yếu hơn đạo diễn âm nhạc?” Lương Tư Triết cười liếc cậu một cái.

Tào Diệp “chặc” một tiếng: “Tôi bán mình mới đạo diễn âm nhạc còn được, mới một ảnh để tới diễn vai phụ? Tôi vẫn tự mình biết mình.”

“Đây không gọi là tự mình biết mình, mà là tự coi nhẹ mình, cậu không phải hoàng tử thành ngữ sao?”

“Thôi, đừng nhắc nữa,” Tào Diệp ngăn anh lại, “Bây giờ nghe xưng hô này xấu hổ lắm.”

“Đáng yêu mà.” Lương Tư Triết cười nói.

Nhạc đệm jazz phát xong thì chuyển đến một bài piano nhẹ nhàng, trong lúc đó Tào Diệp nhận một cuộc điện thoại, là Từ An Kiều gọi đến, sau khi cúp máy cậu hỏi Lương Tư Triết: “Sau khi bộ phim quay thế xong sẽ đăng ký giải Kim Tượng, họ hỏi anh có muốn đăng ký Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất không.” “Có chứ, tại sao không đăng ký?”

“Anh lấy nhiều giải ảnh đế như thế, cũng không thiếu một cái Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất này, họ sợ anh chê mất mặt.”

“Tôi chê mất mặt...” Lương Tư Triết cười lặp lại lời nói của cậu, dừng một lát rồi nói, “Nhiều giải ảnh đế như thế đều lấy được dưới sự chỉ dẫn của thầy Tào, sau Vọng Xuyên tôi chưa giành thêm được giải thưởng nào có lượng vàng cao, chẳng lẽ cậu không biết bên ngoài đang lan truyền thế nào?”

Đương nhiên Tào Diệp biết, sau khi Lương Tư Triết lấy được giải ảnh đế Cannes đã từ chối mấy cảnh ô liu do đạo diễn lớn trong nước ném tới, tùy hứng bề quan hai năm để đạo diễn “Lương sinh Chúc mộng”.

Sau khi công chiếu doanh thu phòng vé chỉ vượt qua mười triệu, lúc đó có nhà truyền thông đánh giá rằng “Đúng cao bao nhiêu thì ngã đau bấy nhiêu”, càng có người khẳng định nói là rời khỏi Tào Tu Viễn Lương Tư Triết sẽ không tiến xa được.

Lúc ấy công ty Tào Diệp mới thành lập, mỗi ngày cậu đều phải quan tâm đến tin tức trong nghề nên cũng nhìn thấy rất nhiều ý kiến như vậy.

“Tôi tưởng anh không quan tâm những ý kiến này.” Tào Diệp nói.

“Tôi vẫn chưa tu luyện đến mức đó,” Lương Tư Triết cười lên, dường như có phần tự giễu, “Nói thật mặc dù hai bộ phim Mười ba ngày và Vọng Xuyên chỉ Xuyên giành được giải thưởng, nhưng khi diễn thú thật tôi cũng chẳng biết mình đang diễn cái gì.”

“Nói đùa gì vậy.” Tào Diệp đáp, thậm nghĩ quả thật cũng chỉ có đứng ở độ cao như Lương Tư Triết, mới có vốn liếng để khiêm tốn đến mức độ này.

Lương Tư Triết nói tiếp: “Hong nam hong nữ tôi lại cảm thấy diễn rất tốt, rất tinh táo, tốt hơn hai bộ phim được ảnh đế kia, chỉ tiếc lọt vào danh sách rồi nhưng không đoạt giải.”

Trong giọng nói của anh hơi tiếc nuối, Tào Diệp không khỏi được cau mày bảo: “Tôi nghe nói cụ Chúc Chúc Thanh Vân đoạt giải thưởng Kim Tượng cũng đăng ký Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, ông ấy hơn chín mươi tuổi rồi lại tuột giải nhiều năm, ban giám khảo sẽ không bỏ qua yếu tố này, lần đó anh diễn tốt hơn nữa cũng không có phần thắng.”

“Ừ, nhưng thói đời này chỉ lấy thành bại luận anh hùng.

Bản thân tôi cũng không sao, chẳng qua lúc đó đã hứa với cậu lại không làm được, luôn cảm thấy không xứng với cơ hội cậu tranh thủ giúp tôi, vẫn luôn muốn tìm thời gian để giải thích với cậu một câu, bộ phim đó thật ra tôi đã diễn hết sức mình.”

Anh nói xong, tất cả hình ảnh của mấy năm trước hiện lên trước mắt Tào Diệp, Lương Tư Triết ngồi trước mặt cậu nói câu “Cậu yên tâm, tôi nhất định lấy được ảnh đế”, đến bây giờ cậu vẫn nhớ rõ vẻ mặt nghiêm túc khi ấy.

Tào Diệp dừng một lúc lâu, mới thấp giọng hỏi một câu: “Hết sức mình hơn Vọng Xuyên?” Mặc dù đều là phim của Tào Tu Viễn, nhưng “Hong nam hong nữ” là cơ hội cậu dành cho Lương Tư Triết, “Vọng Xuyên chi Xuyên” lại là Tào Tu Viễn điểm danh muốn Lương Tư Triết diễn, Tào Diệp không biết ý nghĩa của câu hỏi này ở đâu.

Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn cậu, biểu cảm chân thành nói: “Đúng, hết sức mình hơn Vọng Xuyên.”

Tào Diệp gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hai người im lặng một thời gian dài không nói chuyện.

Một lúc lâu sau Lương Tư Triết lên tiếng hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Không biết...” Tào Diệp đáp.

Vài giây sau cậu nghe thấy Lương Tư Triết cười khẽ một tiếng, tiếp đó chính cậu cũng cảm thấy hơi buồn cười, lái xe thời gian dài như vậy, kết quả cũng không biết mình đang lái đi đâu.

Hai người cười một lúc mà chẳng hề có lý do.

Tào Diệp ngừng cười, nói một cách hơi vô tội: “Không phải anh nói đi đâu cũng được à, tôi cứ lái bừa.”

“Được đấy,” Lương Tư Triết cười nói, “Lái bừa đi.”

Chiều hôm nay hai người lái xe không mục đích gì chạy gần trăm cây số, lướt qua vài đoạn cao tốc, lên mấy cây cầu vượt, cuối cùng chạy đến khi bình xăng sắp hao hết, đồng hồ đo nhiên liệu nhấp nháy đèn báo động, lúc này Tào Diệp mới mở điều hướng xe ra.

Xung quanh rừng núi hoang vắng, đã chạy đến ranh giới của thành phố lân cận, Tào Diệp tìm trạm xăng dầu gần nhất trên điều hướng, đổ đầy bình xăng trước khi hết nhiên liệu.

Lúc trở về mặt trời đã sắp xuống núi, mặt trời lặn ẩn giữa sườn núi, một mảng bầu trời bị nhòe tới mức gần như lộng lẫy, từ từng tầng tầng lớp lớp màu lòng đỏ trứng chổi mất lan đến màu xanh đen, sau đó màn đêm bao phủ xuống từng chút một.

Đến khi xe hòa vào dòng xe cộ tắc đường của thành phố, hoàng hôn đã hoàn toàn rút lại tia sáng mặt trời cuối cùng.

“Chắc sẽ đến muộn.” Tào Diệp nhìn đèn đỏ sau xe sáng một mảng ở đằng trước, “Lát nữa chuẩn bị bị phạt rượu.”

“Bọn họ không biết tử lượng của cậu rất kém?”

“Biết cũng phạt mà...” Tào Diệp ngả người vào lưng ghế, suy nghĩ một lát vẫn không tìm được cãi lại một câu cho mình, “Hơn nữa tử lượng của tôi đã tốt hơn rất nhiều rồi.”

“Thật sao,” Lương Tư Triết nhớ lại bữa tiệc bàn bạc quay thế “Lựa chọn tuyệt vọng” hơn một tháng trước, cười bảo, “Hình như là tốt hơn trước một chút.”

“Anh bắt đầu cai rượu từ khi nào?”

“Sau khi Lương Chúc ra rạp, chưa đầy hai năm trước”

“Lần trước trợ lý anh nói anh cai rượu lần thứ bảy, tần suất này đúng là đang cai rượu hả?”

“Lần thứ bảy...” Lương Tư Triết cười lên, “Chắc không chỉ bảy lần, cô ấy hỏi tôi kỳ nghỉ uống rượu mấy lần, tôi không nhớ rõ nên nói đại lừa cô ấy.”

“Vậy còn nói với người ngoài là cai rượu.”

“Đang cai mà.” Lương Tư Triết nhìn ngoài cửa sổ nói, “Không cai



được cũng không thể nói không cai chứ.”

“Sao lại muốn cai rượu?” Tào Diệp hỏi xong mới nhớ ra hình như trước đó mình đã hỏi vấn đề này.

Ngày đó Lương Tư Triết nói là “Muốn cai thì cai”.

Nhưng hôm nay anh đổi lời giải thích khác: “Nếu không cai sẽ mất kiểm soát.”

Giọng anh trầm xuống, Tào Diệp không tự chủ được nhìn anh một cái, giây phút này Lương Tư Triết như thể rơi vào trong cảm xúc rất sâu nào đó, dáng vẻ nhàn hạ thành thạo của ngày thường đã biến mất, ánh đèn mờ nhạt trên mặt cũng có vẻ hơi cô đơn.

Giống như ngày cuối cùng của tuổi mười bảy, khi Lương Tư Triết nói mình không thể chơi violin được nữa.

Sau lưng bỗng vang lên tiếng còi xe dồn dập, Tào Diệp hoàn hồn như ở trong mộng mới tỉnh, đèn xanh đã sáng lên, chiếc xe phía sau đang giục cậu lái về phía trước.

Lúc này chuông điện thoại cũng vang lên trong buồng xe, Trình Đoan gọi điện đến.

Tào Diệp nghe máy, bên kia hỏi cậu lúc nào đến.

“Tắc đường quá, chắc sẽ đến muộn mười phút.” Tào Diệp đáp.

“Cậu đi đâu vậy,” Giọng Trình Đoan khuếch tán trong xe, “Cả ngày không thấy cậu, nghe nói tối qua cậu đến giám sát quay phim?”

“Là Từ An Kiều nói với anh đúng không.”

“Mưa to như thế, cũng không gọi tài xế, cậu đột nhiên bị động kinh à? Hiện trường cũng không có gái thì phải?”

“Cứ phải có gái tôi mới đi chắc...”

“Đây là tác phong trước sau như một của cậu mà,” Trình Đoan cười nói, “Chẳng lẽ là đến gặp người yêu cũ Lương Tư Triết của cậu?”

Tào Diệp: “.

.

.”

Lương Tư Triết ngồi ở ghế phụ lái liếc cậu một cái.

Tào Diệp ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở Trình Đoan: “Chúng tôi đang đi cùng nhau.”

“Hả?”

“Lương Tư Triết đang bên cạnh tôi.”

Trình Đoan: “.

.

.”

“Cúp trước đây.” Tào Diệp nói xong cúp điện thoại, thầm nghĩ sau này lái xe gọi điện thoại phải nhớ ngắt kết nối Bluetooth, giờ lúng túng quá, không đợi Lương Tư Triết nói chuyện, cậu đã tự giải thích một câu: “Anh ta nói đùa, tôi chưa từng nói gì cả.”

“À,” Phản ứng của Lương Tư Triết cũng rất bình thản, “Tôi đoán cũng phải.”

Tiệc đóng máy được tổ chức ở câu lạc bộ Lomond, ban đầu khi xây dựng câu lạc bộ đã tham khảo thiết kế vách ngăn của bình phong kiểu Nhật.

Ngày thường khi không cần giống trống khua chiêng tiếp khách, mấy tấm bình phong được khép lại, đưa mắt nhìn chỉ là một phòng riêng gian này nối tiếp gian kia.

Lúc này toàn bộ bình phong được kéo ra, không gian mấy trăm mét vuông rộng rãi sáng sủa, chỉ đạo ánh sáng đang điều khiển đèn không khí ở xung quanh, làm nổi bật câu lạc bộ giống một sảnh tiệc xa hoa trụy lạc.

Trình Đoan thấy họ đi vào thì đứng dậy đi tới đón, trước tiên chào hỏi Lương Tư Triết, lại quan sát hai người họ cười nói: “Đi đâu đây? Trông tóc tai hai người đều bị gió thổi rối, lái xe mui trần đúng không? Có vẻ như đến nơi rất xa?”

“Đi bỏ trốn.” Lương Tư Triết nhìn anh ta cười một cách không đứng đắn.

“Tôi tin.” Trình Đoan cười to, chỉ về phía trước, “Đi, ở bàn kia.”  
Mấy nhà đầu tư Lâm Ngạn, Hạ Phương Văn, Triệu Thừa Đông cũng đến rồi, thấy họ đi tới, Lâm Ngạn cầm rượu vang đỏ rót vào trong ly: “Quy tắc cũ nhé, đến muộn phạt rượu.”

Rót hai ly, hắn nhìn Lương Tư Triết hỏi trước khi đẩy: “Tư Triết có đang cai rượu không?”

Lương Tư Triết ngồi xuống không nói gì, chống khuỷu tay lên giờ mu bàn tay cho hắn nhìn.

Tào Diệp thầm nghĩ người này nói dối lại yên tâm thoải mái đến thế, khiến người ta không nhìn ra được mảnh khoe lộ tẩy.

Lâm Ngạn nhìn về phía Tào Diệp: “Nếu đã vậy, Diệp Tử mày uống thay cậu ta?”

“Anh xem rồi rót đi.” Tào Diệp nói, nghĩ rằng hắn sẽ không rót cho mình quá nhiều rượu.

Lâm Ngạn biết tử lượng của Tào Diệp, rót ba ly đẩy đến trước mặt cậu: “Rượu này tác dụng chậm vừa đủ, anh không rót cho mày nhiều lắm, phạt mày hai chén, phạt Lương Tư Triết một chén, như vậy không thể nói anh không tử tế nhé.”

Tiệc đóng máy rất chú trọng bầu không khí, không uống thì đúng là không nói nổi, Tào Diệp không từ chối nữa, cầm từng chén lên uống, tất cả đều một hơi uống cạn, ba cái chén không xếp thành một hàng trên bàn, bầu không khí bàn này đã náo nhiệt hẳn lên.

“Tử lượng tăng lên trông thấy.” Lương Tư Triết quay sang nhìn cậu, “Thật sự không sao?”

“Đã nhiều năm như vậy, anh cho rằng tôi không tiến bộ chút nào hả?” Tào Diệp nói vậy, nhưng trong lòng rõ ràng đêm nay mình chắc chắn sẽ say, nhưng không biết đợi rượu ngấm vào sẽ say đến mức độ nào.

Hạ Phương Văn bưng rượu tới mời Lương Tư Triết, tự uống xong sau đó ngồi bên cạnh trò chuyện với anh.

Trình Đoan quay đầu thấp giọng thì thầm với Tào Diệp: “Cho nên tối qua cậu đặc biệt đến xem Lương Tư Triết?”

Tào Diệp liếc anh ta một cái: “Anh nhìn ra được từ đâu?”

“Quần áo cậu mặc là của Lương Tư Triết đúng không?” Ánh mắt Trình Đoan từ trên mặt cậu hướng xuống dưới, “Đặc trưng cho phong cách của cậu ấy?”

“Có sao?”

Trình Đoan gật đầu: “Cậu rất ít mặc tông màu đậm.”

“Được rồi.” Hình như là có chuyện như vậy.

“Quần áo cũng có thể mặc chung,” Trình Đoan cười nói, “Tôi bắt đầu nghi ngờ lời giải thích người yêu cũ là sự thật.”

Nói thật trong nháy mắt các cậu vừa từ ngoài cửa bước vào, thật sự rất giống bỏ trốn trở về.”

“Phó tổng giám đốc Trình, tôi cảm thấy công ty có thể thuê anh làm biên kịch, tiền lương tính riêng.”

“Vừa nãy trên xe cậu nói các cậu đi cùng nhau, cậu đoán xem phản ứng đầu tiên của tôi là gì?”

“Không muốn đoán, anh cũng đừng nói.”

Trình Đoan không nghe, tiếp đó cười bảo: “Tôi tưởng cậu định come out với tôi.”

Tào Diệp một lời khó nói hết liếc anh ta một cái.

“Cậu không nghe ra khi đó tôi rất kinh ngạc à?”

“Không.” Cậu thầm nghĩ nói thừa, đương nhiên đã nghe ra, nếu không thì tại sao sau đó tôi phải giải thích thêm một câu kia?

## Chương 64: Hiện Tại 6

### DTV-EBOOK

Người đến tham gia tiệc đóng máy đều là bạn cũ của đoàn phim, thành viên nòng cốt thay nhau tới mời rượu, tốp này nối tiếp tốp kia, mới đầu hai người rất gần nhau, càng về sau càng bị kéo dài khoảng cách.

Nghe nói Lương Tư Triết đang cai rượu, người đến đây mời rượu không ai dám khuyen anh uống thêm một ngụm, đều chủ động uống cạn chén rượu trong tay mình.

Các thành viên nòng cốt của đoàn phim đều đi theo Tăng Nhiên từ các bộ phim độc lập lẫn lộn tới đây.

Ở giới điện ảnh cậu ta vẫn chỉ được xem là một người mới, mà trong suy nghĩ của hầu hết những người mới, Lương Tư Triết chính là sự tồn tại cần được ngược nhìn.

Cho nên người tới đây mời rượu hoặc là muốn bày tỏ sự sùng bái, hoặc là chỉ muốn làm quen thần tượng trong khoảng cách gần, tóm lại hơn phân nửa đều là uống chén rượu trò chuyện đôi câu rồi rời đi, không dám quấy rầy quá nhiều.

Trên người Lương Tư Triết có cảm giác khoảng cách, càng gần anh thì cảm giác này càng mạnh, mạnh đến mức khiến người ta hơi vượt qua ranh giới sẽ tự giác thức thời rời đi.

Nhưng Tào Diệp không phải.

Lúc này Tào Diệp bị vây giữa đám người, ai đến cũng không từ chối mà uống với người ta, đến mức Lương Tư Triết có phần cảm thán những năm này tử lượng của cậu làm thế nào tiến bộ nhiều như thế.

Trình Đoàn đối phó xong mấy người mời rượu mình, cầm rượu

đi đến chỗ Lương Tư Triết, cười nói: “Tư Triết, hơn nửa tháng quay thế này mệt lắm nhỉ? Nghe nói đoàn phim thường quay đến rạng sáng mới kết thúc công việc, thật là vất vả cho cậu rồi, tôi mời cậu một chén.”

“Công việc mà, nên làm thôi.” Lương Tư Triết cầm lấy ly đế cao trên bàn chạm một cái với anh ta, trong chén đựng nước đá, anh ngửa đầu uống, tỏ sự tôn trọng.

“Nghe nói tôi qua cậu bị thương? Có nghiêm trọng không?”

Trình Đoan nói, ánh mắt nhìn về phía cánh tay Lương Tư Triết.

“Cũng không nghiêm trọng, nhưng có thể tính là tai nạn lao động, nếu Lomond xem xét lại quyết toán cuối cùng, vậy tôi cũng không để ý.”

Trình Đoan cười nói: “Quyết toán cuối cùng thuộc quản lý tài vụ, sau cùng do sếp Tào ký tên, nếu cậu ấy chịu gật đầu, tôi cũng không có ý kiến.”

“Xem ra lát nữa tôi phải tranh thủ mới được.”

“Tôi qua sếp Tào đến xem quay phim đúng không?”

“Ừ.”

“Đêm hôm khuya khoắt, cũng không nói trước với ai một tiếng, đi đi về về gần hai trăm cây số, trời mưa chạy đường dài cũng không dễ dàng.”

“Cho nên tôi giữ cậu ấy ở lại nghỉ một đêm trên xe.” Lương Tư Triết nói.

“À,” Trình Đoan giả vờ đột nhiên nhận ra, “Chả trách hôm nay không thấy cậu ấy đến công ty... Nhưng sếp Tào ấy à, giấc ngủ của cậu ấy không tốt lắm, như cậu ấy nói là bản thân lạ giường, đi ngủ nhất định phải có âm thanh, cậu ấy ở trong RV có quen không?”

“Tôi nghĩ cậu ấy ngủ khá ngon,” Lương Tư Triết nói, tiếp đó có phần nghiến ngậm nhìn Trình Đoan, “Ông chủ Trình, anh nói bóng nói gió chẳng lẽ là để tìm hiểu tin đồn liên quan đến người yêu cũ?”

Trình Đoan sững sốt, sau đó cười to che giấu sự xấu hổ, “Câu nói trong điện thoại tôi đùa thôi, cậu đừng để trong lòng... Nhưng tôi thật sự rất tò mò, hình như các cậu biết nhau rất nhiều năm

rồi?”

“Đã nhiều năm rồi.”

“Bao lâu?”

“Khi đó tửu lượng của cậu ấy còn rất kém.”

Trình Đoan quay đầu nhìn thoáng qua Tào Diệp vẫn đang uống rượu với người khác, cười bảo: “Tư Triết có lẽ cậu hiểu lắm rồi, bây giờ tửu lượng của cậu ấy cũng rất kém, bình thường uống không được bao nhiêu, nhưng một dịp như tiệc đóng máy, mọi người vất vả hợp tác một thời gian, cuối cùng tụ tập lại đơn thuần là để vui vẻ, cho nên người đến mời rượu, cậu ấy luôn không từ chối một ai...” Vừa nói vừa nhìn Tào Diệp một cái, lắc đầu rằng, “Đêm nay có lẽ lại bị khiêng về rồi.”

“Tiệc đóng máy lần trước cũng thế?”

“Lần trước à... lần trước uống dữ hơn, chủ yếu là nhóm Tăng Nhiên được cậu ấy ‘đào’ ra ngay từ đầu, trước sau đều là cậu ấy tự liên lạc, qua lại mấy lần thì thành bạn bè, thành viên chính của đoàn phim này đều rất thích Tào Diệp.”

Trình Đoan không giải thích, Lương Tư Triết cũng nhìn ra được, từ mười lăm tuổi đến hai mươi lăm tuổi, việc Tào Diệp khiến người khác thích chưa bao giờ thay đổi, cho dù gặp được ở thời điểm nào, cũng có thể nhìn thấy nhiều bạn bè vây quanh Tào Diệp.

Trò chuyện thêm vài câu, Lâm Ngạn cũng đến tìm Lương Tư Triết mời rượu, Trình Đoan nhường bước sang bên cạnh, đuổi tay đỡ Lâm Ngạn: “Sếp Lâm anh uống bao nhiêu rồi.”

Mắt thường có thể thấy Lâm Ngạn uống quá nhiều, đi đường chân nam đá chân chiêu.

Hắn không nói nhiều với Trình Đoan, một tay cầm một chai vang đỏ, tay kia bưng ly để cao nâng lên với Lương Tư Triết: “Tư Triết à, phim này may mà có cậu, mới có thể quay lại suôn sẻ như vậy, tôi phải cảm ơn cậu ngàn vàng.” Hắn nói xong ngửa đầu tự uống cạn một ly, “Ly này coi như tôi cảm ơn cậu,” lại cầm chai vang đỏ rót vào nửa ly, “Ly này, tôi thay em trai Tào Diệp của tôi cảm ơn cậu.” Nói xong lại uống một ly.

Tuy nói lời dễ nghe, nhưng biểu cảm trên mặt trông có vẻ không

được hiền lành, ánh mắt trộn lẫn men say rõ ràng trông rất tàn bạo, nhìn chằm chằm Lương Tư Triết, Trình Đoan luôn giỏi nhìn mặt nói chuyện, lúc này ắt hẳn nhìn ra người đến không có thiện ý.

Trình Đoan có dự cảm không ổn, anh ta nhìn thoáng qua Lương Tư Triết, Lương Tư Triết đứng bên bệ cửa sổ, trên mặt không có biểu cảm gì, bình tĩnh đối mặt với Lâm Ngạn, khiến người ta đoán không ra suy nghĩ của anh.

“Ăn huệ thanh toán xong rồi, vậy chúng ta tính toán đi, cai rượu thật hay giả?” Lâm Ngạn đặt ly trong tay xuống, cầm vang đỏ rót vào trong một cái ly khác, sau đó đưa cho Lương Tư Triết, “Tư Triết à, tôi nhìn ra rồi, cậu thích lên giọng nhất, cai rượu,” Lâm Ngạn cười nhạo một tiếng, “Tôi thấy cậu chỉ khinh thường mấy người bọn tôi, nếu Tào Tu Viễn đến muốn cậu tiếp rượu, tôi không tin cậu vẫn nói cậu cai rượu.”

Lương Tư Triết nở nụ cười, vẫn thông dong đứng đó, không có ý định nhận ly rượu kia: “Thầy Tào tới đây, tôi nên cai rượu thì vẫn phải cai.”

“Thầy Tào, nghe đi, xưng hô tôn trọng biết mấy, búi tai cỡ nào,” Lâm Ngạn nhìn về phía Trình Đoan, “Đúng không sếp Trình?” Trình Đoan đi tới ôm bả vai hắn, muốn kéo Lâm Ngạn sang bên cạnh: “Sếp Lâm, anh hơi say rồi, tôi tìm người pha ly trà cho anh giải rượu.”

Lâm Ngạn hơi mất kiên nhẫn hất tay Trình Đoan ra, dùng ngón tay chỉ Lương Tư Triết: “Làm gì đấy, Trình Đoan anh còn cụng vái cậu ta như thần à, những chuyện cậu ta làm năm đó anh không biết gì phải không?” Vừa nói vừa nhìn về phía Lương Tư Triết, hạ giọng, “Lương Tư Triết, nhiều năm như thế nể mặt em tôi tôi cũng chưa bao giờ nói cậu, nhưng tôi cảm thấy cậu rất đều cán.”

“Anh nói đi, tôi nghe.” Trên mặt Lương Tư Triết vẫn không có biểu cảm gì, ánh mắt thản nhiên nhìn Lâm Ngạn, “Sếp Trình anh đừng ngăn cản sếp Lâm.”

“Được, vậy cậu nghe cho rõ,” Lâm Ngạn ghét nhất điệu bộ lên giọng của anh, thấy anh không chịu khuất phục thì đặt mạnh



cái ly lên bệ cửa sổ, động tác hơi mạnh tay, kính động đến bầu không khí nâng ly nói chuyện vui vẻ xung quanh, rất nhiều người quay đầu nhìn sang, Lâm Ngạn không thèm để ý, ngược lại tăng âm lượng lên, “Cậu rất đạo đức giả cậu biết không? Cậu chính là đồ hai mặt.”

Người xung quanh nhìn sang ngày càng nhiều, Trình Đoan thấp giọng khuyên hẳn một câu: “Sếp Lâm, có mâu thuẫn gì chúng ta trao đổi riêng...”

“Là sao?” Lương Tư Triết nhìn Lâm Ngạn, hỏi một cách hứng thú.

“Tôi hỏi cậu, năm đó Tào Diệp đối xử với cậu có tốt không? Vậy lúc nó gặp chuyện cậu đang ở đâu? Cậu có mặt lần nào chưa?”

Lâm Ngạn nói xong rất hài lòng nhìn lông mày của Lương Tư Triết cau lại.

Cách đó không xa, Tào Diệp bị vây quanh ở giữa cũng chú ý đến tiếng động bên này, cậu hét lên với hẳn: “Lâm Ngạn.” Âm thanh không lớn, nhưng khác biệt giọng điệu ngày thường, nghe vào có ý cảnh cáo.

Lâm Ngạn uống nhiều quá sẽ mượn rượu làm càn, điều này cậu đã biết từ lâu, nhưng cậu không ngờ hôm nay lại mượn rượu làm càn với Lương Tư Triết.

“Diệp Tử mày đừng quản anh, hôm nay anh rất có hứng thú, thay mày nói cho ra nhẽ.” Nói xong lại nhìn về phía Lương Tư Triết, ban đầu không định làm lớn chuyện, nhưng điệu bộ không quan tâm của Lương Tư Triết đã hoàn toàn chọc giận Lâm Ngạn.

Nói thật hẳn rất ghét Lương Tư Triết, hôm nay mượn cơ hội này hẳn phải lên lớp Lương Tư Triết mới được.

“Nói chuyện đi? Nếu không nhờ Tào Diệp cậu có thể có ngày hôm nay không?”

Người xung quanh Tào Diệp nhận ra tình hình không ổn, đều tự động tránh sang bên cạnh.

Tào Diệp nhìn mặt bên của Lương Tư Triết qua đám người, vóc người anh rắn rỏi, đứng dưới đèn không khí của sảnh tiệc, không ăn nhập với hoàn cảnh xa hoa trụy lạc xung quanh, trông như người tỉnh táo duy nhất trong đám người như lũ quỷ múa loạn kia.

Chợt, cậu lại nhìn thấy Lương Tư Triết đứng cuối hành lang, im lặng nghe phía sau cánh cửa thảo luận vết sẹo của mình, giống như lưỡi dao mỏng lóe ánh sáng lạnh đã được rèn luyện. Tào Diệp gạt đám người đi tới, uống nhiều rượu nên bước chân không vững, lòng bàn chân hơi mềm, như là giẫm lên một giấc mơ đông đưa.

Đi vào nhìn thấy bàn tay cầm ly đế cao của Lương Tư Triết – là bàn tay tối hôm qua cầm cán ô, khớp xương rõ ràng, gân xanh nổi trên mu bàn tay như ẩn như hiện.

Lâm Ngạn vẫn mắng chưa đủ, âm thanh càng mắng càng cao, dùng tay chỉ Lương Tư Triết qua không trung: “Nếu không có nó, Tào Tu Viễn đã quên cậu là ai từ lâu rồi, năm đó Lâm Huyền cũng không có khả năng tốt với cậu, cậu biết không?” Trình Đoan nắm bả vai hắn, dùng sức kéo Lâm Ngạn sang bên cạnh, Hạ Phương Văn và Từ An Kiều cũng tới khuyên, Lâm Ngạn vẫn không nghe, phải mắng xong mới bỏ qua, “Cậu thì hay rồi, thoát cái đã đến nhờ cậu Tào Tu Viễn lấy được ảnh đế, cậu cầm giải ảnh đế này đã ghiền không, cậu cầm giải có thấy yên lòng không? Cậu có biết bốn chữ vong ơn phụ nghĩa này viết như thế nào không? Không có Tào Diệp mẹ kiếp bây giờ cậu...” Hắn nói còn chưa dứt lời, trên mặt đã ăn một cú đấm rõ mạnh, ngay sau đó là một tiếng chửi, “Đệt!”

Lâm Ngạn quay đầu then quá hóa giận nhìn Tào Diệp cho hắn một cú đấm, nhào đến muốn đánh lại, toàn bộ quá trình Lương Tư Triết không có phản ứng gì, lúc này duỗi cánh tay nắm lấy cánh tay Tào Diệp kéo ra sau, Tào Diệp vốn không đứng vững, bị anh kéo như thế suýt thì lão đảo ngồi xuống đất.

Lương Tư Triết vòng tay ra sau lưng cậu, cầm cánh tay Tào Diệp

đỡ cậu.

Lâm Ngạn bị Trình Đoan và Hạ Phương Văn giữ chặt, mu bàn tay che lên chỗ bị đánh trên mặt, nhìn Tào Diệp cả giận nói: “Đờ mờ mày đánh anh làm gì, anh nói chuyện giúp mày đấy, uống hồng đầu rồi hả? Mày đánh hấn đi?”

“Anh cứ phải khiến mọi người chê cười đúng không?” Tào Diệp nhìn Lâm Ngạn, cậu cảm thấy đầu rất choáng, phải tốn nhiều sức mới có thể đứng vững, cậu nhú mày, “Lâm Ngạn nếu anh thật sự xem em là bạn thì đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

“Được, xem như tao lo việc bao đồng,” Lâm Ngạn cười khẩy một tiếng, không giãy khỏi mấy người đang kéo mình, hấn nghiêng người trên lại gần mặt cậu, nhỏ giọng nói, “Không nữa phải không? Tao đã nói rõ hết rồi, sớm muộn gì mày cũng ngã trên người hấn một lần nữa.”

Sau khi Lâm Ngạn bị Trình Đoan và Hạ Phương Văn lôi đi, bầu không khí trong sảnh đột nhiên lạnh xuống, mấy người trước đó vây quanh Tào Diệp uống rượu lúc này cũng không dám tùy tiện đến gần.

Từ An Kiều đi lên trước mời rượu làm nóng không khí, phân tán sự chú ý của mọi người.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Tào Diệp giơ tay bóp ấn đường, nói với Lương Tư Triết, cậu cố gắng để bản thân tỉnh táo hơn, lúc này rượu ngấm vào, cậu ngày càng choáng đầu, nếu không nhờ Lương Tư Triết dùng cánh tay đỡ sau lưng cậu, chắc bây giờ cậu thật sự đứng không vững.

Lương Tư Triết dẫn cậu đi đến thang máy bên ngoài sảnh tiệc, đám người tách ra, ai cũng nhìn về phía họ, không che giấu nỗi tò mò trong ánh mắt, giống như năm đó Lương Tư Triết dùng tay che mặt cậu, họ sóng vai đi qua đám người đông nghịt.

Những gì Lâm Ngạn nói là sự thật lại cũng không phải sự thật, Tào Diệp nghĩ, thoạt nhìn hình như có chuyện như vậy, nhưng phân tích mỗi một chuyện ra, chi tiết và cảm xúc trong đó cùng dâng trào, làm sao mấy câu nói của hấn đã có thể nói rõ ràng?

Nếu chuyện thật sự đơn giản như Lâm Ngạn nói thì tốt rồi, cậu đã đường ai nấy đi với Lương Tư Triết từ lâu, cả đời không qua lại với nhau, gì đến mức mấy năm sau giảng hòa lại làm bạn bè?

Chưa kể, tính cách Lâm Ngạn là vậy, trước khi quay thế khuyên cậu “và Lương Tư Triết nhiều nhất là chút xung đột nhỏ trẻ người non dạ”, bây giờ quay thế đóng máy, lại gán cho Lương Tư Triết cái mác “vong ơn phụ nghĩa”, điều nên nói và không nên nói đều đổ ra ở nơi đông người.

Bất bình giúp cho mình chắc là thật, dù sao năm đó Lâm Ngạn cũng biết rất nhiều chuyện, nhưng rất khó nói rõ hôm nay hẳn làm như vậy đến cùng có phải vì lãng xê không.

Tuy rằng hiện trường đều là người của đoàn phim, nhưng nhiều người nhiều miệng, khó tránh khỏi liệu có người thêm mắm dặm muối vào chuyện này rồi truyền ra ngoài không.

Vào thang máy, Tào Diệp đứng dựa vào tường, nhìn con số trên màn hình hiển thị cũng thấy bóng chồng, cậu nhắm mắt lại, âm thanh rất nhỏ: “Sao anh không giải thích một câu...”

“Giải thích cái gì?” Lương Tư Triết cũng dựa vào tường, nghiêng mặt sang nhìn cậu cười, “Anh ta nói cũng đúng mà.”

“Có thể giải thích nhiều điều lắm,” Tào Diệp uể oải lắc đầu: “Năm đó người gây thơ là tôi, anh không cần phải tiếp tục chống đỡ tất cả thay tôi.”

Tốc độ của thang máy nội bộ rất nhanh, cửa thang máy mở ra, Trình Đoan và Hạ Phương Văn đưa Lâm Ngạn trở về đang đợi ở bên dưới.

Hạ Phương Văn đi vào trước, có phần áy náy nói với Lương Tư Triết: “Tư Triết cậu đừng để trong lòng nhé, tính Lâm Ngạn vậy đó, uống nhiều sẽ dễ mượn rượu làm càn, mấy người bọn tôi đều từng bị cậu ta om sòm.”

Lương Tư Triết đáp một tiếng “Ừ” lại bảo, “Không sao.”

Tào Diệp cố nén men say, bối ra một nơi tĩnh táo từ trong đại não hỗn loạn, dặn dò Trình Đoan: “Không thể truyền video vừa rồi ra ngoài, lát nữa anh bảo người chuẩn bị quà cáp, bịt miệng lại.”

“Tôi biết, chuyện tuyên truyền tôi có nhiều kinh nghiệm hơn cậu,” Trình Đoan làm cậu yên lòng, “Cậu nghỉ ngơi cho tốt đi,”

Nói đoạn nhìn về phía Lương Tư Triết, “Tư Triết cậu cũng thế, chuyện đã qua thì để nó qua đi, đừng để trong lòng, tôi gọi tài xế đến đưa các cậu về.”

“Không cần, tôi không uống rượu, lái xe đưa cậu ấy, sắp Trình anh đưa địa chỉ cho tôi.” Lương Tư Triết nói xong lại nhìn về phía Tào Diệp, “Chìa khóa xe cậu đâu?”

Tào Diệp say đến mức khó chịu, cau mày tìm chìa khóa xe đưa cho anh.

“Ơ, xe này của cậu ấy không dễ lái,” Trình Đoan cố ý nói gì đó khuấy động bầu không khí, “Aston Martin hộp số tay, Tư Triết cậu lái được hả?”

Lương Tư Triết nhận lấy chìa khóa xe, cười nói: “Maybach tôi còn lái được, cái này chắc cũng không có vấn đề.” Trông vẻ mặt anh không có gì khác thường, hình như cũng không bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng quá nhiều.

“À, phải,” Trình Đoan nhớ ra chuyện gì, cười bảo, “Tôi nhớ truyền thông còn từng phỏng vấn chuyện bằng lái A1 của cậu.” Trình Đoan giúp một tay đỡ Tào Diệp lên xe, lại gửi địa chỉ của Tào Diệp cho Lương Tư Triết, dặn dò vài câu rồi rời đi cùng Hạ Phương Văn.

Anh ta phải đi xử lý chuyện ém miệng, bị Lâm Ngạn làm xáo trộn như vậy, kết thúc tiệc đóng máy đêm nay khá là khó giải quyết đây.

## Chương 65: Hiện Tại 7

### DTV-EBOOK

Cửa xe mở ra, Lương Tư Triết thò người vào hạ thấp lưng ghé cửa ghế phụ lái xuống, để Tào Diệp dựa vào thoải mái hơn, sau đó cúi người thắt dây an toàn cho cậu.

Dây an toàn vừa thắt lại thì Tào Diệp vươn tay kéo ra, nhúu mày, híp mắt nhìn Lương Tư Triết, khó chịu lắm lắm: “Đừng siết tôi, muốn nôn.”

“Chốc nữa đến nhà rồi, đừng nhúc nhích.” Lương Tư Triết nắm nhẹ cổ tay cậu, để cậu buông dây an toàn trên người ra.

Anh cúi đầu nhìn Tào Diệp, ánh sáng mờ tối trong gara tầng hầm xuyên qua cửa sổ trước xe chiếu lên mặt Tào Diệp, rơi trên mặt mày dịu dàng và sống mũi cao thẳng của cậu.

Thiếu niên bị năm tháng mài ra góc cạnh, trở mã thành dáng vẻ của thanh niên, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng trẻ con trong từng chi tiết nhỏ.

Không uống được thì đừng uống nhiều như vậy, Lương Tư Triết nhìn cậu thở dài, bạn bè đoàn phim vui vẻ quan trọng đến vậy à? Nhưng có vẻ như Tào Diệp luôn như thế, mười năm trước tặng kịch bản cho anh để anh vui, mười năm sau vì những người bạn ở đoàn phim không mấy thân thiết vui vẻ mà không từ chối những người đến mời rượu.

Trông thì rất công tử bột thật ra lại vô cùng mềm lòng, nhưng người khác vui vẻ thế kia, bản thân cậu vui không?

Lương Tư Triết giơ bàn tay thắt dây an toàn lên, rơi trên mái tóc của Tào Diệp xoa nhẹ hai cái, xúc cảm không thay đổi, mềm mại như năm đó.

“Đừng có sờ đầu tôi.” Tào Diệp nhắm mắt không vừa lòng càu nhàu.

Lương Tư Triết nhìn cậu: “Tại sao?”

“Anh sờ đầu tôi tôi sẽ...” Tào Diệp nói được một nửa lại dừng, có lẽ nhận ra tuổi tác của mình không cao lên được nữa.

Lương Tư Triết nhìn cậu cười một tiếng, không để ý Tào Diệp không bằng lòng lại xoa nhẹ tóc cậu hai cái, lúc này mới rút tay về đóng cửa xe lại, đi đến vị trí ghế lái ngồi vào.

Xe khởi động, dàn âm thanh tự động kết nối vào điện thoại của Tào Diệp, bắt đầu phát nhạc đệm phong cách jazz của “Lựa chọn tuyệt vọng”.

Lái xe số tự động đã quen, xe này của Tào Diệp quả thực hơi khó lái, phải luôn nhớ chuyển số, may mà giờ này cũng không tắc đường lắm, nếu không lái xe này đúng là rất hao mòn tính kiên nhẫn.

Lương Tư Triết đổi số nghĩ, chắc cũng chỉ có Tào Diệp thích chơi mới có thể cố ý mua một chiếc xe thể thao về giày vò thế này.

Đang nghĩ ngợi thì Tào Diệp ngồi ở ghế phụ lái lên tiếng, giọng nói đậm men say, nghe vào không rõ lắm: “Anh đoán xem... tại sao cuối cùng Liên Dã đồng ý với tôi làm đạo diễn âm nhạc cho phim này?”

Lương Tư Triết vươn tay chỉnh nhỏ âm lượng, nhìn cậu một cái: “Không phải nói là bán mình à?”

“Bán mình gì chứ,” Tào Diệp nhắm mắt cười nhạo một tiếng,

“Tôi chỉ đáng giá mấy bài nhạc?”

“Không đoán được.” Lương Tư Triết nói.

Liên Dã khó mời, tất cả mọi người trong nghề đều nói vậy, nhưng Tào Diệp lại mời được, chẳng lẽ... trong đầu vừa nảy ra một suy đoán, Tào Diệp đã cho anh câu trả lời chắc chắn.

“Bởi vì nể mặt Tào Tu Viễn, buồn cười không? Tôi đi tìm chú ta nhiều lần như thế, nói hết mấy lời hay, mặc cho chú ta đưa ra yêu cầu, Liên Dã vẫn không chịu nhả ra, về sau không biết ai nói với Liên Dã Tào Tu Viễn là bố tôi, đến lần thứ năm tôi qua, tôi

vẫn chưa nói gì cả chú ta đã đồng ý rời núi.”

“Cậu không nói sớm,” Tào Diệp chậm rãi bắt chước giọng điệu nói chuyện của Liên Dĩ, “Tôi với bố cậu là người quen cũ nhiều năm, tôi luôn là fan trung thành của anh ấy, con của anh ấy đến tìm tôi hợp tác, tôi cũng nên nể mặt... Lương Tư Triết, anh đoán đúng rồi, ông ta đồng ý làm đạo diễn âm nhạc, không liên quan gì với việc tôi đã đến bao nhiêu lần, cũng chẳng liên quan gì đến tôi, lại chỉ vì Tào Tu Viễn là bố tôi.”

Người uống quá nhiều có lẽ đều nói hơi nhiều, Tào Diệp mơ hồ cảm thấy mình không nên nói tiếp, nhưng cậu không dừng được, cảm giác nói một mạch tuôn hết những lời đã dồn nén trong lồng ngực bấy lâu nay thật sự rất tốt: “Hôm đó trên máy bay trở về từ Đài Loan, tôi luôn nghĩ nếu không có Tào Tu Viễn thì tôi là gì? Tất cả mọi người hợp tác với tôi đều vì tôi là con trai Tào Tu Viễn phải không? Không có Tào Tu Viễn, sẽ có Lomond chắc? Sẽ có tiền bồi thâm niên bằng lòng hợp tác với Lomond à? Kể cả Lương Tư Triết anh, không có Tào Tu Viễn, anh có đồng ý quay thế lần này không?”

“Tôi đồng ý quay thế không liên quan gì đến bố cậu.” Lương Tư Triết đáp, giọng nói nghe hơi trầm.

Tào Diệp cười một tiếng, lắc đầu, nhắm mắt lại không nói nữa.

“Tào Diệp, cậu đã làm rất tốt.” Lương Tư Triết lái xe nói, “Bố cậu ở tuổi cậu, phim quay được còn chẳng có ai hỏi thăm, cậu đã có công ty lớn như thế...”

Tào Diệp ngắt lời anh: “Tôi biết, tôi đã có công ty lớn như thế, nhưng không có Tào Tu Viễn, có lẽ tôi không thể đứng vững trong cái giới này.” Cậu quay đầu đi, nói nhỏ: “Đừng an ủi tôi, tôi không cần, có lẽ tôi nên cảm ơn Tào Tu Viễn, không có ông ta tôi chẳng là gì... Tôi cũng rất vô dụng, phải lặn lội trong cái giới này cùng ông ta.”

Lần đầu tiên Lương Tư Triết không biết nên nói gì, lời an ủi đến bên miệng lại cảm thấy Tào Diệp cũng không cần.

Nói theo một nghĩa nào đó thật ra Tào Diệp rất giống mình, một khi rơi vào trạng thái nào đó sẽ không nghe bất kỳ lời an ủi nào, lời an ủi của người khác chẳng có ý nghĩa gì, phải tự làm ỏ trong



hang động của mình liếm láp vết thương, đến một ngày nào đó nghĩ thông suốt rồi mới bằng lòng tự đi ra ngoài.

Lương Tư Triết thở dài một hơi, thiếu niên xởi lởi năm đó bây giờ trở nên tâm sự nặng nề, trong mười năm nay anh cũng chẳng vô tội.

Nếu như năm đó là Tào Diệp diễn Tiểu Mẫn, chuyện phát triển đến bây giờ sẽ như thế nào?

Lúc này trong xe vang lên tiếng chuông điện thoại, Lương Tư Triết cup mắt nhìn, trên màn hình điều hướng hiển thị cuộc gọi đến.

Tần Chân Chân.

Nhìn thì biết đây là tên của con gái.

“Cậu có điện thoại.” Lương Tư Triết quay đầu nhìn Tào Diệp,

“Tần Chân Chân, có muốn nghe không?”

“Không nghe.” Tào Diệp mơ màng nói, “Anh tắt giúp tôi.”

“Bạn gái?”

Tào Diệp mơ hồ đáp một tiếng “Ừ”.

“Cúp điện thoại của bạn gái không tốt đâu? Cậu tắt bluetooth đi nghe bằng điện thoại.”

Tào Diệp không lên tiếng, chuông điện thoại tiếp tục vang lên mấy chục giây, chắc đầu bên kia đã vang lên tiếng nhắc nhở, trong xe mới yên tĩnh lại.

Hai người đều không nói gì, một lát sau tiếng chuông lại vang lên, lần này rất miệt mài, đối phương gọi liên tiếp ba bốn cuộc. Bây giờ Tào Diệp mới không kiên nhẫn mở mắt ra, giơ tay nhấn nút nghe trên màn hình.

Giọng nói nhỏ nhẹ chỉ có ở con gái vang lên: “Anh đi đâu thế, sao mãi không nghe điện thoại, ở cùng người khác phải không?”

“Đúng rồi.” Tào Diệp ngả người dựa vào lưng ghế, nhắm mắt đáp.

“Ở với ai? Trai hay gái?”

“Sao lần nào cũng hỏi câu này...”

“Em sợ anh ở cùng người khác mà... Anh lại uống rượu hả?”

Tào Diệp không trả lời câu hỏi của cô: “Gọi điện có chuyện gì?”  
“Em và bạn học đang chơi trò thật hay thách, em rút được câu hỏi là bạn trai nói với mình một câu anh yêu em, lát nữa em cầm điện thoại qua đó, anh nói với em được không?”  
“Gì mà anh yêu em...” Tào Diệp tốn sức suy nghĩ mấy giây, “Anh nhớ lần trước em đã nói kết thúc rồi thì phải?”  
“Đó là nói lầy anh không nghe ra à? Em hối hận rồi được chưa?”  
Nghe giọng Tần Chân Chân có vẻ tủi thân, “Không phải em tới tìm anh làm hòa đây à?”  
“Vậy anh cho là thật được không?” Tào Diệp cau mày đáp.

Cậu đột nhiên cảm thấy yêu đương rất phiền, trước kia chưa bao giờ phiền như thế, có lẽ những cô gái quen trước kia đều rất dứt khoát, bắt đầu và kết thúc đều ăn nhịp với nhau.

Chỉ có Tần Chân Chân khá là dính, mấy ngày trước vừa chủ động đề nghị chia tay, bây giờ lại đến bảo cậu phối hợp thật hay thách gì đó, nếu như yêu đương là dùng chia chia hợp hợp để làm niềm vui, vậy thì nhàm chán thật.

“Anh nói đi, có được không? Bạn em đang đợi kìa, anh không nói em sẽ mất mặt lắm.” Giọng điệu Tần Chân Chân lại dịu xuống, cô biết Tào Diệp ăn mềm không ăn cứng.

“Không nói.” Tào Diệp đáp, đầu cậu choáng kinh khủng, thật sự không lên được tinh thần đối phó với Tần Chân Chân.

“Anh thật sự không yêu em nữa sao?” Tần Chân Chân ầm ục hỏi.  
“Anh yêu em,” Tào Diệp nói mơ hồ không rõ, “Anh nói rồi, em tin không?” Cậu nghĩ cô gái Tần Chân Chân này rất buồn cười, quen biết chỉ một tháng, tổng cộng gặp nhau vài lần, đâu ra yêu nhiều như thế...

Có thể cũng có yêu, Tào Diệp hơi tự giễu nghĩ, nhưng người cô ấy yêu thật sự có lẽ là con trai của Tào Tu Viễn mà không phải Tào Diệp.

Người đời coi tình yêu là tiêu chuẩn, nhưng tình yêu thật sự không phải mệnh đề giả ư? Không có ai yêu cậu, cậu cũng không yêu bất kỳ ai.

“Em tin.” Tần Chân Chân nói.

“Nhưng anh không tin,” Tào Diệp nói, “Ngoan, kết thúc là kết thúc.”

Điện thoại cúp máy, trong xe yên tĩnh một lúc lâu, Lương Tư Triết lái xe hỏi một câu: “Hẹn hò bao lâu?”

“Không nhớ rõ, chắc hơn một tháng.” Nói là hơn một tháng, thật ra cũng chỉ gặp nhau mấy lần thôi.

“Hơn một tháng đã chia tay?” Lương Tư Triết cười một tiếng, “Cậu yêu đương chớp nhoáng à.”

Tào Diệp không nói chuyện, cậu cảm thấy mình rất nhếch nhác, cuộc điện thoại này không nên kết nối với dàn âm thanh trên xe.

“Tại sao lại chia tay với Lâm Huyền?” Lương Tư Triết lại hỏi, “Không phải cậu thích cô ấy từ nhiều năm trước sao?”

“Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi.” Tào Diệp nói thầm một câu.

Lương Tư Triết cười một tiếng, “Vẫn giận tôi vì chuyện này hả?”

Tào Diệp không lên tiếng một lúc lâu, Lương Tư Triết liếc cậu một cái, Tào Diệp dựa vào lưng ghế, đầu hơi nghiêng về phía cửa kính, trông như đang ngủ, lông mi che đi mí mắt dưới, giống nhiều năm về trước, như là một cánh quạt nhỏ màu đen.

Chặng đường còn lại Lương Tư Triết không nói gì nữa.

Hiệu quả cách âm giảm xóc của xe rất tốt, không gian gần như bịt kín, gần như có thể nghe thấy tiếng hít thở ổn định của Tào Diệp.

Lúc dừng xe ở ngã tư đèn giao thông, Lương Tư Triết tăng nhiệt độ điều hòa trong xe lên một chút, giơ tay sờ lên tóc Tào Diệp, Tào Diệp không có phản ứng, có vẻ như thật sự ngủ rồi, nếu không lúc tỉnh táo sẽ không mặc anh muốn làm gì thì làm thế này.

Xe lại chạy hai mươi phút nữa, chạy đến địa chỉ Trình Đoan đưa cho, hệ thống bảo vệ ở cửa tiểu khu tự động phân biệt biển số xe, Lương Tư Triết dựa theo bảng hướng dẫn ven đường, lái xe đến bãi đậu xe ngầm.

Xuống xe, anh vòng qua chỗ Tào Diệp mở cửa xe, thò người vào tháo dây an toàn cho cậu.

Tào Diệp nhíu mày, quay mặt sang bên khác, trong cổ phát ra một tiếng rên, trông rất khó chịu.

Lương Tư Triết nâng cánh tay cậu lên, gác trên vai mình, tốn nhiều sức đưa cậu ra khỏi xe.

Ngủ một giấc trong xe, lúc này Tào Diệp đã hoàn toàn say, gần như không có ý thức, toàn bộ trọng lượng trên người đều đè lên người Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết khóa xe, đỡ cậu đi về phía thang máy, đã qua nhiều năm, xương cốt dài ra, tế bào thay đổi, nhưng chiều cao và cân nặng của họ vẫn ngang nhau.

Trải nghiệm kéo một con ma men về nhà đã lâu rồi, những năm này Lương Tư Triết chưa trải qua lần thứ hai.

Cửa thang máy đi thẳng đến nhà Tào Diệp, khóa cửa nhận diện bằng khuôn mặt, Lương Tư Triết nắm bả vai Tào Diệp, giơ tay chạm vào màn hình điện tử ở cửa, mở giao diện nhận dạng, sau đó dùng cánh tay vòng ra sau lưng Tào Diệp nâng cằm cậu lên, để mặt cậu đối diện camera.

Tào Diệp rất không vui lòng mà quay mặt đi tránh khỏi tay anh, vùi mặt trên vai Lương Tư Triết.

“Cậu nhìn ống kính đi,” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang chụp mắt nhìn cậu, “Nếu không thì cậu nói mật khẩu cho tôi.”

Tào Diệp không nhìn ống kính cũng không nói mật khẩu, Lương Tư Triết đành phải nắm cằm cậu lần nữa, để cậu ngẩng mặt nhìn camera.

Trên màn hình điện tử Tào Diệp cau mày ra chiều không kiên nhẫn, chọc Lương Tư Triết cười một tiếng, cũng may hệ thống nhận dạng rất nhạy, “tít” một tiếng rồi mở khóa.

Lương Tư Triết buông cằm Tào Diệp ra, đẩy cửa đỡ cậu vào trong nhà.

Nhà rất rộng, có tận mấy căn phòng ngủ, làm anh không biết được Tào Diệp ở phòng nào.

Lương Tư Triết đỡ Tào Diệp đến ghế sofa ở phòng khách trước,

giúp cậu ngồi xuống.

Có vẻ như Tào Diệp rất thích ghế sofa, vừa ngồi xuống đã thành thật hơn, chân mày nhíu lại cũng theo đó giãn ra, thuận theo lưng ghế sofa nằm nghiêng xuống, đầu cũng theo đó trượt xuống gối lên tay vịn sofa.

Lương Tư Triết chống tay vịn cúi đầu nhìn cậu một lát, sau đó đứng dậy đến tủ lạnh tìm một hộp sữa, nhìn vỏ bên ngoài vẫn đang trong thời hạn sử dụng, có thể uống.

Anh cầm hộp sữa đi đến phòng bếp, tìm một cái nồi cỡ nhỏ trong ngăn tủ ra.

Trông cái nồi vẫn còn mới, hình như mua về rồi chưa bao giờ dùng đến, thậm chí chưa xé lớp màng bọc ở nắp nồi, xem chừng mua chỉ để trang trí.

Anh đặt nồi dưới vòi nước rửa sạch sẽ, lại đổ sữa vào, đặt lên bếp từ chỉnh lửa nhỏ hâm nóng, dùng thìa chậm rãi khuấy đều, sau đó tìm cái cốc sứ đổ sữa vào.

Cầm cốc sứ ra khỏi phòng bếp, Tào Diệp đã nằm trên sofa lăn ra ngủ, Lương Tư Triết đi tới đặt sữa lên bàn trà, đoạn cúi người vỗ nhẹ Tào Diệp hai cái, “Tào Diệp, cậu dậy đi.”

“Hừm?” Tào Diệp ậm ờ một tiếng, vui đầu sâu hơn.

Lương Tư Triết đỡ cậu dậy, để cậu dựa vào lưng ghế sofa, Tào Diệp nhăn mặt nói: “Anh đừng đụng vào tôi, tôi khó chịu lắm.”

“Cậu dậy uống cốc sữa trước đã.” Lương Tư Triết cho tay vào khe hở giữa gáy cậu và lưng ghế, nâng sau gáy Tào Diệp, sau đó cầm cốc đặt bên môi cậu.

Tào Diệp rất vẻ không kiên nhẫn nghiêng mặt đi tránh né cái cốc.

Dáng vẻ say rượu của cậu rất thú vị, giống như khi còn trẻ, như một con mèo lúc nào cũng có thể bị chọc đến mức nhảy dựng lên.

“Cậu muốn tôi đút cho cậu phải không?” Lương Tư Triết không nhịn được muốn trêu cậu, bàn tay đỡ sau gáy cậu dời đi bóp mặt Tào Diệp, “Vậy gọi một tiếng anh Tư Triết nào.” Vẻ mặt mập mạp của

trẻ con năm đó đã rút hết, nhưng cảm xúc bóp vào vẫn rất thích. “Lương Tư Triết anh phiền quá.” Tào Diệp nhắm mắt vung tay lên, mu bàn tay đập vào cái cốc, Lương Tư Triết nhất thời không quan sát, cái cốc trong tay anh bị cậu đập nghiêng đi, sữa bắn tung tóe bắn lên mặt và áo chỗ ngực Tào Diệp, còn có một ít chảy vào theo cổ áo.

Cuối cùng Tào Diệp cũng mở mắt, đầu tiên cúi đầu nhìn dấu vết bị ướt trên người mình, cảm giác chất lỏng chảy qua làn da hơi ngứa, cậu giơ tay cọ chỗ xương quai xanh, sau đó nâng tay lên, nhìn chất lỏng màu trắng sữa đầy tay, nói với vẻ mặt sục sạo: “Đây là gì hả...” Nói xong lại quệt bên mặt mình, “Lương Tư Triết anh làm gì đấy...?!”

Lương Tư Triết vừa bực vừa buồn cười nhìn cậu, vốn là muốn Tào Diệp uống cốc sữa giải rượu, nhưng cảnh tượng trước mắt này nhìn sao cũng thấy không đúng đắn, khiến người không thể không nghĩ nhiều...

“Không liên quan đến tôi nhé...” Lương Tư Triết nhin cười nói, “Tôi đi tìm khăn mặt cho cậu.” Anh đặt nửa cốc sữa còn lại lên bàn, trong nháy mắt xoay người vào phòng vệ sinh đã không nhin được cười ra tiếng.

“Tôi tự đi...” Tào Diệp chống sofa muốn đứng lên, nhưng vừa rời khỏi ghế sofa thì cảm thấy trời đất quay cuồng, lại đặt mông ngã ngồi về.

## Chương 66: Hiện Tại 8

### DTV-EBOOK

Dùng nước ấm vắt khăn lông quay lại, Lương Tư Triết đưa khăn lông ướt cho Tào Diệp, Tào Diệp nhận lấy rồi đắp thẳng lên mặt, cậu thật sự say đến mức không tỉnh táo, cũng lười cử động. Lương Tư Triết ngồi trên tay vịn đợi một lát, thấy cậu không có động tĩnh anh duỗi tay lấy đi khăn mặt trên mặt cậu, tay vịn cao hơn ghế sofa một đoạn, Lương Tư Triết cúi đầu nhìn gương mặt ướt sũng của Tào Diệp.

Khuôn mặt bị thấm ướt dưới ánh đèn điện lấp lánh ánh nước, anh cầm khăn mặt, lau sạch từng chút sữa bò trên mặt giúp cậu. Thật ra chỉ có cằm và bên mặt bị bắn một ít, nhưng Lương Tư Triết đã giúp cậu lau cả khuôn mặt, lông mày, mắt, mũi, cằm và lau xuống cổ, Tào Diệp hơi sợ nhột, lẩm bẩm câu gì đó, giơ tay đè lại cổ tay Lương Tư Triết không cho anh cử động nữa.

Trong lòng bàn tay rất nóng, Lương Tư Triết mặc cho cậu nắm, một lúc lâu cũng không nhúc nhích, mấy phút sau Tào Diệp tự thả tay ra, trượt xuống bên cạnh người. Khăn mặt lạnh dần, Lương Tư Triết cũng rút tay về, tay còn lại gác lên lưng ghế sofa, hơi cúi đầu nhìn Tào Diệp.

Tư thế này rất thuận tiện, có thể cho người ta tưởng nhầm đang ôm, thậm chí gieo xuống ảo giác một giây sau có thể hôn. Chỉ cần anh cúi thấp thêm một chút nữa. Tay của Lương Tư Triết nâng lên, chạm vào mặt Tào Diệp từ khoảng cách rất gần, nhưng không hạ xuống, rất gần, nhưng vẫn cách một lớp không khí mỏng manh, giống như gảy dây đàn qua không khí.

Lông mày rậm hơn, nhưng hình dáng không thay đổi, gọn gàng như thuở thiếu thời.

Mắt đang nhắm, song Lương Tư Triết biết dáng vẻ khi nó mở ra, là bộ phận có thay đổi nhỏ nhất trên mặt Tào Diệp, con người dưới ánh mặt trời sẽ hiện lên một màu giống như hổ phách, bình thường luôn mang theo ý cười, cười lên là cong, lông mi ở đuôi mắt sẽ quấn vào nhau.

Nhưng trông không vui vẻ như trước, cười cũng không nhiều như trước.

Sống mũi thẳng hơn, đến mức nét ngậy thơ trên cả khuôn mặt cũng giảm đi vài phần.

Bởi vì tác dụng của cồn mà đôi môi có vẻ đỏ hơn bình thường, trông rất mềm, trước kia cũng rất mềm phải không? Không nhớ rõ nữa, trước kia chưa bao giờ nghĩ đến phương diện này.

Ngón tay của anh hạ xuống, ngón cái vuốt nhẹ trên môi dưới của Tào Diệp.

Nóng.

Nóng đến mức hơi bỏng.

Nhưng chỉ chạm vào một chớp mắt, cũng có thể là ảo giác của mình.

Cuối cùng vẫn không dám dừng lại thêm một giây.

Sợ Tào Diệp không hề ngủ, sợ cậu bỗng mở mắt ra.

Ghê sợ đồng tính chắc là thật, tối thiểu là rất phản cảm, nếu không sẽ chẳng dùng biểu cảm căm ghét kia nói “Giống như hai con chó vậy”, dùng âm thanh hận tới mức đổi giọng nói rằng cảm thấy “Rất ghê tởm”, càng sẽ không đột nhiên đi tìm rất nhiều bạn gái sau khi chuyện xảy ra, giống như đang cố gắng chứng minh điều gì đó.

Nhưng rốt cuộc có thể tiếp thu đến mức độ nào đây? Không dám thăm dò, sợ rằng ngay cả một chút nhưng nhớ cuối cùng cũng không thể giữ lại.



Thật ra như bây giờ cũng rất tốt phải không? Nhảm chán trêu chọc Tào Diệp, thú vị hơn mấy năm cầm đầu đóng phim điện ảnh nhiều.

Lương Tư Triết ngửa đầu dựa vào tường, nhắm mắt lại thở dài một cái.

Một lát sau anh đứng dậy khỏi tay vịn, đến phòng vệ sinh nhúng khăn mặt qua nước vắt khô rồi phơi lên.

Ra khỏi phòng vệ sinh, anh đỡ Tào Diệp đến phòng ngủ, có lẽ ban ngày đã có người quét dọn, mấy căn phòng ngủ thoạt nhìn đều sạch sẽ gọn gàng, nhưng dấu vết đã ở trong phòng này rõ ràng hơn.

Tào Diệp mềm như đông bùn, thần chí không rõ mặc anh giày vò, thỉnh thoảng khó chịu sẽ không kiên nhẫn càu nhàu hai tiếng, nhưng không quậy, cũng không mượn rượu làm càn, ngoại trừ tính tình xấu hơn ngày thường một tí.

Cao lên rồi, cơ thể cũng khỏe hơn, qua lớp quần áo có thể cảm nhận được đường cong rõ ràng của vân da.

Lương Tư Triết đặt Tào Diệp lên giường, bị cậu kéo theo ngã xuống giường, anh chống giường cúi đầu nhìn Tào Diệp.

Dường như mỗi một tư thế đều rất thích hợp để hôn.

Yết hầu Lương Tư Triết trượt lên xuống, ánh mắt rơi trên mặt Tào Diệp.

Rõ ràng không uống rượu, nhưng hình như cũng hơi ngà ngà say, phải cố gắng để mình duy trì tỉnh táo, cai thuốc, cai rượu, cai em.

Quá khó.

— Nếu trước mắt là một bộ phim điện ảnh, bây giờ sẽ diễn đến đến đoạn giữa mọi thứ không rõ hay là đoạn cuối không còn lối thoát?

— Nếu như buông thả bản thân hôn xuống, sau khi chuyển cảnh sẽ là bước ngoặt có hy vọng hay là kết cục chân tướng phơi bày?

Thôi, không muốn thua thì kéo dài vậy.

Lúc này Tào Diệp duỗi tay kéo cổ áo, ánh mắt Lương Tư Triết dời xuống, chỗ trước ngực Tào Diệp bị sữa bắn tung tóe ẩm ướt vẫn

chưa khô, có lẽ cảm thấy khó chịu, trông cậu rất muốn kéo quần áo ra.

Giúp em thay bộ quần áo cũng không quá đáng chứ?

Lương Tư Triết thò tay xuống dưới, nắm lấy vạt áo Tào Diệp, vén áo thun lên một đoạn, lộ ra cái eo nhỏ gầy và cơ bụng săn chắc, sau đó đẩy lên, lồng ngực trần truồng, còn có hai núm vú hồng nhạt, hơi đứng thẳng lên.

Trông có vẻ chạm vào sẽ thích lắm.

Tất cả vị trí trên người Tào Diệp hình như chạm vào đều rất thích.

Lương Tư Triết lấy tay đỡ dưới người Tào Diệp, muốn nâng người cậu lên, giúp cậu cởi áo thun ra khỏi đầu, nhưng bàn tay vừa duỗi xuống sau lưng cậu thì Tào Diệp bỗng nhiên thò tay vào quần áo Lương Tư Triết, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bên hông anh.

Bàn tay kia như thể mang theo đốm lửa, đốt lên dục vọng của Lương Tư Triết, những nơi chạm vào phát bỏng, đốt cháy xuống dọc theo bụng dưới.

Thật sự đòi mạng, từ bên hông sờ đến sau lưng, là sự vuốt ve mang theo tình dục.

Động tác của Lương Tư Triết dừng lại, anh nhìn về phía Tào Diệp, Tào Diệp vẫn nhắm mắt.

Là say hay là tỉnh táo? Biết mình là Lương Tư Triết, hay xem mình là người khác?

Hoặc là dứt khoát dừng nghĩ nhiều như thế, cứ theo bản năng của cơ thể mà hưởng thụ và phóng túng đi.

Dục vọng mãnh liệt tới mức không thể ức chế, khiến con người dù tỉnh táo cũng muốn sa vào.

Lương Tư Triết giơ tay lên, đặt bên eo Tào Diệp bóp nhẹ hai cái, Tào Diệp rất nhạy cảm run lên, hơi thở nhanh chóng trở nên rối loạn, cậu ôm cánh tay Lương Tư Triết rồi dùng lực, muốn đè người ta xuống dưới.

Cách thức thường dùng này, xem ra thật sự xem mình là phụ nữ rồi, Lương Tư Triết nghĩ, xem là Tần Chân Chân hay là Lâm

Huyền?

Thoáng cái không lật được, Tào Diệp cau mày, dùng sức mạnh hơn tí nữa, thả lại một lần, đè Lương Tư Triết dưới người gần như giống đánh nhau.

Lương Tư Triết không dùng lực, mặc cho cậu đè mình dưới người, cảm giác bị Tào Diệp trêu chọc cũng không tệ lắm.

Cách ve vãn của Tào Diệp không tính là cao siêu, có phần qua loa và nôn nóng, dường như chỉ muốn đơn giản phát tiết một trận sau khi say rượu.

Tay Lương Tư Triết tìm được cạp quần của Tào Diệp, muốn dùng tay cởi ra giúp cậu, lúc đang định mở khóa quần, Tào Diệp như là cảm nhận được có gì không đúng, mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Lương Tư Triết có thể nhìn thấy tia máu đỏ hiện lên trong mắt cậu vì say rượu, cùng với sự mờ mịt và đục vọng ban đầu trong ánh mắt, lại đến tỉnh táo dần dần hiện lên.

Anh nghĩ Tào Diệp nên đẩy anh ra.

Một giây sau vẻ mặt của cậu ấy sẽ như thế nào nhỉ? Có thể sẽ tức giận, sẽ tỏ vẻ không kiên nhẫn, sẽ còn cảm thấy ghê tởm.

Mình rõ ràng tỉnh táo, biết đối phương có lẽ ghét chuyện như vậy xảy ra, nhưng vẫn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đúng là nên bị đẩy ra.

Nhưng Tào Diệp không đẩy anh ra, cậu chỉ dừng động tác trên tay, bình tĩnh nhìn Lương Tư Triết, ánh mắt kia giống như nhiều năm về trước cậu nhìn đám mây trên trời, sau đó cậu lên tiếng, giọng nói hơi khàn: “Là anh à Lương Tư Triết.”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng, đục vọng lan tràn như phát điên khi đối mặt với Tào Diệp bỗng nhiên ngừng lại, dưới thân vẫn rất trướng, nhưng anh không thể tiếp tục ra tay với Tào Diệp.

Tay anh chậm rãi buông xuống giường cạnh người, không chạm vào Tào Diệp nữa.

Ánh mắt Tào Diệp rơi trên mặt anh, đi xuống theo mũi anh, dừng lại trên môi Lương Tư Triết, hình như muốn hôn anh.

Nhưng một giây sau Tào Diệp đã nhắm hai mắt lại, cau mày như thể có phần đau khổ, sau đó chậm rãi cúi đầu xuống, vùi mặt trong cổ Lương Tư Triết.

Cầm Lương Tư Triết bị tóc cậu cọ vào, làn da ở cổ dán vào bên mặt Tào Diệp, anh có thể cảm nhận được trên mặt Tào Diệp rất nóng.

Trong trí nhớ dường như chưa từng tiếp xúc trong khoảng cách gần đến vậy, khoảng cách gần nhất cùng lắm chỉ là nằm trên một giường, ở giữa có khe hở rất lớn.

“Lương Tư Triết, sao anh phiền thế hả.” Tào Diệp nói.

Giọng của cậu hơi ồm, luồng hơi lúc nói chuyện phả lên bên gáy Lương Tư Triết, cũng nóng bỏng.

Lương Tư Triết cup mắt nhìn cậu, trong lòng dờn sóng lấp lờ, nhưng giọng điệu vẫn cố gắng ổn định: “Cậu nói đi, tôi đang nghe.”

Giọng nói của Tào Diệp nghe ra men say dày đặc, đọc chữ hơi mơ hồ: “Anh giành Lâm Huyền với tôi thì thôi, anh thích tôi tặng cho anh... Nhưng sao anh không đi theo tôi hả?”

Lương Tư Triết nuốt khan, yết hầu lặn một cái, anh nâng tay lên, nhẹ nhàng rơi xuống sau đầu Tào Diệp: “... Xin lỗi em.”

“Không phải anh đã hứa với tôi nếu flop thì cùng flop sao? Còn nói làm diễn viên chính của tôi, không làm diễn viên chính của bố tôi... Anh trêu tôi đúng không?”

“Không,” Lương Tư Triết nói, “Không phải trêu em đâu.”

“Vớ anh mà nói tôi chỉ là con trai của ân nhân đúng không?”

Yết hầu của Lương Tư Triết lại lặn một cái: “Vớ tôi mà nói, em...”

Anh nói còn chưa dứt lời, Tào Diệp đã ngắt lời anh: “Thú thật tôi rất chán anh, chán anh rất nhiều năm.”

Trong giọng nói dường như trộn lẫn mấy phần tùy hứng và mấy phần ảm ức, Lương Tư Triết dừng một lát mới nói: “Vậy bây giờ thì sao?”

“Bây giờ cũng chán,” Tào Diệp nói, “Anh đừng trêu tôi nữa được không?”

Ánh đèn trần nhà rất sáng, hơi chói mắt, Lương Tư Triết không nói gì, anh nhắm mắt lại, bàn tay rơi sau đầu Tào Diệp dõng xuống, chuyển sang bả vai cậu.

Áo thun trên người Tào Diệp vẫn chưa cởi ra, mắc ở chỗ xương bả vai nhô lên của cậu, Lương Tư Triết nắm bả vai cậu, ôm cậu rất chặt.

Nhiệt độ cơ thể của người say rượu có vẻ cao lạ thường, trọng lượng và nhiệt độ đè trên người đều khiến anh cảm thấy yên lòng.

Dường như những cái ôm đã bao năm vắng bóng đều dồn vào giờ phút này.

Tình dục rút đi, lại biến thành thiếu niên sưởi ấm cho nhau.

“Ngủ ngon, Lương Tư Triết.” Tào Diệp nói nhỏ, “Ngủ một giấc rồi ổn cả thôi.”

Lời này giống như nói với cậu, lại như nói với Lương Tư Triết.

Họ im lặng ôm nhau một lúc, Tào Diệp buông Lương Tư Triết ra trước, nằm ngửa bên cạnh anh.

Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn cậu, anh đã đóng nhiều phim như thế, phỏng đoán cảm xúc vô cùng đúng, anh tin rằng một chớp mắt nào đó vừa rồi Tào Diệp muốn hôn anh.

Tuy rằng chỉ là một phút bốc đồng trong chớp mắt, nhưng khoảng cách gần như thế, anh vẫn bắt được.

Nhưng một giây sau Tào Diệp lại nhú mày nhắm mắt lại, người say rượu không tỉnh táo, Tào Diệp say thành như thế càng hoàn toàn không có lý trí, cho nên giây phút đó có lẽ không phải lý trí đang thuyết phục cậu, mà là cậu kháng cự thân mật với người cùng giới theo bản năng.

Tâm trạng phức tạp, một nửa nung trên lửa một nửa ngâm trong băng, hy vọng và vô vọng đều đến một cách triệt để như thế.

Tào Diệp giống như núp trong cái vỏ của mình, thỉnh thoảng thử thò đầu ra, một khi vượt qua một giới hạn nào đó thì sẽ rút về theo bản năng.

Nhưng lại không có ai hiểu rõ Tào Diệp hơn mình, Lương Tư Triết nghĩ, anh không thể nhẫn tâm kiên quyết lôi Tào Diệp ra

khỏi vỏ.

Lương Tư Triết dùng cùi chỏ chống giường, nâng người lên cởi áo thun ra giúp Tào Diệp, sau đó kéo chăn đắp lên người cậu.

Trong căn phòng chợt vang lên tiếng rung của điện thoại.

Không phải điện thoại của mình đang rung, Lương Tư Triết nhìn về phía Tào Diệp, có lẽ Tào Diệp hơi khó chịu khi bị rung, mò mẫm lấy điện thoại trong túi ra, nhưng giây vò một lúc cũng không lấy ra được.

Lương Tư Triết thò tay vào trong túi cậu, lấy điện thoại ra nhìn – Hoàng Oanh.

Trí nhớ của anh rất tốt, cái tên này lại hơi đặc biệt.

Con gái của bà chủ Lam Yến năm đó tên là Hoàng Oanh, nhưng hình như cô ấy ở ký túc xá trong trường, chỉ gặp vài lần, có khi nào có trùng tên không?

Lương Tư Triết chống giường ngồi dậy, điện thoại cúp, nhưng gọi lại rất nhanh.

Hình như có việc gấp.

Anh cầm điện thoại của Tào Diệp ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại, sau đó ngón cái chạm vào nút nghe ở màn hình.

Anh không vội vã nói chuyện mà đợi đối phương lên tiếng trước, giọng nói đầu kia điện thoại nghe hơi lo lắng: “Tào Diệp, quán bar xảy ra chuyện rồi! Tôi thật sự không giải quyết được, bây giờ cậu có thể đến xem không?”

“Quán bar gì?” Lương Tư Triết hỏi.

Có lẽ bên kia cũng lo lắng đến nỗi hồ đồ, nhất thời không nghe ra giọng nói không đúng: “Cháy ở Nhân Tú!”

“Đúng rồi, cậu đừng trêu tôi nữa được không, cậu còn có quán bar nào nữa?”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Có người mang theo ma túy đi giao dịch, bị cảnh sát tìm được... khoan đã,” Bên kia cuối cùng phản ứng lại có gì không đúng,

“Anh không phải Tào Diệp đúng không?”

“Ừ, tôi là Lương Tư Triết,” Lương Tư Triết đáp, “Cậu ấy uống say rồi, bây giờ tôi đến.”



## Chương 67: Hiện Tại 9

### DTV-EBOOK

Phố Nhân Tú, Lam Yến...

Xe dừng ở ngã tư đèn giao thông, Lương Tư Triết hơi thất thần nhớ lại thời gian mười năm trước.

Ký ức quá xa xưa đến mức mọi thứ trước mắt đều có vẻ không chân thực.

Đúng là rất lâu không đến phố Nhân Tú... Bao lâu nhỉ? Tay Lương Tư Triết đặt lên vô lăng, nhớ lại sơ sơ, khoảng ba bốn năm.

Khoảng thời gian quay xong “Mười ba ngày” anh luôn đến Nhân Tú, khi đó suy nghĩ của anh về Tào Diệp vẫn chưa rõ ràng, chỉ là rất nhớ khoảng thời gian ở Nhân Tú.

Lúc ấy anh cũng không liên lạc được với Tào Diệp, Tào Diệp như thể cố ý tránh anh, không muốn gặp anh.

Khoảng thời gian đó “Mười ba ngày” vẫn đang sản xuất hậu kỳ, chưa ra rạp cũng chưa giành giải thưởng, anh vẫn chưa xuất hiện nhiều, vô cùng tự do, đội mũ lưỡi trai dắt theo Tiểu Bạch nhỏ đến đi dạo, nhoáng cái đã đi dạo cả chiều ở Nhân Tú.

Sau khi “Mười ba ngày” giành được giải thưởng, anh đã ít đến, có một lần anh dắt Tiểu Bạch nhỏ muốn rẽ vào, bỗng nhiên chú ý đến sau lưng có paparazzi đi theo, thế là bước chân anh chuyển hướng, vòng qua phố bên đi một vòng rồi về nhà, bởi vì không muốn để truyền thông chụp được Nhân Tú.

Sau “Hong nam hong nữ”, sự tò mò của công chúng về anh bỗng nhiên tăng vọt, cho dù anh đi đâu cũng có người đi theo, buộc anh luyện được kỹ thuật lái xe giỏi, đến Nhân Tú một chuyến



phải cắt đuôi bốn năm chiếc xe đi theo anh.

Từ khi đó Nhân Tứ đã bắt đầu phá dỡ, Lam Yến, quán mì Lão Đổ, quán bar ở đầu đường kia... trong vòng một đêm tất cả đều bị xe nâng san bằng, trở thành phế tích, anh nhìn mà tâm trạng cũng tệ đi, như thể ký ức liên quan đến Nhân Tứ cũng sụp đổ theo.

Sau lần đó anh rất ít khi đến Nhân Tứ.

Về sau chỉ đến một lần, sau khi “Vọng Xuyên chi Xuyên” giành giải Cannes, buổi tối anh về Bắc Kinh không kìm lòng được lại đến một chuyến.

Nhân Tứ trở nên rất sạch sẽ, được quy hoạch thành một khu xanh hóa, mùi khói bếp đã từng có giờ không còn sót lại chút gì, đứng ở đầu đường đêm khuya anh chỉ cảm thấy lạ lẫm.

Nhưng vẫn chạy vòng quanh con phố một vòng, đi đến cuối phố mới phát hiện nơi đó mới xây một quán bar dưới lòng đất, cái tên thật đặc biệt, tên “Cháy”, đèn bảng hiệu mới tinh, thoạt trông quán bar mới xây không lâu.

Anh đi vào nhìn thoáng qua, cầu thang xoắn rất dài không nhìn thấy đầu, anh đứng trên bậc thang cao nhất, dựa vào tường lắng nghe tiếng nhạc mơ hồ từ bên dưới vang lên.

Không biết nghe bao lâu, cho đến khi có người từ bên dưới rẽ đi ra, bước lên bậc thang, anh mới đứng dậy rời đi.

Kết quả ngày hôm sau đã có bài báo, nói rằng đêm khuya anh một mình đến quán bar dưới lòng đất, bị nghi ngờ là mua say tìm vui.

Bài báo đó nói không tử mỉ, nhìn như không hề nói gì nhưng không gian để người khác nghĩ vu vơ lại rất rộng.

Từ sau đó, tin đồn Lương Tư Triết là tay chơi hộp đêm đã lan truyền rầm rộ.

— Song không ngờ quán bar kia là Tào Diệp mở.

Nếu như lúc đó đi xuống theo cầu thang xoắn dài ngoằng kia, nhìn thấy Hoàng Oanh, bây giờ anh và Tào Diệp sẽ như thế nào? Xe từ đường cái rẽ vào Nhân Tứ, cách trăm mét, Lương Tư Triết nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát dừng trước quán bar, xung quanh có khoảng hơn trăm người, tất cả đều ôm đầu ngồi xổm ở cuối phố, mấy cảnh sát cầm gậy điện trong tay bước đi thông thả, hình như đang tiến hành công việc điều tra và thẩm vấn. Một anh cảnh sát đứng trước xe cảnh sát, chắc là người phụ trách chính của việc điều tra lần này, trông vẻ mặt nghiêm túc, đang nói chuyện với một cô gái có biểu cảm kích động trước mặt anh ta.

Xe vừa lại gần đã có cảnh sát nắm lấy gậy điện đi tới: “Dừng xe, đến làm gì?!”

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, Lương Tư Triết không đội mũ cũng không đeo kính râm, gương mặt phô trương rõ ràng lộ ra ngoài, không ai không biết anh.

Cảnh sát kia lập tức ngăn người: “... Lương Tư Triết?”

“Ừ,” Lương Tư Triết nói, “Quán bar này của bạn tôi, tôi đến xử lý chuyện đêm nay giúp cậu ấy.”

Âm thanh trao đổi của Hoàng Oanh bên kia đường truyền đến, giọng điệu lo lắng: “... Thật sự không liên quan đến quán bar của chúng tôi, người này do người quen dẫn đến, hôm nay đến lần đầu tiên... ông chủ của tôi không có cách nào tới đây, cậu ấy uống say rồi, thật đấy...”

Cảnh sát cản xe đi tới nói mấy câu với người phụ trách kia, người phụ trách đi qua, Lương Tư Triết tắt máy xe, tháo dây an toàn đẩy cửa ra xuống xe, bắt tay với người phụ trách.

Lương Tư Triết vừa xuống xe, trong mấy chục người ngồi xổm cách đó không xa đã có người phát hiện ra anh.

“Đù! Lương Tư Triết!” Có người kêu ra tiếng, trong giọng nói mang theo men say rõ ràng.

Trong đám người chẳng mấy chốc đã rối loạn cả lên, quán bar dưới lòng đất này vốn là nơi nghỉ lại của nhà làm phim độc lập.

Đám người này tự do tản mạn, tham vọng tràn trề lại nghèo túng không nơi nương tựa, mỗi ngày sống mơ mơ màng màng trong quán bar dưới lòng đất này.

Bây giờ nhìn thấy Lương Tư Triết, nhất thời quên mất mình vẫn đang bị điều tra, có mấy người thậm chí đứng lên, muốn nhìn rõ ràng hơn.

“Ngồi xuống!” Cảnh sát cầm gậy điện duy trì trật tự, “Mấy người bên kia, anh! Ngồi xuống!”

Nhưng không có tác dụng, âm thanh xôn xao chưa yên tĩnh được mấy giây, lúc Lương Tư Triết đi theo người phụ trách đến gần xe cảnh sát vài bước, sự xôn xao của đám đông lập tức tăng vọt đến mức không thể áp chế.

“Lương Tư Triết!”

“Lương Tư Triết vãi chưởng!”

“Tôi yêu Hồng nam hồng nữ!”

“Đờ mờ anh diễn Vọng Xuyên quá tốt!”

...

Tiếng gào liên tiếp, tình cảnh không kiểm soát được trong thời gian ngắn, thậm chí có đèn flash sáng lên.

Toàn bộ quá trình Lương Tư Triết không có phản ứng gì, vẻ mặt như thường đi theo anh cảnh sát đến bên cạnh xe cảnh sát.

Cảnh sát mở cửa xe, anh cúi người ngồi vào.

Mãi đến khi xe cảnh sát lái đi một lúc lâu, âm thanh xôn xao mới hoàn toàn lắng lại.

Lương Tư Triết là biến cố lớn nhất trong chuyện đêm nay, chẳng ai ngờ rằng anh sẽ bỗng nhiên xuất hiện ở đây.

Hoàng Oanh gọi xong cuộc điện thoại kia, sợ anh thật sự tới đây nên lại gọi mấy cuộc, nhưng bên kia đều thông báo đã tắt máy.

Sau khi cúp cuộc điện thoại kia Lương Tư Triết đã tắt máy di động của Tào Diệp.

“Thật sự không có chuyện gì ạ?” Lên xe, Hoàng Oanh hơi lo lắng nghiêng mặt nhìn cửa sau xe, “Vừa rồi hình như có người cầm

điện thoại chụp ảnh.”

“Không sao,” Lương Tư Triết nhìn Hoàng Oanh hỏi, “Rốt cuộc quán bar xảy ra chuyện gì?” Hoàng Oanh đã thay đổi rất nhiều so với trước đây.

Khi cô học nội trú cấp ba mươi năm trước, trông như thiếu nữ trong thời kỳ phản nghịch, bây giờ nói chuyện và làm việc trái lại rất đáng tin cậy, trên mặt trang điểm màu khói, đẹp hơn năm đó rất nhiều.

“Em có thể nói không cảnh sát Lưu?” Hoàng Oanh quay đầu hỏi ý kiến của người phụ trách ở ghế phụ lái, sau khi nhận được sự cho phép, cô mới thở dài kể, “Quán bar của bọn em bình thường đều là một vài nhà làm phim độc lập đến, quán bar dưới lòng đất, vị trí cũng khá là khuất, bình thường sẽ không có ai tìm đến, cho nên cơ bản đều là khách quen tụ tập lại uống rượu với nhau.

Hôm nay, có khách dẫn bạn tới đây, cũng là đạo diễn, em đã xem phim do anh ta đạo diễn, nói thật phim ngắn kia cũng bình thường, cho nên em không kiểm tra gì cả đã cho anh ta vào, ai ngờ trên người anh ta mang theo ma túy chứ...”

Lương Tư Triết gật đầu, không nói gì.

Xe cảnh sát dừng trước đồn cảnh sát gần đó, Lương Tư Triết xuống xe, chia ra làm biên bản với Hoàng Oanh.

Tào Diệp là pháp nhân của quán bar, cho nên tất cả câu hỏi biên bản đều liên quan đến cậu, cảnh sát muốn xác nhận với tư cách là người kinh doanh cậu có liên quan trực tiếp đến sự kiện giao dịch ma túy đêm nay không.

Lập biên bản xong đã hơn một giờ sáng, những người tụ tập ở quán bar đêm nay cũng bị dẫn đến làm kiểm tra nước tiểu.

Đội kết quả kiểm tra và thẩm vấn đưa ra, đã sắp bốn giờ sáng.

Quá trình xem như thuận lợi, ngoại trừ người mang theo ma túy kia, kết quả kiểm tra những người khác đều không có vấn đề

gì.

Cảnh sát rất lịch sự, đặc biệt cử người lái xe đưa họ về.

Lương Tư Triết là nhân vật công chúng, họ phải đảm bảo sự an toàn của anh.

Trở lại phố Nhân Tứ, cửa đã vắng vẻ.

Bầu trời lơ mờ sáng lên một góc, là thời điểm xen lẫn đêm tối và ban ngày, tối tăm mờ mịt, sắp sáng không rõ.

Xuống xe cảnh sát, lúc này Hoàng Oanh mới dám thoải mái nói chuyện với Lương Tư Triết: “Sao anh đến đây? Thật ra anh không đến cũng không có việc gì lớn, nhiều lắm là em bị nhốt một đêm, đợi ngày mai Tào Diệp tỉnh rượu đến phối hợp điều tra, tìm người làm rõ là chuyện sẽ xong xuôi...”

“Bây giờ không phải kết quả cũng giống vậy sao?” Lương Tư Triết nhìn cô một cái, “Tôi đến hay là cậu ấy đến, đều như nhau.”

Hoàng Oanh không cãi lại được.

Phải thừa nhận Lương Tư Triết đến chuyến này đúng là giúp một việc lớn.

Vốn là chuyện dính đến ma túy nhạy cảm như thế, quán bar phải ngừng kinh doanh nửa năm để chấn chỉnh, có lẽ Lương Tư Triết đã tìm bạn bè đánh tiếng, bây giờ chỉ cần ngừng kinh doanh mười ngày.

Nếu Tào Diệp tới đây, chắc hẳn cũng có kết quả xử lý giống nhau, nhưng...

“Đâu giống nhau được...” Hoàng Oanh rầu rĩ nói, “Lỡ như ảnh bị truyền lên mạng thì phải làm sao...” Cô lấy điện thoại ra, “Bây giờ em tìm kiếm trên mạng xem có tin tức không...”

“Đừng tìm nữa,” Lương Tư Triết rút điện thoại khỏi tay cô, nhấn tắt màn hình cầm trong tay, cười hỏi, “Bây giờ cô tìm ra muốn khiến tôi phiền lòng à?”

“Tìm ra để anh bảo người đại diện của anh mau chóng xử lý

quan hệ xã hội...”

“Từ lúc đèn flash sáng đến bây giờ đã mấy tiếng rồi?”

“Ba bốn tiếng? Sao vậy?”

“Ba, bốn tiếng...” Lương Tư Triết cười khẽ lắc đầu, “Nếu thật sự bị đăng lên mạng, rất có thể bây giờ đã lên hot search một vòng, chủ đề đêm khuya rất ít, sẽ rất dễ lên hot search.”

“Vậy, vậy phải làm thế nào...”

“Chuyện không ngăn được thì cứ thuận theo tự nhiên đi,” Lương Tư Triết trả điện thoại cho cô, ngẩng đầu nhìn trời, “Nếu trời vẫn chưa sáng, chúng ta xem như không có gì xảy ra, mọi chuyện đợi trời sáng rồi hẵng hay.”

Vẻ mặt anh tự nhiên, trông có vẻ chẳng lo lắng gì đến chuyện có thể xảy ra, Hoàng Oanh không tự giác bị anh kéo theo có phần yên tâm hơn, nhưng vẫn do dự nói: “À... được thôi.”

“Nói chuyện khác đi,” Lương Tư Triết đi đến bên kia đường, ngồi xuống ghế gỗ nhỏ dài, “Ví dụ như, sao cô lại có liên hệ với Tào Diệp?”

“Bọn em à...” Hoàng Oanh cũng ngồi xuống theo anh, nhớ lại, “Mùa đông năm đó sau khi anh và Tào Diệp đi, chắc anh vẫn đang diễn Tiểu Mẫn, Tào Diệp đã đến mấy lần, nói rằng cậu ấy muốn xem Nhân Tứ có tuyết rơi sẽ như thế nào, nhưng mùa đông năm đó rất hanh khô, mãi không có tuyết rơi, cậu ấy đã để lại phương thức liên lạc cho em, nói là về sau Nhân Tứ có tuyết rơi thì nhất định phải chụp một bức gửi cho cậu ấy.”

Cho nên trước khi Lam Yến phá, năm nào em cũng chụp ảnh gửi cho cậu ấy, Tào Diệp cũng sẽ gọi điện tới tán gẫu vài câu với em, nên vẫn giữ liên lạc... Đúng rồi, sao đêm nay hai người lại ở cùng nhau? Nghe anh nói trong điện thoại anh là Lương Tư Triết, em cũng không dám tin.”

“Đêm nay có tiệc đóng máy, Tào Diệp uống say, tôi đưa cậu ấy về.” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn cô, lặp lại tên của cô, “Hoàng Oanh, may mà cô có cái tên đặc biệt.”

“Nếu không thì anh sẽ tắt điện thoại đúng không?” Hoàng Oanh cười nói, “Anh thế mà vẫn nhớ em, cũng khó tin nổi.”

“Tôi nhớ hết những chuyện ở phố Nhân Tú.” Lương Tư Triết cười nói.

“Năm đó hai người còn ở trong cái tòa nhà rởm của nhà em mà, mấy chị kia đều nói tương lai hai người sẽ là ngôi sao lớn,”

Hoàng Oanh bùi ngùi nói, “Kết quả bây giờ anh đã trở thành ảnh đế, em nên gọi anh là gì? Ảnh đế Lương?”

“Lương Tư Triết, gọi tên là được.” Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn quán bar trước mắt, chữ “Cháy” có hiệu quả ngọn lửa đã tắt, bảng hiệu chữ màu xám trắng và bầu trời sắp sáng hòa làm một thể, “Tào Diệp mở quán rượu này khi nào?”

“Khoảng hơn ba năm trước, trước Lomond mấy tháng, em vẫn nhớ rõ lúc xây dựng, tin tức anh được đề cử Cannes đã truyền đi xôn xao trong nước.”

Lương Tư Triết gật đầu, Hoàng Oanh nói tiếp: “Mở quán bar này không dễ dàng đâu, đừng nhìn chỗ này rất khuất, năm đó Tào Diệp phải bỏ ra một khoản tiền lớn mới mua được chỗ này.

Phía trước đều là khu xanh hóa, môi trường này thật ra rất thích hợp để mở khách sạn cao cấp, lúc đầu thật nhiều tập đoàn ăn uống lớn đều đến tranh giành, về sau không biết làm sao cậu ấy giành được... Sau khi quán bar này mở cũng rất khó khăn trắc trở, anh cũng không biết...”

Lương Tư Triết nhìn cô: “Hửm? Khó khăn như nào?”

“Khi mới thành lập, nền tảng của Lomond chưa ổn định, có phim gặp phải nhà đầu tư giữa đường rút vốn, công ty quay vòng vốn không ra, dây chuyền vốn đứt gãy, lúc ấy Lomond suýt nữa sụp đổ.

Tào Diệp đã đến tìm bác cả của cậu ấy là Tào Tu Nghiêm giúp đỡ, anh biết mà, là sếp tổng của tập đoàn Garness, ông ấy cũng ứng khu này, nói rằng chỉ cần Tào Diệp đưa nơi này cho ông ấy, thì Garness sẽ giúp đỡ tất cả vấn đề tài chính mà Lomond gặp phải trong ba năm tới.

Nhưng Tào Diệp nói gì cũng không đồng ý, vẫn bảo vệ quán bar này.”

“Cho nên thỏa thuận đánh cược ba năm của Lomond và Garness là vào lúc đó?”

“Chắc vậy, em không tham gia thỏa thuận đánh cược, em chỉ quản lý quán bar này giúp cậu ấy, dù sao khi đó tâm trạng của Tào Diệp rất tệ, ngày nào cũng đến đây ngủ.”

“Ngủ?”

“Ừm,” Hoàng Oanh chỉ một tòa nhà thấp trước mắt, “Chỗ kia kia, bên trong có phòng chiếu phim nhỏ, Tào Diệp rất thích ngủ ở đó, lúc không ngủ được cậu ấy sẽ đến đây ngủ.”

“Có thể vào xem không?”

“Được chứ, em dẫn anh đến dạo một lát, chắc anh sẽ rất thích bên trong.”



## Chương 68: Hiện Tại 10

### DTV-EBOOK

Cửa chống trộm chậm rãi lên cao, Hoàng Oanh đi tới đẩy cửa ra, Lương Tư Triết đi vào trước.

Hoàng Oanh vào trong nhà bật đèn, Lương Tư Triết đứng ở cửa quan sát không gian này.

Tòa nhà thấp hai tầng nhìn từ bên ngoài không gây chú ý, đi vào mới phát hiện có bông lai khác, bố cục loft, tầng một thông với tầng hai, từng căn phòng kính độc lập với nhau, máy móc thiết bị bên trong nhìn một cái rõ mồn một, giống một studio phim tỉ mỉ và phức tạp, liếc mắt nhìn qua rất có tính thiết kế.

“Trên tầng có người?” Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn một cái.

Bốn mặt của căn phòng kính gần cầu thang ở tầng hai đều kéo cửa chớp, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ánh sáng lọt ra từ bên trong.

“À,” Hoàng Oanh cũng ngẩng đầu nhìn, “Gần đây có đoàn phim đang trong giai đoạn hậu kỳ, đến thức đêm cắt phim.”

“Phim Tào Diệp đầu tư?”

“Đúng, một đoàn phim sinh viên, rất có ý tưởng, Tào Diệp đã đầu tư.”

Lương Tư Triết đi vào bên trong tham quan, vừa đi vừa hỏi: “Ai nghĩ ra thiết kế phòng toàn kính?”

“Cũng là Tào Diệp,” Hoàng Oanh đi theo sau giới thiệu với anh, “Điều dùng kính cách âm, hiệu quả cách âm rất tốt, nếu như muốn riêng tư thì kéo cửa chớp bốn phía lại là được, giống như trên tầng... rất đặc biệt đúng không?”

“Rất có phong cách của Tào Diệp.”

“Nhưng cũng có mấy căn phòng không phải phòng kính, mấy

phòng có yêu cầu cao về độ kín như phòng thu âm, phòng phim nhựa đều ở tầng hai.”

“Nơi này chủ yếu dùng để làm gì?” Lương Tư Triết đẩy cửa một căn phòng kính ra, đi vào dạo, “Cho đoàn phim và nhóm sản xuất thuê?”

“Nói thuê cũng không sai, nhưng tiền thuê rất rẻ, phần lớn thời gian tương đương với cho những đoàn phim có ý tưởng kia mượn làm phim, anh biết những sinh viên kia đặt tên cho nơi này là gì không? Uto, Uto trong Utopia(1), họ cảm thấy nơi này như chốn cực lạc, chỉ cần anh có ý tưởng về phim thì tất cả đều có thể thực hiện ở đây.”

(1) Utopia: là một cộng đồng hoặc xã hội gần lý tưởng hoặc hoàn hảo trên mọi mặt

Lương Tư Triết thấp giọng lặp lại: “Uto...”

“Đạo diễn Tăng Nhiên của Lựa chọn tuyệt vọng cũng đi ra từ đây, lúc đó cậu ta quay phim cult(2), Tào Diệp rất thích nên trò chuyện với cậu ta một thời gian dài, sau đó thì có Lựa chọn tuyệt vọng, cho nên Tăng Nhiên xem như đạo diễn mới được một tay Tào Diệp khai quật.”

(2) Phim Cult hay phim Thiêng, là một thể loại phim có cộng đồng hâm mộ/tín đồ cực kỳ vững chắc trong thế giới điện ảnh nói riêng và phim ảnh nói chung (được gọi là Cult Followers)

“Tăng Nhiên và những người trong nhóm của cậu ta đều rất khá,” Lương Tư Triết gật đầu nói, “Có ý tưởng, cũng có năng lực thực hiện.”

“Tào Diệp cũng nói vậy.

Anh không biết đâu, lúc ấy rất nhiều công ty điện ảnh đến ‘đào’ nhóm Tăng Nhiên, điều kiện đưa ra rất hấp dẫn, nhưng sau khi Tăng Nhiên và Tào Diệp trò chuyện đến trưa, đã không hề ngần ngại mà ký hợp đồng với Lomond.”

Hoàng Oanh thao thao bất tuyệt kể về chuyện xảy ra trong Uto, Lương Tư Triết tập trung lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi vài câu.

“Người đến Uto đều rất thích Tào Diệp, lần đầu tiên họ nhìn thấy cậu ấy đều rất kinh ngạc, không ngờ cậu ấy lại trẻ đến vậy.

Khi Lựa chọn tuyệt vọng xảy ra chuyện, những sinh viên kia đều lo lắng thay Tào Diệp, sợ rằng Lomond thật sự bị Garness thu mua, vậy thì chốn bồng lai của họ sẽ mất.

Ngẫm lại cũng biết, Garness sẽ không cho phép một nơi đột tiền như thế tồn tại, cho nên khi đó Tào Diệp rất lo lắng, cũng có nguyên nhân này.”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng, anh có thể hiểu được suy nghĩ của những sinh viên kia – có lẽ cũng sẽ không có doanh nghiệp thứ hai giống như Lomond, nâng đỡ đạo diễn mới như làm công ích, cho dù có, cũng sẽ không có ông chủ nào giống như Tào Diệp, cho họ tự do, bao dung, muốn làm gì thì làm như thế.

Rõ ràng đang làm chuyện rất cừ, tối hôm qua uống say lại nói không có Tào Tu Viễn mình chẳng là cái thá gì.

Người này thật là... Lương Tư Triết lắc đầu một cái khó nhận ra, thế mà tự coi nhẹ mình đến mức này.

Trong lúc nói chuyện đã đi tới phía cuối không gian, Hoàng Oanh giơ tay ra ý chỉ: “Đến rồi, đây là phòng chiếu phim nhỏ Tào Diệp thường xuyên đến ngủ, thật ra chỉ là một phòng chiếu phim chiếu thử bên trong, cũng không có gì đặc biệt.”

Đẩy cửa sắt ra, Hoàng Oanh mò mẫm bật đèn treo, ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng không gian kín này.

Không gian không lớn, ba hàng ghế bằng da, Hoàng Oanh ngồi lên biểu diễn: “Nhưng ghế rất thoải mái, có thể ngồi được, cũng có thể nằm.” Cô nói rồi ấn nút bấm bên cạnh ghế, lưng ghế từ từ hạ xuống, biến thành một cái ghế nằm.

“Lần đầu tiên tôi nhìn thấy loại ghế này là mười năm về trước.” Lương Tư Triết cười một tiếng, “Nguyên lý giống nhau, có thể ngồi cũng có thể nằm, nhưng kết cấu đơn giản hơn loại này rất nhiều.”

“Tào Diệp cũng từng nói lời này,” Hoàng Oanh cười nói, “Mười năm trước hai người cùng nhìn thấy đúng không?”

“Đúng thế.” Lương Tư Triết đi đến trước cái bàn vuông dựa vào tường kia, bên trên có mười mấy cái đĩa Blu-ray chất đống lộn xộn, anh duỗi tay gầy xem, hầu như tất cả đều là phim mình đóng, anh cầm lấy CD “Mười ba ngày”, nhìn Tiểu Mẫn đeo đàn violin ngoài bìa, hỏi Hoàng Oanh: “Ai mang những đĩa này tới?” “À, đó là đám sinh viên của đoàn phim mang tới,” Hoàng Oanh giải thích, “Bọn họ là fan của anh, rất thích anh, chỉ cần nói đến phim anh đóng sẽ trò chuyện cả buổi không cần nghỉ xả hơi.”

“Tào Diệp thì sao, cậu ấy thích xem phim gì?”

“Cậu ấy à, cậu ấy tới phòng chiếu phim này chủ yếu là để thôi miên, vài phim đánh quái, cậu ấy xem loại đó dễ ngủ, phim hay quá ngược lại không ngủ được.”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng, đặt đĩa CD trong tay lên bàn.

Hoàng Oanh xếp chồng đĩa CD lên, nhìn Lương Tư Triết, dường như muốn nói lại thôi.

Lương Tư Triết ngược mắt nhìn cô: “Muốn hỏi gì?”

Vốn đã nuốt câu hỏi vào, nhưng không ngờ lại bị Lương Tư Triết nhìn thấu dễ dàng như thế, Hoàng Oanh hơi do dự lên tiếng hỏi: “Không có gì, chỉ là bỗng nhiên tò mò... Hai người làm hòa rồi à?”

“Hửm?” Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn cô một cái, “Tào Diệp nói với cô chúng tôi bất hòa?”

“Không có không có,” Hoàng Oanh cuống quýt phủ nhận, “Em đoán, cậu ấy không nói chuyện này với em.”

“Thật không?” Lương Tư Triết nở nụ cười, tìm một chỗ ngồi ở hàng đầu tiên ngồi xuống, khuỷu tay cong lại chống trên đùi, hơi nâng cằm nhìn về phía Hoàng Oanh, “Nếu đoán như thế, vậy phải có căn cứ đúng không, nói nghe xem?”

Hoàng Oanh nói một cách khó khăn: “Em không chắc Tào Diệp có muốn em nói không...”

“Tại sao không chắc?”

Bị Lương Tư Triết nhìn chằm chằm bằng ánh mắt này, thật sự rất khó kiên định lập trường vốn có của mình, Hoàng Oanh cảm thấy so sánh với thiếu niên im lặng sắc bén của mười năm trước, Lương Tư Triết của bây giờ ôn hòa nhưng cũng mạnh mẽ hơn, cho cô cảm giác toàn bộ khí tràng mở ra, rõ ràng giọng điệu bình

thường, nhưng tự đứng cho người ta cảm giác áp bức.

Hoàng Oanh có phần do dự lên tiếng: “Nói thế nào nhỉ, cậu ấy hơi kháng cự chủ đề liên quan đến anh, có khi em cũng sẽ nhắc đến anh với cậu ấy, nhưng Tào Diệp luôn nhanh chóng vòng đến chủ đề khác, cho nên về sau em cũng rất ít nhắc đến anh trước mặt cậu ấy.”

Lương Tư Triết gật đầu như có điều suy nghĩ.

Điện thoại đặt trong túi bỗng nhiên rung lên, Lương Tư Triết lấy điện thoại ra cúi đầu nhìn, nhìn hiển thị trên màn hình nói:

“Trời sáng rồi, người đại diện của tôi gọi điện tới, xem ra những hình ảnh kia thật sự đã bị đăng lên mạng.”

Hoàng Oanh lo lắng thay anh: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

“Không sao,” Giọng điệu của Lương Tư Triết nghe vào không có thay đổi gì, “Làm rõ là được, tôi nghe điện thoại.”

Lương Tư Triết nghe máy, đầu bên kia giọng điệu của Hứa Vân Sơ như là cố gắng đè ép cảm xúc: “Tư Triết, bây giờ cậu ở đâu?”

\*

Đầu đau muốn nứt ra, giống như có máy khoan điện đè lên huyết thái dương vù vù khoan vào.

Tào Diệp cau mày đau đớn mở mắt ra, cảm giác say rượu thật sự rất khó chịu.

Rèm cửa kéo chặt, không có tia sáng nào lọt vào, đến mức trong thời gian ngắn cậu không thể phân biệt nổi bây giờ là buổi sáng hay buổi chiều.

Áo cởi ra, giày cũng cởi, nhưng nửa người dưới vẫn mặc kín mít, tình huống này là gì? Ai đưa mình về? Trình Đoan hay Lâm Ngạn?

Thôi, không nghĩ nữa, vừa động não liền đau đầu.

Trong phòng tối đen, không nhìn rõ thời gian trên đồng hồ.

Tào Diệp muốn lấy điện thoại trong túi ra, nhưng không tìm thấy, lại mò mẫm trên giường tìm một vòng, vẫn không tìm được.

Cậu đành phải chống giường ngồi dậy, xuống giường đi chân trần đến bên giường, kéo rèm cửa sổ ra.

Ánh nắng chói mắt, cậu vô thức híp mắt lại – nhìn trời sáng choang này, chắc đã giữa trưa rồi.

Tìm một vòng trong phòng, Tào Diệp mới nhìn rõ điện thoại của mình đặt trên đầu giường, lại còn tắt máy.

Cậu đã không nhớ rõ lần cuối cùng điện thoại của mình tắt máy là khi nào.

Tào Diệp mở máy điện thoại, một giờ mười chín phút chiều, đúng là ngủ rất lâu.

Cột tin tức nháy ra ngoài từng cái một, Tào Diệp chỉ nhìn lướt qua rồi lập tức tỉnh táo lại.

— “Rạng sáng Lương Tư Triết xuất hiện ở quán bar bị cảnh sát dẫn đi điều tra, bị nghi ngờ liên quan đến chất gây nghiện.”

— “Lựa chọn tuyệt vọng” quay thế lại gặp nguy cơ! Lương Tư Triết bị bắt vì nghi ngờ sử dụng chất gây nghiện trong đêm tiệc đóng máy.”

Tào Diệp lập tức hết buồn ngủ, nhấn vào một tin tức xem nhanh.

Tin tức rất đơn giản, nhưng phối với mấy bức ảnh.

Đêm khuya dưới ánh đèn mờ, Lương Tư Triết theo hai anh cảnh sát đi đến bên cạnh xe cảnh sát, mặc dù chỉ chụp được mặt bên từ xa, nhưng vẫn có thể rõ ràng nhận ra nhân vật trong ảnh là Lương Tư Triết.

Lại lướt xuống, hình ảnh ngoài cùng bên trái, một chiếc Aston Martin màu xanh lam phô trương trông vô cùng quen mắt.

Tào Diệp vững tin xe này là của mình, bởi vì đèn xe đã bị cậu cải tiến, không có chiếc xe thể thao thứ hai giống y chang như thế.

Nhớ ra rồi, tối qua người đưa mình về là Lương Tư Triết.

Mình còn bị Lương Tư Triết làm bắn sữa lên người, cho nên bây giờ mới để trần thân trên, chắc là Lương Tư Triết cởi áo giúp cậu.

— Lương Tư Triết dùng chất gây nghiện? Sao có thể?

Tào Diệp nhìn kỹ hình ảnh, phỏng nền hơi quen mắt, thoát nhìn giống Nhân Tứ.

Quán bar dưới lòng đất được nhắc đến trong tin tức, không lẽ là “Cháy”?!

Cậu gọi điện thoại cho Hoàng Oanh, điện thoại kết nối, không đợi Hoàng Oanh nói chuyện cậu đã hỏi: “Quán bar xảy ra chuyện gì? Sao Lương Tư Triết lại có mặt ở đó?”

“Cuối cùng cậu mở máy rồi,” Nghe giọng Hoàng Oanh cũng hơi lo lắng, “Tôi gọi cả buổi sáng để nói với cậu chuyện này, cậu vẫn luôn tắt máy.”

“Lương Tư Triết tắt điện thoại của tôi, mau nói xem đã xảy ra chuyện gì.”

“Hôm qua quán bar có người mang theo ma túy, cũng không biết bị ai tố cáo, cảnh sát bỗng tới đây lục soát một hồi, dẫn tất cả mọi người ra ngoài, còn muốn bảo cậu tới phối hợp điều tra, tôi cũng chỉ đành gọi điện cho cậu, không ngờ người nghe máy là Lương Tư Triết, anh ấy vừa nghe chuyện này đã nói sẽ đến ngay...”

Cô nói còn chưa dứt lời, Tào Diệp đã nhíu mày cắt ngang: “Anh ta nói sẽ đến thì chị thật sự bảo anh ta đến? Thân phận như anh ta, nhiều người như thế, cảnh sát cũng có mặt, không dùng não nghĩ cũng biết chắc chắn sẽ bị chụp, sao lúc đó chị không ngăn anh ta ở trong điện thoại?”

“Vâng vâng vâng,” Hoàng Oanh tự giác nhận sai, “Lúc đó tôi cũng hoang mang, anh ấy nói mình là Lương Tư Triết tôi thậm chí không kịp phản ứng, chỉ lo giật mình, sau khi phản ứng lại thì anh ấy đã cúp máy.”

Về sau tôi cũng muốn bảo anh ấy đừng tới, nhưng gọi điện thoại đến thì điện thoại của cậu đã tắt máy, tôi lại không biết số của Lương Tư Triết...”

Tào Diệp cảm thấy đầu đau hơn, cậu giơ tay bóp ấn đường: “Tôi biết rồi, chuyện này cũng không thể trách chị.”

“Buổi sáng tôi đã xem Weibo, mịa, cậu không biết bây giờ dư

luận như thế nào đâu, tôi xem vài lần cũng không nổi lòng xem tiếp... Phải rồi Tào Diệp, cậu mau đến cục cảnh sát phối hợp điều tra, mặc dù hôm qua Lương Tư Triết giúp đỡ xử lý xong chuyện quán bar, chỉ ngừng kinh doanh mười ngày để chỉnh đốn, nhưng bên cảnh sát vẫn cần cậu đến lập biên bản.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Tào Diệp nói.

Cúp điện thoại, Tào Diệp xem bình luận liên quan trên điện thoại, giống như Hoàng Oanh nói, bây giờ dư luận rất khó coi, có vài tin giả lại bịa đến mức như tận mắt nhìn thấy:

— “Nghe nói sau Cannes, Lương Tư Triết từ chối tất cả hợp đồng phim, trên danh nghĩa là tự mình làm đạo diễn, trên thực tế là phải đi cai nghiện, bởi vì Tào Tu Viễn bị cấm năm năm, sau đó không thể phát triển ở trong nước, chắc chắn anh ta cũng phải hợp tác với đạo diễn khác, không cai nghiện nhất định sẽ bị lộ tẩy, thực sự hết cách mới bị người đại diện ép đi cai nghiện.”

Trạng thái này đã chuyển tiếp và bình luận quá mười nghìn.

— Phim “Lựa chọn tuyệt vọng” này gánh đủ, hai ảnh đế liên tiếp đều hút cần bị bắt, ai còn dám nhận nữa...

— “Lương Tư Triết hút cần suốt mà bây giờ chế mới biết à? Lúc đó anh ta đánh phóng viên trong buổi họp báo là vì lên cơn nghiện.”

— “Ảnh đế Lương quả nhiên là khách của hộp đêm, lại bị chụp được đến hộp đêm, nếu như dùng chất gây nghiện, sau đó không thể thiếu một trận NP, như vậy thì khớp với tin vạch trần trước kia, trước đó nói rằng sinh hoạt cá nhân của anh ta hỗn loạn lại còn có người tẩy trắng, lần này không tẩy nữa à.”

Cái quái gì đây... Tào Diệp tắt điện thoại ném lên giường, không xem tiếp nữa.

Tức giận, phiền lòng, nôn nóng không lý do, đầu đau hơn – tại sao Hứa Vân Sơ không làm sáng tỏ?

Không nhìn được, cậu lại cúi người nhặt điện thoại lên, tìm kiếm tin tức làm sáng tỏ, đúng là tìm được, công bố vào chín giờ sáng.

“Phóng viên liên hệ với người quản lý Hứa Vân Sơ của Lương Tư Triết, đối phương cho biết rạng sáng Lương Tư Triết xuất hiện ở quán bar để giúp bạn bè xử lý chuyện liên quan, bản thân Lương



Tư Triết chưa bao giờ liên quan đến chất cấm...”

Nhưng bình luận bên dưới bản tin làm sáng tỏ này dường như cũng không nghe theo:

— “Cái này thiếu sức thuyết phục quá, không có lấy một tấm ảnh, là vì vẫn đang ở cục cảnh sát chưa được thả ra đúng không?”

— “Giúp bạn xử lý chuyện tại sao lại bị cảnh sát mang đi điều tra, chắc chắn là bản thân cũng có vấn đề.”

— “Cho nên Lương Tư Triết kết bạn đều là loại bạn mở quán bar, khách hộp đêm chứng cứ rành rành.”

— “Bạn bè quan trọng gì hả, khuya khoắt như thế xuất hiện đến giúp đỡ xử lý, chẳng lẽ ảnh đế Lương không biết sẽ bị chụp? Chắc là Hứa Vân Sơ cũng không liên lạc được với Lương Tư Triết, nên trước tiên bịa chuyện lừa phóng viên, ngồi xỏm đợi thông báo của cảnh sát.”

Lúc này lại một tin tức đẩy nháy ra “Phía sản xuất của Lựa chọn tuyệt vọng tạm thời không có kế hoạch quay thế.”

Tào Diệp nhấn mở đọc lướt qua: “Người phụ trách tuyên truyền phát hành của Lựa chọn tuyệt vọng, phó giám đốc Trình Đoan của Lomond cho biết đã tự liên lạc với Lương Tư Triết, đêm đó Lương Tư Triết chỉ giúp đỡ bạn bè hỗ trợ cảnh sát điều tra tình huống liên quan đến quán bar, sau khi điều tra xong khoảng 4 giờ sáng đã ra khỏi cục cảnh sát, trước mắt Lựa chọn tuyệt vọng đã đóng máy, quay thế chưa bị ảnh hưởng.

Nhưng khi được hỏi đến phải chăng đã gặp Lương Tư Triết thì Trình Đoan biểu thị tạm thời chưa gặp.”

Sau khi đọc nhanh mấy dòng, Tào Diệp gọi điện cho Trình Đoan: “Tiêu đề này có ý gì?”

“Cuối cùng cậu cũng mở máy rồi,” Trình Đoan thở phào nhẹ nhõm bên kia điện thoại, “Cậu cũng đọc tin tức rồi đúng không? Vừa rồi phóng viên gọi điện thoại phỏng vấn, tôi làm sáng tỏ đơn giản.”

“Nội dung làm sáng tỏ không có vấn đề, nhưng tiêu đề mơ hồ quá, người nhấn vào biết rằng đang nói Lương Tư Triết không sao, không nhấn vào chỉ xem tiêu đề còn tưởng rằng chúng ta

nản lòng thoái chí không quay thế lần nữa.”

“Vâng, vừa rồi nhìn thấy tin nhắn tôi cũng nhận ra được vấn đề này, truyền thông muốn thu hút sự chú ý kiểm chút lượt nhấn vào, đây cũng là chuyện không còn cách nào khác... Bây giờ mọi người cũng quan tâm chuyện này, chắc sẽ có kiên nhẫn nhấn vào xem nội dung.”

“Nội dung cũng chẳng tốt hơn đến đâu,” Giọng điệu Tào Diệp không tốt, “Câu cuối cùng vẫn chưa gặp mặt người, rõ ràng đang nói anh cũng không rõ Lương Tư Triết có phải đang bị nhốt hay không.”

“Đây đúng là truyền thông không tử tế, rõ ràng tôi nói là không gặp mặt nhưng thông qua điện thoại, bọn họ xóa nửa câu sau, tôi vừa định gọi điện cho chủ biên của họ mắng một trận thì cậu gọi điện tới.”

“Tin tức đã đẩy lên rồi, mắng bao nhiêu trận cũng vô dụng.”

“Phải,” Trình Đoan tốt tính làm yên lòng cậu, “Lần sau có tin tức độc nhất vô nhị sẽ không cho họ, hủy bỏ hợp tác sâu với họ... Bây giờ Tư Triết sao rồi? Trong điện thoại không nghe được tâm trạng của cậu ấy tốt hay xấu, nhưng cứ cảm thấy gặp phải chuyện này sẽ rất bức mình.

Cậu ấy đưa cậu về nhà lại giúp cậu xử lý chuyện quán bar, chắc là một đêm không ngủ, lúc tôi gọi điện thoại cho Tư Triết đã tám giờ sáng, hình như cậu ấy vẫn chưa ngủ, cậu có muốn đến gặp cậu ấy không?”

“Tôi...” Tào Diệp dừng một lát, “Nói không chừng anh ta ngủ rồi, lại nói tôi đến đâu gặp, tôi cũng không có địa chỉ của anh ta.”

“Cậu nhắn Wechat hỏi cậu ta là được mà, cậu ta dậy đương nhiên sẽ trả lời cậu,” Trình Đoan cười một tiếng, “Nửa đêm cậu đội mưa cũng chịu đến giám sát đoàn phim, Lương Tư Triết vì cậu xảy ra chuyện lớn như thế, tôi không tin cậu sẽ kiên nhẫn được không đến thăm cậu ấy.”

Bị Trình Đoan đoán trúng, Tào Diệp thật sự không nhẫn nại được.

Cậu vốn cũng chẳng phải người có thể kiềm chế sự nóng nảy của

bản thân, bây giờ Lương Tư Triết lại vì cậu xảy ra chuyện này.

Ra khỏi phòng ngủ, Tào Diệp nhìn thấy nửa cốc sữa đặt trên bàn trà phòng khách, qua cửa kính phòng bếp cậu nhìn thấy một cái nồi trên bếp từ, tối hôm qua Lương Tư Triết hâm nóng sữa giúp cậu.

Tào Diệp nhìn cốc sữa kia thù người một lúc, sau đó quay về phòng ngủ, cầm điện lại lên gửi tin nhắn cho Lương Tư Triết: “Anh ở đâu? Gửi địa chỉ cho tôi.”

Bên kia không trả lời ngay.

Tào Diệp cầm điện thoại, nhìn chăm chăm màn hình một lúc. Đang làm gì đấy? Ngủ à?

Thôi, đi tắm trước đã, cứ đợi đối phương trả lời tin nhắn là sao đây?

Lúc tắm trong phòng tắm lại nhớ đến cảnh trong bữa tiệc đóng máy tối qua, Lương Tư Triết cầm ly rượu, vốc người rần rở đứng trong sảnh tiệc, tỉnh táo và bình tĩnh nghe Lâm Ngạn chỉ trích anh hoặc đúng hoặc sai.

Sao anh ta không giải thích chứ? Nói rằng “Hong nam hong nữ” là Tào Diệp cậu trẻ tuổi không biết gì đã gây họa nợ anh, không phải vô duyên vô cớ tốt bụng giúp anh.

Khi đó cậu chán Lương Tư Triết chán kinh khủng, sao lại vô duyên vô cớ tìm tài nguyên giúp anh?

Tắm rửa xong, Tào Diệp quấn khăn tắm đi ra ngoài, cầm điện thoại lên nhìn một cái, Lương Tư Triết trả lời tin nhắn: “Định đến nhà tôi cảm ơn?”

Vẫn là giọng điệu như thể chưa có chuyện gì xảy ra, giống như đang nói đùa, thậm chí có thể xuyên qua mấy chữ này tưởng tượng ra vẻ mặt như cười như không của anh khi nói mấy chữ này.

Bên dưới còn có một tin nhắn định vị, và một tin “Đến đi, xe của cậu vẫn ở chỗ tôi.”

Tào Diệp không trả lời lại, gọi điện thoại bảo tài xế đến, sau đó vào phòng ngủ mặc quần áo tử tế, cầm điện thoại lên đi ra ngoài.

Địa chỉ Lương Tư Triết gửi ở một khu biệt thự yên tĩnh tại ngoại ô thành phố, khoảng cách hơi xa, lái xe hơn bốn mươi phút mới đến.

Trên đường Tào Diệp lại mở tin tức tối qua xem mấy lần, không thể không nói, ảnh chụp rất tốt, Lương Tư Triết đi bên cạnh cảnh sát vai rộng chân dài, góc độ hơi xa, đưa mắt nhìn qua đôi chân dài cực kỳ bắt mắt.

Đường nét bên mặt rõ ràng, đường cong quai hàm được bóng đêm phác họa hơi sắc bén, mặc dù trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng Lương Tư Triết trên ảnh rõ ràng trông thẳng thắn cõi mở, sao lại có người nghi ngờ anh hút cần?

Mùa hè tháng bảy cây cối rợp bóng mát, sau khi đi vào khu biệt thự còn phải rẽ vòng vèo mới tìm được bảng số nhà Lương Tư Triết gửi cho cậu, nửa đường tài xế suýt nữa lạc đường vòng về lối ra.

Giống như mê cung, Tào Diệp nhìn môi trường khu biệt thự nghi, đoán chừng khi Lương Tư Triết lựa chọn nơi ở này cũng có suy tính tránh paparazzi, lúc đầu đi vào đúng là không dễ tìm được phương hướng.

Lúc tài xế vòng quanh đường nhỏ tìm bảng số nhà kia, điện thoại Tào Diệp cầm trong tay rung một cái, cậu cúi đầu nhìn, lại một thông báo đẩy:

“Lương Tư Triết lần đầu xuất hiện trên phố sau khi đón một chú chó, chứng thực không bị giam giữ vì liên quan đến chất cấm.”

Ngón tay Tào Diệp chạm vào màn hình, nhấn vào tin tức đẩy kia: “Khoảng 1h50 chiều, phóng viên ngồi xổm đợi ở gần Vân Sơ Media đã đợi được nhân vật chính Lương Tư Triết liên quan đến sự kiện chất cấm kia, sau khi Lương Tư Triết bước xuống xe, người quản lý Hứa Vân Sơ một mực chờ ở ven đường giao chú chó cho Lương Tư Triết...”

Lương Tư Triết trên tấm ảnh mặc áo thun trắng đơn giản và quần thể thao màu xám, đeo một cái gậy bóng chày, còn nửa ngồi nửa quỳ sờ đầu con chó kia, con chó kia cũng rất thân thiết với anh, lại gần gác đầu lên vai anh.

Thoạt nhìn tâm trạng của Lương Tư Triết khá tốt, bên ngoài tin

đồn liên quan đến việc anh dùng chất cấm truyền đi xôn xao, nhưng anh là nhân vật chính của sự kiện này lại có vẻ như không bị ảnh hưởng mấy may bởi dư luận, lại còn nhớ ra ngoài đón chó.

Con chó này là... Tiểu Bạch nhỏ à? Tào Diệp nhìn chăm chăm tấm ảnh kia, thật ra trông không giống Tiểu Bạch mà giống Caesar hơn, hình thể giống, màu lông giống, tư thế thích nhào người cũng rất giống.

Trong thời gian ngắn lại nghĩ đến Lương Tư Triết bước xuống bậc thang ở Lam Yển, bị Caesar nhào tới lùi lại một bước, bây giờ cậu vẫn nhớ rõ Lương Tư Triết ở cảnh tượng đó, là đáng vẻ rất vui vẻ và hiếm thấy của Lương Tư Triết.

“Sếp Tào, đến rồi.” Tài xế ở phía trước nói.

Tào Diệp hoàn hồn lại, đáp một tiếng rồi đẩy cửa xuống xe.

Giảm lên mấy bậc cầu thang, đi đến cửa nhà của Lương Tư Triết, lúc bấm chuông cửa cậu chợt nghĩ có phải mình nên tìm cái cơ đến nhà không.

Không biết tại sao, chỉ không muốn nói rằng mình xuất phát từ lo lắng đặc biệt đến thăm anh.

Vẫn chưa tìm được cơ thì cửa mở ra, Lương Tư Triết mặc bộ quần áo trên tấm ảnh lúc này: “Đến rồi? Nhanh thật.”

Con chó trong phòng có lẽ phát hiện có người lạ tới đây, nó đứng ở chỗ huyền quan sau lưng anh “Gâu” một tiếng về phía cậu.

Tào Diệp thuận thế tìm cái cơ: “Ừm, ờ thì... tôi đến thăm chó.”

Lương Tư Triết nghiêng người dựa vào khung cửa khoanh tay nhìn cậu, giống như cười mà không phải cười.

Tào Diệp bị anh nhìn tới mức run rẩy, định mở miệng nói gì đó,

Lương Tư Triết lại ung dung hỏi một câu: “Chửi người đấy à?”

Tào Diệp bất ngờ bị anh chọc cười một tiếng.

## Chương 69: Hiện Tại 11

### DTV-EBOOK

Lương Tư Triết đứng thẳng người, nhường chỗ cho Tào Diệp vào nhà.

Tào Diệp theo anh đi vào, đổi dép lê ở cửa.

Lúc đổi giày cậu cảm thấy cái cơ mình vừa tìm ngu quá, thăm chó gì chứ, nói thẳng là tới lấy xe không được à, có sẵn lý do bày ra trước mắt, thế mà nhất thời không nhớ ra được, đúng khi trí thông minh rớt mạng...

Nhưng nhớ đến câu nói “Chửi người à” của Lương Tư Triết lại cảm thấy rất buồn cười, người này đã bị dư luận công kích đến mức này, thế mà vẫn có tâm trạng nói đùa, là ra vẻ thoải mái hay là đã tập mãi thành quen với chuyện này?

“Dậy từ lúc nào?” Lương Tư Triết đứng bên cạnh nhìn cậu hỏi, “Ăn cơm chưa?”

Anh vừa hỏi xong, Tào Diệp cảm thấy mình cũng hơi đói, sau khi tỉnh ngủ cậu chưa ăn gì cả, trực tiếp gọi tài xế tới đây.

Ban đầu vẫn không cảm thấy đói lắm, nhưng Lương Tư Triết nhắc đến, cậu đột nhiên cảm thấy bây giờ mình đói đến mức bụng dán vào lưng.

“Chưa, lát nữa về ăn.” Tào Diệp thay giày nói.

Lương Tư Triết không nói gì, đi đến cạnh ghế sofa cúi người cầm lấy điện thoại, xoay người đến một căn phòng khác.

Trong phòng loáng thoáng vang lên tiếng nói chuyện, chắc

Lương Tư Triết đang gọi điện, nói chuyện điện thoại với ai?

Lương Tư Triết có bạn gái à? Trong đầu Tào Diệp hiện lên suy nghĩ này.

Thay giày xong, Tào Diệp quay người lại, Tiểu Bạch nhỏ đã đứng

cách đó mấy bước, nhìn chăm chăm cậu quan sát.

Nó không tinh nghịch như Caesar năm đó, không trực tiếp nhào lên, cứ đứng tại chỗ vẩy đuôi với cậu.

Thoạt nhìn tính cách vẫn giống Tiểu Bạch hơn.

Tào Diệp đi về phía nó hai bước, ngồi xổm xuống, giơ tay sờ lên đầu nó.

Mặc dù là chó lai, nhưng dáng vẻ rất oai phong, thêm nữa được Lương Tư Triết nuôi rất tốt, bộ lông có vẻ rất mượt mà.

Cái đuôi chó vẩy vui hơn, xem ra rất có thiện cảm với cậu.

Tào Diệp đứng lên thử đi vài bước, Tiểu Bạch nhỏ cũng đi theo cậu, nhưng từ đầu đến cuối đều cách cậu hai bước, giống như muốn lại gần nhưng lại hơi sợ.

Trông rất ngoan, vẻ ngoài giống Caesar, tính cách giống Tiểu Bạch.

Tào Diệp ngẩng đầu nhìn một cái, Lương Tư Triết vẫn nói chuyện điện thoại trong phòng, có lẽ không nghe thấy tiếng động bên ngoài phòng khách, cậu lại ngồi xổm xuống lần nữa, hạ giọng, nhìn đôi mắt đen láy tròn xoe trước mắt gọi một tiếng: "Tiểu Bạch nhỏ."

Năm đó đặt cái tên này rất ngẫu thơ, sau khi gọi ra cậu cảm thấy hình tượng của mình hơi sụp đổ, nhưng vẫn không tìm được dang cánh tay về phía Tiểu Bạch nhỏ vẩy tay: "Lại đây."

Tiểu Bạch nhỏ không cử động, đứng tại chỗ nhìn cậu.

Tào Diệp ngồi xổm dịch về phía nó hai bước, nói khẽ: "Không biết tao đúng không? Tên của mày là do tao đặt đấy."

Tiểu Bạch nhỏ cũng có tình cảm, không biết nghe hiểu lời cậu nói hay đơn giản có nhiều thiện cảm hơn với cậu mà đến gần cậu, ngửi cổ Tào Diệp, dựng thẳng hai tai cọ cảm Tào Diệp, khiến cậu cảm thấy hơi ngứa.

Tào Diệp thích động vật nhỏ, Tiểu Bạch nhỏ lại có quan hệ chặt chẽ với cậu, cậu giơ tay vòng qua gáy Tiểu Bạch nhỏ, vuốt ve nó,

cúi đầu nhìn nói: “Ngủ gì đấy? Tao đã nuôi bố của mày, còn từng cho mẹ mày ăn, ngủ ra rồi hả?”

Tiểu Bạch nhỏ phát ra tiếng “ư ừ” trong cổ họng, lại chồm lên người cậu.

Lúc này Lương Tư Triết kéo mở cửa, đi ra khỏi phòng, Tào Diệp lập tức im bật, xoa phần lông ở gáy Tiểu Bạch nhỏ, không nói chuyện với nó nữa.

Đối thoại với một con chó ngay trước mặt Lương Tư Triết có vẻ rất dân.

Lương Tư Triết đi tới, sờ lên đầu Tiểu Bạch nhỏ, nhìn về phía Tào Diệp: “Đến sofa ngồi đi, ngồi xồm mỗi lần.”

Tào Diệp đáp một tiếng rồi buông Tiểu Bạch nhỏ ra, đứng lên đi về phía ghế sofa, Tiểu Bạch nhỏ cũng theo cậu đi qua, nằm trên chân cậu.

Tào Diệp ngồi trên ghế sofa, mặt ngoài chơi với chó, trong lòng lại không nhẹ nhàng như những gì biểu hiện ra.

Không thể nhắc chuyện dư luận, cho dù ai bị gán cái mác hút cần như vậy đều sẽ rất bức mình đúng không, không muốn khiến Lương Tư Triết thêm bức.

Không muốn nhắc đến chuyện quán bar, ngay cả bản thân cậu cũng không nói rõ được, tại sao lúc đó khăng khăng muốn mở một quán bar dưới lòng đất ở phố Nhân Tứ.

Cậu nghĩ ngợi rồi lên tiếng hỏi: “Sao anh không ngủ?”

Lương Tư Triết ngả người dựa vào lưng ghế, thoát nhìn rất thả lỏng, âm điệu kéo dài hơi lười nhác: “Vừa định ngủ thì cậu qua đây.”

Tào Diệp nghiêng mặt sang nhìn anh: “Có phải tôi quấy rầy anh nghỉ ngơi không, tôi chỉ đến lấy xe, bây giờ đi, anh ngủ đi.” Nói xong buông Tiểu Bạch nhỏ ra định đứng lên.

“Này, đừng đi mà,” Lương Tư Triết cản cậu, giơ tay dè cổ tay cậu lại, “Cậu tới đây quan trọng hơn, đi ngủ thì lúc nào ngủ chả được, không vội.” Cái tay kia chỉ chạm vào cổ tay Tào Diệp một cái rồi rút về, giống như đụng chạm đơn giản giữa bạn bè, chưa đến mức vượt khuôn.

Lời nói này khiến người ta không có cách nào tiếp lời, không nói



được chỗ nào sai, nhưng mà nghe lại thấy không đúng.

Tào Diệp không thích Lương Tư Triết nói như vậy, giống như ép mình nghĩ kỹ theo một hướng nào đó theo lời của anh.

Cậu ra vẻ tự nhiên cười một tiếng: “Tôi tới đây một chuyến có gì mà quan trọng, khuya ngày hôm trước anh quay cảnh đêm chưa ngủ được mấy, tối hôm qua lại giúp tôi xử lý chuyện quán bar cả đêm không ngủ, trong mắt tôi đi ngủ quan trọng hơn.”

“Tào Diệp.” Lương Tư Triết nghiêng người về phía trước, cúi chỗ chống lên đùi, nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp.

Lúc giọng nói anh trầm xuống gọi hai chữ “Tào Diệp”, nhịp tim Tào Diệp tự dưng loạn một nhịp, nhưng giọng điệu vẫn ra vẻ bình tĩnh: “Hả?”

“Tối qua tôi đến Nhân Tứ một chuyến, cậu có muốn nói chút chuyện liên quan đến quán bar kia không?”

Tào Diệp lại đặt tay về gáy của Tiểu Bạch nhỏ, xoa hai cái: “... Nói cái khác đi.” Cậu trả lời rất dứt khoát, sợ Lương Tư Triết một hai ép mình nói rõ tại sao muốn mở một quán bar trên địa điểm cũ như Nhân Tứ.

Nhưng không ngờ Lương Tư Triết rất tốt tính mà thuận theo cậu: “Được, vậy chúng ta không nói chuyện này, đợi khi nào cậu muốn nói thì nói.

Đúng rồi, Caesar thế nào?”

“Không biết,” Tào Diệp đáp, “Mấy năm trước đã tặng cho người khác.”

Lương Tư Triết gật đầu, lại hỏi: “Vậy cậu có muốn biết Tiểu Bạch thế nào không?”

Tào Diệp quay sang, ngược mắt nhìn anh.

“Nó đi rồi,” Lương Tư Triết kể, “Chuyện từ bốn năm trước, cậu còn nhớ Tần Diệc Trang không? Ca sĩ hát ở quán bar Nhân Tứ, tôi vẫn luôn nhờ anh ta chăm sóc Tiểu Bạch giúp tôi, có một lần Tiểu Bạch tự chạy ra đường, không cẩn thận bị xe cán, chết ngay tại chỗ.”

Tào Diệp không lên tiếng, bàn tay rơi trên đầu Tiểu Bạch nhỏ,

nuốt khan một cái, trái cổ lặn một cái.

Nghe được tin tức đến muộn mấy năm này vẫn rất khó chịu, trong chớp mắt nghĩ đến hình ảnh Caesar và Tiểu Bạch làm chuyện bất chính giữa ban ngày ban mặt, cậu và Lương Tư Triết ngồi xồm dựa vào tường ăn kem, giống như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua.

Lương Tư Triết nhìn cậu thấp giọng hỏi: “Tiểu Bạch và Caesar, bây giờ nhớ lại cậu còn cảm thấy buồn nôn không?”

“Tôi không nghĩ đến nữa,” Tào Diệp cup mắt nhìn Tiểu Bạch nhỏ, “Chuyện đã qua rồi, tôi rất ít khi nghĩ đến.”

Lương Tư Triết gật đầu, không nói tiếp nữa.

Tào Diệp đứng lên: “Tôi phải đi làm biên bản, anh ngủ đi, không làm phiền anh nữa.”

“Đi bây giờ à?” Lương Tư Triết ngược mắt nhìn cậu, “Không chơi thêm với Tiểu Bạch nhỏ một lúc nữa? Tôi thấy nó rất thích cậu.”

Tào Diệp cúi đầu nhìn, Tiểu Bạch nhỏ làm ổ bên chân cậu, dùng răng khể cắn ống quần cậu: “Có phải nó cũng buồn ngủ rồi không? Trông chẳng có tinh thần gì.”

“Cậu trông cậy một con chó mười tuổi hoạt bát như thế nào?”

Lương Tư Triết cười, cúi người bóp mặt Tiểu Bạch nhỏ một cái, “Nó đã già, trước kia rất có tinh thần.” Anh đứng lên đi về phía cửa, “Tào Diệp cậu lại đây.”

Tào Diệp không rõ ràng lắm đi theo anh đến bên cửa, Lương Tư Triết nhấn mấy cái lên màn hình điện tử trên tường, quay đầu nhìn cậu bảo: “Nếu cậu muốn có thể ghi lại dấu vân tay, sau này cậu muốn đến thăm nó thì đến lúc nào cũng được.”

Năm ngoái nó bị bệnh dạ dày, lúc đến bệnh viện kiểm tra bác sĩ nói nó không còn nhiều thời gian sống nữa.”

Tào Diệp quay đầu nhìn Tiểu Bạch nhỏ nằm trên sàn nhà không đi theo, lại nhìn Lương Tư Triết, cậu nghĩ Lương Tư Triết có thể sẽ rất buồn, nhưng cậu lại không thể nhìn thấy chút biểu cảm buồn bã nào trên mặt Lương Tư Triết.

Biểu cảm của anh rất bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện

không thể bình thường hơn.

Lương Tư Triết đang nghĩ gì? Thoạt nhìn anh ung dung với mọi chuyện, đối với những lời nói xấu và chửi rửa chua ngoa trên mạng, đối với cái chết đột ngột của Tiểu Bạch đột bốn năm trước, đối với việc Tiểu Bạch nhỏ bầu bạn với anh mười năm sắp rời đi.

Dường như anh đang cố gắng che giấu cảm xúc của mình, đến khi những cảm xúc kia thật sự đầy tràn không giấu được sắp tràn ra, mới thỉnh thoảng lộ ra một chút yếu đuối.

Tào Diệp giơ tay bấm dấu vân tay ngón trỏ của mình trên màn hình, nhấn ba lần thì vang lên một tiếng “tít”, vân tay đã được ghi vào hệ thống.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Trên màn hình phía sau cửa hiển thị khuôn mặt của Tống Thanh Ngôn: “Anh Tư Triết, là em.”

Lương Tư Triết giơ tay kéo cửa ra, nhận lấy túi xách trong tay Tống Thanh Ngôn: “Đến rất kịp thời.”

“Hi hi, kịp thời nhỉ?” Tống Thanh Ngôn cũng cười, “Lúc anh gọi điện thoại em đã đến cửa tiểu khu rồi, đang tính đi vào đưa hộp đồng cho anh, nghe nói anh muốn mua đồ ăn em lại bảo anh Trần lái đến siêu thị gần đó, không phải giữa trưa anh ăn cơm ở công ty rồi sao?” Đang nói dở, cô xoay mặt nhìn thấy Tào Diệp đứng bên cạnh, “Sếp Tào cũng ở đây.” Tuy là nói như vậy, nhưng giọng điệu cũng không có nhiều kinh ngạc.

“Có khách đến, anh phải chiêu đãi một bữa.” Lương Tư Triết cười.

“Anh nấu bát mì đãi khách hử...”

“Nghe xem nói gì đây hả? Khách còn không có ý kiến mà, em lại khiến anh sượng mặt trước.” Lương Tư Triết cười một tiếng, nhìn về phía Tào Diệp, “Nấu bát mì được không?”

“Nấu mì gì?” Tào Diệp nhìn thoáng qua đồ trong tay anh rồi phản ứng lại, “Nấu cho tôi?”

“Nếu không thì?”

Tống Thanh Ngôn lập tức cảm thấy mình đứng ở đây hình như hơi thừa: “Vây... đồ đã đưa tới hết rồi em rút lui đây anh Tư

Triết, mời anh xem hợp đồng trước, bữa sau em lại tới lấy.”

Lương Tư Triết đáp một tiếng “Được”, Tống Thanh Ngôn tự giác ở bên ngoài đóng cửa lại.

“Ăn chút gì thanh đạm nhé, tối qua uống nhiều rượu quá.”

Lương Tư Triết nhìn Tào Diệp một cái.

“Anh biết nấu ăn?” Tào Diệp có phần ngạc nhiên nhìn anh.

“Cậu chưa bao giờ xem phim tôi đóng phải không?” Lương Tư Triết cười, quay người đi vào phòng bếp, “Trong Hồng nam hồng nữ tôi nấu mì rất nhiều lần, cũng từng nấu đồ ăn, xem như biết vài món đơn giản.”

“Vây, tôi làm trợ thủ cho anh.” Tào Diệp theo tới.

“Không cần, đều là bán thành phẩm đã rửa sạch sẽ, cậu đến phòng khách chơi với Tiểu Bạch nhỏ đi.”

“Ồ...” Tào Diệp đáp, nhưng vẫn đứng ở cửa phòng bếp không di chuyển.

Động tác của Lương Tư Triết rất thành thạo, đổ nước vào nồi đặt lên bếp từ rồi đun, sau đó lấy hai quả trứng trong tủ lạnh ra, lại lấy một cái bát trong tủ bếp ra, một tay cầm trứng đập vào viền bát, lòng trắng và lòng đỏ trứng đã chảy vào trong bát.

“Anh thường tự nấu cơm à?” Tào Diệp dựa vào khung cửa nhìn động tác nấu ăn của Lương Tư Triết, thế mà cũng rất cảnh đẹp ý vui, trong đầu bỗng lóe lên câu nói của Tào Tự Ninh: “Anh xem Vọng xuyên chi xuyên chưa? Dáng người của anh ấy trong bộ phim kia tuyệt vĩ chưởng, quả thực là thiên thái của em!”

Không nói những cái khác, ánh mắt của Tào Tự Ninh ngược lại rất tốt.

“Lúc không quay phim thường là tự nấu.” Lương Tư Triết nói.

Nước trong nồi đã sôi, anh bỏ mì vào, cầm đũa khuấy hai lần.

Tào Diệp đột nhiên cảm thấy cảnh quá đổi bình thường trước mắt này rất kịch hóa.

Bên ngoài đủ lời đồn truyền đi khắp nơi, nhân vật chính của sự kiện lại ở trong nhà gió êm sóng lặng, còn có thể bình thản nấu một bát mì.

Nếu chuyện này truyền đi lại là một tin tức.

Mì được nấu xong rất nhanh, Lương Tư Triết cầm nồi, đổ mì vào trong bát, bung đến bàn ăn.

Rau cải xanh mơn mớn và một quả trứng chần nước sôi đặt trên cùng, một bát mì nóng hổi này khiến người ta rất muốn ăn.

“Ăn đi.” Lương Tư Triết nói, “Tôi lên tầng ngủ.” Nói xong rút khăn giấy trên bàn ăn lau tay, sau đó đi về phía cầu thang.

“Được,” Tào Diệp đáp, quay đầu nhìn anh, “Ồm... Lương Tư Triết, cảm ơn anh chuyện quán bar.”

Lương Tư Triết đang đi đến cạnh cầu thang, nghe vậy quay đầu nhìn cậu: “Định cảm ơn thế nào?”

Tào Diệp ngẩn ra một lát: “Cảm ơn thế nào cũng được, anh nói.”

“Tôi nói à...” Lương Tư Triết cười với cậu một cái, “Còn nhiều thời gian, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ, cậu hãy nhớ chuyện này.”

“Được.” Tào Diệp trả lời rồi cúi đầu ăn một miếng mì.

Mì nóng hổi thuận theo thực quản trôi xuống, ngũ tạng lục phủ bị cơn giày xéo cả đêm như thể ai về chỗ nấy ngay lập tức.

Lương Tư Triết đi đến phòng ngủ trên tầng, đến tầng hai thì dừng lại, cánh tay gác lên cầu thang nhìn Tào Diệp bên dưới: “Ăn xong cậu có thể chơi với Tiểu Bạch nhỏ một lát, tôi ngủ trên tầng hai, cậu cứ nói chuyện với nó, tôi không nghe thấy.”

“Tôi nói gì với nó chứ...” Tào Diệp ngẩng đầu nhìn anh, “Tôi không ngại thơ đến thế.”

“Ngại thơ ư?” Lương Tư Triết cười, “Tôi cũng thường xuyên nói chuyện với nó.”

“Nói gì?”

“Nói rằng tôi có một người bạn, tên là Tào Diệp, cái tên này của mày là cậu ấy đặt cho.”

Mới nãy mình đã nói lời này, Tào Diệp thầm nghĩ, cậu ngẩng đầu nhìn Lương Tư Triết, hỏi tiếp: “Còn nói gì nữa?”

“Còn nói, cậu ấy từng nuôi bố mày, còn cho mẹ mày ăn.”

Tào Diệp: “...” Chẳng phải mình mới vừa nói những lời này sao? Thế mà bị Lương Tư Triết nghe được không sót câu nào...

“Anh cố ý đúng không Lương Tư Triết?” Tào Diệp nghiêng răng nói.

“Nói chuyện với chó còn sợ bị tôi nghe thấy,” Lương Tư Triết cúi

đầu nhìn cậu cười bảo, “Tào Diệp cậu đáng yêu quá.” Nói xong đứng thẳng người, đẩy cửa đi vào phòng ngủ tầng hai.

## Chương 70: Hiện Tại 12

### DTV-EBOOK

Tào Diệp chơi với Tiểu Bạch nhỏ một lát rồi đứng dậy đi dạo một vòng trong nhà.

Ba căn phòng ngủ ở tầng một hình như để đó không dùng, sạch sẽ đơn giản giống như phòng trọ ở khách sạn, không có gì để dạo.

Phòng sách ngược lại trông có vẻ rất phong phú, trên sàn nhà trải thảm lông dài màu xám, Tào Diệp cởi dép ra đi vào, Tiểu Bạch nhỏ vẫn luôn rập khuôn đi theo sau cậu, lúc này cũng nhấc chân đi vào.

Tào Diệp đứng trước giá sách, quan sát sách bày bên trên.

Các loại sách được phân loại rất cẩn thận, sách liên quan đến diễn xuất chiếm một tầng, sách liên quan đến đạo diễn và biên kịch chiếm một tầng.

Tào Diệp nghĩ đến bộ phim “Lương sinh Chúc mộng” duy nhất do Lương Tư Triết đạo diễn, tuy rằng khi đó phòng vé và danh tiếng khán giả cũng không tốt lắm, nhưng nhìn điệu bộ này, chắc là không phải phim mang tính chất nghiệp dư.

Các thể loại sách ở hai tầng trên đa dạng hơn, tâm lý học, xã hội học, tuyển tập tạp văn... Cần gì có đó, liếc mắt qua Tào Diệp còn nhìn thấy một loạt “Kim Bình Mai” bản sưu tầm... Chắc, đọc cũng rất tạp nham.

Cuộc sống của Lương Tư Triết có lẽ rất đơn giản, trong đầu Tào Diệp nảy ra suy nghĩ này, nếu thật sự như truyền thông nói, Lương Tư Triết là khách hộp đêm, anh sẽ không có thời gian đọc nhiều sách như vậy giữa quá trình quay phim.

Ngắm lại cũng đúng, năm đó thiếu niên đàn violin ù ù cạc cạc về đóng phim, ngay cả nhìn thẳng vào ống kính cũng rụt rè, nhưng lại chỉ mất vài năm ngắn ngủi đã đạt đến độ cao mà người cùng thế hệ không thể với tới, đằng sau điều này sao có thể chỉ là tài năng và may mắn được?

Ánh mắt Tào Diệp rơi xuống tủ kính hai ngăn dưới bên trái giá sách, trong đó trưng bày cúp và giấy chứng nhận Lương Tư Triết giành được trong những năm này, sắp xếp cúp thoát nhìn không có kết cấu gì, chiếc cúp cạnh cọ vàng khoảng cách gần nhất, có hàm lượng vàng cao nhất được sắp xếp bên trong cùng, chiếc cúp giải thưởng Kim Tượng năm tháng xa xưa lấy được nhờ vai diễn Tiểu Mẫn lại xếp ở vị trí ngoài cùng.

Tào Diệp nhìn chăm chăm chiếc cúp cạnh cọ vàng kia, nam diễn viên Cannes trẻ tuổi nhất trong nước, truyền thông ba hoa chích chòe tâng bốc thế nào đi nữa, cũng không kinh ngạc bằng tận mắt nhìn thấy chiếc cúp này.

Mặc dù năm đó ai đi đường nấy với Lương Tư Triết vì “Vọng Xuyên chi Xuyên”, bây giờ Tào Diệp cũng phải thừa nhận rằng quyết định khi ấy của Lương Tư Triết không thể chỉ trích.

Lương Tư Triết hai mươi ba tuổi lẽ ra phải hợp tác với Tào Tu Viễn để đạt đến khoảnh khắc đỉnh cao trong cuộc đời anh một cách vinh quang, mà không phải hành động theo cảm tính, sóng vai đứng cùng phe với một thiếu niên không quan trọng gì trong đời anh.

Thôi, tại sao lại nghĩ đến những chuyện này?

Tào Diệp không nhìn nữa, cúi người xuống sờ lên đầu Tiểu Bạch nhỏ: “Tao phải đi làm biên bản rồi, lần sau tới thăm mày.”

Chắc, lại nói chuyện với chó, lúc một người một chó ở riêng, thật sự rất khó tránh khỏi chuyện như vậy... Cậu còn lâu mới không tin Lương Tư Triết chưa bao giờ trò chuyện với chó.

Ra khỏi phòng sách, Tào Diệp ngẩng đầu nhìn tầng hai, cửa phòng ngủ đang khép, Lương Tư Triết đã ngủ rồi.

Anh cũng thế, lần sau tới thăm anh.

Tào Diệp trầm nghĩ, sau đó nhìn nơi khác, lấy chìa khóa xe của



mình trên bàn trà.

Lúc đẩy cửa ra ngoài Tiểu Bạch nhỏ cũng đi theo ra, Tào Diệp cúi người nhìn nó: “Không nỡ xa tao đúng không? Vậy mày đi theo tao đi.”

Tiểu Bạch nhỏ giống như nghe hiểu, cái đầu thò ra lại rút về. Trung thành phết, Tào Diệp cười một tiếng rồi duỗi tay đóng cửa lại.

Ngồi vào trong xe Tào Diệp cầm lấy điện thoại, lướt Weibo một lúc.

Trước kia cậu rất ít tự xem dư luận, chê hiệu suất quá thấp, luôn là Trình Đoan tìm chuyên gia sửa sang lại cho cậu đọc, nhưng hôm nay cậu không tìm được cứ chốc chốc lại lướt một lần.

Bởi vì Lương Tư Triết xuất hiện đón Tiểu Bạch nhỏ nên dư luận trên mạng đã lắng xuống nhiều, mặc dù nhiệt độ thảo luận liên quan đến chuyện này vẫn tăng cao không giảm, nhưng phương hướng dư luận không nghiêng về một bên đội nước bắn cho Lương Tư Triết như trước nữa, thay vào đó là bắt đầu đa dạng:

“Những người nói Lương Tư Triết hút cần bị bắt đâu rồi? Đi ra vả mặt.”

“Trạng thái tinh thần này của Lương Tư Triết không giống hút cần mà, nếu là người bình thường cả đêm không ngủ, sắc mặt sẽ xấu không thể nhìn rồi, góc chụp lén của Lương Tư Triết vẫn có thể đẹp trai như thế, sao có thể hút cần...”

“Ấy vậy mà nhìn ra cảm giác thiếu niên trên người ảnh đế Lương 28 tuổi... Còn nhớ sau khi Mười ba ngày giành được giải thưởng anh ấy còn bị chụp được cảnh dắt chó đi tản bộ, con chó này hình như cùng một con, một con chó lai mà nuôi nhiều năm như thế, không hiểu sao cảm thấy ảnh đế Lương giàu tình cảm...”

“Tiếc rằng ảnh đế Lương chỉ giàu tình cảm với con chó, lúc đối xử với phụ nữ cũng không giàu tình cảm như vậy.”

“Vụ hút cần này thật ra là Lương Tư Triết phối hợp với đoàn phim để PR đúng không? Từ lúc bị chụp đến khi làm sáng tỏ thời gian ngắn thế, hot search Lương Tư Triết và phim đã lên bao nhiêu cái rồi? Đợt này quả là kiếm bộn không lỗ.”

“Bây giờ xuất hiện chỉ có thể nói rõ tối qua Lương Tư Triết không hút cần, nhưng bị xe cảnh sát mang đi điều tra còn có khách hộp đêm vẫn chưa được rửa sạch thì phải? Dù sao tôi cũng cảm thấy Lương Tư Triết không thể hoàn toàn rũ sạch hiềm nghi hút cần, lần này chỉ là may mắn không bị điều tra được thôi, không tin cứ chống mắt mà đợi.”

...

Tào Diệp cảm thấy hơi chán, nhấn tắt màn hình, ném di động lên ghế phụ lái.

Đến cục cảnh sát làm biên bản xong Tào Diệp lái xe trở về Lomond, hai ngày không đến công ty, hợp đồng phải ký tên đã chất cao thành đống.

Trình Đoan đến văn phòng của cậu, kéo ghế ra ngồi đối diện bàn làm việc: “Đến thăm Lương Tư Triết rồi?”

Tào Diệp lật xem hợp đồng ký tên, không ngẩng đầu: “Thăm rồi.”

“Nói không có địa chỉ cơ mà?”

“Chẳng phải có Trình quân sư anh bày mưu tính kế sao, tôi Wechat hỏi anh ta.”

“Cậu quả nhiên không kiên nhẫn được,” Trình Đoan cười nói, “Lương Tư Triết thế nào?”

“Vẫn ổn, không bị ảnh hưởng gì, lúc tôi đi anh ta đã ngủ.” Trong lúc nói chuyện lại lướt nhanh một tờ dự toán rồi đặt bút ký tên.

“Cậu ấy ngủ cậu mới đi?” Trình Đoan tám tắc lấy làm kỳ lạ, “Bí mật thương nghiệp trong nhà cậu ấy cũng không ít, thế mà yên tâm để cậu ở đó một mình, quan hệ người yêu cũ này tôi không tin cũng phải tin.”

“Anh đặc biệt chạy đến chỗ tôi hóng chuyện đúng không?” Tào Diệp ký hợp đồng xong, ngẩng đầu liếc anh ta một cái.

“Vậy thì không phải,” Trình Đoan đẩy tờ danh sách tuyển diễn viên lên trước mặt cậu, “Đây mới là chuyện chính, tuyển diễn viên của Thử nói lại lần nữa xem chỉ còn hai nhân vật Bành và cậu bé chưa quyết định, mấy ứng cử viên cho cậu bé ngày mai sẽ đến studio của công ty thử vai, cậu cảm thấy ai phù hợp với Bành?”

Tào Diệp nhận lấy danh sách tuyển diễn viên, nhìn người được

chọn cho nhân vật từ đầu tới cuối một lượt, sau đó nhìn chăm chăm hai chữ nam chính suy nghĩ một lát.

Nhân vật Bành này rất đặc biệt, dân liễu mạng ở sàn đấu quyền anh dưới lòng đất, vô lại, lưu manh, tóm lại không phải người tốt lành gì.

Ngày nào đó, một cậu bé tên Tiểu Mãnh bỗng tìm đến cửa gọi “bố ơ”, nói rằng nó là đứa bé bảy năm trước hắt để lại.

Bành thích rượu, nghiện thuốc, thích đánh bạc, nợ nần chồng chất, thậm chí chẳng có tiền giám định con ruot, nhưng Tiểu Mãnh ỷ lại hắt, dọa thế nào cũng không đuổi được, cứ nói rằng hắt là bố nó không thể mặc kệ nó được.

Bành quyết tâm đánh một trận quyền anh, thắng mấy nghìn tệ, kéo Tiểu Mãnh đến bệnh viện làm giám định cha con.

Kết quả xét nghiệm cho thấy Tiểu Mãnh không phải con hắt, nhưng đồng thời cũng kiểm tra ra Tiểu Mãnh bị bệnh bạch cầu bạch huyết.

Bành nghèo rớt mòng tơi, không có tiền cho Tiểu Mãnh chữa bệnh, đành phải nhẫn tâm nói thật, hung dữ với Tiểu Mãnh một hồi sau đó ném nó ở cổng bệnh viện, Tiểu Mãnh không đuổi kịp.

Bành đi mấy trăm mét lại vòng về, thấy Tiểu Mãnh nức nở ngồi xổm trên mặt đất khóc, Bành lại mắng nó một trận, nói là mày ngốc à, vừa rồi tao lừa mày đấy mày không nhìn ra?

Từ đó Bành đã cư mang Tiểu Mãnh, dẫn nó đi khám bệnh, đưa nó đi học, dạy nó đánh quyền anh.

Lúc hắt liễu mạng kiếm tiền trên võ đài quyền anh Tiểu Mãnh ở dưới khán đài gân cổ khóc, nó sợ Bành bị đánh chết.

Cuối cùng Tiểu Mãnh vẫn đi, trước khi đi nó nói xin lỗi hắt, nói rằng ngay từ đầu nó đã biết Bành không phải bố nó.

Nhưng trước khi vút bỏ nó mẹ đã nói với nó, những người đẹp đều mềm lòng, nó cảm thấy cả võ đài quyền anh dưới lòng đất

chỉ có Bành đẹp nhất nên hạ quyết tâm ỷ lại vào hắn.

Cốt truyện của kịch bản không tính là đặc biệt mới lạ, nhưng độ hoàn thành rất cao, lúc nên hài hước thì hài hước, lúc nên bộc lộ tình cảm thì bộc lộ, tiết tấu chặt chẽ, lời thoại tự nhiên, đặt trong thị trường điện ảnh, một kịch bản như vậy được coi là chất lượng cao.

Nhân vật Bành này còn đặc sắc hơn nữa, ông bố trẻ tuổi, phong lưu lãng tử, tay quyền anh liều mạng dưới lòng đất, dữ dằn đồng thời lại dễ mềm lòng, kết cấu rất phong phú, xem kịch bản đã có thể biết một khi nhân vật này được diễn sẽ có độ thảo luận cao cỡ nào.

Cho nên mãi đến bây giờ, đã có mấy nam diễn viên trẻ chủ động đến giành nhân vật Bành.

Bành phù hợp với ai nhỉ? Hắn phải trẻ, giỏi đánh đấm, đẹp trai, trên người phải lộ ra sự hung dữ và vô lại...

Trong đầu Tào Diệp phác họa ra dáng vẻ của Bành, một đoạn tóc rối không dài buộc sau đầu, mặc áo ba lỗ màu đen, lộ ra đường cong cánh tay mượt mà, sau khi say rượu thân hình lắc lư đi trong con hẻm rách nát – đệt, Lương Tư Triết.

Hơn nữa là Lương Tư Triết mười tám tuổi và hai tám tuổi trùng hợp.

Một khi nhân vật này được thành hình trong đầu, lại nghĩ những người khác đều cảm thấy kém thú vị hơn.

Lại nghĩ đến Lương Tư Triết, cho dù nhìn từ góc độ nào cũng rất thích hợp.

Hai mươi tám tuổi, đóng vai ông bố của một cậu bé bảy tuổi, tưởng tượng một chút đã có thể cảm nhận được phản ứng hóa học mới lạ.

Cảnh đánh nhau cũng rất thích hợp, cảnh đánh đấm trong “Lựa chọn tuyệt vọng” đã có thể nhìn ra sự hung dữ.

Đẹp trai, hơi hung dữ, thỉnh thoảng lại có phần dịu dàng.

Tào Diệp chuyển ánh mắt lên mặt Trình Doan: “In cho tôi một bản sách dự án và kịch bản.”

Trình Doan phản ứng rất nhanh: “Không lẽ cậu định đến mời Lương Tư Triết?”

“Anh ta rất thích hợp, anh không cảm thấy à?”

“Đúng là rất thích hợp, nhưng trong tay cậu ta có rất nhiều hợp đồng phim cậu biết không? Tống Giai, Nhạc Khắc Tề, Phạm Trạch Quân, Lâm Mẫn... Những đạo diễn lớn này đều có ý định mời cậu ta cho phim trong năm tới, nhưng tôi nghe nói chỉ có những người này, nói không chừng còn có một vài phim của đạo diễn không tính là quá nổi tiếng nhưng kịch bản rất tốt...”

“Thử xem sao, phim của đạo diễn lớn chưa chắc đã đặc sắc bao nhiêu, anh quên dự án lần trước Lâm Mẫn tìm chúng ta bàn bạc rồi? Kịch bản rất nhàm chán... lại nói nếu không mời Lương Tư Triết, anh nói một người thích hợp cho tôi nghe xem?”

“Không muốn ngăn cậu đi mời, cậu có thể mời được tôi cầu còn chẳng được.” Trình Đoan cười nói.

Tào Diệp cầm sách dự án và kịch bản đã in ra, lái xe đến nơi ở của Lương Tư Triết.

Lúc đi vào tiểu khu, cậu nghĩ lát nữa nhấn chuông cửa hay là trực tiếp quét vân tay đi vào? Cứ quét vân tay đi vào thôi, lỡ như Lương Tư Triết chưa dậy thì phải làm sao?

Xe dừng trước cổng biệt thự, Tào Diệp cởi dây an toàn, cầm điện thoại trước khi xuống xe, vừa định đẩy cửa xe ra thì điện thoại cầm trong tay rung một cái.

Cậu cúi đầu nhìn, trên màn hình nhảy ra một tin tức đẩy –

“Phim mới chuẩn bị quay của Tào Tu Viễn, nam chính có thể là Lương Tư Triết.”

Động tác đẩy cửa xe ra dừng lại, Tào Diệp ngăn người nhìn màn hình.

Tào Tu Viễn sắp trở về, cậu nhìn chăm chăm màn hình vô thức nghĩ, thời gian năm năm trôi qua nhanh thật.

Cậu dùng ngón tay chạm màn hình, nhấn mở tin đẩy kia:

“Bảy giờ tối nay, có người tình cờ gặp đạo diễn Tào Tu Viễn và nhà sản xuất Trịnh Dân ở sân bay.

Khi được hỏi rằng phải chăng đang có kế hoạch quay phim mới, Trịnh Dân mỉm cười nói lần này trở về vì chuyện này, mà khi được hỏi có hợp tác với Lương Tư Triết nữa không, Trịnh Dân tỏ

ý phim mới vẫn đang trong quá trình chuẩn bị, tất cả vẫn chưa quyết định.

Theo người biết chuyện tiết lộ, lần này Tào Tu Viễn về nước là muốn gặp mặt bàn chuyện phim mới với Lương Tư Triết...”  
Thôi, đi một chuyến uống công rồi.

Tào Diệp dựa vào lưng ghế, cười một cái tự giễu, Tào Tu Viễn đã muốn tìm Lương Tư Triết, vậy chẳng có chuyện gì của mình. Tào Diệp vươn tay ném di động vào ghế lái phụ, khởi động xe, dẹp đường về nhà.

Tin tức đây này đến rất không phải lúc, nhảy ra trước một tiếng mình cũng không cần đến một chuyến mất công này.

Lương Tư Triết này cũng thế... Tào Tu Viễn và Trịnh Dân về nước, trước đó không có khả năng không nói trước với anh ta, hai ngày nay họ đều ở cùng nhau, thế mà không chịu tiết lộ tin tức cho cậu.

Lúc sắp lái xe về nhà, trên màn hình điều hướng nhảy ra cuộc gọi đến – “Trịnh Dân”.

Dựa theo tin tức nói, bảy giờ tối xuống máy bay, bây giờ là hơn chín giờ tối, Trịnh Dân làm việc luôn thỏa đáng, chắc là trong hai tiếng này đều đang tìm từ.

Tào Diệp không nhận cuộc điện thoại này.

Cậu đã đoán được cuộc điện thoại này sẽ gọi tới, cũng đã dự định sẽ không nghe máy.

Cuộc gọi đến kéo dài hơn một phút đồng hồ mới tắt, Trịnh Dân không gọi lại nữa.

Có lẽ cũng biết cậu không có ý định nghe.

Đêm nay có thể sẽ mất ngủ, đến Nhân Tứ vậy.

Tào Diệp dừng xe trước cửa Nhân Tứ, gần đây “Cháy” đang đóng cửa ngừng kinh doanh, cả một con phố có vẻ rất quạnh quẽ.

Uto đóng kín cửa, quán bar ngừng kinh doanh, Hoàng Oanh cũng không ở đây.

Tào Diệp đi tới, thử đập cửa cuốn, cửa kêu “leng keng” hai tiếng.

Bên trong có người, vẫn là mấy sinh viên cắt phim kia, nam sinh mở cửa nhìn thấy cậu cũng không kinh ngạc: “Anh Diệp hôm nay đến ngủ sớm thế?”

“Cắt phim sao rồi?”

“Đinh Mão đã cắt lại bản thứ ba rồi, cuối cùng xem như suôn sẻ.

Lần này chắc đã gần xong, anh có muốn đến xem không?”

“Anh sẽ xem bản cắt thô, không làm phiền cậu ta.”

Cậu đi đến phòng chiếu phim nhỏ bên trong, nam sinh sau lưng mồm mép láu lỉnh nói: “VẬY anh ngủ ngon, mộng xuân không dấu vết.”

“Cảm ơn.” Tào Diệp nói, đưa lưng về phía cậu ta giơ tay lên một cái.

Tìm đại một chỗ ngồi, hạ thành ghế xuống, cậu ngả lưng vào, không kìm được lại lướt xem bình luận trên điện thoại.

Trên mạng rất chờ mong với chuyện Lương Tư Triết và Tào Tu Viễn có khả năng hợp tác lần nữa, đã đẩy thảo luận hút càn trước đó xuống dưới:

“Tào Tu Viễn vừa về đã đến tìm Lương Tư Triết bàn chuyện hợp tác, quả nhiên là chân tình mà.”

“Mấy năm này trong nước ít phim hay, vẫn là Tào Tu Viễn và Lương Tư Triết hợp tác đáng xem hơn.”

“Chợt phát hiện từ sau khi hợp tác Mười ba ngày với Lương Tư Triết, Tào Tu Viễn chưa từng dùng người mới... phải biết rằng trước kia người mới được Tào Tu Viễn nâng đỡ, ông ấy chưa bao giờ dùng lần hai.”

“Lúc ấy Tào Tu Viễn muốn chọn người mới cho Hồng nam hồng nữ, còn từng có bài báo, nhưng cũng không biết là không chọn được hay xảy ra chuyện gì, cuối cùng vẫn dùng Lương Tư Triết.”

“Lương Tư Triết cũng rất thần kỳ, ra mắt mười năm chưa bao giờ nhận phim dở, ánh mắt chọn phim này không có ai nữa.”

“Phim dở Khu cách ly Lương Tư Triết từng nhận năm đó chẳng phải dở đến mức người và thần cùng phản nộ à, chỉ có điều nửa đường anh ta trái hợp đồng không diễn thôi, khi đó vì chuyện

này anh ta thậm chí bị nhổ nước bọt suýt chết đuối, bây giờ nghĩ lại thôi diễn phim kia quả là quyết định sáng suốt nhất của anh ta...”

“Nếu Lương Tư Triết diễn Khu cách ly, cũng chưa chắc sẽ đỡ đến vậy, phải nói là khi đó Lương Tư Triết thôi diễn hủy phim kia, nhân vật chính gánh vác trọng trách cũng bị mất, về sau đoàn phim hết cách chỉ có thể cưỡng ép tăng thêm cảnh của nữ chính, rồi đổi thành phim đỡ sau đó.

Kỹ năng diễn xuất của anh đế Lương quả thực không có gì tranh luận, nhưng tẩy những vết nhơ này thì không còn ý nghĩa nữa.” Tào Diệp nhìn chằm chằm bình luận liên quan đến “Khu cách ly” một lúc lâu, nhắm mắt lại.

Đã qua nhiều năm như vậy, tai vạ cậu gây ra năm đó vẫn là Lương Tư Triết gánh thay cậu.

Thật sự kỳ lạ, rõ ràng sau khi rời khỏi phố Nhân Tứ, giữa họ cũng không có liên hệ gì, nhưng nghĩ lại, thế mà vẫn có thể đào ra vô số liên hệ, quả thực cắt không đứt, mà gỡ lại càng rồi.

Ban đầu tại sao làm phiền Lương Tư Triết ấy nhỉ? Nghĩ lại thì đã nhiều năm trôi qua, khi cậu làm phiền Lương Tư Triết, Lương Tư Triết hoàn toàn vẫn không hay biết gì về chuyện này.

Suy nghĩ ngàn vạn.

Hình như lại trở về trước cánh cửa khép hờ kia.

Cậu nghe thấy Trịnh Dân gọi “Anh Viễn”, giọng nói hơi run, giống như xen lẫn chút đau đớn, nhưng lại có gì đó không giống đau đớn.

Nháy mắt đó cậu đã phản ứng lại.

Cậu đi đến trước cánh cửa kia, giơ chân thô bạo đá tung cánh cửa, đứng ở cửa lạnh lùng nhìn hai xác thịt chồng lên nhau kia.

Tào Tu Viễn kéo chăn qua đắp lên cơ thể trần truồng của họ, sau đó giơ tay lên ném thắt lưng: “Ra ngoài!”

Giây phút kia Tào Diệp quay lưng lại, thắt lưng quất lên sống lưng gầy gò của thiếu niên qua lớp vải mỏng tang, “đét” một tiếng.

Sau đó Tào Diệp nghĩ, thật ra cậu không muốn tránh cái thắt



lưng kia.

Chỉ là nhìn thấy hai xác thịt chồng lên nhau, cậu theo bản năng muốn nôn, ghê tởm.

Thắt lưng rơi xuống đất, cậu bước vội chạy vào phòng vệ sinh, ôm bồn cầu nôn một hồi.

Tào Diệp bỗng mở mắt ra.

Lại mơ thấy cảnh kia.

Cảm giác muốn nôn ở ngực trào lên, rất đối chân thật.

Hai người kia, giống như hai con chó động dục ở khắp nơi.

Trong đầu cậu nổi lên suy nghĩ này.

## Chương 71: Quá Khứ 1

### DTV-EBOOK

“Anh cứ nghĩ người cầm ống kính quay anh là em.”

Lương Tư Triết đi đến trước ống kính, trong đầu vang lên câu nói này của Tào Diệp.

Sau khi Tào Diệp rời đi, Lương Tư Triết vẫn không tìm được gọi điện thoại cho Trịnh Dân, anh muốn tìm Tào Diệp về, trả lại nhân vật này cho cậu.

Sau khi Trịnh Dân biết được tin này đã gác lại chuyện trong tay, hối hả ngược xuôi tìm Tào Diệp cả ngày, tìm khắp nhà của những người bạn mà Tào Diệp hay nhắc đến, nhưng mà cũng không tìm được.

Tào Diệp như thể biến mất khỏi thế gian này.

Bắt đầu từ đó Lương Tư Triết đã biết khi Tào Diệp muốn trốn, cho dù người khác đào sâu ba thước cũng không tìm thấy cậu. Buổi diễn thử được tiến hành đúng hạn.

Ban đầu là hai người cạnh tranh giờ trở thành kịch một vai của Lương Tư Triết.

Tào Tu Viễn đi vào phim trường, Trịnh Dân đi theo y nhỏ giọng nói vài câu, nội dung đại loại là có lẽ Tào Diệp vẫn chưa trở lại, buổi diễn thử có cần kéo dài thời gian không.

“Cả đoàn phim chỉ đợi một mình nó? Vô lý,” Tào Tu Viễn nhìn thoáng qua Trịnh Dân, trách mắng trước mặt mọi người, “Nó làm liều cậu cũng không chín chắn theo?”

Trịnh Dân lập tức im bặt, thở dài đi theo Tào Tu Viễn đến phía trước máy quan sát.

Thấy Tào Tu Viễn nổi giận, trong phim trường mấy giây trước còn hơi ồn ào lập tức trở nên yên tĩnh, ngay cả âm thanh vận

hành vù vù của máy móc cũng có thể nghe được rõ ràng.  
Tào Tu Viễn ngồi đằng sau máy quan sát, nói một câu với Lương Tư Triết: “Diễn đoạn Tiểu Mẫn theo dõi Bành Yên.” Lại nói với Trịnh Dân, “Đưa cho cậu ta một cái đàn violin.”  
Không đưa kịch bản, không nói bắt đầu từ chỗ nào, cũng không nói đến đâu thì kết thúc, ngay cả thời gian chuẩn bị dài bao nhiêu cũng không nói, chỉ có một cây violin trong tay.

Lương Tư Triết nhận lấy violin, nói cảm ơn với Trịnh Dân rồi bắt đầu nhớ lại nội dung kịch bản.  
Bầu không khí ngọt ngào khiến người ta không thể ổn định tâm thần đi vào cảm xúc.  
Nếu Tào Diệp ở đây thì tốt, bầu không khí nhất định sẽ rất vui vẻ.

Lương Tư Triết không khỏi nảy ra suy nghĩ này.  
Nghĩ lại, có Tào Diệp ở đây, mặt Tào Tu Viễn cũng sẽ không đen như vậy.

Ngay từ đầu y muốn để hai người họ cạnh tranh nhân vật này, bây giờ Tào Diệp biến mất không nói lời nào, hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của Tào Tu Viễn.

Nhưng... nếu người không từ mà biệt là mình, Tào Tu Viễn có sầm mặt như vậy không?  
“Xong chưa?” Tào Tu Viễn giục một câu.  
Lương Tư Triết lấy lại tinh thần.

Anh chưa bình tĩnh lại để chuẩn bị, chỉ lo suy nghĩ lung tung, nhưng Tào Tu Viễn đã lên tiếng giục, anh chỉ có thể kiên trì đến cùng.

Cầm đàn violin đi mấy bước đến trước ống kính, trong đầu Lương Tư Triết hỗn loạn, cuộc đối thoại của Tiểu Mẫn và Bành Yên, thảo luận của anh và Tào Diệp liên quan đến đoạn này, cảnh tượng hai người họ ngồi trên sân thượng khi thảo luận.

Rất nhiều hình ảnh nhanh chóng lướt qua trong đầu anh, đến mức anh rất khó tĩnh tâm để suy nghĩ mình nên diễn cảnh đó như thế nào.

Đi đến trước ống kính, ống kính đen ngòm quay về phía anh, rõ ràng phải hơi rụt rè, nhưng bỗng nhiên tất cả ý nghĩ sôi trào đều chìm xuống một cách kỳ lạ, trong đầu chỉ còn lại một câu: “Anh cứ nghĩ người cầm ống kính quay anh là em.”

Giây phút này Lương Tư Triết thế mà bình tĩnh lại, nội dung kịch bản trải ra trước mắt anh từng cảnh một.

Tiểu Mẫn theo dõi Bành Yên... Cảnh phía trước, là buổi chiều ngày đó Tiểu Mẫn đeo đàn violin, bị một đám lưu manh vây đánh đòi tiền, Bành Yên đứng lúc đi ngang qua, giúp nó mắng những tên lưu manh kia một trận... Vậy bắt đầu từ chỗ này đi. Lương Tư Triết ôm đàn violin, nghiêng người nằm xuống, cơ thể co ro bảo vệ đàn, sau đó một tay chống đất, hơi lão đảo đứng lên.

Anh cầm lấy đàn violin chạy nhanh mấy bước, quay đầu nhìn thoáng qua những tên lưu manh kia, thấy chúng không đuổi theo, bước chân chậm lại, sau đó dừng lại cách Bành Yên mấy mét, bước khễ đi theo sau cô.

Hơi căng thẳng, ngón tay cầm đàn violin không tự giác động đậy, đúng lúc gảy một dây đàn.

Âm thanh dây đàn vang lên một tiếng, Tiểu Mẫn – người theo dõi không đoán trước được giật nảy mình, có phần lúng túng dừng bước lại, nhìn Bành Yên quay đầu nhìn về phía nó.

“Cảm, cảm ơn chị,” Tiểu Mẫn lên tiếng, bàn tay cầm cổ đàn nắm chặt, ấp a ấp úng nói, “Ý em là, vừa rồi...”

“Đã nghĩ trước là chạm vào dây đàn đó?” Tào Tu Viễn ngắt lời anh.

“Không,” Lương Tư Triết thoát ra khỏi trạng thái của Tiểu Mẫn, “Không cần thận chạm vào.”

“Vậy tại sao không dừng lại?”

“Cháu nghĩ Tiểu Mẫn chạm phải dây đàn chắc cũng gần giống phản ứng lúc đầu của cháu, không làm xáo trộn tình tiết tổng

thế, nên diễn tiếp.”

Tào Tu Viễn nhìn chăm chăm anh mấy giây, biểu cảm trên mặt không thay đổi gì.

Lương Tư Triết không biết biểu hiện vừa rồi của mình rốt cuộc thế nào, bỗng nhiên anh nghĩ đến buổi sáng hôm đó trước quầy ăn sáng của quán mì Lão Đỗ, Tào Tu Viễn cũng dùng vẻ mặt như thế nhìn chăm chăm anh, nói rằng người như anh, hoặc là thiên tài hoặc tên ngốc trong diễn xuất.

Thật sự đến giờ phút này, hình như anh cũng không để ý lắm đến đánh giá thiên tài và tên ngốc, chỉ hy vọng biểu hiện trong buổi diễn thử không cô phụ cơ hội Tào Diệp đã nhường cho.

Nếu như cuối cùng Tào Tu Viễn không hài lòng với anh, ngược lại chọn diễn viên khác, về sau anh không biết nên đối mặt với Tào Diệp như thế nào.

Cuối cùng Tào Tu Viễn không đánh giá anh diễn tốt hay không tốt, chỉ vậy gọi stylist Sĩ, bảo anh ta cắt tóc tại chỗ cho Lương Tư Triết.

Trịnh Dân đi tới bàn bạc kiểu tóc của Lương Tư Triết với stylist: “Cứ cắt theo tạo hình trước đó chúng ta đã quyết định, chỉ có một chút, anh Viễn cảm thấy đôi mắt của đứa trẻ này hơi đẹp quá, cho nên để tóc mái dài một tí che lại, nhưng cũng đừng khoa trương quá, hãy để thật tự nhiên...”

“Em hiểu rồi anh Dân,” Stylist đáp lời, “Là kiểu tóc sắp cắt nhưng vẫn chưa đến lúc phải cắt.”

“Ồ đúng,” Trịnh Dân cười nói, “Hình dung của cậu rất chuẩn.”

Lúc Trịnh Dân nhìn chăm chăm stylist cắt tóc cho Lương Tư Triết, Tào Tu Viễn ngồi trên ghế bên cạnh sửa kịch bản, thỉnh thoảng dặn dò Trịnh Dân một hai câu: “Nhớ đưa kịch bản mới cho Lương Tư Triết.”

“Em biết rồi anh Viễn.”

“Mức độ làm cũ của đàn violin không được, quá rồi, mua lại cây khác.”

“Vâng, lát nữa em nói với anh Huy.”

“Đèn trong phòng ngủ của Tiểu Mẫn vẫn hơi thiên sáng, phải chỉnh lại.”

“Vâng.”

...

Cắt mái tóc một tiếng đồng hồ, Tào Tu Viễn đã dặn dò được mười mấy chuyện, nghĩ đến đâu nói đến đó, vụn vụn vặt vặt, không hề có trật tự, cũng không biết Trịnh Dân làm thế nào nhớ được.

Lương Tư Triết nghĩ đến câu mà Tào Diệp nói với mình, “Chú Dân giống như Doraemon ấy, hễ là yêu cầu bố em đưa ra, không có chuyện chú ấy không làm được”, chỉ ngồi một lát này, Lương Tư Triết đã tự trải nghiệm với câu nói này.

Cắt tóc xong, Trịnh Dân gọi “Anh Viễn”, Tào Tu Viễn ngẩng đầu nhìn một cái, gật đầu bảo “Được”, lại bảo Lương Tư Triết đứng lên đi đến trước ống kính, xoay một vòng trước sau trái phải giống lúc thử vai.

Sau đó Tào Tu Viễn mới đứng lên từ sau máy quan sát, nhìn Lương Tư Triết: “Thứ ba tuần sau bấm máy, mấy ngày nay cậu theo Trịnh Dân đi làm quen địa điểm quay phim, còn có, gầy đi mười cân nữa.”

(nhắc lại cho bạn nào đã quên, 1 cân của Trung = 0.5kg, nghĩa là ở đây Triết phải gầy đi 5kg)

Lương Tư Triết đáp một tiếng “Đã biết thưa thầy Tào”, Tào Tu Viễn quay người ra khỏi phim trường.

Y vừa đi, Trịnh Dân đã bắt đầu lần lượt gọi điện thoại, nhóm ánh sáng, nhóm đạo cụ, nhóm mỹ thuật, nhóm dàn dựng... Tất cả gọi một lượt, theo thứ tự dặn dò yêu cầu Tào Tu Viễn vừa đưa ra, anh ta dặn dò tỉ mỉ hơn Tào Tu Viễn nhiều, gọi xong một cuộc điện thoại, ngay cả Lương Tư Triết cũng hiểu đại khái dặn dò của Tào Tu Viễn.

Đợi Trịnh Dân nói chuyện điện thoại xong, stylist bên cạnh vội phục nói: “Anh Dân anh có nào gì vậy, em đếm rồi, những chuyện ban nãy đạo diễn Tào dặn dò anh không quên chuyện nào cả.”

“Anh dám quên?” Trịnh Dân lấy một điều thuốc ra cắn trong miệng, châm lửa cười nói, “Sống bằng bát cơm này.”

Vài ngày sau bộ phim “Mười ba ngày” bấm máy, Lương Tư Triết chính thức vào đoàn phim với thân phận Tiểu Mãn. Diễn viên phối hợp diễn với anh đều là tiền bối nổi danh đã lâu, Lưu Nguyên đức cao vọng trọng thủ vai dì Phương, từng đoạt giải tại nhiều liên hoan phim trong nước, Hồ Vũ Tư thủ vai Bành Yên là nữ diễn viên phái thực lực đi theo con đường gợi cảm đang rất hot hiện nay.

Ngay cả diễn viên đóng vai ông chủ hàng thịt bên cạnh không xuất hiện nhiều trước ống kính cũng là vai nam phụ kim bài xuất hiện trong phim của các đạo diễn lớn. Ekip lớn mạnh, chỉ có Lương Tư Triết là người mới, lúc quay phim hầu như toàn bộ đoàn phim đều xoay quanh anh, mỗi một tiền bối phối hợp diễn với anh đều sẽ chỉ dẫn anh vài câu.

Tào Tu Viễn càng là tay cầm tay dạy anh, một cảnh kéo dài mấy chục lượt cũng là chuyện thường xảy ra. Chỉ riêng cảnh quay Tiểu Mãn đang làm bài tập, dì Phương gọi nó đi thêm nước, nó đứng dậy đi tới cửa chưa đến mười giây, đã quay hai ngày. Phải thể hiện sự thiếu kiên nhẫn của Tiểu Mãn, nhưng cũng không thể quá thiếu kiên nhẫn.

Sau khi đáp lời phải lễ mễ chốc lát mới đứng lên, nhưng cũng không thể lễ mễ quá lâu.

Lúc đứng lên miệng phải cầu nhàu đôi lời, nhưng cầu nhàu cái gì trong kịch bản lại không viết, phải tự mình phát huy. Hai tuần sau khi vào đoàn là khoảng thời gian anh đau khổ nhất, liên tục bị “đập vỡ xây lại”, bị phủ định làm lại nhiều lần. Lương Tư Triết một lần nữa suy luận về câu thiên tài và tên ngốc mà Tào Tu Viễn nói với anh, anh nghĩ có lẽ mình là tên ngốc trong miệng Tào Tu Viễn, nếu không sao lại diễn mấy chục lần cũng không đạt yêu cầu của y? Tào Tu Viễn cũng rất có kiên nhẫn, ngồi đằng sau máy quan sát, cho dù hô “Cut” bao nhiêu lần cũng là đáng vẻ nghiêm túc, sẽ

không mất kiên nhẫn, cũng sẽ không nổi giận, đi lên chỉ cách diễn cho Lương Tư Triết hết lần này đến lần khác, có khi còn đích thân biểu diễn cho anh xem.

Cảnh Bành Yên dạy Tiểu Mẫn hút thuốc quay đến tận ba rưỡi sáng, sau khi kết thúc công việc toàn bộ đoàn phim đều thở phào nhẹ nhõm.

Lương Tư Triết cảm thấy rất có lỗi với đoàn phim, tính anh luôn không thích làm phiền người khác, lại vì nguyên nhân của bản thân mà dẫn đến vài trăm người của đoàn phim tốn thời gian theo mình, thật sự rất vô dụng, thế mà quay gần hai mươi lần mới qua, quay từ tám giờ tối đến ba rưỡi sáng.

Sau khi kết thúc công việc, Lương Tư Triết không về khách sạn cùng xe của đoàn phim, tâm trạng của anh không tốt lắm, một mình đi bộ trở về, đi được mấy trăm mét, sau lưng có tiếng còi xe kêu về phía anh.

Lương Tư Triết quay đầu nhìn lại, Trịnh Dân lái xe đuổi theo, hạ cửa kính xuống: “Lên đi.”

Ban đầu Lương Tư Triết không muốn lên, anh chỉ muốn yên tĩnh đi bộ một mình, nhưng Trịnh Dân kiên trì muốn anh đi lên, anh đành phải mở cửa xe ngồi vào.

“Mới thế đã không kiên trì được?” Trịnh Dân lái xe hỏi anh.

“Không, vẫn kiên trì được.” Lương Tư Triết đáp.

Cơ hội này là Tào Diệp tặng cho anh, bao nhiêu người ước mơ được hợp tác với đoàn đội và diễn viên như vậy, cho dù anh đập nát răng và máu nuốt vào bụng, cũng phải kiên trì diễn xong bộ phim này, nếu không anh không có cách nào giải thích với Tào Diệp.

“Vậy là không có lòng tin?”

Lương Tư Triết im lặng một lát: “Tôi nhớ trước kia chú từng nói, có lẽ tôi không thích hợp làm diễn viên.”

“Lời tôi nói cậu nghe một chút là được,” Trịnh Dân cười một tiếng, “Nếu đạo diễn Tào gật đầu cho cậu vào đoàn, cậu chính là hạt giống tốt để làm diễn viên.”



Hơn nữa, bây giờ cậu mới đầu vào đầu chứ, lúc ấy một cảnh năm giây của Chương Minh Hàm quay rông rã một tuần, chẳng phải vẫn kéo dài ra à, cuối cùng còn giành được giải diễn viên mới, cậu chỉ mới vào đoàn mà cảnh kia chỉ kéo dài hai ngày đã là khá lắm rồi.”

Mấy ngày nay Lương Tư Triết quay phim rất áp lực, cảm xúc khó chịu lên men trong bụng, anh lại có phần hiếu thắng, không muốn để Trịnh Dân nghĩ lầm mình không kiên trì được vì kéo dài quá nhiều lần, ngẫm nghĩ một lát vẫn không tìm được nói suy nghĩ thật của mình với Trịnh Dân: “Bản thân tôi thật sự không sao, trước kia luyện đàn cũng luyện cả trăm lần, nhưng chậm trễ thời gian của vài trăm người ở đoàn phim, cảm thấy hơi áy náy.”

Không ngờ Trịnh Dân nghe vậy thì cười vài tiếng: “Cậu đó... thật sự không giống như tôi nghĩ, tôi nghĩ cậu sẽ không để ý đến suy nghĩ của người khác cơ.” Dừng một lát lại nói, “Cậu cũng đừng nghĩ đoàn phim quá nông cạn, bọn họ kéo dài thời gian quay với cậu không phải nể mặt cậu, mà là nể mặt đạo diễn Tào, đạo diễn Tào bảo họ kéo dài mấy chục mấy trăm lần họ phải cam tâm tình nguyện kéo dài theo.

Bởi vì mọi người đều biết, đây là phim không phải vì một người nào đó, mọi người đều tin tưởng anh ấy, cậu cũng phải tin tưởng anh ấy.”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng.

Đoàn phim đúng là một nơi thần kỳ, đêm đó quay về khách sạn Lương Tư Triết nằm trên giường nghĩ.

Trước kia anh không có cảm tình gì với Trịnh Dân, nhưng từ khi đến đoàn phim đến nay, mắt thấy Trịnh Dân giao thiệp giữa các nhóm, xử lý đủ loại sự cố đột phát, đột nhiên cảm thấy anh ta là một người rất giỏi, hèn chi Tào Diệp luôn thân thiết gọi anh ta là “Chú Dân”.

Tào Tu Viễn cũng thế, trong hai tuần tiếp xúc này, anh hoàn toàn có thể hiểu được giọng điệu sùng bái khi Tào Diệp nhắc đến Tào Tu Viễn, trên người Tào Tu Viễn thật sự có khí chất khiến

người khác tình nguyện đi theo và tin phục.

Nếu như khi đó vào đoàn là Tào Diệp, nói không chừng quan hệ của cậu và Tào Tu Viễn đã hòa hoãn hơn nhiều, Lương Tư Triết nhìn trần nhà ngẩn người, Tào Tu Viễn đối xử với diễn viên hình như có kiên nhẫn hơn với con mình nhiều.

Trải qua hơn hai tháng “đập vỡ xây lại”, Lương Tư Triết dần dần nhập vai, thật sự trở thành Tiểu Mẫn.

Sau khi nhập vai Tiểu Mẫn, diễn xuất trở nên suôn sẻ hơn, diễn viên tiền bối diễn cùng lâm thời thêm một câu thoại không có trong kịch bản, anh cũng có thể tiếp được một cách rất tự nhiên. Nhưng tâm trạng của anh cũng không theo đó mà tốt lên, ngược lại đè nén hơn, anh có thể cảm nhận được toàn bộ sự đè nén của Tiểu Mẫn.

Cùng lúc đó còn có sự si mê với Bành Yên, trong lúc quay phim anh sẽ ngẩn người nhìn chăm chăm Hồ Vũ Tư, khoảng thời gian đó anh không rõ mình là Lương Tư Triết hay là Tiểu Mẫn, cũng không phân rõ anh say đắm Hồ Vũ Tư hay là Bành Yên.

Tào Tu Viễn nói đây là trạng thái tốt nhất của một diễn viên mới, không phải tất cả mọi người đều có thể nhập vào một vai mà không giữ lại chút gì như vậy.

Vì để cho Lương Tư Triết nhập vai triệt để hơn, y yêu cầu tất cả diễn viên chỉ cần đi vào phim trường thì nhất định phải nói chuyện và ở chung dựa theo nhân vật trong phim.

Cho nên ngoại trừ Hồ Vũ Tư, ở đoàn phim Lương Tư Triết cũng không có bạn bè gì, tất cả mọi người nhìn anh nhập vai từng chút một, trở thành Tiểu Mẫn, sống cô độc và kìm nén.

Tiểu Mẫn diễn đạt rồi, bộ phim này sẽ thành công, tất cả mọi người trong đoàn phim đều ngầm hiểu ý.

“Mười ba ngày” quay hơn một năm, Tào Tu Viễn không sợ phiền phức quay đi quay lại nhiều lần, mỗi cảnh đều phải đạt đến yêu cầu của y mới có thể đến cảnh quay tiếp theo.

Phần lớn thời gian Lương Tư Triết cũng không biết mình đang

diễn gì, diễn như thế nào, chỉ đơn thuần đi theo cảm giác, Tào Tu Viễn không cho qua thì anh tự điều chỉnh mình, điều chỉnh đến khi Tào Tu Viễn gật đầu mới thôi.

Về phần Tào Diệp, từ lúc nhập vai, anh cũng rất ít khi nhớ đến Tào Diệp.

Nhân Tú dường như đã trở nên khá xa xôi, giống như một giấc mơ không thể xác định tính chân thực.

Thiếu niên hoạt bát sinh động kia cách cuộc sống của Tiểu Mãn cũng rất xa xôi.

Tiểu Mãn rất cô đơn, trong cuộc sống của nó chỉ có một vệt màu tươi sáng là Bành Yên, nó chỉ có thể liên tục nhìn trộm, nhìn trộm, nhìn trộm, niềm vui của nó là trộm được, giấu đi, không thể nói với người khác.

Tháng sáu năm sau, bộ phim quay đến cảnh cao trào, Tiểu Mãn sắp phát hiện ra bí mật của Bành Yên, ảo tưởng của nó sắp bị đánh vỡ.

Cuối tháng sáu Bắc Kinh bỗng nhiên xảy ra dịch cúm, đầu tiên là chỉ đạo ánh sáng không ngừng hắt hơi, sau đó cảm cúm nhanh chóng lan tràn ở đoàn phim, hắt hơi cái này đến cái kia, gần như ảnh hưởng đến tình trạng quay phim.

Cho đến khi người quay phim cũng không may bị cảm cúm, hắt hơi một cái nhiều loạn tiến độ quay phim, Tào Tu Viễn cuối cùng nổi giận lần nữa, ném kịch bản đi nói là đoàn phim nghỉ ba ngày, trở về còn có ai hắt hơi nữa thì trực tiếp rời đi.

Ba ngày sau đoàn phim lại khởi công lại, quả nhiên không ai hắt hơi nữa.

Hôm đó sắp xếp hai cảnh quan trọng, buổi sáng quay cảnh Bành Yên bị bạo lực gia đình, buổi chiều quay cảnh Tiểu Mãn giết người.

Cảnh buổi sáng quay rất suôn sẻ, Hồ Vũ Tư và Giả Phàn quay ba lần đã đạt đến yêu cầu của Tào Tu Viễn, thế là buổi chiều cả nhóm tiến vào trạng thái, chuẩn bị quay cảnh Tiểu Mãn giết người.

Địa điểm quay phim ở một khu tập thể, Lương Tư Triết ngồi đọc kịch bản trên ghế gỗ đoàn phim chuẩn bị, chuẩn bị cho cảnh Tiểu Mẫn lên cầu thang lát nữa.

Đang tiến vào trạng thái thì trợ lý tạm thời đoàn phim xếp cho anh đến gọi anh, nói rằng, Tư Triết này có người bạn đến tìm cậu.

“Hả?” Lương Tư Triết ngẩng đầu hỏi một câu “Ai tìm em”, sau đó lập tức phản ứng lại, người tìm anh chắc là Tào Diệp.

Trợ lý không biết Tào Diệp, cười bảo: “Một cậu trai rất đẹp, nói là bạn của cậu, Tư Triết bạn của cậu cũng đẹp trai thế à.”

Quả nhiên, ngoại trừ Tào Diệp, không ai sẽ đến đoàn phim tìm anh.

Gấp kịch bản lại, cuộn tròn cầm trong tay, Lương Tư Triết đứng dậy đi đến chỗ trợ lý chỉ.

Trên đường đi thật ra anh hơi hoảng hốt, cảm giác không giống thật, ở lâu trong phim, thường không phân biệt được thật giả giữa cuộc sống và trong phim.

Chạy ra con hẻm, anh nhìn thấy Tào Diệp đứng cách đó không xa.

Thiếu niên vai lưng thẳng tắp, hình như cao lên một ít, đứng dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng giống như bạch ngọc, đang hơi ngẩng đầu nhìn về phía khu tập thể.

Đột nhiên Lương Tư Triết thoát ra khỏi trạng thái Tiểu Mẫn, cảm xúc kìm nén bao phủ trong lòng một năm nay lập tức tan thành mây khói, tâm trạng nháy mắt trở nên sáng sủa.

Hồ Vũ Tư đi qua bên cạnh anh anh cũng không phát hiện ra, đến khi cô chào hỏi Lương Tư Triết mới chú ý đến, vội vàng quay đầu đáp một tiếng, nhưng bước chân không dừng lại, tăng tốc đi về phía Tào Diệp.

Anh đi đến trước mặt Tào Diệp, nhìn cậu, mái tóc che nửa mặt cũng không che được biểu cảm vừa kinh ngạc vừa vui vẻ của anh: “Sao đến mà không nói trước một tiếng?”

Dường như Tào Diệp đang ngăn người nhìn không khí, Lương

Tư Triết đi tới cậu cũng không nhận ra, khi anh lên tiếng Tào Diệp mới lấy lại tinh thần, giống như hơi đại ra mà lẩm bẩm nói: “Anh cắt tóc rồi.”

“Ừ,” Lương Tư Triết cười một tiếng, giơ cánh tay lên, ngón tay luồn vào trong tóc gãi gãi, “Tạo hình của Tiểu Mẫn, vẫn ổn chứ?” Tiểu Mẫn là nhân vật, anh là Lương Tư Triết, suy nghĩ này chưa bao giờ rõ ràng đến thế trong một năm qua.

“Rất đẹp trai.” Tào Diệp nói.

“Về nước khi nào?” Lương Tư Triết hỏi, anh nhanh chóng phát hiện cảm xúc của Tào Diệp có gì là lạ, như là có phần sa sút, lại như hơi mất hồn mất vía, “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?” Tào Diệp bình tĩnh nhìn anh, không nói chuyện.

Lương Tư Triết nhìn thấy trên trán cậu toát mồ hôi, còn có bờ môi khô khốc của cậu.

Trời rất nóng, không có lấy một ngọn gió, ánh nắng hôm nay rất gắt, nắng đến mức người ta hơi khô miệng, Lương Tư Triết ngẩng đầu liếc nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, híp mắt một cái, sau đó duỗi tay nắm cổ tay Tào Diệp, kéo cậu đến gốc cây cách đó không xa: “Có nắng không? Đi, đến dưới gốc cây bên kia.”

Một năm trước, động tác này không thể bình thường hơn, nhưng lần này Tào Diệp lại tránh ra, cánh tay giấu sau lưng.

“Sao thế?” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn cậu.

“Không có gì.” Tào Diệp nói, dáng vẻ vẫn không hăng hái cho lắm.

## Chương 72: Quá Khứ 2

### DTV-EBOOK

Họ đứng dưới cây, cành lá tươi tốt trên đỉnh đầu che bóng mát, Lương Tư Triết mơ hồ cảm thấy hình như đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng anh không đoán ra được, lại hỏi một câu: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bố em và chú... Dấn đâu?”

“Ở trong khu tập thể kia thảo luận cảnh lát nữa sẽ quay, cậu có muốn đến thăm họ không?”

“Không không không, em không đi.” Tào Diệp lùi lại một bước, nhưng phía sau cậu là cây, sau lưng đụng vào thân cây, dấu vết thắt lưng quất vẫn hơi đau, Tào Diệp vô thức “Shh” một tiếng.

“Tào Diệp, đã xảy ra chuyện gì đúng không?” Lương Tư Triết quan sát vẻ mặt của cậu, nhận ra rằng sau lưng cậu có thể bị thương, “Cậu bị ai đánh? Ai đánh cậu?”

“Không,” Tào Diệp phủ nhận đáp, lại hơi do dự hỏi thăm, “Bố em với... chú Dấn, hai người họ thế nào?”

Lời này hỏi rất mập mờ, Lương Tư Triết tưởng cậu đang hỏi trạng thái làm việc của họ ở đoàn phim.

“Họ rất tốt.” Lương Tư Triết cố gắng khiến giọng điệu thoải mái, muốn nói vài chuyện vui vẻ để Tào Diệp vui lên, “Cậu nói không sai, chú Dấn giống như Doraemon, bố cậu đưa ra yêu cầu gì chú ấy cũng có thể thỏa mãn... Bố cậu ấy mà, thầy ấy rất giỏi, có rất nhiều lúc tôi không biết diễn như thế nào, thầy ấy hơi gợi ý là tôi đã hiểu, tất cả mọi người ở đoàn phim đều rất tin tưởng và nghe theo thầy ấy.

Vả lại sau khi tiếp xúc gần, tôi cảm thấy thầy ấy rất bận, có lẽ không phải cố ý xem nhẹ cậu, trong một năm gần đây thầy ấy cũng không hay rời khỏi đoàn phim, ngày nào cũng quay phim

đến rạng sáng...”

Tào Diệp ngắt lời anh: “Hai ngày trước chẳng phải ông ấy vừa rời đoàn phim sao?”

“Cậu biết đoàn phim nghỉ? Là vì đoàn phim bị lây cảm cúm,”

Lương Tư Triết cười nói, “Mấy ngày nay luôn có người hắt hơi quấy nhiễu việc quay phim, thầy Tào đã cho cả đoàn nghỉ ba ngày trở về dưỡng bệnh...” Anh đang nói thì trợ lý tạm thời hấp ta hấp tấp chạy đến, “Tư Triết, đạo diễn Tào bảo cậu vào vị trí.”

“À... được.” Lương Tư Triết đáp một tiếng, Tào Diệp vừa đến, anh cũng không có tâm tư quay phim, nhưng Tào Tu Viễn gọi anh qua, anh không thể trò chuyện tiếp với Tào Diệp, nếu không lại phải chậm trễ thời gian của cả đoàn phim.

“Tôi phải qua đó,” Lương Tư Triết nhìn Tào Diệp nói, “Nếu không cậu lên tầng đợi tôi một lát? Cậu sợ nóng mà, bên kia có quạt, mát hơn, tôi tranh thủ quay xong sớm.”

“Em ở đây thôi, không đi làm phiền các anh quay phim.”

“Vây cũng được.” Lương Tư Triết nghĩ ngợi đáp.

Tào Diệp qua đó, có lẽ anh càng không có tâm tư quay phim, còn không bằng tĩnh tâm quay xong sớm, kết thúc công việc sau đó ăn một bữa cơm với Tào Diệp, hỏi cậu xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Trở lại khu tập thể gần đó, Lương Tư Triết không lập tức chạy vào vị trí mà trở về chỗ cất giữ đồ lấy áo khoác của mình, tìm ví tiền bên trong ra, nói với trợ lý: “Chị Trang, giúp em mua một cái kem đi, còn có nước ngọt, phải ướp lạnh đấy...”

Nói còn chưa dứt lời, bên kia lại có người đến giục: “Tư Triết mau lên, những người khác chuẩn bị xong rồi, chỉ đợi cậu thôi.”

“Tới đây,” Lương Tư Triết vừa đáp vừa đi qua, quay đầu lại ném ví tiền qua không trung cho trợ lý, “Bắt lấy này, chỗ ngồi của em có cái quạt điện nhỏ, chị cũng giúp em đưa luôn cho bạn em.”

“Biết rồi biết rồi,” Trợ lý bắt ví tiền, luôn miệng đáp, “Mau đi đi, nếu không đạo diễn Tào sẽ tức giận.”

Lương Tư Triết chạy tới, Tào Tu Viễn đang nói những hạng mục lát nữa cần chú ý với người quay phim, thấy anh tới đây y đuổi tay ôm bả vai anh, dẫn anh đi sang bên cạnh hai bước, giảng giải

cảnh quay cho anh: “Lát nữa cậu bắt đầu đi từ chỗ này, đi thẳng đến tầng sáu, đi qua mỗi một tầng mỗi một cánh cửa đều phải lại gần nghe tiếng động bên trong, thời gian bao nhiêu cậu tự nắm rõ, trong lúc đó đừng dừng lại, quay phim sẽ luôn đi theo cậu để quay, ở đây chúng tôi thử cảnh dài...”

Lương Tư Triết vừa nghe vừa gật đầu đáp.

Tào Diệp dựa vào thân cây ngăn người một lúc, đứng dậy đi hai bước sang bên cạnh, khi khu tập thể khuất khỏi tầm nhìn, cậu nhìn thấy Tào Tu Viễn đang ôm bả vai Lương Tư Triết nói cảnh quay cho anh.

Rõ ràng là tư thế trưởng bối ôm vãn bối rất bình thường, vả lại chỉ ôm một lát rồi buông ra, nhưng cậu không hiểu sao cảm thấy phiền lòng.

Cậu hơi chết lặng nhìn chằm chằm những người vội vàng đi lại kia, toàn bộ đoàn phim hơn trăm người đều đang bận rộn công việc của mình, mà cậu chỉ là một người ngoài cuộc, dường như không cùng một thế giới với họ, cũng không cùng một thế giới với Lương Tư Triết.

-- Đúng vậy, cậu tìm Lương Tư Triết nói gì đây? Nói rằng bố em và chú Dần lên giường rồi, anh cách xa họ ra, không, anh đừng nên ở lại đoàn phim, cách họ càng xa càng tốt, đừng sinh ra chút liên quan gì với họ, họ rất ghê tởm, em không muốn nhìn thấy anh thân mật khăng khít với họ... Sao có thể chứ? Không diễn “Mười ba ngày” Lương Tư Triết nên làm gì đây?

Lúc đang nhìn chằm chằm theo hướng kia thì Trịnh Dần từ trong tòa nhà đi ra, vừa đi vừa nói gì đó với nhân viên công tác, ngược mắt lên, bọn họ nhìn nhau một cái.

Cách mấy chục mét, Tào Diệp vẫn có thể thấy rõ Trịnh Dần hơi ngẩn ra.

Trịnh Dần nói một câu với người bên cạnh, sau đó bỏ lại người kia đi về phía Tào Diệp.

“Tiểu Diệp.” Cậu nghe thấy Trịnh Dần gọi cậu.

Tào Diệp lùi hai bước theo bản năng, quay người lại co cẳng chạy, cậu không muốn nhìn thấy Trịnh Dần, cậu muốn chạy



trốn.

Hình ảnh kia lại bắt đầu phát tuần hoàn trong đầu cậu, một khi bắt đầu tuần hoàn sẽ không dừng lại được, lại muốn nôn.

Tào Diệp chạy rất xa, mấy trăm mét hoặc là hơn nghìn mét, cho đến khi chắc chắn Trịnh Dân không đuổi kịp, bước chân cậu mới chậm lại, đi vài bước rồi dừng hẳn, vịn một cái cây ở ven đường lại nôn khan mấy lần, người xung quanh đi ngang qua đều quay đầu nhìn cậu, cậu không quan tâm, quay lưng lại dựa vào thân cây bình phục cảm giác trào lên ở ngực.

Ghê tởm.

Hóa ra đều là giả.

Bảo sao đối xử tốt với mình như vậy, thiệt cho cậu một mực cho rằng anh ta là người thứ hai trên thế giới có thể tin được.

Lừa đảo, đờ mờ!

Bắt đầu từ khi nào? Lúc cậu sáu tuổi lần đầu tiên gặp anh ta?

Hay là sớm hơn?

Mười năm, bọn họ luôn lừa cậu! Luôn xem cậu như thằng đàn!

Bị bán còn đếm tiền giúp, cậu này chắc đang nói thằng đàn là mình đây?

Dối trá, vô sỉ, tởm lợm!

Tào Diệp đứng dậy khỏi thân cây, đi về hướng ngược lại địa điểm quay phim, không biết đi đâu, nhưng tối thiểu muốn cách xa hai người họ.

Cậu không biết tại sao mình lại tới đây, rõ ràng có một đám bạn, nhưng sao lại cố tình đến tìm Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết cũng rất phiền, gì mà Trịnh Dân giống như Doraemon, gì mà Tào Tu Viễn rất bận, anh ấy nói chuyện này để làm gì? Có phải anh ấy cũng biết chuyện này không, phối hợp với họ lừa mình?

Phiền, anh đứng về phía nào hả?!

Cậu gọi xe đến chỗ Lâm Ngạn, cậu có một nhóm bạn thân, không phải chỉ có mỗi Lương Tư Triết.

Đến cửa nhà Lâm Ngạn, cậu giơ tay bấm chuông cửa, Lâm Ngạn đi ra mở cửa cho cậu, Tào Diệp phờ phạc lên tiếng chào hẳn rồi đi vào phòng khách, Lâm Ngạn đi sau đóng cửa.

Cửa phòng ngủ không đóng, bên trong vang lên giọng nói của một chàng trai, uể oải: “Anh Ngạn, anh đóng cửa phòng ngủ lại đi.”

Tào Diệp quay người lại, nôn “ọe” một tiếng như phản xạ có điều kiện, Lâm Ngạn đi phía sau cậu, bước chân không phanh lại bị cậu nôn lên người, nhẩy lùi một bước: “Đạ máu!”

Tào Diệp che miệng chạy vào trong phòng vệ sinh, cúi người xuống bồn cầu, nôn sạch bữa trưa vừa ăn.

“Chuyện gì thế?” Lâm Ngạn cời áo, để người trần theo vào nhìn cậu, ti tiện hỏi, “Mày nôn nghén à Diệp Tử? Ai hại mày có thai?” “Biến!”

“Mày nôn lên người anh còn bảo anh biến? Bố tiên sư có công lý không... Ơ kìa, mày bị gì đấy em? Ốm hả?”

Tào Diệp úp sấp bên bồn rửa mặt để rửa mặt, ngửa đầu uống một hớp nước ở vòi nước súc miệng hai cái, đoạn nhổ nước trong miệng vào bồn cầu: “Sao anh không nói trong nhà anh còn có người?”

“Trước kia nhà anh có người cũng không nói với mày, anh chơi của anh, mày chơi của mày, chỗ anh cách âm tốt, không làm phiền,” Lâm Ngạn lại gần khoác bả vai cậu, “Mày muốn nghe trộm anh cũng không để bụng, hửm.”

“Anh có thấy buồn nôn không!” Tào Diệp hất cánh tay của hắn ra, bước ra khỏi phòng vệ sinh, bước nhanh đi qua phòng khách, kéo cửa đi ra ngoài.

“Ê mày đi đâu vậy?” Lâm Ngạn đuổi theo hỏi, “Không ở chỗ anh à?”

Rầm một tiếng, Tào Diệp đóng sập cửa lại.

Đến khi Lâm Ngạn mở cửa đuổi theo ra ngoài, cậu đã đi thang máy xuống tầng.

Mẹ kiếp, làm thế nào bây giờ? Chuyện này nên tìm ai để nói? Một hơi kìm nén ở ngực, vào không được ra không xong, quá bức bối.

Không muốn nói với Lâm Ngạn, bây giờ cậu nhìn thấy Lâm Ngạn cũng hơi muốn nôn, trước kia mình lại từng đến gay bar với hắn!

Nói với Trì Minh Nghiêu? Nói cũng vô ích, anh bạn kia còn ngây thơ hơn mình.

Vậy đi tìm Đại Bạch? Không không không, một khi nói với Đại Bạch, đoán chừng ngày mai tất cả mọi người sẽ biết.

Chuyện này không thể nói với Đại Bạch.

Bình thường nhiều bạn bè như thế, sao đến bây giờ không có lấy một người để nói chuyện?

Thảo nào mới nãy mình lại đi tìm Lương Tư Triết.

Nếu cứ muốn tìm một người, cậu chỉ muốn nói với Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết trưởng thành hơn tất cả những người bạn của cậu, lại không phải sự trưởng thành cố ra vẻ, là kiểu trưởng thành biết cho phương án giải quyết.

Nếu kể với Lương Tư Triết, cậu cũng không cần lo lắng sẽ có người khác biết chuyện này, Lương Tư Triết sẽ không kể với người khác.

Nhưng bây giờ Lương Tư Triết nói với cậu một đồng lời khen về Tào Tu Viễn và Trịnh Dân! Phiền!

Ngày nào anh cũng ở trong đoàn phim, chẳng lẽ không nhìn ra mờ ám giữa họ sao? Anh thậm chí có thể nhìn ra Tiểu Mẫn thích Bành Yên!

Bọn họ chắc chắn là cùng một giuộc, không biết ai ném một chai nước khoáng trên đường, Tào Diệp đá mạnh một phát, chai nước khoáng bị đá lên rất cao, rơi về mặt đất, vô lực nảy hai lần. Cậu lấy điện thoại ra gọi điện cho Lê Du, trong ống nghe vang lên tiếng “tút tut” một lúc lâu mới bắt máy, đầu bên kia truyền đến tiếng trình diễn nhạc cụ phương Tây.

“Alo Tiểu Diệp?” Lê Du nói trong điện thoại.

“Mẹ ơi, mẹ đang làm gì đó?” Vừa nghe được giọng Lê Du, Tào Diệp đã không kìm được hơi muốn khóc, tủi thân, toàn những chuyện gì đâu...

“Buổi tối có buổi biểu diễn, mẹ đang tập luyện với dàn nhạc, đến đoàn phim gặp bố chưa?”

“Chưa ạ...”

“Sao vẫn chưa gặp? Không phải con nói lần này trở về muốn học làm phim với bố sao?”

Tào Diệp không nói gì, cậu không biết nên tiếp lời thế nào.

Lê Du cười bảo: “À mẹ biết rồi, anh ấy lại bận không quan tâm đến con đúng không? Vậy chú Trịnh Dân đâu? Con học thêm vài thứ với cậu ta cũng được mà, sau này nếu con muốn làm phim thì bây giờ phải học đoàn phim nhiều vào, cho dù nói thế nào ekip của bố con cũng là đoàn phim giỏi nhất cả Trung Quốc...” Nhưng con nhìn thấy bố con và chú Dân... Nói không nên lời, khó mà mở miệng, chuyện này nói thế nào?

Chuyện mà cậu nhìn thấy cũng muốn nói, nói cho mẹ Lê Du của cậu nghe sẽ thế nào?

Đệt.

Phiền!

“Con biết rồi ạ.” Tào Diệp đè nén bức bối trong lòng, cố gắng để cho giọng mình nghe vào bình thường hơn.

Sau khi gọi xong cuộc điện thoại này, cậu càng không biết phải làm sao.

Chuyện này nhất định phải nói cho mẹ cậu biết, nhưng rốt cuộc phải mở lời như thế nào?

Cúp điện thoại, Tào Diệp ngồi xồm dựa vào một cái cây, ngây người nhìn xe cộ qua lại trên đường.

Hoang mang lo sợ.

Nhớ lại hôm qua, giống như chính mắt nhìn thấy sự sụp đổ của một vị thần.

Gạch ngói vỡ vụn mà nặng nề đập xuống đỉnh đầu, rợp trời kín đất, sắp đập vỡ cậu rồi...

Thoát vai là chuyện chỉ trong chớp mắt, nhưng nhập vai lại rất khó.

“Không được.”

“Cảm xúc không đúng.”

“Làm lại.”

“Làm lại.”

“Làm lại.”

“Làm sao? Trạng thái của cậu không đúng, nghỉ ba ngày đã ngốc rồi phải không?” Quay đến lần thứ sáu, Tào Tu Viễn ném kịch bản đi hất tay sang bên với Lương Tư Triết, “Cậu sang bên cạnh suy nghĩ một lát.”

Lương Tư Triết ra khỏi ống kính, đến bên cạnh cầm lấy kịch bản.

Tào Tu Viễn nói không sai, anh không nhập vai, một diễn viên mới chẳng có chút kỹ năng diễn xuất nào như anh, nếu không nhập vai sẽ không diễn tốt.

Lương Tư Triết đi đến cái ghế bên cạnh, quạt điện nhỏ không bị lấy đi, anh cầm kịch bản, đi vài bước về phía mặt bên khu tập thể.

Dưới cây trống không, Tào Diệp không ở đây, lúc này mặt trời đã dịu bớt, thời gian mặt trời lặn, bóng cây bị kéo rất dài.

Lương Tư Triết quay đầu nhìn, vẫy tay gọi trợ lý, trợ lý chạy bước nhỏ tới rất nhanh, đưa cho anh một chai nước.

“Bạn của em đi đâu rồi?” Lương Tư Triết vặn nắp chai ra, ngửa đầu uống mấy ngụm, hầu kết trượt lên xuống.

“Đi lâu rồi, chị mua nước và kem xong, trở về đã không thấy cậu ấy đâu.”

“Ừm.” Lương Tư Triết giơ tay lau miệng một cái, nhíu mày nghĩ rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Kem đặt trên ghế đã tan thành nước, thấm ướt cốc giấy, chạm vào hơi dính, nước ngọt ướp lạnh cũng mất một chút hơi lạnh, thậm chí bị phơi nắng hơi nóng lên.

-- Đột nhiên đến rồi lại đột nhiên rời đi, tìm mình có chuyện gì ư?

Lương Tư Triết đang nghĩ ngợi, bỗng chú ý đến Trịnh Dân đi đến sau máy quan sát, biểu cảm nghiêm túc gọi một tiếng “Anh Viễn”, âm lượng giảm đi, Lương Tư Triết chỉ có thể nghe rõ hai chữ “Tào Diệp” anh ta nói mở đầu.

Một lát sau, Tào Tu Viễn cau mày nói: “Tôi tìm nó nói chuyện gì? Chuyện của người lớn, một đứa con nít như nó thì biết gì.” Hình như Trịnh Dân còn muốn nói gì nữa, Tào Tu Viễn đã ngắt lời

anh ta, “Đừng nói nữa, phim trường không nói việc tư.”  
Trịnh Dân xử lý tất cả sự cố đột phát ở phim trường đều bình tĩnh tỉnh táo, nhưng bây giờ trông có vẻ tâm sự nặng nề, thật sự hơi khác thường, Lương Tư Triết cúp mắt suy nghĩ, chẳng lẽ Tào Diệp và Tào Tu Viễn lại xung đột? Cũng thật kỳ lạ, mỗi lần hai cha con này có xung đột, người sốt ruột ngược lại là Trịnh Dân. Lương Tư Triết đi tới chỗ nghỉ ngơi lấy điện thoại, gọi cho Tào Diệp, Tào Diệp không nghe máy, anh lại gọi, Tào Diệp cúp máy rồi.  
Có người đến giục anh: “Đạo diễn Tào hỏi cậu chuẩn bị thế nào?”  
“Vẫn chưa xong, sắp rồi.” Lương Tư Triết đáp.

Quay mãi đến khi trời tối, cảnh dài lên cầu thang cũng không quay tốt.  
Tào Tu Viễn nói rằng trạng thái của anh không đúng, trên thực tế anh cũng không nhập vai, anh vẫn luôn lo lắng Tào Diệp sẽ xảy ra chuyện.  
Buổi tối trở về khách sạn, anh lại gọi điện thoại cho Tào Diệp, lần này điện thoại kết nối, nhưng đầu bên kia không phải giọng Tào Diệp, nếu như nhớ không lầm, chắc là giọng của Lâm Ngạn.  
“Nó ngủ rồi, à... ban ngày đến tìm cậu, nó không sao, thì nhớ cậu chứ sao.” Lâm Ngạn ở đầu kia điện thoại nói một cách không đúng đắn.  
Giọng Lâm Ngạn rất ngứa đòn, Lương Tư Triết lười nói nhảm thêm với hắn, hỏi tình hình của Tào Diệp vài câu rồi cúp máy.  
Lần trước xảy ra xung đột là vì Tào Diệp đến quán bar, lần này là vì sao, chẳng lẽ Tào Diệp lại đến quán bar? Nếu ở cùng Lâm Ngạn chắc không tránh được, đứa trẻ này... Lần trước còn nói không làm bạn với Lâm Ngạn nữa mà?  
Sau đó Lương Tư Triết không gặp lại Tào Diệp nữa, một khi nhập vai anh rất khó phân rõ mình là Tiểu Mẫn hay là Lương Tư Triết.

Ba tháng cuối cùng đều tốn thời gian cho hai mươi mấy phút cao trào kia, cảm xúc đè nén tích lũy lại đạt đến điểm giới hạn bùng nổ.

Cảm giác nhập vai như thể đuối nước, ngày nào cũng đắm chìm trong cảm xúc bị đè nén, khiến anh cảm thấy khó thở, rất đau đớn.

Sau ba tháng, “Mười ba ngày” chính thức đóng máy, buổi tối đóng máy Lương Tư Triết lại gọi một cuộc điện thoại cho Tào Diệp, anh muốn gặp Tào Diệp, Tào Diệp không về được cũng không sao, anh lấy được cát-sê rồi, có thể ra nước ngoài tìm cậu.

Cách duy nhất anh nghĩ đến để mau chóng thoát khỏi Tiểu Mẫn đó là gặp Tào Diệp.

Nhưng Tào Diệp không nghe máy, bắt đầu từ cuộc điện thoại kia, Lương Tư Triết bỗng nhận ra hình như Tào Diệp đang cố tình trốn mình.

Nhưng anh không nghĩ ra lý do, chẳng lẽ hôm đó quay phim để cậu chủ nhỏ đợi lâu quá dưới nắng, nên cậu không vui? Hay là Tào Diệp và Tào Tu Viễn có mâu thuẫn, anh không dỗ cậu ngay lập tức, cậu lại có tâm trạng?

Nhưng suy đoán thế nào cũng không có cách, anh không liên lạc được với Tào Diệp, cũng không tìm được cậu, chỉ có thể mặc cho bản thân nhập vai thoát vai chốc thì tỉnh táo chốc thì hồ đồ, mỗi ngày sống trong cảm xúc ngọt ngào như đuối nước.

Sau đó anh yêu đương với Hồ Vũ Tư một khoảng thời gian, mới đầu anh nghĩ rằng mình thật sự say đắm Hồ Vũ Tư, giống như Tiểu Mẫn say đắm Bành Yên vậy.

Nhưng sau khi ở bên nhau, anh mới phát hiện ra rằng Hồ Vũ Tư và Bành Yên là hai người hoàn toàn khác biệt, anh cũng không phải Tiểu Mẫn.

Phim là giả, nhân vật là giả, sự say đắm của anh với Hồ Vũ Tư cũng là giả.

Cứ như vậy chậm rãi thoát vai, không có Tào Diệp anh cũng có thể thoát vai, thời gian dài hay ngắn mà thôi.

Mối quan hệ này kéo dài ba tháng, cuối cùng không ai nói chia tay với anh, Hồ Vũ Tư nhận một bộ phim mới, họ không còn liên lạc với nhau nữa, cứ thế kết thúc.

Sau đó, Lương Tư Triết và Tào Diệp đã gặp lại nhau, tại lễ trao giải Kim Tượng.

Đăng ký tham gia giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của giải Kim Tượng là Tào Tu Viễn quyết định, tiệc đóng máy tối đó, Trịnh Dân ngồi ở ghế phụ lái, quay đầu hỏi ý kiến của Tào Tu Viễn, hỏi y là muốn đăng ký giải Diễn viên mới xuất sắc nhất hay là Nam diễn viên chính xuất sắc nhất cho Lương Tư Triết.

Tào Tu Viễn uống chút rượu, ngồi ở ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ ném mấy chữ cho anh ta: “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.”

Theo lý thuyết người mới giống như Lương Tư Triết đăng ký giải Diễn viên mới xuất sắc nhất sẽ ổn hơn, nhưng nếu Tào Tu Viễn đã lên tiếng, người khác đương nhiên không có dị nghị, chuyện liên quan đến phim, mọi người nhất trí tin tưởng Tào Tu Viễn một cách lạ thường.

Những chuyện ngoài phim đều do Trịnh Dân xử lý, ngay cả âu phục của Lương Tư Triết cũng là anh ta chuẩn bị, tây trang đen viền trắng, phối hợp với cà vạt sọc nghiêng, trang trọng lại không lộ vẻ quá già dặn.

Trịnh Dân mang tin tức lọt vào danh sách và âu phục đến cho Lương Tư Triết, “Hôm trao giải mặc bộ này đi,” lại quan sát anh, “Tóc cũng dài rồi, buộc lại đi, trường hợp này không cần phải che sự sắc bén của mình.”

Lương Tư Triết đáp lời, mặc dù anh cũng không cảm thấy mình có thể lên sân khấu nhận giải, trong hơn một năm quay “Mười ba ngày”, hơn phân nửa thời gian anh không biết mình đang diễn cái gì.

Nhưng sau đó, đề nghị Trịnh Dân đưa ra là đúng.

“Mười ba ngày” giành giải trước khi ra rạp, trước đó ngoại trừ tám ảnh mờ do paparazzi chụp lén từ xa, không ai có thể từ cách thức khác hiểu được lần này Tào Tu Viễn nâng đỡ được một người mới như thế nào, các diễn đàn suy đoán liên tục, tin tức ngầm lưu truyền mỗi ngày, truyền thông và quần chúng đều tràn ngập tò mò về người mới này.

Mà sau đêm đó, ảnh đế trẻ tuổi Lương Tư Triết mặc âu phục,



buộc tóc dài, trông sắc bén và nổi loạn, cảnh anh đứng trên sân khấu cầm cúp và phát biểu dưới ánh đèn đã chiếm cứ trang đầu truyền thông vào sáng hôm sau, khiến cho tất cả mọi người đều khắc sâu ấn tượng.

## Chương 73: Quá Khứ 3

### DTV-EBOOK

Thật ra đến lễ trao giải Kim Tượng là ý kiến của Lâm Ngạn, đầu tháng ba hẳn cố ý đến Los Angeles tìm Tào Diệp.

Lúc ấy Tào Diệp đang đánh bóng rổ với một nhóm học sinh trên bãi tập của trường cấp ba, lúc đang chuyển bóng phá vòng vây, bên tai bỗng vang lên một giọng Bắc Kinh chính gốc: “Diệp Tử, chặn bóng hẳn đi!” Cậu ngẩng đầu lên nhìn, Lâm Ngạn đứng bên ngoài lưới sắt, vô cùng hăng hái cổ vũ cho cậu.

Thoáng mắt tập trung, bóng trong tay đã bị cướp đi, Tào Diệp cúi nhỏ một câu, ra khỏi sân đi về phía Lâm Ngạn, giơ tay lau giọt mồ hôi ở cằm đang nhỏ giọt xuống, cậu hỏi: “Sao anh tới đây?”

“Ồ, có cơ bụng rồi này.” Lâm Ngạn huýt sáo với cậu.

“Vốn đã có rồi,” Tào Diệp đi đến trạm bán đồ bên cạnh sân bóng rổ mua nước ngọt ướp lạnh, trả tiền xong quay đầu nhìn Lâm Ngạn, “Đến tìm em có chuyện gì?”

“Rủ mày đến lễ trao giải Kim Tượng chứ gì,” Lâm Ngạn nhận lấy nước ngọt cậu đưa tới, “Anh nói này, bé người đẹp của mày trâu vãi, thế mà lọt vào danh sách nam diễn viên chính xuất sắc nhất, anh không thể đến cổ vũ cùng mày?”

Tào Diệp ngửa đầu uống mấy ngụm nước, để chai xuống khẽ xùy một tiếng: “Thôi đi, rõ ràng là bản thân anh muốn nhìn xem anh ấy trông như thế nào.”

Lâm Ngạn không phủ nhận cách nói này của cậu, ôm lấy bả vai Tào Diệp, cầm hai lá thư mời tham dự trong tay lắc trước mặt cậu: “Mày chỉ cần nói có đi hay không.”

“Không muốn đi.” Tào Diệp giơ tay nhắc cánh tay hẳn ra khỏi vai mình, đi nhanh mấy bước.

Hơn nửa năm trôi qua, bây giờ cậu nhìn thấy Lâm Ngạn không muốn hôn nữa, nhưng nghĩ rằng Lâm Ngạn có thể ôm suy nghĩ nào đó với Lương Tư Triết, cậu vẫn cảm thấy không thoải mái.

Nếu không phải sau khi chuyện xảy ra Lâm Ngạn thường xuyên mặt dày sấn lại tìm cậu chơi, đoán chừng bây giờ họ đã cắt đứt quan hệ, có một dạo cậu không muốn để ý đến ai cả, chỉ muốn ở một mình.

“Mày nói đi?” Lâm Ngạn đuổi theo, “Mày không đến thì anh đến một mình, tìm người giúp đỡ giới thiệu gặp bé người đẹp còn không dễ dàng?”

Tào Diệp nghiêng mặt sang liếc hắt một cái, cau mày lại nói: “Anh đừng chọc anh ấy.”

“Không mượn mày xen vào,” Lâm Ngạn quay đầu đi ngược hướng về phía cổng trường, vẫn không quên cầm thư mời kích thích cậu, “Anh đi nhé, lần trước thấy đám chó săn chụp lén bé người đẹp, đúng là đẹp thật.”

“Anh có bị điên không hả Lâm Ngạn?!” Tào Diệp quay đầu đuổi theo, muốn giành lấy vé từ trong tay Lâm Ngạn, nhưng Lâm Ngạn thấy tình hình không ổn đã co cẳng chạy.

Một trước một sau, một người chạy như điên, một người đuổi như điên, chạy ra khỏi cổng trường rất xa mới dừng lại.

Lâm Ngạn bị cậu đuổi tới mức chạy không nổi nữa, thở hồng hộc dừng lại đi vài bước: “Được rồi được rồi, anh lừa mày mày còn tưởng thật? Bé người đẹp của mày yêu đương với Hồ Vũ Tư đấy, mày không biết?”

Tào Diệp vốn định đuổi theo cướp thư mời trong tay hắn, nhưng nghe vậy lại không tiếp tục tới gần giành giật nữa, cũng chạy chậm lại, thở phì phò hỏi hắn: “Chuyện lúc nào?”

“Thì quay phim rồi thông đồng với nhau thôi, Lương Tư Triết, tên này đúng không? Diễm phúc không cạn đâu, đáng người của Hồ Vũ Tư là báu vật đó! Mày thật sự không biết?”

“Sao em biết được.” Tào Diệp nói.

Từ sau khi đến đoàn phim vào mùa hè năm ngoái, cậu không

liên lạc với Lương Tư Triết nữa.

Mới đầu cảm thấy anh cùng một phe với hai người kia, nhưng về sau bình tĩnh lại, lại cảm thấy Lương Tư Triết cũng có khả năng không biết quan hệ giữa Tào Tu Viễn và Trịnh Dân.

Trước kia mình thân thiết với Trịnh Dân như thế cũng không nghĩ đến phương diện đó, có lẽ anh cũng giống như cậu. Nhưng mỗi lần vừa nghĩ đến Lương Tư Triết vẫn hơi phiền lòng, ngay cả bản thân Tào Diệp cũng cảm thấy khó hiểu, ngẫm lại có lẽ vẫn hơi để ý Lương Tư Triết quá thân thiết với hai người kia, đến mức cậu không thể kiềm chế giận lây sang anh. Nhưng bây giờ nghe được tin tức Lương Tư Triết yêu đương từ miệng Lâm Ngạn, Tào Diệp ngẩn người, nhất thời cảm thấy tâm trạng phức tạp.

Lương Tư Triết yêu đương rồi? Cùng với Hồ Vũ Tư đóng vai Bành Yên? Sao anh ấy không nhắc chuyện này với mình?

Chẳng lẽ cuộc điện thoại cậu không nhận hơn nửa năm trước, Lương Tư Triết gọi đến để nói chuyện này với cậu?

Cậu biết Hồ Vũ Tư, người có thể được chọn đóng vai Bành Yên, đương nhiên phải có cả sắc đẹp và duyên dáng, nhưng không phải cô ấy lớn hơn Lương Tư Triết mấy tuổi sao?

Lại bắt đầu phiền lòng, rõ ràng không nghĩ đến Tào Tu Viễn và Trịnh Dân, tại sao chỉ nghĩ đến Lương Tư Triết cũng phiền lòng?

“Nghĩ gì vậy?” Lâm Ngạn lại gần hỏi.

“Nghĩ gì chứ?” Tào Diệp liếc hẩn một cái, “Trai tài gái sắc, ngọc bích hợp thành đôi.”

“Chắc chắc.” Lâm Ngạn cười lắc đầu, lại hỏi, “Vậy cho một lời xác định đi, có đến lễ trao giải nữa không?”

“Đến.” Tào Diệp đáp.

Cậu về ký túc xá trường tắm rửa một cái, thay quần áo khác, sau đó cúp học đi máy bay mười ba tiếng với Lâm Ngạn, từ Los Angeles bay đến Hồng Kông.

Lúc máy bay cất cánh phát ra tiếng nổ rất lớn, Lâm Ngạn ngoái đầu lại nhỏ giọng hỏi cậu: “Bố mẹ mày ly hôn thật à?”

“Ừm.” Tào Diệp lên tiếng.

Có lẽ giới giải trí chia chia hợp hợp quá đổi bình thường, Lâm Ngạn thậm chí không hỏi lý do, chỉ giơ tay vỗ cánh tay Tào Diệp, không nói gì thêm.

Máy bay lên không trung, không có tầng mây che chắn, ánh nắng trở nên cực kỳ chói mắt.

Tào Diệp kéo tấm che nắng xuống, ngả người dựa vào lưng ghế nhắm mắt lại.

Thật ra cậu cũng không biết Tào Tu Viễn và Lê Du ly hôn khi nào, tại sao chia tay.

Chỉ là sau khi cậu nói chuyện kia với Lê Du, mấy tháng sau trong nhà thường xuyên có một chú đến làm khách, là cộng sự của mẹ cậu, chỉ huy dàn nhạc trẻ tuổi, tính tình rất hiền lành, đối xử với Tào Diệp cũng tốt, Tào Diệp đoán có lẽ là bạn trai của mẹ cậu. Hơn nửa năm trước tận mắt nhìn thấy cảnh kia đã từng khiến cậu đêm không thể say giấc.

Lúc đó cậu muốn nói thật với Lê Du, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào, không thể trực tiếp nói với Lê Du, nói rằng cậu tận mắt cắt ngang chuyện giường chiếu của bố cậu và người chú cậu vẫn luôn rất tin tưởng.

Tác động của chuyện này quá mạnh, cậu phải hòa hoãn ở giữa để giảm thiểu thiệt hại mà chuyện này gây ra cho mẹ Lê Du của cậu xuống mức thấp nhất.

Cậu phải tiếp tục gánh vác chuyện này.

Cậu trần trọc mấy đêm, cân nhắc từng câu từng chữ, buổi sáng vài ngày sau viết một tờ giấy để lại cho Lê Du:

“Mẹ ơi, con phát hiện bố con ở cùng người khác, con nghĩ mẹ cũng có thể ở cùng chú khác.”

Cậu không nhắc đến Trịnh Dân, không nhắc đến người đồng tính, cũng không nhắc đến cảnh tượng tận mắt cắt ngang đã khiến cậu buồn nôn.

Nói chung bởi vì cậu biểu hiện quá mức bình tĩnh và hiểu

chuyện, ngày hôm sau Lê Du cũng để lại cho cậu một tờ giấy, nói rằng “Cảm ơn Tiểu Diệp”.

Thế là chuyện này cứ thế trôi qua một cách bình tĩnh không sóng gió.

Đến lễ trao giải sẽ gặp phải Tào Tu Viễn và Trịnh Dân à? Tào Diệp nhắm mắt, vừa nghĩ đến hai người họ, cảm giác như nghẹn ở cổ họng lại nổi lên, đã trôi qua lâu như vậy, cậu vẫn không thể quên được hình ảnh kia, nhớ đến là y như rằng lại buồn nôn. Không muốn đến lễ trao giải, không muốn nhìn thấy Tào Tu Viễn và Trịnh Dân.

Nhưng cậu và Lương Tư Triết đã hẹn “Gặp nhau ở lễ trao giải”, giao ước này là cậu đơn phương đưa ra, bây giờ lại đơn phương hủy hẹn, chuyện này làm vậy có phần không khéo léo cho lắm.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, Lương Tư Triết có nhớ lời hẹn này hay không cũng không chắc...

Đến Hồng Kông, Tào Diệp mới phát hiện ra tất cả bạn bè của cậu đã đến.

Lâm Ngạn khoác vai cậu, xòe tay với Trì Minh Nghiêu và Đại Bạch: “Tao đã nói nó nhất định sẽ đến, thua rồi đưa tiền đê.”

“Mày nói mày không đến kia mà!” Đại Bạch cong ngón tay, là bộ muốn gõ trán Tào Diệp, bị Tào Diệp nghiêng đầu tránh khỏi.

“Mày cũng nói như thế với tao.” Trì Minh Nghiêu hơi khó chịu nhìn cậu.

“Bảo sao mấy người ai cũng quan tâm tôi có đến hay không, hóa ra là lấy tôi đánh cược!” Tào Diệp lại một lần nữa lấy cánh tay Lâm Ngạn khoác lên vai mình ra, “Tiền thắng được chia em một nửa.”

“Vé máy bay anh đến Los Angeles tìm mày đã đủ một nửa rồi,” Lâm Ngạn từ chối nói, “Mày nghĩ rằng chúng nó có thể cho anh một khoản tiền to chắc!”

Mấy người nửa năm không gặp nhau, vả lại bên cạnh không có người lớn trông coi nên xả hết nắc, tụ tập trong phòng khách sạn cùng nhau chơi thâu đêm, vang đỏ rượu đế mở mấy chai,

cuối cùng ngón ngang lộn xộn ngủ đầy đất.

Đến ngày hôm sau tỉnh dậy, TV vẫn mở, trên màn hình thảm đỏ đã đi được hơn phân nửa, mấy người vội vàng cuống cuống đứng lên rửa mặt.

Tào Diệp tắm xong đánh răng trong phòng vệ sinh ở phòng ngủ, Lâm Ngạn ngoài phòng khách lớn tiếng gọi: “Diệp Tử xem TV, bé người đẹp ra đi thảm đỏ rồi!”

Miệng Tào Diệp toàn là bọt, dùng tay vốc nước xoa qua loa rồi để trần thân trên đi đến phòng khách.

Đoàn phim “Mười ba ngày” cùng đi thảm đỏ, lúc Tào Diệp đi ra, Tào Tu Viễn đang nhận lấy micro, dẫn chương trình mời y giới thiệu Lương Tư Triết cho mọi người, Tào Tu Viễn chỉ nói một câu: “Không cần giới thiệu, qua đêm nay mọi người đều sẽ biết cậu ấy.”

Lời này giống như đang báo trước sau đêm nay Lương Tư Triết sẽ nghênh đón con đường huy hoàng lộng lẫy làm sao.

Lời này nói hơi khoa trương, nhưng y là Tào Tu Viễn, lời y nói không ai dám bác bỏ ngay trước mặt.

Mặt người dạ thú.

Tào Diệp nhủ thầm trong lòng.

Cậu nhìn thấy Lương Tư Triết đứng bên cạnh Tào Tu Viễn, tóc anh buộc lại, mặc âu phục, thon dài rắn rỏi, trông lộ hết ra sự sắc bén.

Chỉ đứng ở đó đã khiến lời nói vừa rồi của Tào Tu Viễn có vẻ rất thuyết phục.

Lâm Ngạn huýt sáo: “Ồ, surprise! Đúng là đẹp hơn Chương Minh Hàm nhiều.” Lại xoay người sang nói móc Trì Minh Nghiêu, “Mày còn nói ánh mắt Diệp Tử có vấn đề!”

“Hiếm khi bình thường một lần.” Trì Minh Nghiêu nói.

Tào Diệp “hứ” một tiếng, thầm nghĩ tôi đã nói anh ấy đẹp mà, trước đó mấy người còn không tin.

“Đẹp thật, nhưng Lâm Ngạn mày cứ nói gì mà bé người đẹp, tao tưởng là kiểu yếu đuối ấy chứ... Người này trông có vẻ hơn lớn

Diệp Tử nhĩ?” Đại Bạch quay đầu hỏi Tào Diệp, “Lớn hơn mày mấy tuổi hả Diệp Tử?”

“Hai tuổi.” Tào Diệp đáp.

“Lớn hơn nhiều đấy,” Đại Bạch liếc Tào Diệp một cái, “Diệp Tử cơ bụng của mày được đó!” Quay đầu cười nói với Lâm Ngạn, “Câu kia nói thế nào? Nhà có thiếu niên sắp trưởng thành.” Hắn ta và Lâm Ngạn đều lớn hơn Tào Diệp ba tuổi, nhìn Tào Diệp giống như nhìn em trai ruột vậy.

Lúc đến hiện trường lễ trao giải, đường vào đã đóng, mấy người lượn quanh một lúc lâu bảo vệ cũng không chịu cho qua.

Lâm Ngạn bảo Tào Diệp gọi điện cho Lương Tư Triết đi ra đón mấy người họ vào, Tào Diệp nói gì cũng không chịu.

Nói đùa, nam diễn viên chính xuất sắc nhất vẫn chưa trao giải, lúc này sao cậu có thể gọi Lương Tư Triết đi ra?

Trì Minh Nghiêu đành phải kiên trì gọi điện cho anh cả của cậu ta là Trì Minh Khải.

Bên kia đang nói điện thoại, điện thoại Tào Diệp cầm trong tay rung lên, cậu cúi đầu nhìn, Lương Tư Triết gửi đến một tin nhắn: “Đang ở hiện trường à?”

Trả lời thế nào được? Tào Diệp nhìn chằm chằm mấy chữ kia nghĩ, đang ở hiện trường, nhưng lại không ở hiện trường, đến muộn bị chặn bên ngoài hiện trường, mất mặt...

Cậu cúi đầu nhập mấy chữ trong khung tin nhắn, rồi xóa hết đi, lại nhập mấy chữ, lại xóa đi, đến khi Trì Minh Khải đi ra đón họ, Tào Diệp vẫn chưa gửi tin nhắn này đi.

Trì Minh Khải dẫn theo người của ban tổ chức đi ra, xụ mặt mắng họ một trận, cuối cùng vẫn dẫn họ đi vào.

Chỗ ngồi sắp xếp hơi gần phía trước, tùy tiện chui vào sợ nhiễu loạn trật tự cho nên họ đứng ở phía sau nhìn phần lễ trao giải. Lúc tìm được vị trí đứng khách mời trao giải đã nói xong, trên màn hình bắt đầu chiếu ứng cử viên trong danh sách Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.



Lương Tư Triết xuất hiện ở vị trí thứ tư, trên màn hình hiện lên cảnh của anh trong “Mười ba ngày”, im lặng xách theo thùng nước thêm nước nóng cho khách, trúc trắc học theo Bành Yên hút thuốc, cẩn thận nhảy nhót lên cầu thang... Tất cả đều là tình tiết trong kịch bản họ từng thảo luận.

Lương Tư Triết đoạt giải chắc chắn là ngựa ô(1) bất ngờ của giải Kim Tượng lần này, lúc khách mời trao giải đọc ba chữ “Lương Tư Triết”, cả khán phòng đều quay đầu nhìn về phía thiếu niên lạ lẫm mà chói mắt này.

(1) ngựa ô – dark horse: là một người hoặc điều ít được biết đến trước đây nổi lên trong một tình huống, đặc biệt là trong một cuộc thi liên quan đến nhiều đối thủ

Tào Diệp đứng ở phía sau, nhìn Lương Tư Triết đứng lên lần lượt ôm thành viên chủ yếu của đoàn phim, đầu tiên là Tào Tu Viễn rồi Trịnh Dân, lại đến Hồ Vũ Tư và Lưu Nguyên.

Cuối cùng anh chen qua đám người, xuyên qua lối đi, bước lên sân khấu trao giải.

Ánh đèn sân khấu tối lại, chỉ để lại một chùm sáng chiếu lên người Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết nhận cúp, hơi cúi người trước micro, nói một chuỗi danh sách cảm ơn rất dài, bắt đầu từ Tào Tu Viễn và Trịnh Dân, còn có phó đạo diễn, quay phim, chỉ đạo ánh sáng, stylist... Cuối cùng kết thúc bằng một câu “Cảm ơn mỗi một nhân viên công tác của đoàn phim”.

Ngay khi dưới khán đài đều cho rằng danh sách cảm ơn dài ngoằng này cuối cùng được anh nói xong, lúc chuẩn bị vỗ tay lại không ngờ anh còn có lời muốn nói.

“Ngoài ra,” Lương Tư Triết dừng một lát, toàn bộ khán phòng đều theo anh dừng lại ở khoảnh khắc định vỗ tay.

Họ kiên nhẫn chờ anh nói xong câu cuối cùng, đây là thời khắc cực kỳ quan trọng trong cuộc đời anh, anh đáng được tất cả kiên nhẫn chờ đợi.

Một giây, hai giây.

Thiếu niên tóc dài hiên ngang không hề gò bó nhìn xuống dưới

sân khấu, ánh đèn phản chiếu mặt mày anh đẹp đẽ và dịu dàng. Chính giữa sân khấu và hàng ghế sau có một khoảng cách khá xa, xa đến mức Tào Diệp không nhìn rõ mặt của Lương Tư Triết, nhưng chớp mắt kia cậu lại cảm thấy họ đang nhìn nhau.

Lương Tư Triết lên tiếng, giọng nói hơi trầm được micro khuếch tán đến mỗi một góc của lễ trao giải lớn:

“Ngoài ra, cảm ơn Tiểu Mẫn, cậu vĩnh viễn là thiếu niên tốt đẹp nhất.”

Phần kết này ngoài dự đoán, không ai ngờ được cuối cùng Lương Tư Triết lại cảm ơn nhân vật anh sắm vai ở trong phim. Khán giả ngẩn ra một lát, ngay sau đó là tràng pháo tay như sấm rền.

## Chương 74: Quá Khứ 4

### DTV-EBOOK

Đêm đó Lương Tư Triết lên sân khấu nhận giải hai lần.  
Một lần là Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, một lần nữa là Phim xuất sắc nhất.

Sau khi trao giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất xong, Lương Tư Triết cầm cúp xuống sân khấu, người ở mấy hàng ghế trước và sau chỗ ngồi của anh đều bắt tay với anh.

Sau đó lại trao mấy giải thưởng, giải Phim xuất sắc nhất xếp thứ ba từ dưới lên, tên phim “Mười ba ngày” vừa công bố, tiếng vỗ tay dưới sân khấu liền vang lên như tiếng sấm, trong đó xen lẫn tiếng reo hò và tiếng huýt sáo.

Tào Tu Viễn ba mươi chín tuổi đã giành được giải thưởng Phim xuất sắc nhất thứ ba trong cuộc đời y, lại đưa một thiếu niên không hề có kinh nghiệm diễn xuất nào lên vị trí ảnh đế, được mọi người gán cho danh hiệu đạo diễn thiên tài như chuyện đương nhiên.

Tiếng vỗ tay kéo dài không dứt, Tào Tu Viễn dẫn theo thành viên chủ yếu của đoàn phim lên sân khấu, hơn ba mươi người chiếm trọn hai hàng, Tào Tu Viễn đứng ở chính giữa đằng sau micro, Lương Tư Triết và Trịnh Dần đứng ở hai bên.

Tiếng vỗ tay xung quanh lớp này áp đảo lớp kia, Lâm Ngạn và Đại Bạch cũng đang vỗ tay, Tào Diệp nghĩ có lẽ mình là người bình tĩnh nhất ở khán phòng.

Ra vẻ đạo mạo.

Cậu lạnh lùng nhìn Tào Tu Viễn trên sân khấu.

Trông Tào Tu Viễn có vẻ rất vui, sau khi nhận cúp y nói vào micro rằng Lương Tư Triết sẽ là diễn viên gây ấn tượng nhất với mọi người trên màn bạc trong mười năm tới.

Sau khi y phát biểu cảm nghĩ nhận được giải, người dẫn chương trình đứng phía bên sân khấu nói đạo diễn Tào có muốn ôm ảnh đế đêm nay một cái không, để các nhà truyền thông dưới sân khấu chụp một tấm ảnh cho trang đầu ngày mai?

Có lẽ tâm trạng của Tào Tu Viễn rất tốt nên hiếm khi phối hợp với yêu cầu do người dẫn chương trình đưa ra, quay người ôm Lương Tư Triết, đồng thời dùng lực một tay ôm Lương Tư Triết lên khỏi mặt đất, lại nhanh chóng thả anh xuống.

Khoảnh khắc này đèn flash điên cuồng nhấp nháy, tiếng màn trập tách tách bị chìm ngập trong tiếng vỗ tay và tiếng hét chói tai.

Sau khi kết thúc lễ trao giải, Lâm Ngạn dẫn nhóm người họ đến hậu trường.

Một đám người tụ tập ở hậu trường, truyền thông khiêng camera giơ micro phỏng vấn người đoạt giải đêm nay.

Vừa đi vào hậu trường, từ xa Tào Diệp đã nhìn thấy Lương Tư Triết như hạc giữa bầy gà bị truyền thông bao vây ở giữa.

Anh cầm ba cái cúp, giải thưởng Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, Phim xuất sắc nhất và Đạo diễn xuất sắc nhất đều được anh nâng trong ngực, sự yêu mến của toàn thế giới như thể cũng tập trung ở trên người anh.

Truyền thông tràn ngập tò mò với diễn viên mới chói mắt mới ra đời này, tất cả micro đều chen trước mặt anh, tranh nhau chen lấn đặt câu hỏi với Lương Tư Triết.

“Xin hỏi tại sao đạo diễn Tào Tu Viễn chọn cậu?”

“Trước đó cậu có nghĩ rằng sẽ giành được ảnh đế không?”

“Cậu có cảm nghĩ gì sau khi giành được ảnh đế?”

“Tại sao cuối cùng lại cảm ơn nhân vật Tiểu Mẫn?”

...

Đối mặt với truyền thông cùng nhau lên tiếng và vấn đề chen chúc mà đến, phản ứng của Lương Tư Triết còn ngây ngô, nhất thời không biết nên trả lời câu hỏi nào trước.

Ngước mắt lên, lướt qua đỉnh đầu của mấy hàng phóng viên trước mắt, anh nhìn thấy Tào Diệp, thiếu niên mặc áo sơ mi trắng không ăn nhập với người lớn mặc âu phục giày da ở xung

quanh.

Rất hiển nhiên, Tào Diệp cũng nhìn thấy anh.

Họ nhìn nhau một giây, sau đó Tào Diệp dời tầm mắt, quay sang nói chuyện với người bên cạnh cậu.

Lương Tư Triết chưa từng gặp bạn của cậu, không biết người đứng bên cạnh cậu là ai mà Tào Diệp thường xuyên nhắc đến. “Xin lỗi, tôi qua đó một chuyến.” Lương Tư Triết nghiêng người gạt lớp lớp vòng vây của truyền thông ra.

Đám phóng viên thấy anh muốn ra đi ra ngoài đều tự giác lùi sang bên cạnh một bước nhường đường cho anh, nhưng lại không có ý định bỏ qua cho anh, mà là đi theo Lương Tư Triết. Lương Tư Triết có phần không biết làm sao, vừa đi vừa nói: “Có thể đừng đi theo tôi không? Tôi chỉ đến gặp người bạn.”

“Bạn gì vậy?” Có phóng viên lăm chuyện hỏi, “Bạn bè rất quan trọng hả?”

“Không lẽ là bạn gái?” Một giọng nói khác chen vào.

Tào Diệp đang nói chuyện với Lâm Ngạn, Lâm Ngạn đung cánh tay của cậu, ra hiệu cho cậu nhìn đằng trước.

Tào Diệp quay đầu nhìn, Lương Tư Triết đi vài bước về phía cậu, nhưng có vẻ như không thoát được phóng viên bên cạnh, đành phải dừng lại đối phó truyền thông.

“Bé người đẹp đến tìm mày đây phỏng?” Lâm Ngạn nhìn về phía Lương Tư Triết, hỏi Tào Diệp.

“Em đâu biết.” Tào Diệp nói vậy, trong lòng lại rất rõ ràng, Lương Tư Triết đến tìm mình.

Cậu nghĩ nếu Lương Tư Triết đến tìm cậu, cậu nên nói một tiếng chúc mừng.

Nhường nhân vật Tiểu Mẫn cho Lương Tư Triết, là một quyết định chính xác nhất của cậu cho đến nay, nhưng cho dù không nhường, cuối cùng có lẽ Tào Tu Viễn cũng chọn Lương Tư Triết thôi.

Đặt con của mình ở bên cạnh, y làm thế nào yêu đương vụng trộm với nhà sản xuất hợp tác gần bó được nữa?

Bốn người đứng cùng nhau không lâu rồi tản ra.

Đại Bạch gặp bạn cũ, tìm một góc yên lặng nói chuyện phiếm, Lâm Ngạn trong nháy mắt câu được một khách mời nữ trao giải, chỉ một lát đã chọc người đối diện cười khanh khách không ngừng, Trì Minh Nghiêu thì bị Trì Minh Khải lôi đi dẫn cậu ta đến gặp tiền bối trong nghề.

Trong thời gian ngắn chỉ còn lại một mình Tào Diệp dựa vào cột đá, không có việc gì nhìn khắp nơi.

Liếc mắt qua, cậu nhìn thấy Tào Tu Viễn và Trịnh Dần đứng cạnh nhau tiếp nhận phỏng vấn, sao lúc nào họ cũng ở cùng nhau? Sợ người khác không biết hai người họ tình vững như vàng chắc?

Nhắm mắt làm ngơ, cậu đứng thẳng người, đi tìm Lâm Ngạn lấy chìa khóa xe, định bụng ngủ trong xe dưới bãi đậu xe ngầm một lát.

Lương Tư Triết đối phó mấy câu hỏi của các nhà truyền thông, đến khi quay đầu thì Tào Diệp đã không đứng ở chỗ cũ nữa.

Chỗ kia bây giờ không có ai.

Anh nhìn xung quanh một lần, có phóng viên tò mò hỏi anh đang tìm ai, có phải đang tìm đạo diễn Tào Tu Viễn không.

Lương Tư Triết không để ý tới mà đi về phía người vừa nãy nói chuyện với Tào Diệp, những phóng viên kia vẫn đi theo anh, bỏ cũng không xong.

Lâm Ngạn đang thân thiết nóng bỏng với ngôi sao nữ trước mặt, thấy Lương Tư Triết đi tới, hấn gơ tay chào anh: “Tìm Tào Diệp?”

“Cậu ấy đi đâu rồi?” Lương Tư Triết hỏi.

“Lên xe rồi, vừa hỏi tôi chìa khóa xe.”

Các nhà làm phim mất mát mà về lần lượt rời khỏi hiện trường, bãi đậu xe ngầm cũng không yên tĩnh mấy.

Tào Diệp ra khỏi thang máy, đi về phía xe đậu trước đó, nhưng lại phát hiện mình không tìm ra chỗ Lâm Ngạn dừng xe.

Đưa mắt nhìn đều là một loại xe con màu đen, cậu chỉ có thể tìm

từng cái dựa theo bảng số xe.

Cũng không biết có phải nhớ lầm vị trí hay không mà tìm cả buổi, tìm hoa cả mắt vẫn không tìm được xe của Lâm Ngạn.

Cậu gọi điện thoại cho Lâm Ngạn: “Anh đậu xe ở chỗ nào? Không phải hàng thứ tư gần cửa à, sao không tìm được... Hàng thứ năm? Em nhớ lầm rồi?”

Đang gọi điện thoại, sau lưng bỗng có người gọi cậu: “Tào Diệp.” Ánh đèn ở bãi đậu xe ngấm tù mù, cậu quay đầu lại, ảnh đế mới Lương Tư Triết đã đứng cách cậu mấy bước.

“Anh làm thế nào thoát khỏi những phóng viên kia?” Tào Diệp xoay người hỏi, cậu rất tò mò.

“Cậu đoán đi.” Lương Tư Triết đi về phía cậu, trong mắt đượm ý cười, nhưng anh cũng không có ý định để Tào Diệp đoán, chẳng mấy chốc đã công bố đáp án, “Tôi không đi thang máy, chạy xuống từ cầu thang bộ, chạy rất nhanh nên họ không đuổi kịp.” Nói xong, anh cũng đứng trước mặt Tào Diệp: “Cậu cao lên rồi Tào Diệp.”

“Chẳng phải anh cũng cao lên à?” Tào Diệp nhìn anh.

Cậu nhớ lần đầu tiên họ gặp nhau ở Lam Yến, Lương Tư Triết buộc tóc có vẻ không thay đổi nhiều so với lúc đó, nhưng khí chất lại chênh lệch quá nhiều, lúc ấy trầm mặc ít nói, bây giờ thì đầy tinh thần.

“Phải rồi,” Lương Tư Triết cười với cậu một tiếng, xòe một tay về phía Tào Diệp, “Cậu vẫn chưa chúc mừng tôi.”

Tào Diệp nhìn bàn tay kia, lưỡng lự một chớp mắt sau đó đuổi tay nắm lấy, cơ thể họ nghiêng về phía nhau, trong lúc bả vai chạm nhau Tào Diệp nói “Chúc mừng”, Lương Tư Triết trả lời một câu “Cảm ơn”.

Sau đó Tào Diệp nhanh chóng buông tay ra.

Kể từ sau khi cậu nhìn thấy cảnh Tào Tu Viễn và Trịnh Dân hơn nửa năm trước, bây giờ cậu hơi nhạy cảm khi tiếp xúc tay chân với người cùng giới tính.

Lương Tư Triết không mấy để ý, nhìn cậu hỏi: “Đêm nay có sắp

xếp gì không?”

“Không có sắp xếp gì.” Cậu vừa dứt lời, sau lưng có người hấp ta hấp tấp chạy tới: “Tư Triết!”

Lương Tư Triết quay đầu, người kia tới đây kéo cánh tay anh:

“Tìm được cậu rồi, sao cậu lại chạy xuống bãi đậu xe ngầm? Đạo diễn Tào đang tìm cậu đấy.”

“Lát nữa em sẽ lên.” Lương Tư Triết nói.

“Được được được, không cần đi lên, đi thẳng vào trong xe đi, lát nữa chúng ta cùng đi mở tiệc ăn mừng, đêm nay không thể thiếu cậu được.” Người kia nhìn Tào Diệp, “Đây là bạn cậu?”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng, lại quay đầu nhìn Tào Diệp: “Nếu không có sắp xếp gì, hay là cậu theo chúng tôi cùng đến ăn mừng nhé? Nửa năm nữa cậu sẽ tròn mười tám đúng không? Chúng ta đi uống rượu.”

Ánh mắt của anh dịu dàng đến mức khiến Tào Diệp không thể trực tiếp từ chối.

“À, lẽ ra đây là tiệc ăn mừng trong đoàn phim,” Người kia ở bên cạnh dường như hơi khó xử, “Nhưng nếu là bạn của Tư Triết, vậy đi cùng cũng được...”

Lương Tư Triết quay đầu nhìn người kia, nở nụ cười: “Anh Lỗi, cậu ấy không phải người ngoài, cậu ấy là Tào Diệp con trai của thầy Tào.”

Người kia đột nhiên nhận ra, lập tức thay đổi thái độ: “À, anh nói sao mà trông quen thế, còn tưởng là diễn viên mới nào chứ, hóa ra là Tiểu Diệp, thường xuyên nghe anh Dân nhắc đến cậu, vậy nên đi cùng, đều là người một nhà, đi thôi đi thôi.”

Không ngờ Tào Diệp lại lùi lại một bước như bị giẫm phải đuôi, miễn cưỡng cười nói: “Mọi người đi đi, tiệc ăn mừng mà, em cũng không có công lao gì, em không đi đâu.”

“Mượn danh nghĩa tiệc ăn mừng để uống rượu thôi,” Lương Tư Triết duỗi tay nắm cổ tay cậu, “Đi thôi, lát nữa cậu ngồi cùng bàn với tôi, còn có bố cậu và chú Dân, nếu như họ không cho cậu uống, tôi nói giúp cậu.”

“Thôi,” Tào Diệp tránh khỏi tay anh, “Em đã hẹn với bạn Lâm Ngạn rồi, tối nay cùng ra ngoài uống rượu, anh mau đi đi.” Cậu nói xong liếc mắt nhìn thấy Lâm Ngạn đang đi về phía này, giờ



cánh tay lên ra hiệu với hắn, “Anh Ngạn, ở đây.”

“Mày sao đấy, không tìm được xe...” Lâm Ngạn đến gần, nhìn thoáng qua Lương Tư Triết, “Ồ, hai người gặp nhau rồi.”

“Xe ở đâu? Anh dẫn em đi tìm đi,” Tào Diệp nói xong lại nhìn Lương Tư Triết nói, “Em thật sự không đi được, đêm nay muốn ra ngoài với bạn bè, nếu không anh đi cùng bọn em?” Hỏi xong chính cậu cũng cảm thấy hơi đối trá, Lương Tư Triết là nhân vật chính của đêm nay, sao có thể bỏ lại đoàn phim đi cùng mấy người họ?

Quả nhiên, Lương Tư Triết vẫn chưa lên tiếng, người bên cạnh kia lo lắng trước: “Chuyện này không thể được, Tư Triết đêm nay cậu nhất định phải đến tiệc ăn mừng, nếu không thì anh không có cách nào giải thích với đạo diễn Tào.”

Tào Diệp cũng không có ý định khiến Lương Tư Triết khó xử, cười một cái bảo: “VẬY... vậy em đi trước, các anh cũng nhanh đến tiệc ăn mừng đi.” Nói xong cậu túm cánh tay Lâm Ngạn, quay người đi.

“Chuyện gì thế này? Sao như mày đang tránh cậu ta vậy?” Lâm Ngạn quay đầu nhìn Lương Tư Triết vẫn đứng tại chỗ.

“Có hả? Em tránh gì cơ?” Tào Diệp phủ nhận nói.

“Nó tỏ tình với mày rồi?”

“Phản!”

Đêm đó sau khi trở về Tào Diệp đã hơi hối hận, ngay cả người không tinh ý như Lâm Ngạn cũng có thể nhìn ra mình đang tránh Lương Tư Triết, Lương Tư Triết tâm tư nhạy cảm, chẳng lẽ không nhận ra sự thay đổi trong thái độ của cậu.

Thật ra cậu cũng không muốn tránh Lương Tư Triết, chỉ là vừa nghe nói sẽ gặp Tào Tu Viễn và Trịnh Dân, nên trốn tránh theo bản năng.

Đúng vậy, Lương Tư Triết có gì phải tránh, sau khi “Mười ba ngày” quay xong, anh nhận phim mới là có thể rời xa Tào Tu Viễn và Trịnh Dân, họ vẫn có thể làm bạn.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Tào Diệp tốt hơn, dự định trước khi đi sẽ gọi điện cho Lương Tư Triết, gọi anh ra gặp nhau, dùng điều này chứng minh cậu không trốn tránh anh.

Sáng sớm hôm sau, cảnh Tào Tu Viễn ôm Lương Tư Triết đã truyền đi khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Tổ hợp đạo diễn thiên tài và ảnh đế trẻ tuổi làm cho mọi người đều nói chuyện say sưa, truyền thông không tiếc bút mực miêu tả lễ trao giải đêm nay đặc sắc cỡ nào, diễn viên mới Lương Tư Triết lại khiến người chú ý nhường nào.

Từ đó Lương Tư Triết một lần là nổi tiếng, tuổi anh còn rất trẻ cũng rất chói mắt, khiến người khác không thể bỏ qua sự sắc bén của anh.

Nhờ làn sóng đoạt giải này, “Mười ba ngày” cũng bắt đầu tuyên truyền công khai, Tào Tu Viễn dẫn theo Lương Tư Triết có mặt ở các hoạt động lớn nhỏ, không tiếc khen ngợi anh sẽ mang đến ngạc nhiên như nắng hạn lâu ngày gặp mưa cho màn ảnh năm nay.

Buổi sáng một ngày trước khi rời khỏi Hồng Kông, không biết Lâm Ngạn lấy được một tờ báo lá cải ở đâu, tràn đầy phấn khởi lớn tiếng đọc chậm trên bàn cơm: “Hề là đạo diễn có tham vọng, đều hy vọng tìm kiếm được diễn viên mới như tờ giấy trắng, từng nét viết lên dấu vết của mình, phác họa ra hình dáng mình muốn.

Lương Tư Triết là tờ giấy trắng Tào Tu Viễn muốn nhất, vừa có tài năng vừa sạch sẽ, dễ dàng đắp nặn...”

Giọng văn chanh chua không có ý tốt này khiến người ta rất khó dừng lại trên mặt chữ mà không nghĩ theo hướng khác.

Hắn vẫn chưa đọc xong, Tào Diệp đã giật lấy tờ báo trong tay Lâm Ngạn, không nói hai lời xé thành mấy nửa, sau đó sầm mặt đứng dậy nhét vào thùng rác.

Có lẽ bữa sáng ăn hơi dầu mỡ, Tào Diệp cảm thấy ngực mình lại bắt đầu trào lên cảm giác buồn nôn kia.

Cảm giác này khiến cậu cực kỳ khó chịu, cả khuôn mặt cậu cắt không còn giọt máu, trắng như một tờ giấy, nhú mày lại, một mẻ hốt gọn hai người cùng tạo thành cảm giác buồn nôn này, nói với mấy người bạn của cậu: “Sau này đừng nhắc đến hai người họ trước mặt em.”

Trước nay cậu vốn nói giỡn được, chưa từng nổi giận thật, đột nhiên sầm mặt lại làm ba người khác trên bàn đều sửng sờ. Bữa sáng mới ăn được vài miếng, Tào Diệp đứng dậy trở về phòng.

Trước khi xuống tầng ăn cơm chưa tắt TV, trên màn hình đang chiếu cảnh phóng viên phỏng vấn Tào Tu Viễn và Lương Tư Triết, Lương Tư Triết đang cầm micro nói, thầy Tào ở đoàn phim rất kiên nhẫn, không sợ phiền phức dạy đi dạy lại anh cách diễn xuất.

Anh vẫn chưa trả lời xong vấn đề này thì Tào Diệp đi tới cầm lấy điều khiển tắt màn hình TV, sau đó cậu nằm trên ghế sofa và lấy gối ôm che mặt.

Cậu nghĩ cậu ghét Lương Tư Triết rồi.

Cảm giác bức bối này không nói rõ được cũng không tả rõ được, lại đến có vẻ rất vô lý.

Nhưng lần giận chó đánh mèo này lại hung hăng hơn tất cả những lần trước, đến mức cậu không muốn nhìn thấy bất kỳ hình ảnh nào của Lương Tư Triết hay nghe được bất cứ tin tức gì liên quan đến anh.

## Chương 75: Quá Khứ 5

### DTV-EBOOK

Tào Diệp đang trốn mình.

Sau buổi lễ trao giải Lương Tư Triết nhận ra sự thật này quá mức rõ ràng.

Sau bữa tiệc ăn mừng, anh trở về khách sạn, ngồi trên bệ cửa sổ quay lưng lại với cảnh đêm rực rỡ ánh đèn, nhớ lại cảnh tượng hai lần gặp Tào Diệp.

Bây giờ anh đã hoàn toàn thoát vai, mặc dù buổi tối uống một chút rượu, nhưng đầu óc rất tỉnh táo, có thể sắp xếp rõ ràng sự thay đổi trong thái độ của Tào Diệp với anh.

Sớm nhất chắc là lần Tào Diệp đến đoàn phim vào mùa hè năm ngoái? Anh đến nắm cổ tay Tào Diệp, Tào Diệp tránh ra sau.

Lại tới đêm nay, họ nhìn nhau qua đám người, Tào Diệp nhanh chóng rời tầm mắt.

Ngoài ra khi anh nắm cổ tay cậu, kéo cậu cùng đến tiệc ăn mừng, Tào Diệp lại tránh đi, đồng thời kéo Lâm Ngạn qua như nhìn thấy cứu tinh, nói rằng buổi tối cậu muốn tụ tập với bạn bè.

Một suy nghĩ dần dần hình thành trong đầu Lương Tư Triết... Cho nên... chuyện anh thích Tào Diệp, đã bị Tào Diệp nhìn ra rồi?

Đúng vậy, anh đã nhận ra mình thích Tào Diệp.

Còn ba tháng nữa là anh tròn hai mươi tuổi, trong bộ phim anh đã trải qua một lần thâm mến bí ẩn với tư cách là Tiểu Mẫn, ngoài đời lại có một mối tình ngắn ngủi với Hồ Vũ Tư.

Anh biết thích là gì, anh cũng có thể chấp nhận việc mình thích

con trai.

Có vô số người trong giới này thích đồng tính, tất cả mọi người đã nhìn lắm thành quen với chuyện này.

Thế là Lương Tư Triết nằm trên chiếc giường hẹp trong phố Nhân Tú, không dám nghĩ sâu về tình cảm của mình, đã dần dần chấp nhận sự thật mình thích Tào Diệp.

“Lâm Ngạn thích con trai.”

“Nếu anh cũng thích con trai, em sẽ không ngủ chung với anh.”

“Anh đừng bỏ bom em, da gà da vịt của em bị anh bỏ bom ra rồi.”

Cuộc đối thoại của họ khi nằm trên cùng một giường hơn một năm trước dần hiện ra trong đầu Lương Tư Triết.

Đến bây giờ anh vẫn nhớ cảm xúc mìn màng và ấm áp ở đầu ngón tay trong nháy mắt Tào Diệp nắm lấy tay mình, sờ cánh tay anh.

Cho nên cậu chủ nhỏ trốn tránh mình vì chuyện này?

Phải rồi, hơn một năm, đủ cho anh nghĩ rõ ràng chuyện mình thích Tào Diệp, cũng đủ cho Tào Diệp nhận ra sự thật này.

Vốn tưởng rằng đã giấu rất tốt, Lương Tư Triết thở dài, nhưng thích một người sao có thể giấu được đây?

Đây thực sự là một chuyện khó khăn.

Anh thích Tào Diệp, Tào Diệp lại không thích anh.

Không chỉ vậy, anh càng thích Tào Diệp, Tào Diệp lại càng tránh né và không thích anh.

Lương Tư Triết ngửa đầu, tựa đầu vào cửa sổ sát đất, nhìn ánh đèn sợi đốt ngáy người một lúc rồi nháy xuống bệ cửa sổ.

Anh nằm trên giường ép buộc bản thân không nghĩ gì nữa và chìm vào giấc ngủ, đây là mẹo sở trường anh nắm được sau khi gặp phải biến cố, dù có thể không ngủ say nhưng tốt xấu gì cũng có thể ngủ thiếp đi.

Cảnh trong mơ đen kịt, hơi lắc lư, bên tai có âm thanh gió gào thét thổi qua, giống như đang chạy trên đường cao tốc.

Mới đầu không nghe rõ người bên tai đang nói gì, giọng nói kia nghe hơi xa xăm, chỉ có thể lờ mờ nhận ra cảm xúc có phần kích động, sau đó dần dần rút ngắn, Lương Tư Triết nghe rõ ràng, đó là một cuộc cãi vã.

“... Lương Chương Trạch, lúc này tôi bảo anh đi con đường kia anh không nghe, anh nhìn xem bây giờ đi đến đâu rồi?!”

“Giống nhau cả, cứ đến nơi là được chứ gì? Đừng nói nhảm nữa, nếu không cô lái đi.”

“Vậy anh dừng xe lại, tôi lái.”

“Không thể tùy tiện dừng xe trên đường cao tốc đâu thưa cô.”

“Vậy anh quay đầu ở ngã tư phía trước!”

“Con đường này cũng đến được.”

“Tư Triết sắp không kịp lên máy bay rồi anh biết không? Anh tiếp tục lái còn muốn vòng bao nhiêu đường?!”

“Sớm biết không kịp bắt máy bay, lúc ra ngoài cô không nên lè mề như thế... Cô làm gì đấy? Đừng giật tay lái!”

“Ngã tư quay đầu! Quay đầu! Anh mà không quay đầu xe còn phải vòng bao xa?!”

“Mẹ nó chứ tôi biết phải quay đầu rồi.”

Tôi đang quay!”

“Đừng cãi nhau nữa được không!” Lương Tư Triết nghe thấy giọng của mình, giọng điệu dè dặt sự thiếu kiên nhẫn, “Nếu không thì bố mẹ quay đầu đến thẳng cục dân chính ly hôn đi...” Rầm! Tiếng phanh xe chói tai và cảm giác va đập mạnh cùng đánh tới.

Lương Tư Triết mở mắt ra, ngồi bật dậy từ trên giường, ngực phập phồng kịch liệt, anh nhắm chặt mắt lại, sau đó giơ tay bật đèn ngủ lên, hít một hơi thật sâu, rồi thở ra.

Lại mơ thấy cảnh như ác mộng này.

Rõ ràng đã rất lâu không mơ thấy rồi.

Anh dựa vào gối ổn định hơi thở, không kìm được lại bắt đầu nghĩ, tại sao lại trùng hợp đến thế? Ngay khi anh nói ra câu “Bố mẹ ly hôn đi” đã nhịn nhiều năm, tất cả đều đột nhiên im bật. Từ khi nào muốn nói câu ly hôn kia? Trung học cơ sở? Hay là tiểu học? Từ lâu trước đó nên không còn nhớ rõ nữa rồi.

Rõ ràng khi anh học nhà trẻ, tình cảm gia đình ba người họ vẫn rất tốt kia mà, thường xuyên cùng đến sân chơi vào cuối tuần,

ba người đi tàu lượn siêu tốc, lúc mẹ sợ bố còn vươn người sang che mắt mẹ lại.

“Lương Chương Trạch anh mau ngồi hàng hoàng đi, đừng để rơi xuống!” Anh nhớ mẹ anh rất sợ hãi khi nói câu đó.

Về sau không hiểu sao bố mẹ bắt đầu thường xuyên rơi vào chiến tranh lạnh, thỉnh thoảng nói câu nào với đối phương cũng nhanh chóng chuyển thành cãi vã, âm ỉ cái là nhìn đối phương như nhìn quân địch.

Đã không sống tiếp được nữa tại sao vẫn không ly hôn? Lương Tư Triết thường nảy ra suy nghĩ này lúc họ cãi nhau.

Nhưng anh nhìn rồi nhìn, vẫn không nói lời này ra.

Song từ lúc đó anh đã biết rằng tình yêu giống như sữa bò và bánh mì vậy, sẽ có thời hạn sử dụng, sẽ từ từ biến chất, dần dần hư thối, đây là quá trình không thể nào nghịch chuyển và khiến con người tuyệt vọng.

Cho nên ở cùng người mình không thích cũng không có gì to tát, thay vì sau này hai người trở mặt thành thù, còn không bằng dứt khoát đừng bắt đầu, ngăn chặn tất cả khả năng biến chất.

Cảm xúc của Lương Tư Triết ổn định lại, nghiêng người sang tắt đèn ngủ, đoạn nằm xuống thanh lọc não, nhắm mắt lại ép buộc bản thân ngủ tiếp.

Sau đó họ đã không liên lạc với nhau trong nửa năm.

Tào Diệp cố gắng không chú ý đến tin tức về Lương Tư Triết, cậu học ở nước ngoài, tránh khỏi tin tức này dễ như trở bàn tay, Lương Tư Triết vẫn chưa nổi tiếng đến mức ra nước ngoài.

Việc trốn tránh của người bình thường trở thành không kiên nhẫn đối với cậu, cậu không có kiên nhẫn để ý tới Lương Tư Triết.

Cậu không để ý Lương Tư Triết, Lương Tư Triết cũng không có thời gian rảnh chạy đến dỗ cậu.

Bây giờ anh đã khác trước, anh là ảnh đế trẻ tuổi Lương Tư Triết, hàng nghìn fan bảo vệ, phạm lỗi nào sẽ có hàng vạn cái miệng cãi lại thay anh.

Một ngày trước khi công chiếu “Mười ba ngày” tại các rạp trên cả

nước, mối quan hệ của Lương Tư Triết và Hồ Vũ Tư bỗng nhiên bị truyền thông phanh phui.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra đây là việc phơi bày có dự mưu, dù sao góc độ chụp lén và độ nét thực sự không giống như bàn tay của người qua đường nghiệp dư.

Lúc ấy Lương Tư Triết đã ký hợp đồng với một công ty quản lý, người đại diện Hứa Vân Sơ có chút danh tiếng trong nghề, cô nói bóng nói gió hỏi thăm được tin tức này là bên Hồ Vũ Tư chủ động tiết lộ với truyền thông.

Yêu đương với ảnh đế mới mười chín tuổi, đây là một tin tức lớn, có thể thu hút rất nhiều sự chú ý.

Hứa Vân Sơ bày mưu tính kế cho Lương Tư Triết, nói rằng nếu đối phương không tử tế vậy chúng ta cũng không cần quá nhân nghĩa.

Nếu buổi ra mắt ngày mai có truyền thông hỏi quan hệ của hai người, cậu cứ nói là quan hệ bạn bè, hai người không bị chụp nắm tay hay ôm nhau, không ai có thể dựa vào mấy tấm ảnh để nói hai người từng yêu đương.

Tại buổi ra mắt ngày hôm sau, Hồ Vũ Tư mượn cớ không có mặt, tất cả phóng viên đều giơ micro cố gắng moi lời từ miệng Lương Tư Triết.

Trong một ngày Lương Tư Triết bị hỏi vấn đề liên quan đến yêu đương mấy chục lần, những người chế tác khác của đoàn phim đứng bên cạnh đều trở thành vật làm nền, không ai quan tâm phim cũng không ai quan tâm Tiểu Mẫn, tất cả câu hỏi của phóng viên đều tập trung vào mối quan hệ của Lương Tư Triết và Hồ Vũ Tư.

Mới đầu Lương Tư Triết còn có kiên nhẫn đáp “Chỉ trả lời câu hỏi liên quan đến phim”, càng về sau càng mất kiên nhẫn đối phó, cảm thấy yêu đương thôi có gì phải che che giấu giấu như là chuyện đáng xấu hổ vậy, thế nên anh thuận theo tính cách của mình công kích lại.



Đúng lúc có một phóng viên hỏi: “Lương Tư Triết, nếu trước đó cậu biết sẽ giành được ảnh đế, vậy cậu có yêu đương với Hồ Vũ Tư không?”

Lương Tư Triết ngược mắt nhìn phóng viên kia, hỏi ngược lại: “Lấy được ảnh đế thì liên quan gì đến yêu đương?”

Phóng viên thấy anh mắc câu, mừng thầm nói: “Nói vậy cậu thừa nhận cậu từng yêu đương với Hồ Vũ Tư?”

Không ngờ Lương Tư Triết đáp gọn gàng: “Thừa nhận chứ.”

Sau khi câu nói này phát ra, hiện trường phồng vãn lập tức vang lên tiếng tách tách của màn trập.

Phóng viên tiếp tục hùng hổ dọa người: “Cậu mới mười chín tuổi, có nghĩ rằng yêu đương sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt đến nghiệp diễn sau này của cậu không?”

Lương Tư Triết tao nhã lịch sự kháy lại một câu: “Xin hỏi có căn cứ khoa học cho rằng yêu đương sẽ ảnh hưởng đến kỹ năng diễn xuất hả?”

Đoạn video này nhanh chóng được truyền thông lan truyền, ảnh đế trẻ mười chín tuổi và nữ diễn viên quyến rũ hai mươi sáu tuổi yêu đương, tin sốt dẻo này gây nên sóng to gió lớn, nhất thời trở thành đề tài nói chuyện phiếm trong phố lớn ngõ nhỏ. Nghị luận về Lương Tư Triết đã bắt đầu phân thành hai cực từ khi đó.

Người thích anh nói là thiên tài nên làm theo ý mình, không cần bận tâm cái nhìn của thế tục, người không thích anh thì tiên đoán Lương Tư Triết sẽ không đi xa trên con đường làm diễn viên.

Anh quá ngông cuồng kiêu ngạo, sau khi lấy được một giải ảnh đế của giải Kim Tượng đã kiêu ngạo như thế, hơn phân nửa sẽ không có kết cục tốt.

Như để bác bỏ câu nói khịa phóng viên của anh, ngay sau đó tin tức anh dùng móng tay chơi đàn violin trong phim cũng theo đó truyền ra.

Hai bàn tay được phóng đại bị so sánh nhiều lần, mọi chi tiết nhỏ đều lấy ra làm bằng chứng, cuối cùng cho ra kết luận xác thực, Lương Tư Triết quả thực đã dùng móng tay trong

phim.

“Trình độ của Tiểu Mẫn trong phim nói cũng là cấp bốn, cho dù nền tảng bằng không cũng có thể luyện được trước khi bấm máy chứ.”

“Yêu đương ít thôi sẽ có thời gian luyện đàn, sự thật chứng minh yêu đương đích xác sẽ ảnh hưởng đến kỹ năng diễn xuất.”

“Giải Kim Tượng hiện đã biết Lương Tư Triết sử dụng đóng thế tay, có thể lấy lại cúp ảnh đế của cậu ta không nhỉ.”

“Chính bản thân Lương Tư Triết đã nói trong phỏng vấn rồi, trong Mười ba ngày cậu ta được Tào Tu Viễn tay cầm tay dạy diễn xuất, giải ảnh đế này phải thưởng cho Tào Tu Viễn.”

“Ảnh đế trẻ tuổi nhất của giải Kim Tượng gì chứ, tôi thấy phải là ảnh đế lỏm nhất mới đúng.”

Tiếng chất vấn và chửi rửa dâng lên như thủy triều, Hứa Vân Sơ liên hệ với trường Trung học Âm nhạc trực thuộc cũ của anh, xin một đoạn độc tấu violin ngắn năm mười sáu tuổi của Lương Tư Triết.

Ở trong đó có tất cả mọi thứ khiến khán giả không ngờ tới – kỹ thuật biểu diễn tuyệt vời, cảm xúc trình diễn dồi dào, sau khi màn độc tấu kết thúc những tràng pháo tay nồng nhiệt vang lên, trình độ lóa mắt kia không thua kém gì đêm trao giải ảnh đế.

Hứa Vân Sơ nắm chắc thắng lợi trong tay, nhận định họ nhất định có thể lật kèo một ván, một khi đoạn video này được công bố, Lương Tư Triết lập tức rút ngắn khoảng cách với công chúng.

Một ảnh đế trẻ tuổi lớp vỏ bên ngoài cứng rắn kiêu ngạo, bên trong lại chứa đầy quá khứ chồng chất vết thương.

Hình tượng này sẽ khiến người khác quan tâm cỡ nào, tiếng chửi rửa và chỉ trích anh của công chúng sẽ chuyển hướng gió biến thành đồng cảm và yêu mến.

Nhưng kế sách quan hệ công chúng tốt đẹp này lại kẹt ở chỗ

Lương Tư Triết, khi biết được Hứa Vân Sơ muốn công bố hình ảnh độc tấu này, anh lập tức nhú mày phản đối: “Không được.” Hứa Vân Sơ tốn hết nước bọt khuyên nhủ anh, nhưng Lương Tư Triết nhanh chóng nghe đến mức mất kiên nhẫn, đứng lên lạnh lùng bỏ lại một câu: “Chẳng lẽ chị muốn em được thương hại bởi những người mắng em hả?”

Khoảng thời gian đó anh lại đổi thành Lương Tư Triết sau khi gặp biến cố, gặt gồng lại để giận, những tính tốt được Tào Diệp đồng hóa ở phố Nhân Tứ đều đánh về nguyên hình.

Anh thậm chí muốn tìm người đánh một trận để trút giận, nhưng mọi hành động của anh đều có người chú ý, một cái hắt hơi trước ống kính cũng có thể leo lên trang đầu tạp chí vào ngày hôm sau, mặc người bình phẩm từ đầu đến chân. Có lẽ thế giới này quá đổi nhàm chán, trong thời gian ngắn tất cả yêu mến và hỏa lực đều nhắm vào Lương Tư Triết mười chín tuổi.

Lương Tư Triết dần dần không còn quan tâm đến tranh cãi của truyền thông và công chúng về anh nữa, “Mười ba ngày” đã trở thành dĩ vãng, hiện tại anh là diễn viên và sẽ bắt đầu nhận phim mới.

Quá trình chọn tài nguyên cũng rất khó, không có nhiều cơ hội cho một thiếu niên mười chín tuổi phô bày tài năng trên thị trường phim.

Anh đoạt giải ảnh đế, nhưng người trong nghề và khán giả đều chưa quen thuộc anh, họ cũng không chắc rằng nếu không có Tào Tu Viễn anh có thể diễn như thế nào.

Tuổi của anh không đủ để đóng vai nam chính của đại đa số bộ phim, khí chất quá đặc biệt lại không thể sắp xếp bữa cho anh một vai phụ để diễn.

Tài nguyên tìm đến cửa phần lớn là phim tình cảm, muốn anh diễn nam chính trong kịch bản tình chị em.

Lương Tư Triết từ chối hết, anh cảm thấy kịch bản không thú vị. Nửa tháng sau anh mới nhận phim mới, đây không phải là tài

nguyên tốt, đạo diễn mới phối hợp với diễn viên mới, nhưng kịch bản rất thú vị, là một câu chuyện liên quan đến sự bùng phát của xác sống, tên là “Khu cách ly”, trong đó anh thủ vai đội trưởng của đội chạy nạn.

Tiếc rằng vào đoàn phim rồi mới phát hiện thành viên nòng cốt của đoàn phim này thực sự không đáng tin cậy.

Trình độ kiểm soát ngân sách của đạo diễn quá kém, thường xuyên chi rất nhiều tiền cho một cảnh quay không quan trọng, dẫn đến nhà sản xuất phải thường ra ngoài kéo nhà đầu tư, kéo được nhà đầu tư thì quay tiếp, không kéo được nhà đầu tư thì đình công mấy ngày.

Lương Tư Triết ngày càng nhận ra rằng gặp được đạo diễn biết đào tạo diễn viên và có ý tưởng như Tào Tu Viễn, gặp được đoàn đội và thành viên nòng cốt đáng tin cậy như “Mười ba ngày”, gặp được nhà sản xuất có năng lực thực hiện như Trịnh Dân, là may mắn anh thấp hương cầu Phật mới có thể gặp được.

May mắn này là Tào Diệp mang đến cho anh, anh không thể lần nào cũng gặp may.

Được cái vì có Lương Tư Triết diễn xuất nên phần lớn thời gian đoàn phim đều có thể kéo được nhà đầu tư.

Nhà đầu tư gửi gắm kỳ vọng vào Lương Tư Triết, họ chờ mong bộ phim tiếp theo của Lương Tư Triết có thể giúp họ kiếm được đầy bồn đầy bát, nhưng họ lại không chắc chắn Lương Tư Triết rốt cuộc có thể cho họ kiếm về bao nhiêu vốn, cho nên hầu hết nhà đầu tư bằng lòng bỏ tiền nhưng không bằng lòng bỏ ra quá nhiều tiền.

Đoàn làm phim cũng gửi gắm tất cả hy vọng lên người Lương Tư Triết, chỉ cần Lương Tư Triết vẫn ở đoàn phim thì nhà sản xuất kiểu gì cũng sẽ kéo được vốn hoặc nhiều hoặc ít, để phim này có thể quay tiếp.

Hai tháng sau phim quay đến đoạn gay cấn, lại đến lúc phải bỏ tiền, lần này cũng không phải số tiền nhỏ.

Nếu cảnh quan trọng này cũng quay không tốt, vậy bộ phim này sẽ hỏng hoàn toàn, tất cả mọi người của đoàn phim đều rõ trong lòng.

Ngày đó quay phim kết thúc rất sớm, đoàn phim nói là sẽ liên

hoan, sau khi đến nơi Lương Tư Triết mới nhận ra liên hoan không thể nói là giả, nhưng cả đoàn ra trận kéo nhà đầu tư lại là thật.

Nhắc đến cũng khéo, lúc đi vào đại sảnh khách sạn, Lương Tư Triết nhìn thấy Lâm Ngạn, có mấy người đứng bên cạnh hắn, Lương Tư Triết nhìn lướt qua, không thấy Tào Diệp.

Lâm Ngạn cũng nhìn thấy anh, giơ cánh tay lên chào Lương Tư Triết, thấy một đám người đi theo bên cạnh anh bèn hỏi: “Đoàn phim đến liên hoan à?”

Lương Tư Triết đáp một tiếng, cũng chào lại hắn, sau đó không nhiều lời đi theo đoàn phim vào phòng riêng.

Thật ra đêm đó Tào Diệp cũng có mặt, trên đường cậu bị tắc đường nên đến muộn hơn.

Đẩy cửa đi vào, Lâm Ngạn dẫn đầu hô: “À há, thọ tinh đến rồi!”

Ngay sau đó là vài tiếng nổ bên tai, dọa Tào Diệp giật mình, giấy màu từ trên trời rơi xuống trước mắt cậu.

“Mấy người tổ chức lễ cưới đấy à?” Tào Diệp bị dính đầy mặt, giơ tay gãi giấy màu trên đầu, nhìn mười mấy người vây xung quanh bàn, “Pháo hoa ở đâu ra vậy?”

“Cố ý mua đấy, phong tục phong nhã, thế nào?” Lâm Ngạn vẫy tay với cậu, “Diệp Tử lại đây, ngồi chỗ này, đặc biệt để lại ngai vàng cho mày.”

“Anh bắn hết lên đầu lên người em rồi!” Tào Diệp không vội vã đi tới mà nghiêng mặt sang gạt giấy màu trên vai.

Có cô gái đi tới lấy giấy màu trên đầu giúp cậu, nhón chân lên:

“Cậu cúi đầu xuống, tôi với không đến!”

“Sao mấy anh nghĩ ra chiêu độc địa này...” Tào Diệp cúi người xuống, để cô gái dễ lấy hơn.

“Này Phương Nghi Tương,” Đại Bạch ở bên cạnh nói chen vào, “Bình thường không thấy em đối xử tốt với chúng anh như vậy?”

Cô gái tên là Phương Nghi Tương quay đầu ngó hắn ta một cái.

Cả bàn người ngăm hiểu lẫn nhau cười ra tiếng.

Phương Nghi Tương phớt lờ họ, lấy mảnh giấy màu cuối cùng

trên đầu giúp Tào Diệp, không kìm lòng được giơ tay muốn sờ đầu cậu, cười nói: “Tào Diệp chất tóc này của cậu...”

Nói được một nửa thì Tào Diệp đứng thẳng người, giơ tay cầm cổ tay cô gái cản lại: “Ê ê ê, đừng mượn cơ hội sờ đầu tôi.”

“Được thôi.” Cô gái nói, “Trông có vẻ sờ vào rất thích.”

“Lấy hết chưa?” Tào Diệp gãi tóc mình hai cái.

“Hết rồi.” Cô gái ném mảnh giấy màu trong tay vào thùng rác bên cạnh, sau đó đi tới ngồi xuống, chỗ ngồi của cô vừa khéo bên cạnh Tào Diệp.

Lâm Ngạn chỉ sợ thiên hạ không loạn, nói với cô: “Tiểu Phương em muốn ra tay thì nhanh lên, bây giờ Diệp Tử được chào đón lắm em biết không? Gái chạy theo sau nó đếm không xuể.”

Phương Nghi Tương lại lườm hắn một cái, mặt hơi đỏ.

Lâm Ngạn nói tiếp: “Này anh nói thật, đừng cho rằng vừa nãy bọn anh không nhìn ra em cố ý muốn ngồi bên cạnh Diệp Tử.”

Tào Diệp tách một đôi đũa, đặt “cách” trước mặt Lâm Ngạn: “Ăn cơm của anh đi anh Ngạn.”

Phương Nghi Tương thích cậu, cậu nhìn ra được, thiện cảm của con gái biểu hiện trong việc đỏ mặt và sự chủ động.

Phương Nghi Tương thoải mái hào phóng, bình thường nói đùa cũng không e sợ, nhưng nhìn thấy cậu luôn luôn đỏ mặt.

Tào Diệp không có cảm giác đặc biệt gì với cô, nhưng cậu trai mười bảy mười tám tuổi được con gái thích, tóm lại cũng không đến mức gai mắt.

Phương Nghi Tương kéo cậu nói chuyện phiếm, cậu bèn trò chuyện với cô, thỉnh thoảng cậu nói đùa một hai câu, Phương Nghi Tương sẽ đỏ mặt, nhìn rất thú vị.

Ban đầu không ai uống rượu, người trên bàn đều biết Tào Diệp uống rượu vào sẽ say, đêm nay cậu là thọ tinh, cũng không thể chuốc say cậu sớm như thế, tất cả mọi người hăm he chờ ăn bánh sinh nhật xong lại chuốc say cậu.

Giữa chừng có người rời đi, lén lút bảo nhà bếp chuẩn bị bánh ngọt, khi trở về hạ giọng, tỏ ra thần bí: “Các ông đoán xem tôi nhìn thấy ai?”

“Ai vậy?” Một người khác hỏi.

“Lương Tư Triết!”

“Ờ, tôi tưởng là ai, lúc đến tôi đã nhìn thấy cậu ta rồi,” Lâm Ngạn không xem là chuyện to tát, “Chắc cậu ta đến liên hoan cùng đoàn phim.”

“Liên hoan gì,” Người kia làm như có thật, “Đến tiếp rượu!”

Trên bàn có hai ba người cùng kinh ngạc “Hả?” một tiếng.

“Anh ta không phải ảnh đế sao?” Phương Nghi Tương cười hỏi,

“Ảnh đế còn tiếp rượu gì, chắc anh nhìn lầm rồi.”

“Chính xác trăm phần trăm, kéo nhà đầu tư cho đoàn phim không phải tiếp rượu à? Tiểu Phương bố em là quản lý cấp cao của công ty giải trí, em còn không hiểu quy tắc ngầm này?”

“À, kéo nhà đầu tư,” Phương Nghi Tương hiểu rõ gật đầu, “VẬY em tin, bình thường.”

“Tôi vừa đến nhà vệ sinh, thấy nhà sản xuất và đạo diễn của đoàn phim đang kéo cậu ta nói chuyện, hình như uống rượu cùng một người đàn ông, có lẽ Lương Tư Triết không muốn, sắc mặt trông kém lắm, nhìn như sắp đánh nhau đến nơi... Này, tôi nói chứ cậu ta làm ảnh đế thảm quá, đoàn làm phim này quả thực đang hút máu mà...”

Bàn luận viển vông lần này vẫn chưa nói hết, chỉ nghe chân ghế ma sát với đá cẩm thạch phát ra tiếng vang chói tai bén nhọn, Tào Diệp đứng bật dậy.

Người nói chuyện kia sửng sốt, nhìn Tào Diệp sắc mặt cực kém:

“Sao vậy Diệp Tử?”

Tào Diệp không trả lời, không nói lời nào đi đến cạnh cửa, kéo cửa đi ra ngoài, sau đó đóng sầm cửa lại.

Người kia không rõ ràng cho lắm, quay đầu ngơ ngác hỏi: “Nó sao vậy?”

Căn phòng vừa rồi còn náo nhiệt nhất thời yên tĩnh im ắng.

Lâm Ngạn bưng chén lên uống một ngụm rượu, phát tay: “Đi làm anh hùng cứu mỹ nhân, không sao, ăn cơm ăn cơm.”

## Chương 76: Quá Khứ 6

### DTV-EBOOK

Lương Tư Triết ghé bên cạnh bồn rửa mặt, hứng nước lạnh tạt lên mặt, anh cảm thấy hình như mình hơi say, đầu rất choáng, muốn cố gắng tỉnh táo một chút.

Nhà sản xuất không ngừng lải nhải bên tai anh: “Tổ tông tôi xin cậu, cậu nói xin lỗi với sếp Dư đi, uống với anh ta hai chén, chén rượu gạt ân thù mà đúng không? Dù nói thế nào cậu cũng là một tiểu bối, bày vẻ mặt với một ông chủ lớn bốn mươi tuổi, anh ta cũng không nén được giận.”

Lương Tư Triết không ừ hử gì, tiếp tục hứng nước, tạt lên mặt một cái.

Nhà sản xuất vội nói: “Cậu cho một lời chắc chắn đi Tư Triết, đừng im lặng thế, phim này của chúng ta quay đến bây giờ cũng không dễ dàng, nhiều cửa ải khó như vậy đều gắng gượng qua, chỉ thiếu cửa ải cuối cùng này, chúng ta cúi đầu nhận sai, không được à?”

“Tâm huyết của mấy trăm người trong đoàn phim, không thể thất bại trong gang tấc vì chén rượu cậu ném lúc nãy được.”

“Cậu nói tiếp tục giằng co như vậy có lợi ích gì cho chúng ta? Sếp Dư quyền cao chức trọng trong giới phim ảnh, lỡ như đêm nay anh ta mất hứng đi về, vừa buông lời trong vòng giao thiệp của anh ta thì phim này của chúng ta xong rồi, không ai dám đầu tư nữa, đến lúc đó sẽ không kịp nữa, tiêu xài mấy triệu tệ, cậu nói một khi kết thúc thì phải làm sao?”

“Chỉ là chuyện một chai rượu, nhắm mắt lại rồi uống, cậu không cần lên tiếng, tôi nói thay cậu, được không tổ tông?”

Lương Tư Triết tắt vòi nước, chống tay lên bồn rửa mặt chậm rãi đứng thẳng người, giơ tay lau nước trên mặt.

Nhà sản xuất còn muốn nói điều gì đó, thấy sắc mặt anh khó coi



thì nhanh chóng ngậm miệng.

“Chỉ là chuyện một chai rượu?” Lương Tư Triết ngược mắt, liếc người sau lưng trong gương, “Anh Hoa anh có biết lúc này tại sao tôi ném ly không?”

“Tôi,” Nhà sản xuất nhenh lời một giây, nhanh chóng nói tiếp, “Tôi biết, đó là anh ta không đúng, nhưng cậu nghĩ xem, anh ta cũng không nhất định là cố ý, có lẽ anh ta chỉ muốn cầm tay cậu để cậu uống chén rượu kia, không có suy nghĩ gì khác.”

Lương Tư Triết cười một tiếng, trong mũi phát ra tiếng hừ nhẹ, nghe vào có ý trào phúng..

Có lẽ nhà sản xuất cũng cảm thấy lời nói này có phần vụng về, mất hết mặt mũi, bèn bổ sung thêm cho mình một câu: “Tư Triết à, cậu vẫn còn ít trải đời quá, cậu rèn luyện thêm mấy năm là biết, đây là một chuyện hết sức bình thường.

Có người thích cậu là chuyện tốt, cậu đừng không biết điều, cũng đừng tưởng khán giả nâng niu cậu thì cậu có thể gỏi cao không lo, khán giả có mấy đồng tiền?” Gã càng nói càng hăng hái, gần như dùng điệu bộ xuất phát từ tâm can, “Họ có thể bỏ ra bao nhiêu tiền cho vé xem phim của cậu? Trong giới này ai có tiền người đó là cha, cậu nghe tôi, cậu biết trước khi đến sếp Dư nói gì với tôi không? Anh ta nói chỉ cần cậu hầu hạ anh ta vui, phim này cần bao nhiêu tiền anh ta sẽ đầu tư bấy nhiêu tiền, cái này vẫn chưa hết, sau này chỉ cần là phim cậu đóng, anh ta sẽ đầu tư toàn bộ mà không chớp mắt lấy một cái...”

Sự tàn bạo khắp người Lương Tư Triết đều bị gã kích thích lên, đầu mày nhăn lại, anh quay người lại định giơ tay tóm cổ áo của nhà sản xuất, lại thấy Tào Diệp không biết đứng ở cửa từ lúc nào.

Trong phút chốc anh hơi ngẩn ngơ, Tào Diệp đã đi vào rồi, giờ chân lên đạp mạnh vào hông nhà sản xuất một phát.

Nhà sản xuất đang nói rất thỏa chí, tự dưng “Á” một tiếng, lão đảo lùi hai bước, ôm lưng quay đầu cả giận nói: “Mày là đứa nào?”

“Anh là ai?” Tào Diệp nhìn gã chằm chằm, tiến lên hai bước đến

gân gã, giơ tay túm cổ áo nhà sản xuất, “Đạo diễn?”

Thiếu niên ở trước mắt cau mày, khí thế ép người, cao hơn mình nửa cái đầu, nhà sản xuất thấy kẻ đến không thiện, phô trương thanh thế nói: “Cậu, cậu đừng làm loạn, khách sạn này có bảo vệ có camera, đánh người là phạm pháp cậu biết không?”

“Bảo diễn viên đi mời rượu kéo nhà đầu tư, anh cũng xứng làm đạo diễn?” Tào Diệp nắm cổ áo gã đẩy gã lên mặt tường, dùng sức đập mạnh sau lưng nhà sản xuất lên mặt tường.

Nhà sản xuất tự xưng là từng thấy chút việc đời, cố gắng duy trì bình tĩnh: “Cậu có chuyện gì bình tĩnh nói, đừng động tay, cậu là bạn hay là fan của Lương Tư Triết?”

Tào Diệp lại tóm cổ áo gã dí gã lên tường: “Anh không cần quan tâm tôi là gì của anh ấy.”

“Được, tôi không hỏi cái này, nếu cậu giúp cậu ta vậy chúng tôi cũng vì muốn tốt cho cậu ta.

Tôi hỏi cậu, cậu có biết phim này của chúng tôi quay được một nửa đã hết tiền để quay tiếp không? Không quay được nữa cuối cùng chỉ có thể sửa kịch bản, đổi cảnh, công việc quay phim khổ cực hơn mấy tháng trước chỉ thiếu bước cuối cùng này, cậu nói không kéo nhà đầu tư thì làm thế nào?”

Tào Diệp lạnh lùng nhìn gã: “Vậy anh tự đi tiếp rượu.”

“Tôi?” Nhà sản xuất chỉ mình, cười khổ nói, “Tôi cũng muốn bỏ cái mặt mo của mình đi tiếp rượu, nhưng ông chủ người ta nhìn thấy tôi là buồn nôn.”

“Ông chủ nào?” Tào Diệp túm cổ gáo gã, kéo ra đi ra khỏi nhà vệ sinh, “Anh dẫn tôi đi nhìn xem.”

“Cậu đừng làm loạn nữa Tư Triết.” Nhà sản xuất lùi lại, sợ bữa tiệc đêm nay thật sự bị anh quấy nhiễu, cổ gã bị cổ áo siết khó chịu, ho khan hai tiếng, quay đầu cầu cứu Lương Tư Triết, “Tư Triết cậu mau ngăn cậu ta lại.”

Tào Diệp không nghe, không nói lời nào kéo gã đi ra ngoài, thấy gã cứ lùi lại không kéo được, cậu quay đầu co gối thúc vào bụng gã một cái, “Nhanh lên, đừng lè mề.”

Người muốn vào nhà vệ sinh đều sững sờ ở ngoài không dám đi

vào, hai ba người đi ngang qua cửa cũng dừng lại hóng. Lương Tư Triết vẫn không cử động, dựa vào bồn rửa tay nhìn Tào Diệp ra mặt thay mình, ánh mắt từ đầu đến cuối rơi trên mặt Tào Diệp. Người uống say sẽ muốn phóng túng một chút, bây giờ anh muốn phóng túng bản thân nhìn chăm chăm Tào Diệp một lúc.

Anh chưa từng thấy dáng vẻ nổi giận của cậu chủ nhỏ, rất thú vị, khí thế hung hăng, không giống cái sự hung hăng sau khi uống say.

Hơn nữa còn rất khỏe, xách cổ áo nhà sản xuất như xách con gà. Nhưng không thể làm lớn chuyện, mười mấy người trong phòng riêng đều là đàn ông trung niên trẻ trung khỏe mạnh, anh uống say rồi không thể sử dụng được sức lực, thật sự động thủ sợ rằng Tào Diệp sẽ phải chịu thiệt.

Lương Tư Triết đứng thẳng người, cầm cánh tay Tào Diệp ngăn cậu lại: “Thôi, đừng đi nữa.”

Tào Diệp quay đầu liếc anh một cái, thấy Lương Tư Triết đã uống say, hơi nghiêng đầu nhìn cậu, trong mắt như là chứa đầy rượu, trông có vẻ ẩn ý đưa tình.

Cậu nhìn đi chỗ khác, đẩy ngực của nhà sản xuất kia: “VẬY anh xin lỗi anh ấy.”

Nhà sản xuất thấy Lương Tư Triết đi lên ngăn cản, tưởng anh cũng sợ gây chuyện, vả lại người hóng trở nên nhiều hơn, gã lập tức tự tin hẳn: “Tôi xin lỗi chuyện gì, tôi là nhà sản xuất cậu ta là diễn viên, ai cao quý hơn ai hả? Bảo cậu ta tiếp rượu có làm sao? Cậu cứ đánh đi,” Gã nghiêng mặt về phía Tào Diệp, “Đánh lên mặt tôi này, nếu chuyện này truyền đi, sau này cậu ta không ngẩng đầu lên được, bảo cậu ta hầu ngủ cậu ta cũng phải cam tâm tình nguyện đi...”

“Bộp” một đấm, Tào Diệp nện một cú lên mặt gã.

“Cậu đánh tiếp đi,” Nhà sản xuất đưa bên mặt kia lại gần, “Nếu cậu không muốn Lương Tư Triết đóng phim này, không sợ

chuyện này truyền đi, cậu cứ đánh tiếp.”

Lương Tư Triết nhìn thấy có người lấy điện thoại ra bắt đầu quay video, anh tiến lên một bước che cho Tào Diệp, thuận thế ôm bả vai Tào Diệp kéo cậu lùi lại một chút, hạ giọng bảo: “Thôi Tào Diệp, đừng đánh nữa.”

“Đây là cái phim rởm gì hả, anh cầu xin anh ấy đóng anh ấy không thêm đóng.” Tào Diệp bị anh kéo, không có cách nào tiến lên tiếp tục cho người kia một đấm, chỉ có thể nhìn chằm chằm gã nói lời đe dọa, “Anh nghe cho kỹ, tôi chẳng quan tâm anh là nhà sản xuất hay là cái gì, anh ấy sẽ không đóng phim này nữa, các anh thích mời ai thì đi mà mời.”

Cậu nói xong nắm lấy cánh tay Lương Tư Triết, quay người lại kéo anh đi ra ngoài cửa.

Nhà sản xuất hơi sốt ruột: “Lương Tư Triết cậu đừng quậy theo!” Lương Tư Triết không nghe, mặc cho Tào Diệp kéo anh đi về phía trước.

Lúc ra cửa bước chân anh dừng lại, giờ tay rút lấy điện thoại đang quay video từ tay người kia, người kia tự biết đuối lý, không dám la ầm lên, Lương Tư Triết cúi đầu xuống dùng một tay xóa video, Tào Diệp ở bên cạnh mặt lạnh chờ anh, mấy giây sau buông cổ tay anh ra.

Lương Tư Triết trả điện thoại cho người kia, nói tiếng “Cảm ơn”.

Lần này đổi thành anh cầm cổ tay Tào Diệp đi ra ngoài.

Tay Lương Tư Triết cầm gần bên dưới, gần như là cầm bàn tay Tào Diệp đi đến sảnh khách sạn.

Người ở sảnh khách sạn vừa rồi nghe được tiếng động trong hành lang, đều vụng trộm liếc mắt nhìn về phía họ, nhưng dù sao cũng có giáo dưỡng, không dám nhìn quá lộ liễu.

Đi tới cửa, Tào Diệp giờ tay đẩy cửa, Lương Tư Triết đột nhiên buông bàn tay cầm cổ tay cậu ra, vòng ra sau cổ cậu, kéo mũ áo hoodie lên giúp cậu.

Tào Diệp nghiêng mặt sang nhìn anh, Lương Tư Triết kéo mũ xuống giúp cậu, nhìn Tào Diệp, nhỏ giọng nói bằng âm lượng chỉ hai người họ có thể nghe thấy: “Lát nữa đừng để bị chụp được.”

Sau đó anh đẩy cửa kéo Tào Diệp đi ra ngoài, trên mặt anh không có bất kỳ che chắn gì, lúc đến đội một cái mũ lưỡi trai, nhưng ném trong phòng riêng ăn cơm lúc này rồi. Hai thiếu niên cao gầy rắn rỏi sóng vai đi cùng nhau, chẳng mấy chốc đã hấp dẫn ánh mắt của người qua đường. Rất nhiều người đi ngang qua quay đầu nhìn họ, Lương Tư Triết nhanh chóng bị nhận ra, có người kích động hét lên: “Lương Tư Triết!” Trong nháy mắt người xung quanh nghe được ba chữ này, đều nhìn về phía họ.

Họ lấy di động chĩa về phía hai thiếu niên. Lúc này Tào Diệp mới nhận ra rằng vừa rồi cậu không nên đi ra ngoài.

Đi ra làm gì? Muốn đi đâu? Rõ ràng phải về phòng riêng trước, bảo Lâm Ngạn lái xe đưa hai người họ mới đúng. Nhưng lúc đi ra đại sảnh với Lương Tư Triết, khoảng cách mấy chục mét kia cậu còn tưởng là đã trở về Lam Yển, họ đi qua sảnh rất dài rồi mới đi đến cửa, sau đó đẩy cửa ra ngoài tản bộ.

Cảm giác kia quá đổi quen thuộc, đến mức Lương Tư Triết cầm cổ tay cậu cậu cũng quên rút ra, đến lúc này mới cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của Lương Tư Triết dán chặt vào cổ tay mình.

Lương Tư Triết buông tay ra, cánh tay vòng qua bả vai cậu, thế giới trước mắt Tào Diệp đột nhiên bị ngón tay khớp xương rõ ràng chia ra, Lương Tư Triết xòe tay che trước mặt cậu, phòng ngừa cậu bị chụp được.

Bàn tay kia che rất khế ở trên mặt, Tào Diệp ngửi được mùi rượu vang đỏ rất nhạt lưu lại trên ngón tay, lẫn vào đó là mùi thuốc lá không rõ ràng mấy, có lẽ trước đó không lâu Lương Tư Triết vừa hút thuốc.

Rõ ràng không nghiện thuốc, Tào Diệp chợt có ham muốn hút thuốc mãnh liệt.

Người xung quanh tụ tập ngày càng đông, ánh đèn flash chói mắt sáng lên, rất nhiều người giơ điện thoại trong tay về phía họ, có người tiến lên trước xin ký tên, Lương Tư Triết không lên tiếng cũng không để ý tới, che mặt Tào Diệp nhanh chân xuyên qua đám người.

Tào Diệp không nhìn rõ con đường phía trước, nhưng có thể nghe được ba chữ “Lương Tư Triết” nhiều lần được nhắc đến trong miệng những người này.

Có người đi theo họ hét lên:

“Sao cậu có thể yêu đương với nữ thần Hồ Vũ Tư của tôi?”

Ngay sau đó những người khác cũng bắt đầu hét theo:

“Lương Tư Triết cố lên, đừng để ý đến những người mắng cậu.”

“Trên mạng nói rằng cậu bị tai nạn xe không thể chơi violin được nữa là thật hay giả?”

“Chứng nào thì cậu trả lại giải ảnh đế Kim Tượng cho Ngụy Trọng?”

Tào Diệp muốn quay đầu nhìn người hét lên cuối cùng kia, nhưng hình như Lương Tư Triết đã nhận ra động tác của cậu, thấp giọng nói “Đừng cử động”, lại nói “Đi về phía trước.”

Tào Diệp không quay đầu lại nữa.

Cậu nghĩ nếu không phải Lương Tư Triết ngăn cản cậu, cậu rất muốn tóm người cuối cùng kia đánh cho một trận.

Hình như đêm nay cậu bốc đồng lạ thường, trước kia chưa bao giờ có ham muốn đánh người mãnh liệt như vậy.

Sau khi đi được một đoạn, Lương Tư Triết vẫy ngăn một chiếc taxi ở ven đường, sau đó cùng ngồi vào xe với Tào Diệp.

Ánh sáng trong xe rất tối, có lẽ tài xế không hay quan tâm đến người và chuyện của ngành giải trí, thấy đằng sau có người chụp họ, chú nhìn lướt qua gương chiếu hậu hỏi: “Ngôi sao à?” Hai người đều không lên tiếng, tài xế cũng thức thời không hỏi nhiều: “Đi đâu?”

“Đến Nhân Tứ, được không?” Lương Tư Triết dựa lưng vào thành ghế, nghiêng mặt sang hỏi Tào Diệp, tốc độ nói hơi chậm, “Tôi uống rượu, muốn tìm nơi ít người hóng gió cho tỉnh rượu.”

Một tay anh chậm rãi vuốt ve lòng bàn tay khác, lúc này che mặt Tào Diệp, có thể cảm giác được lông mi của Tào Diệp cọ vào lòng bàn tay anh khi cậu chớp mắt, còn có cảm xúc ấm áp khi ngón út dừng lại trên môi cậu.

Mặt Tào Diệp ẩn trong ánh sáng mờ mờ, hơi nghiêng đi nhìn ngoài cửa sổ xe: “Tùy anh.”

“Đến cầu An Uyển trước đi,” Lương Tư Triết cười một tiếng, quay đầu nói với tài xế, “Đến rồi cháu lại chỉ đường cho chú.” “Được.” Tài xế đáp một tiếng.

Trên đường đi hai người đều không nói chuyện.

Bầu không khí im lặng này hình như là lần đầu tiên, hai năm trước lúc họ cùng ngồi trong taxi, dường như luôn có chuyện nói không hết.

Xe taxi dừng ở gần Nhân Tứ, quây hàng chợ đêm đang náo nhiệt, không ai bàn bạc với ai, đều không hẹn mà cùng đi về phía đường mặt phố.

Phần lớn mặt tiền cửa hàng ở đường mặt phố đều đóng cửa rồi, cả con đường rất quanh quẽ, họ đi một lúc và ngồi xuống chiếc ghế gỗ dài bên hẻm.

Lúc này Tào Diệp đã bình tĩnh lại, cậu nhận ra hình như mình đã làm hỏng một việc, quấy tung bộ phim Lương Tư Triết đã diễn được một nửa.

Bây giờ phải làm sao? Cậu nhất thời kích động, lúc đi lên đánh nhà sản xuất kia chẳng hề suy xét đến hậu quả, thậm chí câu nói cuối cùng “Anh cầu xin anh ấy đóng anh ấy cũng không đóng” cũng là nhanh mồm tỏ vẻ nhất thời, không nghĩ đến tiếp theo phải làm gì.

Nếu bỏ diễn vậy phí bồi thường vi phạm hợp đồng phải làm thế nào? Cậu không có nhiều tiền như thế, chẳng lẽ để Lương Tư Triết tự bồi thường hết? Lương Tư Triết bồi nổi không? Cho dù bồi thường được, cậu gây họa cũng không thể để Lương Tư Triết thu dọn đống hỗn loạn thay cậu, chuyện này làm đến mức... thực sự không có cách nào thu dọn.

Cậu hơi phiền lòng tìm hộp thuốc lá trong túi, rút ra một điếu

cẩn trọng miệng, cúi đầu dùng bật lửa châm lên, rồi đưa hộp thuốc lá đến trước mặt Lương Tư Triết: “Muốn hút không?”

Lương Tư Triết không nói gì, chỉ rút hộp thuốc lá khỏi tay cậu, sau đó cúi đầu xoay hộp thuốc lá nhìn một lát.

Tào Diệp rít một hơi thuốc nghĩ xem tiếp theo nên làm gì, lúc định rít lần thứ hai thì Lương Tư Triết vươn tay sang, rút đi điếu thuốc cậu kẹp giữa ngón tay.

Anh cầm điếu thuốc kia trong tay, nhìn đốm lửa màu vàng của tàn thuốc, nhìn nó từ từ cháy, bay ra một làn khói màu xanh trắng.

Thuốc lá và hộp thuốc đều trong tay anh, Tào Diệp nghiêng mặt sang liếc anh một cái.

“Học được hút thuốc khi nào?” Lương Tư Triết nhìn cậu hỏi.

“Quên rồi,” Tào Diệp gục đầu xuống, ngón tay luồn vào trong tóc gãi vài cái, “Chắc khoảng một năm trước.”

Lương Tư Triết cầm điếu thuốc kia đến bên môi, rít một hơi, lúc nhả khói ra anh híp mắt lại: “Cậu mới mấy tuổi mà đã hút thuốc.”

Tào Diệp khẽ xùy một tiếng: “Nói cứ như anh lớn lắm ấy.”

“Lớn hơn cậu hai tuổi mà.” Lương Tư Triết lại rít một hơi thuốc, “Tôi tịch thu thuốc lá này.”

Mới đầu Tào Diệp không nói gì, một lát sau không kìm được quay đầu lại không phục nhìn anh: “Tôi mười tám rồi.”

“À, phải,” Lương Tư Triết nở nụ cười, “Cậu mười tám rồi, hôm nay là sinh nhật cậu đúng không?”

Tào Diệp “Ừ” một tiếng.

Lương Tư Triết dừng một lát, giống như đang suy nghĩ gì đó, một lát sau anh lên tiếng, tốc độ nói hơi chậm: “Trước kia đã nói, ngày cậu sinh nhật mười tám tuổi tôi tặng cậu một chai rượu, thật ra tôi đã chuẩn bị rượu xong rồi, sớm biết hôm nay sẽ gặp được cậu, tôi phải mang theo bên người mới đúng.” Lúc nói chuyện cơ thể anh hơi nghiêng về phía trước, khuỷu tay chống lên đùi, quay đầu nhìn Tào Diệp.

Mắt Lương Tư Triết rất sáng, ánh mắt tự động cho người ta một cảm giác rất sâu, Tào Diệp bị anh nhìn tới mức không được tự nhiên: “Anh cứ nhìn tôi làm gì...”



“Không có gì, tôi vui thôi.” Lương Tư Triết lại cười, sau khi say rượu anh nói hơi nhiều, nhưng dường như anh không thể kiềm chế được bản thân, nhìn Tào Diệp nói, “Tào Diệp, nhìn thấy cậu sao tôi vui thế nhỉ.”

## Chương 77: Quá Khứ 7

### DTV-EBOOK

Lương Tư Triết nghĩ hai năm này mình chưa bao giờ vui đến thế.

Trong hơn một năm quay “Mười ba ngày”, anh suốt ngày rơi vào trong cảm xúc bị đè nén, hơn mấy tháng sau khi phim đóng máy, anh vẫn không thể nào thoát vai.

Lúc ấy yêu đương với Hồ Vũ Tư tâm trạng cũng khá tốt, Hồ Vũ Tư rất trưởng thành, tính cách cũng tương đối hoạt bát, luôn nghĩ trăm phương nghìn kế chọc anh vui, nhưng sự vui vẻ đó như ánh sáng lóe lên mà vụt qua, chỉ là chuyện trong một chớp mắt.

Khoảnh khắc giành được ảnh đế cũng rất vui, nhưng đêm đó Tào Diệp trốn tránh anh, anh cũng không thấy vui đến đâu. Nhưng lúc này đây ngồi bên đường phố yên lặng cùng Tào Diệp, nhìn con phố mà hai năm trước họ đã đi qua vô số lần, trong lòng anh cảm thấy vui vẻ.

Ngay cả say rượu cũng rất đúng lúc, anh có thể phóng túng bản thân không nghĩ đến chuyện phải đối mặt sau khi tỉnh táo. Chỉ có một điều, trông Tào Diệp không hăng hái lắm, thiếu niên hai năm trước luôn không buồn không lo, bây giờ đang cau mày, thoát nhìn tâm sự nặng nề.

Lương Tư Triết phỏng đoán rằng mình đã bộc lộ quá rõ ràng sự vui vẻ của mình, anh nên thu bớt lại, để Tào Diệp ở lại với mình thêm một lúc.

Có lẽ Tào Diệp vẫn bằng lòng xem anh là bạn bè, nếu không lúc này tại sao lại ra mặt vì mình?

Lương Tư Triết cúi người xuống, dí điều thuốc hút một nửa trong tay xuống đất dập tắt, thẳng lưng nhìn Tào Diệp: “Buổi tối cậu ở đâu?”

“Tôi?” Tào Diệp đang nghĩ ngợi đối sách kế tiếp, nghe vậy lấy lại tinh thần nói, “Tôi ở chỗ bạn.”

“Tối nay có muốn ở Lam Yến không?” Lương Tư Triết nhìn cậu hỏi.

Tào Diệp ngần ra: “... Quá nhiều người.”

“Sau hai giờ người đã rất ít, đến ba giờ Lam Yến sẽ giống như không có ai ở.

Cậu cũng từng ở rồi, không lẽ đã quên?”

“À, không quên... Được thôi.” Tào Diệp nói.

Ở cùng một chỗ với Lương Tư Triết như thế lại trở về khoảng thời gian ở Nhân Tú, dù sao bây giờ Lương Tư Triết cũng không hợp tác với Tào Tu Viễn và Trịnh Dân, Tào Diệp nghĩ, cậu không có lý gì tiếp tục giận lây sang Lương Tư Triết.

Hai giờ ba mươi sáng, họ đứng dậy khỏi ghế gỗ, rẽ vào Nhân Tú. Quầy hàng chợ đêm đã dọn hết, mùi khói bếp trước đó không lâu dường như vẫn chưa tan hết, không khí hơi ngấy và ngọt ngạt kia ngửi vào cũng không thật sự khiến người ta vui sướng, nhưng cảm giác quen thuộc mà nó mang đến lại làm cho Lương Tư Triết cảm thấy thể xác và tinh thần thoải mái.

Hình như rất lâu rồi anh chưa thả lỏng như thế, không cần băn khoăn bị chụp lén cũng không cần lo lắng paparazzi.

Bên trong sảnh Lam Yến vẫn bật đèn sáng mờ mờ, bóng người lắc lư sau lớp rèm cửa sổ kính, có lẽ nhân viên phục vụ đang quét dọn kết thúc công việc.

Họ bước lên bậc thang, đẩy cửa đi vào, nhân viên phục vụ đã đổi người mới, đang cúi người lau nhà, nghe thấy tiếng động sau lưng thì ngẩng đầu nhìn họ, “Đóng cửa rồi, không tiếp khách nữa.”

“Bà chủ ngủ chưa?” Lương Tư Triết hỏi.

“Ở trong phòng, hai anh tìm cô ấy có việc?” Người kia quan sát Lương Tư Triết, có lẽ cảm thấy anh trông quen mắt.

Bà chủ nghe tiếng động bên ngoài, thò đầu ra từ trong phòng:

“Muộn rồi còn tới đây làm...” Nói được một nửa thì vừa kinh hãi vừa vui vẻ kêu lên, “Ôi, sao lại là hai cậu?” Bà chủ bước ra rồi đánh giá hai người họ qua qua lại lại, chặc một tiếng bảo, “Cao lên rồi nhỉ? Ngôi sao lớn và cậu chủ nhỏ, chỗ của tôi sao vẫn có thể chứa được hai cậu? Quan hệ vẫn tốt như trước kia, đêm nay nghĩ gì mà đến chỗ tôi ở vậy?”

“Tới đây thăm.” Lương Tư Triết, “Cô ơi, căn phòng ở tầng ba bây giờ có người ở không?”

“Không có, người đến chỗ tôi có mấy ai ở nổi căn phòng lớn như thế.”

“Vậy bọn cháu vẫn ở phòng đó, được không?” Lương Tư Triết hỏi, lại nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp.

“Sao cũng được.” Tào Diệp đáp.

“Vậy thì có gì mà không được.” Bà chủ nâng giọng, quay đầu lại gọi nhân viên phục vụ trên tầng đi dọn phòng, nói là đổi ga giường vỏ chăn và đồ rửa mặt sang loại tốt nhất, lại quay sang nhìn họ, “Sao tính cách hai cậu như hoán đổi thế?” Bà chủ nói thẳng, nghĩ gì nói nấy, “Tôi nhớ lúc đó là ngôi sao lớn không thích nói chuyện, tính cách cậu chủ nhỏ hoạt bát, sao bây giờ cậu chủ Tào cũng không thích nói chuyện rồi?”

Tào Diệp đang bực mình nghĩ làm thế nào kết thúc chuyện, nghe bà chủ nói vậy, cậu miễn cưỡng cười một tiếng: “Nào có đâu cô.”

Bà chủ lại kéo họ trò chuyện một lát, căn phòng trên tầng đã được dọn xong, cô dẫn họ lên tầng: “Đi nào, dọn xong rồi, vẫn giống như trước kia.” Cô đi ở phía trước, hai năm này hình như mập ra, đi ba tầng cầu thang mà thở hổn hển, đi qua hành lang đẩy cánh cửa kia ra, hất cầm vào trong phòng, “Kìa, máy điều hòa lúc đó vẫn ở đây.”

Lương Tư Triết đi vào quan sát căn phòng này.

Trong phòng thoát nhìn không có gì thay đổi, nhìn kỹ còn có thể nhìn thấy dấu vết thời gian trôi qua.

Điều hòa màu xanh đậm mới tinh năm đó đã bị phơi nắng hơi

phai màu, màu sơn trắng trên tủ tường cũng hơi ố vàng, nhưng hai chiếc giường trải ga giường trắng tinh vẫn như cũ, một chiếc gần cửa sổ, một chiếc sát tường.

Bà chủ đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn hai người họ.

Không cần nhiều lời, họ đều biết mình nên ngủ trên giường nào. Tào Diệp ngồi xuống, lấy điện thoại ra, cậu đang nghĩ có nên gửi tin nhắn cho Lâm Ngạn không, hỏi hẳn tiếp theo mình nên làm thế nào để kết thúc.

Lương Tư Triết ngồi đối diện cậu, nhìn Tào Diệp hỏi: “Sao vậy, có chuyện gì không vui à, nói với tôi đi?”

Quả thực Tào Diệp không vui lắm.

Cậu đang nghĩ tiếp theo nên làm gì, sự bất lực sau khi kích động khiến cậu càng nghĩ càng thấy bức bối.

Cậu không nhịn được ngước mắt hỏi Lương Tư Triết một câu: “Bộ phim kia... không đóng nữa thì có sao không?” Hỏi xong lại cảm thấy mình hỏi thừa, cái này bảo Lương Tư Triết trả lời thế nào.

Không ngờ Lương Tư Triết đáp một cách có vẻ không để ý:

“Không sao, bộ phim đó tôi đã không muốn diễn từ lâu rồi.”

Tào Diệp có phần không tin nhìn anh.

Lương Tư Triết nói giống như không tặc đến vậy: “Lúc đó nhận bộ phim kia là vì kịch bản khá hay, về sau có mấy lần đoàn phim không đủ vốn, kịch bản sửa lại mấy chỗ, đã nát gần hết, không đóng có lẽ cũng là chuyện tốt.”

“Thật không?” Tào Diệp bắt đầu bán tín bán nghi, cậu thật sự cảm thấy đoàn làm phim của một nhà sản xuất như vậy không quay được phim gì tốt.

“Lừa cậu làm gì.” Lương Tư Triết cười nói, lại nhìn cậu hỏi, “Tào Diệp, cậu lên đại học rồi đúng không?”

“Ừ.” Tào Diệp đáp.

“Nghe chú Dân nói cậu học điện ảnh?”

Tào Diệp lại “Ừ” một tiếng.

“Vậy chúng ta có thể hợp tác rồi.”

Đại học thú vị không?”

“Chẳng có gì thú vị,” Tào Diệp nói, “Chỉ là... tự do hơn thôi.”

“Ôi, tôi thậm chí chưa từng học đại học,” Lương Tư Triết thở dài, cụp mắt xuống, giống như đang suy nghĩ gì đó, một lát sau lại hỏi một câu, “Có phải quê mùa lắm không?”

Tào Diệp ngược mắt nhìn anh, họ nhìn nhau một lát, sau đó hai người không hiểu sao nghiêng mặt đi cười ra tiếng.

Lương Tư Triết đang cười gì Tào Diệp không biết, chẳng qua là cậu cảm thấy cách nói này của Lương Tư Triết rất thú vị, đã lấy giải ảnh để rồi, thế mà vẫn để ý có học đại học hay không, nếu đoạn đối thoại này bị lan truyền, không biết người khác sẽ nghĩ như thế nào...

Cậu đang nghĩ ngợi, Lương Tư Triết bỗng vươn tay, sờ lên tóc cậu.

“Này...” Tào Diệp phản xạ có điều kiện giơ tay nắm lấy cổ tay anh.

“À, quên mất, không thể sờ đầu cậu,” Lương Tư Triết vô tội nói, “Cậu thông cảm cho người vừa uống say trí nhớ không tốt.”

Tào Diệp lấy tay anh xuống khỏi đầu mình, buông cổ tay anh ra, cậu nhìn Lương Tư Triết, cũng không biết có phải vì uống say hay không, trong mắt Lương Tư Triết như thể chứa ánh nước, bờ môi thoạt nhìn cũng rất hồng hào, khuôn mặt lại có vẻ hơi xinh đẹp, giống như tô lại son phấn trên khóe mắt bờ môi.

Không hiểu sao, Tào Diệp cảm thấy mình lại bắt đầu phiền lòng.

Rõ ràng Lương Tư Triết đã không hợp tác với Tào Tu Viễn và Trịnh Dân nữa, tại sao cậu nhìn thấy anh vẫn khó chịu? Rốt cuộc đang phiền gì chứ?

Phiền lòng nhưng lại kìm lòng không đậu muốn gặp anh, điều này khiến Tào Diệp cảm thấy bức bối hơn.

Trong đầu cậu phút chốc hiện lên cảnh nhìn thấy một năm trước, hình ảnh Tào Tu Viễn và Trịnh Dân trần truồng đè lên nhau, sau đó lập tức đổi sắc mặt.

“Sao vậy?” Lương Tư Triết cũng nhìn ra cậu có gì đó không đúng.

Tào Diệp lắc đầu, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, lại muốn nôn, làm sao lại đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng đó?

“Không có gì, tôi đi tắm.” Tào Diệp nói, cậu bước nhanh đi đến nhà vệ sinh, bước vào sau đó trở tay đóng cửa lại.

Đứng trước bồn cầu, cảm giác nôn mửa kia hình như lại ép xuống, so với phản ứng dữ dội trước kia, bây giờ cậu đã tốt hơn nhiều.

Lương Tư Triết ngồi gấn vào trong, cầm lấy gối đệm ở sau lưng, nghiêng người dựa vào đầu giường.

Phản ứng của Tào Diệp như trong dự đoán của anh, anh đi về phía trước một bước, cậu sẽ lùi lại một bước, nếu như làm dữ quá, sẽ còn khiến cậu sinh ra chán ghét và phản cảm sinh lý.

Cảm giác vui vẻ trong não từ từ chìm xuống đáy, Lương Tư Triết rất tỉnh táo nghĩ, có lẽ mình không nên gặp Tào Diệp quá nhiều, Tào Diệp như thuốc kích thích liều lượng cao với anh, trong thời gian ngắn có thể khiến anh vui vẻ đến tột cùng, nhưng theo đó mà đến lại là cảm giác trống rỗng không thể tránh thoát.

Lúc không nhìn thấy Tào Diệp, anh có thể từng bước đóng phim, sinh hoạt, yêu đương.

Một khi gặp Tào Diệp, lại có khoảnh khắc cảm thấy sinh hoạt từng bước như thế thực sự không thú vị.

Không thể phóng túng bản thân và tiếp tục lún sâu vào, vẫn phải đóng phim, phải nhập vai, phải khiến mình bận rộn, phải giành được một giải ảnh đế nữa, chứng minh cho những người nói xấu anh xem, để họ chính miệng thừa nhận rằng họ đã sai. Tỉnh táo lại từ trong cảm giác lún sâu kia, Lương Tư Triết bắt đầu suy nghĩ nên xử lý chuyện tối nay như thế nào.

Mặc dù lúc này trong khách sạn Tào Diệp buông lời bảo anh không đóng phim kia nữa, nhưng nếu đã quay được một nửa rồi, sự khổ cực của vài trăm người trong đoàn làm phim vất vả lại không thể cứ nửa đường đứt gánh như vậy.

Chú Hứa phó đạo diễn, anh Lỗi quay phim, còn có Tiểu Vĩ của tổ đạo cụ bình thường đều đối xử với anh khá tốt, anh biết họ bỏ ra bao nhiêu tâm huyết vì bộ phim này, nếu nói thật sự không

đóng nữa, anh cũng rất áy náy.

Chưa kể anh là diễn viên chính quan trọng nhất của “Khu cách ly”, bàn về cảnh, bàn về kỹ năng diễn xuất, bàn về độ thảo luận, phim này không thể thiếu anh, cho nên nhà sản xuất chắc sẽ không thật sự hủy hợp đồng với anh bởi vì chuyện đêm nay.

Nhưng đã xảy ra chuyện tối nay, nhà sản xuất hẳn sẽ không bỏ qua cơ hội làm khó anh, ví dụ như bảo anh lại đến tiếp rượu cho sếp Dư gì đó... Rõ là bực bội, cái giới này sao loạn đến mức đó?

May mà Tào Diệp không vào cái giới này... suy nghĩ này vừa nảy ra lại lập tức bị Lương Tư Triết phủ định, Tào Diệp là con trai của Tào Tu Viễn, trong cái giới này ai ăn gan hùm mật báo dám bảo cậu tiếp rượu?

Thôi, thật sự không được thì nói lời xin lỗi với nhà sản xuất, bình thường anh Hoa đối xử với anh cũng không tệ, cũng không đến mức phải ép anh nhảy vào hố lửa.

Lương Tư Triết nhắm mắt nghĩ.

Tào Diệp tắm rửa xong đi ra từ nhà vệ sinh, Lương Tư Triết nghiêng đầu dựa vào ván giường, nhắm mắt hình như đã ngủ. Cậu đứng cuối giường nhìn Lương Tư Triết, nghĩ xem rốt cuộc tại sao mình cảm thấy phiền lòng.

Sau đó Lương Tư Triết chợt mở mắt ra, trong lòng Tào Diệp giật thót một cái, cậu hơi mất tự nhiên dời tầm mắt, đi về phía giường của mình: “Tôi tắm xong rồi, anh mau đi tắm đi.”

Lương Tư Triết quay sang nhìn cậu, anh phát hiện cho dù biết rõ Tào Diệp không thích mình, trốn tránh mình, cảm giác ở cùng Tào Diệp vẫn rất vui vẻ, chuyện này quả thực không thể không chế.

Hầy, anh khế thở dài một hơi khó mà nghe thấy, sau đó rời giường đi rửa mặt.

Hai người đều không đặt đồng hồ báo thức, sáng ngày hôm sau ngủ đến chín giờ, bỗng nhiên có người đập cửa ở bên ngoài.

Họ đều đang ngủ say, đồng thời bị đánh thức mở mắt ra, mắt ngái ngủ mông lung nhìn nhau một cái.



“Ai vậy?” Tào Diệp chống người lên, khàn giọng hỏi một tiếng.

“Tôi,” Giọng nói của bà chủ vang lên ngoài cửa, “Ngôi sao lớn, cậu dậy chưa? Mau dậy đọc báo này.”

“Vâng.” Lương Tư Triết đáp một tiếng, chậm rãi ngồi dậy, giơ tay dụi mắt, hai chân đặt trên mặt đất, xỏ dép lê dùng một lần đi mở cửa: “Báo gì cô?”

“Cậu nhìn này...” Bà chủ đưa tờ báo đến trước mặt anh, chỉ vào dòng tiêu đề to đùng cho anh nhìn – “Lương Tư Triết đánh nhà sản xuất ở khách sạn, buông lời thô diễn Khu cách ly”.

Kèm theo có hai bức ảnh, một bức là ảnh chụp màn hình camera mờ, Tào Diệp túm cổ áo nhà sản xuất đẩy gã lên tường, bức còn lại là bên ngoài khách sạn, Lương Tư Triết đuổi tay che mặt Tào Diệp, sóng vai với cậu nhanh chân đi về phía trước.

“Các cậu...” Bà chủ định nâng giọng nói gì đó, Lương Tư Triết giơ ngón trỏ trước môi ra hiệu cho cô im lặng.

Sau đó anh đóng cửa lại, kéo bà chủ đi ra một chút, dựa vào bệ cửa sổ đọc nội dung bài báo.

Bà chủ hạ giọng: “Có phải các cậu gây họa rồi đến chỗ tôi trốn tránh không?”

“Đúng rồi.” Lương Tư Triết nở nụ cười.

Trong bài báo không viết nguyên nhân xung đột, cũng không nói tới một chữ về Tào Diệp, chỉ nói Lương Tư Triết và bạn cùng đánh nhà sản xuất, đồng thời thô diễn bộ phim “Khu cách ly” đã quay được một nửa.

Mà về phần nguyên nhân thô diễn, nhà sản xuất nói rằng “Có thể là vì đoàn phim hết tiền không đạt tới yêu cầu quay phim của cậu ấy”.

Đây là tình hình phát triển xấu nhất, tối hôm qua Lương Tư Triết không nghĩ sâu theo hướng này, không phải không nghĩ đến khả năng này, là anh cảm thấy không đến mức, dù sao trước đó quan hệ của anh và nhà sản xuất xem như không tệ.

Nhưng suy nghĩ của nhà sản xuất không giống anh, tiết lộ chuyện này, đối với phía sản xuất mà nói kiếm bộn không lỗ.

Một là có thể khiến nhà đầu tư tối qua bị mất mặt ngơai giận, hai là nếu danh tiếng của Lương Tư Triết bị bôi đen, vậy trong thời gian ngắn trong giới không ai dám dùng anh làm diễn viên, Lương Tư Triết chỉ có thể tiếp tục đóng phim này.

Ba là nếu Lương Tư Triết có khí phách, xác định thôi diễn, vậy cũng chẳng sao, phí bồi thường vi phạm hợp đồng gấp ba đủ cho đoàn phim mời một diễn viên khác với cát-sê tương đương, trừ cái đó ra có thể còn lại vốn quay phim đáng kể.

Quan trọng nhất là trải qua lần vạch trần này, độ nổi tiếng và thảo luận của phim đều đi lên, tuyên truyền hậu kỳ cũng không cần lo lắng nữa.

Lương Tư Triết rút quyển giải trí ra, trả một xấp báo còn lại cho bà chủ.

Dưới tầng có người gọi bà chủ, có lẽ có chuyện gì đó, bà chủ chào anh một tiếng rồi quay người đi xuống cầu thang, Lương Tư Triết lại nhìn bài báo kia lần nữa, sau đó xé tờ báo, nhét vào trong thùng rác.

Tào Diệp thấy bên ngoài im lìm một lúc lâu, phỏng đoán tờ báo chắc là đưa tin chuyện tối hôm qua, cậu đứng dậy xỏ dép lê, kéo cửa thò đầu ra: “Báo viết gì rồi?”

Tờ báo bị xé thành mảnh nhỏ trong lòng bàn tay rơi hết vào trong thùng rác, Lương Tư Triết rút tay về, quay đầu nhìn Tào Diệp: “Không có gì, viết mấy lời nhảm nhí thôi.” Anh đi tới, ôm bả vai Tào Diệp, lại nhanh chóng buông ra, “Ngủ thêm lúc nữa đi.”

Vào phòng, Lương Tư Triết cầm lấy điện thoại trên giường, đi vào nhà vệ sinh: “Tôi đi rửa mặt trước.”

## Chương 78: Quá Khứ 8

### DTV-EBOOK

Cửa nhà vệ sinh đóng lại, trong lòng Tào Diệp dâng lên một dự cảm không tốt: làm lớn chuyện rồi.

Cậu không phải nhân vật của công chúng, chưa từng có kinh nghiệm được truyền thông quan tâm, dưới sự kích động càng không nghĩ đến việc chỉ đánh một trận sẽ bị truyền thông đưa tin.

Tào Diệp cầm lấy điện thoại, gõ ba chữ “Lương Tư Triết” vào trong khung tìm kiếm của trình duyệt, trên giao diện nháy ra đều là bài báo liên quan đến chuyện Lương Tư Triết thôi diễn.

Cậu nhấn vào một liên kết trên cùng, nhanh chóng vượt màn hình nhìn xuống, càng nhìn nổi lo lắng trong lòng càng trào mãnh liệt hơn – bài báo này là sao đây? Rõ ràng người ra tay đánh nhau và buông lời thôi diễn là mình, nhưng cả bài báo không hề nhắc một chữ đến mình, đẩy tất cả trách nhiệm lên người Lương Tư Triết.

Lướt đến cuối cùng, ngón tay Tào Diệp dừng lại, trong tấm ảnh kèm theo, họ sóng vai đi về phía trước, Lương Tư Triết dùng tay che mặt cậu lại, nhưng mặt của anh lại lộ rõ ở bên ngoài.

“Lát nữa đừng để bị chụp được.” Trong đầu cậu hiện lên câu nói tối qua của Lương Tư Triết.

Lúc ấy tưởng rằng đang tránh camera điện thoại của người qua đường, bây giờ lại nghĩ, chẳng lẽ lúc đó Lương Tư Triết đã nhận ra khả năng họ sẽ bị lộ diện?

Tiếp theo cậu lại nghĩ đến lúc Lương Tư Triết ra khỏi nhà vệ sinh, rút lấy điện thoại quay video khỏi tay người kia xóa video đi.

Rõ ràng sau khi anh uống say cũng biết phải để phòng chụp lén, vậy tại sao khi đó còn muốn ra khỏi khách sạn với mình?

Bình luận dưới bài báo đều nghiêng về một phía mà chỉ trích Lương Tư Triết:

“Chê đoàn làm phim không có tiền thì khi đó đừng nhận, nửa đường thôi diễn là sao?”

“Có lẽ chỉ muốn nhận phim của đạo diễn lớn, diễn một nửa thì hối hận, mắt cao hơn đầu chứ sao.”

“Diễn một nửa thì bỏ, thế này trong giới ai còn dám dùng cậu ta nữa.”

“Là ai tiên đoán Lương Tư Triết đi không xa trên con đường này nhỉ? Coi bói phải không, chuẩn thế!”

“Thật sự là bắt đầu cao kết thúc thấp, trực tiếp phong kín con đường của mình.”

“Lừa được giải ảnh đế Kimh Tượng, làm ra chuyện như này cũng không có gì lạ.”

...

Ngón tay của Tào Diệp nắm chặt điện thoại, gần như muốn bóp nát điện thoại của mình, những người này không hề biết tình hình thực tế, tự cho là đúng rồi bình luận gì chứ?!

Trong nhà vệ sinh không có tiếng nước, không có lấy một tiếng động, Lương Tư Triết không tắm rửa cũng không rửa mặt, anh ấy cũng đang đọc những bình luận nhảm chán này sao? Anh đang nghĩ gì?

Trời ạ... Sao lại khiến chuyện thành ra thế này? Tào Diệp giơ một tay lên, nắm tay chống lên trán mình, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Sao cậu lại không nghĩ rằng bất cứ chuyện gì cậu làm đều sẽ bị người cố tình giá họa lên đầu Lương Tư Triết, đủ để khiến Lương Tư Triết bị dư luận làm cho không đường để đi.

Cho nên bây giờ phải làm gì? Cậu nhất thời kích động gây ra họa, không thể để Lương Tư Triết bị mắng thay mình hết được.

Đã thế, vậy cậu sẽ đến tìm truyền thông làm sáng tỏ, nói cho họ đánh người, thôi diễn gì đó đều do một mình cậu làm, họ đưa

tin sai sự thật như vậy, tất cả đều là nói xấu, là hắt nước bẩn, là ngậm máu phun người!

Cậu đứng thẳng người đi ra ngoài cửa.

Cậu muốn đi liên hệ với truyền thông, nói cho họ chuyện này không hề liên quan đến Lương Tư Triết.

Tào Diệp đi tới bên cạnh cửa, kéo cửa ra nhanh chân đi ra ngoài.

Lương Tư Triết đang dựa vào cửa nhà vệ sinh, cầm điện thoại trả lời tin nhắn cho Hứa Vân Sơ, trước khi dậy Hứa Vân Sơ đã gọi cho anh mười cuộc điện thoại, di động của anh chuyển sang chế độ im lặng nên không nghe máy.

Tin nhắn vẫn chưa gửi đi, sau lưng vang lên một loạt tiếng bước chân, ngay sau đó là âm thanh đóng sập cửa, Lương Tư Triết lập tức phản ứng lại – Tào Diệp đi ra ngoài rồi.

Lương Tư Triết không biết cậu muốn đi đâu làm gì, nhưng luôn cảm thấy cách đóng cửa của Tào Diệp dường như hơi kích động.

Anh cất điện thoại, quay người lại kéo cửa ra đuổi theo, hét lên với bóng lưng của Tào Diệp: “Tào Diệp, cậu đi đâu?!”

Tào Diệp vội vàng chạy qua hành lang, rẽ vào cầu thang, nhanh chóng xuống tầng: “Anh đừng quan tâm!”

Lương Tư Triết bám vào lan can cầu thang, bước nhanh đuổi theo, anh muốn ngăn Tào Diệp lại.

Nhưng Tào Diệp chạy rất nhanh, khoảng cách không hề ngắn lại, giữa họ từ đầu đến cuối luôn cách xa mấy mét.

Tào Diệp chạy xuống cầu thang, vài bước nữa cậu sẽ đẩy cửa ra, Lương Tư Triết chạy xuống tầng một, dừng lại bên cạnh cầu thang thở hổn hển nói: “Cậu thật sự muốn tôi đuổi theo cậu ra ngoài, bị người trên phố chụp lén nữa đúng không?”

Anh vừa nói xong câu này, Tào Diệp đã chạy đến cửa, tay đè lên chốt cửa, lúc định kéo cửa ra, động tác của cậu dừng lại.

Cậu nghiêng mặt sang, nuốt khan cổ họng hơi khô vì chạy: “Vậy anh đừng đuổi theo ra ngoài.”

“Cậu biết tôi sẽ đuổi theo ra ngoài, cậu nói cậu muốn ra ngoài làm gì trước đã?”

“Tôi không làm gì cả, tôi đói rồi.” Ánh mắt Tào Diệp hơi trốn tránh, nói dối, “Ra ngoài mua đồ ăn được chưa?”

“Ra ngoài mua đồ ăn, vậy cậu chạy nhanh thế làm gì?” Lương Tư Triết đi về phía cậu, hỏi một cách không nhượng bộ.

“Đừng hỏi nữa.” Tào Diệp đè nén bức bối trong lòng đáp, mặc dù rất muốn đẩy cửa ra ngoài, nhưng cậu sợ Lương Tư Triết thật sự đuổi theo cậu ra ngoài.

“Được, tôi không hỏi nữa, vậy cậu quay lại với tôi.” Lương Tư Triết dừng ở trước mặt cậu, giơ tay nắm lấy cổ tay Tào Diệp, kéo cậu đi về.

“Cũng đừng ngăn cản tôi.” Tào Diệp muốn tránh khỏi anh, nhưng ngón tay Lương Tư Triết nắm rất chặt, không cho cậu tránh ra.

“Đừng đi,” Lương Tư Triết dừng lại, quay người nhìn cậu nói, “Đừng đi đâu cả, Tào Diệp, cậu ở lại với tôi là được rồi.”

Nếu cậu đói thật, tôi gọi nhân viên phục vụ ra ngoài mua đồ ăn giúp chúng ta.”

“Anh đừng cản tôi được không?!” Tào Diệp bỗng nâng cao âm lượng, “Anh cứ để tôi như một kẻ hèn nhát, gây họa trốn ở đây, để những người bên ngoài chửi anh như bị điên à?”

“Vậy cậu ra ngoài làm gì?” Lương Tư Triết bình tĩnh nhìn cậu, “Nói cho họ cậu làm tất cả chuyện này?”

“Đúng,” Tào Diệp nói, cậu bị ép đến mức hơi súp đổ, “Tôi đi nói với họ, người là tôi đánh! Thôi diễn là tôi nói! Không hề liên quan đến anh, muốn chửi thì cứ nhắm vào tôi mà chửi!”

“Đừng ngốc nữa Tào Diệp,” Lương Tư Triết cười một tiếng, lại như không phải cười, chỉ quay mặt đi thở dài, “Cậu có biết tại sao họ không lộ diện cậu không? Không phải vì họ không biết cậu, mà vì nhà sản xuất tối hôm qua, tám phần đã nghe được bố cậu là Tào Tu Viễn, hẳn không dám chủ động lộ diện cậu với truyền thông, đặc tội bố cậu, có thể hẳn sẽ không lẫn lộn nổi trong cái giới này.”

Đừng tự đi đâm vào họng súng, cung cấp tin tức mới cho truyền thông, cậu làm vậy sẽ khiến hắn được như ý.”

Thiếu niên ở trước mắt vừa chỉ đã hiểu, cánh tay mới nãy còn đỏ sức như thể mất lực, Lương Tư Triết nhìn ra sự bất lực, bối rối và lưỡng lự trên mặt cậu.

Suy cho cùng là thiếu niên vừa trưởng thành, anh trầm nghĩ, từ nhỏ lớn lên trong lộ mật đường, một đường thuận buồm xuôi gió, chưa từng trải qua chuyện lớn gì, bốc đồng và dễ vỡ, giống như mình chơi đàn violin năm đó.

Sao anh có thể để Tào Diệp như thế này lộ diện dưới ống kính của truyền thông, để cậu chịu những lời mắng mỏ kia cùng mình?

“Đi thôi, đi lên tầng.” Anh dắt Tào Diệp đi về.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Tào Diệp luống cuống hỏi.

“Không sao,” Lương Tư Triết quay đầu nhìn cậu cười một tiếng, “Cũng không phải tôi chưa từng bị chửi, lúc đó dùng người đóng thế bị mắng ác hơn bây giờ nhiều, chẳng phải vẫn vượt qua được à... So sánh như này nhé, dư luận giống như thủy triều vậy, có triều lên cũng có triều xuống, bây giờ là thời điểm triều lên, mấy ngày sau triều xuống là ổn, không tin cậu cứ đợi xem.” Anh nói rất nhẹ nhàng lại chắc chắn, trong lúc luống cuống Tào Diệp gần như bị anh thuyết phục, cậu lại hỏi: “Vậy có như họ nói không, sau này không ai tìm anh đóng phim nữa?”

“Không đến mức đó,” Lương Tư Triết lại cười, “Tài nguyên chủ động tìm đến tôi vẫn nhiều lắm.” Anh đang nói thì điện thoại cầm trong tay đổ chuông, cúi đầu nhìn, lần này không phải người đại diện gọi đến mà là lãnh đạo của công ty gọi.

“Tôi đi nghe điện thoại, cậu về phòng trước đi.” Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn Tào Diệp, nói đùa, “Lần này đừng lén đi ra ngoài nữa.”

“Tôi còn lâu mới lén đi ra ngoài.” Tào Diệp vắn lại, nghe xong mấy câu nói vừa rồi của Lương Tư Triết, bây giờ cậu đã bình tĩnh lại.

Đẩy cửa vào phòng, tiếng huyền não rộn ràng của quây bữa sáng dưới tầng truyền lên, giản dị giống như bất kỳ một ngày nào đó của hai năm trước, dư luận xôn xao trên Internet dường như không hề liên quan đến con phố Nhân Tứ hẻo lánh.

Tào Diệp rửa mặt xong hơi mờ mịt ngồi bên giường một lát, Lương Tư Triết phủ định cách vạch trần bản thân trước truyền thông của cậu, cậu cũng bị Lương Tư Triết thuyết phục, nhưng bây giờ phải làm gì, cứ trơ mắt nhìn Lương Tư Triết bị chửi vì chuyện này ư?

Buồn bực mất tập trung, thôi, tìm nhân viên phục vụ ra ngoài mua ít điểm tâm trước đã, từ tối hôm qua đến bây giờ cậu chẳng ăn được mấy, dạ dày đói đến mức hơi khó chịu.

Cậu đi ra khỏi phòng, nhìn xung quanh một lát, tầng ba không có nhân viên phục vụ, phải đi xuống tầng tìm.

Dứt khoát tự ra ngoài mua thức ăn luôn, nói với Lương Tư Triết một tiếng, tránh cho anh nghĩ lầm mình lại lén đi ra ngoài.

Lương Tư Triết gọi điện thoại ở cuối phía đông hành lang, anh đi tới, ánh nắng chiếu qua cửa sổ rất sáng, sáng đến độ hơi chói mắt, bao trùm Lương Tư Triết ở bên trong.

Lương Tư Triết cúi người nằm sấp trên bên cửa sổ, trán chống lên cánh tay, bả vai thon gầy dựng lên đường cong lờm chờm.

Anh tập trung gọi điện thoại, không chú ý đến Tào Diệp đến gần sau lưng.

Tào Diệp nghe được mấy câu anh nói, âm lượng không cao nhưng giọng điệu nghe vào hơi lạnh lùng lại hơi nóng nảy, Tào Diệp chưa bao giờ nghe giọng điệu này của anh:

“Có thể xin lỗi nhưng tôi sẽ không đi tiếp rượu.”

“Chưa nói là để công ty bỏ ra phí bồi thường vi phạm hợp đồng cho tôi, bây giờ tôi không có khả năng bồi thường, vậy tôi sẽ chậm rãi bồi thường.”

“... Thế tôi đóng vai phụ, vai quần chúng, vậy được rồi chứ?!”

“Công ty dựa vào đâu đóng băng tôi?”

“Tôi không thể đẩy bạn bè ra cản họng súng vào lúc này, vừa rồi đã nói điều này rồi.”



“Tôi đã biết, tôi cần thời gian suy nghĩ một chút.”

Cúp điện thoại, Lương Tư Triết không lập tức đứng thẳng người, bàn tay nghe điện thoại chậm rãi buông xuống bên cạnh người, anh duy trì tư thế này nằm sấp trên bệ cửa sổ.

Cách đó vài bước, Tào Diệp có thể cảm nhận được anh thở dài một tiếng, giọng điệu than thở kia dường như kéo sụp bả vai của anh xuống.

Đến lúc này Tào Diệp mới nhận ra rằng Lương Tư Triết chỉ lớn hơn cậu hai tuổi mà thôi, đối mặt với sự cố đột ngột phát sinh này anh cũng bước đi khó khăn, không biết làm sao.

Anh là người trong cuộc, chuyện này liên quan đến danh tiếng, tương lai, con đường đóng phim của anh.

Anh vừa qua hai mươi tuổi, mới đóng một bộ phim, đi vào tâm mắt của công chúng chỉ vài tháng, sao có thể thành thạo như anh biểu hiện ra bên ngoài được?

Rõ ràng lo lắng chông chênh, vừa rồi lại giả vờ như không có chuyện gì, mình lại còn ngốc đến mức tin là thật, nên nói kỹ năng diễn xuất của Lương Tư Triết quá tốt chăng?

Tào Diệp nghĩ có lẽ mình không nên đứng ở đây, Lương Tư Triết cũng không muốn mình nhìn thấy dáng vẻ bất lực này của anh.

Nhưng cậu không bước nổi chân, giống như bị đóng đinh ngay tại chỗ.

Lúc này Lương Tư Triết đứng thẳng người, hình như cúi đầu suy nghĩ gì đó, một lát sau anh xoay người, trong nháy mắt nhìn thấy Tào Diệp thì sững sờ một lát.

Chưa kịp ngụy trang, nháy mắt đó sự mệt mỏi và nôn nóng giữa lông mày hiện lên không sót gì trong mắt Tào Diệp.

Lương Tư Triết đi về phía cậu, Tào Diệp nghĩ rằng anh sẽ lên tiếng nói gì đó, nhưng Lương Tư Triết không hề nói gì, anh chỉ dừng lại trước mặt Tào Diệp, vươn một cánh tay vòng ra sau lưng Tào Diệp, một tay ôm lấy cậu, trán chống lên bả vai cậu. Tào Diệp có thể cảm nhận được anh đặt trọng lượng cơ thể lên

bả vai mình, còn có hơi thở của anh, phả từng chút lên vai cậu qua lớp vải của áo hoodie.

Khoảng cách này quá gần khiến cậu không được tự nhiên, nhưng cậu không có cách nào đẩy Lương Tư Triết ra.

“Là công ty quản lý của anh gọi đến à?” Tào Diệp nghiêng mặt sang khẽ hỏi anh, “Họ nói sẽ đóng băng anh?”

“Dọa thôi,” Giọng nói của Lương Tư Triết hơi mơ hồ, “Đừng cho là thật.”

“Họ lại muốn anh đi tiếp rượu xin lỗi đúng không?”

Lần này Lương Tư Triết không nói gì.

Tào Diệp cũng không truy hỏi nữa.

Họ yên lặng đứng một lúc, sau lưng có người đi ra họ cũng không cử động.

Người phụ nữ kia vừa đi về phía cầu thang vừa liếc cái nhìn khác thường đến.

Cho đến khi tiếng bước chân biến mất một lúc lâu, Lương Tư Triết mới đứng thẳng người.

Nôn nóng và mỗi một mấy phút trước đã biến mất tầm khỏi mặt anh, anh vỗ nhẹ bả vai Tào Diệp hai cái: “Đi thôi, về phòng.”

Sau khi quay về phòng Lương Tư Triết không nói thêm gì nữa, xoay người đi vào phòng tắm tắm rửa, Tào Diệp đứng ngồi không yên, không kim lòng được cứ chốc chốc lại lướt tin tức mới trên điện thoại.

Lúc này Lâm Ngạn gọi điện đến, cậu nghe máy.

Lâm Ngạn vừa kết nối điện thoại liền nói: “Má nó Diệp Tử, tối qua chúng mày thật sự làm lớn chuyện rồi, phòng riêng xa quá anh không nghe thấy tiếng động gì.”

“Anh cũng nhìn thấy bài báo rồi?” Tào Diệp hỏi.

“Nói thừa, báo chí, tivi, trên điện thoại đâu đâu cũng có, anh không muốn thấy cũng khó... Cơ mà, chúng mày đánh nhà sản xuất kia thật hả?”

“Là em, không phải bọn em,” Tào Diệp dè nén bực bội trong

lòng, “Anh ấy không ra tay.”

Có lẽ Lâm Ngạn đang uống nước, nghe vậy sắc mặt ngưng, ho khan vài tiếng: “Hả? Mà thật sự đi làm anh hùng cứu mỹ nhân?”

“Em cúp trước đây.” Tào Diệp không có tâm trạng nói nhảm với hắn.

“Ê mà đợi đã,” Lâm Ngạn ngăn cậu trong điện thoại, “Anh có tin tức nội bộ, mà đừng cúp!”

“Tin gì?”

“Anh vừa mới nghe anh anh nói, hình như bọn mày còn làm rách lòng một nhà đầu tư? Nghe nói người ta rất có địa vị, dặn dò anh anh rồi, bảo anh anh đừng cho cậu ta tài nguyên.”

“Anh của anh sẽ nghe lời ông ta?”

“Trời, không phải nghe ông ta, đều lẫn lộn trong một giới, nói thế nào cũng nên nể mặt ông ta, Lương Tư Triết cũng không phải tai to mặt lớn, có dùng cậu ta hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì đến phim.

Hơn nữa anh nghe nói, nhà đầu tư kia còn quen biết sếp tổng của công ty Lương Tư Triết, quan hệ còn khá sâu, vừa đánh tiếng với ông ta, không được để Lương Tư Triết làm lộ chuyện tiếp rượu ra ngoài, nếu không sẽ đóng băng cậu ta... Này, tại sao mà không nói gì Diệp Tử? Cho cái phản ứng xem nào? Người đâu? Đi đâu rồi?” Lâm Ngạn gọi Tào Diệp vài tiếng trong điện thoại, không nhận được trả lời nên bực bội cúp điện thoại. Cuộc điện thoại này khiến Tào Diệp hoang mang.

Thì ra lúc này Lương Tư Triết nói “đóng băng” là ý này, anh muốn vạch trần việc ác của nhà sản xuất và nhà đầu tư với truyền thông, nhưng vẫn chưa hành động đã bị chèn ép trước. Quả thực là mai phục tứ phía, truyền thông, dư luận, nhà đầu tư, công ty quản lý, tất cả đều đang tạo áp lực cho Lương Tư Triết, dường như đi hướng nào cũng là một con đường chết. Phải làm gì đây... Dường như cả thế giới chỉ có cậu và Lương Tư Triết đứng cùng một chiến tuyến.

Bình tĩnh, nghĩ cách, có ai không bị thế lực của mấy phe này

khổng chế không?

Đúng, Tào Tu Viễn! Tào Tu Viễn có thể đưa Lương Tư Triết từ một người mới không có danh tiếng gì lên vị trí ảnh đế, nhất định cũng có thể dẫn anh đến lễ trao giải một lần nữa.

Vả lại trong tin tức gần đây vẫn luôn đưa tin, nói rằng Tào Tu Viễn đang lựa chọn người mới cho phim mới, bởi vì mấy người mới trước đó được nâng đỡ nổi tiếng, tuyển diễn viên lần này cũng được quan tâm.

— Đúng là mĩ mai, chuyện cho đến giờ, vị thần võ tan kia vẫn đang phát ra ánh sáng chói mắt, ánh sáng này khiến cậu sinh ra một tia hy vọng duy nhất trong tình cảnh bị vây bốn phía.

Dù sao, nghĩ đến người giỏi nhất trong lĩnh vực điện ảnh, cậu chỉ có thể nghĩ đến Tào Tu Viễn, Tào Tu Viễn không sợ dư luận, dám đối nghịch với truyền thông, không bị nhà đầu tư khống chế, hơn nữa chỉ cần y lên tiếng đòi người, công ty quản lý của Lương Tư Triết cũng không thể không buông tay.

Nhưng... Tào Tu Viễn sẽ giúp mình ư? Tào Tu Viễn chưa bao giờ dùng một người mới hai lần, đây là quy luật được truyền thông tổng kết ra, Trịnh Dân cũng đã nói như vậy.

Y không thể phá lệ vì đứa con trai vô dụng của mình được. Vậy thì đi cầu xin Trịnh Dân là được.

Trên thế giới này chắc chỉ có Trịnh Dân mới có thể thuyết phục được y.

Tào Diệp cúi đầu gọi điện thoại, Trịnh Dân bị cậu chặn từ lâu rồi, nhưng cậu phát hiện mình vẫn còn nhớ rõ số của y.

Cũng khó trách, bắt đầu từ khi còn rất nhỏ mỗi lần vừa đến sân bay, người đầu tiên cậu muốn gọi điện đều là Trịnh Dân.

Điện thoại vang lên hai tiếng tút tút, Trịnh Dân nghe máy rất nhanh: “Tiểu Diệp, bây giờ cháu đang ở đâu?”

Giọng nói này quen thuộc đến mức khiến lòng cậu sinh ra căm ghét, nhưng cậu không có cách nào phủ nhận mình đã yên tâm

lại.

Từng có lúc Trịnh Dân và Tào Tu Viễn chính là sự tồn tại không gì không làm được ở trong mắt cậu.

“Cháu ở Lam Yến, cùng với Lương Tư Triết.” Cậu cố gắng để giọng nói của mình nghe bình tĩnh hơn.

“Người tối qua bị chụp cùng Lương Tư Triết là cháu đúng không?”

“Vâng.”

“Hai đứa gây ra cái họa này không nhỏ đâu, tối qua đã có người tới xác nhận với chú người trong ảnh có phải cháu không, nếu không phải họ không dám đắc tội bố cháu, bây giờ cháu đã cùng bị lộ với Lương Tư Triết rồi biết không? Tiểu Diệp cháu đừng bốc đồng đi đụng vào hòng súng truyền thông, tạm thời cứ ở đó trước đã.”

“Lương Tư Triết đã nói với cháu rồi.”

Trịnh Dân “À” một tiếng, lại nói: “Thằng nhóc Tư Triết này thông suốt, cháu nghe nó, đừng tự chủ trương.”

“Vâng,” Dừng một lát, Tào Diệp khó khăn mở miệng, “Chú Dân.” Có lẽ lâu rồi chưa gọi xưng hô này, hai chữ này dường như hơi chát trong hòng cậu.

Có vẻ như Trịnh Dân cũng đang sững sờ, một lát sau mới đáp một tiếng: “Ơi.”

“Cháu muốn nhờ chú giúp,” Tào Diệp nói, “Nghe nói bố cháu đang chọn diễn viên, bây giờ Lương Tư Triết không có phim đóng, chú có thể... bảo bố cháu đừng chọn nữa, trực tiếp dùng anh ấy được không?”

“Chuyện này à...” Rõ ràng Trịnh Dân hơi khó xử, “Tiểu Diệp cháu đưa đề khó cho chú rồi.

Bố cháu đang chọn diễn viên, nhưng cháu biết anh ấy sẽ không dùng một người mới hai lần, Chương Minh Hàm là ví dụ, bàn về ngoại hình cậu ta thích hợp với Tiểu Mẫn hơn hai đứa, nhưng cậu ta thậm chí chưa qua vòng thử vai.

Tiểu Diệp, chuyện khác chú đều có thể giúp, nhưng bố cháu

chọn diễn viên chưa bao giờ nghe ý kiến của người khác...”

“Chú Dân, từ nhỏ cháu đã nghĩ chú thần thông quảng đại, chuyện to bằng trời chỉ cần có chú thì đều không gọi là chuyện.” Tào Diệp ngắt lời anh ta, cậu chủ động mở ra vết sẹo của mình, thậm chí vô sự tự thông đe dọa nói, “Cháu chưa nói với mẹ chuyện của chú và bố, cháu nghĩ... Chú cũng không muốn để cho bà ấy biết.”

Nghe vậy Trịnh Dân im lặng, cảm giác vết sẹo bị xé ra khiến Tào Diệp cảm thấy vừa đau lại vừa đã, nhắc đến chuyện này trước mặt Trịnh Dân, thậm chí khiến cậu có khoái cảm trả thù, thật sự là cậu muốn nhìn thấy Trịnh Dân khó xử, áy náy, đành phải đồng ý với mình vì lời đe dọa này.

Quả nhiên, sau khi im lặng một lát Trịnh Dân lên tiếng: “Được, chú hứa với cháu, chú sẽ cố gắng giành nhân vật này cho Lương Tư Triết, nhưng Tiểu Diệp à, cháu phải biết chú đồng ý với cháu không phải vì câu đe dọa này của cháu, chú muốn trao đổi một điều kiện với cháu.”

Ngay cả cảnh thái bình giả tạo anh ta cũng làm vẻ vang như vậy, Tào Diệp đè nén khó chịu trong lòng: “Chú nói đi.”

“Chú không ép cháu, nhưng cháu cũng phải hứa với chú, sau khi chuyện này trôi qua cháu cho chú chút thời gian, chúng ta trò chuyện nghiêm túc.”

“Được.” Tào Diệp nói.

“Được,” Trịnh Dân đáp, “Vậy hai đứa chờ ở Lam Yển, chú đang tìm cảnh hơi xa, trước tiên sẽ bảo tài xế đến đón hai đứa tới công ty, chúng ta gặp nhau rồi nói kỹ càng.”

## Chương 79: Quá Khứ 9

### DTV-EBOOK

Lương Tư Triết tắm rửa xong đi ra từ nhà vệ sinh, thấy Tào Diệp đang nằm sấp trên giường, chôn mặt trong gối. Thiếu niên xương thịt đều đặn, thon dài rắn chắc, ngay cả xương bả vai lộ ra trên lưng trông cũng tinh xảo đẹp đẽ. Lương Tư Triết giơ tay dùng khăn mặt lau tóc còn ướt, ngồi ở mép giường nhìn Tào Diệp.

Mặc dù trong lòng đè nén tâm sự nặng thành tấn, nhưng bây giờ ở cùng Tào Diệp, hình như cũng không khó chịu đến vậy.

Đi bước nào hay bước đó thôi, anh thầm nói, tệ hơn thì có thể tệ đến đâu? So với hai năm trước không có gì cả, bây giờ anh đã có đủ nhiều rồi.

“Lương Tư Triết.” Tào Diệp bỗng nhiên gọi tên anh.

“Ừ?” Lương Tư Triết đáp.

“Đừng xin lỗi.” Giọng Tào Diệp ồm ồm trong gối, nghe vào không rõ lắm.

Lương Tư Triết ngẩn ra một lát mới nói: “Ừ”.

“Cũng đừng đi tiếp rượu.”

“Được.”

“Cũng không cần đóng phim kia nữa.”

“Không đóng nữa.”

Tào Diệp nói câu nào anh đồng ý câu đó.

Từ khi Tào Diệp nói câu đầu tiên “Đừng xin lỗi”, anh đã cảm thấy ngực hơi nhói đau.

Công ty quản lý nói, cậu phải đi tiếp rượu xin lỗi, nếu không sau này công ty sẽ suy xét việc đóng băng cậu.

Nhà sản xuất nói, đoàn làm phim quay đến bây giờ rất vất vả, có

thể quay tiếp hay không đều phụ thuộc vào cậu.

Truyền thông và dư luận nói, chê không có tiền thì lúc đó đừng nhận phim này.

Chỉ có Tào Diệp, khi anh bị tấn công tứ phía, bị vây chặt đã nói với anh, Lương Tư Triết anh đừng xin lỗi, đừng đi tiếp rượu, cũng đừng đóng phim kia nữa.

Họ đứng cùng nhau, Tào Diệp nói gì anh cũng đồng ý.

Anh nghĩ Tào Diệp đối với anh không chỉ đơn giản là người mình thích, anh xem cậu là người thân duy nhất, là bạn bè có thể thổ lộ tâm tình, là bến đỗ chống lại dư luận bên ngoài.

Lúc này Lam Yến như đã trở thành một cảnh tránh gió trời yên biển lặng, tiếng mắng như mưa gió ở bên ngoài, lại không mấy may quấy nhiễu đến một góc yên lặng này, không ai biết giờ phút này họ trốn ở đây.

Sau khi nói xong mấy câu đó, Tào Diệp không nói gì một hồi lâu, một lúc sau cậu mới lên tiếng: “Tôi vừa liên lạc với chú Dần.”

Cậu dừng một lát, Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng, tỏ ý mình đang nghe.

“Bố tôi... sắp quay phim mới, gần đây ông ấy đang chọn diễn viên, vòng thử vai đã kết thúc rồi, hai ngày nữa sẽ tổ chức vòng diễn thử, đến lúc đó chú Dần sẽ dẫn anh đến.”

Lương Tư Triết sững sốt, sau đó đáp một tiếng “Được”.

Tào Tu Viễn chưa bao giờ có tiền lệ sử dụng lại người mới, tất cả mọi người ngầm thừa nhận điểm này, nhưng Tào Diệp nói vậy, anh cũng không hỏi nhiều.

Tào Diệp lại nằm một lúc, sau đó ngồi dậy, tóc bị gối cọ hơi rối, cậu vuốt qua loa hai cái, giữa lông mày có chút bực bội.

Cậu ngẩng lên khỏi gối, giọng nói trở nên rõ ràng: “Nhưng mà, chú Dần chỉ nói là chú ấy sẽ giúp đỡ, mà anh cũng biết đấy, lúc chọn diễn viên bố tôi sẽ không nghe ý kiến của người khác, cho nên... Có thể được chọn hay không, vẫn phải dựa vào bản thân anh.”

“Tôi biết,” Lương Tư Triết nhìn cậu nói, “Tôi sẽ diễn tốt.”



“Ừm.” Tào Diệp nói xong lại giơ tay cào tóc mình hai cái, trông hơi nôn nóng.

Mặc dù Tào Diệp không biểu hiện ra ngoài, nhưng Lương Tư Triết luôn cảm thấy bây giờ chắc cậu rất lo lắng cho mình, rõ ràng nhỏ hơn mình hai tuổi, lúc này lại đang không yên tâm dẫn đi dẫn lại mình.

“Tào Diệp.”

Tào Diệp cúi đầu, đáp một tiếng rất ngắn: “Hả.”

“Cậu yên tâm...” Lương Tư Triết vừa lên tiếng muốn nói gì đó thì cửa bị gõ, cộc cộc cộc.

Họ liếc nhau, Lương Tư Triết đứng dậy đi mở cửa.

Tài xế của Tào Tu Viễn và người quay phim đứng ở cửa, đều là người quen biết trong đoàn phim “Mười ba ngày” trước đó, Lương Tư Triết rất lễ phép chào hỏi: “Chú Từ, chị Khâu.”

“Dẫn bảo chị đi cùng anh Lỗi đến đón các cậu, tiện thể kể cho cậu về nhân vật trong Hồng nam hồng nữ,” Người quay phim Khâu Lộ nhìn trong phòng một cái, cô là số ít nữ quay phim trong giới, hợp tác rất nhiều năm với Tào Tu Viễn, “Tiểu Diệp cũng ở đây đúng không?”

“Vâng.” Lương Tư Triết nghiêng người sang nhường đường cho chị.

“Hai đứa gây ra họa lớn quá,” Khâu Lộ cười nói, “Trang đầu hôm nay lại bị cậu chiếm rồi.”

Lương Tư Triết miễn cưỡng nở nụ cười.

Khâu Lộ nói xong đi vào trong phòng, ngồi xổm trước mặt Tào Diệp: “Nhiều năm không gặp Tiểu Diệp, còn nhớ chị không?”

“Chị Khâu.” Tào Diệp gọi một tiếng, thái độ cũng không nhiệt tình cho lắm.

Bây giờ cậu thấy người của đoàn làm phim sẽ không nhận được suy đoán rốt cuộc họ có biết quan hệ giữa Trịnh Dân và Tào Tu Viễn không, nếu như biết, họ đang dùng ánh mắt gì để nhìn mình? Thương hại chăng? Lấy mình làm trò cười? Hay là xem như đồ ngốc không hiểu gì cả?

Nhưng có vẻ như Khâu Lộ không nhận ra tâm lý bài xích của cậu, nhìn cậu nói: “Trưởng thành tốt thật, mặt mũi của mẹ và

khí khái anh hùng của bố đều di truyền cả rồi.”

“Đi thôi.” Tào Diệp đứng lên, hơi mất tự nhiên nói.

Lúc xuống tầng Khâu Lộ luôn hỏi Tào Diệp đủ loại vấn đề, ví dụ như học ở đâu, học ngành nào, mặc dù Tào Diệp không muốn trả lời cho lắm, nhưng từ nhỏ được Lê Du dạy dỗ phải lễ phép với người lớn, nên câu nào cậu cũng trả lời.

Lên xe, Khâu Lộ ngồi ở ghế phụ lái, nghiêng mặt sang kể về nhân vật với Lương Tư Triết.

“Nhân vật này không dễ diễn, là một... ừm,” Chị dừng lại một lát, “Nhân vật râu ria, từng nghe ‘thích đảo trang’(1) chưa?”

(1) đảo trang: thích mặc trang phục của người khác giới.

Ba chữ “thích đảo trang” này vừa được nói ra, trên mặt Tào Diệp hiện lên vẻ kinh ngạc, cậu không ngờ lần này Tào Tu Viễn sẽ quay đề tài nhạy cảm như thế.

“Bất ngờ đúng không?” Khâu Lộ quay đầu nhìn họ một cái, “Mới đầu Dân nói với chị đón Tư Triết đến thử vai, chị cũng rất bất ngờ, chủ yếu là không nghĩ ra được cậu diễn nhân vật này sẽ như thế nào... Nhưng cậu cũng đừng lo lắng, Dân là người hiểu rõ đạo diễn Tào nhất, nếu cậu ấy nghĩ rằng cậu có thể, vậy thì có hy vọng.”

Lông mày Tào Diệp nhíu lại, nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ, cố gắng kìm nén không ngắt lời Khâu Lộ.

Khâu Lộ nói tiếp: “Chọn nhân vật này đến bây giờ, thật ra đạo diễn Tào vẫn chưa có người mới ưng ý, chủ yếu là khí chất của người mới không đủ.

Hầu hết người mới mặc trang phục nữ vào sẽ bắt đầu xấu hổ, hơi sợ hãi, nhưng nhân vật Lý Nhập này ấy mà, thật ra hắn là một người rất cởi mở, từ sâu trong lòng hắn nghĩ mình nên mặc như thế này, hắn cảm thấy hắn như vậy là đẹp, giây phút mặc trang phục nữ là thời điểm thả lỏng nhất trong cuộc sống của hắn, bởi vì hắn có thể che giấu bản thân...”

Tào Diệp kéo mũ lên, quay đầu ngả người ra sau nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Cậu không muốn nghe Tào Tu Viễn và Trịnh Dân hợp tác khăng khít cỡ nào, cũng không muốn nghe kế tiếp Lương Tư Triết sẽ đóng một người thích đảo trang như thế nào.

Nhận ra động tác của cậu, Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn một cái, không nói gì.

Tại sao lại như vậy chứ? Tào Diệp nghĩ, rõ ràng chán ghét Tào Tu Viễn và Trịnh Dân vô cùng, nhưng lại không thể không cúi đầu trước họ, dùng nhượng bộ làm điều kiện, trao đổi một cơ hội diễn thử.

Nếu Lương Tư Triết diễn thử thành công, truyền thông sẽ đưa tin và suy đoán như thế nào? Nhưng cậu lại không hy vọng Lương Tư Triết diễn thử thất bại, rồi tiếp tục đóng phim kia.

Thật sự rất mâu thuẫn.

Cậu nhắm mắt lại, ép buộc bản thân không nghe không nghĩ gì cả.

Một lát sau, Lương Tư Triết giơ tay đụng đụng cánh tay cậu.

Tào Diệp mở mắt, Lương Tư Triết đưa điện thoại tới, cậu nhận lấy nhìn, Lương Tư Triết gõ một dòng chữ trong ghi chú: “Cậu yên tâm, tôi sẽ lấy ảnh đế một lần nữa.” Chắc là cậu nói đang dở trong phòng.

Tào Diệp trả điện thoại cho anh, Lương Tư Triết cầm lấy, nhưng anh không rút tay về, một tay cầm di động, dùng ngón cái tiếp tục gõ chữ trên màn hình: “Cũng sẽ trở nên giỏi hơn.”

Tào Diệp nhìn chằm chằm dòng chữ kia rất lâu, sau đó nhỏ giọng thì thầm một câu “Liên quan gì đến tôi”, đoạn nghiêng mặt đi.

“Sao vậy?” Khâu Lộ dừng lại lời đang nói, quay đầu nhìn Tào Diệp, “Tiểu Diệp nói gì cơ?”

“Không có gì.” Tào Diệp nói.

Lương Tư Triết quay sang nhìn Tào Diệp, bên mặt của thiếu niên bị mũ che hơn phân nửa, đang ra vẻ không sao mà nhìn ngoài cửa sổ.

-- Sao lại mất tự nhiên thế.

Lương Tư Triết giơ tay vuốt tóc Tào Diệp, rồi rút tay về trước khi

Tào Diệp quay đầu nhìn anh.

-- Khi mất tự nhiên cũng rất đáng yêu.

Lam Yến cách phòng làm việc của Tào Tu Viễn không xa, đi hai mươi phút là đến.

Càng đến gần, cảm giác bài xích và chán ghét trong lòng Tào Diệp càng mãnh liệt.

Cho dù đã trao đổi điều kiện với Trịnh Dân ở trong điện thoại, nhưng chuyện đến trước mắt, cậu vẫn không muốn nhìn thấy họ.

Chẳng lẽ phải tận mắt nhìn thấy Trịnh Dân đi cầu tình với Tào Tu Viễn như thế nào ư?

Muốn trốn tránh.

Không muốn đối mặt.

Không muốn trò chuyện với Trịnh Dân.

Có gì để trò chuyện đâu?

Bực bội.

Một tay Tào Diệp đề lên tay nắm cửa, tay kia lấy điện thoại ra, gõ mấy chữ trong giao diện tin nhắn.

Phòng làm việc của Tào Tu Viễn được tạo thành từ mấy tòa nhà thấp, xe lái vào bên trong khu, thuận lợi vòng qua đường nhỏ, dừng trước một tòa nhà thấp trong đó.

Xe dừng hẳn, Tào Diệp nhấn gửi đi trên điện thoại di động, sau đó đẩy cửa xe ra nhảy xuống xe.

Không muốn đối mặt, vậy thì mặc kệ bản thân trốn tránh vậy.

Cậu bước chân, nhanh chóng chạy đến cửa tiểu khu, không chờ họ phản ứng lại, cậu đã chạy ra khỏi tiểu khu.

"Này?" Khâu Lộ kinh ngạc nhìn về phía bóng lưng chột lóc lên của Tào Diệp, "Tiểu Diệp đi đâu vậy?"

Điện thoại trong lòng bàn tay rung lên, Lương Tư Triết cúi đầu nhìn, tin nhắn do Tào Diệp gửi đến, chậm hai giây, được Tào Diệp gửi đi trong nháy mắt đẩy cửa xuống xe:

"Thử vai thành công.

Đừng đuổi theo."

Chạy nhanh như vậy đang trốn tránh điều gì? Trốn mình? Hay là trốn Tào Tu Viễn lát nữa sẽ đối mặt?

“Anh Lỗi anh có muốn lái xe đuổi theo không?” Khâu Lộ hỏi tài xế.

“Đừng đuổi theo.” Lương Tư Triết lên tiếng.

“Cậu ấy nói đi đâu với cậu à Tư Triết?”

Lương Tư Triết “Ừm” một tiếng.

Thật ra anh cũng không biết Tào Diệp muốn đi đâu, luôn cảm thấy hai năm này Tào Diệp như thể tiến vào thời kỳ phản nghịch muộn của thiếu niên, Tào Diệp đang nghĩ gì anh thường không hiểu được.

Nhưng, nếu muốn trốn vậy thì trốn đi, trốn đến nơi mà không ai tìm thấy được, còn mình trước tiên sẽ canh chừng giúp Tào Diệp, cho đến khi cậu trốn đủ rồi muốn đi ra mới thôi.

Lương Tư Triết ngồi ở sofa tầng một đợi Trịnh Dân đi tới, lật kịch bản Khâu Lộ đưa cho anh.

Tào Tu Viễn và Trịnh Dân cùng đến, lúc đi vào cửa, Trịnh Dân đang nói gì đó với y.

Lương Tư Triết gấp kịch bản lại, đứng dậy gọi một tiếng “Thầy Tào”.

Tào Tu Viễn cau mày nói: “Tào Diệp đâu?”

“Tào Diệp đến chỗ bạn, họ tổ chức bù sinh nhật mười tám tuổi cho cậu ấy.” Lương Tư Triết đã bịa sẵn lý do này, anh nghĩ Tào Tu Viễn không có tình người đến mức nào đi nữa, thì cũng nên cho đứa con trai vừa bước vào tuổi mười tám của mình chút mặt mũi.

“Vậy cậu nói xem tối hôm qua xảy ra chuyện gì.”

Lương Tư Triết kể lại chuyện xảy ra ở khách sạn tối hôm qua.

Sau khi nghe xong Trịnh Dân nói chuyện thay Tào Diệp: “Anh Viễn, chuyện này Tào Diệp bốc đồng, nhưng cũng không tính là sai, em từng tiếp xúc với gã Giang Hoa kia, có lúc nói chuyện rất quá đáng...”

Tào Tu Viễn ngắt lời Trịnh Dân: “Nó quá ngây thơ, không biết hoạt động của nhà đầu tư tàn khốc như thế hả?”

“Ngây thơ cũng không phải chuyện gì xấu.” Trịnh Dân tỏ ra khá

bình tĩnh.

“Đã thế, vậy họa nó gây ra cậu tự thu dọn đồ đạc hỗn độn giúp nó đi, đừng đến tìm tôi.” Tào Tu Viễn quay người đi vào văn phòng. Trịnh Dân đầu đầu nhìn về phía Lương Tư Triết, “Chuyện này tôi chỉ có thể nói giúp cậu, nhưng có thể diễn thử hay không vẫn phải xem ý kiến của anh Viễn.”

“Chú Dân, để cháu thử tự đi nói xem.” Lương Tư Triết nói.

Trịnh Dân sững sờ, ngay sau đó xua tay với anh, ý bảo anh đi theo.

Lương Tư Triết đẩy cửa vào phòng, Tào Tu Viễn đã cởi áo khoác, đốt một điếu thuốc ngồi trên ghế xoay, cầm kịch bản lên.

Thấy Lương Tư Triết đi vào, Tào Tu Viễn nhìn anh không nói một lời.

“Thầy Tào.” Lương Tư Triết nói.

“Ừ.” Tào Tu Viễn đáp một tiếng hờ hững.

“Cháu đến không phải tranh thủ cơ hội cho mình, chỉ muốn xin ngài đừng mắng Tào Diệp vì chuyện này.” Lương Tư Triết dừng một lát, nói tiếp: “Sau này cậu ấy làm phim nhất định sẽ biết hoạt động đầu tư tàn khốc cỡ nào, nhưng bây giờ, cháu nghĩ sự ngây thơ này nên được bảo vệ.”

Mới đầu Tào Tu Viễn không nói gì, phớt lờ anh một lát, điếu thuốc hút được một nửa mới hỏi: “Phí bồi thường vi phạm hợp đồng gấp ba, cậu tính bồi thường như thế nào? Thù lao lần trước trả cho cậu không đủ đúng không?”

“Cháu vẫn chưa nghĩ ra phải đi con đường tiếp theo ra sao.”

Lương Tư Triết ăn ngay nói thật.

“Con đường tiếp theo, cậu cảm thấy mình vẫn còn đường lui? Chuyện này ầm ỉ như thế, trong thời gian ngắn ai dám tìm cậu đóng phim?” Tào Tu Viễn lại nói, “Cậu không có phim để đóng, vẫn phải trở về đóng Khu cách ly gì đó, cậu cho rằng nhà sản xuất và nhà đầu tư có thể bỏ qua cho cậu?”

“Ngây thơ, bảo vệ ngây thơ,” Tào Tu Viễn gấp kịch bản lại, cười khẩy một tiếng, “Đúng là trò cười.” Y nói xong kéo lấy gạt tàn thuốc, dụi tắt thuốc lá, giơ tay ném kịch bản về phía Lương Tư Triết, Lương Tư Triết giơ tay bắt lấy.

“Nói trước, diễn thử có được hay không phụ thuộc vào cậu, tôi sẽ không nhường cậu vì việc này,” Tào Tu Viễn nói, “Nếu được tôi sẽ trả phí bồi thường vi phạm hợp đồng thay cậu, nếu không được cậu nên đi đâu thì đi đó.”

“Cảm ơn thầy Tào.”

“Nó đừng gây thơ, cậu cũng đừng gây thơ, mấy ngày nay mặc kệ truyền thông hỏi gì cậu cũng ngậm chặt miệng lại, trốn tránh, đừng làm mấy việc vô dụng.”

Được rồi, ra ngoài đọc kịch bản đi.”

Hai ngày sau Lương Tư Triết không đi ra ngoài, một mực ở trong phòng làm việc của Tào Tu Viễn đọc kịch bản.

Dựa theo dặn dò của Trịnh Dân, anh không nhận điện thoại của công ty quản lý và nhà sản xuất gọi đến, tất cả chờ vòng diễn thử kết thúc rồi xử lý.

Nhân vật Lý Nhập rất khó kiểm soát, khác hẳn với tính cách đè nén từ trong ra ngoài của Tiểu Mãn, Lý Nhập là kiểu người trôi qua ngọt ngào nhưng sống rất thoải mái, trên người hẳn còn có sự điên.

Cấp độ của nhân vật này phong phú hơn Tiểu Mãn, đương nhiên cũng khó hơn.

Trừ cái đó ra, phần lớn cảnh của Lý Nhập đều không có lời thoại, hẳn chế giọng của mình không hay, quá nam tính, cho nên một khi mặc trang phục nữ, hẳn sẽ bắt đầu đóng vai câm.

Không nói lời nào nhưng biểu cảm và cảm xúc phải đúng, đây cũng là một chỗ khó.

Lương Tư Triết đã mất một ngày rưỡi để làm trôi chảy kịch bản và nhân vật, chiều ngày hôm sau đi tìm Trịnh Dân mượn một bộ phim phóng sự liên quan đến thích đảo trang để xem.

Trịnh Dân đứng dậy đến kệ tài liệu tìm đĩa CD cho anh, Lương Tư Triết cúi đầu nhìn lướt qua, nhìn thấy tờ báo mở ra trên bàn của anh ta.

Trang đầu tờ báo có vài chữ to rõ ràng: “Tào Tu Viễn giận dữ

măng nhà sản xuất của Khu cách ly, vạch trần việc ép diễn viên tiếp rượu kéo đầu tư.” Lương Tư Triết cầm tờ báo lên đọc một lần, truyền thông giật tít hơi khoa trương, đọc bài viết chính, Tào Tu Viễn chỉ nói một câu với truyền thông: “Nhà sản xuất ép diễn viên vào bàn tiếp rượu nhà đầu tư, diễn viên không làm còn đánh anh ta một trận, đây không gọi là thôi diễn mà là phản kháng.”

Trịnh Dân tìm được đĩa CD, đi tới đưa cho Lương Tư Triết, thấy Lương Tư Triết đang cúi đầu đọc báo, anh ta cười nói: “Thầy Tào của cậu nói lời này rất hả giận đúng không?”

“Đây là buổi phỏng vấn hôm qua thầy Tào nhận?” Lương Tư Triết buông tờ báo xuống hỏi.

“Đúng rồi, hôm qua đang tìm cảnh thì có phóng viên gọi điện cho tôi, tôi vừa định cúp máy, anh ấy giật điện thoại nói một câu như vậy.”

Lương Tư Triết không nói gì, nhìn chằm chằm câu nói Tào Tu Viễn nói với truyền thông.

Hơn hai giờ chiều ngày hôm sau, mấy diễn viên ứng viên khác đều hóa trang xong rồi, Lương Tư Triết là người hóa trang cuối cùng, anh ngồi ở một góc trong studio, thợ trang điểm của đoàn phim đang cúi người trang điểm cho anh, cầm chổi đánh phấn mắt lên mí mắt anh.

“Xong rồi.” Thợ trang điểm ném chổi sang bên cạnh, “Tư Triết mở mắt ra nhìn xem.”

Lương Tư Triết mở mắt ra, người trong gương trang điểm khóe trông hơi lạ lẫm, đưa mắt nhìn thậm chí có phần khó phân biệt nam nữ.

Trong studio đã bố trí nền xong, ánh đèn vàng sáng và xanh đậm đan xen vào nhau, rèm cửa không kéo chặt, để lại một tia sáng chói lên mặt anh.

Tào Tu Viễn sau máy quan sát nói: “Người tiếp theo đến thử.”

Lương Tư Triết đi tới, mỗi một bước đi, trong đầu sẽ có một giọng nói vang lên:

Phải diễn tốt.

Giành được nhân vật này.

Lấy ảnh để thêm lần nữa.



Trở nên mạnh mẽ hơn.  
Mạnh mẽ đến mức có thể bảo vệ sự ngây thơ của thiếu niên.

## Chương 80: Hiện Tại 1

### DTV-EBOOK

Không ngủ được.

Ở trong phòng chiếu phim cũng không ngủ được.

Nhắm mắt lại, những chuyện của quá khứ chiếu lại trong đầu như một bộ phim, rõ ràng khoa học chứng minh giấc ngủ không tốt sẽ dẫn đến trí nhớ kém, nhưng tại sao lại không thể quên được những quá khứ này?

Tào Diệp mò mẫm bấm lên nút bên cạnh ghế da, thành ghế chạm rãi lên cao, cậu ngồi dậy, cầm lấy điện thoại nhấn sáng màn hình.

Trong không gian chật chội tối đen, ánh sáng của điện thoại chiếu lên mặt cậu.

Đã sắp bốn giờ sáng, thời gian hiển thị hôm nay là ngày cuối cùng của tháng Bảy.

Thật sự trùng hợp, trở về vào đêm trước ngày giỗ mẹ Lê Du của cậu, chẳng lẽ Tào Tu Viễn và Trịnh Dân cũng sẽ đến thăm bà?

Đã nhiều năm như vậy, có thể dừng đến khiến bà thêm bức không?

Ban ngày đến nghĩa trang chắc sẽ không gặp phải họ chứ...

Thôi, dù sao cũng không ngủ được, vậy thì bây giờ đi luôn.

Tào Diệp đứng dậy rời khỏi phòng chiếu phim, trở tay đóng cửa sắt lại, ngẩng đầu nhìn, trên tầng vẫn sáng đèn, đoàn phim “Mạn đà la” vẫn đang bàn bạc chuyện cắt phim như thế nào.

Cậu đi đến bên cửa, nhấn nút trên tường mở cửa chống trộm, đứng trước cửa kính nhìn Nhân Tú bốn giờ, sắc trời tối tăm mù mịt đã lấp ló tia sáng của bình minh, nhưng con phố dường như vẫn đang ngủ say.

Đẩy cửa đi ra khỏi Uto, xuống bậc thang, Tào Diệp kéo cửa xe ra

ngồi vào, thắt dây an toàn, khởi động xe, sau đó đánh tay lái rời khỏi Nhân Tứ.

Đã đi qua vô số lần, cậu biết rất rõ địa chỉ nghĩa trang. Sau khi Lê Du qua đời, ông ngoại Lê Hiến Đạt của Tào Diệp kiên trì đưa tro cốt của bà từ nước ngoài về, an táng tại mộ tổ của nhà họ Lê, nói rằng muốn cho bà hồn về quê cũ.

Nếu không phải như thế, ba năm trước đây Tào Diệp cũng sẽ không về nước thành lập công ty điện ảnh, cậu luôn cảm thấy ở nước ngoài gặt hái được thành tựu lớn hơn nữa, nhưng Lê Du ở trong nước chưa chắc đã có thể nhìn thấy. Đến nghĩa trang đã là một tiếng sau, bóng đêm dần dần lui đi, chân trời chiếu ra ánh sáng của mặt trời.

Nghĩa trang hoàn toàn yên tĩnh, bảo vệ trực ban chắc đang ngủ gà ngủ gật, Tào Diệp bấm còi xe một tiếng ngắn ngủi, thanh chắn lối vào lúc này mới chậm rãi nâng lên.

“Ơ, là cậu,” Bảo vệ đứng lên kéo cửa sổ ra, chào cậu, “Đến sớm thế?”

“Vâng,” Tào Diệp cũng hạ cửa kính xuống, “Quấy rầy giấc mộng của chú rồi ạ?”

Vị trí nghĩa trang vắng vẻ, tiếng chim hót ríu rít vào buổi sáng càng làm nổi bật lên hoàn cảnh yên tĩnh và sâu lắng.

Tào Diệp dừng xe ở bãi đỗ xe, cầm đàn violin xuống xe, đi khoảng trăm mét rồi dừng trước mộ Lê Du, ngồi xổm nhìn di ảnh trẻ tuổi của Lê Du: “Mẹ.”

Lê Du trong ảnh cười cong mắt, trông dịu dàng xinh đẹp, mọi người đều nói mắt Tào Diệp rất giống Lê Du, lúc cười lên vô cùng giống.

Cậu quay lưng lại ngồi bên cạnh bia mộ: “Đến sớm quá, quên mất tiệm hoa vẫn chưa mở cửa, lát nữa trời sáng con mua cho mẹ sau.”

“Con mang đàn violin đến rồi, lần trước mơ thấy mẹ hỏi con gần đây có luyện đàn không, mấy hôm nay con bận quá nên quên rồi,” Tào Diệp giơ tay gỡ tóc một cái, giống như hồi nhỏ cậu bị

bắt gặp không luyện đàn, “Nhưng sau khi mẹ hỏi con đã không quên nữa, con kéo một đoạn cho mẹ nghe nhé?”

Tào Diệp đặt đàn violin trên vai: “Mẹ muốn nghe bài gì? Bach Sonatas? Được, con biết mẹ thích Bach nhất.”

Cậu cầm cây vĩ chạm lên dây đàn, vẻ mặt nghiêm túc kéo một đoạn nhạc khiêu vũ Lorry, chính là Bach Sonatas phiên bản Lê Du, Lê Du qua đời năm năm, nhưng những khúc trình diễn đàn violin bà để lại vẫn được rất nhiều văn bối tôn sùng là kinh điển. Sau khi kéo xong một đoạn, Tào Diệp đặt đàn violin và cây vĩ xuống, tự nhủ: “Kéo cũng được đúng không?” Nói xong cup mắt xuống tự giấu một câu, “Vẫn không có tiến bộ, con biết.”

“Lần trước nói với mẹ Lựa chọn tuyệt vọng xảy ra chút chuyện, bây giờ đã giải quyết rồi, mời Lương Tư Triết đến quay thế, quá trình quay thế rất thuận lợi, giờ đã đóng máy rồi.”

“Mạn đà la vẫn đang biên tập hậu kỳ, Đinh Mão rất giỏi, giống như Tăng Nhiên, có ý tưởng, cũng có năng lực thực hiện, nhưng phim này vẫn khá mới với thị trường hiện nay, không biết khán giả có thể chấp nhận không, có điều... Cho dù kết quả thế nào, con vẫn cảm thấy nên thử mạo hiểm.”

“Thử nói lại lần nữa xem cũng sắp bấm máy, diễn viên quyết định gần hết rồi, nhưng vẫn thiếu diễn viên chính... Hy vọng có thể tìm được diễn viên thích hợp, mẹ phải phù hộ con, cũng phù hộ bộ phim này.”

“Lomond vẫn đang tuyên phát ba bộ phim cùng lúc, nửa năm sau sẽ bắt đầu hai bộ phim nữa, chờ có kế hoạch rõ hơn con lại nói với mẹ.”

“Bây giờ Lomond phát triển rất tốt, con cũng không ăn hại như trước kia, mẹ...” Giọng Tào Diệp dừng lại, ổn định cảm xúc mới nói tiếp, “Hiện tại đã bớt hối hận khi sinh con ra phải không...” Nói xong cậu cup mắt im lặng một lúc lâu, mới một lần nữa ngược mắt nhìn về phía Lê Du, “Không có cũng chẳng sao, con sẽ từ từ trở nên tốt hơn, mẹ cho con thêm chút thời gian và kiên nhẫn, được không?”

Tào Diệp nói xong ngẩn người nhìn không khí một hồi lâu, mãi mới thở dài một cái.

Mặt trời vừa mọc, bầu trời dường như phút chốc bừng sáng lên.

Tào Diệp ngồi thêm một lúc với Lê Du, cách đó không xa có xe lái vào, chắc cũng là người đến tảo mộ vào buổi sáng.

Tào Diệp đứng lên, điều chỉnh lại cảm xúc của mình rồi đi về phía bãi đỗ xe.

Cậu lái xe đến cửa hàng hoa gần đó mua một bó hoa tươi, lại lái xe về đặt bó hoa dưới ảnh Lê Du.

“Mẹ, một thời gian nữa con lại đến thăm mẹ.” Tào Diệp cúi người xuống, nhìn Lê Du nói, “Hy vọng lần sau có thể mang tin tốt đến cho mẹ.” Nói xong cậu đứng lên, nhìn chằm chằm ảnh Lê Du một lúc nữa, mới quay người rời đi.

Giày vò một đêm không ngủ, Tào Diệp định bụng về nhà ngủ bù trước.

Trên đường trở về mở dàn âm thanh của xe, nghe nhạc nhẹ thư giãn suốt dọc đường, lúc về đến nhà thần kinh thả lỏng ra, hơi buồn ngủ.

Cậu kéo kín rèm cửa, trong phòng không lọt ánh sáng, nằm ngửa trên giường lại nghe nhạc nhẹ một lát, mới chìm vào giấc ngủ.

Ban ngày đã qua thời gian ngủ, giấc ngủ bù này không ngon giấc lắm, ngủ mãi ngủ mãi, lại có một giấc mơ lộn xộn.

Mơ thấy mấy năm trước mình đứng bên ngoài phòng bệnh, nghe thấy Lê Du đang nói chuyện điện thoại với bạn bè, dùng giọng nói rất khẽ, nhẹ nhàng thở dài bảo: “Nói thật... Năm đó tùy hứng sinh Tiểu Diệp, có lúc ngẫm lại vẫn rất hối hận...”

Lại mơ thấy lúc Lomond mới thành lập, để kinh doanh phim mua ngoài(1) Nam Mỹ, cậu ngồi hết chuyến bay này đến chuyến bay khác, hồi hải ngược xuôi đến rất nhiều nơi, lúc nằm mơ đều là tiếng vù vù to ùng khi máy bay cất cánh.

(1) phim mua ngoài: là phim nhập khẩu đặc biệt của thị trường điện ảnh trong nước, nhà làm phim trong nước mua đứt bản quyền chiếu của phim nhựa từ nhà làm phim nước ngoài với giá cố định, mà nhà làm phim nước ngoài không tham gia vào phim có thị phần phòng vé TQ.

Khi tỉnh lại đã là giữa trưa, cậu gọi cô đến nhà nấu cơm.

Trình Đoan gửi tin nhắn đến: “Sao rồi? Giải quyết được Lương Tư Triết chưa? Tôi đợi cả buổi tối cũng không đợi được tin vui.” Đang nói đến chuyện mời Lương Tư Triết diễn “Thử nói lại lần nữa xem”.

Tin vui gì chứ, đúng là hết chuyện để nói.

Tào Diệp gõ mấy chữ gửi đi: “Còn ai dự bị không?”

“Cậu ta từ chối rồi? Không thể nào?” Trình Đoan trả lời lại rất nhanh, ngay sau đó lại là một tin nhắn, “Lý do từ chối là?”

Ba câu hỏi liên tiếp, xem ra tin tức này khiến anh ta cực kỳ bất ngờ.

Cũng không biết tại sao Trình Đoan chắc chắn Lương Tư Triết sẽ nhận bộ phim này.

Tào Diệp không trả lời lại, nghĩ cũng biết nếu trả lời một câu “Tôi chưa đến mời”, đoán chừng Trình Đoan sẽ gửi đến một loạt câu hỏi.

Màn hình điện thoại vừa tối đen lại “brr” một tiếng.

Tào Diệp đang xuống giường giẫm lên thảm, tưởng rằng Trình Đoan lại gửi tin nhắn đến, cậu không xem ngay lập tức mà đến phòng vệ sinh rửa mặt.

Đợi đến lúc ăn cơm cầm lấy điện thoại, mới phát hiện tin nhắn bỏ qua hơn nửa tiếng trước là Lương Tư Triết gửi đến – “Đột nhiên đến rồi lại đột nhiên đi, tìm tôi có việc à?”

Lương Tư Triết biết tối qua mình đã đến? Anh ta làm sao biết được? Tào Diệp nhìn chăm chăm tin nhắn kia, nghĩ ngợi rồi gõ một dòng chữ trên màn hình gửi đi: “... Anh kiểm tra camera?” Không nhàn đến thế chứ, vừa thức dậy đã rảnh rồi đi kiểm tra camera cả đêm?

Đang nghĩ như vậy thì Lương Tư Triết gửi lại một tin nhắn thoại, cậu nhấn mở ra nghe: “Người và xe đến gần phạm vi hai mươi mét sẽ có lời nhắc nhở.”

Biện pháp phòng theo dõi này làm rất tốt, Tào Diệp thầm nghĩ,

nhưng cũng có thể hiểu được, Lương Tư Triết nổi tiếng thế kia, lại rất ít phơi bày cuộc sống riêng tư của mình với truyền thông, có lẽ cũng có nhiều paparazzi và fan hy vọng nhìn trộm được cuộc sống cá nhân của anh thông qua cách theo dõi.

“Lại định đến thăm chó?” Lương Tư Triết lại gửi một tin nhắn thoại.

Tào Diệp: “...” Sao lại nhắc đến chuyện thăm chó? Nghe giọng điệu mang theo ý trêu chọc này, cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt khi Lương Tư Triết nói lời này.

Cái này trả lời thế nào? Làm sao để giải thích tối qua mình đến một chuyến, nhưng thậm chí không đẩy cửa xe ra đã đi rồi?

Lúc này Trình Đoan lại gửi đến một tin nhắn: “Tăng Nhiên đã thay thế cảnh của Lương Tư Triết gần xong rồi, đã có phiên bản đầu tiên không thêm hiệu ứng đặc biệt, buổi chiều cậu có muốn đến xem cùng không?”

Chắc, lý do này đến rất đúng lúc.

Tào Diệp cầm điện thoại lên, cũng gửi lại một tin nhắn thoại:

“Tối hôm qua muốn đem phiên bản đầu tiên thành phim của Lựa chọn tuyệt vọng cho anh xem, sau khi đến mới phát hiện quên lấy phim.”

Mặc dù lý do này có vẻ mình rất ngu, nhưng tốt xấu gì cũng có thể giải thích được, Tào Diệp tự xỉa xối một câu, thôi, ngu thì ngu vậy, người tài vẻ ngoài đàn độn mà.

Đợi một lúc Lương Tư Triết trả lời lại: “Vậy làm phiền sếp Tào lại đến chuyến nữa?”

Tào Diệp cảm thấy mình cũng giỏi tìm việc cho mình, tìm lý do này... Buổi chiều đành phải đến chỗ Lương Tư Triết một chuyến nữa.

Nhưng, hôm nay Lương Tư Triết không gặp Tào Tu Viễn? Được thôi, đi thì đi vậy, nói không chừng còn có thể thám thính được vài tin tức.

Hai giờ chiều, Tào Diệp lấy phim từ công ty, lái xe đến nhà Lương Tư Triết, lúc đi thang máy gặp được Trình Đoan, còn bị trêu một câu “Sếp Tào đặc biệt đến đưa phim, đây là cướp công việc của Tiểu Mạnh đấy.” Tiểu Mạnh là trợ lý của Tào Diệp, bình thường đều là cô đến đưa phim, kịch bản và hợp đồng cho nghệ

sĩ.

Dừng xe trước cửa nhà Lương Tư Triết, Tào Diệp bước lên mấy bậc thang, vừa định giơ tay bấm chuông cửa thì chợt nhớ ra mình đã ghi dấu vân tay rồi.

Nếu không... Thử xem? Tào Diệp giơ tay chạm vào bảng nhấn một cái, “két” một tiếng, khóa cửa mở ra.

Nhảy phết.

Cậu kéo cửa ra đi vào.

Phòng khách trống không, cửa một số phòng mở toang liếc mắt nhìn sang không biết Lương Tư Triết ở đâu, Tiểu Tiểu Bạch cũng không trong tầm mắt.

Không lẽ lại đi ngủ rồi? Thay giày xong vào tìm vậy.

Tào Diệp cúi đầu nhìn, đôi dép lê cậu thay trước khi đi hôm qua vẫn đặt ở vị trí cũ, cậu đặt ổ cứng lên tủ giày rồi tự thay giày.

Trong phòng tầng một vang lên tiếng nước chảy, sau đó là Tiểu Tiểu Bạch “gâu” một tiếng, ngay sau đó Lương Tư Triết đi ra từ nhà vệ sinh.

Anh buộc tóc lại, nhưng tóc bên dưới hình như không đủ dài, bên gáy còn một ít tóc rối.

Quần áo trước người bị bắn ướt tung tóe một mảng, trên tay còn dính bột màu trắng.

“Đến rồi?” Lương Tư Triết chào cậu, “Tôi đang nói sao bỗng nhiên nó trở nên không ngoan ngoan.”

“Anh đang tắm cho Tiểu Bạch nhỏ?” Tào Diệp thay giày xong.

Cảm giác này hơi kỳ lạ, mình dùng vân tay mở khóa thay giày, không giống như đến thăm nhà bạn, ngược lại giống như trở về nhà mình.

“Đúng rồi, cậu muốn qua đây không?” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn Tiểu Bạch nhỏ trong bồn tắm, “Hình như nó muốn đi ra nhìn cậu.” Nói xong lại quay đầu cảnh cáo Tiểu Bạch nhỏ, “Đợi tại chỗ, đừng làm ướt phòng khách.”

Tiểu Bạch nhỏ thò đầu ra từ trong nhà vệ sinh, nhưng vẫn rất



nghe lời, không đi vào phòng khách.

Lông của Tiểu Bạch nhỏ ướt sũng dán lên người, trông nhỏ đi một vòng, đang nhìn chăm chăm cậu một cách đáng thương.

Tào Diệp cảm thấy thú vị bèn đi tới, ngồi xổm xuống gãi gãi cổ nó: “Thì ra mày mập giả.”

Tiểu Bạch nhỏ lắc đầu một hồi, giọt nước bắn tung tóe lên mặt cậu.

“Này...” Tào Diệp lập tức hơi ngửa ra sau, đứng lên nhếch nhác lau nước trên mặt.

Lương Tư Triết nhìn cậu cười một tiếng, lại gọi Tiểu Bạch nhỏ: “Lại đây gội nước cho mày.”

Tào Diệp rút khăn giấy lau mặt, cậu nhìn thoáng qua Lương Tư Triết, Lương Tư Triết đang cúi người cầm vòi hoa sen gội nước cho Tiểu Bạch nhỏ, tóc rối xõa bên gáy làm nổi bật đường cong cổ có phần gợi cảm.

Tào Diệp dời tầm mắt, vút khăn giấy vào thùng rác.

## Chương 81: Hiện Tại 2

### DTV-EBOOK

Lương Tư Triết dội nước cho Tiểu Bạch nhỏ xong treo vòì hoa sen lên tường, hỏi Tào Diệp: “Cậu đã xem bản đầu tiên của phim chưa?”

“Vẫn chưa.” Tào Diệp nói.

“Vậy lát nữa cùng xem?” Lương Tư Triết cầm khăn mặt lau người cho Tiểu Bạch nhỏ, “Trên tầng tôi có phòng chiếu phim.”

“À, được.”

Tiếng máy sấy vang lên ù ù, Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn cậu: “Bố cậu và chú Dần về nước rồi, cậu biết chưa?”

Tào Diệp mượn tiếng ồn của máy sấy giả vờ không nghe thấy: “Hả?”

Lương Tư Triết nở nụ cười, lắc đầu một cái không nói gì nữa.

Tào Diệp không hiểu sao sinh ra cảm giác hình như Lương Tư Triết cố ý đợi bật máy sấy mới hỏi câu này, để hai bên đều có chỗ nhượng bộ.

Một lát sau Lương Tư Triết đứng lên, cất máy sấy, sau đó anh vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch nhỏ: “Xong rồi, tự đi đi.”

Tiểu Bạch nhỏ không nhúc nhích, lè lưỡi vẫy đuôi với anh, khò khè dụi lên người anh, dáng vẻ kia thật sự giống hệt Caesar năm đó.

Lương Tư Triết dẫn nó vào hộp sấy khô, sau đó đứng trước sofa, giơ cánh tay lên cởi áo thun bị bẩn ướt ra, ném sang một bên, lại nhặt một chiếc sạch sẽ mặc vào.

Lúc anh cởi quần áo kéo theo cơ lưng rõ ràng, Tào Diệp không hiểu sao nghĩ đến câu Tào Tự Ninh từng nói – “Dáng người của anh ấy trong Vọng Xuyên chi Xuyên, quả thực là thiên thái của em!” Trong trí nhớ dáng người trước kia của Lương Tư Triết cũng rất đẹp, lúc tắm rửa xong thay quần áo có thể nhìn thấy cơ

lưng sẵn chắc che lên xương cốt, lúc kéo theo trông khá là đẹp, lúc ấy mình mười lăm tuổi còn rất ghen tị kia mà.

Rốt cuộc “Vọng Xuyên chi Xuyên” quay ra sao? Chỉ biết đó là một bộ phim liên quan đến đồng tính, nhưng cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc xem nó.

Lúc ấy Vọng Xuyên công chiếu ở nước ngoài, Lâm Ngạn gọi cậu cùng đi xem buổi ra mắt, Tào Diệp nói gì cũng không chịu đi, từ sau lần đó, Lâm Ngạn mới bắt đầu thường nói đùa cậu ghê sợ đồng tính.

“Đi thôi, lên phòng chiếu phim trên tầng.” Lương Tư Triết thay quần áo xong dẫn theo Tào Diệp lên tầng.

Dấu vết sinh hoạt ở tầng hai thoát nhìn rõ ràng hơn tầng một, phòng chiếu phim ở tận cùng bên trong, rộng bằng khoảng hai căn phòng ngủ, gần như tương đương với một rạp chiếu phim cỡ nhỏ.

Giống như phòng sách dưới tầng, trong phòng chiếu phim cũng trải thảm lông dài màu xám, trước khi đi vào phải cởi dép.

Lương Tư Triết đi vào, trước tiên bật hệ thống thông hơi trong phòng, sau đó đi đến bên cửa sổ đóng cửa gấp và kéo chặt rèm che nắng màu đen, ánh sáng ngay lập tức bị chặn ở bên ngoài, không lọt vào một tia sáng, căn phòng đột nhiên tối om.

Bóng tối đến quá đột ngột, mắt vẫn chưa kịp thích nghi, Tào Diệp chỉ cảm thấy trước mắt đen kịt, ngay sau đó cậu nghe thấy Lương Tư Triết gọi tên cậu: “Tào Diệp.” Không biết phải chăng vì mắt không thể nhìn thấy nên thính giác có vẻ nhạy cảm hơn bình thường, Tào Diệp cảm thấy giọng nói của Lương Tư Triết hơi trầm, hình như có khác biệt xiu xiu với cách gọi ngày thường.

“Hả?” Cậu lên tiếng.

“Bật đèn áp tường lên, công tắc sau lưng cậu.” Lương Tư Triết nói.

“À, được.” Tào Diệp không xoay người, giơ tay sờ soạng mặt tường sau lưng tìm công tắc, nhưng không tìm được, cậu thấp giọng nói câu, “Ở đâu nhỉ...”

“Sau lưng cậu,” Lương Tư Triết nói, “Vẫn chưa tìm được?”  
Vừa rồi giọng nói kia vẫn đang ở đầu kia căn phòng, bây giờ bỗng nhiên gần ngay bên tai, Tào Diệp gần như giật nảy mình: “Sao anh đi tới mà không có tiếng động nào vậy...”

Cậu chờ câu nói tiếp theo của Lương Tư Triết, nhưng Lương Tư Triết lại không nói tiếp.

Im lặng tràn ra, Tào Diệp chợt cảm thấy căn phòng yên tĩnh đến mức khiến người ta không được tự nhiên.

Gần như có thể nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ của mình, tiếp theo hình như cậu lại nghe thấy tiếng tim mình đập, mạnh mẽ như đánh trống ngực, âm thanh kia có vẻ ngày càng to.

Im lặng trong nháy mắt này làm mắt cậu thích nghi với bóng tối, mơ hồ, cậu có thể nhìn thấy đường nét của Lương Tư Triết trước mắt.

Cậu cảm thấy hình như Lương Tư Triết cử động, đầu hơi nghiêng, như thể muốn xích lại gần mình.

Trái tim bỗng đập hăng một nhịp, cậu lùi lại một bước theo bản năng, cách mặt tường nửa bước, sau lưng cậu đập mạnh vào tường.

Công tắc ở ngay phía sau, “cách” một tiếng, đèn sáng lên. Đèn trên trần nhà phát ra ánh sáng chói mắt, sáng đến mức cậu híp mắt lại.

Đến khi mở mắt nhìn sang, Lương Tư Triết vẫn đứng tại chỗ, cũng đang nhắm mắt một lát, lúc này anh ngược mắt về phía cậu, giọng điệu bình tĩnh: “Cậu bật sai rồi,” anh tiến lên một bước đến bên cạnh Tào Diệp, giơ tay tắt một công tắc trong đó, “Đèn trần sáng quá.” Đèn trần sợi đốt tắt phụt, chỉ để lại một chiếc đèn áp tường, tản ra ánh sáng nhẹ màu vàng ấm.

“À... Không để ý.” Tào Diệp giơ tay cọ mũi.

Cho nên vừa rồi Lương Tư Triết muốn lại gần bật đèn? Trong nháy mắt kia sao cậu lại nghĩ rằng Lương Tư Triết muốn nghiêng đầu hôn mình? Còn đột ngột lùi lại một bước, suy nghĩ tung lung gì đấy... Thật là xấu hổ.

“Phim.” Lương Tư Triết duỗi tay về phía cậu.

Tào Diệp đưa ổ cứng trong tay cho anh, Lương Tư Triết nhận lấy sau đó xoay người đi đến bên cạnh bàn, cúi người xuống nâng màn hình laptop lên, màn hình máy vi tính theo đó sáng lên, hình ảnh dừng lại trên giao diện trình phát, chắc là nội dung đang chiếu lần trước.

Nhưng hình ảnh kia rất mờ, là màu xám trắng, trông hơi kỳ lạ, Tào Diệp vẫn chưa nhìn rõ ràng thì Lương Tư Triết đã cầm chuột tắt giao diện.

Sự xấu hổ trong chớp mắt vừa rồi vẫn chưa giảm đi, Tào Diệp tìm chuyện để nói, hỏi: “Anh đang xem gì vậy?”

“Phim tìm bừa.” Lương Tư Triết kết nối ổ cứng với máy tính.

“Phim gì?”

“Quên rồi, xem trước khi vào đoàn.”

“À.”

Lương Tư Triết tìm thư mục video của “Lựa chọn tuyệt vọng”, kéo vào trong trình phát, sau đó mở máy chiếu lên.

Sát tường đặt hai cái ghế sofa lười túi hạt đậu, dựa vào rất thoải mái.

Tào Diệp vừa định ngồi xuống lại đứng lên nói: “Có cần gọi Tiểu Bạch nhỏ lên không?” Nói xong định đi ra ngoài, “Tôi xuống tầng gọi nó.”

“Không cần xuống tầng.” Lương Tư Triết nói, “Để tôi đi.” Anh đi tới bên cạnh cửa mở cửa ra, thò người ra ngoài huýt một tiếng sáo, Tiểu Bạch nhỏ ở tầng dưới lập tức “gâu” một tiếng hưởng ứng, trong nháy mắt đã chạy lên tầng.

Lương Tư Triết quanh năm quay phim ở nơi khác, nhất là phim của Tào Tu Viễn thời gian quay rất dài, một năm hai năm là chuyện thường xuyên xảy ra, trong mười năm này có hơn phân nửa thời gian anh không ở cùng Tiểu Bạch nhỏ, Tào Diệp hơi kinh ngạc Lương Tư Triết lại có thể bồi dưỡng được sự ân ý này với Tiểu Bạch nhỏ.

Tiểu Bạch nhỏ vào phòng, Tào Diệp cũng huýt sáo một tiếng với nó, Tiểu Bạch nhỏ lập tức cất bước chạy tới, dừng trước mặt Tào Diệp, vẫy đuôi với cậu.

“Ngoan thế”, Tào Diệp xoa cổ nó.

Phim đã bắt đầu chiếu, mở đầu là hình ảnh ở sông bạc của Tân Nam Minh, âm thanh nền ồn ào vang lên, từ bản cắt đầu tiên của bộ phim đến bản cắt quay thế, trước và sau Tào Diệp xem không dưới năm lần, thậm chí thuộc cả lời thoại, lúc này cậu không ngẩng đầu xem phim chỉ tập trung chơi với Tiểu Bạch nhỏ.

Lương Tư Triết ra ngoài đến phòng bên cạnh lấy một hộp kem, đi tới đưa cho Tào Diệp: “Biết buổi chiều cậu sẽ đến nên bảo Tống Thanh Ngôn mua trước.”

Lời này dỗ mình như trẻ con, Tào Diệp không nhận hộp kem, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh xem tôi là con nít à còn mua kem chiêu đãi, tôi không ngây thơ như thế, anh ăn đi.”

“Thật không?” Lương Tư Triết nhìn cậu cười, “Ngày đó đưa cậu về nhà, lúc tìm sữa thấy trong tủ lạnh của cậu bày nguyên một tầng kem, còn tưởng là cậu thích ăn, cho nên tôi đoán sai rồi?” Cú vấp mặt này khiến Tào Diệp không kịp chuẩn bị, cậu ghen hòng một lát gượng gạo nói tiếp: “Những cái đó à... Dùng để đãi bạn bè.”

“À.” Lương Tư Triết không vạch trần cậu, cười bảo, “Vậy là tôi đoán sai.” Anh đặt hộp kem giữa hai người, “Đặt ở đây, cậu muốn ăn thì ăn.” – Rõ ràng không tin lời nói của Tào Diệp.

Tào Diệp cúi đầu tiếp tục chơi với Tiểu Bạch nhỏ, tên phim hiện ra, bốn chữ lớn đánh vào thị giác thẳng tắp đập vào mắt khán giả, sau đó nổ tanh bành, nổ thành miếng thủy tinh đầy màn hình, chuyển cảnh, trên sàn nhà là mảnh thủy tinh vỡ vụn đầy đất, Mặt Sẹo uống say khướt ngồi trong góc sông bạc, híp mắt đánh giá người trẻ tuổi đang vung tiền như rác đánh cược ở chính giữa sông bạc.

“Người kia là ai?” Anh hất cằm về phía kia.

Lương Tư Triết vừa lên tiếng, Tào Diệp dừng chơi với chó, ngẩng đầu nhìn màn hình.

Mặt Lương Tư Triết ẩn trong ánh sáng mờ tối, anh hơi cử động, ánh sáng kia cũng chậm chậm di chuyển theo, vuốt ve vết sẹo

dữ tợn trên mặt anh.

“Người kia à... Là con út của ông cụ Tần Trung Tiên.” Người bên cạnh lại gần nói, “Tần Nam Minh, con trai của bà tư.”

“Đêm nay thua bao nhiêu rồi?”

“Tôi đi kiểm tra giúp anh.” Người kia nói xong đứng lên, Mặt Sẹo đốt một điếu thuốc hút, xuyên qua làn khói trắng, nhìn chằm chằm Tần Nam Minh từ xa, ánh mắt kia giống như nhìn chòng chọc con mồi chờ bắt.

Tào Diệp quay đầu nhìn thoáng qua Lương Tư Triết, muốn biết vẻ mặt của anh như thế nào khi xem phim của mình, lại thấy Lương Tư Triết dựa vào ghế sofa, đã nhắm mắt, không hề xem bộ phim kia.

“Anh không xem?” Tào Diệp hỏi.

“Đã xem phiên bản trước rồi.”

“Bản này là anh diễn mà.”

“Ừ,” Lương Tư Triết nhắm mắt nói, “Tôi rất ít khi xem phim mình diễn.”

Ánh sáng trên màn ảnh chiếu lên mặt anh, rõ ràng cũng là tia sáng di động ảm đạm không rõ, nhưng thoát nhìn lại chênh lệch quá nhiều với Mặt Sẹo do anh đóng.

“Vậy vừa rồi anh nói cùng xem?”

“Đây không được tính là xem cùng cậu?” Lương Tư Triết mở mắt ra nhìn về phía cậu.

Tào Diệp không nhìn mặt anh nữa, tiếp tục nhìn màn ảnh, “Cùng xem” và “Xem cùng cậu”... thoáng nghe thì giống như là cùng một chuyện, nhưng Lương Tư Triết có bản lĩnh khiến cậu không biết nên nói tiếp như thế nào.

Có lẽ bởi vì đã xem rất nhiều lần cảnh của những người khác, cho nên chỉ có khi nhìn thấy Lương Tư Triết xuất hiện, Tào Diệp mới có thể tập trung xem một lát, thời gian khác đều đang thất thần.

Kể ra cũng khó tin, đây thế mà là lần đầu tiên cậu xem phim của Lương Tư Triết.

Trong giới điện ảnh, anh là một phần độc nhất.

Sau khi xem mới biết được tại sao Lương Tư Triết được người

trong nghề tung hô đến địa vị hiện tại, cho dù là lâm trận quay thế, cảnh liên quan đến anh cũng không hề có vẻ đột ngột, anh có thể hòa nhập vào không khí phim và diễn xuất của những người khác, đồng thời lại có thể tạo ra sự khác biệt và độc đáo nhỏ bé.

Sự nhỏ bé không đáng chú ý này chính là “tinh mịn giàu cảm giác hạt” trong lời nói của Tăng Nhiên, cũng gọi là chất lượng. Ấy thế mà có người nói “Không có Tào Tu Viễn, Lương Tư Triết chẳng là cái thá gì”? Tào Diệp nghĩ có lẽ phải cho họ xem phim này, Tào Tu Viễn xác thực đã tạo nên Lương Tư Triết, nhưng bây giờ không có Tào Tu Viễn, Lương Tư Triết vẫn là Lương Tư Triết. Tào Diệp cầm lấy hộp kem Lương Tư Triết đặt trên mặt thảm, mở nắp ra, rìa kem hơi chảy, có thể dùng thìa xúc một miếng nhỏ rất dễ dàng.

Cậu nhìn thoáng qua Lương Tư Triết, hình như Lương Tư Triết đã ngủ, không chú ý đến động tác của cậu.

Tào Diệp múc thìa kem cho vào trong miệng, không thể không thừa nhận cậu rất thích kem, nhất là hộp kem Lương Tư Triết lấy ra này còn là thương hiệu và vị cậu thích.

Rất nhiều thói quen và sở thích thuở thiếu thời đã thay đổi, nhưng có lẽ từ nhỏ đến lớn vẫn luôn sợ nóng, thành ra sở thích có phần trẻ con này vẫn được giữ lại từ đầu đến cuối.

Dựa vào ghế sofa ăn kem, bên cạnh còn có Tiểu Bạch nhỏ mềm như nhung làm ổ, Tào Diệp cảm thấy thế này dường như thoải mái hơn phòng chiếu phim nhỏ.

Phim chiếu đến đoạn cảnh sát hành động, họ kiểm tra camera của từng con đường, tìm kiếm tung tích của Tần Nam Minh mất tích.

Tào Diệp nhìn hình ảnh máy theo dõi trên màn ảnh, trong đầu hiện ra giao diện video xuất hiện trên màn hình khi Lương Tư Triết bật máy tính.

Hình ảnh màu xám trắng, góc nhìn quay xuống, hơi mờ, trong nháy mắt đó cậu chỉ cảm thấy hình ảnh kia là lạ, nhưng bây giờ



vừa nghĩ đến thì lập tức hiểu ra kỳ lạ ở đâu.

Hình ảnh kia không giống phim cũ màu đen trắng, mà giống như là hình ảnh máy theo dõi.

Nhưng, tại sao Lương Tư Triết lại xem hình ảnh máy theo dõi trong nhà mình? Chẳng lẽ camera chống theo dõi trước cửa nhà?

Nếu là camera trước cửa nhà tại sao không trực tiếp thừa nhận, ngược lại nói dối là “phim tìm bừa”? Huống chi hình ảnh theo dõi đó không giống hình ảnh trước cửa nhà Lương Tư Triết, Tào Diệp nhớ lại, trong hình ảnh kia hình như có cửa thang máy đóng chặt.

Vừa nghĩ rằng Lương Tư Triết xem hình ảnh theo dõi khi ở nhà, hơn nữa còn nói dối, lòng tò mò của Tào Diệp đã bị khơi lên. Cho dù bây giờ đã làm hòa với Lương Tư Triết, cậu vẫn cảm thấy trên người Lương Tư Triết cất giấu nhiều bí ẩn.

Lại nghĩ, lời nói vừa nãy của Lương Tư Triết hình như cũng có lỗ hổng.

Nếu như là phim xem trước khi vào đoàn, quên tên phim cũng bình thường, dù sao đã hơn một tháng rồi, nhưng ngay cả tên phim cũng quên mất, thì sao lại nhớ đó là bộ “phim tìm bừa”? Suy đoán một hồi Tào Diệp lại cảm thấy mình có phần vô vị, nói không chừng Lương Tư Triết chỉ ở nhà xem phim người lớn mà thôi, dù sao có vài phim “hành động tình cảm” có nội dung, quả thực hay thích xây dựng tình tiết hên chịch thang máy gì đó...

Vừa nghĩ như thế Tào Diệp lại hơi muốn cười, liên tưởng móc nối lại, ảnh đế Lương Tư Triết ở nhà xem phim người lớn, bị bạn bè cắt ngang, trong lúc vội vàng đã nhanh chóng tắt giao diện, lại kiểm soát lấp liếm cho qua, quan hệ nhân quả này dường như đã thông suốt.

Tào Diệp đang nghĩ ngợi, điện thoại Lương Tư Triết để bên cạnh rung một cái, cậu nhìn lướt qua, ánh mắt dừng lại – Trịnh Dân gửi tin nhắn đến: “Tư Triết, tám giờ tối có thời gian không?”

Tám giờ tối nay... Muốn hẹn Lương Tư Triết ra ngoài nói chuyện hợp đồng phim ư? Tào Diệp nhìn chằm chằm màn hình điện

thoại nhanh chóng tối lại.

Nếu bây giờ ném điện thoại của Lương Tư Triết ra ngoài, chắc anh sẽ không nhìn thấy tin nhắn Trịnh Dân gửi đến nhỉ? Trong đầu Tào Diệp xuất hiện ý nghĩ này, tiếp theo lại cảm thấy hơi vô lý, thầm nghĩ nhiều năm như thế, mình lại vẫn không từ bỏ suy nghĩ kéo Lương Tư Triết đến cùng một chiến tuyến.

Cậu tự giễu nở nụ cười, sau đó ăn một miếng kem, ngược mắt tiếp tục xem phim.

Phim chiếu đến phần cao trào, cảnh đua xe giữa Mặt Sọc và cảnh sát, cảnh đánh nhau trong đêm mưa mà Lương Tư Triết quay hôm đó sẽ xuất hiện trong đoạn này.

Cho dù vẫn chưa thêm hiệu ứng đặc biệt ở hậu kỳ, nhưng toàn bộ quá trình đã đủ chấn động lòng người, động tác cảnh đánh nhau trông tàn nhẫn dứt khoát.

Có lẽ bị đánh thức bởi tiếng còi cảnh sát chói tai trong âm thanh nền, Lương Tư Triết ở bên cạnh cửa quay, ngồi thẳng người lên, tỉnh dậy.

Anh xem phim một lát, sau đó cầm lấy điện thoại, Tào Diệp dùng khước mắt liếc thấy anh gõ chữ trên màn hình, chắc đang trả lời tin nhắn cho Trịnh Dân.

Trong hai mươi phút còn lại của cảnh cao trào, phần lớn thời gian Lương Tư Triết đều ngẩng đầu xem phim, thỉnh thoảng cúi đầu trả lời tin nhắn.

Phụ đề cuối phim bắt đầu chạy, Lương Tư Triết vẫn chưa trả lời tin nhắn xong, Tào Diệp chống cằm đứng lên nói: “Xem hết rồi, tôi về đây.”

“Đi bây giờ?” Lương Tư Triết ngược mắt nhìn cậu, sau đó đặt điện thoại lên thảm, cũng đứng lên.

“Ừ, công ty còn có chuyện phải xử lý.” Tào Diệp cúi người xuống sờ lên Tiểu Bạch nhỏ vẫn đang ngủ, rồi đứng dậy rời khỏi phòng.

“Sau đó Lomond sẽ bắt đầu dự án gì?” Lúc xuống tầng Lương Tư Triết hỏi.

“Bí mật thương mại, anh muốn dò la tin tức?” Tào Diệp nghiêng mặt sang nhìn anh.

“Đúng rồi, xem có phim thích hợp không.”

“Nghe nói mấy đạo diễn lớn như Tống Giai, Phạm Trạch Quân, Nhạc Khắc Tề đều có ý mời anh, anh lại thiếu phim đóng?”

“Phim của đạo diễn lớn cũng chưa chắc đã hợp, chẳng phải Lâm Mẫn bị câu từ chối sao?”

“Chưa hẳn đều thích hợp, nhưng không cái nào thích hợp cũng không có khả năng... Lùi một bước mà nói, nếu tất cả đều không thích hợp,” Tào Diệp đi xuống cầu thang, bước chân dừng lại, xoay người nhìn Lương Tư Triết, “Phim của Tào Tu Viễn kiểu gì cũng sẽ thích hợp đúng không?”

Họ nhìn nhau một lát, Tào Diệp nghĩ cuối cùng mình vẫn không nhận được nói lời này ra, sau nhiều năm cậu vẫn canh cánh trong lòng về chuyện kia.

Dù trưởng thành, hiểu chuyện, nghĩ thoáng, giả vờ rộng lượng và không quan tâm thế nào đi nữa, trên thực tế cậu vẫn để bụng chuyện năm đó Lương Tư Triết không đứng cùng mình.

Lương Tư Triết nhìn chằm chằm cậu một lát, sau đó mở miệng nói: “Tào Diệp, tối qua cậu tới đây, không phải đặc biệt đến đưa phim cho tôi đúng không?”

Tào Diệp quay mặt đi, không lên tiếng.

“Tôi nghĩ cậu đã đến hai chuyến, cũng nên nói ra mục đích thật, nếu không cậu còn muốn tới vài lần nữa phải không? Tôi cũng không để ý cậu thường xuyên tới đây... Nhưng bộ phim Thử nói lại lần nữa xem cậu định kéo dài đến lúc nào mới bắt đầu?”

Nghe vậy Tào Diệp bỗng nhìn về phía anh, Lương Tư Triết đã biết mục đích thật sự tới qua mình đến đây?

“Tò mò tôi làm thế nào biết được đúng không?” Lương Tư Triết cười một tiếng, “Lúc cậu đến đúng lúc bố cậu bị truyền thông chụp được rời khỏi nhà ga, tôi vẫn đoán được chút liên hệ nhân quả này.

Về phần phim... Tôi hỏi đã Trình Doan.”

“Được, nếu anh đã biết rồi,” Tào Diệp quyết tâm, cậu nghĩ đây là lúc nói ra, năm năm trước Tào Diệp không có gì cả, lúc ấy Lương

Tư Triết không đi cùng cậu là hành động sáng suốt.

Nhưng hôm nay cậu có Lomond, thành lập một ekip đáng tin cậy, chọn được kịch bản vững chắc, cậu dựa vào đâu không thể tranh giành một lần nữa với Tào Tu Viễn?

“VẬY TÔI CŨNG KHÔNG GIẤU NỮA, TỐI HÔM QUA TÔI TỚI ĐÂY, QUẢ THỰC LÀ MUỐN MỜI ANH ĐÓNG THỬ NÓI LẠI LẦN NỮA XEM.

Anh đừng vội cho tôi câu trả lời chắc chắn, tôi nói cho anh lý do tôi mời anh trước đã.”

“ĐƯỢC.” Lương Tư Triết nhìn cậu, “Cậu nói đi.”

“Nhân vật Bành này anh đọc kịch bản sẽ biết, là tay quyền anh dưới lòng đất cũng là một ông bố của cậu bé bảy tuổi, tôi cảm thấy nhân vật này rất thích hợp với anh, bởi vì hẳn rất có chiều sâu cũng sẽ va chạm ra phản ứng hóa học rất đặc biệt với anh, còn có tôi đã xem cảnh đánh nhau của anh, tôi nghĩ anh nên có một bộ phim đánh nhau nổi bật như vậy.

“ĐẠO DIỄN PHIM NÀY CŨNG RẤT ĐÁNG TIN, ĐỖ TRUY, CHẮC ANH ĐÃ NGHE NÓI, QUAY PHIM KHÔNG NHIỀU NHƯNG RẤT CÓ HỒN, NĂM NGOÀI CÒN GIÀNH ĐƯỢC GIẢI ĐẠO DIỄN MỚI XUẤT SẮC NHẤT.

Tôi đã hợp tác một lần với anh ta, anh ta biết rõ thứ mình muốn là gì, rất có năng lực về mặt kiểm soát ngân sách và điều phối cảnh quay, nếu anh đã thích Tăng Nhiên, tôi nghĩ anh sẽ hài lòng về Đỗ Truy.

“Tất nhiên, phim của Tào Tu Viễn cũng sẽ không kém đến đâu, ông ấy là đạo diễn thiên tài mà, hai người cũng hợp tác khăng khít.

Nhưng tôi nhớ tiệc đóng máy đêm đó, trên xe anh đã nhắc thật ra anh cũng sẽ để ý người khác nói rằng ‘không có Tào Tu Viễn, Lương Tư Triết sẽ đi không xa’.

Lương Tư Triết, anh đến đóng phim của Lomond, tôi và anh cùng chứng minh cho tất cả mọi người, không có Tào Tu Viễn anh vẫn là Lương Tư Triết, cũng có thể đứng trên lễ trao giải,

cũng có thể giành được ảnh đế.”

“Anh đừng vội đồng ý,” Thấy Lương Tư Triết hình như muốn lên tiếng, Tào Diệp xen lời anh, “Làm vậy sẽ chỉ khiến tôi cảm thấy anh vì thương hại tôi của năm năm trước nên đành phải đồng ý hợp đồng phim này.

Thú thật tạm thời tôi vẫn chưa tìm được người thích hợp hơn để diễn bộ phim này, nhưng cái này khác Lựa chọn tuyệt vọng, hiện tại nhân vật này có rất nhiều diễn viên giỏi đang giành giật, chẳng qua tôi cảm thấy không ai phù hợp hơn anh mà thôi.

Tôi hy vọng anh sẽ đọc kỹ kịch bản, đương nhiên cũng có thể so sánh với kịch bản Tào Tu Viễn đưa cho anh, sau đó lại cho tôi câu trả lời chắc chắn, như vậy sẽ công bằng cho cả hai chúng ta.” Cậu nói một mạch rất nhiều, sau khi nói xong ngay cả bản thân cũng giật mình vì có thể tìm được nhiều lý do trong tình huống chưa nghĩ sẵn trong đầu.

Mà trong lúc cậu nói những lời này, Lương Tư Triết vẫn kiên nhẫn lắng nghe, không hề ngắt lời cậu.

“Được,” Lương Tư Triết đợi cậu nói xong, nhìn Tào Diệp nói, “Cậu đưa kịch bản cho tôi, tôi đọc xong sẽ cho cậu câu trả lời.”

## Chương 82: Hiện Tại 3

### DTV-EBOOK

Cả đêm Tào Diệp vẫn chưa thoát ra khỏi chuyện kịch bản. Trên điện thoại đã đầy tin tức Lương Tư Triết và Tào Tu Viễn gặp nhau, sau năm năm Tào Tu Viễn trở về nước chuẩn bị cho bộ phim mới, mọi hành động đều được truyền thông quan tâm.

Lương Tư Triết lại luôn là tiêu điểm được chú ý, hai người bàn lại việc hợp tác sau nhiều năm, truyền thông không có lý nào sẽ bỏ qua chủ đề hot này.

Lần này Lương Tư Triết lựa chọn đứng ở bên nào? Tào Tu Viễn lại dự định tìm con đường riêng từ đề tài nào? Tào Diệp không tìm được suy đoán nội dung trò chuyện lúc họ gặp nhau.

Mình cố hết sức để giải thích, tìm lý do từ mỗi góc độ thuyết phục Lương Tư Triết đến đóng phim của Lomond, nhưng có lẽ Tào Tu Viễn vừa mở miệng đã thắng trận độ sức này.

Đứng ở góc nhìn của Lương Tư Triết, Tào Tu Viễn là ân sư nâng anh lên ảnh đế hai lần, hướng chi ngay cả bản thân Lương Tư Triết trước đó cũng thừa nhận rằng mức độ ăn ý giữa anh và Tào Tu Viễn trong phim có thể so với “tình yêu cuồng nhiệt”.

Quả thực không nghĩ ra Lương Tư Triết có lý do gì để từ chối Tào Tu Viễn.

Tào Diệp nghĩ có lẽ mình không nên ra vẻ lý trí và rộng lượng, bảo Lương Tư Triết so sánh hai kịch bản sau đó mới quyết định, cậu nên dùng bộ phim này như một thẻ đánh bạc làm hòa, nói với Lương Tư Triết nếu năm năm sau anh từ chối tôi lần thứ hai, vậy chúng ta cần gì làm bạn với nhau nữa?

Nhưng hình như cậu vẫn rất thích làm bạn với Lương Tư Triết, cho dù là thuở thiếu thời hay là mười năm sau của hiện tại, ở cùng Lương Tư Triết khiến cậu cảm thấy thoải mái và tự tại.

Tào Diệp không yên lòng lật sách dự án bày ra trước mặt, bên ngoài có người gõ cửa, cậu nói: “Vào đi.”

“Cậu thế mà ở đây?” Trình Đoan đi tới, “Buổi chiều đến đưa phim cho Lương Tư Triết, cậu ta không giữ cậu lại ăn cơm?”

“Anh không đọc tin tức đây đêm nay?” Tào Diệp ngược mắt nhìn anh ta.

“Đọc rồi,” Trình Đoan cười nói, “Cho nên bây giờ chúng ta sẽ cướp người với bố cậu đúng không? Chắc, người yêu cũ làm lành và ân nhân đưa mình một bước lên trời, suy nghĩ từ quan điểm của Lương Tư Triết, đúng là khiến người ta khó lựa chọn.”

“Nếu là anh, anh sẽ chọn như thế nào?”

“Tôi à,” Trình Đoan suy nghĩ một lát, “Theo tôi thấy, áo mới đẹp hơn bạn cũ tốt hơn, trước mắt vẫn là người yêu cũ quan trọng hơn, vả lại đợt Garness cậu ta đã báo ơn bố cậu rồi mà? Kể ra gần đây tôi đang nghĩ, lúc đó Lương Tư Triết nhận Lựa chọn tuyệt vọng, lý do nói với truyền thông cũng là báo ơn, khi đó tôi nghĩ cậu ta báo ơn cha cậu, bây giờ xem ra hình như cũng không hoàn toàn đúng?”

“Anh hỏi tôi à,” Tào Diệp cười một tiếng, “Tôi đâu biết anh ta nghĩ gì.”

Sau khi Trình Đoan rời đi, Tào Diệp gấp sách dự án lại, giơ tay bóp ấn đường.

Lời nói của Trình Đoan nhắc nhở cậu, lúc ấy Lương Tư Triết nhận “Lựa chọn tuyệt vọng”, tất cả mọi người trong giới không xem trọng quyết định này của anh, thay thế Hoàng Thiên Thạch quay lại cảnh của vai phụ, nghĩ như thế nào cũng không phải hành động sáng suốt.

Nếu không phải Lương Tư Triết ôm suy nghĩ làm lành với mình, e rằng anh sẽ không thêm nhìn hợp đồng phim này.

Lương Tư Triết cứu được phim “Lựa chọn tuyệt vọng”, cũng làm cho Lomond tránh khỏi số phận bị Garness thu mua, tính ra bây giờ phải là cậu nợ Lương Tư Triết một ân huệ mới đúng, không có lý do gì dùng “làm hòa” để ép Lương Tư Triết đóng phim của Lomond lần nữa.

Thôi, vẫn là câu nói đó, mỗi bộ phim đều có vận mệnh của

mình, kệ nó đi.

Ra khỏi Lomond, Tào Diệp lái xe đến Nhân Tứ, mấy ngày nay Nhân Tứ đã hoàn tất việc chỉnh đốn, Hoàng Oanh lại tìm người móc nối ở giữa, cảnh sát cử người đến kiểm tra, nghe nói kết quả kiểm tra đạt tiêu chuẩn, đã được mở lại trước thời hạn, Tào Diệp định bụng đến xem thử.

Xe rẽ vào Nhân Tứ, Tào Diệp nhìn thấy chữ “Cháy” ở cuối con phố chật hẹp sáng lên lần nữa.

Cậu dừng xe ở ven đường, đi vào quán bar, đi xuống dọc theo cầu thang xoắn ốc dài ngoằng, đi càng sâu, tiếng nhạc càng rõ ràng.

Đi đến cuối cầu thang xoắn ốc, Tào Diệp rẽ vào quán bar, Hoàng Oanh đang đứng trong quầy bar, nằm trên mặt bàn viết danh sách rượu.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tào Diệp tới đây bèn đứng thẳng người giơ tay chào cậu.

Có lẽ vì quán bar bị ép buộc chỉnh đốn, trước kia trong bar đều phát một vài nhạc nhẩy đánh trống reo hò, mời cả ca sĩ đến hát mấy bài Rock n’ Roll khàn giọng kiệt lực, nhưng đêm nay lại hát một bài tiếng Quảng Đông, chỉ là lời ca vốn nên thâm tình chậm rãi lại bị ca sĩ kia hát đến mức không cảm xúc.

Tào Diệp đi tới, nhìn thoáng qua người đang hát, hỏi Hoàng Oanh: “Tìm được ca sĩ ở đâu?”

“Cũng được nhỉ?” Hoàng Oanh cười hì hì tranh công nói, “Tự đến ứng cử, trước kia cũng là diễn viên đấy.”

“Trông khá quen.”

“Sao cậu thấy ai cũng quen vậy?” Hoàng Oanh chỉ về một hướng khác, “Thế cậu nhìn người kia quen không?”

Tào Diệp nhìn theo hướng cô chỉ, tùy tiện đáp: “Không quen.”

“Cậu có nhìn không đấy?” Hoàng Oanh nghiêng mặt nhìn, “Cậu nhìn kỹ xem, chẳng lẽ không giống Lương Tư Triết? Là người lần trước tôi nói ấy, Lương Tư Triết giả bộ Đĩnh Mão tìm đến trấn thủ!”

Lúc này Tào Diệp mới quay sang nhìn một chút, cái nhìn vừa rồi là muốn đánh lừa Hoàng Oanh, vốn không biết cô đang chỉ ai.



Vừa nhìn thấy cậu liền ngẩn ra, trông người kia quả thực có vài phần giống Lương Tư Triết, nhất là còn để mái tóc dài mang tính biểu tượng mà Lương Tư Triết đứng ở lễ trao giải năm đó, từ một góc độ nào đó mà nói, gần như có thể đạt đến trình độ dùng giả loạn thật.

Nhưng Tào Diệp vẫn nói: “Không nhìn ra giống chỗ nào.”

“Mắt cậu bị gì đấy?” Hoàng Oanh không có ý định tiếp tục tranh luận vấn đề này với cậu, lùi bước nói, “Có muốn uống rượu không? Pha số độ thấp cho cậu?”

“Được.” Tào Diệp đáp lời, đoạn đến bên quầy bar tìm chỗ ngồi xuống.

Cậu nghiêng mặt sang nhìn “Lương Tư Triết giả” kia, tuổi của người nọ không lớn, cũng buộc mái tóc rối hơi dài, nhìn từ góc độ nào đó, thật sự cực kỳ giống Lương Tư Triết ở phố Nhân Tứ năm ấy.

Hoàng Oanh đưa cocktail đã pha xong tới, thấy cậu nghiêng mặt nhìn cậu trai kia thì nói to bên tai cậu: “Tôi đã nói giống mà!”

Nói xong không đợi Tào Diệp lên tiếng đã xoay người rời đi.

Tào Diệp bưng ly lên uống một ngụm rượu, không cố ý tránh cái nhìn của mình, nhìn cậu trai cách đó vài mét.

Có lẽ nhận ra tầm mắt của Tào Diệp, cậu trai kia cũng quay đầu nhìn về phía cậu, sau đó đứng dậy đi tới trước mặt cậu, ngồi trên ghế chân cao.

Tào Diệp không nói gì, còn vẫn có tác dụng với cậu, uống hết nửa cốc rượu, cậu đã hơi say ngà ngà.

Cậu trai kia mở miệng: “Bạn của tôi nói là bên này có anh đẹp trai cứ nhìn tôi.”

Khoảng cách càng gần càng cảm thấy không giống, đến khi mở miệng thì vài nét tương tự kia đã biến mất không còn tăm hơi.

“Cậu đoán xem tại sao tôi nhìn cậu?” Tào Diệp đặt cốc trong tay lên quầy bar, ngược mắt nhìn cậu ta hỏi.

“Bởi vì tôi đẹp?” Cậu trai kia nghiêng đầu nhìn cậu.

Tào Diệp cười lắc đầu: “Đoán lại.”

“Bởi vì tôi giống Lương Tư Triết?” Cậu trai kia cười nói, thoát nhìn có phần đắc ý vì điều này.

“Cậu đang bắt chước anh ta?”

“Gì chứ,” Cậu trai không hài lòng nói, “Tôi vốn dĩ trông giống anh ta, còn cần bắt chước?” Đại loại là cậu trai này từ nhỏ đến lớn được khen nhiều vì vẻ ngoài, có thể nhìn ra được ý tứ được cứng mà kiêu trong giọng điệu và thần thái.

Tào Diệp cười một tiếng, lại bưng ly rượu lên uống một ngụm, không nói gì.

Hàng nhái cũng có thể được tung hô như vậy, khó trách Lương Tư Triết được tôn sùng là ánh trăng sáng trong lòng vô số người. Tào Diệp nhìn về phía sân khấu theo ánh mắt của mọi người, ca sĩ kia đã rời đi, nhạc nền bỗng trở nên sôi động, nhịp trống gõ vô cùng có tiết tấu.

Ánh sáng chợt tối lại, cậu trai kia cầm lấy ly rượu chỉ còn một ít trước mặt Tào Diệp, xoay lại, quay mặt miệng ly dính nước bọt về phía mình, sau đó ngậm lấy miệng ly uống vào.

Cảnh này thường xuyên xuất hiện trong phim ảnh, lúc này được cậu trai trước mắt làm một cách thành thạo, tuy trông hơi giả tạo và rẻ tiền, nhưng có lẽ tia sáng chiếu vừa phải khiến giây phút cậu ta cụp mắt xuống cực kỳ giống Lương Tư Triết.

Tào Diệp không hiểu sao nghĩ đến hình ảnh Lương Tư Triết cắn điều thuốc lại gần mình mượn lửa vào ngày sau khi đóng máy. Một chùm đèn sáng lên trên sân khấu, tiếng nhạc bỗng trở nên ồn ào, người bên dưới như thể được châm lửa trong nháy mắt. Tào Diệp quay đầu nhìn thoáng qua, ca sĩ kia thế mà bắt đầu múa cột.

Rất khó tưởng tượng người hát lạnh lùng vừa rời trên sân khấu kia biết múa cột.

Rõ ràng ngay cả một bài hát tiếng Quảng thâm tình như thế cũng có thể hát đến mức không cảm xúc.

Tào Diệp không nhìn thêm mà quay đầu đi, ánh mắt của cậu trai cũng bị hấp dẫn bởi ca sĩ trên sân khấu.

“Cậu không bắt chước được tình hoa,” Tào Diệp nhìn cậu ta nói, “Không giống.”

Âm lượng của cậu như thường, nhưng tiếng gầm trong đây quá ồn, hoàn toàn lấn át tiếng cậu.

“Hả?” Cậu trai kia nhận ra cậu đang nói chuyện, quay đầu hỏi cậu nói gì, thấy Tào Diệp lắc đầu, cậu ta sáp lại, cố ý kéo gần khoảng cách, gần đến mức hơi mập mờ.

“Đi tìm bạn của cậu đi.” Tào Diệp nói.

“Đêm nay có muốn tôi ở cùng anh không?” Cậu trai lại ghé vào tai cậu hỏi.

Lông mày Tào Diệp hơi nhíu lại, xua tay từ chối.

Cậu trai kia thấy vẻ mặt thiếu kiên nhẫn của cậu thì hơi thất vọng rời đi, đi mấy bước còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn Tào Diệp.

Sau khi cậu trai kia rời đi, chẳng được bao lâu lại có một cô gái khoảng hai ba, hai tư tuổi đi tới ngồi bên cạnh cậu, hỏi cậu có biết mình không.

Tào Diệp đã gặp cô gái này, bạn của Đinh Mão, lúc cậu đến đoàn phim tham ban, cô gái này đưa đẩy ý tứ với cậu, nhưng khi đó cậu đang ở cùng Lâm Huyền, chỉ nói đùa vài câu lấy lệ cho qua, không đáp lại thêm.

Nhưng có thể là đêm nay uống say, Tào Diệp nghĩ mối quan hệ với Tần Chân Chân đã kết thúc, có lẽ mình nên bắt đầu mối quan hệ mới.

Có lẽ cuộc sống gần đây quá ít tiêu khiển, cậu cứ rảnh rang là lại nhớ đến Lương Tư Triết, mấy ngày nay còn lái xe chạy đến nhà Lương Tư Triết nhiều lần, sáng hôm nay lại còn nghĩ lầm Lương Tư Triết muốn lại gần hôn mình, thật sự điên rồi.

Rõ ràng sau khi kết thúc mối quan hệ với Tần Chân Chân thời kỳ độ thân cũng không quá lâu, tại sao lại sinh ra ý nghĩ này?

Cậu nghĩ chắc mấy năm nay mình quá thiếu tình yêu, mới có thể yêu đương hết lần này đến lần khác, nhờ vào đó lấp đầy khoảng trống trong cuộc sống và tình cảm.

Nhưng rất kỳ lạ đó là một khi có cô gái thật sự yêu cậu, cậu lại nhanh chóng sinh ra ý nghĩ kết thúc.

Cho nên rốt cuộc thứ cậu muốn là gì, ngay cả bản thân Tào Diệp cũng không rõ.

Cậu rất ít khi phân tích bản thân, một năm rưỡi sau khi Lê Du qua đời, cậu đã từng đến gặp bác sĩ tư vấn tâm lý vì chất lượng giấc ngủ không tốt, nhưng tư vấn được một nửa thì cậu cưỡng ép bỏ cuộc.

Nguyên nhân là những câu hỏi bác sĩ tư vấn hỏi cậu, tất cả đều là những chuyện trong quá khứ mà cậu không muốn đối mặt. Không biết bắt đầu từ khi nào, gặp phải vấn đề không muốn đối mặt cậu sẽ lựa chọn trốn tránh, chắc là nếm được một chút ngon ngọt, cảm thấy như thế sẽ sống thoải mái hơn rất nhiều, những năm này cậu càng rụt vào trong lớp vỏ do một tay mình tạo thành.

An toàn ẩn trong vỏ, không gió không mưa, cậu không muốn chui ra ngoài, phân tích bản thân rõ mồn một, sống rõ ràng thì dễ nhưng sống thoải mái quá khó.

Lười tán tỉnh, uống chung vài chén rượu, trò chuyện chốc lát, cô gái kia tỏ ý muốn tìm người lái thay chỗ cậu về nhà, Tào Diệp đồng ý.

Cậu không quá say, nhưng lúc lên cầu thang Tào Diệp vẫn cảm thấy hơi choáng đầu.

Cậu giơ tay bám vào tường hòa hoãn một lát, cô gái kia lại gần đỡ cậu, nhắc cánh tay cậu lên, khoác lên bả vai mình.

Tào Diệp có thể tự đi, không đặt trọng lượng cơ thể lên người cô gái kia, chỉ dùng cánh tay ôm cô.

Người lái thay chờ ở cửa, họ lên xe, lúc ngồi vào Tào Diệp nhìn thấy một chiếc Maybach rẽ vào từ đầu đường, bỗng nhiên nghĩ đến hình như Lương Tư Triết cũng lái một chiếc Maybach.

Tại sao lại nghĩ đến Lương Tư Triết rồi? Tào Diệp ngồi vào trong xe, ngửa đầu dựa vào lưng ghế, xóa sạch suy nghĩ trong đầu, lại lựa chọn trốn tránh.

Xe bắt đầu nổ máy, khi sắp rời khỏi Nhân Tứ cậu kìm lòng không đậu quay đầu nhìn thoáng qua, chiếc Maybach kia dừng ở ven đường, không có ai bước xuống.

Cậu nghĩ hình như mình không thể hoàn toàn dừng suy nghĩ, những ý nghĩ kia giống như nước sôi, bong bóng liên tục nổi lên từ bốn phía, sau đó nổ tung rất nhiều câu hỏi.

— Người ngồi trong chiếc Maybach kia rốt cuộc có phải Lương Tư Triết không?

— Người đến “Cháy” đều là một vài người làm phim underground không được như ý, còn có ai sẽ lái một chiếc Maybach đến?

— Nếu như là Lương Tư Triết, anh ấy đến Nhân Tứ làm gì? Đêm nay anh ấy ăn cơm với Tào Tu Viễn và Trịnh Dân kia mà?

— Chẳng lẽ anh ấy cũng nghe nói “Cháy” đã chĩnh đốn xong, đã bắt đầu kinh doanh, muốn tới đây xem thử?

— Vậy tại sao anh ấy dừng xe ở ven đường lại không xuống xe?

— Có nhìn thấy mình không?

— Chiếc Aston Martin màu xanh đậm huỳnh hoang, nhất định là nhìn thấy rồi nhỉ?

Tào Diệp lấy điện thoại ra, không có tin nhắn đến.

Bạn cũ gặp thoáng qua, nhìn thấy nhau dù sao cũng nên lên tiếng chào hỏi chứ?

Nói gì được đây? Tào Diệp mở giao diện trò chuyện với Lương Tư Triết ra, gõ một dòng chữ: “Vừa rồi anh có đến Nhân Tứ không?”

Cô gái lại gần nhìn cậu: “Anh đang gửi tin nhắn cho ai thế?”

“Không có gì,” Tào Diệp nhìn chằm chằm dòng chữ trên màn hình điện thoại, một lát sau nhấn tắt màn hình rồi cắt điện thoại.

Xe chạy được mấy cây số, Tào Diệp lấy điện thoại ra, lại xóa từng chữ vừa mới gõ trên màn hình.

“Về Nhân Tứ đi.” Cậu nhắm mắt lại, mở miệng nói với tài xế, giọng nói hơi trầm.

“Quay về?” Cô gái bên cạnh kính ngạc nhìn cậu.

“Ừ, về.” Tào Diệp nói, cậu hơi lười mở miệng nói chuyện, không biết tại sao, tâm trạng bỗng trở nên nôn nóng.

“Tại sao quay về?”

“Muốn về thì về.” Tào Diệp qua loa đáp.

Sau hơn mười phút xe lái vào Nhân Tứ, Tào Diệp mở mắt ra, từ xa cậu nhìn thấy chiếc Maybach kia đã lái đi.

Không có chiếc xe nào ở cửa Nhân Tứ, nơi đó trống không.

## Chương 83: Hiện Tại 4

### DTV-EBOOK

Tào Diệp tự dưng mất hứng.  
Cậu không biết mình đang làm gì.

Cô gái bên cạnh chỉ gặp một lần, cậu không hiểu rõ cô, cũng không thích cô, thậm chí tên cô gái là gì cũng chẳng rõ – là Từ Kha hay Hứa Kha? Chưa bao giờ hỏi đến, cũng chưa bao giờ muốn hỏi.

Có lẽ nhiệt độ điều hòa trong xe giảm thấp quá, Tào Diệp cảm thấy hơi lạnh.

Cậu đẩy cửa xuống xe, cô gái kia cũng xuống theo, cô nhận thấy Tào Diệp hơi khác thường, hỏi cậu: “Sao vậy?”

Tào Diệp không nói chuyện, đi vài bước, đoạn ngồi xuống ghế gỗ bên đường, nhìn con phố trống vắng trước mắt.

Làn gió mát của đêm giữa hè nhẹ nhàng thổi qua, cái nóng ẩm của ban ngày cũng không khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Tào Diệp sợ nóng từ nhỏ, chưa từng thích mùa hè, nhưng bây giờ cậu lại cảm thấy đêm hè gió mát lướt nhẹ qua mặt thoải mái hơn không gian kín mít trong xe.

“Bên ngoài nóng quá.” Cô gái kia thử bắt chuyện với cậu.

“Nóng à?” Tào Diệp thuận miệng nói.

“Hôm nay ba mươi chín độ đấy, không có điều hòa quả thực không thể ở lại được.”

“Đúng rồi, không có điều hòa không thể ở được.” Tào Diệp lặp lại lời cô.

Cậu đang nghĩ đến cái máy điều hòa Lương Tư Triết lắp ở Lam Yến cuối cùng đi đâu rồi? Lúc ở Nhân Tứ cậu không biết rằng

người nhà của Lương Tư Triết đã không còn nữa, rất nhiều năm sau đó Lương Tư Triết lấy được ảnh đế Cannes nhờ “Vọng Xuyên chi Xuyên”, cậu mới ngẫu nhiên đọc được một bài báo, viết rằng trước khi Tào Tu Viễn chọn Lương Tư Triết, thiếu niên Lương Tư Triết vừa mới trải qua biến cố cực lớn trong cuộc đời. Khi đó Lương Tư Triết không cha không mẹ, có lẽ cũng không có nhiều tiền, thế mà lại lấy danh nghĩa Tào Tu Viễn lấp cho cậu một cái máy điều hòa.

Lúc ấy Tào Diệp đã quyết tâm không qua lại với Lương Tư Triết, nhưng sau khi nhìn thấy bài báo này cậu vẫn không kiềm chế được mà mềm lòng. Đêm đó Tào Diệp không dẫn cô gái kia về, cậu đuổi cô gái đi, còn mình lại đến phòng chiếu phim nhỏ, tìm phim nhằm chán để thôi miên.

Từ sau khi Tào Tu Viễn về nước, tình hình giấc ngủ của cậu lại bắt đầu trở nên tồi tệ.

Nghĩ lại lần cuối cùng ngủ ngon nhất, lại là trong xe của Lương Tư Triết.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Tào Diệp tự nhủ người ngồi trong chiếc Maybach kia chưa hẳn là Lương Tư Triết, thành phố Bắc Kinh mấy chục triệu người, nói không chừng là người qua đường nhằm chán nào đó ban đêm lái một chiếc Maybach đi nhằm vào Nhân Tứ.

Chưa kể, cho dù người ngồi trong chiếc Maybach kia thật sự là Lương Tư Triết, mình lại có gì mà để ý? Đều là người trưởng thành, đêm khuya mua say, ôm cô gái không quen về nhà, chẳng lẽ Lương Tư Triết chưa bao giờ làm chuyện như vậy? Hồ Vũ Tư, Lâm Huyền, Liễu Cảnh... Cho dù mấy năm nay không hay chú ý tin tức liên quan đến Lương Tư Triết, cậu cũng có thể không cần nghĩ ngợi mà nói ra vài cô bạn gái scandal của anh. Tào Diệp tự giác thuyết phục mình, mượn men say, một lúc lâu sau mới ngủ.



Sau hôm đó, Tào Diệp không nhận được tin nhắn Lương Tư Triết gửi đến nữa.

Tào Diệp nghĩ có lẽ Lương Tư Triết đang đọc kịch bản, không rảnh rỗi để gửi tin nhắn.

Cậu tỉnh tâm làm việc, nghĩ rằng dù có nhận hay không nhận “Thử nói lại lần nữa xem”, Lương Tư Triết kiểu gì cũng sẽ gửi đến một câu trả lời chắc chắn, vậy chờ anh là được rồi.

Nhưng ba ngày sau Trình Đoan đến văn phòng cậu chúc mừng, vừa vào cửa đã nói quả nhiên mặt mũi của sếp Tiểu Tào lớn, thế mà thật sự có thể giật người trong tay đạo diễn Tào.

Lúc ấy Tào Diệp sững sờ một lát: “Là sao?”

“Giả ngu với tôi đúng không?” Trình Đoan cười nói, “Tin tức tốt như thế, cậu lại không cho tôi biết ngay lập tức, là Tống Thanh Ngôn chủ động tới tìm tôi bàn chuyện hợp đồng tôi mới biết được.”

“Lương Tư Triết đã nhận Thử nói lại lần nữa xem?”

“Cậu không biết thật à?” Trình Đoan nhận ra cậu không nói đùa, hơi kinh ngạc, “Cậu ta lại không nói cho cậu, ngược lại bảo Tống Thanh Ngôn đến hỏi tôi người phụ trách dự án là ai?” Anh ta quan sát vẻ mặt Tào Diệp, suy đoán hỏi một câu, “Các cậu đang chiến tranh lạnh?”

“Gì mà chiến tranh lạnh?” Tào Diệp dứt khoát phủ nhận, “Đừng đoán mò.”

Trình Đoan “chặc” một tiếng: “Không lẽ cậu làm mích lòng Lương Tư Triết rồi? Nhưng cũng không phải, thật sự làm mích lòng thì cậu ta còn có thể nhận tài nguyên cậu đưa tới? Sức hấp dẫn của tài nguyên này lớn đến thế?”

Tào Diệp mặc kệ anh ta, xem trailer giám đốc tuyên phát vừa gửi đến: “Đã mấy ngày tôi không liên lạc với anh ta rồi, làm thế nào làm mích lòng anh ta?”

“Các cậu đã mấy ngày không liên lạc?” Trình Đoan lấy làm kỳ lạ, “Vậy xem ra thật sự là đang chiến tranh lạnh.”

Tào Diệp cười một tiếng, qua loa bảo anh ta phần.

Sau khi Trình Đoan rời đi, Tào Diệp tắt trailer, với hộp thuốc lá trên bàn, đốt một điếu thuốc hút.

Có lẽ Trình Đoan vừa mới tuyên bố tin tức tốt, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng ồn ào, còn xen lẫn tiếng vỗ tay và tiếng thét chói tai, không khí làm việc ở Lomond tự do, bình thường gặp được tin tốt về dự án hoặc phòng vé, thường sẽ làm ra tiếng động không nhỏ.

Nhưng không nói được tại sao, bản thân Tào Diệp lại không vui nổi.

Phim này là dự án trọng điểm sáu tháng cuối năm của Lomond, mới được Lương Tư Triết đồng nghĩa với việc dự án này đã thành công hơn phân nửa, cho dù đối với công ty hay đối với bộ phim mà nói đều là chuyện tốt đáng chúc mừng.

Hướng hồ Lương Tư Triết nhận hợp đồng phim cậu đưa tới, cũng có nghĩa là năm năm sau giữa cậu và Tào Tu Viễn, Lương Tư Triết đã chọn cậu, nhìn từ bất kỳ góc độ nào đó, đây đều là tin tức tuyệt vời nhất, cũng không biết tại sao cậu lại cảm thấy tâm trạng phiền muộn.

Tại sao Lương Tư Triết không trực tiếp thông báo cho mình, ngược lại bảo Tống Thanh Ngôn đến bàn hợp đồng với Trình Đoan? Tất nhiên, theo quy trình bình thường, người đại diện chấp hành liên hệ với người phụ trách dự án để bàn bạc về các vấn đề hợp đồng, quy trình này không thể bình thường hơn, nhưng Tào Diệp cứ cảm thấy không phải vậy.

Buổi tối tan làm, Tào Diệp lái xe đến khu biệt thự của Lương Tư Triết, bảo vệ biết xe của cậu nên nâng thanh chắn lên, Tào Diệp lại lâm thời thay đổi ý định, quay xe, say đó lại lái xe về nhà.

Cậu chưa nghĩ xong có nên đi tìm Lương Tư Triết hay không, luôn cảm thấy sau khi đẩy cánh cửa kia ra, tất cả mọi việc đều là không biết, cậu ghét việc mất kiểm soát.

Nhưng cậu đoán không ra Lương Tư Triết.

Chỉ đoạn đường về nhà mà ý nghĩ này đã thay đổi nhiều lần. Lúc thì cảm thấy Lương Tư Triết chỉ đơn giản là ghét mình.

Trên con phố Nhân Tú nơi họ đã từng ở cùng nhau, trời đêm vào giữa hè cậu lại uống say đến mức không biết trời đất gì, ôm một cô gái mới chỉ quen vài tiếng đồng hồ về nhà, ngẫm lại thật là khiến người ta thất vọng vô cùng.

Lúc thì cảm thấy Lương Tư Triết đang trốn tránh giống như mình.

Không phải Lương Tư Triết chưa từng trốn tránh, Lương Tư Triết mười bảy tuổi thường trèo lên sân thượng một mình, giống một con thú hoang bị thương liếm láp vết thương của mình.

Nhưng lần này tại sao anh ấy lại trốn tránh? Bởi vì không thể chọn phim của Tào Tu Viễn à? Hay vì họ đều không phải thiếu niên đơn thuần sạch sẽ, trong lòng không nghĩ chuyện gì khác ở phố Nhân Tú năm đó, anh đang trốn tránh quá khứ không thể quay về?

Chốc lát lại cảm thấy Lương Tư Triết cố tình làm vậy.

Anh cố tình không liên lạc với cậu, đang câu cậu, khiến cậu buồn bực mất tập trung, sau đó chờ cậu cắn câu, chủ động liên lạc với anh.

Hình như Lương Tư Triết là vậy, cho dù là làm hòa hay là không liên lạc, vẫn luôn là anh kiểm soát nhịp điệu.

Mấy ngày sau đó họ cũng không gặp nhau, không ai chủ động gửi tin nhắn cho ai.

Nó dường như biến thành một cuộc đọ sức khó hiểu, ai chủ động thì người đó thua.

Toàn bộ quá trình ký hợp đồng Lương Tư Triết cũng không xuất hiện, Hứa Vân Sơ và Tống Thanh Ngôn tới đây bàn bạc các công việc cụ thể của hợp đồng, hai bên ký tên, Tống Thanh Ngôn lại cầm hợp đồng đến cho Lương Tư Triết ký tên.

Trên hợp đồng gửi lại đã có chữ ký của Lương Tư Triết, chữ viết ngắn gọn đẹp đẽ, nét chữ cứng cáp, ký ngay cạnh tên Tào Diệp.

Tào Diệp nhận lấy, nhìn chăm chăm vào tên của Lương Tư Triết vài giây, cậu lật hợp đồng, giả vờ không tập trung hỏi: “Lương Tư Triết ở nhà làm gì vậy?”

“Lúc em đi anh ấy đang đọc kịch bản,” Tống Thanh Ngôn nói sự thật, “Lúc khác em cũng không biết.”

“Ừ.” Tào Diệp đáp.

“Sao anh không đến tìm anh Tư Triết nữa?” Tống Thanh Ngôn hỏi.

“Anh ta bận đọc kịch bản,” Tào Diệp ngược mắt nhìn cô, cười một tiếng, “Gần đây tôi cũng rất bận.”

“Cũng đúng.” Tống Thanh Ngôn nói.

Tào Diệp đóng dấu của Lomond trên hợp đồng, chia làm hai bản, một bản đưa cho Tống Thanh Ngôn, bản còn lại giao cho trợ lý Tiểu Mạnh của mình.

Sau khi ký hợp đồng xong, nửa tháng sau, thời gian bấm máy của “Thử nói lại lần nữa xem” được ấn định vào một tuần sau. Bối cảnh thành phố của phim này lấy ở Thượng Hải, điều này cũng có nghĩa là một tuần sau, tất cả nhân viên và diễn viên của đoàn phim đều phải khởi hành đến Thượng Hải.

Đỗ Truy gửi tin nhắn nói thời gian bấm máy với Tào Diệp, họ trò chuyện vài câu, Tào Diệp hỏi anh ta: “Phim này dự định quay bao lâu?”

“Chắc ba đến sáu tháng, khó mà nói, phải xem quay phim có suôn sẻ không.”

Tào Diệp biết cường độ quay phim của đoàn phim, nếu không gặp phải thời tiết cực đoan hoặc tình huống đặc biệt, bình thường mà nói trong mấy tháng từ khi bấm máy đến đóng máy, tất cả mọi người đều làm việc liên tục, Lương Tư Triết là diễn viên chính càng như vậy.

Cho nên Lương Tư Triết định khi nào tìm mình? Tào Diệp lướt xuống giao diện trò chuyện, nhìn chăm chăm bóng lưng của Tiểu Mẫn trong ảnh đại diện của Lương Tư Triết.

Hơn nửa tháng không liên lạc, tin nhắn với Lương Tư Triết đã bị đẩy xuống gần cuối.

Từ sau lần trước truyền thông đưa tin Lương Tư Triết và Tào Tu Viễn gặp nhau, Lương Tư Triết đã mai danh ẩn tích khỏi tầm mắt của công chúng.

Thỉnh thoảng Tào Diệp sẽ nhập tên của Lương Tư Triết trong khung tìm kiếm, xem có tin tức mới nào về anh hay không, nhưng cậu chưa thấy một tin nào, cũng không biết là kỹ năng tránh paparazzi của Lương Tư Triết quá cao siêu hay là paparazzi quá bất tài.

Chỉ có tin tức mới nhất liên quan đến “Thử nói lại lần nữa xem”, truyền thông phân tích từ nhiều góc độ khác nhau tại sao Lương Tư Triết không nhận phim của Tào Tu Viễn, ngược lại lựa chọn phim của Đỗ Truy – một đạo diễn mới trong ngành.

Chẳng lẽ phải đợi mấy tháng sau phim quay xong mới gặp nhau ư? Rõ ràng người chủ động đề xuất làm hòa là Lương Tư Triết, vậy bây giờ không liên lạc với nhau là sao? Tào Diệp nhìn chằm chằm đối thoại lần cuối cùng của họ, Lương Tư Triết bảo mình đến nhà đưa cho anh bộ phim kia, đột nhiên trong lòng nổi lên cơn giận khó nói.

Thôi, Tào Diệp nghĩ, độ sức với không độ sức gì chứ, cậu cũng muốn chủ động đến tìm Lương Tư Triết, thẳng mặt hỏi anh tại sao bỗng nhiên làm lạnh quan hệ giữa họ.

Tào Diệp nhấn mở giao diện trò chuyện với Lương Tư Triết, gõ mấy chữ vào: “Ở nhà làm gì?” Ngẫm nghĩ lại xóa đi, đổi sang câu: “Hai ngày nữa tôi và mấy người bạn định đi leo núi, anh có muốn đi cùng không?”

Hai sự lựa chọn muốn và không muốn, đơn giản sáng tỏ, để Lương Tư Triết không gỡ được mảnh khóe.

Nếu Lương Tư Triết từ chối, vậy xem như không có chuyện làm lành.

Tào Diệp nghĩ.

Lương Tư Triết không trả lời lại ngay, Tào Diệp xử lý công việc, cách chốc lát lại nhìn điện thoại một lần.

Mấy phút sau, trên điện thoại nháy ra lời mời video – Lương Tư Triết gửi video trò chuyện.

Tào Diệp lưỡng lự một chớp mắt, nhưng mình là người gửi tin nhắn đi, cậu nhìn chằm chằm giao diện kia một lát, sau đó ngón tay chạm màn hình, kết nối trò chuyện.

Trên màn hình hiện ra mặt của Lương Tư Triết, tóc của anh buộc lại, hơn nửa tháng này tóc dài rồi, tóc rối xõa bên gáy ít đi một chút.

Hình như anh đổ rất nhiều mồ hôi, tiếng thở gấp rút nghe vào cực kỳ rõ ràng trong ống nghe.

“Anh đang tập gym?” Tào Diệp nhìn anh hỏi.

Không thể không thừa nhận sau khi nhìn thấy Lương Tư Triết, cảm giác nôn nóng kia lập tức giảm bớt, về phần cơn giận xông lên đầu thì không còn thấy chút tung tích nào.

“Đúng rồi, đóng vai võ sĩ dưới lòng đất dù sao cũng phải trông giống chứ.” Lương Tư Triết cầm điện thoại, vừa đi vừa nhìn ống kính, góc độ cũng không tốt lắm, camera gần bên dưới, Tào Diệp nhìn thấy anh đeo tai nghe, dây tai nghe màu đen thuận theo đường quai hàm thu lại dưới xương quai xanh.

Có lẽ vừa mới vận động mạnh, qua màn hình Tào Diệp cũng có thể nhìn thấy ngực anh đang phập phồng.

“Tập thể nào rồi?” Cậu nhìn Lương Tư Triết trên màn hình hỏi.  
“Cũng tạm.”

“Muốn luyện đến trình độ nào? Bành cũng không phải tên cơ bắp khoa trương mà?”

Lương Tư Triết cầm một chai nước, vặn nắp chai ra ngửa đầu uống hai ngụm, vết hằn trượt lên xuống rõ ràng trong màn hình, nghe Tào Diệp nói vậy, anh buông chai nước khoáng xuống, cười ho khan hai tiếng: “Không phải muốn tăng cơ, chủ yếu là học đánh quyền anh với huấn luyện viên, luyện kỹ thuật và chiêu thức, về phần luyện đường cong cơ bắp cũng là chuyện tiện thể.”

“À...” Tào Diệp đáp.

“Cậu cho rằng tôi muốn luyện thành ếch trâu(1)?”

(1) ếch trâu chỉ người tập gym tập đến mức cơ bắp cuộn cuộn.

Tào Diệp suy nghĩ theo lời nói của anh, cảm thấy cách ví von này rất hình tượng, lập tức cười ra tiếng.

Tiếng cười bất thành linh này khiến cậu cảm thấy hơi mất mặt, rõ ràng muốn chất vấn Lương Tư Triết, tại sao lại bị anh chọc cười?

Không ai nhắc đến chuyện hơn nửa tháng nay không liên lạc với nhau, trò chuyện rất bình thường.

“Anh đang ở đâu vậy?” Tào Diệp nhìn khung cảnh sau lưng anh.

Lương Tư Triết dựa vào bệ cửa sổ sau lưng, ngoài cửa sổ là nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau, thoạt nhìn không phải căn biệt thự ở vùng ngoại ô yên tĩnh nơi anh sống.

“Khách sạn.” Lương Tư Triết đặt chai nước lên bệ cửa sổ.

“Không ở nhà?”

“Tôi đến Thượng Hải rồi.”

“Nhanh thế?” Tào Diệp hơi kinh ngạc, “Không phải nói tuần sau mới bấm máy à?”

“Nửa tháng trước đoàn phim đã tổ chức họp đọc kịch bản, tôi lại muốn luyện quyền anh, đã tìm thầy rồi, đang đợi ở bên này.”

“Vậy, Tiểu Bạch nhỏ thì sao?”

“Gửi nuôi ở nhà người đại diện của tôi.”

“À.”

Lương Tư Triết giơ tay lau mồ hôi chảy xuống cằm: “Đúng rồi, lúc này nói muốn leo núi à, leo núi nào?”

“Núi không tên, một người bạn thân bao riêng.” Tào Diệp nghĩ nếu Lương Tư Triết đã đến Thượng Hải, vậy bảo anh trở về một chuyến chỉ để leo núi, có quá đáng lắm không? Nhưng cậu vẫn hỏi tiếp, “Anh có thể đến không?”

“Ngày kia đúng không?” Lương Tư Triết nói, “Được.”

Tào Diệp không ngờ Lương Tư Triết sẽ đồng ý dứt khoát như thế, nhưng không thể không thừa nhận, Lương Tư Triết đồng ý đến, những nôn nóng và không vui do anh mang đến mấy ngày

nay đều đã tan thành mây khói.

Tào Diệp quyết định không so đo những chuyện linh tinh này với Lương Tư Triết nữa.

Lương Tư Triết phải đọc kịch bản, phải luyện quyền anh, ngẫm lại đúng là rất bận, cũng có thể hiểu được anh không gửi tin nhắn đến.

“VẬY HẸN NHƯ THẾ NHÉ.” Tào Diệp nói.

“Ừ, chỉ cần thời tiết không trở nên tồi tệ, chuyến bay có thể cất cánh bình thường.”

“Nếu chuyến bay không thể cất cánh bình thường, tôi sẽ dùng cục nam châm khổng lồ hút máy bay về.” Tào Diệp nảy ra ý tưởng nói, đây là ý nghĩ của cậu hồi nhỏ mỗi lần máy bay về nước bị delay, không ngờ lúc này đột nhiên lại nhớ ra.

Lương Tư Triết nhìn cậu cười ra tiếng: “Sao cậu đáng yêu thế hả Tào Diệp.”



## Chương 84: Hiện Tại 5

### DTV-EBOOK

Một đêm trước ngày hẹn leo núi, Tào Diệp xem tin tức chuyến bay trên điện thoại suốt, cũng may thời tiết không gió không mưa, chuyến bay của Lương Tư Triết đến nơi đúng giờ.

Lúc này Tào Diệp mới đặt điện thoại xuống, tiến vào trạng thái ủ cơn buồn ngủ.

Sáng sớm hôm sau cậu dậy sớm, đến quán bar lấy lều vải với Trì Minh Nghiêu.

Đã nói trước với Hoàng Oanh rồi nên Hoàng Oanh mở cửa trước chờ họ đến.

Không ngờ ca sĩ hát bài tiếng Quảng và múa cột ở quán bar đêm đó cũng ở đây, về sau Tào Diệp nhớ ra tại sao trông cậu ta quen mắt.

Tháng trước cậu đã gặp ca sĩ kia trong một tiệc rượu trong nghề, tên là Lý Dương Kiêu, nghe đồn từng là diễn viên, bởi vì suýt được một nhà đầu tư trong nghề nào đó bao nuôi, chuyện đến trước mắt lại bỗng đổi ý chạy trốn, dẫn đến hai năm này bị cấm hoạt động trong nghề.

Vài ngày sau đó, Trì Minh Nghiêu đến tìm cậu, tiết lộ với cậu một tin giật gân, nói rằng hẳn ta ngủ với Lý Dương Kiêu rồi, sau đó còn đầu tư một bộ phim truyền hình cho Lý Dương Kiêu, để cậu ta đóng vai nam hai trong phim.

Trên mặt Tào Diệp không lộ ra vẻ gì khác thường, nhưng trong lòng vẫn hơi kinh ngạc.

Trước khi Trì Minh Nghiêu về nước cũng quen mấy cô bạn gái,

sao đột nhiên cong rồi?

Phải thừa nhận rằng cậu thật sự hơi phiền muộn, chuyện Lâm Ngạn là bi cậu đã biết từ trước, nhưng Trì Minh Nghiêu cong lại không hề có điểm báo trước.

Mà nghĩ lại chuyện này cũng không hiếm lạ, những ví dụ ăn sạch nam nữ trong giới nhiều lắm, nếu cậu không thể chấp nhận người bên cạnh là đồng tính, vậy bên cạnh đã chẳng còn lại mấy người bạn.

Lúc lái xe, cậu nghe Trì Minh Nghiêu và Lý Dương Kiêu ở ghế sau nói chuyện phiếm, nói về những chủ đề rất bình thường, thỉnh thoảng nói đùa vài câu, nhưng bầu không khí rất mập mờ, vừa nghe là biết không phải quan hệ bạn bè bình thường.

Họ đang nói về chuyện đêm nay ngủ lều vải, nghe ý kia, chắc hai người họ sẽ ngủ chung lều.

Họ sẽ hôn môi trong lều vải ư? Ngoài hôn ra thì còn có những thứ khác đúng không? Tào Diệp lái xe, trong đầu hiện lên một vài hình ảnh, tiếp theo cậu nhanh chóng xóa sạch những hình ảnh khiến người khó chịu ra khỏi não.

“Lương Tư Triết cũng sẽ tới đây?” Lý Dương Kiêu ngồi ở ghế sau hỏi.

“Đúng rồi, cậu thích anh ta?” Tào Diệp nhìn thoáng qua gương chiếu hậu.

“Ừ, trong Hồng nam hồng nữ, anh ấy diễn cảm giác hoang đường kia quá tuyệt.”

Cậu ta nhắc đến “Hồng nam hồng nữ”, Tào Diệp bỗng nhiên có hứng thú trò chuyện với cậu ta: “Cậu thế mà không nói đến hai bộ phim Mười ba ngày và Vọng Xuyên mà anh ta giật giải ảnh đế?”

“Hai bộ phim đó đương nhiên cũng rất tốt, nhưng tôi cảm thấy diễn xuất lạt đở trong Hồng nam hồng nữ khiến người ta rung động hơn.”

Lúc xem bộ phim kia đã nghĩ rằng, may mà anh ấy diễn nhân vật này, nếu không thật sự là tiếc nuối của làng điện ảnh Hoa ngữ.”

“Cậu thích Lương Tư Triết đến thế,” Trì Minh Nghiêu ở bên cạnh lạnh nhạt nói, “Vậy tối nay ở chung lều vải với anh ta đi.”

“Thật hả? Có thể không?” Giọng nói của Lý Dương Kiêu trong nháy mắt trở nên hưng phấn, cậu ta cho rằng lời đó là thật.

“Cậu hỏi cậu ấy xem,” Trì Minh Nghiêu hất cằm về phía Tào Diệp, “Người yêu cũ của Lương Tư Triết đồng ý, vậy tôi cũng không có ý kiến.”

“Người yêu cũ gì,” Tào Diệp nói, “Trình Đoan dùng cách nói nhảm chán này thì thôi mà xem nào nhiệt gì.”

“Tôi cảm thấy cách nói này rất chuẩn xác, nghe nói gần đây bọn mày đang chiến tranh lạnh? Bây giờ làm lành rồi?”

“Biến đi,” Tào Diệp cười mắng một tiếng, “Trình Đoan còn nói gì với mày?”

“Không nói gì nữa... À, tôi quên mất, Tào Diệp đồng ý vẫn chưa đủ, còn phải được Lương Tư Triết đồng ý,” Trì Minh Nghiêu nói với Lý Dương Kiêu, “Nhưng chắc chắn Lương Tư Triết sẽ không đồng ý, nhất định anh ta muốn ngủ cùng Tào Diệp, cậu hết hy vọng ngủ với thần tượng đi.”

“Tôi cũng không phải muốn ngủ cùng thần tượng...” Lý Dương Kiêu nhỏ giọng nói.

“Bọn tao nói sẽ ngủ cùng nhau khi nào?” Tào Diệp hỏi ngược lại.

“Vậy mày hỏi Lương Tư Triết xem muốn ngủ cùng ai.” Trì Minh Nghiêu nói.

Sau khi chạy hơn một tiếng đồng hồ, xe dừng ở chân núi, Tào Diệp đạp phanh lại, từ xa cậu nhìn thấy Lương Tư Triết đã đến, đang trò chuyện với bốn người leo núi khác.

Lương Tư Triết mặc áo thun đen và quần thể thao, rõ ràng mấy người bên cạnh cũng cao ráo bắt mắt, nhưng Tào Diệp liếc mắt nhìn sang, vẫn cảm thấy Lương Tư Triết có cảm giác rần rở hạc giữa bầy gà.

Xuống xe, Tào Diệp, Trì Minh Nghiêu và Lý Dương Kiêu cùng đi tới.

Tào Diệp cảm thấy hai người sau lưng đi chậm như rùa, cậu nhún nhún không bỏ mặc bọn họ.

Khoảng cách mấy chục mét mà đi như marathon, tốc độ của hai người đằng sau có thể so với máy kéo lâu năm thiếu tu sửa.

Đến gần, cậu tăng tốc bước chân, đứng bên cạnh Lương Tư

Triết: “Đến sớm vậy? Máy bay tối qua không đến muộn?”

“Không,” Lương Tư Triết nhìn cậu cười nói, “Không phải cậu nói nếu máy bay đến muộn sẽ dùng cục nam châm hút về sao? Để không gây thêm phiền cho hãng hàng không, tôi đã bay về đúng giờ.”

“Tiếc quá,” Tào Diệp thở dài, “Tôi đã chuẩn bị nam châm khổng lồ rồi.”

Trì Minh Nghiêu phía sau theo kịp, cũng chào hỏi Lương Tư Triết, lại nói: “Nam châm khổng lồ gì thế? Tôi chưa bao giờ thấy Tào Diệp đi nhanh như vậy, hóa ra là phía trước có nam châm khổng lồ.”

“Là hai người đi chậm quá được chưa?” Tào Diệp vặn lại.

Cậu nghe thấy Lương Tư Triết cười một tiếng, cảm thấy hơi xấu hổ, mấy bước đường vừa rồi hình như mình đi hơi sốt ruột.

Gặp lại Lương Tư Triết sau hơn nửa tháng, cậu thấy tâm trạng của mình rất tốt, không nói rõ được là tại sao, chỉ thấy trong lòng có cảm giác mây mờ sương tan.

Từ đêm đó nhìn thấy chiếc Maybach lái đến, tâm trạng của cậu chưa bao giờ tốt đến vậy.

Hôm nay Lâm Ngạn cũng tới, dẫn theo bạn trai mới của mình, một sinh viên của học viện biểu diễn.

Trước khi đến Tào Diệp đã đánh tiếng với hân, nói rằng Lương Tư Triết cũng sẽ cùng tới leo núi, bảo Lâm Ngạn đừng nhắc đến chuyện trong tiệc đóng máy đêm đó.

“Được thôi,” Lâm Ngạn nói trong điện thoại, “Chưa thấy mày che chở cô gái nào như thế, Diệp Tử anh nói với mày, đêm đó anh không quá say, lời anh nói mày tự suy nghĩ kỹ đi.”

“Em biết rồi anh Ngạn.” Tào Diệp không xem là chuyện to tát, đáp một cách không đứng đắn, “Cảm ơn ngài ạ.”

Tổng cộng có tám người, trên xe có bốn lều vải, ba cái lớn một cái nhỏ, mấy người không bàn bạc thêm, tự động chia hai người một nhóm, trước đó đã nói ai leo lên cuối cùng người đó sẽ ở trong lều nhỏ.

Tài xế lái xe lên núi, mấy người làm nóng người dưới chân núi. Lúc đầu mấy người còn tụ tập lại với nhau, Trì Minh Nghiêu ở bên cạnh xem náo nhiệt không chê chuyện lớn: “Vừa rồi ai nói không ngủ chung với Lương Tư Triết ấy nhỉ?”

Lâm Ngạn phối hợp hát đôi với hắn ta: “Hả? Diệp Tử muốn ngủ với anh à? Vậy thì tốt quá, ba người chúng ta ở trong lều lớn, Lương Tư Triết là ngôi sao lớn, phải chú trọng việc giữ riêng tư, một mình ở lều nhỏ, sắp xếp như vậy hợp lý chứ?”

“Ai ngủ chung với các anh,” Tào Diệp ghét bỏ từ chối, “Em ghê sợ đồng tính, tránh xa em ra.”

“Nói cách khác, cậu vẫn muốn ở cùng tôi?” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang cười nhìn cậu, trong ánh mắt chứa ý trêu chọc.

Lâm Ngạn huýt sáo.

Lương Tư Triết lại cười, thu lại ánh mắt mang theo hài hước kia, duỗi tay nắm lấy cánh tay Tào Diệp: “Vậy đi nhanh lên, chúng ta ở trong lều lớn.”

Bước chân của anh rất rộng, Tào Diệp cũng đi theo, hai người nhanh chóng bỏ lại mấy người phía sau.

Tào Diệp chậm hơn anh nửa bước, đi sau nhìn anh, không biết có phải nửa tháng tập thể dục có hiệu quả rõ ràng hay không, đường cong cơ bắp trên người Lương Tư Triết dường như trở nên rõ hơn.

Nhất là cánh tay trần trụi bên ngoài, mạch máu màu xanh bò lên dọc theo cổ tay làm nổi bật vân da rõ ràng ở cánh tay, săn chắc đẹp đẽ.

Cậu tiến lên một bước, giơ tay khoác bả vai Lương Tư Triết, “Gần đây luyện quyền anh sao rồi?”

“Tạm được,” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn cậu, “Cậu

có muốn thử đánh nhau với tôi không?”

“Nào,” Tào Diệp ôm lấy cổ anh, siết chặt cánh tay, “Ra tay đi.”

“Cậu như vậy tôi ra tay kiểu gì?” Lương Tư Triết cười nói,

“Không được chơi xấu nhé.”

“Chơi xấu gì?” Tào Diệp ngụy biện nói, “Đây gọi là đánh đòn phủ đầu biết không?”

“Được thôi,” Lương Tư Triết cũng không thật sự muốn đánh nhau với cậu, “Vậy tôi thua.”

“Anh có nhìn thấy người được Trì Minh Nghiêu dẫn đến không?” Tào Diệp ghé vào tai Lương Tư Triết, “Tôi thấy cậu ta múa cột ở quán bar.” Cậu rất ít tám nhảm mấy chuyện này, nhưng thấy Lương Tư Triết lại không kìm được kể những chuyện mới mẻ này cho anh nghe.

“Ừ? Không phải nói cậu ta cũng là diễn viên à?”

“Làm diễn viên không suôn sẻ cho lắm, nghe nói trước đó học múa cột vì quay một bộ phim.”

“Không thể nào, không suôn sẻ đến mức đi múa cột? Tôi thấy điều kiện ngoại hình của cậu ta cũng được.”

“Mỗi người có cái duyên riêng, lúc nãy trên xe trò chuyện với cậu ta một lát, cậu ta nói anh là thần tượng của cậu ta, lúc nhắc đến anh có vẻ như rất hâm mộ.”

“Hâm mộ tôi?” Lương Tư Triết cười lắc đầu, “Tôi thấy Trì Minh Nghiêu đối xử tốt với cậu ta, cái duyên này chưa hẳn là chuyện xấu, nói không chừng không lâu sau sẽ là tôi ngưỡng mộ cậu ta.”

“Anh ngưỡng mộ cậu ta cái gì?” Tào Diệp không nói theo lời của anh mà nói đùa sang chuyện khác, “Lương Tư Triết, anh còn nhận được lời mời đóng phim King Kong, tại sao không ai muốn anh múa cột? Nếu không thì tôi đầu tư một phim, anh cũng đi học thử xem, thế nào?”

“Hay là tôi đầu tư một bộ, cậu đến múa,” Lương Tư Triết nói đùa lại, “Tôi dùng hết quan hệ mạng giao thiệp tích lũy được trong giới mấy năm qua, từ sản xuất tiền kỳ đến tuyên phát hậu kỳ, một đường hộ giá hộ tống cho cậu, tranh thủ sang năm lấy ảnh đế, cậu cảm thấy sao?”

“Vậy chẳng phải cướp bát cơm của anh à?”

“Nếu cậu muốn, tôi nâng bát cơm này lên đút cho cậu ăn.”

“Thôi, tôi không thích hợp ăn bát cơm này,” Tào Diệp rút cánh tay khoác trên vai Lương Tư Triết về, chạm vào mái tóc anh buộc lại, “Tóc anh dài rồi đúng không?”

“Đúng đấy, mãi chưa cắt thì không dài mới lạ?”

“Dài như lúc ở Nhân Tứ ấy.” Lộn tóc quét qua mu bàn tay, hơi ngứa, Tào Diệp lại trở tay, dùng lòng bàn tay chạm vào.

Có lẽ vì đã nhiều ngày không gặp, cậu trở nên rất muốn chạm vào Lương Tư Triết, cậu cong ngón tay, nắm chặt mái tóc buộc lại của Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết nghiêng mặt sang liếc cậu một cái.

“Anh sờ tóc tôi nhiều lần lắm rồi,” Tào Diệp lên tiếng trước anh,

“Tôi chưa từng so đo với anh.”

“Thật sao,” Lương Tư Triết cười một tiếng, “Vậy tôi cũng không so đo với cậu,” Anh nói, nhân lúc Tào Diệp không phòng bị thì giơ tay sờ hai cái lên tóc cậu, “Sờ lại sẽ không so đo nữa.”

“Này...” Tào Diệp giơ tay tóm cổ tay anh, “Không được cử động.”

“Không muốn cử động.” Lương Tư Triết cười nói.

Trên đường leo núi cười cười nói nói, Tào Diệp cảm thấy ở cùng Lương Tư Triết thú vị hơn ở chung với gái nhiều.

Cậu nghĩ nếu Lương Tư Triết không thể chấp nhận Tào Diệp đêm khuya uống say, dẫn gái lạ về nhà, vậy cậu thay đổi là được.

Cậu nhàm chán mới tìm gái tiêu khiển, nhưng ở cùng Lương Tư Triết cậu không hề cảm thấy nhàm chán.

Lúc leo lên đỉnh núi đã gần đến hoàng hôn, vài người khác vẫn chưa lên.

Họ đến xe lấy một chiếc lều lớn, mỗi người khiêng một đầu, khiêng lều vải về, sau đó cùng nhau nghiên cứu làm thế nào mới dựng lên được.

Dựng lều vải được một nửa thì trời dần tối lại, mấy người Lâm Ngạn cũng leo lên, trong bóng đêm cách đó mấy mét, Lâm Ngạn lớn tiếng nói: “Lương Tư Triết, chơi giỏi nhỉ, lại lên số một hot search rồi.”

“Gì thế?” Tào Diệp không rõ ràng cho lắm, nhìn Lương Tư Triết, thấy anh cũng nhú mày, cậu nâng giọng hỏi Lâm Ngạn, “Lên hot search vì chuyện gì?”

“Chắc, hai đứa không đọc tin tức à,” Lâm Ngạn đi tới, đưa di động cho Tào Diệp, “Người mẫu trẻ dạ hội, tán tỉnh suốt đêm, mấy tấm ảnh đấy, anh cẩn thận phân biệt, mặc dù rất mờ nhưng đúng là Lương Tư Triết.”

Tào Diệp nhận lấy điện thoại, nhìn thoáng qua tiêu đề, nhanh chóng xem nội dung, sau đó mặt sa sầm.

Đặt tiêu đề rất khoa trương, nhưng hình ảnh Lương Tư Triết và cô gái kia cùng vào khách sạn lại chụp rất rõ ràng.

Cậu nhấn mở video bên dưới tin tức, video hai phút, quay bóng lưng hai người cùng vào khách sạn, trong bóng đêm Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nói chuyện với cô gái kia, mặc dù không quay được mặt, nhưng đường nét bên mặt lại có vẻ dịu dàng không giải thích được.

Chiều cao, bóng lưng, kiểu tóc, mặt bên, khí chất, Tào Diệp vững tin đó là Lương Tư Triết, trên thế giới này không có ai giống Lương Tư Triết đến thế.

Trong lòng không nói rõ là cảm giác gì, trào lên một cách dữ dội, cậu im lặng không lên tiếng trả điện thoại cho Lâm Ngạn, nhưng Lương Tư Triết vươn tay rút điện thoại khỏi tay cậu, cúi đầu nhìn một lát.

Tào Diệp nhìn anh chằm chằm, cậu đang chờ Lương Tư Triết nói gì đó, bây giờ Lương Tư Triết nói gì cậu cũng tin, nhưng Lương Tư Triết không nói gì, sau khi xem xong lại trả điện thoại cho Lâm Ngạn.

“Không vui hả,” Lâm Ngạn nhận điện thoại, ngồi xổm xuống nhìn Tào Diệp, “Anh đã nói gì nào?” Hắn nhỏ giọng nói bên tai Tào Diệp, “Nó không phải loại lương thiện, đều trêu mày chơi thôi.”

Bọn Trì Minh Nghiêu cũng đi tới, thấy bầu không khí có gì đó không đúng nên dừng lại bên cạnh xem kịch.

Không chờ được lời giải thích của Lương Tư Triết, Tào Diệp im



lặng đứng lên, bỏ lại họ rồi rời đi, cậu không thể khống chế cảm xúc của mình lúc này, không muốn bị bọn Lâm Ngạn nhìn thấy, nếu không sau này nhất định sẽ trở thành chủ đề cho bọn họ vui vẻ nhắc đến trong thời gian rảnh.

“Lương Tư Triết mau qua giải thích đi.” Cậu nghe thấy Lâm Ngạn đùa giỡn nói.

Cậu đi xa, tìm một cái cây ngồi xõm xuống.

Thân cây kia rất khô, có thể che hơn phân nửa cơ thể cậu. Không biết tại sao cậu cảm thấy hơi tức giận, còn kèm theo một chút ảm ức, ngay cả bản thân cũng không hiểu nổi.

Đều là người trưởng thành, đêm khuya mua say, ôm gái lạ về nhà, là chuyện không thể bình thường hơn được, cậu khuyên mình như thế.

Nhưng tại sao Lương Tư Triết làm chuyện giống mình, cậu lại bắt đầu trở nên khó chấp nhận như vậy?

— Không, vẫn không giống nhau, Tào Diệp lại nghĩ, đêm đó cậu đuổi cô gái kia đi rồi, cậu không hề dẫn cô gái đó về nhà, nhưng Lương Tư Triết lại thật sự vào khách sạn với cô gái kia!

Tiếp theo cậu lại nghĩ, Lương Tư Triết đúng là thủ đoạn cao siêu, tính toán chi li, hành động của mình khiến anh không thoải mái, anh sẽ trả thù lại y nguyên, nhưng con bà nó đêm đó cậu không hề xảy ra bất cứ chuyện gì với cô gái kia.

Cậu chờ Lương Tư Triết đến tìm, nhưng Lương Tư Triết lại không đến, cậu càng nghĩ, tức giận trong lòng càng tràn đầy, anh cứ phải ép buộc cậu đi tới hỏi anh, anh thì luôn duy trì bình tĩnh như vậy

Thế thì dứt khoát như ý của anh, không giữ được bình tĩnh nữa rồi, Tào Diệp đứng lên đi về phía Lương Tư Triết.

Màn đêm buông xuống, Lương Tư Triết vẫn đang cúi người mặc lều, lều vải kia sắp được anh dựng xong rồi.

Cậu đứng cách đó mấy bước nói với anh: “Lương Tư Triết, anh qua đây với tôi.”

Lương Tư Triết cố định lại cột chống, sau đó đứng thẳng người đi về phía cậu, dừng trước mặt Tào Diệp.

Không ai nói chuyện, đứng trong bóng đêm đối mặt một lát, Tào Diệp xoay người đi lên trước, cậu không biết đi bao lâu, cũng không biết đi tới đâu, Lương Tư Triết luôn đi theo cậu, một lúc lâu mới mở miệng nói: “Tào Diệp.”

Bước chân Tào Diệp khựng lại, đoạn tiếp tục đi lên phía trước.

“Tôi nghĩ đủ xa rồi, không ai có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện, cậu muốn nói gì thì nói đi.” Lương Tư Triết dừng lại nói với cậu.

Tào Diệp cũng dừng lại, quay lưng về phía anh, nghiêng mặt sang nói: “Phải là anh muốn nói gì chứ?”

“Cậu muốn nghe tôi nói gì?” Lương Tư Triết nở nụ cười, lắc đầu, “Lời tôi muốn nói chưa chắc cậu đã muốn nghe.”

Anh còn cười được, anh luôn ung dung không vội và thành thạo như thế, Lâm Ngạn nói không sai, làm lành gì chứ, anh ta luôn trêu mình chơi mà!

Tào Diệp xoay người nhìn anh: “Được, vậy tôi nói trước, tại sao mấy ngày nay anh không liên lạc với tôi?”

Thấy Lương Tư Triết không nói lời nào, cơn giận trong lòng cậu càng cháy càng rừng rực, cậu siết chặt nắm đấm, cậu rất muốn đánh một trận với Lương Tư Triết.

Cậu bị anh phớt lờ nửa tháng, mỗi ngày vừa mở mắt ra sẽ phải xem Lương Tư Triết có gửi tin nhắn đến không, nôn nóng trong ngực không ngừng lên men, đạt đến điểm giới hạn sắp nổ tung bất cứ lúc nào.

“Anh là người nói làm lành, lại là anh chả hiểu sao không liên lạc, chuyện gì cũng đi theo nhịp bước của anh, rốt cuộc anh có ý gì?” Thấy Lương Tư Triết không nói lời nào, cậu bị ép đến mức hơi nóng nẩy, siết chặt nắm đấm đập một cú lên bả vai anh, chất vấn: “Nói chuyện đi, trêu đùa tôi như đồ ngu đúng không?”

“Tào Diệp.” Lương Tư Triết lại gọi cậu.

Giọng anh trầm xuống, Tào Diệp đã cảm thấy cơn tức trong lòng

không có chỗ trú.

“Cậu có cảm thấy yêu cầu của cậu đối với tôi quá cao không?”

Lương Tư Triết nhìn cậu, bóng đêm tôn lên đôi mắt anh rất sâu, tốc độ nói của anh rất chậm, “Tôi là người bình thường, không phải thánh nhân, tôi cũng rất cảm xúc hóa, không làm được bất cứ lúc nào cũng có thể bình tĩnh xử lý chuyện.”

“Vậy nên anh phớt lờ em đúng không?”

“Vậy cậu muốn tôi phải làm thế nào? Tôi tiến một bước cậu lùi mười bước...” Lương Tư Triết giơ tay bóp ấn đường, “Thôi, không nói chuyện này nữa, nói nhiều rồi nhất định cậu lại lùi lại, không bằng cậu tự suy nghĩ cho kỹ, tôi chỉ xảy ra một vụ bê bối, rốt cuộc cậu đang tức giận vì điều gì? Suy nghĩ rõ ràng lại đến tìm tôi.” Lương Tư Triết nói xong quay người muốn đi về.

Anh đi vài bước thì nghe thấy Tào Diệp nói sau lưng anh:

“Lương Tư Triết, anh đừng phớt lờ em.”

Lương Tư Triết dừng bước.

Cậu lý lẽ đầy mình lại trông đến là tội, Lương Tư Triết không có cách nào không mềm lòng.

“Hôm đó em không dẫn cô gái kia về, em nhìn thấy xe của anh, lúc em quay lại anh đã đi rồi.” Tào Diệp ngồi xổm dựa vào thân cây sau lưng, giọng nói ngày càng nhỏ, “Anh đừng phớt lờ em, cũng đừng ép em, cứ giống như trước kia không được sao?”

Lương Tư Triết đứng tại chỗ thở dài một hơi.

Suy cho cùng anh cũng không nhẫn tâm ép Tào Diệp được, không ép Tào Diệp chui ra khỏi vỏ, bản thân anh sắp bị ép điên trước rồi, chẳng lẽ mấy ngày nay anh dễ chịu?

Anh cam chịu số phận xoay người, đi về phía Tào Diệp, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cậu, nhìn Tào Diệp: “Người mẫu trẻ gì, đó là bạn gái cũ Tần Chân Chân của cậu! Ngay cả bóng lưng của bạn gái cũ cậu cũng không nhận ra đúng không? Cậu sắp xếp cô ấy và tôi vào cùng một đoàn phim, trái lại tôi muốn hỏi cậu có phải cố tình làm thế không.

Cậu nói tôi trêu đùa cậu như đùa ngốc, cậu cũng ngốc thật, trí

thông minh ngày thường đi đâu hết rồi? Cách nói của paparazzi cậu cũng tin, diễn viên cùng đoàn ở chung một khách sạn rất bình thường mà? Ngày đó cùng nhau đọc kịch bản xong, trên đường về khách sạn tôi với cô ấy nói chuyện về cậu, chuyện chỉ đơn giản như vậy, cậu tin thì tin, không tin thì thôi.”

## Chương 85: Hiện Tại 6

### DTV-EBOOK

Hai người dựa vào thân cây ngồi dưới đất.

Hoàng hôn hoàn toàn bao phủ, ánh trăng xuyên qua bóng cây loang lổ chiếu lên mặt đất trước mặt, gió thổi qua, ánh sáng và bóng tối lung la lung lay.

Tào Diệp bỗng cảm thấy mờ mịt.

Lương Tư Triết mới giải thích, cơn tức giận vừa dâng lên của cậu như rơi vào khoảng không, đồng thời có vẻ buồn cười không giải thích được.

Cô gái đi cùng Lương Tư Triết trong video là Tần Chân Chân? Cậu chỉ chú ý phân biệt bóng lưng Lương Tư Triết, không hề chú ý đến bóng lưng bên cạnh có quen mắt hay không.

Trên thực tế, cậu đã quên mất Tần Chân Chân cũng được cậu sắp xếp trong cùng một đoàn phim, những ngày này chỉ lo chuyện Lương Tư Triết phớt lờ mình.

Lương Tư Triết bảo cậu suy nghĩ cho kỹ tại sao tức giận, nhưng lúc này đầu óc cậu trống rỗng, nhìn chăm chăm bóng cây lung lay trên mặt đất, không nghĩ gì cả.

Cậu sợ lần theo manh mối này suy nghĩ sâu hơn, luôn cảm thấy sẽ kéo ra sự thật cậu luôn trốn tránh những năm này.

Cậu cúi thấp đầu, trán chống lên đầu gối, cậu nghĩ mình là một con đà điểu, lúc gặp phải nguy hiểm sẽ chôn đầu vào trong cát, chưa bao giờ dám đối mặt.

Nhưng làm một con đà điểu cũng không có gì không tốt, cậu đã

bình an vô sự nhiều năm như vậy, phần lớn thời gian cũng rất vui vẻ.

Nhưng từ khi liên lạc lại với Lương Tư Triết đến nay, Tào Diệp có thể cảm nhận được anh luôn luôn vô tình hoặc cố tình ép mình, cố gắng dẫn cậu đến những chuyện mà cậu không muốn đối mặt.

“Giống như trước kia,” Lương Tư Triết ở bên cạnh nói, “Trước kia mà cậu nói là lúc nào?”

“Lúc ở Nhân Tú,” Tào Diệp cúi đầu hỏi, “Chẳng lẽ anh không muốn trở về như lúc ấy sao?”

Lương Tư Triết từ chối cho ý kiến, cười một tiếng rất khẽ, “Về được không?”

“Được.” Tào Diệp nhỏ giọng nói.

Giọng điệu của cậu chắc chắn, Lương Tư Triết cảm thấy mình thật sự không có cách nào làm khó dễ cậu.

Anh nghĩ hình như Tào Diệp trưởng thành nhanh hơn bất kỳ ai cùng tuổi, nhưng lại có một phần rất nhỏ, cố chấp không chịu lớn.

Nơi đó chứa đựng sự tùy hứng, ngây thơ, bướng bỉnh và lùi bước của cậu, cậu không cho bất kỳ ai nhìn thấy một phần nhỏ nhỏ này, nhưng lại bày ra cho Lương Tư Triết một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Mà bây giờ thiếu niên của anh giống như một con thú hoang có xúc giác nhạy bén, mặc dù đã đóng kín tình cảm của mình, nhưng vô cùng thông minh.

Có thể nhận ra mình đang ép cậu ấy, cũng có thể nhận ra quan hệ hiện tại của họ đã vượt qua khỏi phạm vi bình thường của bạn bè.

Cậu biết tất cả mọi chuyện, nhưng cố tình trốn trong cái vỏ của mình, không muốn nghĩ sâu vào, không chịu thò đầu ra ngoài. Cái này thật là khó xử lý, bạn không thể đánh thức một người đang giả vờ ngủ.

Mà Tào Diệp giả vờ đến cùng như thế, đến mức ngay cả bản thân anh cũng không tin.

Quay về Nhân Tứ, sao mình lại không muốn chứ? Tào Diệp vẫn là cậu chủ nhỏ không buồn không lo, mình cũng đi ra khỏi sự thay đổi dữ dội trong cuộc sống một cách bình thản, họ thân mật khăng khít, không có gì giấu nhau, không thể không thừa nhận đó là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời anh. Nhưng mười năm trước, tình cảm anh dành cho Tào Diệp vẫn rất mờ nhạt, tình cảm này được lên men trong mười năm, đôi khi ngay cả chính anh cũng cảm thấy có thể bị nuốt vào bất cứ lúc nào.

Lùi về mười năm trước, một lần nữa làm bạn không chút âu lo, đâu có dễ dàng như nói?

Tào Diệp muốn tránh, bản thân anh sao lại không muốn tránh? Ngày đó ở phòng chiếu phim đúng là anh muốn thăm dò phản ứng của Tào Diệp, làm động tác muốn hôn cậu, muốn xem thử phản ứng của Tào Diệp.

Tào Diệp lùi lại một bước là chuyện trong dự đoán, nhưng anh chẳng thể ngờ rằng đêm đó anh ăn cơm với Tào Tu Viễn và Trịnh Dân xong, bỗng nhiên muốn đến Nhân Tứ nhìn một cái, lại tận mắt nhìn thấy Tào Diệp uống say ôm một cô gái đi ra từ quán bar.

Như thế vẫn chưa đủ, anh thuyết phục bản thân không nghĩ chuyện này nữa, tập trung đọc sách dự án và kịch bản Tào Diệp đưa tới, dù sao trước khi ở bên nhau cậu hoàn toàn tự do, nhưng vừa mở sách dự án ra thì tên của Tần Chân Chân thành linh xuất hiện.

Lúc đó Lương Tư Triết đã ném luôn sách dự án, cho nên Tào Diệp thật sự cho rằng mình bách độc bất xâm đúng không? Nhưng anh lại không thể không nhận phim này, nếu không việc làm lành có vẻ không có thành ý cho lắm.

Anh phải nhận phim này, còn phải phối hợp diễn với bạn gái cũ của cậu, diễn tốt bộ phim này, cùng lấy một giải ảnh đế nữa như cậu nói.

Lúc đọc kịch bản cứ nghĩ mãi chuyện này, luôn không tĩnh tâm để nhập vai được, anh làm diễn viên mười năm, trong lòng biết đây không phải là trạng thái có thể đóng phim, anh chỉ có thể cố gắng không nghĩ đến Tào Diệp.

Sau khi uống say anh dứt khoát nhấn tâm ép Tào Diệp một phen, bỗng nhiên lạnh nhạt không liên lạc, Tào Diệp có thể nào cũng nên thuận theo suy nghĩ lý do đúng không? Nói không chừng chợt nghĩ thông suốt không trốn tránh nữa.

Chiêu này cũng có hiệu quả rõ ràng, Tào Diệp chủ động gửi tin nhắn hẹn anh leo núi, sau khi gặp nhau trông cậu lại biến về Tào Diệp của mười năm trước, vô tình hay cố ý đụng chạm gần gũi với mình.

Phải chăng ép một lần nữa, là có thể hoàn toàn ép cậu chui ra khỏi vỏ? Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp một cái, Tào Diệp vui mặt trên đầu gối, lúc này giữ im lặng, xem ra là trạng thái trốn tránh tiêu cực.

Không nhấn tâm được, cũng sợ ép một lần nữa Tào Diệp thật sự sẽ rứt cái đầu hơi nhô ra của mình vào sâu hơn.

Năm năm trước Tào Diệp có thể hoàn toàn cắt đứt qua lại với mình, bây giờ cũng giống vậy, khó khăn đi đến bây giờ mới có thể làm lành, Lương Tư Triết nghĩ mình thực sự không dám mạo hiểm lần nữa.

Cách đó không xa Lâm Ngạn đi tới, hét một câu với bên này: “Ồ em tôi xong chưa?”

Hai người đều không lên tiếng, Tào Diệp ngẩng đầu lên.

Lâm Ngạn đi tới, “Diệp Tử, dẫn mày đi đua xe, đi không?”

“Máy chiếc xe?” Tào Diệp hỏi.

Cậu lại khôi phục giọng nói bình thường, xem ra đã bình ổn lại từ trong cảm xúc vừa rồi.

“Ồ, nhanh thế đã ổn rồi?” Lâm Ngạn ngồi xổm xuống, xích lại



gần nhìn biểu cảm trên mặt cậu, “Lương Tư Triết lại lừa mày như thế nào? Nói nghe xem.”

Tào Diệp không để ý câu hỏi này của hắn: “Rốt cuộc có mấy chiếc xe?”

“Tổng cộng lái lên bốn chiếc, mày được không đấy? Đừng quá xúc động mà lật xe nhé.”

“Anh phần đi,” Tào Diệp miễn cưỡng cười một tiếng chửi, “Đừng rửa em.”

Sau khi Lâm Ngạn đi, Tào Diệp chống đất đứng lên, nhìn Lương Tư Triết hỏi: “Em muốn đi hóng gió một lát, anh đi không?”

“Cậu có muốn tôi đi không?” Lương Tư Triết cũng ngẩng đầu nhìn cậu.

Họ vừa nhìn nhau thì Tào Diệp lại dời tầm mắt của mình, im lặng chốc lát, đoạn vươn một cánh tay về phía anh: “Đi cùng đi.” Lương Tư Triết nắm chặt tay cậu, Tào Diệp dùng lực kéo anh lên, nhưng lại rút tay về rất nhanh.

Lương Tư Triết theo cậu đi đến chỗ đậu xe, bàn tay mới vừa được nắm chặt chậm rãi siết lại, nắm lấy nhiệt độ lòng bàn tay Tào Diệp truyền tới.

Giống như anh đoán, vừa rồi lúc giải thích vụ bê bối kia anh đã tiến lên một bước, bây giờ Tào Diệp lại lùi lại một bước.

So sánh với lúc leo núi chẳng kể kiêng kỵ kia, Tào Diệp vừa mới rút tay về đã để lộ sự lo lắng và mất tự nhiên trong lòng cậu.

Bốn chiếc xe việt dã đã bị lái đi hai chiếc, Tào Diệp lấy chìa khóa xe từ chỗ tài xế, mở cửa xe ngồi vào vị trí lái, Lương Tư Triết ngồi vào ghế phụ lái.

Tào Diệp nổ máy xe: “Anh không say xe chứ?”

“Không say, cậu lái tự nhiên.”

“Đường hơi hẹp, em sẽ lái hơi nhanh, nhưng...” Tiếng động cơ to ùng vang lên, át đi nửa câu nói sau đó của cậu, xe đột nhiên tăng tốc, lao đến đường núi lượn vòng dốc đứng cách đó không xa.

Con đường kia quả nhiên rất hẹp, một bên là vách đá dốc đứng, bên kia là vách núi không hề có rào chắn, người lái xe phải hết

sức tập trung, nếu không hơi bất cần sẽ lật xe ngã xuống.

Đèn pha của xe chiếu thẳng về phía trước, chiếu ra dãy núi ở xa hòa vào bóng đêm.

“Nhưng gì?” Lương Tư Triết hỏi.

“Nhưng anh đừng sợ,” Tào Diệp lái xe nói, “Em lái rất ổn.”

Lương Tư Triết cười một tiếng.

Rất kỳ lạ, bước ngoặt trong cuộc đời anh bắt đầu bằng vụ tai nạn xe, nhưng đi trên con đường nguy hiểm này cùng Tào Diệp lại không cảm thấy hoảng sợ.

Đường vòng quanh núi cũng không dễ đi, chỗ hẹp chỉ rộng bằng chiều ngang của một chiếc xe, người ngồi trên xe, bên vách núi bên ngoài sâu không thấy đáy, luôn có cảm giác khiếp hồn khiếp vía vì có thể mất mạng ở vách núi bất cứ lúc nào.

Nhưng kỹ thuật lái xe của Tào Diệp cũng rất tốt, mấy chỗ cong dốc đứng của rất thành thạo gọn ghẽ.

Khi xe chạy qua đường cong và gầm lên lao về phía dốc cao, Tào Diệp hát bài nhạc jazz phong cách Rock n' Roll trong “Lựa chọn tuyệt vọng”, có nhịp điệu tùy tiện và không sợ hãi.

Xem ra tâm trạng của cậu khá tốt, hoàn toàn khác biệt với trạng thái trốn tránh tiêu cực ngồi dưới gốc cây nửa tiếng trước.

Thấy tâm trạng của cậu tốt lên, tâm trạng của Lương Tư Triết cũng theo đó tốt hơn một chút.

Tào Diệp tập trung lái xe.

Cậu thích trạng thái hết sức chăm chú này, con đường này thực sự quá hẹp, toàn bộ hành trình đều phải kéo căng tinh thần, đó là lý do cậu không thể dành ra tinh lực suy nghĩ chuyện khác.

Lúc mới về nước, Lomond mới thành lập, trong lòng cậu đè ép một đồng chuyện, cứ một khoảng thời gian sẽ đến đưa xe một lần, nửa tiếng đường xe, lái đến khi thần kinh kéo căng tới cực hạn, trong lòng bàn tay thậm chí toát mồ hôi.

Trên đường trở về tài xế lái xe, cậu ở ghế sau ngủ một giấc ngủ ngon hiếm khi mới có.

Lái qua đoạn đường dốc nhất, thần kinh căng cứng thả lỏng ra, Tào Diệp quay sang nhìn Lương Tư Triết, nói đùa với anh: “Anh nói nếu chúng ta lật xe lăn xuống, sẽ lên trang đầu mấy ngày?”

Lương Tư Triết phối hợp suy nghĩ một lát: “Từ khi xảy ra chuyện đến khi điều tra tai nạn xong, chắc một tuần.”

“Tiêu đề tin tức sẽ viết như thế nào?” Tào Diệp dường như rất hứng thú với đề tài này, chẳng mấy chốc đã nghĩ ra tiêu đề, “Ảnh đế Lương Tư Triết và con trai của Tào Tu Viễn đêm khuya đua xe, cùng lao xuống sườn núi.”

Lương Tư Triết cười một tiếng, lắc đầu nói, “Sẽ không, cậu không hiểu phong cách của truyền thông.”

“Vậy anh nghĩ họ sẽ viết như thế nào?”

“Theo kinh nghiệm của tôi, họ sẽ viết lươn lẹo hơn một chút, ví dụ như...” Lương Tư Triết chậm rãi nói, “Ảnh đế Lương Tư Triết và con trai của Tào Tu Viễn đêm khuya đua xe lao xuống sườn núi, bị nghi ngờ là chết vì tình.”

Tào Diệp không nói gì, trong xe yên tĩnh lại, con đường có chiều hướng bằng phẳng, gió đêm thổi vào trong chiếc xe lao nhanh, bên tai là tiếng gió gào thét mà qua, không khí mập mờ nồng đậm như sự im lặng, hồi lâu không bị gió thổi đi.

“Cho nên cậu phải lái cẩn thận.” Lương Tư Triết lại nói một câu, thêm chút ý đùa giỡn vào câu thăm dò này, tạo một cái kết không quá đáng.

Lại bắt đầu lùi lại rồi.

Lương Tư Triết thở dài một tiếng trong lòng, rốt cuộc khi nào mới là điểm cuối đây?

Nếu không cứ thế đi.

Như những gì Tào Diệp nói, trở về Nhân Tứ, kết thúc trạng thái giằng co này.

Chỉ cần Tào Diệp có thể trở về thời kỳ thiếu niên lòng không

vương bạn ở Nhân Tứ, cậu ấy vui vẻ thế nào thì mình làm thế đó.

Cậu chủ nhỏ muốn chơi Plato(1) với mình, vậy thì chơi cùng cậu thôi.

Nói không chừng ngày nào đó mình cũng mệt rồi, không chơi đùa nổi nữa, vậy hợp vui tan vui, cứ xem như là một giấc mộng lớn tự nhiên mà kết thúc.

(1) Tình yêu kiểu Plato là kiểu tình yêu không có tính dục.

Thuật ngữ này được đặt theo tên của nhà triết học Hy Lạp Plato, mặc dù nhà triết học này chưa bao giờ tự mình sử dụng thuật ngữ này.

Nhưng buồn cười biết mấy, Lương Tư Triết nghĩ, Tào Diệp từng ngủ với bao nhiêu cô gái có lẽ ngay cả chính cậu cũng chưa từng đếm, bây giờ lại suy nghĩ kỳ lạ muốn chơi trò Plato, anh không nói em sẽ giả vờ không biết với anh.

Cậu ngây thơ quá đó Tào Diệp, rốt cuộc cậu có biết tôi muốn làm gì cậu không?

Anh nghĩ Tào Diệp có lẽ đúng là kiếp số trong số mệnh của anh, xuất hiện trong thời điểm tăm tối nhất của cuộc đời anh, bắt đầu từ Nhân Tứ, về sau mỗi một bước đi của anh đều không thể hoàn toàn cắt đứt với Tào Diệp.

Mối quan hệ của anh và Tào Diệp là gì nhỉ? Là bạn thân nổi tiếng từ nhỏ cùng trải qua gian khổ nhiều năm, là bạn bè nói chuyện rất hợp cạ, là con trai độc nhất của ân sư một tay nâng mình lên làm ảnh đế, đồng thời cũng là ân nhân có ơn với mình.

Có lẽ mình nên tùy tiện lùi về vị trí nào đó, sẽ có thể nhẹ nhàng tự nhiên làm bạn bè với Tào Diệp giống như Lâm Ngạn và Trì Minh Nghiêu, lâu lâu tụ tập một lần, nói vài câu đùa giỡn không ảnh hưởng gì.

Anh từng đóng vai nhân vật chính của rất nhiều câu chuyện, vai phụ duy nhất là đóng trong bộ phim Tào Diệp đầu tư.

Có lẽ từ lâu số phận đã báo trước cho anh, trong bộ phim của người khác anh đã tiêu hao quá hạn mức nhân vật chính trong

cuộc đời mình, cho nên trong cuộc đời của Tào Diệp anh chỉ có thể trở thành một vai phụ không duy nhất và chỉ có chút trọng lượng mà thôi.

Thật là đáng buồn.

Được thôi Tào Diệp, vậy thì theo như cậu nói, Lương Tư Triết mệt mỏi dựa đầu vào thành ghế, nhìn bên ngoài cửa sổ trầm nghĩ, trở lại phố Nhân Tứ, ở chung giống như trước kia, giải ảnh để đầu tiên của tôi là cậu nhường cho tôi, cậu muốn tránh, vậy tôi sẽ diễn tiếp cùng cậu.

Trên đường trở về hai người đều không nói chuyện, lần này Tào Diệp không lái xe nhanh nữa, có lẽ cậu cũng tâm sự nặng nề, ngay cả việc tập trung lái xe cũng không làm được.

Dừng xe ở vị trí cũ, hai người đi tới lầu vải đã dựng xong.

Đứng thẳng người, Tào Diệp nhìn thấy trong mấy cái lầu khác đã bật đèn, cậu lại nghĩ đến Trì Minh Nghiêu và Lý Dương Kiêu, cùng với liên tưởng trên đường đến, liên tưởng này khiến cậu hơi khó chịu.

Lâm Ngạn ở trong lầu vải khác, thò đầu ra từ cửa sổ nhỏ gọi cậu tới.

“Anh có muốn đi cùng không?” Tào Diệp hỏi Lương Tư Triết.

“Cậu đi đi.” Lương Tư Triết nói.

Tào Diệp biết anh và Lâm Ngạn không hợp nhau, đáp một tiếng rồi hất cằm về phía chiếc RV cách đó không xa: “Có thể rửa mặt trên xe kia.”

“Biết rồi.”

Tào Diệp đi về phía lầu vải của Lâm Ngạn: “Chuyện gì?”

“Chuẩn bị xong chưa?” Lâm Ngạn hỏi.

“Chuẩn bị cái gì?”

“Giả ngu.” Lâm Ngạn cười đến là thích thú, “Nếu không chuẩn bị, chỗ anh chuẩn bị thay mào, muốn gì cứ nói, đừng xấu hổ.”

“... Anh có bị điên không Lâm Ngạn!” Tào Diệp phản ứng lại hần đang nói gì, vẻ mặt thay đổi mắng một câu, đoạn đứng thẳng người đi về.

“Ế ề ề, đừng đi đừng đi!” Lâm Ngạn thò người ra kéo cậu lại, “Nói đùa thôi, có chuyện chính tìm mày!”

“Chuyện chính gì?”

“Trì Minh Nghiêu và người tình nhỏ của nó là sao đấy?”

“Anh hỏi nó đi.”

“Nó không nói với anh, chắc chắn mày biết tình hình,” Lâm Ngạn ra chiều hóng hớt lại gần, “Mau mau mau, nói xem sao đột nhiên nó cong rồi?”

“Em cũng muốn biết đây.” Tào Diệp nói.

Lâm Ngạn cứ kéo cậu không cho cậu đi, một lát sau Đại Bạch cũng lại gần hóng chuyện, nói hết lời muốn để Tào Diệp tiết lộ chút chân tướng, nhưng Tào Diệp khóa chặt miệng, không để họ moi ra lời gì.

Thấy nói suông không có kết quả, hai người bàn bạc đến ngoài lều vải của Trì Minh Nghiêu nghe trộm, còn muốn kéo theo Tào Diệp làm đệm lưng.

“Em không đi,” Tào Diệp cười nói, “Hai anh có thấy nhàm chán không.” Cậu nói xong lần này thật sự đứng thẳng người tính rời đi.

“Cần gì cứ nói nhá!” Lâm Ngạn hét sau lưng cậu.

Đi về phía lều vải, cửa sổ nhỏ của lều vải mở ra, bên trong lọt ra ánh sáng ấm màu da cam.

Cậu bước khể đến gần lều vải, không đi vào từ cửa chính mà cúi người nhìn vào từ cửa sổ, muốn nhìn xem Lương Tư Triết làm gì trong lều vải.

Nhưng Lương Tư Triết cũng không ở trong lều.

Hai cái túi ngủ đều trống không.

“Lương Tư Triết.” Tào Diệp gọi một tiếng, không ai trả lời, cậu cúi người chui vào nhìn từ cửa chính, Lương Tư Triết thật sự không có trong lều.

Cậu đứng dậy nhìn xung quanh một vòng, không nhìn thấy Lương Tư Triết, lại cầm điện thoại gọi điện cho anh, điện thoại của anh tắt máy.

Tào Diệp vào xe rửa mặt, nghĩ rằng có lẽ lát nữa Lương Tư Triết

quay lại, nhưng cậu rửa mặt xong, nằm trong túi ngủ một lúc, Lương Tư Triết vẫn chưa quay về.

Có khi nào đã xuống núi không? Tào Diệp ngồi dậy, mặc dù nghĩ đến việc đêm nay ở cùng một chỗ với Lương Tư Triết, trong lòng sẽ hơi không được tự nhiên, nhưng bây giờ Lương Tư Triết không quay về, cậu lại càng khó ngủ.

Cậu chui ra khỏi túi ngủ, đi tìm Lương Tư Triết không có mục đích gì.

Cây trên núi cũng không nhiều lắm, cậu đi mấy phút thì nhìn thấy Lương Tư Triết, thân cây kia không to, không che được bả vai thẳng của anh.

Tào Diệp đi tới, đứng cách Lương Tư Triết mấy bước, cậu thấy Lương Tư Triết dựa vào gốc cây ngồi trong bóng đêm đen kịt, đốm lửa màu vàng như ẩn như hiện.

Lương Tư Triết đang hút thuốc lá, ban đêm có gió, khói trắng bị anh thổi ra rồi nhanh chóng bay đi theo gió.

## Chương 86: Hiện Tại 7

### DTV-EBOOK

Bóng đêm làm nổi bật lên mặt bên của Lương Tư Triết, rõ ràng chỉ là hình ảnh rất đời bình thường, nhưng không biết vì sao Tào Diệp lại cảm thấy Lương Tư Triết trước mắt trông yếu đuối và cô đơn.

Giống như thiếu niên dùng ngón tay trúc trắc gảy đàn guitar gỗ trên sân thượng mười năm trước.

Trong mười năm này, Lương Tư Triết đã từ một thiếu niên không có gì cả, đi đến độ cao mà vô số người trong nghề ngược nhìn, trở thành ảnh đế trẻ tuổi kiêu ngạo bất kham được truyền thông vui vẻ nhắc đến.

Nhưng trong chớp mắt này Lương Tư Triết lại như thể chưa từng thay đổi.

Tào Diệp đứng tại chỗ nhìn Lương Tư Triết một lát, sau đó đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh.

Cậu không đoán được Lương Tư Triết đang nghĩ gì, nhưng cứ cảm thấy Lương Tư Triết của hiện tại giống như Lương Tư Triết của mười năm trước, nhìn thì khó tiếp cận, thật ra rất cần người bầu bạn.

Đầu tháng chín đã bắt đầu vào thu, gần đây thời tiết hơi giảm nhiệt độ, núi cao trên mực nước biển, khi gió thổi qua có hơi lạnh.

Cánh tay của họ chạm vào nhau, cả hai đều có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đối phương.

Hai người không nói gì một lúc lâu.

Trên núi hoàn toàn yên tĩnh, gió thổi qua lá cây vang lên tiếng rì rào bên tai, nghe vào hơi giống tiếng mưa rơi tí tách.



Lương Tư Triết im lặng ở bên cạnh hút thuốc, anh lấy đĩa giấy bạc trong RV, thỉnh thoảng bung tàn thuốc ở rìa mấy cái, ngoài ra thì không có động tác nào khác.

Đĩa giấy bạc không lớn, Tào Diệp không biết Lương Tư Triết ra ngoài bao lâu, nhưng đáy đĩa đã đầy một lớp tàn thuốc.

Hình như Lương Tư Triết luôn như thế, bình thường không thấy hút thuốc lá, một khi hút sẽ hết điếu này đến điếu kia, cho đến khi hút hết thuốc lá trong tay mới chịu dừng.

Một lát sau Tào Diệp lên tiếng trước: “Anh nói bình thường sẽ không mang thuốc lá trong người mà?”

“Ừ,” Lương Tư Triết nói, “Trong RV có nên tôi lấy ra một hộp.” “Hút quen không?”

“Lên cơn nghiện thuốc, đâu quan tâm hút quen hay không.”

“Sao không về lều hút? Bên ngoài rất lạnh.”

“Ra ngoài hóng gió, bình thường đi đâu cũng phải đề phòng paparazzi chụp lén, nơi này rất tốt, yên tĩnh.” Hút hết một điếu, Lương Tư Triết dụi tắt đầu lọc thuốc vào trong đĩa giấy bạc, lại lần mò một điếu thuốc trong hộp ra, cắn trong miệng.

Anh cầm lấy bật lửa, “tạch” một tiếng, ngọn lửa bốc lên, đang định cúi đầu châm thuốc thì Tào Diệp giơ tay lên rút điếu thuốc trong miệng anh.

Lương Tư Triết thả nút bật lửa, nghiêng mặt sang nhìn cậu.

Tào Diệp lại cầm lấy hộp thuốc lá trong tay anh: “Đừng hút nữa, một lần là hút lại hết những phần đã cai, đây gọi là cai thuốc?”

“Phần đã cai cũng không chỉ có những thứ này.” Lương Tư Triết nhìn cậu, ánh mắt có vẻ lấp lánh trong bóng đêm, một lát sau anh nhìn về phía xa, “Có điều, cậu đã nói thế, vậy thôi không hút nữa.”

Một lát sau Lương Tư Triết lại hỏi: “Năm đó ở Nhân Tú, cuốn băng mà cậu đã ghi hình bây giờ còn không?” Anh luôn muốn hỏi vấn đề này nhưng chưa bao giờ hỏi, mấy năm đầu không hỏi là vì gặp nhau chỉ vài lần, thời gian gặp nhau mỗi lần đều rất ngắn, thường chưa kịp hỏi đã xa nhau rồi.

Về sau không hỏi là vì không dám hỏi, sợ Tào Diệp kháng cự

nhắc đến khoảng thời gian sớm chiều ở chung.

Nhưng đêm nay Tào Diệp nói cậu muốn trở lại khoảng thời gian kia, điều này lại vượt quá dự đoán của Lương Tư Triết, nhưng suy nghĩ kỹ lại hợp tình hợp lý.

Có lẽ Tào Diệp đã đóng kín mọi cảm xúc trước khi sự việc của Tào Tu Viễn và Trịnh Dân xảy ra.

“Không nhớ rõ.” Tào Diệp cup mắt xuống, cậu xoay điều thuốc lấy từ miệng Lương Tư Triết vài vòng giữa ngón tay, “Chắc trong nhà ở nước ngoài.”

Lương Tư Triết “À” một tiếng, không hỏi thêm gì nữa.

Tào Diệp không biết tại sao mình phải nói dối, thật ra cậu biết băng ghi hình kia ở đâu.

Năm đó sau khi rời khỏi Nhân Tứ, cậu đã đi học biên tập phim, biên tập những clip ngắn vụn vặt kia thành một bộ phim ký sự, đó là bộ phim đầu tiên cậu biên tập, bên trong chỉ có một người, nhân vật chính duy nhất là Lương Tư Triết.

Cậu xem những video kia nhiều lần, thêm phụ đề cho chúng, tìm nhạc nền thích hợp, vốn định tặng Lương Tư Triết làm quà sinh nhật mười chín tuổi, nhưng mùa hè năm đó sau khi về nước lại mất thấy cảnh Tào Tu Viễn và Trịnh Dân.

Sau đó cậu gác xó băng ghi hình kia và không bao giờ xem nữa, không biết tại sao, hình như cậu hơi sợ mở băng ghi hình kia ra.

Có khi cậu cũng sẽ nhớ khoảng thời gian ở Nhân Tứ, sau khi tận mắt nhìn thấy Lương Tư Triết lấy được giải ảnh đế đầu tiên, cậu đã trở về nhà ở Mỹ, vốn định lấy cuốn băng kia ra xem, nhưng hình ảnh vẫn chưa nẩy ra mà tiếng người đã vang lên trước – “Có nhớ em không? Em thì nhớ anh lắm đó anh Tư Triết”, cậu lập tức cầm chuột tắt giao diện video.

Lúc biên tập video, cậu nghĩ một năm không gặp, khi gặp lại cả hai nhất định rất vui vẻ nên cậu cố ý cắt câu nói trong video lên đầu, nhưng khi mở lại, tâm trạng đã thay đổi, cậu như thế

không dám đối mặt với bản thân khi ấy, từ đó về sau chưa bao giờ thử mở băng ghi hình kia nữa.

Tào Diệp chuyển chủ đề: “Sao điện thoại cũng tắt máy?”

“Đều là truyền thông gọi đến hỏi chuyện liên quan đến scandal, nhìn phiền lòng nên tắt.”

“Mệt lắm đúng không?” Tào Diệp nhặt một cành cây vẽ trên mặt đất.

“Humm?”

“Những năm này mệt lắm đúng không?” Tào Diệp hỏi một cách hoàn chỉnh hơn.

“Sao lại hỏi như thế?” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn cậu một cái.

“Em đã muốn hỏi từ lâu rồi,” Cậu cầm nhánh cây trong tay, chẳng mục đích gì vẽ trên mặt đất, “Năm đó trước khi em rời khỏi Nhân Tú cũng không bàn bạc với anh, sau đó ngẫm lại có lẽ nên để anh lựa chọn, dù sao làm diễn viên phải trả giá bằng sự tự do và riêng tư, cũng chưa chắc là con đường dễ đi... Anh nhìn em như vậy làm gì?”

Lương Tư Triết nở nụ cười, dời ánh mắt nhìn về nơi khác, khẽ thở dài: “Tào Diệp cậu thật là...”

Người khác ngưỡng mộ anh, kính trọng anh, chỉ có người bên cạnh này năm đó nhường cơ hội cho anh sẽ hỏi một câu, những năm này mệt lắm đúng không?

Người này thật là... Sau có thể gây thơ đến mức đáng yêu lại tàn nhẫn, khiến cho mình bó tay toàn tập?

“Cùng đi đi,” Lương Tư Triết chống đất đứng lên, “Chỗ cậu thường đến đưa xe?”

“Cũng không tính là thường đến, thỉnh thoảng thôi.” Tào Diệp cũng đứng lên theo anh, hai người đi dọc con đường trước đó lái xe đi qua.

“Sau này đến thì gọi tôi.” Lương Tư Triết dừng lại cách vách núi vài bước nói.

“Anh cũng muốn đến đưa xe?”

“Tôi không có hứng thú với đưa xe, chỉ là con đường này có vẻ rất nguy hiểm, tôi nghĩ rằng muốn chết thì cùng chết,” Lương Tư Triết cười nói, “Nếu không về sau trên đời này sẽ không có ai

hỏi tôi có mệt không, sống tiếp cũng rất nhàm chán.”  
Tào Diệp ngẩn ra, miễn cưỡng cười bảo: “Nói mấy lời xui xẻo thế, vừa rồi em lái không ổn à?”

“Hơn mười năm trước,” Lương Tư Triết dừng một lát, nói bằng giọng điệu rất bình thường, “Cha mẹ tôi bị tai nạn xe vào đúng hôm nay, cha tôi lái xe gần hai mươi năm, chẳng ai ngờ sẽ xảy ra chuyện.

Khi xảy ra chuyện mẹ tôi nghiêng về phía tôi, ngăn cản lực đập trong khoảnh khắc đó giúp tôi, cho nên cuối cùng tôi chỉ gãy mất mấy ngón tay trái.

Sau lần đó tôi tạm nghỉ học ở nhà gần một năm, không biết sau này mình nên làm gì, cho đến khi thầy Tào đến nhà, nói rằng muốn dẫn tôi đến Bắc Kinh thử xem có thể đóng phim không... Cho nên Tào Diệp à, thầy Tào có ơn với tôi, không có thầy ấy tôi sẽ không đến được Nhân Tứ, năm đó ông ấy gặp chuyện tôi không thể ngồi xem không để ý tới.”

Tào Diệp nhìn anh, gió đêm thổi bay tóc anh, rất giống thiếu niên năm đó đứng trên con phố Nhân Tứ rách nát, ngẩng đầu quan sát một dãy mặt tiền cửa hàng cũ kỹ.

“Em biết,” Tào Diệp dời tầm mắt, “Anh cũng có chỗ khó của anh.”

“Sau này tôi đã nghe một câu nói rằng mỗi người đều giống như một vầng trăng, luôn có một mặt tối tăm không bao giờ cho người khác nhìn thấy.

Tôi nghĩ thầy Tào là như thế, mặt tối của thầy ấy trong sinh hoạt cá nhân, nhưng trong phim lại phát ra ánh sáng... Có đôi khi tôi cũng cảm thấy rất mâu thuẫn, cậu biết đêm đó gặp nhau thầy ấy nói gì với tôi không?”

“Không muốn biết.”

“Thầy ấy nghe nói tôi sẽ đóng phim do cậu đầu tư thì không giữ tôi lại nữa, ngược lại bảo tôi diễn cho tốt.”

“Cái này còn cần ông ấy nói,” Tào Diệp cứng nhắc đáp lời anh,

“Anh vốn phải diễn tốt.”

Lương Tư Triết cười một tiếng, thấy cậu không muốn nói nhiều về đề tài này bèn thuận theo cậu: “Đúng, tôi vốn phải diễn thật tốt.”

Hai người quay lại lều vải, chui vào trong túi ngủ của từng người.

Mặc dù ở trong lều vải lớn, nhưng không gian cũng không rộng lắm.

Hai cái túi ngủ đặt song song cạnh nhau, vốn cho rằng thế này Tào Diệp sẽ ngủ không thoải mái, nhưng sau khi nằm xuống lại phát hiện thật ra cũng không có gì khó chịu.

Lương Tư Triết không nằm xuống, anh cầm kịch bản ngồi ở bên cạnh, cầm bút viết viết vẽ vẽ bên trên.

“Anh chưa đọc xong kịch bản à?” Tào Diệp nằm hỏi anh.

“Đọc xong rồi, nhưng vẫn chưa đọc kỹ,” Lương Tư Triết lật một trang kịch bản nói, “Phải thuộc lời thoại, phần của Tiểu Mạnh cũng phải đọc kỹ, dù sao cũng phối hợp diễn với diễn viên nhí, cần phải dẫn dắt cậu nhóc mới được.”

“Ngày mai anh sẽ về đoàn phim?”

“Đúng rồi.”

“Em tiễn anh đến sân bay nhé.”

“Được,” Lương Tư Triết cup mắt nhìn cậu, “Nhưng có thể sẽ đến tìm người đại diện của tôi trước.”

“Nếu đi tìm chị ấy, em có thể đón Tiểu Bạch nhỏ về nuôi không?”

“Có thể.”

“Vây... Ngủ ngon, Lương Tư Triết.” Tào Diệp nói, giọng nói kia giống như lúc ở Lam Yến năm đó.

Bút trong tay Lương Tư Triết dừng một lát: “Ngủ ngon.”

Tào Diệp nhắm mắt lại, cậu nghĩ phải ỉu cơn buồn ngủ sớm hơn, nếu không lát nữa Lương Tư Triết đọc kịch bản xong nằm xuống, mình lại trần trọc có thể sẽ quấy rầy Lương Tư Triết.

Nhưng không biết có phải vì ban ngày leo núi tiêu hao nhiều thể lực hay không, cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo đến, chẳng được

bao lâu cậu đã ngủ.

Tiếng hít thở bên tai dần đều lại, Lương Tư Triết gấp quyển kịch bản để sang một bên.

Xem kịch bản chỉ là cái có thôi, mục đích thực sự là để Tào Diệp được thoải mái hơn khi ở với mình, không thì cậu khó chịu mất tự nhiên, mình cũng chẳng dễ chịu hơn là bao, không bằng bày sẵn vở kịch ra.

Lương Tư Triết cup mắt nhìn về phía Tào Diệp.

Tào Diệp nằm ngửa đưa lưng về phía mình, xương bả vai nhô lên chống áo thun trên người thành hai sừng nhỏ có sức sống, thoạt nhìn không có gì khác hời ở Nhân Tứ.

Mười năm trước anh tắt đèn, nằm trên giường rồi thường xuyên nhờ vào ánh trăng nhìn thiếu niên ở giường đối diện.

Lúc ấy tưởng rằng cuộc sống thế này trôi qua một ngày sẽ ít đi một ngày, không ngờ mười năm sau vẫn còn có cơ hội.

Có lẽ mình quá tham lam, rõ ràng mấy tháng trước họ không liên lạc với nhau, từng cho rằng làm lạnh đã hy vọng xa vời, nhưng bây giờ thật sự làm lạnh rồi, lại không thể kiềm chế muốn tiến lên một bước có được và độc chiếm.

Nói chung bản tính của con người là được voi đòi tiên, nhưng, lòng tham không đáy rắn nuốt voi mà...

Trong phim diễn kịch, ngoài đời vẫn phải diễn kịch, có lẽ diễn mãi rồi có một ngày mình cũng có thể trở nên lừa mình dối người giống như Tào Diệp.

Thật sự không biết có nên chờ ngày đó đến không.

Sáng sớm hôm sau Lương Tư Triết dậy trước, hằng năm vừa đến lúc này tâm trạng của anh sẽ xuống thấp nhất, luôn ngủ không yên giấc.

Anh ngồi dậy, nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp.

Tào Diệp vẫn đang ngủ say, lúc ngủ cậu không thành thật lắm, nửa người trên chui một nửa ra khỏi túi ngủ, cổ áo thun

nghiêng bất quy tắc, lộ ra mảng da xung quanh một bên xương quai xanh.

Lương Tư Triết nhìn cậu một lát, xốc túi ngủ đứng lên, ra ngoài rửa mặt xong, lắng lại phản ứng cơ thể lúc ngủ của mình, mới quay lại lều.

Trong lúc đó có lẽ Tào Diệp trở mình, bây giờ đổi thành tư thế ngủ nằm ngửa, dưới thân còn nhô lên túp lều nhỏ khá rõ.

Lâm Ngạn gọi tên Tào Diệp từ xa, sau khi gọi “Diệp Tử” mấy lần cuối cùng Tào Diệp cũng mở mắt ra, lông mày nhú lại, giọng nói hơi khàn: “Đây là đâu...”

Vừa quay đầu thì thấy Lương Tư Triết ngồi bên cạnh, đang ôm tóc sau đầu buộc lại.

Tào Diệp vốn đang buồn ngủ nhập nhèm lập tức tỉnh táo lại, nhưng giọng nói vẫn chưa khôi phục, hơi khàn hỏi: “Chào buổi sáng, anh dậy sớm thế?”

Lương Tư Triết giơ một tay lên, cầm lấy dây thun màu đen cắn giữa răng, buộc tóc lại: “Mấy ngày sau vào đoàn rồi, gần đây phải điều chỉnh đồng hồ sinh học.”

“À...” Tào Diệp giơ tay gác lên trán, lâu lắm rồi không ngủ say như thế, cảm thấy đầu không thể tỉnh táo trong thời gian ngắn.

“Khụ.” Lương Tư Triết cố ý vội ho một tiếng, Tào Diệp không hiểu gì nghiêng mặt sang nhìn anh, thấy anh nhìn lướt qua bên dưới của mình, cậu cũng nhìn theo, sau đó phản ứng lại ngồi bật dậy, kéo áo, đứng dậy khỏi túi ngủ, ra vẻ tự nhiên nói: “Ờm... em đi rửa mặt trước.”

“Đi đi.” Lương Tư Triết đáp một cách bình tĩnh, Tào Diệp vừa đi, anh không nhịn được cười một tiếng, thật sự đáng yêu.

Mặc dù biết phải chú ý nội dung và chừng mực trêu đùa, nhưng vẫn không nhịn được muốn trêu Tào Diệp, sau đó lại quan sát phản ứng của cậu.

Có điều mười năm trước chẳng phải cũng thế à? Cũng không tính là quá đáng nhỉ.

Đường về là Lương Tư Triết lái xe, anh chủ động đề nghị muốn lái, Tào Diệp cũng không có ý kiến.

Lâm Ngạn không đợi được cơ hội hỏi trước mặt cậu nên gửi Wechat: “Tối qua sao rồi?”  
Tào Diệp không để ý đến hân.

Cậu ngồi ở vị trí ghế phụ lái, lấy điện thoại ra lướt một lúc, tất cả tin tức đẩy lên đều liên quan đến Lương Tư Triết, các phương tiện truyền thông cộ làn sóng nhiệt độ này từ các góc độ khác nhau, dư luận cũng mặc sức vui vẻ.

— “Từ ảnh hậu đến người mẫu trẻ, thẩm mỹ của Lương Tư Triết quả là tóm gọn hết thảy.”

— “Nghe bảo người mẫu trẻ là truyền nhầm mà? Thân phận thật là sinh viên khoa biểu diễn của học viện điện ảnh Bắc Kinh, mới năm ba đã có thể vào đoàn diễn với ảnh đế, tài nguyên này chẳng lẽ là Lương Tư Triết cho?”

— “Trước đó đã nghe nói Lương Tư Triết vì bạn gái mới nên từ chối phim của Tào Tu Viễn, hóa ra là thật.”

— “Cho nên khán giả mua vé để xem anh ta yêu đương với bạn gái mới? Sau Cannes kiêu ngạo đến vậy, tài năng cũng bị anh ta lãng phí, sao Tào Tu Viễn không mắng anh ta tỉnh ra?”

— “Tào Tu Viễn mắng anh ta, nói đùa gì thế.

Lúc Lương Tư Triết mười chín tuổi yêu đương với Hồ Vũ Tư, Tào Tu Viễn nhận phỏng vấn của truyền thông còn nói diễn viên nên yêu đương, nói không chừng bây giờ đang vỗ tay cổ vũ cho Lương Tư Triết ấy.”

— “Thầy trò nhà này đúng là cùng chung chí hướng, năm đó Tào Tu Viễn suýt ngã vì chuyện bản này, chẳng phải vẫn là Lương Tư Triết cứu trận? Nói trắng ra là, hai người họ là cái thứ như nhau.”

— “Có mấy người nói chuyện chối tai thật, năm đó Tào Tu Viễn ngủ với cậu trai vị thành niên kia, còn liên quan đến xâm hại tình dục, Lương Tư Triết là yêu đương em tình tôi nguyện, đừng hắt nước bẩn vô lý như thế được không?”

— “Nhưng năm đó diễn viên duy nhất công khai đứng ra bênh Tào Tu Viễn có phải Lương Tư Triết không? Nói cái thứ như nhau không đổ oan cho anh ta, tôi nói rõ nhé Lương Tư Triết lấy



ảnh đế Cannes cũng chẳng vẻ vang.

Fan còn muốn tẩy trắng nào là có tình có nghĩa, có ơn tất báo, đừng chà đạp những từ ngữ này như thế.”

— “Xâm hại tình dục có kết luận chưa? Năm đó cảnh sát đã thông báo nói là không có chứng cứ trực tiếp cho thấy xâm hại tình dục, đã nhiều năm như thế, dân mạng ngày nay vẫn đang thực thi công lý.”

Không muốn đọc tiếp, lại không kìm lòng được đọc tiếp.

Tào Diệp lướt bình luận trên màn hình, cái này đến cái kia, lướt xem tiếp giống như tự ngược.

Câu nói kia nói không sai, mỗi người đều là mặt trăng, đều có một mặt tối tăm.

Nhưng tất cả mặt tối tăm của Tào Tu Viễn đều đến về phía cậu, khiến trong mấy năm qua cậu luôn bị chụp trong cái bóng tối mà ông mang đến, cậu không biết nên làm thế nào vòng qua một mặt tối tăm này, đến mặt khác nhìn xem Tào Tu Viễn phát sáng như thế nào.

Chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, trên màn hình hiển thị tên của “Hứa Vân Sơ.”

“Người đại diện của anh gọi điện cho em.” Tào Diệp quay đầu nhìn Lương Tư Triết, “Có muốn nghe máy không?”

“Nghe đi,” Lương Tư Triết lái xe nói, “Cậu bấm mở loa.”

Điện thoại kết nối, giọng của Hứa Vân Sơ khuếch tán trong xe:

“Sếp Tào, cậu ở cùng Tư Triết đúng không?”

“Sao vậy?” Tào Diệp không nói thẳng, “Liên quan đến chuyện làm sáng tỏ scandal?”

“Tôi đã đối phó với scandal nhiều năm rồi, không cần phải tìm cậu ấy, là chuyện liên quan đến con chó, việc gấp, cậu bảo cậu ấy nghe điện thoại đi.”

“Tôi đây, chuyện gì vậy Vân Sơ?” Lương Tư Triết hỏi.

“Tiểu Bạch nhỏ làm sao?” Tào Diệp đồng thời lên tiếng,

“Sáng nay nó bỗng nhiên nôn suốt, nôn sạch rồi miệng sùi bọt mép, bây giờ đã được đưa đến bệnh viện, bác sĩ cũng không dám

nói lời chắc chắn,” Hứa Vân Sơ lo lắng, “Tư Triết cậu có muốn đến xem không?”

“Chị gửi địa chỉ cho tôi,” Lương Tư Triết biến sắc, cau mày nói, “Tôi tới ngay.”

## Chương 87: Hiện Tại 8

### DTV-EBOOK

Trên đường đi không ai nói chuyện, Lương Tư Triết lái xe rất nhanh.

Lúc đi qua đoạn đường tắc, Lương Tư Triết nghiêng mặt sang hỏi Tào Diệp có mang thuốc lá không.

Lần này Tào Diệp không ngăn anh hút thuốc, đưa một điếu thuốc cho anh, giúp anh châm lửa, sau đó bản thân cũng châm một điếu hút.

Rõ ràng chỉ gặp Tiểu Bạch nhỏ mấy lần, nhưng bây giờ nghe nói tình hình của nó không tốt lắm, Tào Diệp cảm thấy tim mình nặng nề như bị rơi xuống.

Áp suất không khí trong xe rất thấp, có vài lần Tào Diệp không nhìn được quay đầu nhìn Lương Tư Triết, đều có thể nhìn thấy anh hơi nhú mày, phiền muộn viết hết lên giữa đôi lông mày cau lại.

Sau khi liên lạc lại, Lương Tư Triết trông có vẻ vẫn thành thạo, cảm xúc giấu rất sâu, khiến người ta khó đoán được tâm tư anh, cho dù tối qua nhắc đến ngày giỗ của cha mẹ mình mười năm trước, cũng là giọng điệu và biểu cảm rất bình tĩnh, nhưng bây giờ hiếm thấy Lương Tư Triết lộ vẻ nôn nóng.

“Đèn xanh rồi.” Tào Diệp nhắc nhở.

Lương Tư Triết lấy lại tinh thần “Ừ” một tiếng, giẫm chân ga chạy xe qua ngã tư đường.

Tào Diệp nhìn ra cảm xúc của anh khác thường: “Có cần em lái không?”

“Không sao, sắp đến rồi.” Lương Tư Triết nói, đoạn đánh vô lăng lái vào một làn xe khác, vượt qua một chiếc xe phía trước.

Xe dừng trước bệnh viện thú cưng, Lương Tư Triết lấy mũ lưỡi

traí và khẩu trang màu đen từ ghế sau, anh đội mũ lưỡi trai lên đầu rồi đẩy cửa xuống xe, vừa đi vừa đeo khẩu trang.

Bước chân anh rất vội, Tào Diệp bước nhanh theo sau, theo anh đi đến phòng bệnh nằm độc lập.

Hứa Vân Sơ ngồi bên cạnh giường bệnh, đang cúi đầu dùng điện thoại xử lý công việc, thấy họ tới đây thì đứng dậy nói tình hình của Tiểu Bạch nhỏ: “Nó ăn rồi nôn đã mấy ngày, tôi sợ ảnh hưởng đến cảm xúc vào đoàn của cậu nên không nói với cậu, mấy ngày nay mỗi ngày tôi dẫn nó tới đây truyền nước biển.

Nhưng hôm nay thật sự không ổn, đột nhiên trở nên rất nghiêm trọng, hơn nữa miệng sùi bọt mép... Tôi đi gọi bác sĩ đến, để anh ta nói với cậu.”

“Ừ.” Lương Tư Triết đáp một tiếng, ngồi xổm nhìn Tiểu Bạch nhỏ nằm trong lồng.

Cửa lồng không đóng, có lẽ nhân viên bệnh viện cũng biết nó không còn sức để chạy lung tung nữa.

Tiểu Bạch nhỏ nằm nghiêng trên đệm, đang truyền dịch, Lương Tư Triết kéo khẩu trang xuống, mắc ở cằm, giơ tay lên sờ đầu nó.

Tiểu Bạch nhỏ yếu ớt hé nửa mắt, nhìn thấy chủ sau đó ngẩng đầu há miệng, chắc nó muốn sủa một tiếng, nhưng dường như không còn sức, chỉ hừ một tiếng trong cổ rồi lại nằm xuống.

Mấy lần trước gặp Tiểu Bạch nhỏ trạng thái tinh thần của nó cũng không tệ lắm, đến bây giờ Tào Diệp mới chú ý, đối với một con chó mà nói, mười tuổi đã là tuổi già của một con chó.

Mà bây giờ đôi mắt nửa mở của Tiểu Bạch nhỏ vô thần lại vẫn đục, hiện đầy vẻ mệt mỏi, thoát trông toàn là dấu vết già yếu.

Hứa Vân Sơ dẫn theo bác sĩ tới, Tào Diệp đứng thẳng người, Lương Tư Triết cũng đứng lên.

Bác sĩ bắt tay với Lương Tư Triết, nói bằng giọng điệu rất tôn kính: “Gặp chó của anh nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên gặp anh, bây giờ nói những lời này có lẽ không đúng lúc, nhưng tôi thật sự là fan của anh, thích anh rất nhiều năm rồi.”

“Cảm ơn,” Lương Tư Triết hơi mệt mỗi đối phó xã giao, nhưng vẫn duy trì lịch sự căn bản, “Nói tình huống của con chó đi.”

“Nói thật, không tốt lắm.” Bác sĩ nhìn thoáng qua Tiểu Bạch nhỏ, “Cái lần năm ngoái đã cắt một nửa dạ dày, bây giờ nếu giải phẫu vẫn phải cắt tiếp, nhưng nó lớn tuổi rồi, xác suất giải phẫu thành công... Tôi nói thật với anh vậy, cho dù giải phẫu thành công, khôi phục hậu phẫu cũng chưa chắc có thể qua được.”

“Anh là bác sĩ chuyên nghiệp,” Lương Tư Triết gật đầu nói, “Tôi muốn nghe đề nghị của anh.”

“Bây giờ có hai phương án, một là duy trì trạng thái hiện giờ, nhưng giờ nó ăn không được, chỉ có thể truyền dịch mỗi ngày, theo tình huống này, nó có thể sống nhiều nhất là hai tháng, nhưng thật ra sống rất đau đớn, mỗi ngày không thể ăn cũng không thể hoạt động được, có lẽ phần lớn thời gian đều ở trong bệnh viện...”

“Nghe ra anh không đề nghị phương án này, cái thứ hai thì sao?”

“Phương án hai có lẽ khá là tàn nhẫn với anh, nhưng lại là lựa chọn tốt nhất với con chó, an tử[1],” Bác sĩ nói xong cẩn thận quan sát vẻ mặt của Lương Tư Triết, thấy biểu cảm của Lương Tư Triết không có dao động gì, mới yên tâm nói tiếp, “Con chó của anh hiện tại đã có tuổi thọ hơn mười năm, thật ra không có gì khác thọ hết chết già, sống tiếp cũng là tháng ngày chịu đựng, còn không bằng để nó ra đi không đau đớn.”

[1] An tử (cái chết êm dịu): việc thực hiện chấm dứt một cuộc sống với mục đích làm giảm thời gian chịu đau đớn và đau khổ về mặt thể lý cho người bệnh.

Lương Tư Triết cup mắt, quay đầu nhìn về phía Tiểu Bạch nhỏ.

Trông nó mặt ử mày chau, chịu đựng hơn một tuần, đau tới nỗi chớp mắt cũng tốn sức, giống như đã sống đến sức cùng lực kiệt rồi.

“Ừ.” Lương Tư Triết giơ tay kéo khẩu trang lên, nửa câu sau nói qua khẩu trang, giọng nói nghe vào hơi nghẹn, “Tôi sẽ xem xét lại.”

Sau khi bác sĩ đi, Lương Tư Triết lại ngồi xuống, nhìn Tiểu Bạch nhỏ, sờ đầu nó, lại nắm chân nó.

Năm ngoái Tiểu Bạch nhỏ làm giải phẫu, anh vẫn đang quay phim ở nước ngoài, không thể về về kịp, là Hứa Vân Sơ làm giải phẫu cùng nó.

Từ đó trở đi, anh đã chuẩn bị tâm lý, biết rằng năm nay Tiểu Bạch nhỏ sẽ ra đi bất cứ lúc nào.

Nhưng thật sự đợi đến giờ phút này, vẫn có cảm giác bất lực và mệt mỏi không xóa nhòa được.

Cuộc sống quá bất lực, mười năm trước cha mẹ bầu bạn với mình đột nhiên qua đời, mười năm sau ngay cả chú chó duy nhất đồng hành cùng mình cũng sắp đi rồi.

Bỗng nhiên, cái cảnh mười năm trước nhận được điện thoại của Tần Diệc Trang nói cho anh biết tin Tiểu Bạch nhỏ ra đời, anh quay cảnh đêm xong, không kịp ăn uống gì đã bắt xe về Nhân Tú như thể gần ngay trước mắt.

Anh vẫn nhớ dưới đèn đường vàng mờ ở Nhân Tú, mình cẩn thận từng li từng tí bế Tiểu Bạch nhỏ như cục thịt, lập tức cười ra tiếng, Tào Diệp đặt tên cho nó là “Tiểu Bạch nhỏ”, nhưng không ngờ nó lại giống Caesar đến vậy.

Sau đó nữa, lúc quay “Hong nam hong nữ” ở Bắc Kinh, hàng ngày anh về nhà, cảnh đêm thường quay đến tối muộn, Tiểu Bạch nhỏ cũng chịu đói theo mình, không biết có phải khi đó bệnh dạ dày đã bén rễ không.

Sau khi mỗi bộ phim đóng máy, việc đón Tiểu Bạch nhỏ về từ chỗ Hứa Vân Sơ giống như một nghi thức ngăn cách đời người.

Lúc không quay phim anh không hay ra ngoài, không có Tiểu Bạch nhỏ ở cùng, cuộc sống không biết sẽ nhàm chán đến mức nào.

Không ngờ rằng mười năm này cứ lặng yên không tiếng động đi qua như vậy, tháng ngày bầu bạn với nhau chớp mắt đã đi đến cuối.

Tào Diệp ngồi xổm với Lương Tư Triết, nhìn Tiểu Bạch nhỏ, lại quay sang nhìn Lương Tư Triết.

So sánh với sự nôn nóng khi lái xe, bây giờ thoát nhìn Lương Tư Triết lại cất cảm xúc vào, như là đã chấp nhận kết cục được định sẵn, nhưng Tào Diệp luôn cảm thấy trên người anh có nỗi buồn kìm nén và sâu lắng.

“Em đón nó về nhà,” Tào Diệp khẽ nói, “Em ở Bắc Kinh, có thể chăm sóc tốt cho nó, nói không chừng tình huống sẽ có chuyển biến tốt.”

“Sẽ ư?” Lương Tư Triết hỏi một câu.

“Chắc sẽ.” Tào Diệp an ủi anh, thật ra trong lòng cậu cũng không chắc chắn.

“Tư Triết, chuyến bay của cậu cất cánh vào tám giờ tối,” Hứa Vân Sơ ở phía sau nhắc nhở, “Ăn gì đó rồi đến sân bay sớm đi.”

“Ừ,” Lương Tư Triết nhìn đồng hồ trên tay, “Nên đi rồi.” Đoàn phim cũng sắp bấm máy, anh phải có mặt sớm, phải tiến vào cảm xúc, phải làm chuẩn bị chu toàn, không thể bị kìm chân bởi chú chó đồng hành với mình mười năm được.

Truyền thông và khán giả đều nói anh làm việc tùy hứng, nhưng anh chưa bao giờ tùy hứng với chuyện quay phim, thời gian và cố gắng của mấy trăm người trong đoàn phim không thể bị dở dang, anh luôn biết điều này.

“Em đưa anh đi,” Tào Diệp nói, “Lát nữa quay lại đón Tiểu Bạch nhỏ.” Cậu cũng biết một khi đã ấn định thời gian bấm máy, nếu Lương Tư Triết lâm thời thay đổi kế hoạch, đến lúc đó không biết sẽ dẫn đến tiếng mắng như thế nào.

“Có tôi trông ở đây rồi,” Hứa Vân Sơ nói, “Tư Triết cậu yên tâm đi đi.”

“Ừ,” Lương Tư Triết đáp, lại cúi đầu nhìn Tiểu Bạch nhỏ một lúc, sau đó sờ đầu nó, nhỏ giọng nói một câu “Cảm ơn mày” mới đứng dậy ra khỏi phòng bệnh.

Tào Diệp đi theo anh ra ngoài, ra khỏi bệnh viện thú cưng, Lương Tư Triết đi đến bên cạnh ghế phụ lái, mở cửa xe cúi người ngồi vào.

“Anh muốn ăn gì không?” Tào Diệp ngồi vào, khởi động xe hỏi.

“Ăn đại gì đó đi.” Lương Tư Triết nói.

Bệnh viện thú cưng cách Lomond không xa, Tào Diệp đã gọi điện trước cho đầu bếp của câu lạc bộ, bảo ông chuẩn bị vài món ăn.

Sau khi đến Lomond mấy món ăn nhanh chóng được bê lên đủ, nhưng Lương Tư Triết không ăn nhiều, chỉ húp một bát cháo, đồ ăn khác chỉ động đũa hai cái tượng trưng.

Một bàn đồ ăn còn lại hơn phân nửa, nhưng hai người đều không còn gì muốn ăn, đợi một lát rồi xuất phát đến sân bay. Lúc đến sân bay trời đã tối, Lương Tư Triết lấy một chiếc áo khoác liền mũ màu đen từ ghế sau xe mặc vào, anh đội mũ lên, đeo khẩu trang màu đen, dựa vào ghế sau, nghiêng mặt sang nhìn bên ngoài cửa sổ mãi.

Anh che mặt rất kín, cũng không mở miệng nói chuyện, Tào Diệp lái xe thỉnh thoảng nghiêng mặt nhìn anh, lại không nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh.

Tào Diệp chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của Lương Tư Triết, lúc dừng ở ngã tư đèn giao thông cậu không nhận được gọi anh:

“Lương Tư Triết.”

Một lát sau Lương Tư Triết mới lên tiếng: “Ừ?”

“Anh đừng lo lắng quá, em sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Bạch nhỏ.”  
“Ừ.”

Đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, làn xe khác có chiếc xe chạy qua, đèn xe thoáng qua bên mặt Lương Tư Triết, nhưng ánh sáng kia nhanh chóng biến mất khỏi mặt anh.

Đoạn đường còn lại không ai nói chuyện nữa.

Tào Diệp không biết an ủi anh như thế nào, Tiểu Bạch nhỏ ra đi dường như đã là kết cục đã định, không ai biết để nó sống thêm mấy ngày rốt cuộc là không nở hay là tàn nhẫn với nó.

Đến sân bay, Tổng Thanh Ngôn đã liên lạc trước với nhân viên ở sân bay, mở lối đi VIP, chờ Lương Tư Triết ở cửa lối đi với hậu cần mặt đất của sân bay.

Đi đến cửa kiểm tra an ninh, bước chân Lương Tư Triết dừng lại, xoay người nhìn Tào Diệp: “Về đi, trên đường chú ý an toàn.”

Giọng anh nghe vào hơi khàn, lộ ra sự mệt mỏi khiến người ta không thể xem nhẹ.



Anh đội mũ và đeo khẩu trang, mũ trùm hơi rộng, hắt ra hơn phân nửa bóng tối trên mặt anh.

Hai người đứng đối diện nhau, Tào Diệp đối mặt với anh, lúc này mới thấy rõ biểu cảm của Lương Tư Triết, sống mũi thẳng tắp chống khẩu trang lên rất cao, nhìn lên đôi mắt hơi lõm xuống, lúc này vành mắt hơi đỏ lên.

Trái tim như đột nhiên bị nắm chặt, hơi đau.

Não vẫn chưa kịp đưa ra quyết định, cơ thể đã sinh ra phản ứng bản năng, Tào Diệp tiến lên một bước, giơ tay ôm lấy anh, vỗ nhẹ bả vai anh hai cái: “Không sao đâu Lương Tư Triết, Tiểu Bạch nhỏ sẽ khá hơn.”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng, cũng giơ một tay lên ôm vai cậu, cúi đầu xuống, chống trán lên vai của Tào Diệp: “Trên đường về lái chậm thôi.”

“Em biết rồi.”

Mấy hộ cần mặt đất cũng chờ bên cạnh nhìn họ, còn có nhân viên công tác cách đó không xa lấy điện thoại ra, hình như muốn chụp ảnh.

Cái ôm này có vẻ không đúng lúc, Lương Tư Triết nhận ra điểm này nên buông Tào Diệp ra rất nhanh, lùi lại một bước: “Tôi đi kiểm tra an ninh.”

“Ừ.” Tào Diệp nói.

Lúc quay người Lương Tư Triết nhìn cậu một cái, cái nhìn kia ẩn dưới bóng tối của mũ trùm, không biết có phải ảo giác không, Tào Diệp cảm thấy ánh mắt đó trông rất sâu, như là cất giấu một loại cảm xúc không thể gọi tên.

Cậu đứng tại chỗ nhìn Lương Tư Triết qua kiểm tra an ninh, trong đầu đều là đôi mắt vừa rồi hơi đỏ lên của Lương Tư Triết, còn có ánh mắt anh nhìn về phía mình khi quay người.

Lương Tư Triết qua cửa kiểm tra, lấy áo khoác sau đó vẫy tay hai cái với cậu, Tào Diệp cũng vẫy tay với anh.

Lối đi VIP có vẻ rất trống trải, Tào Diệp nhìn bóng lưng Lương Tư Triết, rõ ràng bên cạnh có nhân viên sân bay và Tổng Thanh

Ngôn đi cùng, nhưng nhìn Lương Tư Triết lại có cảm giác cô đơn lẻ bóng.

Trước kia lên máy bay đều ngủ, lần này Lương Tư Triết lại không ngủ được.

Cảm giác ảm áp trong ngực dường như vẫn chưa hoàn toàn rút đi, trong chớp mắt Tào Diệp lại gần, anh phải kiềm chế rất nhiều mới không khiến động tác ôm lại trông quá dùng lực.

Khoảnh khắc đó anh rất muốn ôm Tào Diệp, nắm lấy nhiệt độ dựa vào trong lòng bàn tay, không cho cậu chạy trốn.

Thiếu niên nhỏ của anh thật sự đối xử với anh quá tốt, năm đó chịu cú đầu với hai người mình không muốn đối mặt nhất vì anh, bây giờ lại chịu lãng tử quay đầu không quen bạn gái vì anh.

Giờ đây lúc anh yếu đuối còn có thể chịu đựng khó chịu trong lòng, đến gần cho anh một cái ôm, nhưng lại không chịu đối mặt với lòng mình, cứ phải chấp nhất làm bạn bè bình thường với anh như mười năm trước.

Nếu tiến thêm một bước, liệu chút nhiệt độ cuối cùng trong cuộc đời này có bị ông trời lấy đi vì lòng tham của mình không? Tào Diệp nói cùng anh lấy thêm một giải ảnh đế, nhưng cho dù lấy thêm mười giải ảnh đế thì có ý nghĩa gì với mình?

Thành danh khi còn trẻ, từ hồ sâu cuộc đời đi từng bước đến đỉnh cao, xem ra anh là một người may mắn nhất trên đời này.

Nhưng vì lẽ đó, mặc dù anh có nhiều bạn bè trong giới có thể tán gẫu uống rượu, nhưng không có lấy một người bạn thân tri kỷ thật sự có thể thổ lộ tâm tình.

Sau này không có Tiểu Bạch nhỏ, lúc không quay phim làm thế nào để tiêu khiển và giết thời gian? Hằng năm đến trước và sau ngày giỗ của cha mẹ sẽ sinh ra cảm giác cô đơn không thể xóa bỏ, hình như mấy mối tình trải qua đều xảy ra ở khoảng thời gian này, nhưng năm nay cũng không yêu đương được, bởi vì Tào Diệp không vui khi anh yêu đương... Lương Tư Triết nhắm mắt thở dài, mình thật sự sắp bị ép thành thánh nhân rồi.

Công thành danh toại, một thân một mình, có lẽ đây chính là số mệnh của mình.

Con người không thể thoát khỏi số mệnh của mình.

Bánh răng vận mệnh đã bắt đầu vận chuyển âm âm từ lúc anh mười bảy tuổi, âm thanh và xu thế to lớn, tất cả mọi thứ trong quá khứ, kể cả Tào Diệp, dường như đều đang đẩy anh đi lên con đường về thoát nhìn phồn hoa như gấm nhưng đã định trước cô đơn.

## Chương 88: Hiện Tại 9

### DTV-EBOOK

Trên đường về Tào Diệp lái xe, hình ảnh liên quan đến Lương Tư Triết không ngừng hiện lên trong đầu cậu, anh ngồi xổm nhìn Tiểu Bạch nhỏ nói câu “Cảm ơn mày”, hốc mắt trên khẩu trang hơi đỏ lên khi đứng trước mặt cậu, còn có ánh mắt rất sâu nhìn về phía mình khi anh quay người sắp chia tay.

Cái đêm sinh nhật Lương Tư Triết, tin nhắn chúc mừng nhận được khiến di động rung lên tục, nói rõ anh có nhiều bạn bè trong giới này đúng không? Nhưng tại sao trông anh lại cô đơn đến thế?

Mười năm trước cha mẹ qua đời, mười năm sau chú chó luôn đồng hành với mình cũng sắp đi, anh phải buồn biết mấy mới có thể đè nén không lộ cảm xúc ra ngoài mà đỏ hốc mắt?

Tào Diệp hơi kích động muốn đánh vô lăng lái về sân bay, vào đoàn phim ở mấy ngày với anh, nhưng nghĩ rằng đã hứa chăm sóc tốt cho Tiểu Bạch nhỏ lại không thể nuốt lời.

Cậu phải tiếp tục ở đây, phải thay Lương Tư Triết đồng hành với Tiểu Bạch nhỏ đi hết đoạn đường cuối cùng trong cuộc đời.

Xe dừng ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ, cậu lần tìm điều thuốc ngậm trong miệng, cầm lấy bật lửa châm thuốc lá, sau đó rít một hơi thật sâu.

Quay lại bệnh viện thú cưng, Hứa Vân Sơ vẫn đang trông Tiểu Bạch nhỏ.

Tiểu Bạch nhỏ vẫn đang nằm nghiêng, không biết đang chớp mắt hay là ngủ thật rồi, bị ốm lại thêm già yếu, năng lực cảnh giác của nó cũng thoái hóa, Tào Diệp đi tới nó cũng không hề nhận ra.

“Sếp Tào,” Hứa Vân Sơ thấy cậu đi tới thì đứng dậy hỏi cậu, “Cảm

xúc của Tư Triết thế nào?”

“Không tốt lắm.”

Hứa Vân Sơ thở dài, hình như cô không biết chú chó này còn có quan hệ với Tào Diệp nên giải thích với cậu: “Tư Triết nuôi chú chó này mười năm rồi, hình như nuôi từ lúc lúc quay Mười ba ngày, mỗi lần quay xong chuyện đầu tiên là đón nó từ chỗ tôi, đối xử với chú chó này như người thân của mình, bây giờ tình huống nó không ổn... Có thể nghĩ được cậu ấy buồn đến mức nào.”

Tào Diệp “Ừ” một tiếng.

“Gần đây có lẽ tôi không đủ thời gian, nhóm nhạc nam mới dưới tay tôi tháng này ra mắt, thành ra bận chuyện này suốt, ngày mai phải đến Quảng Châu công tác, Tiểu Bạch nhỏ phải nhờ sếp Tào chăm sóc.”

“Đừng gọi sếp Tào,” Tào Diệp nói, “Lương Tư Triết gọi em là Tào Diệp, chị cũng gọi là Tào Diệp giống anh ấy đi.”

Hứa Vân Sơ hơn ba mươi tuổi, trong giới luôn được khen là giỏi giang, khôn khéo và sấm rền gió cuốn, nhưng lại không quản được Lương Tư Triết.

Có lẽ sợ hãi trước phong cách làm việc bốc đồng của Lương Tư Triết, sau Lương Tư Triết, tất cả nghệ sĩ dưới tay cô đều đi theo con đường thần tượng, không quan tâm có chân tài thực học hay không, nhưng trước tiên phải nghe lời.

“Được, Tào Diệp.” Hứa Vân Sơ cười một tiếng, “Nếu Tiểu Bạch nhỏ có tình huống gì, cậu cứ gọi điện thoại cho tôi, nếu có thời gian tôi sẽ đến nhanh nhất có thể.”

“Được.” Tào Diệp đáp.

“Nhưng... Tôi có một yêu cầu,” Hứa Vân Sơ cup mắt suy nghĩ mấy giây, lên tiếng nói, “Nếu tình huống của Tiểu Bạch nhỏ không tốt, vẫn nên cố gắng ít nói với Tư Triết... Cậu cũng biết giai đoạn đầu của kịch bản lần này đi theo phong cách hài kịch, khoảng thời gian này hàng năm cảm xúc của cậu ấy không tốt lắm, bây giờ sinh mạng của Tiểu Bạch nhỏ lại gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, cậu ấy là diễn viên giỏi, có thể điều chỉnh trạng thái để nhập vai, nhưng cảm xúc tương phản quá lớn, khi bắt đầu

diễn cậu ấy sẽ mệt quá.”

“Em biết, chị yên tâm đi.” Tào Diệp nói.

Đêm đó Tiểu Bạch nhỏ truyền dịch xong Tào Diệp dẫn nó về nhà, Tiểu Bạch nhỏ không còn sức đi, Tào Diệp xuống xe ôm nó vào thang máy.

Có lẽ bởi vì gần đây không ăn được, so sánh với tháng trước, Tiểu Bạch nhỏ gầy đi nhiều, gần như đến mức da bọc xương, lông cũng mất đi độ mượt, mềm xèo phủ lên xương cốt lỏm chỏm.

Tào Diệp vẫn còn nhớ dáng vẻ Lương Tư Triết buộc tóc tắm rửa cho nó một tháng trước, lúc ấy trông Tiểu Bạch nhỏ vẫn hoạt bát khỏe mạnh, mà bây giờ sinh mạng đang nhanh chóng trôi qua trên người nó.

Hơn nửa tháng sau đó, trạng thái của Tiểu Bạch nhỏ lúc tốt lúc xấu, thỉnh thoảng tốt một lát có thể tự đứng lên đi hai vòng, nhưng phần lớn thời gian đều nằm trên ban công, phờ phạc phơi nắng.

Lúc trạng thái nó tốt Tào Diệp sẽ quay một đoạn video gửi cho Lương Tư Triết, nếu đúng lúc buổi tối Lương Tư Triết không quay phim, anh sẽ gửi lời mời video nhìn Tiểu Bạch nhỏ.

Tào Diệp bảo đầu bếp của câu lạc bộ nấu cháo hoa, mỗi ngày mang về nhà, thử đút cho Tiểu Bạch nhỏ, nhưng đa số thời gian vẫn ăn xong là nôn, Tào Diệp đành phải lái xe dẫn nó đến bệnh viện thú cưng truyền dịch mỗi ngày.

Cho dù truyền dịch mỗi ngày, hơn nửa tháng sau, Tiểu Bạch nhỏ vẫn gầy trơ xương, mấy ngày sau Tào Diệp cũng rất ít quay video của Tiểu Bạch nhỏ gửi cho Lương Tư Triết, sợ anh nhìn thấy sẽ buồn.

Tận mắt thấy sinh mệnh trôi qua từng ngày trên người Tiểu Bạch nhỏ, cảm giác này cũng không tốt đẹp gì, mấy ngày nay cảm xúc của Tào Diệp hơi sa sút.

Cậu muốn gặp Lương Tư Triết, muốn nói với anh thêm mấy câu, luôn cảm thấy khoảng thời gian này Lương Tư Triết rất cần

người bầu bạn.

Nhưng trạng thái của Tiểu Bạch nhỏ không tốt, cậu lại nghĩ nếu đã cố gắng tránh không nhắc đến nó, kiểu gì Lương Tư Triết cũng sẽ phát hiện ra manh mối, tiếp đó cảm xúc lại bị ảnh hưởng.

Anh là một người thông minh lại nhạy cảm thế kia.  
Hứa Vân Sơ nói không sai, một người buồn bã lại phải giả vờ hào hứng đi đóng hài kịch, sự tương phản giữa trong phim và ngoài đời này sẽ khiến con người cực kỳ mệt mỏi.  
Mấy ngày nay bản thân cậu cũng bị giày vò rất mệt, có một đêm Tiểu Bạch nhỏ lại sùi bọt mép, đau đến mức cuộn người lại, nửa đêm cậu đưa nó đến bệnh viện, giày vò thâm quầng cả mắt.

Hôm sau đến công ty, Trình Đoan trêu ghẹo nói nhìn cậu như túng dục quá độ, Tào Diệp không có tinh thần, không hài lòng bảo anh ta biến.  
Dày vò hơn nửa tháng, Tiểu Bạch nhỏ cũng sắp không chịu được nữa.

Hai ngày liên tiếp, thuốc giảm đau vừa hết tác dụng nó sẽ đau cuộn người lại, trong cổ phát ra tiếng kêu ư ử, nhìn mà khiến người ta không đành lòng để nó tiếp tục chịu khổ.

Bác sĩ lại đề nghị áp dụng an tử cho Tiểu Bạch nhỏ, dù sao đối với nó mà nói ngay cả hít thở cũng tốn sức, sinh mạng đã trở thành gánh nặng.

Tào Diệp không đành lòng nhìn nó tiếp tục chịu khổ, ngồi trong phòng làm việc xoắn xuýt đến trưa, buổi tối cậu vẫn gọi điện cho Lương Tư Triết, nói tình huống của Tiểu Bạch nhỏ với anh.

Cậu đã chuẩn bị tâm lý cho việc Lương Tư Triết sẽ từ chối, nhưng không ngờ Lương Tư Triết như thế dự đoán được kết quả này, nhanh chóng đồng ý.

“Vậy thì an tử đi,” Lương Tư Triết nói trong điện thoại, giọng nói hơi khàn lại hơi trầm, “Nếu kết quả là không thể tránh khỏi, vậy

thay vì đau đớn chịu đựng, không bằng nhanh chóng cắt đứt.

Ngày mai cậu dẫn nó đi làm đi.”

Giọng nói của anh không nghe ra dao động cảm xúc, nhưng Tào Diệp luôn có thể nghĩ đến vành mắt anh đỏ lên ở lối đi VIP của sân bay ngày đó.

Anh phách lối khi đối mặt với truyền thông, thành thạo khi đối mặt với mình, nhưng bây giờ Tào Diệp nghĩ đến Lương Tư Triết, chỉ có thể nghĩ đến đôi mắt lộ vẻ yếu đuối và mỗi mặt của anh dưới mũ trùm.

“Anh buồn lắm phải không Lương Tư Triết?” Tào Diệp không nhận được hồi.

Bên kia im lặng, một lúc sau mới lên tiếng: “Không sao, tôi đã quen rồi.” Dừng một lát, anh lại nói, “Người cũng vậy, chó cũng thế, đều có một ngày rời đi, thời gian sớm hay muộn mà thôi, tôi đã nghĩ thông suốt đạo lý này từ nhiều năm trước rồi.”

Cả đêm Tào Diệp ngủ không ngon.

Mở mắt hay nhắm mắt đều là cảnh Lương Tư Triết đội mũ trùm đeo khẩu trang, dựa vào ghế xe nghiêng mặt nhìn bên ngoài cửa sổ.

Ngã tư đèn giao thông hôm đó, một chiếc ô tô ở làn đường khác chạy qua, đèn xe chiếu lên mặt Lương Tư Triết rồi nhanh chóng biến mất, chớp mắt đó tựa như thời gian trôi trên mặt anh.

Lại mơ thấy mười năm trước, hình ảnh Lương Tư Triết đứng sau cánh cửa kia, dừng lại nghe người trong cửa nghị luận anh không thể chơi đàn violin được nữa, còn có nắm đấm siết chặt, hơi run rẩy kiểm chế kia.

Sự yếu đuối sau mười năm lại giống nhau đến lạ.

Sáng ngày hôm sau, Tào Diệp đến phòng phẫu thuật.

Trên giường phẫu thuật trắng tinh, Tiểu Bạch nhỏ nằm nghiêng trên đó.

Thuốc gây tê trong ống tiêm được đẩy vào chân trước của nó,



đau đớn trong mắt Tiểu Bạch nhỏ hình như giảm đi một chút, cùng lúc đó ánh mắt của nó cũng trở nên tan rã và chết lặng. Toàn bộ quá trình an tử diễn ra rất nhanh, một liều thuốc tê, một liều Kali clorua, đã hoàn toàn giải thoát Tiểu Bạch nhỏ khỏi đau đớn.

Tiểu Bạch nhỏ hoàn toàn tắt thở trong căn phòng đầy nắng, Tào Diệp duỗi tay vuốt đôi mắt nửa khép lại giúp nó, lúc bàn tay phủ lên mắt của Tiểu Bạch nhỏ, cậu sinh ra suy nghĩ, cậu và Lương Tư Triết, và hai thiếu niên trên phố Nhân Tứ mười năm trước, lại đứt mất một mối liên hệ.

Cậu hy vọng hảo huyền trở lại hình thức ở chung tại Nhân Tứ với Lương Tư Triết, mơ mộng hảo huyền mọi thứ liên quan đến Tào Tu Viễn đều không xảy ra.

Nhưng trong thời gian mười năm trôi qua, năm tháng thay đổi, Tiểu Bạch nhỏ từ khi chưa ra đời đến khi sinh mạng đi đến cuối cùng, những chuyện đã xảy ra trong lúc này thật sự đã xảy ra, nào có dễ quay lại như lúc trước được?

Giống như những năm này cậu và Lương Tư Triết dựa vào ký ức thuở thiếu thời, quanh quẩn co co đi đến hôm nay, nhưng hồi ức kiểu gì cũng sẽ bị thời gian lãng quên và phá hủy từng chút một, giống như Lam Yến bị san bằng trong một đêm, phố Nhân Tứ bị phá thành gạch ngói vụn, sinh mạng của Tiểu Bạch nhỏ đi đến cuối cùng, mọi mất mát và thay đổi đều không thể nghịch đảo.

Đến ngày nào đó mọi thứ liên quan đến Nhân Tứ đều bị lãng quên, giữa cậu và Lương Tư Triết sẽ trở nên như thế nào?

Ra khỏi bệnh viện thú cưng, Tào Diệp liên lạc với một nghĩa trang thú cưng, dẫn Tiểu Bạch nhỏ đến an táng.

Hứa Vân Sơ cũng đi với cậu, trong mười năm qua mỗi lần Lương Tư Triết ra ngoài quay phim, vẫn luôn là cô chăm sóc Tiểu Bạch nhỏ cho Lương Tư Triết, cô cũng có tình cảm với Tiểu Bạch nhỏ. Trở về từ nghĩa trang, Hứa Vân Sơ nói cô muốn đến nhà Lương Tư Triết một chuyến, tối qua Lương Tư Triết gọi điện cho cô, nhờ cô thu dọn hết những đồ đạc liên quan đến Tiểu Bạch nhỏ.

“Có lẽ mấy tháng sau quay phim về, lúc nhìn thấy những vật kia sẽ tức cảnh sinh tình,” Hứa Vân Sơ nói, “Bình thường Tư Triết luôn cất giấu cảm xúc của mình, nhưng cậu ấy... thật ra là người rất nhạy cảm.” Cô trò chuyện với Tào Diệp, “Một người có năng khiếu đóng phim, thật ra năng lực cảm thụ bên ngoài sẽ nhạy cảm hơn người bình thường, chỉ có điều cậu ấy giấu hết trong lòng, không nói với người khác.”

Tào Diệp lái xe, im lặng một lúc rồi hỏi: “Phải vớt những món đồ kia à?”

“Vẫn chưa nghĩ xong, vớt đi lại thấy tiếc, nhưng nếu tặng người khác...” Nói được nửa câu, cô như đang rơi vào suy nghĩ.

“Nếu không có tính toán gì,” Tào Diệp nói, “Có thể để tạm ở chỗ em không?”

“Cậu cũng nuôi chó.”

“Em có ý định này.”

“Nếu cậu lấy thì không còn gì tốt hơn,” Hứa Vân Sơ nhanh chóng đồng ý, “Vậy cậu đi cùng tôi nhé? Tôi thu dọn xong cậu lái xe mang đi luôn... Thật ra đồ đạc cũng không nhiều, chỉ là vài món đồ chơi và thức ăn cho chó, chỗ tôi cũng có một ít, trở về có thời gian sẽ mang cho cậu.”

“Được.” Tào Diệp nói.

Trên đường về thấy Tào Diệp không hăng hái lắm, Hứa Vân Sơ kể cho cậu nghe vài chuyện thú vị của Tiểu Bạch nhỏ và Lương Tư Triết, nói rằng năm đó Lương Tư Triết ra ngoài dắt chó đi dạo thì gặp phải paparazzi chụp lén sau lưng, nhưng không biết Tiểu Bạch nhỏ lấy sức ở đâu, cú thế dắt Lương Tư Triết chạy về nhà.

Sau đó ảnh chụp lén Lương Tư Triết dắt chó đi dạo bị đăng lên báo, Lương Tư Triết mới biết được tại sao ngày đó nó bỗng nhiên ba chân bốn cẳng chạy đi.

“Có lẽ sự nhạy cảm của Tư Triết với paparazzi đều được Tiểu Bạch nhỏ rèn luyện ra.”

Chuyện này chọc cho Tào Diệp cười lên, tâm trạng nom khá hơn một chút.

Trước kia đều là thương nghiệp qua lại, chưa từng tiếp xúc sâu, bây giờ trò chuyện vì chú chó của Lương Tư Triết, Hứa Vân Sơ mới nhận ra rằng con trai của Tào Tu Viễn mà truyền thông luôn tò mò, lúc riêng tư giống như đứa trẻ được người ta thích, vui buồn viết hết lên mặt, có sự khác biệt rất lớn với Tào Diệp cô tiếp xúc khi bàn hợp đồng ở Lomond.

Bảo sao Lương Tư Triết trở thành bạn bè với Tào Diệp, Hứa Vân Sơ nghĩ, hai người này đều là điểm quan tâm của truyền thông, nhưng một người ở ngoài sáng, một người ở trong tối, khí chất trên người thoát nhìn lại có nét giống nhau không giải thích được, có lẽ trò chuyện sẽ hợp cạ.

“Tư Triết còn quay khá nhiều video của Tiểu Bạch nhỏ trong những năm qua,” Cô nghĩ ngợi nói, “Ghi hết trong một cái đĩa CD, nếu cậu muốn xem tôi sẽ nói một tiếng với cậu ấy, lát nữa tìm cho cậu xem.”

“Được.” Tào Diệp đáp.

Xe dừng trước cửa nhà Lương Tư Triết, Hứa Vân Sơ cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa đã thấy Tào Diệp dùng ngón trỏ chạm vào màn hình nhận dạng vân tay, khóa cửa “cạch” một tiếng mở ra. Cô hơi kinh ngạc: “Ghi vân tay lúc nào vậy?”

“Tháng trước.”

“Tôi chỉ biết bố cậu có ơn với cậu ấy, không ngờ quan hệ của hai cậu tốt đến vậy.”

“Giật mình lắm à?” Tào Diệp cười một tiếng, bỗng nhiên muốn cho Hứa Vân Sơ biết quan hệ của cậu và Lương Tư Triết còn thân mật hơn tưởng tượng của cô, “Cái tên Tiểu Bạch nhỏ là do em đặt mười năm trước đây.”

“Thật không?” Quả nhiên Hứa Vân Sơ kinh ngạc hơn, hai năm trước khi Lương Tư Triết giành giải cô đều vắng mặt, Lương Tư Triết lại chưa từng kể chuyện ở Nhân Tú, cho nên cô vẫn cho rằng những gì truyền thông nói là thật, “Truyền thông luôn lan truyền năm đó hai cậu cạnh tranh nhân vật Tiểu Mãn, quá trình cạnh tranh nghe có vẻ anh chết tôi sống, cho nên chân tướng thật ra không phải vậy?”

“Từng có quan hệ cạnh tranh, nhưng anh chết tôi sống chỉ là nói bậy.” Tào Diệp nói, đoạn cúi đầu gửi tin nhắn cho Lương Tư

Triết, “Người đại diện của anh nói anh quay video của Tiểu Bạch nhỏ, em có thể tìm xem không?”

Đang là năm, sáu giờ chiều, có lẽ đến giờ ăn cơm của đoàn phim, Lương Tư Triết trả lời rất nhanh: “Cậu bảo Vân sơ tìm giúp cậu đi, chị ấy biết cái đĩa kia.”

Tào Diệp nghĩ không bằng xem luôn ở phòng chiếu phim của Lương Tư Triết, cậu đã ở đây một lần, cảm thấy phòng chiếu phim sắp xếp rất thoải mái.

Cậu lại gửi một tin nhắn đến: “Vậy có thể cho em mượn phòng chiếu phim không?”

Không biết có phải bên kia lâm thời có việc không thể trả lời kịp hay không, mấy phút sau mới trả lời lại.

“Dùng đi.”

Tào Diệp và Hứa Vân Sơ một trước một sau lên cầu thang, đẩy cửa đi vào phòng chiếu phim, Hứa Vân Sơ giơ tay bật đèn áp tường trong phòng, sau đó đi vào phòng kéo kín cửa xếp, lại kéo rèm.

Chặn lại ánh sáng mặt trời bên ngoài phòng, trong phòng chỉ còn lại ngọn đèn lò mờ.

Tào Diệp chợt nghĩ đến lần đầu tiên cậu đến phòng chiếu phim vào ngày đó, đầu tiên Lương Tư Triết đi vào phòng kéo cửa lại, sau đó mới bảo cậu bật đèn.

Trong đầu cậu bỗng sinh ra một ý nghĩa, trình tự bình thường phải là bật đèn trước mới đi kéo cửa, đây là nhà Lương Tư Triết, theo lý thuyết anh không thể nhầm trình tự cơ bản như thế, cho nên ngày hôm đó... Anh ấy cố ý à?

“Chắc là ở khu này,” Hứa Vân Sơ đứng trước giá trưng bày sát tường, ngẩng đầu dùng ánh mắt tìm một loạt hộp CD, “Hình như là tấm này,” cô giơ tay cầm lấy một hộp CD xuống, cúi đầu nhìn bìa trống không, lại ngẩng đầu nhìn giá trưng bày, lại lấy một cái đĩa gần đĩa CD kia ra, “Hay là cái này nhỉ... Tôi cũng không nhớ rõ lắm, Tào Diệp cậu mở máy chiếu phim giúp tôi,

chúng ta chiếu cả hai đĩa này xem thử.”

“À, được.” Tào Diệp đi đến trước bàn, khởi động máy chiếu phim, sau đó lại kéo màn hình của máy vi tính trên mặt bàn lên.

Máy tính không tắt giống lần trước, hơi chạm vào màn hình đã sáng lên.

Dựa theo trình tự thao tác lần trước của Lương Tư Triết, Tào Diệp nhấn vào cột video bị thu nhỏ bên dưới cùng màn hình, đợi một lát kết nối với máy chiếu phim, giao diện trình chiếu nhảy ra, dừng lại trên hình ảnh Lương Tư Triết xem lần cuối cùng.

Giống như lần trước, chất lượng ảnh mờ, hình ảnh xám trắng, ống kính hướng xuống, còn có cánh cửa thang máy đóng chặt kia.

Tại sao Lương Tư Triết lại xem video này? Tào Diệp nhìn chằm chằm hình ảnh kia nghĩ.

Lần này cậu thấy rõ ràng, đây thật sự là hình ảnh theo dõi trên hành lang gần cửa thang máy, mà không phải “phim tìm bừa” mà Lương Tư Triết nói.

Lần trước xem vội quá không để ý dãy thời gian bên dưới hình ảnh, Tào Diệp nhìn hàng chữ số kia, 21:37:26 03-06-2014, Tào Diệp không thể quen thuộc thời gian này hơn được nữa, là đêm sinh nhật Lương Tư Triết năm năm trước.

Không ai rõ ràng hơn cậu đêm kia đã xảy ra chuyện gì.

Trái tim bỗng nhiên đập thình thịch trong lồng ngực, mỗi lần đập sẽ phát ra tiếng ồn ào to lớn.

Tào Diệp cảm thấy ngón tay như thể chột mất sức, dùng rất nhiều sức mới có thể nắm chặt con chuột.

Cậu kéo thanh tiến độ video về phía trước một đoạn, sau đó cậu nhìn thấy thiếu niên ngồi xổm trong góc thang máy kia, cúi đầu rất thấp giống như đà điểu, ngón tay vô lực rũ xuống đầu gối, trông chán chường và bất lực.

“Mở máy chiếu phim chưa?” Hứa Vân Sơ cầm hai đĩa CD đi tới, tiếp đó cô ngẩng đầu lên, nhìn hình ảnh giống máy giám sát

trên màn chiếu to lớn trước mặt cô, còn có thiếu niên co ro ngồi trong góc thang máy, cô khó hiểu, “Đây là gì? Hình như trước đó tôi đã thấy trong máy tính này, người kia là ai... Không giống Lương Tư Triết nhỉ?”

“Người này...” Tào Diệp lên tiếng, giọng nói bỗng trở nên hơi khàn, sâu trong họng như có thứ gì chặn lại, cậu hắng giọng một cái mới có thể nói tiếp, “Là em.”

Video đang chiếu tiếp, cửa thang máy mở ra, thiếu niên dựa vào tường thang máy đứng lên, ra khỏi vùng không gian chật chội kia.

Sau đó là hình ảnh sảnh khách sạn, cậu nhìn thấy mình chợt tăng tốc bước chân, càng đi càng nhanh, cho đến khi chạy, sau đó nhanh chân xuyên qua đám người như trốn chạy, chạy ra khỏi khách sạn kia.

Thanh tiến độ đến cuối, video tự động chiếu lặp lại, cậu và Lương Tư Triết đứng bên ngoài thang máy, cảm xúc của cậu kích động, lùi lại từng bước một, Lương Tư Triết đứng tại chỗ nhìn cậu, hình như muốn giữ cậu lại.

Nhưng Tào Diệp đã lùi đến giữa trong thang máy, cửa thang máy đóng lại, Lương Tư Triết đứng trước cánh cửa đóng chặt kia, hình ảnh giống như dừng lại, sau đó có người tới nói chuyện với anh nhưng anh không nghe, bấm mở cửa thang máy rồi bước nhanh vào.

Tào Diệp cúi đầu nhìn hình ảnh trên màn hình máy vi tính.

Hứa Vân Sơ ngẩng đầu nhìn hình ảnh trên màn chiếu.

Video chiếu đến hình ảnh đầu tiên, cánh cửa thang máy đóng chặt, hình ảnh màu xám trắng, góc quay hướng xuống, chất lượng ảnh mờ.

“Hóa ra là vậy,” Hứa Vân Sơ chợt mở miệng, lẩm bẩm nói, “Cho nên cậu ấy đánh phóng viên, quay Lương sinh Chúc mộng, nhận quay thể Lựa chọn tuyệt vọng...”

“Chị nói gì?” Tào Diệp hoàn hồn lại như vừa tỉnh giấc chiêm bao, ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Vân Sơ, “Đánh phóng viên gì cơ?”

“Hèn chi...” Hứa Vân Sơ không nhìn cậu mà vẫn nhìn thiếu niên

nhỏ núp trong góc trên màn chiếu cực lớn kia, “Thì ra cậu ấy nuốt dao cùn nhiều năm như vậy, không phải vì cái gọi là báo ơn... Mà vì cậu.”

## Chương 89: Quá Khứ 1

### DTV-EBOOK

Ngày “Hong nam hong nữ” đóng máy, lúc thư ký trường quay kết thúc công việc thì nhìn thấy kịch bản của Lương Tư Triết trên ghế, hắn cầm lên kinh ngạc than: “Tư Triết kịch bản bị cậu lật nát rồi!”

Một bên gáy quyển kịch bản đã rời ra, Lương Tư Triết dùng thanh kẹp tài liệu cố định lại, nhưng hầu như tất cả các trang bên trong đã bị động tác đọc đi đọc lại ma sát mềm và rách rồi, thư ký trường quay đang cẩn thận từng li từng tí mở kịch bản không chịu nổi một tác động ra, bên trên viết đầy chữ nhỏ lít nha lít nhít, hắn thở dài lần nữa: “Cộng lại những nội dung cậu tự viết, trông còn nhiều hơn chữ trong kịch bản...”

Thấy Trịnh Dân đi tới, thư ký trường quay lật kịch bản cho anh ta xem: “Anh Dân anh xem, chụp cái này gửi cho truyền thông, phim của chúng ta lại thêm một điểm tuyên truyền...”

Trịnh Dân cười nói: “Vậy cậu chụp đi, lần sau gặp phóng viên thì cho họ xem.”

Thư ký trường quay tưởng thật, đặt kịch bản lên ghế rồi lấy điện thoại ra mở chức năng chụp ảnh, giơ điện thoại lên định chụp kịch bản thì lúc này Lương Tư Triết mặc áo khoác đi tới hơi cúi người, duỗi tay rút kịch bản đi, bỏ lại một câu: “Chụp lên à?”

“Ờ,” Trên ống kính chỉ còn lại dư ảnh mờ ảo, thư ký trường quay đứng thẳng người muốn đuổi theo, “Tư Triết cậu cho tôi chụp một cái!”

“Không cho.” Lương Tư Triết đi về phía trước, quay lưng lại vẫy kịch bản với hắn.

“Thôi bỏ đi,” Trịnh Dân cười ngăn hắn, “Cậu ta chí khí cao, khinh thường kiểu lăng xê này.”

“Sao gọi là lăng xê...” Thư ký trường quay tiếc nuối nói, “Điểm



tuyên truyền tốt thế kia.”

“Nếu bộ phim này diễn như thế cũng không thiếu một điểm tuyên truyền này.” Trịnh Dân còn có chuyện phải làm, vừa đi vừa quay đầu cười, “Diễn viên phải giữ gìn cảm giác bí ẩn, đạo diễn Tào nói.”

Sau khi “Hong nam hong nữ” đóng máy, toàn bộ đoàn phim đều rơi vào không khí vui vẻ bùng nổ sau sự đè nén cực độ, mọi người đều cảm thấy ngày sau phim này nhất định sẽ trở thành kinh điển, bởi vì mỗi một cảnh quay đều có thể nói là hoàn hảo, diễn xuất đỉnh cao của Lương Tư Triết càng khiến người ta kinh ngạc vì vẻ đẹp suốt quá trình.

Tiệc đóng máy đêm đó, ngay trước mặt tất cả phóng viên truyền thông có mặt, Tào Tu Viễn uống say có phần ngạo mạn nói vào micro, Lương Tư Triết là món quà mà chúa sáng chế tặng cho màn ảnh, sau bộ phim này, anh sẽ trở thành mộng tưởng của tất cả đạo diễn.

Y lớn tiếng nói lần này “Hong nam hong nữ” chỉ đăng ký giải Kim Tượng, nói rằng nếu sau “Mười ba ngày” có người nói Lương Tư Triết là ảnh đế tệ nhất vì sóng gió thể thân, vậy lần này y muốn cho họ nhìn xem, như thế là nào có tài ắt có danh. Ngày hôm sau đã có truyền thông trích lời nói hôm đó ra giật tít trang đầu của tin tức, ảnh đi kèm là ảnh Lương Tư Triết ngửa đầu uống rượu, yết hầu của thiếu niên hai mươi một tuổi trượt lên xuống, vẻ ngây ngô trên người dần rút đi, lộ ra hormone khiến người ta mê muội.

Ba tháng sau, chế tác hậu kỳ của “Hong nam hong nữ” hoàn thành, không giống với chiến lược lấy giải trước rồi mới công chiếu của “Mười ba ngày”, Tào Tu Viễn giải quyết dứt khoát, nói rằng lần này “Hong nam hong nữ” phải chiếu tại các rạp chiếu trên cả nước trước, tạo nên đề tài tranh luận, sau đó được đa toàn dân để ý tới, sẽ khiến Lương Tư Triết nổi bật nhất mang về giải ảnh đế thứ hai.

Thế là Trịnh Dân bắt đầu ngựa không ngừng vó chuẩn bị công việc công chiếu, vừa qua thẩm định lấy dấu đầu rồng(1), vừa mời truyền thông tiến hành hội xem phim nội bộ quy mô nhỏ.

(1) dấu đầu rồng: “chứng nhận khai sinh” của phim, giấy phép

chiếu phim công cộng

Hội xem phim của truyền thông kết thúc, như Tào Tu Viễn dự đoán, danh tiếng của phim này tạo nên tình trạng khen ngợi nổ tung, rất nhiều truyền thông từng chỉ trích Lương Tư Triết dùng thay thế tay chơi violin, lần này cũng phải thừa nhận rằng Lương Tư Triết diễn Lý Nhập sinh động hơn, khắc sâu hơn Tiểu Mẫn, vả lại chẳng hề nhận ra cái bóng của bản thân anh, nhà phê bình điện ảnh không tiếc lời khen ngợi:

— “Mới đi ra từ hội xem phim nội bộ của Hồng nam hồng nữ, chỉ có thể dùng ba từ để khái quát cảm xúc vào lúc này: kinh ngạc, ngạc nhiên, tuyệt vời.

Tài năng và chạm kỹ thuật, Lương Tư Triết một lần nữa cống hiến diễn xuất cấp ảnh đế!”

— “Không thể tin được đây là Tiểu Mẫn trên màn ảnh hơn một năm trước, cảnh diễn Lý Nhập mặc trang phục nữ tham gia tang lễ của mẹ, là một cảnh khiến người ta rung động nhất trong điện ảnh Hoa ngữ mười năm qua.”

— “Kỹ năng diễn xuất giống như thay da đổi thịt, rất khó nói Lương Tư Triết và nhân vật Lý Nhập rốt cuộc là ai hoàn thành ai, tóm lại nhân vật này rất sống động.”

— “Lương Tư Triết quá đẹp, nhất là đoạn tẩy trang, mọi người nín thở tập trung, độ phối hợp của ánh đèn, ống kính và diễn viên đã đạt đến giới hạn, Tào Tu Viễn thiên tài, Lương Tư Triết thiên tài.”

...

Mùa hè năm đó Tào Diệp về nước, tất cả mọi người xung quanh đều đang thảo luận “Hồng nam hồng nữ”, Lâm Ngạn cho Tào Diệp xem poster lưu trong điện thoại, Tào Diệp không cầm lấy điện thoại mà chỉ nhìn lướt qua.

Lương Tư Triết trên poster nghiêng người dựa vào khung cửa, các loại ánh sáng trong cửa hòa vào nhau và chiếu lên mặt anh, trên người Lương Tư Triết khoác một chiếc âu phục nam rất rộng, dưới âu phục lộ ra mép váy lụa màu đỏ rủ xuống, nhìn

xuống nữa là đôi cẳng chân trần truồng và đôi giày cao gót nhỏ mà nhọn.

Lâm Ngạn uống rượu bên cạnh, nói đùa với người trên bàn: “Bé người đẹp trưởng thành người đẹp lớn rồi, vẫn là Diệp Tử của chúng ta có mắt nhìn, nghe nói phim này là mày dẫn mối, đúng không Diệp Tử?”

Tào Diệp không lên tiếng, mặc dù chỉ nhìn lướt qua không nhìn kỹ, nhưng tấm poster kia vẫn khiến trong lòng cậu sinh ra cảm giác không nói rõ được.

Phải thừa nhận rằng Lương Tư Triết trên tấm poster kia có một vẻ đẹp hơi kỳ lạ không liên quan đến giới tính, khiến người ta chần động tâm can.

“Lúc nào ra rạp?” Trên bàn có người hỏi.

“Nghe nói không được chiếu.” Lâm Ngạn nói, “Tiếc quá.”

“Sao không được chiếu?”

“Vấn đề đề tài, không qua được thẩm định, không lấy được dấu đầu rồng, nên không thể công chiếu trong nước chứ sao.” Anh trai của Lâm Ngạn là sếp tổng của một công ty phim ảnh, hẳn luôn tinh thông các tin tức trong giới.

“Không qua thẩm định, vậy dự thi rồi lấy ảnh để như nào?” Có người trên bàn nói, “Diệp Tử, bố cậu sắp bị vả mặt rồi đúng không? Máy tháng trước còn buông lời bảo Lương Tư Triết lấy thêm một giải Kim Tượng nữa đấy.”

“Sao tôi biết được.” Tào Diệp đáp qua loa.

Đề tài phim này khiến cậu không thoải mái, hóa trang nhân vật của Lương Tư Triết cũng làm cậu cảm thấy khó chịu, nghe nói trong phim còn có một số tình tiết đồng tính mập mờ, chẳng lẽ Tào Tu Viễn muốn cho tất cả mọi người biết y là đồng tính, cuộc hôn nhân của y và Lê Du là một lời nói dối và trò đùa sao? Có lẽ không được công chiếu cũng là chuyện tốt, cậu không thể kiểm chế mình suy nghĩ như vậy.

Dù sao Lương Tư Triết đã nhận được sự khen ngợi của truyền thông nhờ chiếu thử trước đó, bây giờ cũng không lo không có

phim để đóng.

Nhưng tiếp theo cậu lại nghĩ, Lương Tư Triết quay phim này một năm, vừa không thể công chiếu cũng không thể dự thi lấy giải ảnh đế, lẽ nào phim này cứ quay uống công như thế? Cậu không nhịn được lại ném lửa giận trong lòng lên người Tào Tu Viễn — cho nên tại sao ông ấy phải chọn một đề tài không hợp thời như vậy để quay?

Mùa hè năm nay đã tròn một năm kể từ khi “Hong nam hong nữ” đóng máy, bộ phim vẫn chậm chạp không thể công chiếu, trong thời gian này Tào Tu Viễn khởi động phim mới, Lương Tư Triết cũng quay liên tục hai bộ phim nhựa của đạo diễn lớn là “Hoang đại” và “Nổi gió”.

Phim trước là bộ phim thám hiểm một mình anh đảm nhận vai chính, phim sau là một bộ phim tình cảm hài hước nhẹ nhàng anh đóng cặp cùng Lâm Huyền.

Lúc này Lương Tư Triết đã không phải diễn viên mới đắm chìm trong phim không thể thoát ra của hai năm trước, ngày “Hong nam hong nữ” bấm máy, Tào Tu Viễn nói với anh, cậu phải học được cách tỉnh táo đóng phim, nhanh chóng thoát khỏi vai diễn, sau đó đánh giá diễn xuất của bản thân bên ngoài vai diễn, chỉ có vậy mới có thể đi xa trên con đường diễn viên này.

“Đồng cảm thì khó có được, nhưng đắm chìm trong nhân vật thời gian dài không thể thoát ra là trạng thái mà một diễn viên thành thạo không nên có.”

Nhờ sự hướng dẫn kiên nhẫn của Tào Tu Viễn, cả quá trình diễn “Hong nam hong nữ” Lương Tư Triết đều rất tỉnh táo, nhập vai sau đó thoát vai, tỉnh táo đánh giá diễn xuất vừa rồi của mình. Trong lòng anh cảm kích và kính nể Tào Tu Viễn, “Mười ba ngày” Tào Tu Viễn dạy anh cách đóng phim, “Hong nam hong nữ” Tào Tu Viễn dạy anh cách thoát vai, không có Tào Tu Viễn, anh chỉ có thể không ngừng tiêu hao tài năng của mình, trở thành một sự tình cờ sớm nở tối tàn mà thôi.

Một tháng trước khi công chiếu “Nổi gió”, bộ phim tiến vào giai đoạn tuyên truyền dày đặc, đạo diễn Hứa Minh Lượng dẫn theo

nam nữ chính là Lương Tư Triết và Lâm Huyền tham gia vào các chương trình phỏng vấn lớn.

Sự kết hợp của trai xinh gái đẹp rất thu hút ánh nhìn, cho dù xuất hiện ở trường hợp nào, chỉ cần hai người chung khung hình nhất định sẽ gây nên tiếng thét chói tai âm lượng cao. Ngày đó Lương Tư Triết đến chương trình để ghi hình một cuộc phỏng vấn, vừa bước xuống xe bảo mẫu định bước đến phòng trang điểm thì trợ lý đi theo bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở một câu: “Lâm Huyền cũng đến, có cần chờ cô ấy không?” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn thoáng qua.

Lâm Huyền không ngồi xe bảo mẫu ngày thường tới đây, mà một chiếc xe thể thao màu đỏ huỳnh hoang đưa cô tới. Lâm Huyền dừng trước xe, hình như đang tạm biệt với người ở ghế lái.

Cửa kính xe hạ xuống, người ở ghế lái bị cơ thể của Lâm Huyền che hơn phân nửa, chỉ lộ ra gần nửa bên mặt, nhưng Lương Tư Triết liếc mắt đã nhận ra thiếu niên lái xe kia là Tào Diệp.

Bước chân Lương Tư Triết dừng lại, đứng ở cửa nhìn họ. “Đó là con trai của đạo diễn Tào?” Trợ lý ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

Lương Tư Triết “Ừ?” một tiếng, nghe ra hàm ý trong lời nói của cậu ta, lại hỏi: “Làm sao?”

“Nghe nói gần đây con trai của đạo diễn Tào đang theo đuổi Lâm Huyền dữ dội, hóa ra là thật.”

Lương Tư Triết nhìn cậu ta một cái, xoay người tiếp tục đi đến tòa nhà của tổ chương trình: “Theo đuổi dữ dội là thế nào?”

Trợ lý thấy anh có hứng thú với đề tài này, bèn nói hết những tin tức nghe được ra: “Gần đây Lâm Huyền đang quay phim ở đoàn phim mà? Nghe nói mỗi ngày cậu ta ở trong đoàn phim với cô ấy, chẳng những xe đón xe đưa mỗi ngày, mà còn thường xuyên đưa đồ ăn cho đoàn phim, ra tay rất hào phóng.”

“Ở bên nhau rồi?”

“Em cũng không rõ, nhưng... tám chín phần mười, con trai của đạo diễn Tào, bên ngoài cũng nổi bật, mặc dù hơi chơi bời lêu lổng nhưng yêu đương cũng không phải kết hôn, ai quan tâm chuyện này chứ?”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng, không nói gì thêm nữa.

Thang máy ở tòa nhà ghi hình là loại trong suốt toàn bộ, trong quá trình thang máy đi lên, Lương Tư Triết đưa mắt nhìn xuống là có thể nhìn thấy Tào Diệp đã nâng cửa kính xe lên, sau khi lùi xe trượt bánh một cách trôi chảy, chiếc xe thể thao màu đỏ nhanh chóng lái ra khỏi tầm nhìn.

Hai ngày sau, Lương Tư Triết và Lâm Huyền lại đi ghi hình một chương trình phỏng vấn nổi tiếng trong nước, con gái trang điểm tóc tai phức tạp, theo thời gian quy định Lâm Huyền phải có mặt sớm hơn một tiếng.

Tổ chương trình sắp xếp cho hai người trong cùng một phòng trang điểm lớn, Lương Tư Triết vừa bước vào đã nhìn thấy Lâm Huyền ngồi trước gương, thợ trang điểm đang cầm cọ trang điểm đánh phấn mắt cho cô, bên cạnh còn có một người — Tào Diệp, quay lưng lại dựa vào bàn trang điểm, đang vừa nói vừa tán gẫu với Lâm Huyền.

Bước chân Lương Tư Triết khựng lại rồi đi vào, Tào Diệp nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu nhìn sang, sau khi nhìn thấy Lương Tư Triết, cậu sững sờ một lát, nhưng ngay sau đó phản ứng lại, lên tiếng chào Lương Tư Triết: “Hi.” Lại nói, “Hai người cùng một phòng trang điểm à?”

“Phòng trang điểm to thế này, một mình tôi dùng lãng phí quá,” Lâm Huyền nhắm mắt cười nói, “Tư Triết đến rồi?”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng, duỗi tay nắm lấy thành ghế xoay một cái, sau đó ngồi xuống, tỉnh bơ nhìn Tào Diệp hỏi: “Về nước khi nào?”

“Khoảng nửa tháng rồi.”

“À đúng, kể ra quan hệ của hai người có ngọn nguồn đấy,” Lâm Huyền ở bên cạnh cười nói, “Một người là học trò của đạo diễn Tào, một người là con trai của đạo diễn Tào, vai vế này của hai người xếp thế nào?”

“Này thì có vai vế gì,” Lương Tư Triết nhận kịch bản trợ lý đưa

tới, cúi đầu lật xem, “Ngang hàng thôi.”

“Cũng đúng.” Lâm Huyền mở mắt ra, soi gương quan sát phần mắt vừa vẽ lên của mình.

“Màu tím có già quá không? Có hơi trưởng thành quá không?” Cô xích lại gần nhìn mình trong gương, lại ngẩng đầu hỏi Tào Diệp, “Cậu cảm thấy sao?”

“Sẽ không,” Tào Diệp nhìn cô nói, “Xinh lắm.”

“Tôi có thể tin ánh mắt của cậu không?” Lâm Huyền cười nói, lại cầm lấy hộp son, mở hai thỏi son ra, tô lên mu bàn tay, “Vậy cậu nói xem hai màu này màu nào đẹp?”

“Cái này đi,” Tào Diệp chỉ một màu trong đó.

“Tư Triết cậu cảm thấy sao?” Lâm Huyền lại đưa mu bàn tay về phía Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết không trả lời ngay, ánh mắt rời khỏi kịch bản, trước tiên nhìn lướt qua mu bàn tay của Lâm Huyền, lại nhìn về phía Tào Diệp: “Vừa rồi cậu chọn màu nào?”

“Cậu ấy chọn màu bên dưới,” Lâm Huyền trả lời thay cậu.

Lương Tư Triết duỗi tay, cong ngón tay nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của Lâm Huyền, khẽ kéo đến trước mắt mình, cụp mắt nhìn một lát rồi chạm ngón tay lên màu bên trên, gõ hai cái trên mu bàn tay cô: “Màu bên dưới không thích hợp với cậu, cái bên trên nhìn đẹp hơn.” Anh nói xong, ngược mắt nhìn Lâm Huyền: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Nhìn ánh mắt của anh, Lâm Huyền ngẩn người một chớp mắt, ngay sau đó hoàn hồn cười nói: “Nghe cậu.”

Lúc này Lương Tư Triết mới thả cổ tay cô ra, như thể chưa xảy ra chuyện gì, tiếp tục cúi đầu lật xem kịch bản.

Cảnh xảy ra trước mắt khiến Tào Diệp cảm thấy hơi khó chịu.

Cậu có thể cảm nhận được bầu không khí mập mờ vừa rồi giữa Lương Tư Triết và Lâm Huyền, cậu chưa bao giờ thấy ánh mắt đó của Lương Tư Triết, hơi ngả ngón lại hơi nghiêng ngả, nhìn thẳng vào Lâm Huyền, chờ cô nói đáp án.

Hình như cố tình muốn Lâm Huyền đưa ra lựa chọn giữa hai người họ.

Điều khiến cậu khó chịu hơn đó là Lâm Huyền rõ ràng lựa chọn Lương Tư Triết, cô nhanh chóng thoa màu Lương Tư Triết chọn, nghiêng mặt sang hỏi anh: “Thế nào?”

Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn cô một cái: “Xinh.”

Lúc này Tào Diệp đứng dậy khỏi bàn trang điểm, nhần nhịn khó chịu trong lòng: “Hai người nói chuyện đi, tôi đi trước.” Trơ mắt nhìn cô gái mình theo đuổi nửa tháng tán tỉnh với bạn thân của mình, cậu cũng cáu kỉnh, mặc dù bản thân cậu không nói rõ được cáu kỉnh này hướng về phía ai.

“Cậu không ở lại xem ghi hình à?” Lâm Huyền quay đầu nhìn cậu, lại giục trợ lý của mình, “Tiểu Miên em mau đi tiễn cậu ấy.”

“Không cần.” Tào Diệp bỏ lại một câu rồi bước dài ra khỏi phòng trang điểm.

Cậu vừa đi thì Lâm Huyền nhìn gương quan sát lớp trang điểm trên mặt mình, giọng điệu hơi hờn dỗi: “Tư Triết cậu có ý gì hả, cứ phải bắt tôi chọn giữa hai người đúng không?”

“Còn nhiều màu thế kia,” Lương Tư Triết nhìn kịch bản cười nói, “Cậu có thể không chọn cả hai.”

“Lời nói này của cậu,” Lâm Huyền quay đầu nhìn anh, nói một cách hơi thẳng thắn, “Nếu cậu đã cho lựa chọn, ai có thể không chọn cậu?”



## Chương 90: Quá Khứ 2

### DTV-EBOOK

Hai ngày liên tục, Tào Diệp không đi tìm Lâm Huyền.

Cậu thật sự hơi tức giận.

Hai năm này cậu cũng yêu đương vài lần, nhưng hơn phân nửa đều là vì theo phong trào và nhàm chán, bạn bè xung quanh đều yêu đương, cậu không yêu đương thì có vẻ lạc hậu.

Cậu chưa bao giờ nghiêm túc theo đuổi cô gái nào, đều là mấy cô gái có ý trước với cậu, cậu nhìn thuận mắt, hai người nhanh chóng thích nhau, lại vì cậu thường không hay để tâm, thành ra bình thường yêu chưa bao lâu đã chia tay.

Lâm Huyền là cô gái đầu tiên cậu để ý theo đuổi, cậu thật sự thích Lâm Huyền, lần đầu tiên nhìn thấy cô ở phim trường đã có cảm giác mới gặp đã thân.

Lúc ấy cậu nhìn chằm chằm Lâm Huyền rất lâu, cho đến khi Lâm Ngạn tới gần, nhìn sang theo ánh mắt cậu, trêu ghẹo một câu: “Mày dán mắt vào con gái người ta nhìn gì đấy Diệp Tử? Vừa thấy đã yêu à?” Lúc này Tào Diệp mới hoàn hồn.

“Thích thì theo đuổi,” Lâm Ngạn ở bên cạnh xúi giục cậu, “Lưỡng lự thêm lát nữa người ta đã chạy theo người khác rồi.” Thế là đợi Lâm Huyền quay xong cảnh kia, Tào Diệp đi tới bắt chuyện với cô, nói câu đầu tiên là “Tôi cảm thấy hình như đã gặp cô ở đâu rồi”.

Lâm Huyền cười khanh khách: “Anh chàng đẹp trai cậu ở đoàn phim nào, diễn Hồng lâu mộng à?”

Tào Diệp cũng cười theo, không dây dưa thêm về vấn đề này nữa, nhưng cậu thật sự cảm thấy mặt nghiêng nào đó của Lâm Huyền khá quen, góc nghiêng kia rất đẹp, khiến cậu cảm thấy

hơi rung động.

Nửa tháng sau đó mỗi ngày cậu đều đến tìm Lâm Huyền.

Lâm Huyền lớn hơn cậu hai tuổi, cách nói chuyện và xử sự đều rất trưởng thành, thỉnh thoảng còn thích trêu cậu, Tào Diệp cảm thấy ở chung với cô rất vui, mãi đến chiều ngày đó gặp được Lương Tư Triết.

Lái xe về từ hiện trường ghi hình, trên đường đi tâm trạng Tào Diệp rất tệ.

Cậu biết Lương Tư Triết và Lâm Huyền hợp tác một bộ phim tình cảm, làm người yêu màn ảnh được mấy tháng, nhưng nếu mấy tháng này sớm chiều ở chung cũng không thích nhau, tại sao lúc này bỗng mập mờ bắt đầu tán tỉnh?

Còn ở ngay trước mắt cậu, giống như cố tình làm cho cậu xem ấy.

Thật là uất nghẹn.

Xe dừng ở ngã tư đèn giao thông, Tào Diệp đập mạnh lên vô lăng, đời này cậu chưa bao giờ trải qua cảm giác uất nghẹn như thế.

Không đến đoàn phim tìm Lâm Huyền, Tào Diệp lại rảnh rỗi, Lâm Ngạn gào to trong nhóm nói là buổi tối tổ chức uống rượu, ban đầu Tào Diệp chưa nói sẽ đi, nhưng buổi tối rảnh quá cuối cùng vẫn lái xe đi.

Vào quán bar, trong bầu không khí xa hoa trụy lạc, Lâm Ngạn đẩy cho cậu một chén rượu: “Ồ, mày đi theo đuổi Lâm Huyền kia mà? Sao lại có thời gian tìm bọn anh?”

Vừa nghe Lâm Ngạn nhắc đến chuyện này, Tào Diệp lập tức trở nên không vui: “Không theo đuổi nữa.”

Bên cạnh có người xem náo nhiệt không chê chuyện lớn: “Sao đây? Không lẽ Lương Tư Triết theo đuổi được Lâm Huyền rồi?” Hắn ta đang nói danh hiệu “Kim đồng ngọc nữ” được truyền thông thường xuyên nhắc đến mấy ngày gần đây, vốn chỉ muốn nói đùa một câu, nhưng không ngờ Tào Diệp luôn là người nói

đùa được, sau khi nghe nói như thế thì lập tức xì mặt.

Tào Diệp không phải người giỏi giấu cảm xúc, vui giận viết hết lên mặt, lại vì bình thường trên mặt luôn mỉm cười nên sự không vui lúc này mới khiến người ta nhìn rõ.

“Không phải chứ?” Lâm Ngạn ngạc nhiên, “Hai người họ thật sự có gian tình?”

“Sao em biết.” Tào Diệp nói.

“Chắc chắn mày biết,” Lâm Ngạn nói, “Nếu không thì tại sao mày không vui? Anh nói này, Lương Tư Triết cũng thật là không có lương tâm, nếu lúc ấy không nhờ mày ra tay giúp hắn, bây giờ vẫn chưa biết hắn ngủ trên giường nhà đầu tư nào đâu, thế mà giành Lâm Huyền với mày?”

“Tùy việc mà xét, đừng nói cái khác.”

“Được...” Lâm Ngạn kéo dài giọng, “Nếu tùy việc mà xét, đẳng cấp của Lương Tư Triết chắc cao hơn mày nhiều đúng không, giành người với hắn không có phần thắng, nghỉ chơi đi em.”

Tào Diệp hơi không phục: “Dựa vào đâu em không có phần thắng?”

“Mày quá non, nhìn cái là biết chơi không lại hắn.” Lâm Ngạn quay đầu hỏi những người khác, “Đúng không? Chúng mày cảm thấy sao? Nếu không cá cược đi, tao đặt Lương Tư Triết thắng, nào nào nào, mỗi người đặt một bữa cơm, thua nhớ mời cơm nhà.”

“Tôi cũng đặt Lương Tư Triết.”

“Cùng đặt Lương Tư Triết.”

“Chắc chắn là Lương Tư Triết.”

...

Cả bàn người đều đặt Lương Tư Triết, đương nhiên cũng có ý trêu Tào Diệp, Tào Diệp nhỏ tuổi nhất, họ đều thích trêu cậu. Lâm Ngạn nhin cười nói: “Được, đặt Lương Tư Triết hết, Diệp Tử mày đặt ai? Nếu không mày cũng đặt Lương Tư Triết đi? Thua người không thua cơm, nếu mày đặt chính mày, vậy phải mời cơm đến sang năm đấy.”

“Em cứ đặt chính em,” Bị họ khích, Tào Diệp nóng lên, buông lời nói trước một bàn người, “Các anh chờ mời cơm đi.”

Lễ ra mắt phim tối ngày hôm sau, Tào Diệp mời mấy người bạn

cùng đến cổ vũ cho Lâm Huyền, đồng thời theo đề nghị của Lâm Ngạn đã bao hết buổi chiếu của một rạp chiếu phim gần đó trong suốt một tuần.

Lâm Ngạn nói theo đuổi gái phải phô trương, Tào Diệp cũng không nghĩ ra chiêu nào để lấy lòng cô gái người ta, nếu Lâm Ngạn từng tìm hoan mua vui đã nói như vậy, cậu sẽ làm theo. Khi trợ lý đi tới nói tin tức này cho Lâm Huyền, Lương Tư Triết cũng có mặt, họ đang chờ bộ phim kết thúc và đi lên sân khấu gặp nhóm khán giả đầu tiên.

“Thật hả?” Sau khi nghe được tin tức này, Lâm Huyền rất vẻ kinh ngạc, “Nói cách khác, một tuần tiếp theo tất cả khán giả đến rạp chiếu phim kia xem Nổi gió đều không mất tiền?” Lại quay đầu nhìn Lương Tư Triết, “Tư Triết cậu đã nghe chưa? Tào Diệp bao rạp một tuần cho phim của chúng ta.”

“Nghe thấy rồi.” Lương Tư Triết nói, trong giọng nói không nghe ra dao động cảm xúc gì, kịch bản bị anh cuốn trong tay, nhẹ nhàng gõ lên lòng bàn tay kia.

Lâm Huyền đến phòng nghỉ ngơi bên cạnh trang điểm lại, Tào Diệp và mấy người bạn của cậu đã đến sau sân khấu.

Lương Tư Triết đang đứng ở gần cửa sổ trong phòng nghỉ ngơi, dựa vào bệ cửa sổ tán gẫu với diễn viên khác của đoàn phim.

Lúc đám người đi vào sau sân khấu tiếng động không nhỏ, Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn thoáng qua, đúng lúc đối mặt với Tào Diệp, nhưng lần này Tào Diệp không chào anh mà dời tầm mắt đi rất nhanh.

Cậu ám đến rồi.

Lương Tư Triết trầm nghĩ.

Một nhóm người ngồi kín ghế sofa trong phòng nghỉ, cậu ám hình như được cưng chiều trong đám công tử bột nhà giàu này, chủ đề của mọi người đều vây quanh cậu.

Lương Tư Triết nghe được họ đang xúi giục Tào Diệp gọi điện thoại cho Lâm Huyền, hỏi bây giờ cô ở đâu, nhưng Tào Diệp từ chối.

Thế là Lâm Ngạn quay đầu hét: “Lương Tư Triết, Tào Diệp có lời muốn hỏi cậu.”

Tào Diệp cầm lấy kẹo bạc hà trên bàn ăn, vừa xé vỏ xong, nghe vậy lập tức phủ nhận nói: “Em không có.”

“Nó muốn hỏi cậu Lâm Huyền...” Lâm Ngạn nói được một nửa Tào Diệp đã quay người lại nhét kẹo bạc hà vào miệng hắn, ngăn hắn nói tiếp.

Lương Tư Triết đứng dậy từ bệ cửa sổ, nhìn về phía Tào Diệp: “Tào Diệp cậu lại đây.”

Tào Diệp ngồi trên sofa, đối mặt với anh hai giây, sau đó đứng dậy đi về phía Lương Tư Triết.

Xung quanh ồn ào: “Ồ, giằng co ngay mặt, Diệp Tử đừng sợ nhá!”

Tào Diệp đi tới, dừng trước mặt Lương Tư Triết: “Chuyện gì?”

“Đến chỗ khác nói.” Lương Tư Triết nói xin lỗi với mấy diễn viên khác, rồi quay người sang dẫn Tào Diệp ra khỏi phòng nghỉ.

Lối đi trong rạp chiếu phim không quá nhiều người, nhân viên đều đang vội vàng chuẩn bị cho lễ ra mắt đêm nay, cho dù nhìn thấy Lương Tư Triết cũng không kịp dừng chân xin anh chụp ảnh ký tên.

“Ai dạy cậu bao trước cả rạp?” Lương Tư Triết vừa đi vừa hỏi, “Lâm Ngạn?”

Cơn giận của Tào Diệp đã tiêu tan mấy ngày trước, nhưng Lương Tư Triết vừa hỏi xong cậu lại nghĩ đến cảnh tượng đêm đó cả bàn người đều đặt Lương Tư Triết sẽ thắng.

Bây giờ Lương Tư Triết hỏi như vậy, rõ ràng giống như họ nói, cảm thấy mình nắm chắc phần thắng trong tay, cũng cảm thấy cậu sẽ không nghĩ ra chiêu nào để theo đuổi gái.

“Không ai dạy tôi,” Tào Diệp nói dối, “Tôi tự nghĩ.”

“À, ra tay rất hào phóng nữa,” Lương Tư Triết cười một tiếng, nghiêng mặt sang nhìn cậu, “Nhưng cậu cảm thấy Lâm Huyền sẽ đổ?”

Giữa lông mày anh điểm xuyết ý cười, như thế rất hiểu Lâm Huyền, Tào Diệp không hiểu sao hơi bực bội: “Sao anh biết cô ấy không đổ?”

“Cậu biết cô ấy nửa tháng, tôi biết cô ấy nửa năm, tôi tự nhận hiểu cô ấy hơn.” Lương Tư Triết dừng bước chân, xoay người lại nhìn Tào Diệp, “Tào Diệp, Lâm Huyền không hợp với cậu.”

“Anh biết cô ấy không hợp với tôi? Nói không chừng cô ấy đổ tôi đấy.” Tào Diệp nhìn anh, “Cạnh tranh công bằng, dựa vào bản lĩnh, anh gọi tôi ra ngoài chẳng lẽ hy vọng tôi tặng cô ấy cho anh?”

“Cậu thật sự muốn giành gái với tôi à Tào Diệp...” Lương Tư Triết cười một tiếng, dường như cảm thấy hơi vô lý, tiếp theo khẽ lắc đầu, “Được thôi, nếu cậu đã nói dựa vào bản lĩnh, vậy tôi sẽ rèn luyện với cậu.”

Hiệu quả của buổi gặp gỡ trong lễ ra mắt hôm đó ngoài dự đoán, nguyên nhân là Lương Tư Triết hiếm khi hợp tác tất cả vấn đề. Cảnh được chú ý nhất trong “Nổi gió” là cảnh hôn của Lương Tư Triết và Lâm Huyền.

Lương Tư Triết ra mắt ba năm, quay bốn bộ phim, tuyển tình cảm trong ba bộ phim kia hoặc là mờ nhạt hoặc là gần như không có, mà Lâm Huyền ra mắt hai năm, cũng chưa bao giờ đóng cảnh hôn.

Kim đồng ngọc nữ hai mươi một tuổi, vừa bước vào thế giới của người trưởng thành không lâu, cũng đều là nụ hôn đầu trên màn ảnh, phát hiện này khiến khán giả phấn khích không thôi.

“Theo như tôi biết, lần này hai người đều trải qua nụ hôn đầu trên màn ảnh, vậy mỗi người có cảm nhận như thế nào?” Dẫn chương trình vừa đặt câu hỏi, khán giả bên dưới đã thét lên.

“Con gái có thể sẽ hơi thẹn, Tư Triết nói trước đi, được không?”

Dẫn chương trình cười nhìn Lương Tư Triết.

Mỗi lần phỏng vấn trước đó hai người đều đã được hỏi vấn đề này, nhưng Lương Tư Triết chưa bao giờ trả lời ngay mặt.

Nhưng lần này anh không dùng chiêu “Bạn đoán xem” thường dùng kia.

Anh ngồi trên ghế chân cao, giống như suy tư hai giây, sau đó quay đầu nhìn về phía Lâm Huyền, hình ảnh buổi phỏng vấn được phát trực tiếp trên màn hình lớn sau lưng, đạo diễn kéo cận cảnh ống kính, khán giả bên dưới có thể thấy rõ ánh mắt

của Lương Tư Triết rơi trên đôi môi đỏ thắm của Lâm Huyền, dài mấy giây đồng hồ.

“Cảm giác...” Anh cup mắt nhìn môi Lâm Huyền, thấp giọng nói: “Hơi mềm.”

Giọng nói hơi trầm trải qua micro khuếch tán ra trong phòng ghi hình, khán giả đều sôi trào lên bởi lời nói này của anh, tiếng thét chói tai giống như muốn phá vỡ đỉnh trường quay.

Một hồi lâu, đợt tiếng ồn ào lắng xuống, dẫn chương trình hỏi tiếp: “VẬY CÒN LÂM HUYỄN?”

Lâm Huyền cũng quay đầu nhìn Lương Tư Triết, hai người đối mặt trong tiếng thét chói tai ở hiện trường, Lâm Huyền nói vào micro: “Trước đó truyền thông nói rằng Lương Tư Triết có một đôi mắt khiến người ta sa vào, lúc ấy tôi nghĩ, lời nói này hóa ra là thật.”

“VẬY BẠN SA VÀO CHƯA?” Dẫn chương trình hỏi.

Lâm Huyền dừng một lát mới đáp: “Tôi đã sẵn sàng sa vào bất cứ lúc nào.”

Trong tiếng reo hò ở hiện trường, đám người ồn ào bên tai Tào Diệp: “Này, thua rồi thua rồi, nhớ mời cơm đấy!”

Tào Diệp đứng lên, nghiêng người đi qua khe hở giữa hàng ghế, hơi cảm tức rời đi.

Không theo đuổi được Lâm Huyền cũng không sao, cậu cũng không nhất định phải là Lâm Huyền, nhưng mất mặt trước mặt nhiều người như thế, cậu cảm thấy thực sự không ở tiếp được nữa.

“VẬY TƯ TRIẾT CÓ MUỐN NÓI GÌ VỚI LỜI NÀY KHÔNG?” Dẫn chương trình hỏi xong, một lúc lâu không nhận được câu trả lời của Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết đang ngăn người nhìn chăm chăm chỗ ngồi trống không dưới sân khấu.

“Tư Triết?” Dẫn chương trình nhìn theo tầm mắt anh, “Nhìn gì bên dưới sân khấu vậy? Chẳng lẽ dưới đó có cô gái xinh hơn Lâm Huyền?”

Lúc này Lương Tư Triết mới hoàn hồn, cố gắng bình tĩnh nở nụ cười: “Không có.”

Sau đó Lương Tư Triết cũng hơi hối hận, cảm thấy đêm đó mình làm thực sự có phần quá đáng.

Trêu Tào Diệp lúc riêng tư thì thôi, trước công chúng, ngay trước mắt những người bạn xấu kia, làm vậy hình như đã khiến cậu mất mặt.

Thiếu niên cái tuổi này đều sĩ diện, không biết sau đêm đó, những người bạn đi cùng Tào Diệp sẽ trêu ghẹo cậu như thế nào. Thôi bỏ đi, Lương Tư Triết nghĩ, nếu Tào Diệp thích thật, vậy để hai người họ ở bên nhau đi.

Dù sao bây giờ anh và Lâm Huyền cũng không cùng một đoàn phim, nhắm mắt làm ngơ vậy.

Vả lại, thích thì thích, anh cũng chưa từng nghĩ rằng mình có thể ở bên Tào Diệp.

Anh chắc chắn là người chủ nghĩa bi quan về mặt tình cảm, mà Tào Diệp là một người ăn chơi gặp ai yêu người đó, thật sự ở bên nhau hai người họ không biết sẽ giằng vò ra nông nổi nào, có lẽ còn không bằng làm bạn bè lâu dài và yên ổn hơn.

Ngày hôm sau Lương Tư Triết và Lâm Huyền được mời chụp trang bìa tạp chí, cảnh đường phố, trong lúc nghỉ ngơi Lâm Huyền đến tìm anh tán gẫu.

Lương Tư Triết ngửa đầu uống mấy ngụm nước, cầm chai nước khoáng, thờ ơ hỏi: “Hôm nay Tào Diệp không tới đưa cậu đi?”

“Không, tối qua chẳng nói tiếng nào đã đi rồi, đâu dễ nguôi giận thế được...” Lâm Huyền cười nói.

“Thật không,” Chai nước khoáng bị Lương Tư Triết bóp ra tiếng vang, anh lại nói, “Cậu cảm thấy Tào Diệp thế nào?”

“Cậu ấy chỉ là một đứa trẻ,” Lâm Huyền nói không hề kiêng kỵ, “Không ngờ con trai của đạo diễn Tào Tu Viễn lại có tính cách này.

Cậu biết lần trước cậu ấy hẹn tôi ra ngoài làm gì không?” Lâm Huyền tỏ vẻ khó mà tin nổi, “Cậu ấy lại hẹn tôi ra ngoài đánh CS



người thật!”

Lương Tư Triết nhìn phía xa, không nhìn được cười một tiếng:

“Không đáng yêu à?”

“Đáng yêu thật, nhưng tôi không thích kiểu này nhất...”

Lương Tư Triết cúi đầu nhìn Lâm Huyền, anh cao hơn Lâm

Huyền nửa cái đầu: “Nếu không thích còn ỡm ờ với cậu ấy?”

“Cậu cũng thế mà?” Lâm Huyền hỏi lại anh, “Không thích tôi còn ỡm ờ với tôi?”

Lương Tư Triết cười: “Ừ.”

“Tôi ỡm ờ với cậu ấy vì cậu ấy là con trai của Tào Tu Viễn,” Lâm Huyền nhìn anh, nói thẳng, “Trước đó cậu không có hứng thú với tôi, tại sao đột nhiên ỡm ờ với tôi?” Cô nghiêng đầu, như là đang suy nghĩ gì đó, “Chẳng lẽ vì Tào Diệp?”

Nghe vậy, Lương Tư Triết cặp mắt nhìn cô.

“Yên tâm đi, tôi giữ bí mật thay cậu, nhưng dù sao cậu cũng phải cho tôi chút lợi ích.” Lâm Huyền cười nhìn anh, sau đó giơ tay ôm cổ Lương Tư Triết, nhón chân lên xích lại gần anh.

Lương Tư Triết không tránh, mặc cho Lâm Huyền hôn lên.

Xung quanh đều là truyền thông và fan đến xem quay phim, âm thanh màn trập bị chìm dưới tiếng thét chói tai.

Mối quan hệ được truyền thông suy đoán và quan tâm thật lâu này cuối cùng đã ăn chắc vì một cảnh ôm hôn đầu đường, đồng thời mấy phút sau đã nhanh chóng leo lên tiêu đề của các trang web lớn.

## Chương 91: Quá Khứ 3

### DTV-EBOOK

“Lương Tư Triết Lâm Huyền ôm hôn đầu đường, kim đồng ngọc nữ vì phim sinh tình!”

Tào Diệp ngồi trong phòng chờ máy bay ở sân bay, nhìn chăm chăm tiêu đề to đùng trên tờ báo.

Mục giải trí của “Tin tức buổi sáng Bắc Kinh” dùng cả một trang bìa để đưa tin Lương Tư Triết và Lâm Huyền yêu nhau.

Từ việc tuyển diễn viên cho phim đến công chiếu ở chuỗi rạp chiếu phim, thông qua các dấu vết để lại phân tích tiến triển tình cảm gần nửa năm qua của họ.

Ảnh và chữ tỉ mỉ xác thực, những bức ảnh mỗi một lần nắm tay, đối mặt, đối thoại đều là ảnh đính kèm xuất hiện trên báo, bức ảnh chính giữa là ảnh ôm hôn ở đầu đường, trai xinh gái đẹp, bên cạnh như không người, lại khiến người khác phải ghen tị. Tào Diệp gấp tờ báo lại rồi gấp đôi, đứng dậy đi đến bên cạnh thùng rác, hơi cúi người nhét cả xấp báo vào.

Lúc quay về chỗ ngồi vẽ mặt cậu rất khó coi, mặt cắt không còn giọt máu, trắng giống như một tờ giấy mỏng đến trong suốt. Có mấy người đợi máy bay ở xung quanh nhìn về phía cậu, họ không rõ thiếu niên đẹp trai này tại sao thoát nhìn giống như đồ bệnh.

Tào Diệp không chú ý đến ánh mắt của người bên cạnh, cậu ngồi vào ghế, ngăn người nhìn không khí một lúc, sau đó nửa người trên cúi xuống úp sấp trên đầu gối, giấu cả gương mặt vào.

Ba tiếng trước, bốn giờ sáng, cậu đang ngủ say bỗng nhiên nhận được điện thoại quốc tế của chú chỉ huy dàn nhạc gọi đến, nói rằng mẹ Lê Du của cậu ngất xỉu trước khi lên sân khấu biểu

diễn, bảo cậu nhanh chóng quay về.

Tào Diệp lập tức tỉnh ngủ, vừa mặc quần áo vừa hỏi tình hình hiện tại của Lê Du, chú kia nói rất mập mờ, chỉ nói là trong điện thoại nói không rõ, bảo cậu ngồi chuyển bay sớm nhất trở về.

Trên đường đón xe đến sân bay tay chân Tào Diệp lạnh ngắt, răng hơi run lập cập không dừng được.

Cậu nghĩ đến khoảng một năm trước, lúc Lê Du đứng dậy khỏi bàn ăn hình như đột nhiên bị choáng đầu, chóng bàn hòa hoãn một lúc lâu mới khôi phục lại.

Lúc ấy Tào Diệp nói là buổi chiều đến bệnh viện với cô, Lê Du lại khẳng khái nói buổi chiều cô muốn bay đến Bỉ biểu diễn với dàn nhạc, đợi biểu diễn về lại tìm bệnh viện làm kiểm tra.

Sau đó Tào Diệp lại hỏi lần nữa, Lê Du nói mình đã làm kiểm tra rồi, không có gì đáng ngại, chỉ vì gần đây dàn nhạc tập luyện thường xuyên thức đêm, bị thiếu máu mới dẫn đến thỉnh thoảng choáng đầu.

Từ nhỏ Tào Diệp đã tin tưởng Lê Du, Lê Du nói gì cậu tin đó, chưa bao giờ nghi ngờ với lời nói của cô.

Cho nên khi đó Lê Du nói mình không sao, Tào Diệp cũng dễ dàng tin.

Nhưng bây giờ cậu nhận được điện thoại nói Lê Du ngất xỉu trước khi lên sân khấu biểu diễn, liệu có liên quan đến chuyện thỉnh thoảng choáng đầu một năm qua không? Tào Diệp khuyên mình không nên suy nghĩ nhiều, một năm qua cảm xúc của Lê Du bình thường, thường xuyên bay ra nước ngoài biểu diễn, có lẽ chỉ vì làm việc quá sức mới khiến cơ thể ốm bệnh nhẹ.

Nhưng cậu vẫn cảm thấy sợ hãi, ngồi trong phòng chờ máy bay ở sân bay, hai bàn tay cậu vô thức siết chặt, run rẩy rất nhỏ không thể nào kiềm chế.

Phòng chờ máy bay của sân bay cung cấp miễn phí tin tức buổi sáng của ngày đó, cậu cầm lấy một quyển, muốn dựa vào nó để phân tán sự chú ý của mình, ép buộc bản thân bình tĩnh lại từ căng thẳng.

Nhìn chăm chăm tin tức trang đầu liên quan đến “Lương Tư Triết Lâm Huyền yêu đương”, ngón tay nắm tờ báo của Tào Diệp siết chặt lần nữa, cậu nghĩ Lương Tư Triết làm rất tuyệt, yêu đương với Lâm Huyền vẫn chưa đủ, còn phải gióng trống khua chiêng cho bàn dân thiên hạ biết anh thắng trong cuộc độ sức này.

Cậu lật đến mục giải trí, nhìn chăm chăm ảnh Lương Tư Triết và Lâm Huyền hôn môi một lúc lâu, tin tức này khiến cậu phiền kinh khủng, cậu gấp “bộp” tờ báo lại, đứng lên đi đến cạnh thùng rác ném cả xấp vào.

Hoảng sợ vì Lê Du bị ốm khiến cậu không thể bình tĩnh lại, nhưng trong nỗi hoảng sợ ùn ùn kéo đến này, có một cảm xúc chua xót đập theo trái tim, chảy đến tứ chi theo mạch máu vụn vặt lan tràn trong cơ thể.

Cậu không nói rõ được cảm giác khó giải thích này xen lẫn vào nhau như thế nào, cảm giác xen lẫn vào nhau này khiến cậu cực kỳ khó chịu, thậm chí không có cách nào đuổi thẳng người dựa vào lưng ghế, chỉ có thể cuộn người lại úp sấp trên đầu gối, vùi mình xuống.

...

Sau ngày đó Lương Tư Triết không nhìn thấy Tào Diệp trong một khoảng thời gian dài.

Anh nghĩ có thể Tào Diệp giận thật, có lẽ ngay từ đầu mình không nên hành động theo cảm tính, chen ngang một chân chân giữa Tào Diệp và Lâm Huyền.

Anh rất ít khi làm việc bốc đồng không để ý hậu quả như thế, nhưng lúc ấy tận mắt nhìn thấy cảnh Tào Diệp theo đuổi gái, lại bị khích bởi câu nói “cạnh tranh công bằng” của cậu, anh rất khó làm một người đứng xem tỉnh táo.

Anh thử đi sửa chữa sai lầm của mình, gọi điện thoại, gửi tin nhắn cho Tào Diệp, nhưng đều không được trả lời, Tào Diệp như thể mất tích vậy.

Một lần tham gia tiệc tối trong nghề, anh gặp phải Trì Minh Nghiêu – bạn của Tào Diệp, anh cố gắng thoát khỏi phóng viên, đi tới hỏi hân hạ tình hình gần đây của Tào Diệp.

“Nó về Mỹ rồi,” Trì Minh Nghiêu nói, “Tôi cũng lâu lắm rồi không gặp nó.”  
Bí ẩn, Lương Tư Triết nghĩ, không tìm được lấy một tin tức.

Về Mỹ làm gì? Có phải tìm cô gái khác yêu đương không? Lần sau trở về, chắc cậu chủ nhỏ đã quên sạch chuyện của Lâm Huyền rồi nhỉ, hẳn là vẫn có thể đỡ đúng không?  
Có lẽ mình nên bình tĩnh lại, Lương Tư Triết nghĩ, lúc không gặp Tào Diệp anh có thể sống, làm việc, thậm chí là yêu đương một cách bình tĩnh, nhưng vừa nhìn thấy Tào Diệp, bình tĩnh giả tạo cố gắng duy trì này sẽ bị đánh vỡ bất cứ lúc nào.  
Khoảng thời gian Tào Diệp biến mất đó, cũng là khoảng thời gian sự nghiệp của Lương Tư Triết lên cao nhanh nhất.  
Sau khi “Nổi gió” công chiếu, doanh thu phòng vé thắng lớn, lại vì tình yêu của Lương Tư Triết và Lâm Huyền đã được công khai, nên trong thời gian ngắn mọi sự chú ý của công chúng đều đổ dồn vào Lương Tư Triết.

Mấy bộ phim Lương Tư Triết quay trước đó đều là phim văn nghệ thiên hướng tiểu chúng, danh tiếng và độ quan tâm từ đầu đến cuối đều bị giới hạn trong một lượng khán giả cố định, nhưng sau “Nổi gió”, Lương Tư Triết từ trong sự tung hô của tiểu chúng đi vào tầm mắt của đại chúng.  
Vô số hợp đồng phim bay đến như bông tuyết, Lương Tư Triết lại bắt đầu lựa chọn phim mới, nhân tố xem xét lần này nhiều hơn, câu chuyện phải thú vị, nhân vật phải mới mẻ, ekip phải đáng tin hơn, còn có một điều nữa, rút ra bài học từ lần trước, đoàn phim không thể nghèo quá.  
Giày vò một năm, “Hong nam hong nữ” cuối cùng vẫn không thể công chiếu tại chuỗi rạp chiếu phim, Tào Tu Viễn từ bỏ chiến lược công chiếu, ngược lại đưa nguồn phim lên mạng.

Mượn sự quan tâm của công chúng mà “Nổi gió” mang đến cho Lương Tư Triết, lượng phát sóng của “Hong nam hong nữ” cũng liên tục tăng lên.

Công chúng bắt đầu chú ý nhiều đến Lương Tư Triết – ảnh đế trẻ tuổi nhất của giải Kim Tượng.

Hai năm trước anh đứng trên sân khấu trao giải, còn có rất nhiều người tiên đoán anh không đi được xa trên con đường đóng phim này, nhưng bây giờ anh đã thành công diễn xuất bốn nhân vật có phong cách hoàn toàn khác biệt.

Tội phạm giết người trẻ tuổi Tiểu Mẫn trong “Mười ba ngày”, nhà thám hiểm không sợ hãi trong “Hoang đại”, khách du lịch “bụi” bướng bỉnh tự do trong “Nổi gió”, Lý Nhậ đam mê đảo trang không bị quan niệm của thế tục trói buộc trong “Hong nam hong nữ”.

Trong màn ảnh, sự ngây thơ, hiểu biết, tàn bạo của anh không có chỗ nào mà không đẹp.

Mà bên ngoài màn ảnh, anh đa tình và bí ẩn, càng khiến người ta nhìn không thấu, thì càng khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Tất cả mọi người nói rằng Lương Tư Triết là tác phẩm xuất sắc nhất của Tào Tu Viễn.

Truyền thông mạng thậm chí làm một chủ đề đặc biệt, kiểm lại những người mới được Tào Tu Viễn nâng đỡ nổi tiếng những năm này.

Lương Tư Triết và Chương Minh Hàm cùng một thầy đã trở thành một cặp đôi trái ngược.

Phước lành ảnh đế của Lương Tư Triết, phòng vé bán chạy, độ phủ sóng tăng vọt, trong thời gian ngắn không ai có thể so.

Trái lại là Chương Minh Hàm bốn năm trước giành được giải diễn viên mới xuất sắc nhất, bây giờ mai danh ẩn tích, mấy bộ phim đóng đều flop đến mức không tiếng động.

Giải thưởng “Diễn viên mới xuất sắc nhất” năm đó đã trở thành khoảnh khắc vẽ vang nhất trong sự nghiệp diễn xuất của hắn ta.

Trong bài báo kia, truyền thông đặt chung ảnh Lương Tư Triết và Chương Minh Hàm để so sánh, nói là cho dù nhìn từ bề ngoài, khí chất hay là đặc sắc của mỗi người, Chương Minh Hàm cũng không sáng chói bằng Lương Tư Triết.

Chẳng trách Tào Tu Viễn sẽ có mối nói cũ, với Chương Minh Hàm là dùng xong vứt bỏ, nhưng với Lương Tư Triết lại là nhiều lần không tiếc chỉ điểm.

Cuối cùng bài báo kia, người chấp bút đánh giá sắc bén rằng “Lương Tư Triết thoát khỏi Tào Tu Viễn vẫn là Lương Tư Triết, nhưng Chương Minh Hàm thoát khỏi Tào Tu Viễn lại chẳng là gì cả.

Có thể lường trước giải “Diễn viên mới xuất sắc nhất” bốn năm trước sẽ là bọt nước duy nhất Chương Minh Hàm đập ra được mọi người nhìn thấy trong sự nghiệp diễn xuất.”

Nhưng ngày hôm sau Chương Minh Hàm đã tự mình chứng minh chỗ sai của luận điểm này.

Bốn năm sau khi giành được giải “Diễn viên mới xuất sắc nhất”, hẳn ta đập ra bọt nước thứ hai có thể khiến người khác nhìn thấy trong sự nghiệp diễn xuất của mình – ngang nhiên lên án bốn năm trước Tào Tu Viễn có hành vi dâm ô với mình.

Một hòn đá dấy lên ngàn cơn sóng.

Bài báo này vừa được đưa ra, ánh mắt và sự quan tâm của truyền thông đều tập trung lên người Chương Minh Hàm.

Lần thứ hai Chương Minh Hàm đứng trước ống kính, đèn flash dày đặc sáng lên hướng về phía hắn ta, tiếng màn trập tạch tạch vang liên tục, phóng viên dí micro trước mặt hắn, tranh nhau chen lấn truy hỏi:

“Tại sao chuyện xảy ra bốn năm trước đến bây giờ mới đưa ra lên án?”

“Có chứng cứ gì chứng minh Tào Tu Viễn có hành vi dâm ô?”

“Có xem xét việc báo cảnh sát không?”

“Bây giờ vạch trần hành vi dâm ô của Tào Tu Viễn, phải chăng có mục đích khác?”

...

Chương Minh Hàm không nhìn vào ống kính, ánh mắt hơi sụp xuống, là tư thế tránh né, e sợ của người bị hại, tưởng chừng như hai người khác nhau với thiếu niên hăng hái, đứng trên sân khấu trao giải nhận giải “Diễn viên mới xuất sắc nhất” bốn năm trước, giọng nói của hắn ta không cao, trả lời từng câu hỏi phóng viên đặt ra:

“Nhân viên khi đó của đoàn phim chắc có thể nhìn ra, nhưng tôi không biết có người sẵn lòng đứng ra làm chứng cho tôi không.”

“Tôi đang làm thủ tục báo cảnh sát phối hợp điều tra, đã đưa ra chứng cứ, sau khi có kết quả điều tra tôi sẽ phối hợp công bố.”

“Tôi không có mục đích khác, chỉ là mỗi một khoảng thời gian đạo diễn Tào Tu Viễn sẽ bắt đầu dùng người mới, tôi muốn nhắc nhở họ, danh tiếng và triển vọng đương nhiên rất quan trọng, nhưng bởi vậy mà để lại ám ảnh tâm lý cũng rất đáng sợ, sau này tôi quay phim cũng không có cách nào tập trung tinh thần và thể xác, bởi vì sự cố này đã mang đến cho tôi thiệt hại quá lớn.”

“Về phần tại sao chuyện xảy ra bốn năm trước đến bây giờ mới đưa ra lên án... Tôi chỉ có thể nói rằng lúc ấy tôi vẫn là người mới, cảm thấy sợ hãi theo bản năng khi đối mặt với chuyện này, nhưng bây giờ tôi nghĩ nên cho bản thân nhát gan năm đó một câu trả lời thỏa đáng.”

Video phỏng vấn này vừa được công bố, ngay lập tức trở thành tiêu điểm quan tâm của toàn xã hội.

Đạo diễn thiên tài Tào Tu Viễn bị người mới một tay mình đề bạt lên án dâm ô, màn đảo ngược sau bốn năm khiến mọi người đều trợn mắt há mồm.

Phóng viên tràn vào công ty của Tào Tu Viễn như ong vỡ tổ, muốn phỏng vấn bản thân y, nhưng lại chỉ gặp được Trịnh Dân – trợ lý kiêm nhà sản xuất của y.

Lúc ấy Trịnh Dân vẫn chưa nhận ra được tính nghiêm trọng của tình thế, khinh thường cười khẽ một tiếng: “Có chứng cứ thì đối chất trên tòa án, nếu không có chứng cứ mấy người cũng đừng để cậu ta dẫn dắt lừa gạt.”

Phóng viên cố gắng lấy được câu trả lời chắc chắn từ miệng y:



“Vây ý của anh là đạo diễn Tào Tu Viễn không hề có hành vi dâm ô với Chương Minh Hàm?”

“Ý của tôi là,” Trịnh Dân không dừng bước, “Một tiểu nhân hèn hạ vong ơn phụ nghĩa, nó nói gì cũng không đủ tin.”

Hai video phỏng vấn liên quan đến lên án hành vi quấy rối tình dục vừa đăng lên, trên mạng lập tức dấy lên tiếng nghị luận:

— Tào Tu Viễn ghê tởm quá, lúc Chương Minh Hàm đoạt giải mới 18 tuổi, lúc quay “Sau con hẻm” chưa đến 17 tuổi, quấy rối trẻ vị thành niên là phạm pháp đúng không?”

— “Vả lại tôi nhớ Tào Tu Viễn đã kết hôn rồi mà? Với nghệ sĩ violin Lê Du, Lê Du lắm quá, nữ thần nổi tiếng trong giới violin như thế, những năm này lại không danh phận làm người tình trong bóng tối của Tào Tu Viễn, cuối cùng còn lộ ra tin tức buồn nôn như thế.”

— “Tôi nhớ Tào Tu Viễn chẳng những kết hôn mà còn có con, lúc ấy truyền thông còn vạch trần con trai của ông ta và Lương Tư Triết cùng cạnh tranh Tiểu Mẫn trong Mười ba ngày, cuối cùng bị Lương Tư Triết PK xuống.”

— “Chương Minh Hàm cũng không lớn hơn con trai ông ta là mấy nhỉ? Tào Tu Viễn ra tay với cậu trai trạc tuổi con mình, đồng tính lừa cưới lại thêm hiếp dâm bé trai, nghĩ thôi đã thấy tởm.”

— “Hiện tại không có chứng cứ gì cả, dựa vào lời nói của Chương Minh Hàm, Trịnh Dân còn phủ nhận dâm ô mà, sao mấy thím biết nên tin ai?”

— “Chắc chắn Chương Minh Hàm có chứng cứ có thể đánh đổ Tào Tu Viễn, nếu không cậu ta phải nghĩ quần đến mức nào mới lấy tương lai của mình ra nói đùa.”

— “Mấy chế không biết Trịnh Dân và Tào Tu Viễn là một đôi? Bạn trong nghề của tôi nói cho tôi biết hai người họ thành cặp như vợ chồng, đã hơn mười năm rồi, cho nên bây giờ Trịnh Dân phủ nhận dâm ô hoàn toàn là đập răng nuốt vào bụng.

Đến khi Trịnh Dân không chịu được Tào Tu Viễn nữa cũng đứng ra vạch trần, vậy trò này mới vui.”

Mấy tiếng sau, một tin tức liên quan đến Tào Tu Viễn được công

bổ ngay đầu sóng ngọn gió này – “Phim mới Hồng nam hồng nữ của Tào Tu Viễn lọt danh sách đề cử giải Kim Tượng, bị nghi ngờ là dự thi trái quy tắc và có thể bị cấm thi trong năm năm.”

Tin tức này như là một quả bom dẫn nổ, vừa ném ra lập tức lại thêm một mối lửa lên dư luận.

Hễ là người quan tâm phim này đều biết cho dù có nhân vật giỏi như Trịnh Dân ở giữa giao thiệp một năm, “Hồng nam hồng nữ” vẫn từ đầu đến cuối không thể lấy được dấu đầu rồng công chiếu trong nước.

Đề tài phim này quá nhạy cảm, bên trên không duyệt cũng là chuyện không còn cách nào.

Nhưng Tào Tu Viễn lại tự mình đăng ký danh sách dự thi dưới tình huống chưa lấy được dấu đầu rồng, rõ ràng muốn lấy tương lai năm năm của mình đặt cược cho trận thắng bại chưa xác định.

## Chương 92: Quá Khứ 4

### DTV-EBOOK

Nhận được tin tức lọt danh sách do Trịnh Dân gửi đến, Lương Tư Triết cũng cảm thấy bất ngờ.

Sau khi “Hong nam hong nữ” đóng máy, Tào Tu Viễn thực sự từng đề cập đến chuyện đăng ký giải Kim Tượng.

Nhưng về sau bộ phim chậm chạp không thể công chiếu, có đạo Lương Tư Triết tưởng rằng chuyện này cuối cùng không giải quyết được gì, không ngờ Tào Tu Viễn lại vẫn khăng khăng đăng ký.

Nửa năm đó anh đang bế quan quay phim ở nước ngoài, rất ít quan tâm đến tin tức trong nước.

Có lẽ diễn viên cùng đoàn phim quan tâm đến quan hệ của anh và Tào Tu Viễn nên lúc thảo luận chuyện này cũng cố gắng tránh anh.

Cho nên mãi đến giữa tháng tư phim này đóng máy, Lương Tư Triết bay đến Hồng Kông tham gia lễ trao giải Kim Tượng mới phát hiện ngành giải trí trong nước đã trở trời rồi.

Lúc này đã tròn một tháng từ khi Chương Minh Hàm lên án Tào Tu Viễn dâm ô, dưới sự chú ý của toàn xã hội, cảnh sát đã tiến hành lập án điều tra chuyện này.

Nhưng có thể vì đã bốn năm trôi qua, rất nhiều chứng cứ mấu chốt đều cung cấp không đủ, kết quả điều tra chậm chạp không công bố.

Sau khi biết được tin này, Lương Tư Triết lập tức xem tin tức một tháng gần đây, nhưng ngoại trừ mấy lần tuyên bố của Chương Minh Hàm nói rằng sẽ kiên trì truy cứu chuyện này đến

cùng thì không có nhiều tin tức hữu hiệu, và Tào Tu Viễn từ đầu đến cuối không ra mặt giải thích.

Mãi đến ngày trao giải Tào Tu Viễn và Trịnh Dân mới đến Hồng Kông, họ về khách sạn nghỉ ngơi trước, không có ý định đi thăm đồ năm nay.

Lúc ấy Lương Tư Triết đang ngồi trên sofa khách sạn, cầm ipad lật xem tin tức liên quan, Hứa Vân Sơ gõ cửa nhắc nhở anh: “Đạo diễn Tào và nhà sản xuất Trịnh đến rồi, đang nghỉ ở phòng 1305, cậu có muốn đến chào hỏi không?”

“Được, tôi đến ngay.” Lương Tư Triết đáp rồi đặt ipad trong tay sang bên cạnh, đứng dậy ra khỏi phòng.

Trên đường đi đến phòng kia, Lương Tư Triết vẫn đang suy nghĩ chuyện của Chương Minh Hàm.

Anh tuyệt đối không tin Tào Tu Viễn sẽ làm ra hành động dâm ô này, anh đã hợp tác với Tào Tu Viễn hai bộ phim, thời gian quay phim đều rất dài, thời gian ở chung trong phim và ngoài đời cộng lại gần như dài đến bốn năm.

Trong vòng bốn năm Tào Tu Viễn chưa bao giờ có hành vi vượt khuôn nào với mình, tất cả tiếp xúc tay chân đều xuất phát từ dạy dỗ bình thường của đạo diễn với diễn viên.

Lương Tư Triết nhìn ra được, những lời Chương Minh Hàm nói khi nhận phỏng vấn đang cố tình dẫn dắt truyền thông quan tâm giữa mình và Tào Tu Viễn cũng tồn tại quan hệ không đứng đắn.

Đúng là nực cười, Lương Tư Triết trầm nghĩ, chỉ dựa vào điểm này, anh đã có thể kết luận những lời của Chương Minh Hàm đơn thuần là vu khống.

Chỉ là... Tào Diệp có nhìn thấy những tin tức kia không? Cậu có tin lời tố cáo của Chương Minh Hàm không? Người cha luôn luôn sùng bái lại xa lạ bỗng nhiên bị rất nhiều người nhận định là tội nhân dâm ô vị thành niên, cho dù là ai trong lòng cũng không thoải mái phải không? Chỉ mong cậu đừng tin Chương Minh Hàm nói bậy nói bạ.

Lương Tư Triết đến cửa phòng, giơ tay gõ cửa một cái.

Trịnh Dân đi tới mở cửa, anh ta và Tào Tu Viễn ở cùng một gian

phòng suite, lúc này hình như đang nói chuyện ở phòng khách.

Có lẽ trò chuyện không thoải mái, thoát trông sắc mặt Trịnh Dân không tốt, anh ta luôn rất giỏi kiểm soát cảm xúc, đột nhiên nghiêm túc như là biến thành người khác.

“Tư Triết đến à,” Trịnh Dân hòa hoãn giọng điệu, “Vào phòng khách ngồi đi.”

Trái lại trên mặt Tào Tu Viễn không thấy vẻ khác thường, bảo Lương Tư Triết ngồi ở đối diện, hỏi thăm đơn giản anh đang quay phim gì, lại nói bộ phim “Nổi gió” là lựa chọn tốt.

Lúc này thời cơ đi đến trước mắt công chúng vừa vặn, về sau có thể nhận thêm vài bộ phim thể loại chất lượng hơn, chỉ đóng phim văn nghệ dễ giết chết con đường của mình, vẫn phải có tầm nhìn rộng, nhận nhiều bộ phim thể loại khác nhau.

Lương Tư Triết đáp lại từng câu, ngoài đời anh và Tào Tu Viễn gặp nhau không nhiều, nhưng mỗi lần gặp mặt, Tào Tu Viễn đều sẽ chỉ điểm anh vài câu.

Trò chuyện qua lại vài câu, Tào Tu Viễn nói xong những gì nên nói, hình như không có hứng thú tiếp tục nói chuyện.

Trước kia đều là Trịnh Dân ở bên cạnh gợi chuyện, nhưng hôm nay Trịnh Dân lại không nói nhiều, một mực cúi đầu gõ chữ trên điện thoại, giống như đang gửi tin nhắn.

Thấy trò hai người đều không phải người tìm chuyện để nói, Lương Tư Triết định bụng đứng dậy rời đi.

Đang định lên tiếng thì Trịnh Dân bên cạnh luôn không nói lời nào ngắt đầu nói: “Bàn xong rồi, mười triệu.”

Đầu tiên Tào Tu Viễn không nói gì, mấy giây sau lấy một điếu thuốc cắn trong miệng, châm lửa rồi rít một hơi, cười khẩy một tiếng: “Tôi sẽ không cho nó một xu nào.”

“Đừng nói chắc chắn như vậy,” Trịnh Dân bình tĩnh nói, “Dù sao anh cũng phải trả giá vì chuyện này.”

Tào Tu Viễn nghiêng mặt hút thuốc, phát tay tản khói trắng, “Tư Triết cậu ra ngoài trước đi.”

Lương Tư Triết đáp một tiếng, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng.

Lúc mở cửa anh nghe thấy Trịnh Dân nói sau lưng: “Tôi đến ngân hàng một chuyến.”

“Tôi bảo cậu đừng quản nữa.” Tào Tu Viễn tức giận nói, “Nếu cậu dám cho nó số tiền này, sau này cậu đừng đi theo tôi nữa.”

“Cạch” một tiếng, Lương Tư Triết đóng cửa lại, hiệu quả cách âm của căn phòng rất tốt, vừa đóng cửa lại đã không nghe được âm thanh ở trong phòng.

Mười triệu? Là cho Chương Minh Hàm chăng? Trịnh Dân nói “trả giá” là sao? Chẳng lẽ thầy Tào thật sự từng có hành động dâm ô Chương Minh Hàm? Lương Tư Triết lắc đầu, sẽ không, thầy Tào không phải người như vậy, hơn nữa nghe giọng điệu của y, dường như y cũng không cho rằng mình đã làm sai điều gì.

Lễ trao giải đêm đó cạnh tranh vô cùng kịch liệt, “Hong nam hong nữ” tình thế tốt đẹp lại gặp phải Waterloo, chỉ lấy được giải “Quay phim xuất sắc nhất”.

Lúc về khách sạn Lương Tư Triết ngồi cùng xe bảo mẫu với Tào Tu Viễn, Trịnh Dân, trước khi đóng cửa xe còn có phóng viên cố gắng nhét micro vào hỏi: “Lương Tư Triết, xin hỏi với tư cách là ứng cử viên ảnh đế trước đó, tâm trạng bây giờ của anh như thế nào?”

Lương Tư Triết không nói gì, Tào Tu Viễn ngồi bên cạnh lạnh lùng mở miệng nói: “Cậu ấy có thể có tâm trạng gì? Sau này ít đóng phim, sống lâu hơn, không sợ không có ảnh đế để lấy.” Nói xong đóng “rầm” cửa lại, nhốt tất cả phóng viên ở bên ngoài. (Chú Viễn đang nói một diễn viên già nhiều lần hụt giải, lần này lớn tuổi nên đoạt giải, chú mới bảo anh Triết sống lâu hơn sẽ lấy được ảnh đế)

Mấy lần Trịnh Dân quay đầu lại muốn nói lại thôi, Tào Tu Viễn thúc giục với giọng điệu không tốt: “Muốn nói gì thì nói nhanh lên.”

“Không phải em nói anh,” Trịnh Dân kiểm chế giọng điệu của mình, “Anh nói chuyện với phóng viên phải có chừng mực, ông cụ Chúc Thanh Vân hơn chín mươi tuổi rồi, anh là thế hệ sau, nói lời này không thích hợp, về sau không biết truyền thông lại thêm mắm dặm muối như thế nào.”

“Diễn viên hơn chín mươi tuổi diễn người già hơn chín mươi tuổi, có tính thách thức chút nào không? Cuối cùng còn lấy được giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, đây mới là trò cười.”

“Anh đã hơn bốn mươi tuổi rồi, làm việc đừng cứ tùy hứng như thế.” Trịnh Dân nói, “Lúc ấy đăng ký giải Kim Tượng em đã phân tích cho anh, năm nay ông cụ Chúc cũng dự thi, tuổi nghề của Tư Triết ít, cho dù diễn tốt ban giám khảo cũng không thể trao giải cho cậu ấy.

Phim hay nhất cũng thế, anh không lấy được dấu đầu rồng đã dự thi, ban giám khảo ăn gan hùm mật gấu mới dám trao giải này cho anh, cho anh vào danh sách là nể mặt anh lắm rồi, nhưng anh không nghe, một hai đăng ký, lần này hay rồi, năm năm sau không thể phát triển trong nước nữa...”

Tào Tu Viễn mất kiên nhẫn ngắt lời anh ta: “Lễ trao giải kết thúc rồi cậu nhắc những cái này có làm được gì?”

“Trao giải xong rồi, nhưng chuyện của Chương Minh Hàm vẫn chưa xong, nó không dễ gì được diễn nam hai trong phim của anh, nhịn hơn một năm, đang kìm nén sức lực tính toán dựa vào phim này để trở mình đây, anh đăng ký dự thi, phim không thể công chiếu trong nước trong vòng năm năm... Vì cho Tư Triết xứng danh lại để cậu ấy lấy một giải ảnh đế nữa, ngược lại khiến công sức hơn một năm nay của Chương Minh Hàm uổng phí, trong lòng cậu ta có thể cân bằng không?”

“Phim kia công chiếu nó cũng chưa chắc có thể trở mình.”

“Có thể trở mình hay không là chuyện của cậu ta, có thể công chiếu hay không lại là trách nhiệm của anh.

Em nói anh cứ tốn mười triệu chấm dứt chuyện này, bây giờ Chương Minh Hàm dám làm như thế vì chắc chắn năm năm sau anh không thể phát triển trong nước, không làm gì được cậu ta, từ lúc cậu ta sửa tuổi em đã nhìn ra cậu ta tâm thuật bất chính, em đã khuyên anh từ lâu, bảo anh đề phòng...”

“Được rồi,” Tào Tu Viễn nhắm mắt lại, “Tôi bảo cậu đừng quản chuyện này nữa, muốn nói thì cậu xuống xe nói.”

“Được, vậy em xuống xe.” Xe dừng ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ, Trịnh Dân dứt khoát đẩy cửa xuống xe, trong chớp mắt đó đúng lúc chuyển sang đèn xanh, một loạt âm thanh bíp bíp vang lên, Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn Trịnh Dân ngoài cửa sổ, Trịnh Dân nhanh chân băng qua khoảng cách giữa các xe, vội vàng đi đến bên kia đường.

Sau khi trở về phòng được một lúc, Lương Tư Triết đang chuẩn bị đi ngủ thì bên ngoài bỗng có người gõ cửa, giọng Trịnh Dân vang lên sau cửa: “Tư Triết, là tôi.”

Lương Tư Triết đi tới mở cửa: “Chú Dân.”

Thoạt nhìn Trịnh Dân đã khôi phục dáng vẻ ôn hòa thường ngày: “Tư Triết, những lời hôm nay nghe được cậu đừng để trong lòng, đừng đoán mò, cũng đừng truyền lung tung.”

“Tôi sẽ không truyền ra ngoài,” Lương Tư Triết nói, nhưng anh hơi nhíu mày, một lát sau vẫn nói ra bản khẩu của mình, “Nhưng thầy Tào...”

“Sao anh ấy có thể dâm ô?” Trịnh Dân nghe ra lo lắng của anh, hơi khinh thường cười một tiếng.

“Tôi nghĩ thầy Tào cũng sẽ không.” Lương Tư Triết nói.

Mặc dù ngay từ đầu đã tin tưởng Tào Tu Viễn sẽ không làm ra việc dâm ô, nhưng Trịnh Dân nói vậy anh vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm sau họ đi máy bay về nước, Trịnh Dân đã sắp xếp bảo vệ đến sân bay đón người.

Ra khỏi sảnh VIP, phóng viên chen chúc đến, cố gắng vượt qua bảo vệ đưa micro đến trước mặt Tào Tu Viễn:

“Dự thi trái quy tắc vì thực hiện lời hứa để Lương Tư Triết lấy ảnh để trước đó phải không?”

“Người nhà của cụ Chúc Thanh Vân yêu cầu ông xin lỗi trước công chúng, ông có đồng ý không?”

“Sự kiện dâm ô mãi không lên tiếng là vì không dám đối mặt à?”

“Bị cấm quay phim năm năm, sau này ông có dự định gì?”

Tào Tu Viễn không hề trả lời phóng viên, không nói một lời đi về phía thang máy, sau khi vào thang máy lại có phóng viên cao



giọng hỏi một câu: “Sáng nay Chương Minh Hàm tiết lộ tin nhắn bốn năm trước, xin hỏi nội dung tin nhắn có thật không?”

Tào Tu Viễn nhìn phóng viên kia: “Tin nhắn gì?”

Phóng viên cố gắng chen vào thang máy, nhưng bị bảo vệ ngăn ở bên ngoài.

Cửa thang máy đóng lại, Tào Tu Viễn nói với Trịnh Dân: “Cậu điều tra xem tin nhắn họ nói là gì.”

Trịnh Dân cúi đầu gõ chữ trên điện thoại, đưa kết quả tìm kiếm cho Tào Tu Viễn.

Tào Tu Viễn nhận lấy xem một lát, trên mặt không có phản ứng gì, lại trả điện thoại cho Trịnh Dân.

Lương Tư Triết lên xe bảo mẫu do công ty cử đến đón, trợ lý lập tức hóng chuyện tìm kiếm tin nhắn phóng viên kia vừa nhắc đến, đưa cho Lương Tư Triết xem: “Đây rốt cuộc là thật hay giả?”  
Kiêng dè Lương Tư Triết kính trọng Tào Tu Viễn, trợ lý lại cẩn thận bổ sung một câu, “Giả tạo tin nhắn cũng rất dễ dàng...”

Lương Tư Triết nhận điện thoại, nhìn ảnh chụp màn hình tin nhắn Chương Minh Hàm cung cấp – “11 giờ tối đến phòng 2208 khách sạn Garness.” Người gửi tin nhắn hiển thị là “đạo diễn Tào”, thời gian gửi đi là tháng mười năm năm trước, là khi Chương Minh Hàm lần đầu tiên đóng phim của Tào Tu Viễn.  
Bình luận bên dưới có người vạch trần, “Khách sạn Garness” là sản nghiệp của Tào Tu Nghiêm anh em ruột của Tào Tu Viễn, Tào Tu Viễn chọn làm việc ở khách sạn nhà mình, hèn chi Chương Minh Hàm không thể cung cấp chứng cứ rõ ràng.  
Lại nhìn xuống dưới, có hai tiêu đề tin tức khác liên quan đến tin tức mới này:

“Hong nam hong nữ thất bại tan tác quay về, Lương Tư Triết tiếc nuối vì thua trận giành ảnh đế.”

“Diễn viên Chúc Thanh Vân 91 tuổi giành được giải ảnh đế Kim Tượng, Tào Tu Viễn phát ngôn bữa bãi chỉ vì sống lâu.”

Lương Tư Triết trả điện thoại cho trợ lý, nhắm mắt lại muốn nghỉ ngơi một lát, nhưng trong đầu không ngừng suy nghĩ chuyện này.

Rốt cuộc tin nhắn có thật không? Giọng điệu gọn gàng dứt khoát kia đúng là phong cách của Tào Tu Viễn, nhưng hình như Tào Tu Viễn không có thói quen gọi diễn viên vào phòng để nói về bộ phim.

Nếu như tin nhắn này là thật, vậy tại sao Tào Tu Viễn lại bảo Chương Minh Hàm đến khách sạn riêng gặp y muộn như vậy? Lương Tư Triết lại nghĩ đến mẫu đối thoại của Trịnh Dân và Tào Tu Viễn trong phòng hôm diễn ra lễ trao giải, có vẻ như đã bàn bạc xong với Chương Minh Hàm, dùng mười triệu tệ thu xếp ổn thỏa, nhưng đề nghị này bị Tào Tu Viễn bác bỏ.

Một suy nghĩ khác chợt nảy ra – Trịnh Dân nói rằng Tào Tu Viễn sẽ không làm ra hành vi dâm ô, điều này là thật, nhưng có khi nào... giữa Tào Tu Viễn và Chương Minh Hàm thật sự đã xảy ra chuyện gì?

\*

Cuối tháng năm, Tào Diệp về nước cùng Lê Du. Lê Du bị ung thư hạch bạch huyết giai đoạn cuối, một năm qua luôn nằm trong bệnh viện tiếp nhận điều trị.

Một tháng trước, cô bỗng nhiên nói muốn về nước một chuyến, chuyến bay từ Mỹ về Trung Quốc mất hơn mười tiếng đồng hồ, bác sĩ đề nghị tĩnh dưỡng ở bệnh viện, nhưng Lê Du quả quyết ý kiến, nhanh chóng nhờ bạn bè giúp đỡ làm thủ tục xuất viện. Đơn miễn trách nhiệm của bệnh viện và sân bay đều do Tào Diệp ký tên, Tào Diệp nhận văn kiện, chỉ nhìn mấy dòng đã không đành lòng nhìn tiếp, tất cả đơn miễn trách nhiệm đều tuyên bố một điều, nếu trên đường Lê Du gặp bất trắc, mọi trách nhiệm không liên quan đến bệnh viện và công ty hàng không. Lúc ký tên Tào Diệp viết từng nét tên của mình, cậu nhận ra rằng Lê Du có thể rời đi bất cứ lúc nào, điều này thực sự khiến cậu bất lực mà tuyệt vọng.

Nhưng cậu chỉ có thể cố gắng kiềm chế cảm xúc, không thể để mình có dấu hiệu sụp đổ trước Lê Du.

Sau khi Lê Du về nước, ông ngoại Lê Hiên Đạt của Tào Diệp lập

tức cử người làm thủ tục nằm viện cho cô, lại mời người chăm sóc cho cô, mấy ngày nay tạm thời chuyển tuyến ở bệnh viện trong nước.

Lê Hiến Đạt còn có con trai, làm sĩ quan ở bộ đội, Lê Hiến Đạt ly hôn với vợ cả sau đó lại cưới một người vợ nhỏ hơn ông gần hai mươi tuổi, già mới có con, lúc sinh Lê Du ông đã gần bốn mươi tuổi, hiện giờ đã tám mươi tuổi rồi.

Người già tuổi tác đã cao, mỗi ngày không ở được lâu trong bệnh viện, phần lớn thời gian đều là Tào Diệp và bạn trai của Lê Du thay phiên nhau ngồi bên giường bệnh.

Sau lễ trao giải Kim Tượng, Chương Minh Hàm bắt đầu lần lượt tung ra chứng cứ năm đó, nhiều ý kiến khác nhau từ bên ngoài bay lá tả, Tào Diệp cố gắng không quan tâm chuyện này.

Cậu chỉ hy vọng Lê Du có thể yên bình vượt qua đoạn đường cuối cùng của sinh mệnh, không có bất kỳ liên quan gì đến Tào Tu Viễn nữa.

Mà về phần Tào Tu Viễn, cho dù y lên giường với Trịnh Dân, hay là đâm ô Chương Minh Hàm, đều không liên quan gì đến hai mẹ con họ.

Ngày thứ hai sau khi về nước, Tào Diệp lái xe đến nhà ông ngoại lấy cơm, đưa đến phòng bệnh của Lê Du, nhưng đẩy cửa đi vào phòng bệnh lại phát hiện Lê Du không ở trong phòng, người chăm sóc đi vào dọn giường nói rằng Lê Du ra ngoài rồi, không biết đi đâu.

Tào Diệp đặt hộp giữ nhiệt lên đầu giường, dựa vào bàn lật xem ảnh cũ mang về từ nhà ông ngoại, trong đó toàn là ảnh Lê Du lúc còn trẻ, lúc ấy Lê Du xinh đẹp động lòng người, là thời kỳ hoa nở đẹp nhất.

Tào Diệp lật album từ đầu đến cuối một lần, Lê Du vẫn chưa về, cậu gọi điện cho cô, Lê Du nghe máy rất nhanh, trong điện thoại hình như có âm thanh biểu diễn nhạc cụ phương Tây, Lê Du nói là cô ra ngoài gặp mấy người bạn, lát nữa sẽ về.

Cúp điện thoại, Tào Diệp kéo ngăn kéo ra, vừa định bỏ album vào lại liếc thấy tờ báo trong ngăn kéo, còn có ba chữ “Tào Tu

Viễn” trên tiêu đề trang đầu.

“Mẹ cháu đang đọc tờ báo này?” Tào Diệp cầm lấy tờ báo hỏi người chăm sóc đang dọn đồ đạc.

“Phải,” Người chăm sóc cười với cậu, “Mắt cô Lê Du khó chịu không xem được màn hình điện tử nên tôi xuống tiệm bán báo dưới tầng mua tờ báo cho cô ấy giải buồn.”

Tào Diệp không nói gì, cúi đầu lướt nội dung trên báo, Chương Minh Hàm lại tung ra chứng cứ mới, hình ảnh giống như là ảnh chụp ở đoàn phim bốn năm trước.

Cơ thể hắn trần trụi gầy yếu, trên người chỉ quấn một cái khăn tắm, nửa người dưới bị truyền thông làm mờ, một tay Tào Tu Viễn đặt ở eo hắn, đang cúi đầu trò chuyện với Chương Minh Hàm.

Một nhân viên công tác ở tổ đạo cụ năm đó cũng đứng ra nói giúp Chương Minh Hàm, nói rằng lúc ấy Chương Minh Hàm quay phim bị ép quay rất nhiều cảnh trần trụi, nhưng cuối cùng thành phim lại bị xóa hết, chỉ để lại vài cảnh, không biết có phải đạo diễn Tào cố ý làm không.

Thật ghê tởm.

Ngực trào lên cảm giác buồn nôn khiến Tào Diệp cảm thấy hơi khó chịu.

Cậu lại nhớ đến ngoài cửa ngày hôm đó, tiếng “Anh Viễn” Trịnh Dần gọi, còn có cảnh cơ thể họ đè lên nhau, tiếp theo người dưới thân biến thành Chương Minh Hàm.

Tào Diệp nhắm mắt một lúc lâu, ép buộc bản thân không nghĩ những hình ảnh kia nữa

Cậu mở mắt ra, nhìn chằm chằm bài báo kia nghĩ, Lê Du nhìn thấy bài báo này sẽ có suy nghĩ gì? Sẽ chỉ buồn nôn hơn đúng không?

Cậu phải khuyên Lê Du nhanh chóng về Mỹ, rời xa những chuyện khiến người ta buồn nôn này, nhưng Lê Du trở về lại

phải ngồi máy bay mười mấy tiếng, sức khỏe có chịu được không?

“Sau này đừng mua báo cho mẹ cháu đọc,” Tào Diệp ngẩng đầu nói với người chăm sóc, “Bà ấy muốn đọc thì cô nói với cháu, cháu đi mua.”

“À, được.” Người chăm sóc thấy sắc mặt cậu không đúng, cẩn thận đáp lời.

Cậu lấy điện thoại ra, đang định gọi điện cho bạn trai của Lê Du hỏi chú tình hình của Lê Du, điện thoại bỗng rung lên.

Thấy là dãy số lạ, Tào Diệp không nhận mà trực tiếp cúp máy. Nhưng dãy số kia lại gọi đến rất nhanh.

Lần này Tào Diệp nghe máy, đầu bên kia điện thoại nói: “Tào Diệp, anh là Chương Minh Hàm, em về nước rồi đúng không?”

“Làm sao?” Tào Diệp lạnh lùng hỏi.

Cho dù Chương Minh Hàm là người bị hại trong chuyện này, cậu cũng không thể thông cảm với hắn, cậu chỉ cảm thấy mọi thứ liên quan đến Tào Tu Viễn đều khiến người ta buồn nôn.

“Anh muốn gặp em,” Chương Minh Hàm nói, “Tào Diệp, anh cảm thấy em không nên bị lừa, anh sẽ nói cho em biết rất nhiều chân tướng em không biết.”

“Chân tướng gì?”

“Ví dụ như, em có từng nghĩ đến quan hệ của bố em và Trịnh Dân là gì không?”

“Tôi không muốn biết.” Tào Diệp nói xong cúp điện thoại.

Cuộc điện thoại Chương Minh Hàm gọi đến khiến Tào Diệp cảm thấy vô cùng bức bối, Tào Diệp định tắt điện thoại, thân máy rung lên, màn hình hiển thị nhận được một tin nhắn, là bản ghi âm Chương Minh Hàm gửi đến.

Tào Diệp nhìn chằm chằm ghi âm kia, một lúc lâu cậu giơ ngón cái lên muốn xóa ghi âm này, nhưng ngón tay hơi run rẩy, ma xui quỷ khiến, cậu nhấn phát.

Giọng nói của Tào Tu Viễn vang lên: “Lại đây.” Tiếp theo như là cười một tiếng, “Sợ gì chứ, chưa từng làm?”

Sau đó giọng Chương Minh Hàm cũng vang lên, âm thanh kia nghe vào trầm thấp, có vẻ như hơi sợ: “Đau... thầy Tào thầy

khoan đã, thầy đừng...”

## Chương 93: Quá Khứ 5

### DTV-EBOOK

Giọng nói kia vừa quen thuộc vừa xa lạ, là một Tào Tu Viễn khác mà Tào Diệp chưa bao giờ tiếp xúc.

Rầm một tiếng, Tào Diệp chỉ cảm thấy trong đầu ù lên.

Cho tới nay cậu đang cố gắng tránh né chuyện này, nhưng bản ghi âm Chương Minh Hàm gửi đến đã kéo cậu vào trung tâm của vòng xoáy mà không cho bất kỳ lời giải thích nào.

Đến bây giờ cậu mới nhận ra rằng mặc dù tận mắt nhìn thấy cảnh Tào Tu Viễn và Trịnh Dân dây dưa, nhưng ánh sáng Tào Tu Viễn để lại trong lòng cậu từ khi còn nhỏ cho đến giờ vẫn lấp lóe như ẩn như hiện giống đốm lửa trong tro tàn.

Đến mức trong tiềm thức cậu vẫn cảm thấy việc dâm ô là giả, là một sự bôi nhọ giả dối không có thật.

Nhưng bây giờ, đốm lửa cuối cùng kia cũng hoàn toàn bị dập tắt rồi.

Cho nên Tào Tu Viễn chính là một tên cầm thú ra vẻ đạo đức giả từ đầu đến cuối.

Quả là cầm thú, Chương Minh Hàm chỉ lớn hơn mình ba tuổi, rốt cuộc sao ông ấy ra tay được?

Trong thang máy trên hành lang phát ra tiếng “tinh”, ngay sau đó tiếng bước chân vang lên, giọng của Lê Du cũng truyền đến: “Con người anh ta là vậy, đã nhiều năm như thế mà không hề thay đổi...”

Vừa nghe được giọng Lê Du, Tào Diệp muốn trốn theo bản năng, nếu Lê Du nhìn thấy dáng vẻ chật vật hồn bay phách lạc của mình lúc này, nhất định sẽ nhận ra trạng thái hiện tại của cậu khác thường.

Tào Diệp quay người đi về hướng khác, rẽ vào gian riêng trong nhà vệ sinh.

Điện thoại nằm trong lòng bàn tay rung lên cái nữa, cậu hơi chết lặng cầm lên nhìn, Chương Minh Hàm lại gửi đến một tin nhắn, lần này là một tấm ảnh, Tào Tu Viễn nhắm mắt nằm ngủ trên giường, bên cạnh là cái đèn ngủ mờ tối đang bật.

Logo đứng trên đầu giường rất dễ thấy, Tào Diệp nhận ra đó là khách sạn bác mình kinh doanh – Garness.

Nếu không phải ở chung một phòng khách sạn, hẳn là không thể chụp được ảnh riêng tư thế này.

Cho nên ảnh chụp màn hình tin nhắn Chương Minh Hàm tiết lộ với truyền thông cũng là thật.

Thật là mỉa mai, Tào Diệp nhìn tấm ảnh kia nghĩ, đây hình như là lần đầu tiên cậu nhìn thấy dáng ngủ của Tào Tư Viễn.

Trước mười lăm tuổi cậu thực sự nghĩ rằng Tào Tư Viễn là thần, không cần ăn cơm cũng không cần đi ngủ, luôn luôn ở trong đoàn phim, mãi mãi quay phim không ngừng nghỉ.

Vài giây sau, Chương Minh Hàm lại gửi đến một đoạn chữ:

“Tiểu Diệp, anh không liên lạc được với đạo diễn Tào và thầy Trịnh, bắt buộc dĩ mới tìm đến em, nếu như tổn thương em vậy anh nói xin lỗi trước.

Nhưng anh chỉ nghĩ là em có thể giúp anh chuyện này, đưa bản ghi âm và ảnh cho thầy Trịnh, nói với chú ấy anh còn có rất nhiều chứng cứ tương tự, hy vọng họ có thể nhanh chóng đồng ý điều kiện anh đưa ra, nếu không anh sẽ cung cấp chứng cứ này cho truyền thông.”

Tào Diệp không trả lời tin nhắn này, cậu trực tiếp gửi hai tin nhắn kia cho Trịnh Dân.

Trịnh Dân nhanh chóng gọi điện lại, Tào Diệp nghe máy, cậu nói trước khi Trịnh Dân lên tiếng: “Mấy người có thể mau chóng giải quyết chuyện này không? Còn muốn khiến bao nhiêu người khó xử nữa?”

Trịnh Dân gọi một tiếng “Tiểu Diệp” trong điện thoại, nhưng



Tào Diệp không muốn nghe anh ta nói gì, cậu nói xong thì lập tức cúp điện thoại.

Bàn tay cầm điện thoại rũ xuống, Tào Diệp đứng trong gian riêng chết lặng tạm thời quên đi hết thấy.

Âm thanh ù ù trong não vẫn chưa dừng, kêu đến mức cậu hơi đau đầu, mùi nước khử trùng của bệnh viện bay vào trong mũi, bình thường không cảm thấy gì, nhưng bây giờ lại khiến cậu khó thở.

Tào Diệp cất điện thoại vào túi, đẩy cửa gian riêng ra, muốn xuống tầng hít thở không khí.

Trong thang máy có hai y tá vừa tan ca, đang cúi đầu xem chung điện thoại, nhỏ giọng tán gẫu:

“Đây là Lê Du à... Đã bốn mươi tuổi rồi còn đẹp như thế.”

“Đẹp thế này, đáng tiếc bị Tào Tu Viễn hại, khổ quá.”

“Nếu ngoại tình với người phụ nữ khác thì thôi, đâm ô một cậu trai vị thành niên, chuyện này mất mặt quá.”

“Đúng rồi... Ê tôi nghe nói mấy ngày nay Lê Du ở bệnh viện của chúng ta, thật không?”

Người kia lập tức “Suyt” một tiếng.

Lê Hiến Đạt đã bắt chuyện với lãnh đạo bệnh viện, nói rằng phải giữ bí mật chuyện Lê Du nằm viện, nếu không phóng viên sẽ điên cuồng tìm đến.

Có lẽ kiêng dè xung quanh có người, hai y tá yên lặng một lát, nhưng chốc lát sau lại nhỏ giọng trò chuyện.

“Cô nói Lê Du gặp Tào Tu Viễn sẽ nói gì?”

“Nói chuyện ly hôn thôi, trên tin tức viết thế mà, chắc là tranh tài sản gì đó phải không...”

Đi thang máy xuống tầng một, cửa mở ra, lúc đi ra ngoài một cô gái trong đó nói: “Người giàu ly hôn cũng phải làm cho mất mặt như thế...”

Tào Diệp cố gắng núp trong góc giảm cảm giác tồn tại xuống đi sau hai y tá ra ngoài, tay cậu siết chặt thành nắm đấm, móng tay ngấn ngủi đâm vào da thịt, trong lòng bàn tay thành lình lình bị bóp ra mấy vết đỏ như máu.

Cậu lấy điện thoại ra khỏi túi, cúi đầu xuống nhìn màn hình,

một tin tức đầy mới nhất là “Tào Tu Viễn và Lê Du bí mật gặp nhau, bị nghi ngờ là bàn việc ly hôn”, là nội dung hai cô y tá vừa rồi đang thảo luận.

Bài báo nói khoảng bốn giờ chiều Lê Du và Tào Tu Viễn gặp nhau trong một chiếc xe việt dã, trông sắc mặt Lê Du không tốt, hiện đầy vẻ mệt mỏi, trong lúc nói chuyện mấy lần lắc đầu thở dài, dường như thất vọng tột cùng về Tào Tu Viễn.

Tào Diệp nhìn chằm chằm ảnh chụp lên trên điện thoại, mặc dù qua lớp kính mờ tối, nhưng cậu vẫn có thể nhận ra Lê Du ngồi ở ghế phụ lái.

Một tấm ảnh trong đó Lê Du hơi ngược cằm, nhắm mắt dựa vào lưng ghế, trên tấm ảnh khác, Lê Du cúi đầu, một tay chống trán.

Ảnh chụp rất mờ, gần như không nhìn thấy biểu cảm trên mặt, nhưng vẫn có thể khiến người ta dễ dàng nhận ra sự mệt mỏi và tiêu tụy trên người Lê Du, như thể trực tiếp già đi mười mấy tuổi.

Tào Diệp chưa bao giờ thấy Lê Du như thế này, Lê Du trong ấn tượng vẫn luôn lạc quan cởi mở, rất thích cười, cũng rất năng động, không hề nhìn ra dấu vết của thời gian để lại trên người cô.

Cho dù được điều trị trong bệnh viện một năm nay, cô cũng chưa bao giờ biểu hiện ra bất kỳ cảm xúc tiêu cực sa sút tinh thần nào.

Nhưng một người phụ nữ tao nhã, đoan trang cả đời như thế, lại vì Tào Tu Viễn mà để lộ một mặt nhếch nhác và khó coi nhất của mình trước ánh mắt của tất cả mọi người trong đoạn đường cuối của sinh mạng, biến thành người phụ nữ đáng thương, đáng buồn trong miệng họ!

Mẹ kiếp, ông cứ việc làm loạn, với Trịnh Dân hay với Chương Minh Hàm đều không có vấn đề gì, nhưng có thể đừng kéo mẹ tôi vào không?!

“Cộc” một tiếng, Tào Diệp ném mạnh điện thoại.

Ra tay mạnh quá, điện thoại chạm vào mặt đất lập tức banh xác, màn hình vỡ đầy đất.

Người đi ngang qua xung quanh nhất thời hết hồn, đều quay đầu lại nhìn thiếu niên tràn đầy ác độc này.

Tào Diệp đứng tại chỗ, hít sâu mấy lần, cố gắng để cảm xúc của mình ổn định lại, sau đó cậu đi tới, cúi người nhặt điện thoại trên đất lên, cầm trong tay đi ra khỏi bệnh viện.

Mảnh thủy tinh của màn hình vỡ vụn bị cậu nắm trong tay cùng với thân máy, những miếng thủy tinh nhỏ bé kia cũng đâm vào da thịt, máu theo thân máy nhỏ giọt xuống.

Tào Diệp đi dọc ven đường chẳng có mục đích gì, cậu luôn cảm thấy người bên cạnh đều đang nhìn mình, họ đang nhìn gì? Có khi nào tin tức cũng đưa tin về mình? Đám chó chết cái gì cũng chụp được, đầu tiên họ chụp Lê Du, lại đến chụp mình, phải kéo tất cả những người liên quan đến Tào Tu Viễn cùng rơi vào đúng không?!

Nghĩ đến việc tất cả mọi người bên cạnh cậu đều biết Tào Tu Viễn là biến thái dâm ô trai trẻ, họ đang nghĩ gì? Thương hại hay là chê cười, hoặc là thờ ơ bàng quan?

Thảo nào Tào Tu Viễn thích nâng đỡ người mới như thế, Trịnh Dân còn luôn nói y đang rót vào máu mới cho lĩnh vực điện ảnh.

Từng có lúc Tào Diệp rất kiêu ngạo về điều này, nhưng bây giờ tất cả những sự thật này đều đang cười nhạo cậu ngây thơ!

Đừng nhìn nữa, đừng nhìn tôi nữa, Tào Diệp tỉnh bơ bước nhanh đi qua những người qua đường, trong lòng lại đang im lặng cầu xin, đừng khiến tôi bối rối như thế, cũng đừng lặng lẽ thương hại tôi.

Có người đi về phía cậu, hai cô gái đi với nhau, da đầu Tào Diệp lập tức kéo căng, cậu muốn tránh đi – hai cô gái đến làm gì? Hỏi cậu những chuyện của Tào Tu Viễn có phải thật không à? Hay là hỏi cậu có phải con trai của Tào Tu Viễn không?

“Tay cậu đang chảy máu.” Một cô gái trong đó nhìn cậu nói.

Cậu trai đẹp dễ này thoát nhìn căng thẳng lại đáng thương, còn

vô thức lùi lại, giống như không muốn bị người khác đến gần. Tào Diệp vô thức nhìn xuống theo ánh mắt của cô, tay mình thật sự đang chảy máu, cậu giơ tay lên, miếng thủy tinh đã ghim vào thịt, nhìn miệng vết thương kia, cậu lại thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra không nhận ra cậu là con trai của Tào Tu Viễn, chỉ tới đây nhắc nhở tay cậu đang chảy máu... Mình đúng là thần hồn nát thần tính.

“Có muốn đến bệnh viện băng bó không,” Cô gái kia nhìn cậu, nhiệt tình chỉ cho cậu, “Bên kia có một bệnh viện...”

“Lát nữa tôi sẽ qua, cảm ơn.” Tào Diệp vẫn không ngẩng đầu lên, bây giờ cậu không dám nhìn thẳng vào bất kỳ ai.

Sau khi cô gái kia đi, Tào Diệp nhét điện thoại vào trong túi, lại lấy một tờ khăn giấy ra nắm trong lòng bàn tay, máu chảy ra thấm vào khăn giấy, như vậy sẽ không bị người qua đường nhìn thấy.

Quả nhiên, làm vậy đã không có nhiều người quay đầu nhìn cậu nữa.

Ánh chiều tà le lói, thu lại ánh mặt trời cuối cùng, đèn đường ven đường trong nháy mắt sáng hết lên.

Tào Diệp rẽ vào một con hẻm, cậu không thích nơi bị chiếu sáng, giống như tất cả mọi người có thể thấy rõ sự nhếch nhác và yếu đuối của cậu.

Cậu chọn một con đường vòng vèo để đi, không biết đi bao lâu, đi đến khi phần nộ trong lòng chết lặng, cả người miễn cưỡng bình tĩnh lại, cậu mới dừng lại, dựa lưng vào tường ngăn người nhìn không khí.

Tin tức đã nói Tào Tu Viễn và Lê Du bí mật gặp nhau, tại sao họ lại gặp nhau? Chắc không phải Tào Tu Viễn chủ động đưa ra, vậy là mẹ Lê Du của cậu chủ động liên lạc với Tào Tu Viễn?

Lê Du từng nói lần này về nước chủ yếu là trở về gặp bạn bè, chẳng lẽ là để gặp Tào Tu Viễn? Không phải họ đã chia tay rồi sao, còn có gì phải gặp?

Nghĩ đến Lê Du, Tào Diệp cảm thấy nên về bệnh viện một chuyến, nếu không vắng mặt thời gian dài như vậy, có lẽ Lê Du sẽ lo lắng.

Nhưng trạng thái hiện tại thật sự không thích hợp xuất hiện trước mặt cô... Đêm nay không về nữa, đến khách sạn ngủ một đêm điều chỉnh lại cảm xúc, ngày mai đến sớm vậy.

Tào Diệp muốn gọi điện thoại nói cho Lê Du một tiếng, nhưng cậu nhanh chóng nhận ra điện thoại đã bị mình ném vỡ, màn hình vỡ nát, hoàn toàn không dùng được.

Thôi, Tào Diệp đứng thẳng người, vẫn nên đến bệnh viện.

Cậu quay về đường cũ, lúc đi đến sảnh bệnh viện đã hơn mười giờ.

Ra khỏi thang máy cậu rẽ vào nhà vệ sinh, soi gương gẩy tóc, lại điều chỉnh cảm xúc, khí sắc trông không tốt lắm, nếu Lê Du hỏi thì cứ nói bị cảm đi... Tào Diệp nghĩ vậy rồi ra khỏi nhà vệ sinh, đi đến phòng bệnh của Lê Du.

Cửa phòng bệnh không đóng chỉ khép lại, để lại một khe rất nhỏ.

Tào Diệp đến gần định đẩy cửa vào thì chợt nghe Lê Du đang nói chuyện, âm thanh rất nhỏ, giống như không muốn bị người khác nghe được.

"... Nói thật, năm đó tùy hứng sinh Tiểu Diệp, có đôi khi nghĩ lại vẫn rất hối hận..." Tào Diệp nghe thấy Lê Du nói như vậy.

Giọng nói kia khẽ thở dài một hơi, sau khi nói xong lại thở dài tiếng nữa, một lúc lâu cũng không nói câu tiếp theo.

Bàn tay cầm chốt cửa của Tào Diệp buông ra, trong khoảng thời gian im lặng kia, cậu ngẩn người nhìn bóng lưng của Lê Du trong khe cửa một lát.

Giọng Lê Du lại vang lên: "Lúc y tá ôm nó cho mình nhìn, lúc ấy mình nghĩ sau này nên chịu trách nhiệm cho sự bốc đồng của mình..."

Tào Diệp không muốn nghe tiếp, cậu cup mắt, bước khẽ, quay người đi nhanh về phía thang máy.

Nếu bản ghi âm của Tào Tu Viễn là một lưỡi dao sắc bén, khi cậu

chưa kịp phản ứng đã nhanh chóng đâm xuyên qua cậu, vậy cậu nói vừa rồi của Lê Du giống như một chiêu Hóa Cốt Miên Chưởng[1].

Trong nháy mắt nghe được chỉ cảm thấy bị trúng một đòn, không đau lắm, nhưng mấy phút sau, cảm giác đau âm ỉ kia lại dâng lên dày đặc, chỗ nào cũng có, thuận theo khe hở của xương cốt chui ra ngoài, khiến cậu không thể giả vờ bình tĩnh được.

[1] Hóa Cốt Miên Chưởng (化骨绵掌) là một loại chưởng pháp âm độc rất khó luyện.

Một khi bị Hóa Cốt Miên Chưởng đánh trúng thì bề ngoài không biểu hiện gì, nhưng sau đó xương cốt toàn thân sẽ bị gãy rụng từng đoạn, mục nát, tạng phủ tan nát, thê thảm vô cùng, không cách nào cứu chữa được

Hồn bay phách lạc.

Mẹ Lê Du của cậu nói hối hận đã sinh ra cậu, nói rằng cậu chỉ là sự bốc đồng, mọi thứ cô làm chỉ đang chịu trách nhiệm cho sự bốc đồng năm đó mà thôi.

Cho nên sự ra đời của mình không được chào đón, không ai hy vọng cậu có thể đi vào thế giới này.

Chẳng trách Tào Tu Viễn lạnh lùng với mình như vậy, ông ta cũng không hy vọng có đứa con trai như mình.

Cậu là sai lầm, là bốc đồng, là gánh nặng, là vương vớ.

Thật là khiến con người tuyệt vọng.

Vậy mấy người muốn tôi phải làm thế nào? Đi chết à?

Tào Diệp ra khỏi bệnh viện, trước cửa bệnh viện có đèn giao thông, cậu quên nhìn, trực tiếp băng qua đường.

Chiếc xe muốn qua đèn xanh đang lao nhanh, lúc này bỗng nhiên phanh xe, bánh xe ma sát với mặt đất phát ra tiếng vang chói tai, tài xế thò đầu ra chửi: “Muốn chết hả?!”

Đúng vậy, tôi muốn chết, cho nên sao ông không đâm chết tôi đi... Tào Diệp hờ hững nghĩ.

Cậu tìm đại một khách sạn ở lại, nằm ngửa trên giường, nhắm mắt lại, nghĩ thầm có lẽ tất cả mọi thứ chỉ là một cơn ác mộng.

Có thể vừa tỉnh dậy thì phát hiện thời gian vẫn dừng lại ở năm cậu mười lăm tuổi, cậu nằm trên sân thượng của Lam Yển, dưới người lót tờ báo, hơi cứng, cộm đến mức sau lưng hơi khó chịu, nhưng tâm trạng của cậu lại rất tốt.

Sau đó hình như cậu thật sự nhìn thấy mây trên trời, cậu nói với Lương Tư Triết, bố em là đạo diễn cừ nhất trên thế giới này, nâng đỡ rất nhiều diễn viên mới nổi tiếng, anh biết Chương Minh Hàm không? Diễn viên mới xuất sắc nhất nhỏ tuổi nhất.

Chú Dân cũng rất giỏi, chú ấy giống như Doraemon vậy, bố em đưa ra yêu cầu gì chú ấy cũng làm được.

Về phần mẹ em ấy à, bà rất đẹp, là nghệ sĩ violin rất nổi tiếng, anh biết bà ấy không? Bà ấy giỏi nhỉ?

Bỗng chốc giống như quay phim điện ảnh, ống kính chuyển, chuyển đến ngày cậu và Lương Tư Triết cùng được Trịnh Dân đón đi thử vai.

Trịnh Dân chọn một bộ quần áo thích hợp thử vai trong tủ quần áo giúp cậu, còn dùng ngón tay chải tóc cho cậu.

Chương Minh Hàm đi về phía cậu, nói đùa “Ơ em hiểu nhiều thành ngữ đấy chứ”.

Nhân viên công tác của đoàn phim theo Tào Tu Viễn rất nhiều năm đặc biệt đến nhìn họ, nói rằng con trai của đạo diễn Tào và cô Du, thoát trông rất được người ta thích.

Mà về phần bản thân cậu, cậu nhìn Tào Tu Viễn ngồi đằng sau máy giám quan sát, bởi vì bị lạnh nhạt mà nhẫn nhịn đầy bụng tức giận.

Nhưng trong lòng vẫn có phần kiêu ngạo nghĩ, người đàn ông ngồi sau máy quan sát kia là bố mình, y giống như ông vua nhìn mọi thứ bằng nửa con mắt trong thế giới phim.

Sau đó cậu đi về phía ống kính, muốn nhìn mình phản chiếu trong màn ảnh, nhưng vừa đến gần thì ống kính kia bỗng nổ tung, mảnh thủy tinh nhỏ vụn đập vào mặt cậu, cậu lùi lại một bước.

Tỉnh rồi.

Tào Diệp hơi mất tiêu cự nhìn ánh đèn sợi đốt trên trần nhà.

Thì ra trước năm mười lăm tuổi sống vui vẻ như vậy, chỉ vì tất cả mọi người bên cạnh dùng lửa gạc xây một tòa thành hư ảo mà tươi đẹp cho cậu.

Mà bây giờ theo chân tướng được tiết lộ, tòa thành kia giống như ống kính trong giấc mơ, đã vỡ thành vụn, chất thành một đồng đồ nát của ký ức.

Cậu ngồi dậy, lại ngẩn người một lúc, sau đó hít sâu một hơi, bình tĩnh lại cảm xúc, dùng điện thoại của khách sạn gọi cho Lê Du.

Vừa quay số lại nhanh chóng dập máy.

Cậu không dám đối mặt với Lê Du, thậm chí không dám nghe giọng của cô, sợ nghe ra sự thờ ơ của cô giống như Tào Tu Viễn. Cậu gọi điện thoại cho bạn trai của Lê Du, nói là đêm nay mình ở lại nhà bạn, bảo chú ấy chuyển lời cho mẹ cậu, để cô đừng lo lắng.

“Cô ấy vừa gọi lại cho cháu,” Chú ấy hỏi, “Sao cháu không nghe?”

“Điện thoại cháu hỏng rồi... Sợ làm phiền bà ấy nghỉ ngơi, nên gọi điện cho chú, chú bảo bà ấy đừng lo lắng.

Bạn cháu đến rồi, cháu cúp máy trước nhé chú.”

Tào Diệp nói một mạch xong cúp máy.

Cậu sợ chú kia nhận ra cậu khác thường, cũng sợ chú đưa điện thoại cho Lê Du.

Chỉ muốn trốn đi, không muốn đối mặt với bất kỳ ai, đã không phân rõ hư ảo và chân tướng, những người đối xử tốt với mình kia, rốt cuộc trong lòng họ đang nghĩ gì? Là thật sự đối xử tốt với mình ư?

Trần trọc không ngủ được.

Tào Diệp mất ngủ cả đêm.

Nhiệt độ máy điều hòa mở rất thấp, nhưng cậu vẫn toát mồ hôi



khắp người, mà hình như hơi lạnh.

Lúc lạnh lúc nóng, cơ thể mồ hôi nhớp nháp rất khó chịu.

Nhưng cho dù vậy, cậu cũng hy vọng đêm dài đằng đẵng này trôi qua chậm hơn nữa, đến khi trời sáng, một ngày mới bắt đầu, có phải Chương Minh Hàm lại tung ra chứng cứ mới không? Sau đó sẽ có ngày càng nhiều người tiếp cận với chân tướng, phát hiện ra sự thật Tào Tu Viễn là cầm thú.

Cậu hy vọng chân tướng được vạch trần, để Tào Tu Viễn vạn kiếp bất phục, mãi mãi không thể vươn mình, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của công chúng.

Nhưng cậu lại sợ chân tướng bị vạch trần, bởi vì cậu sẽ mãi mãi sống dưới bóng ma của Tào Tu Viễn, trên thế giới này hẳn là người từng tiếp xúc với cậu đều sẽ biết cậu có một người cha cầm thú đạo đức giả, chẳng lẽ muốn cậu khó xử cả đời như thế sao?

Buổi chiều ngày hôm sau, thời gian trà chiều rảnh rỗi nhất, Chương Minh Hàm nói với truyền thông, phía đạo diễn Tào Tu Viễn đã tiến hành tự hòa giải với hắn, cho nên tiếp theo hắn sẽ không cung cấp chứng cứ cho truyền thông nữa.

Cuối cùng buổi phỏng vấn, Chương Minh Hàm nói: “Đồng thời, tôi cũng hy vọng những diễn viên từng gặp cảnh ngộ giống như tôi có thể dừng cảm động ra cùng lên tiếng với tôi, để những chuyện tương tự không xảy ra với người mới nào nữa.”

“Cậu đang chỉ Lương Tư Triết à?” Phóng viên hỏi thẳng.

“Tôi không chỉ ai cả.” Chương Minh Hàm nói.

Lúc ấy Tào Diệp đang ngồi taxi từ khách sạn đến bệnh viện, dàn âm thanh trong xe phát cuộc phỏng vấn này, khi nhắc đến ba chữ “Lương Tư Triết” âm thanh ù ù trong não một ngày trước chợt vang lên.

Lần này sắc bén hơn, chói tai hơn, khiến đầu cậu đau muốn nứt, đến mức cậu đành phải cúi đầu xuống, dùng hai bàn tay đè huyết thái dương của mình.

“Làm phiền chú... tắt âm thanh đi.” Tào Diệp nói với tài xế.

Cậu mò mẫm mở cửa kính xe, nhưng gió thổi vào vẫn mang

theo hơi nóng khiến cậu khó chịu hơn.

Cậu bảo tài xế dừng xe rồi xuống xe đi bộ một lát, âm thanh ù ù trong đầu mới giảm đi.

Tiếp đó cậu lại cảm thấy hơi buồn cười, phỏng đoán của Chương Minh Hàm chẳng hề có căn cứ, hẳn bị dâm ô, nên cho rằng Lương Tư Triết cũng từng gặp cảnh ngộ giống hắn.

Năm đó sau khi “Mười ba ngày” thử vai, cậu ở cùng Lương Tư Triết thay quần áo trong phim trường của đoàn phim, bị chú bảo vệ nghĩ lầm họ “mèo mả gà đồng” trong phòng, khi ấy Lương Tư Triết suýt nữa đánh nhau lý luận với chú bảo vệ, nếu thật sự bị Tào Tu Viễn dâm ô, anh sao có thể nén giận?

Cho dù thế nào, cậu tuyệt đối không tin giữa Lương Tư Triết và Tào Tu Viễn từng có bất kỳ quan hệ gì vượt qua đạo diễn và diễn viên.

Mà đoạn phỏng vấn vốn nên đánh dấu sự kết thúc của sự việc, lại đẩy dư luận lên cao trào nhất.

“Bên phía Tào Tu Viễn có thể đồng ý tự hoà giải, chúng tôi những chứng cứ kia đều là thật.”

“Không còn gì tẩy trắng, bản thân họ đã đuối lý rồi.”

“Chương Minh Hàm đừng tự hòa giải, ra tòa đi, để Tào Tu Viễn ngồi tù.”

“Chương Minh Hàm có thể đồng ý tự hòa giải, chứng minh cậu ta cũng chỉ muốn tiền mà thôi, cho nên rốt cuộc là yêu đương hay là dâm ô, thật sự nói không rõ.”

“Fan lý trí của Tào Tu Viễn vẫn đang tẩy trắng yêu đương, làm ơn đi, chỉ là yêu đương tại sao phải tự hòa giải?”

“Tôi nói chứ Chương Minh Hàm cũng không dễ chọc, nhìn điệu bộ này nói không chừng năm đó yêu đương cố tình để lại chứng cứ, chờ sau này có lúc dùng được để dìm nước bẩn.”

“Đừng tẩy trắng cho Tào Tu Viễn.”

Tào Tu Viễn có từng nghĩ con của mình bị người khác dâm ô như vậy, hoặc là yêu đương với ông chú sắp bốn mươi tuổi, ông ta sẽ có cảm nhận gì?”

Tào Diệp không đọc bình luận trên mạng, cậu hút một điếu thuốc dưới tầng bệnh viện, lại đi bộ một lát, đợi mùi khói thuốc

trên người bay đi hết cậu mới đi thang máy lên tầng. Lê Du dựa vào đầu giường, cầm một quyển sách đang đọc, thấy Tào Diệp tới cô đặt sách xuống, nở nụ cười với cậu: “Gặp bạn về rồi à?”

“Vâng.” Tào Diệp đáp, đoạn ngồi lên ghế bên giường.

“Chơi vui không?”

“Cũng được, cũng không có gì vui.”

“Không phải Lâm Ngạn biết nhiều trò lắm à?” Lê Du giơ tay lên sờ tóc Tào Diệp, “Lần này không dẫn con đi uống rượu?”

“Không ạ.”

“Bây giờ Lâm Ngạn đang làm gì? Nó tốt nghiệp đại học rồi nhỉ?”

“Anh ấy đang làm việc ở công ty điện ảnh của anh trai.”

“Thế à,” Lê Du gật đầu, lại nói, “Tiểu Diệp, con học phim hai năm nay, sau này liệu có giống bố con không, cũng có thể làm đạo diễn quay phim?”

“Con sẽ không làm đạo diễn.”

“Hả?” Lê Du hơi ngạc nhiên, “Mẹ còn tưởng có cơ hội nhìn thấy con quay phim, con nói lúc ở trường có quay bộ phim ngắn với bạn học mà, lúc nào cho mẹ xem thử?”

“Những phim đó... quay chơi chơi thôi,” Tào Diệp nói, “Không lấy ra được.” Đây là nói thật, những bộ phim kia đều là một vài phim ngắn thí nghiệm, quay như lọt vào trong sương mù, quả thực không thể cho ai xem.

“Được thôi,” Lê Du cười nói, “Không sao, sau này kiểu gì cũng có phim có thể mang ra.”

Tào Diệp không nói gì.

Lê Du cũng im lặng một lát, bầu không khí lắng lại, cô nhìn Tào Diệp, thử hỏi: “Con cũng đọc tin tức gần đây của bố con rồi?”

“Đọc gần hết ạ,” Tào Diệp nói.

Thật ra cậu không muốn nói về Tào Tu Viễn với Lê Du cho lắm.

“Bố con ấy mà...” Lê Du thở dài, “Mặc dù có lẽ làm việc hơi khác người, nhưng chuyện dân ô này...”

Cô nói còn chưa dứt lời, Tào Diệp đã đứng lên, nhìn Lê Du gọi một tiếng “Mẹ”.

Lê Du ngẩng đầu nhìn, thấy cậu không muốn nghe nên dừng lại. “Mẹ dưỡng bệnh cho khoẻ đi,” Tào Diệp nói, “Chúng ta đừng đọc tin tức của ông ấy nữa, từ nhỏ đến lớn ông ấy chưa từng tham gia nhiều vào cuộc sống của con, với con mà nói ông ấy chỉ là một người xa lạ, thực tế có quấy rối tình dục hay không con cũng không để ý lắm.”

Lê Du ngẩn ra một lát.

Tào Diệp nói xong rót cho Lê Du một cốc nước, sau đó lấy cốc ra khỏi phòng bệnh.

Cậu đang nói dối, đương nhiên cậu để ý Tào Tu Viễn có phải từng dâm ô hay không, cậu hy vọng chuyện này là giả hơn bất cứ ai.

Nhưng cậu cũng không thể cho Lê Du xem ảnh và ghi âm, để cô phân tích Tào Tu Viễn đến cùng chỉ từng ngủ với Chương Minh Hàm, hay xác thực dâm ô hẳn.

Khi còn nhỏ Lê Du xây cho cậu một cái tháp ngà hư ảo, bây giờ cậu cũng phải nói dối để xây dựng ảo giác cho Lê Du.

Tào Diệp ra khỏi phòng bệnh, ở cuối hành lang ngẩn người nhìn bóng đêm một hồi.

Sau đó cậu nghe thấy tên của “Tào Tu Viễn”, trong lòng dâng lên cảm giác bức bối, tại sao tất cả mọi người đều bàn luận chuyện này?

Lúc định đứng thẳng rời đi, cậu lại nghe thấy tên của Lương Tư Triết.

— “Lương Tư Triết thật sự không có quan hệ gì với Tào Tu Viễn nhỉ? Đừng mà... Lương Tư Triết là nam thần của tôi đấy.”

— “Ai biết được, cậu ta từng yêu đương với Hồ Vũ Tư mà, ánh mắt có vẻ rất thẳng.”

— “Hiến thân vì tài nguyên chứ sao.

Nếu không tại sao Tào Tu Viễn chưa bao giờ dùng một người mới hai lần, lại phá lệ bởi cậu ta? Nghe nói giải Kim Tượng lần này dự thi trái quy tắc vì để lấy thêm ảnh để cho Lương Tư Triết, các thím phân biệt xem, không phải tình yêu thật có thể trả giá lớn thế à?”

— “Vả lại Tào Tu Viễn còn nói muốn quay một bộ phim đề tài đồng tính, chỉ tên muốn Lương Tư Triết diễn.

Anh Tử, nếu nam thần của bà đã nhận phim này thì chả khác gì công khai come out.”

— “Đừng đừng đừng đừng mà, tôi tin anh ấy sẽ không nhận.”

Cảm giác nôn nóng ùn ùn kéo đến xông lên cổ.

Rõ ràng là chuyện xấu giữa Tào Tu Viễn và Chương Minh Hàm, tại sao lại kéo lên người Lương Tư Triết?

Tào Diệp xoay người rời đi, không muốn nghe những người kia tiếp tục bàn luận chuyện này.

Bên cạnh bàn y tá có cung cấp miễn phí báo ngày hôm đó, có lẽ vừa mới có người đến xem, đúng lúc lật đến trang giải trí –

“Tổng Du tự tiết lộ từ chối đóng phim nhựa đồng tính của Tào Tu Viễn, Lương Tư Triết có lẽ được mời đóng vai chính.”

Tào Diệp nhìn chằm chằm tiêu đề kia một lát, vẫn không nhận được cảm từ báo lên đọc bài báo kia một lần, bài báo đã nói diễn viên nam trẻ Tổng Du hiện đang hot, hôm nay lúc tham gia hoạt động đã tung tin gần đây mình nhận được lời mời của phòng làm việc Tào Tu Viễn, mời cậu ta đóng một bộ phim đề tài đồng tính, nhưng suy xét đến tính cách của nhân vật rất không hợp với mình nên đã từ chối cơ hội này.

“Vậy tiếp theo ông thật sự dự định quay bộ phim đề tài đồng tính?”

“Đúng.”

“Quay bộ phim này để đáp trả tin tức gần đúng không?”

“Không có gì để đáp trả.”

“Có ý mời Lương Tư Triết đóng vai chính?”

“Phim này không có cậu ấy sẽ không quay được.”

Tào Diệp đặt tờ báo lên bàn.

Cậu không rõ tại sao Tào Tu Viễn phải làm như vậy, cố tình ngay vào lúc nào, công bố muốn quay một bộ phim đề tài đồng tính.

Hơn nữa còn chỉ tên muốn Lương Tư Triết diễn.

Y còn muốn để bao nhiêu người cùng khó xử với y?

Lương Tư Triết sẽ nhận phim này ư? Giống như y tá kia nói,

nhận phim này, sắm vai một nhân vật đồng tính, không khác gì thừa nhận giữa anh và Tào Tu Viễn tồn tại mờ ám.

“Phim này không có cậu ấy sẽ quay không được.” Tào Diệp nhìn chằm chằm câu nói trên tờ báo kia.

Đó là Tào Tu Viễn chính miệng nói.

Vậy thì để ông ta không quay được đi, Tào Diệp ngắc đầu, chỉ cần Lương Tư Triết từ chối lời mời này, chẳng những Tào Tu Viễn không quay được bộ phim đề tài đồng tính này, bản thân Lương Tư Triết cũng có thể phân rõ giới hạn với Tào Tu Viễn, vì thế sẽ không có ai tiếp tục dội nước bẩn lên đầu anh.

Đúng, cậu phải đến thuyết phục Lương Tư Triết, bảo anh đừng đóng phim của Tào Tu Viễn.

Cứ khiến Tào Tu Viễn vạn kiếp bất phục, bị dư luận ép đến nỗi mãi mãi không ngóc đầu lên được, khiến y mai danh ẩn tích trong năm năm tiếp theo, về sau cũng biến mất khỏi tầm mắt của công chúng.

## Chương 94: Quá Khứ 6

### DTV-EBOOK

Tiệc sinh nhật 23 tuổi của Lương Tư Triết được tổ chức trên tầng cao nhất của toà nhà cao hơn năm trăm mét. Công ty quản lý đã bắt đầu chuẩn bị bữa tiệc sinh nhật này từ hơn một tháng trước, họ mời tất cả các thành viên của đoàn phim Lương Tư Triết từng tham gia, bạn bè và diễn viên Lương Tư Triết từng hợp tác, fan chứng kiến Lương Tư Triết ra mắt năm năm, còn có phóng viên truyền thông ghi hình đêm nay. Công ty quản lý góp nhặt hình ảnh liên quan từ nhiều bên, biên tập năm năm qua của Lương Tư Triết thành một bộ phim ký sự.

Từ thiếu niên ngây ngô thủ vai “Muội ba ngày”, đến ảnh đế trẻ tuổi mặc tây trang trong lễ trao giải Kim Tượng, lại đến hoá trang khác giới đan xen giữa trẻ trung và trưởng thành trong “Hong nam hong nữ”.

Cuối cùng là “Giải nam diễn viên được yêu thích nhất” Lương Tư Triết giành được tại liên hoan phim dành cho sinh viên đại học nhờ “Nổi gió”.

Hứa Vân Sơ đã bàn bạc được màn hình điện tử khổng lồ ở khu phần hoa nhất, tám giờ tối sẽ lần đầu công chiếu bộ phim ký sự này.

Trên quảng trường CBD có mấy trăm ngàn người qua lại, tất cả đám người qua đường cùng chứng kiến con đường ngôi sao dần dần trưởng thành của Lương Tư Triết trong những năm gần đây.

Hàng ngàn hàng vạn fan và người qua đường dừng chân trên quảng trường, ngẩng đầu nhìn Lương Tư Triết trên màn hình khổng lồ, ánh sáng bóng tối và thiếu niên hoà làm một thể.

Dường như anh sinh ra để dành cho màn ảnh rộng, cho dù bị phóng đại lên gấp mấy chục lần trên màn ảnh, gương mặt với đường nét tinh xảo kia vẫn chịu được sự soi xét.

Trước và sau màn ảnh được cắt nối biên tập đan xen, mọi người dần dần phát hiện, có lẽ vì dễ dàng nhập vai nên tính cách người thật của Lương Tư Triết hình như cũng không ngừng thay đổi theo những nhân vật anh đóng vai.

Từ sự im lặng sắc sảo ban đầu, đến trưởng thành yêu nghiệt bây giờ, rất khó nói trong những năm này, rốt cuộc anh đã làm nên nhân vật, hay là nhân vật làm nên anh.

Công ty quản lý rất tham vọng, đưa ra phụ đề ở cuối phim, nói rằng năm năm tiếp theo mời tất cả mọi người cùng chứng kiến sự ra đời của siêu sao thời đại này.

Chín giờ tối, phim ký sự chiếu xong, tiệc sinh nhật chính thức bắt đầu.

Tất cả mọi người ở sảnh tiệc ồn ào muốn Lương Tư Triết – nhân vật chính đêm nay lên sân khấu phát biểu.

Cho dù không có chuẩn bị trước, nhưng Lương Tư Triết cũng không từ chối nhiều, anh đứng dậy đi lên sân khấu trong tiếng hét và tràng pháo tay, hơi cúi người về phía micro đứng trước mặt.

Tiếng người trong hội trường lập tức yên lặng, tất cả mọi người nín thở tập trung chờ anh lên tiếng.

Nhưng Lương Tư Triết cụp mắt suy nghĩ một lát, sau đó nhìn dưới sân khấu nói: “Công ty quản lý của tôi đã tổ chức bữa tiệc sinh nhật này mà không có sự đồng ý của tôi, tôi nghĩ đây sẽ là lý do cân nhắc nếu tôi chấm dứt hợp đồng trong tương lai.”

Bên dưới yên tĩnh một giây, ngay sau đó cười phá lên, lãnh đạo cấp cao của công ty quản lý nhìn Lương Tư Triết, có phần bất đắc dĩ cười lắc đầu, họ không làm gì được anh.

“Nói đùa thôi, vẫn phải cảm ơn mỗi một người có mặt ở đây, tôi lớn thế này đây là lần đầu tiên có nhiều người chúc mừng sinh



nhật tôi như thế, cảm giác... ừm,” Lương Tư Triết dừng một lát, “Rất kỳ lạ.

Hy vọng mọi người đêm nay uống vui vẻ, hết rồi.”

Anh nói xong định đứng thẳng người đi xuống sân khấu, lại nghĩ đến gì đó bèn nghiêng người sang bổ sung một câu vào micro, “Đúng rồi, siêu sao thời đại gì đó, chẳng phải đều là người mất rồi mới phân xét à? Tiệc sinh nhật đã nói cái này tôi cảm thấy không may cho lắm, cho nên mọi người đừng coi là chuyện to tát, quên đi nhé.”

Tư thế của anh thoải mái, thành thạo, dùng giọng điệu nói đùa, nhưng lại nói lời thật lòng.

Anh thực sự không muốn tham gia tiệc sinh nhật này cho lắm, bây giờ Tào Tu Viễn bị đội nước bắn bị chửi bới như thế, anh lại giống trống khua chiêng làm tiệc sinh nhật ở đây, quả thực có vẻ không có lương tâm.

Nhưng một tháng trước nhân viên công tác đã bắt đầu chuẩn bị bữa tiệc này, cũng gửi thiệp mời sinh nhật cho vài trăm người, không có cách nào lâm thời huỷ bỏ, anh chỉ có thể xuất hiện đúng hẹn.

Huống chi công ty quản lý còn có suy tính của mình, sau giải Kim Tượng rất nhiều người đều nói Tào Tu Viễn dự thi trái quy tắc chỉ vì lấy thêm một ảnh để cho Lương Tư Triết.

Nhưng Lương Tư Triết lại không biết cố gắng mà bị thua, thế là tiếng nói xấu bắt đầu nổi lên bốn phía, họ nói rằng ngay cả Tào Tu Viễn tận tâm tận lực như thế cũng không giúp được Lương Tư Triết, năm năm sau Tào Tu Viễn bị cấm quay phim, tương lai của Lương Tư Triết càng xa vời.

Công ty quản lý lo lắng lời nói xấu sẽ lan tràn ngày càng nhanh, cuối cùng ảnh hưởng đến hợp đồng phim và tài nguyên của Lương Tư Triết.

Cho nên họ tổ chức tiệc sinh nhật này, dùng một bộ phim ký sự

nói cho tất cả khán giả, ngoại trừ thất bại tại giải Kim Tượng lần này, nhưng Lương Tư Triết còn có rất nhiều thành tích đáng được quan tâm.

Lúc kết thúc trợ lý đưa điện thoại qua, nói là Tư Triết điện thoại của cậu vừa rung một cái, chắc có tin nhắn đến.

Lương Tư Triết cúi đầu nhìn điện thoại, người gửi tin hiển thị “Tào Diệp” – “Bây giờ anh ở đâu?”

Lương Tư Triết hơi ngẩn ra, mấy năm nay Tào Diệp rất ít khi chủ động gửi tin nhắn đến.

Sau sự kiện theo đuổi Lâm Huyền, Lương Tư Triết từng gửi tin nhắn cho cậu, nhưng Tào Diệp không hề trả lời lại tin nhắn nào.

Có một dạo Lương Tư Triết cho rằng Tào Diệp đã đổi số điện thoại, hoặc là chặn mình, không ngờ bây giờ Tào Diệp đột nhiên gửi tin nhắn hỏi anh ở đâu.

Lương Tư Triết gửi địa chỉ qua, lại hỏi một câu: “Cậu muốn tới ngay?”

“Ừ.” Tào Diệp trả lời lại.

Lương Tư Triết nhìn chằm chằm màn hình điện thoại một lát, tại sao Tào Diệp bỗng nhiên muốn đến tìm mình, chẳng lẽ là cậu không chịu được áp lực Tào Tu Viễn bị dư luận chửi bới, chạy đến bảo anh nghĩ kế? Hay là Tào Diệp đột nhiên gặp phải chỗ khó không thể xử lý? Dù thế nào cũng không phải nghĩ đến hôm nay là sinh nhật anh, cố ý tới đây chúc mừng sinh nhật anh đúng không? Lương Tư Triết nở nụ cười, bản thân anh cũng không tin cách giải thích này.

Nhưng cho dù thế nào, có thể nhìn thấy Tào Diệp vào ngày sinh nhật của mình, sinh nhật năm nay vẫn rất đặc biệt.

Anh nhìn về phía đám người trong sảnh tiệc, nghe âm thanh ly rượu va chạm, thầm nghĩ có lẽ khi hầu hết mọi người uống say, anh có thể lén lút dẫn Tào Diệp ra ngoài, uống rượu một lúc với cậu.

...

Tào Diệp không ngủ hai ngày liên tục.

Cho dù Chương Minh Hàm không cung cấp chứng cứ mới cho truyền thông nữa, nhưng truyền thông lại căn cứ vào buổi phỏng vấn cuối cùng của hắn mà hướng tầm mắt lên Lương Tư Triết.

Rất nhiều phương tiện truyền thông đã tổng hợp “tiếp xúc thân mật” của Lương Tư Triết và Tào Tu Viễn trong những năm này, cảnh kinh điển nhất là đêm lễ trao giải Kim Tượng, khi Tào Tu Viễn ôm Lương Tư Triết đã dùng sức ôm anh rời mặt đất.

Trừ cái đó ra, ảnh chụp hậu trường của phim trường quay phim “Hong nam hong nữ” tuần ra đã trở thành “khu tai họa nặng” cho truyền thông phát huy thị lực và sức tưởng tượng.

Lương Tư Triết mặc váy lụa trang điểm đậm, mỗi lần đối mặt với Tào Tu Viễn dường như cũng có vẻ ý tứ sâu xa.

Và chiếc âu phục nam rộng Lương Tư Triết mặc trên poster của “Hong nam hong nữ”, sau khi so sánh kỹ càng, họ đoán ra đó là âu phục Tào Tu Viễn đã mặc khi tham dự một liên hoan phim nào đó.

Cuối cùng bài báo kia nói, mặc dù không có chứng cứ rõ ràng cho thấy giữa Tào Tu Viễn và Lương Tư Triết tồn tại quan hệ khác, nhưng các chi tiết trong lúc quay phim “Hong nam hong nữ” đều khiến người ta suy nghĩ xa hơn.

Lý do Tào Tu Viễn dự thi trái quy tắc càng cho thấy cùng là người mới mình tự tay cất nhắc, nhưng Lương Tư Triết có ý nghĩa không bình thường với Tào Tu Viễn.

Bài báo này khiến Tào Diệp cảm thấy vô lý, nhưng cậu vẫn đọc hết từng câu từng chữ.

Sau khi đọc xong Tào Diệp cảm thấy mình đúng là hơi thần hồn nát thần tính, có lẽ mấy ngày nay chợt phát hiện mọi người bên cạnh đều đang lừa mình, cho nên lúc đọc bài báo này, có khoảnh khắc cậu lại sợ hãi suy đoán trong bài báo này đều là thật.

Nhưng cậu nhanh chóng phủ định suy nghĩ của mình, cậu nghĩ cậu phải giúp Lương Tư Triết rũ sạch tin đồn khiến người buồn nôn này.

Năm đó cậu tự tay đẩy Lương Tư Triết cho Tào Tu Viễn hai lần, bây giờ cậu muốn kéo Lương Tư Triết ra, để từ nay anh sẽ tránh cuốn vào trong chuyện đúng sai này.

Cậu gọi điện thoại liên lạc với Lâm Ngạn, Lâm Ngạn tốt nghiệp đại học không lâu, làm việc ở công ty điện ảnh của anh hẳn.

Cậu nhớ dạo trước Lâm Ngạn nói rằng anh hẳn giao cho hẳn một dự án, là một bộ phim đường phố, kịch bản rất ổn, đầu tư cũng không cần lo lắng, nhưng là lần đầu tiên hẳn làm nhà sản xuất, đạo diễn, ekip, diễn viên đều phải tự mình liên hệ, thực sự hơi đau đầu.

Điện thoại kết nối, bên kia gọi một tiếng “Diệp Tử”, Tào Diệp đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Anh Ngạn, phim đường phố kia của anh quyết định diễn viên chính chưa?”

“Có mấy ứng viên, vẫn đang quyết định, sao vậy?”

“Anh có suy xét đến Lương Tư Triết không?” Tào Diệp hỏi.

“À... bé người đẹp của mày hả,” Lâm Ngạn cười vài tiếng, “Sao nào, đã thành quan hệ tình địch rồi mày vẫn giúp hẳn tìm tài nguyên?”

Tào Diệp không có tâm trạng nói đùa, lại hỏi: “Anh cảm thấy anh ấy thế nào?”

“Hắn à, tạm được,” Lâm Ngạn nói, “Nhưng nhỏ tuổi hơn dự tính của bọn anh, làm sao, Nổi gió của nó có doanh thu phòng vé tốt, không đến mức không nhận được phim chứ?”

“Ai biết những phim kia có đáng tin không.”

“Ờ, mày suy tính nhiều nhỉ.

Vậy đi Diệp Tử,” Lâm Ngạn đề nghị, “Đoàn phim của anh giờ được một nửa, mày mời Lương Tư Triết tới, chúng ta cùng nhóm thành viên còn lại, mày cảm thấy sao?”

Gần đây Lâm Ngạn bận tối mắt vì phim, công việc còn lại khá là khó giải quyết, đang muốn tìm người tới giúp đỡ.

Tào Diệp chưa chắc đáng tin cỡ nào, gần đây Tào Tu Viễn có lẽ

cũng không giúp được gì, nhưng chỉ dựa vào nhân duyên trong giới của Trịnh Dân, mời Tào Diệp qua cũng kiếm ổn không lỗ.

Đến lúc đó gặp phải người khó giải quyết, bảo Tào Diệp nhờ Trịnh Dân ra mặt nói mấy câu, người trong giới hẳn sẽ nể mặt anh ta.

Cúp điện thoại, tâm trạng phiền muộn kìm nén mấy ngày của Tào Diệp như thể rẽ mây nhìn thấy mặt trời.

Cậu vẫn nhớ lúc ở Lam Yến, cậu ôm cổ Lương Tư Triết, hỏi anh rốt cuộc chọn hợp tác với cậu hay là Tào Tu Viễn.

Lúc ấy Lương Tư Triết đáp “Muốn flop thì cùng flop.” Mà bây giờ cậu thật sự muốn mời Lương Tư Triết cùng hợp tác.

Sẽ không flop, Tào Diệp nghĩ.

Cậu sẽ thành lập một đội đáng tin cậy nhất, trong đầu cậu lập tức xuất hiện khá nhiều ứng viên, cậu nghĩ mình sẽ không tiếc bất cứ giá nào làm tốt phim này.

— Nếu phim này có thể thành công, chắc Lê Du cũng sẽ không hối hận khi sinh ra mình nhỉ? Tào Diệp nghĩ, từ nhỏ đến lớn dường như cậu chưa từng làm chuyện gì nên hồn, Lê Du bảo cậu luyện đàn violin, đến nay cậu chưa luyện được trò trống gì.

Mặc dù trước kia đã nói sau này muốn làm phim, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa quay được một bộ phim ngắn nào ra trò, những năm này luôn được chảnh hay chớ, sau khi lên đại học càng tiêu xài thời gian, chẳng trách Lê Du sẽ hối hận khi sinh ra mình.

Vẫn còn thời gian, Tào Diệp an ủi bản thân, bác sĩ nói rằng Lê Du còn có mấy tháng cuối cùng, đủ cho cậu làm ra một bộ phim, tối thiểu để cô nhìn thấy bản cắt thô của phim.

...

Trong tiệc sinh nhật, liên tục có người đi tới mời rượu Lương Tư Triết, tặng quà sinh nhật và gửi lời chúc mừng tới anh.

Công ty đặc biệt mời quay phim tiệc nổi tiếng, đi theo bên cạnh Lương Tư Triết, ghi lại lời chúc mừng của mọi người dành cho

anh.

Sáng sớm ngày mai video chúc mừng này sẽ được công bố lên mạng, tạo thế cho sinh nhật của Lương Tư Triết.  
Bạn bè trong nghề đến mời rượu quá nhiều, nhiều người đều là tiền bối, Lương Tư Triết không tiện từ chối nên dứt khoát ngửa đầu uống cạn rượu được mời.

Tửu lượng của anh xem như tốt, nhưng uống cạn vài chén rượu vẫn hơi lâng lâng.

Trong lúc uống rượu, thỉnh thoảng Lương Tư Triết nhìn về phía lối vào, anh đang chờ Tào Diệp xuất hiện.

Khi Lâm Huyền đến mời rượu, điện thoại Lương Tư Triết cầm trong tay rung lên, anh uống hết một ly rượu, nói tiếng “Xin lỗi không tiếp được” rồi ra khỏi sảnh tiệc.

“Tôi đang ở trong thang máy.” Tào Diệp nói trong điện thoại.

Lương Tư Triết đáp một tiếng, gạt đầu với bạn bè đối diện chào anh, nghiêng người xuyên qua đám người trong sảnh tiệc.

Tầng cao nhất của nhà hàng mà công ty quản lý bao, lúc này trong hành lang chỉ có rất ít người đang nhỏ giọng tán gẫu, nhìn thấy Lương Tư Triết đi ra đều dừng lại chào anh.

Rẽ ra hành lang, Lương Tư Triết liếc mắt đã thấy Tào Diệp đứng ở lối ra thang máy, cậu gầy đi nhiều, nét mặt mập mạp trẻ con trên mặt đã không còn, cằm nhọn lộ rõ, nom cả người tuấn tú và tiêu tụy.

Lúc không thấy Tào Diệp Lương Tư Triết cảm thấy lo lắng, nhìn thấy Tào Diệp rồi Lương Tư Triết cảm thấy đau lòng.

Anh đã đọc tin tức mấy ngày nay, trong lòng ngày càng chắc chắn Tào Tu Viễn chưa chắc từng đâm ô Chương Minh Hàm, nhưng xác thực giữa y và Chương Minh Hàm đã xảy ra gì đó. Đặt trên người bình thường, cha mẹ ngoại tình đã là chuyện như trời sắp sập, mà tình trạng Tào Diệp gặp phải thì nghiêm trọng hơn, Tào Tu Viễn là nhân vật công chúng, mọi thứ y làm đều sẽ bị công khai, bị phóng đại và phán xét, thậm chí bị chửi rủa và công kích.

Lương Tư Triết có thể tưởng tượng được mấy ngày nay Tào Diệp đã trải qua những gì, có lẽ mỗi một nơi cậu đi qua, mỗi một người đã gặp, đều đang sôi nổi bàn luận về Tào Tu Viễn, phê phán Tào Tu Viễn.

Cho nên những ngày này Tào Diệp làm thế nào vượt qua được? Cửa thang máy không có ai, Lương Tư Triết đến gần, đối mặt với Tào Diệp một lát.

Sau đó anh tiến lên một bước, nâng một tay lên ôm Tào Diệp một cái ngắn ngủi, vỗ vỗ sau lưng cậu.

Khoảng cách rất gần, anh có thể nghe thấy âm thanh nuốt khan rất nhỏ của Tào Diệp, anh nghĩ có lẽ Tào Diệp đang cố gắng đè nén cảm xúc trong lòng, khi con người đang kiềm chế cảm xúc sẽ làm ra động tác nuốt trong vô thức.

Khoảnh khắc cái ôm này bao lấy, Tào Diệp chỉ cảm thấy cảm giác yếu đuối ùn ùn kéo đến đã tràn ra, cậu nhanh chóng lùi lại một bước, để cho cảm xúc của mình nhanh chóng bình phục lại, sau đó nhìn Lương Tư Triết nói: “Lương Tư Triết.”

Lương Tư Triết: “Ừ.”

Tào Diệp đi thẳng vào vấn đề, hai ngày nay cậu đã suy nghĩ chuyện này rất nhiều lần, cậu nóng lòng muốn kéo Lương Tư Triết qua hợp tác với mình: “Anh đừng nhận phim của Tào Tu Viễn.”

Lương Tư Triết sững sờ một lát, anh không ngờ Tào Diệp tới đây để nói với mình chuyện này, anh nhanh chóng chọn một cách nói điều hoà: “Tôi vẫn chưa nhận được lời mời thầy Tào gửi đến.”

“Lúc phỏng vấn ông ấy đã nói phim kia nhất định sẽ mời anh.”

Tào Diệp nhìn anh, “Anh có đến không?”

Lương Tư Triết cup mắt dừng một lát, đoạn nhìn cậu nói: “Nếu thầy Tào điểm danh muốn tôi diễn, Tào Diệp, tôi không có cách nào từ chối.”

Không nhìn ra mảy may do dự trên mặt anh, trong lòng Tào Diệp lập tức lạnh lẽo, cậu nghĩ mình lạc quan quá, Lương Tư Triết ở chung với mình chỉ ba tháng, lại hợp tác với Tào Tu Viễn

bốn năm, cậu lấy đâu ra lòng tin chắc chắn Lương Tư Triết sẽ hợp tác với mình?

“Tôi...” Tào Diệp lấy lại tinh thần, nói ra suy nghĩ trong đầu đã nghĩ sẵn trên đường đến đây cho anh nghe, “Chỗ tôi có một tài nguyên, dự án anh trai Lâm Ngạn đầu tư, Lâm Ngạn vẫn đang nhóm thành viên, nếu anh có thể tới, tôi cũng sẽ cùng anh ấy nhóm ekip này.

Tôi nghĩ cách mời thợ quay phim tốt nhất cho anh, tìm đạo diễn anh thích, không thể kém hơn phim của Tào Tu Viễn, anh có muốn cân nhắc không?”

Lương Tư Triết nhìn Tào Diệp, vẻ mặt của trẻ con trên mặt thiếu niên đã trút bỏ, nhưng vẫn còn sự ngây thơ.

Tào Diệp nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, cậu chưa bao giờ tham gia vào hoạt động của đoàn phim, cầm séc trắng Lâm Ngạn ứng thuận đến hẹn mình, nếu thật sự tham gia vào dự án, không biết tình hình sẽ thế nào.

Bản thân anh thì không sao, nhiều lắm là bỏ ra mấy tháng giày vò với Tào Diệp, nhưng bộ phim của Tào Tu Viễn sắp bấm máy, anh không có cách nào từ chối lời mời Trịnh Dân gửi đến.

“Anh không đọc tin tức à,” Thấy Lương Tư Triết không nói lời nào, Tào Diệp cố gắng để mình trông bình tĩnh hơn, “Tào Tu Viễn dâm ô Chương Minh Hàm, cảnh sát đã lập án điều tra, lúc này anh lựa chọn hợp tác với ông ấy không phải nổi giáo cho giặc sao?”

“Chuyện dâm ô vẫn chưa có kết luận,” Lương Tư Triết nhú mày một cái, “Tào Diệp, cậu phải có chút lòng tin với thầy Tào, tôi nghĩ chú ấy không đến mức làm ra chuyện dâm ô này...”

“Anh không tin đúng không?” Tào Diệp lấy điện thoại trong túi ra, cúi đầu mở tin nhắn Chương Minh Hàm gửi cho cậu, nhét điện thoại vào trong tay Lương Tư Triết, “Anh xem tấm ảnh kia, còn có bản ghi âm, anh mở nghe đi, nghe rồi biết.”

Lương Tư Triết nhận lấy, anh nhìn thoáng qua tấm ảnh, lại bấm mở ghi âm, giọng nói kia vừa vang lên sắc mặt Lương Tư Triết



lập tức thay đổi, anh ngược mắt nhìn Tào Diệp: “Ai gửi cái này cho cậu? Chương Minh Hàm?”

Tào Diệp không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào Lương Tư Triết, giọng Tào Tu Viễn vang lên, tâm lý mà cậu đã xây dựng xong lại sắp sụp đổ.

Lương Tư Triết cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, lướt xuống dưới nhanh chóng đọc đoạn văn dài Chương Minh Hàm gửi đến.

Anh lập tức nghĩ đến số tiền mười triệu mà Trịnh Dân nhắc đến hôm trao giải, cho nên hôm đó chưa bàn xong xuôi, bây giờ Chương Minh Hàm lại có ý tưởng lên người Tào Diệp? Chương Minh Hàm thật quá đáng, ném ảnh và bản ghi âm đến trước mắt Tào Diệp một cách trần trụi như thế, hẳn có suy xét đến mức độ chấp nhận của Tào Diệp không?

Lương Tư Triết trả điện thoại cho Tào Diệp, Tào Diệp nhận lấy, im lặng nhìn anh.

Lương Tư Triết cũng nhìn cậu, gương mặt thiếu niên tái nhợt gần như trong suốt, trong phòng điều hòa mở hơi lạnh, trên trán cậu toát ra một lớp mồ hôi lạnh mỏng manh, thoạt nhìn một giây sau sẽ sụp đổ.

“Cho nên, ông ta là cầm thú, tội phạm, tội phạm cưỡng hiếp.”

Tào Diệp nói từng câu từng chữ.

Lông mày Lương Tư Triết nhíu chặt hơn, anh đi tới nắm cổ tay Tào Diệp, “Tào Diệp, cậu bình tĩnh lại, đừng kích động nói bố cậu như thế, tôi đi cùng cậu tìm chú Dân hỏi rõ ràng...”

Tào Diệp tránh khỏi tay anh, sự bình tĩnh mấy ngày nay ráng chống đỡ trước mặt Lê Du đột nhiên sụp đổ trước mặt Lương Tư Triết.

Cậu nghĩ thứ cậu muốn đánh tan có lẽ là hai chữ “chú Dân” này của anh.

Năm đó cậu kéo Lương Tư Triết, một hai muốn anh cùng gọi chú Dân giống mình, nhưng vật đổi sao dời, Lương Tư Triết đứng chung với Trịnh Dân, Tào Tu Viễn, phải hợp tác với họ để

lừa mình.

“Chuyện không xảy ra với anh,” Tào Diệp lùi một bước, sau lưng đụng vào cửa thang máy, “Anh có tư cách gì bảo tôi bình tĩnh? Anh có nghe được những người kia nói anh thế nào không? Họ nói quan hệ của anh và Tào Tu Viễn cũng không đơn giản như vậy...”

“Cậu tin không?” Lương Tư Triết nhìn cậu chăm chú.

Tào Diệp nuốt khan một cái: “Không tin.”

“Cậu chịu tin tôi, tại sao không chịu tin bố cậu? Mục đích tin nhắn kia của Chương Minh Hàm vẫn chưa rõ ràng à? Hắn muốn mượn cậu để lấy được tiền từ bố cậu, cậu càng sụp đổ thì càng khiến hắn đắc ý... Tào Diệp, tôi chỉ nghĩ, tội danh dâm ô này quá nặng, cho dù bố cậu đã làm sai chuyện cũng không nên bị đối xử như tội phạm.

Vả lại bây giờ tất cả sự thật đều không rõ ràng, ảnh chụp có thể giả tạo, ghi âm có thể cắt nối, chuyện không tận mắt nhìn thấy tôi cảm thấy vẫn không nên tùy tiện kết luận...”

“Nhưng tôi tận mắt nhìn thấy.” Tào Diệp mở miệng ngắt lời anh. Lương Tư Triết sửng sốt: “Gì cơ?”

“Anh tin không?” Tào Diệp miễn cưỡng cười một tiếng, “Mấy năm trước, tôi tận mắt nhìn thấy Tào Tu Viễn và Trịnh Dân lên giường.”

Tin tức này quá đột ngột, Lương Tư Triết rơi vào khiếp sợ, há hốc mồm, không nói nên lời.

Lúc này hành lang vang lên một loạt tiếng bước chân, thợ quay phim thò đầu ra từ góc rẽ: “Tư Triết, mọi người chụp ảnh chung, họ bảo tôi đến gọi cậu.”

“... Biết rồi.” Lương Tư Triết đáp vội một tiếng.

“Đây là bạn cậu đúng không?” Thợ quay phim thấy hai người có vẻ thân thiết bèn khiêng máy đi tới, “Cậu đẹp trai, có muốn quay một đoạn chúc mừng sinh nhật cho Lương Tư Triết không?”

Lâm Huyền cũng đi ra cùng thợ quay phim, thấy bầu không khí không đúng nên cô không xuất hiện, lúc này ở phía sau đuôi tay kéo cánh tay của thợ quay phim, ra hiệu cho hắn ta quay lại trước.

Vượt qua bả vai Lương Tư Triết, Tào Diệp nhìn thấy nửa bên mặt lộ ra của Lâm Huyền.

Họ vẫn ở bên nhau à, trong nháy mắt đó cậu nghĩ.

Tào Diệp không để ý tới họ, cậu nhìn chăm chăm Lương Tư Triết, nhỏ giọng, nói tiếp với âm lượng chỉ hai người họ có thể nghe được: “Lúc tôi tận mắt nhìn thấy Tào Tu Viễn và Trịnh Dân lên giường, dáng vẻ dơ bẩn, buồn nôn, khiến người ta tởm lợm kia... Anh biết hai người đàn ông khi làm tình trông như thế nào không?”

Lương Tư Triết bình tĩnh nhìn cậu, không biết nên nói gì.

Tào Diệp giơ tay bấm nút thang máy, cậu không muốn tiếp tục đối mặt với Lương Tư Triết nữa: “Anh còn nhớ hai con chó trên phố Nhân Tứ chứ? Bọn họ khiến tôi nghĩ đến hai con chó kia, thật sự khiến người ta ghê tởm.”

“Tĩnh” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Tào Diệp lùi một bước, bước vào cửa thang máy, hy vọng tràn trề khi đến rơi vào khoảng không, trên thực tế không có ai đứng về phía cậu, Lương Tư Triết cũng giống vậy.

Cậu nhìn Lương Tư Triết, cuối cùng hỏi một câu: “Cho nên anh vẫn kiên trì muốn đóng phim của Tào Tu Viễn đúng không?”

Lương Tư Triết không nói gì, anh muốn cùng đi vào thang máy với Tào Diệp, nhưng bước chân đột nhiên không nhấc nổi, cả người cứng đờ tại chỗ.

Anh nuốt khan một cái, khó khăn mở miệng: “Tào Diệp, thầy Tào có ơn với tôi, tôi vẫn phải...”

“Tôi biết rồi.” Tào Diệp ngắt lời anh, cậu lùi vào trong thang máy: “Được thôi Lương Tư Triết, muốn chúc mừng sinh nhật phải không? Để tôi suy nghĩ...” Cậu cup mắt suy nghĩ một lát, thoải mái cười nói, “Vậy tôi chúc anh, hợp tác khăng khít với Tào Tu Viễn, thiên trường địa cửu với Lâm Huyền,” Tốc độ nói của cậu rất chậm, vừa nghĩ vừa nói, nói đến mức trình trọng lại đằng hoàng, “Chúc anh được ảnh đế, chúc anh doanh thu phòng vé cao, chúc anh... sau này mọi chuyện đều như ý nhé.”

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, một khe hở cuối cùng cũng đã

biến mất, con số trên màn hình điện tử nhanh chóng nhảy xuống.

Ngón tay Lương Tư Triết siết chặt lại.

Giống như hai con chó kia, câu nói đó của Tào Diệp vang lên bên tai anh.

## Chương 95: Quá Khứ 7

### DTV-EBOOK

Có khoảnh khắc, cả người Lương Tư Triết ngây ra.

Đoạn ghi âm Chương Minh Hàm gửi đến, Tào Diệp nói cậu tận mắt nhìn thấy Tào Tu Viễn và Trịnh Dân lên giường, còn có câu nói “Giống như hai con chó kia”, câu nói đó không ngừng lặp lại bên tai anh, từng câu từng chữ đều giống như cuốn theo mưa đá, đổ ập xuống anh.

Có lẽ trong sảnh tiệc thúc giục lần nữa, Lâm Huyền thấy Tào Diệp đã đi, thử thăm dò đến gần anh: “Tư Triết, mọi người đều đang đợi cậu qua chụp ảnh, cậu xem có muốn...”

Lương Tư Triết hoàn hồn lại như vừa tỉnh giấc chiêm bao, không quan tâm nói chuyện với Lâm Huyền mà tiến lên một bước giơ tay bấm nút thang máy, thang máy nhanh chóng đi lên, cửa vừa mở ra anh vội bước đi vào trong.

Mấy chục giây thang máy đi xuống Lương Tư Triết cảm thấy trong đầu rất hỗn loạn, anh không biết mình đuổi theo Tào Diệp muốn nói gì, Tào Diệp bảo anh đừng nhận phim của Tào Tu Viễn, nhưng anh thật sự có thể không nhận sao?

Anh chỉ cảm thấy mình nhất định phải đuổi theo Tào Diệp, kéo cậu quay lại, anh có trực giác không giải thích được, nếu như anh không kéo Tào Diệp, sau này anh sẽ thực sự không tìm thấy Tào Diệp nữa.

Ra khỏi thang máy, Lương Tư Triết nhanh chân chạy theo ra ngoài.

Sảnh tầng một có người nhận ra anh, kinh ngạc gọi một tiếng “Lương Tư Triết”, ngay sau đó người ở đại sảnh đều nhìn về phía anh.

Nhưng Lương Tư Triết chạy rất nhanh, trước khi mọi người cùng nhau tiến lên tìm anh muốn chụp ảnh và ký tên, anh đã

chạy ra khỏi đại sảnh khách sạn.

Đứng bên lề đường, Lương Tư Triết thở hổn hển, có phần mờ mịt đối mặt với ngã ba đường trước mặt.

Trên đường cái rộng lớn, mấy dòng xe cộ rất dài dừng sau vạch đi bộ qua đường chờ đèn đỏ, người đi đường bước chân vội vàng băng qua đường, nhưng phóng tầm mắt nhìn tới, trong đám người không hề có bóng dáng của Tào Diệp.

Nên đuổi theo hướng nào? Tào Diệp rút cuộc đi về bên trái bên phải hay là đi về phía trước?

Đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, chiếc xe lao vút qua nhanh như tên bắn, người đi trên đường không thấy bóng dáng, chỉ có đèn xe để lại từng dư ảnh trên vũng mực.

Điện thoại cầm trong tay bắt đầu rung lên, chắc là trợ lý hoặc người đại diện gọi điện tới giục anh về, nhưng Lương Tư Triết không nghe máy.

Anh cầm điện thoại lên gọi điện cho Tào Diệp, giọng nói lạnh như băng nhắc nhở anh đối phương đã tắt điện thoại.

Lúc này có mấy người phía sau đuổi theo ra từ đại sảnh khách sạn: “Lương Tư Triết, là cậu thật à! Có thể ký tên cho tôi không?” Ngày càng có nhiều người qua đường nhận ra anh, đều dừng bước lại quay người nhìn anh.

Lương Tư Triết không có tâm trạng đối phó mọi thứ, thế giới trước mắt giống như bị nhét đầy xe cộ, đám người, tiếng còi ô tô, tiếng ồn ào quanh mình.

Nhưng lồng ngực anh lại trống rỗng, giống như đột nhiên bị đào đi một bộ phận rất quan trọng, đến mức giờ đây anh có cảm giác mờ mịt mất trọng lượng.

Anh không có biểu cảm gì xuyên qua đám người, có người cố gắng lại gần tìm anh xin ký tên, còn người nói với anh sinh nhật vui vẻ, đủ loại âm thanh lẫn vào nhau, tràn vào trong tai anh từ bốn phương tám hướng.

Có giây phút, anh chỉ có thể nhìn thấy bờ môi họ liên tục khép mở, lại không nghe được họ đang nói gì.

Lương Tư Triết hơi cúi đầu bước nhanh len qua đám người, đi qua đại sảnh khách sạn, đi đến thang máy nhân viên.

Vào trong thang máy, thế giới bỗng như yên tĩnh lại, nhưng cảm giác mất trọng lượng kia vẫn chưa biến mất, đến mức anh phải dựa lưng vào tường thang máy mới có thể để cho mình đứng vững.

Cửa thang máy mở ra, trợ lý đứng ở bên ngoài, vừa nhìn thấy anh lập tức như trút được gánh nặng: “Cậu về rồi, tôi đang định xuống tìm đây!”

Lương Tư Triết không nhìn hắn ta, cũng không nói chuyện, tự mình đi đến sảnh tiệc.

Đi vài bước, trợ lý sau lưng đụng vào cánh tay anh: “Tư Triết.”

Lương Tư Triết quay đầu liếc hắn ta một cái, nhìn thấy hắn đưa khăn giấy tới.

“Trên trán cậu đổ mồ hôi, lát nữa sẽ chụp ảnh.”

“Cảm ơn.” Lương Tư Triết nhận lấy, rút một tờ khăn giấy ra, trên trán quả thực đổ rất nhiều mồ hôi, có lẽ vì vừa rồi chạy gấp quá, nhưng kỳ lạ là anh cũng không cảm thấy nóng, ngược lại thấy hơi lạnh.

Đẩy cửa đi vào, người trong phòng tiệc đều đang chờ anh, thấy anh đi vào, mấy người ồn ào muốn phạt rượu anh.

Lương Tư Triết ai đến cũng không từ chối, uống hết rượu đưa tới.

Bên tai không ngừng có người nói chuyện, nhưng dường như thính giác của anh có vấn đề, không nghe rõ được gì cả.

“Tư Triết.” Có người gọi tên anh, “Sếp Từ hỏi cậu đây.”

“Hả?” Lương Tư Triết đặt chén rượu xuống, nhìn về phía người nói chuyện kia, đó là một quản lý nữ cao cấp của công ty quản lý anh.

“Sếp Từ hỏi cậu muốn quà sinh nhật gì,” Người kia cười nói, “Bảo cậu cứ việc nói, cậu phải đòi quà to lên, đừng mềm lòng.”

Sếp Từ là sếp tổng của phòng tiệc này, lúc này đang cười ha ha nhìn anh.

Lương Tư Triết cụp mi xuống, nhìn chăm chăm một chỗ nào đó

hồi lâu, khiến người ta không phân biệt được anh đang suy nghĩ, hay là thất thần tạm thời quên đi hết cả.

Quản lý nữ lại gọi anh một tiếng, cười hỏi: “Vẫn chưa nghĩ ra à?”

Lương Tư Triết ngược mắt: “Tôi muốn giám sát khách sạn tối nay.”

“Gì cơ?” Quản lý nữ sửng sốt một lát, tiếp theo lại cười, “Hello? Đêm nay chúng tôi mời thợ quay phim tiệc tốt nhất, Tư Triết cậu nói vậy anh Lâm sẽ đau lòng.”

Lương Tư Triết không để ý tới lời nói của cô, anh nhìn sếp Từ kia, cũng chẳng quan tâm ý có thể đồng ý hay không, tự mình nói tiếp: “Không chỉ trong sảnh, còn có hành lang, thang máy, sảnh tầng một, cửa sảnh, tôi lấy hết, cũng chỉ muốn cái này, có thể chứ?”

Sếp Từ kia vẫn cười, có phần thích thú nhìn anh: “Có thể thì có thể, nhưng cậu muốn cái này làm gì?”

“Tôi có chỗ cần dùng của tôi.” Lương Tư Triết cụp mắt xuống nói, không trả lời chính diện vấn đề này.

Không ai có thể từ chối Lương Tư Triết, huống chi hôm nay là sinh nhật của anh.

Sếp tổng của khách sạn nhanh chóng gọi quản lý đại sảnh đến, dẫn Lương Tư Triết đến phòng quan sát, truy xuất giám sát mười phút trước.

Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn hình ảnh theo dõi trên màn hình, bên trong thang máy chật chội, đầu tiên Tào Diệp dựa lưng vào tường thang máy đứng một lát, sau đó cậu như là không đứng nổi nữa, dựa vào tường thang máy chậm rãi ngồi xổm xuống, cúi đầu vùi mặt vào trong đầu gối.

Thiếu niên co ro trong góc thang máy, ngón tay vô lực rũ xuống trên đầu gối, cả người nom chán chường và bất lực.

Lương Tư Triết nhìn chằm chằm hình ảnh giám sát, ngón tay siết chặt thành nắm đấm, móng tay ngắn ngủi dùng sức cắm vào lòng bàn tay, anh hoà hoãn một lát, mới mở miệng nói với giọng khàn: “Chú mở giám sát cửa cho cháu xem đi.”

Cửa khách sạn, Tào Diệp nhanh chân chạy ra khỏi sảnh tầng một, đang gặp đèn xanh, cậu nhanh chóng chạy sang bên kia đường, sau đó biến mất ở cuối cùng hình ảnh theo dõi.



Lương Tư Triết bảo trợ lý lấy một chiếc áo khoác liền mũ xuống, anh mặc áo khoác vào sau khi đi vào thang máy, kéo mũ trùm lên, mũ trùm rất rộng, có thể che hơn phân nửa mặt anh, như vậy sẽ không có nhiều người nhận ra anh.

Anh đuổi theo hướng Tào Diệp rời đi, chạy đến vài cây số, luôn cảm thấy Tào Diệp có thể ở phía trước, nhưng đuổi theo mấy con phố cũng không tìm được Tào Diệp.

Chạy quá lâu, chân đau tới mức không chạy nổi nữa, anh dừng lại đi vài bước, mới nhận ra cổ họng khô đến nỗi nuốt cũng thấy đau.

Mỗi khi đi qua một ngã tư anh đều sẽ do dự mấy giây, không biết Tào Diệp có thể rẽ ở giao lộ nào không, nhưng anh vẫn ôm tâm lý may mắn, một mực đuổi theo dọc đường cái.

Nhưng mà ai biết có phải anh đã quyết định sai ngay từ ngã tư thứ nhất không, bỏ lỡ với Tào Diệp đã rẽ?

Lương Tư Triết dừng lại đứng tại chỗ, nhìn cái bóng của mình bị kéo dài ra dưới đèn đường, một lúc sau thở dài một tiếng.

Có lẽ lúc này trong phòng tiệc uống nhiều rượu, bây giờ anh đi trên con đường này cứ cảm thấy như đang nằm mơ, cảm giác mất trọng lượng trong mơ quá giống thật, khiến anh hơi chóng mặt.

Điện thoại trong túi vẫn đang rung, suốt dọc đường này anh đều không quan tâm, lúc này mới lấy điện thoại ra, cúi đầu vuốt màn hình nhìn một cái.

Rất nhiều bạn bè và tiền bối trong nghề gửi tin nhắn chúc anh sinh nhật vui vẻ, trợ lý và người đại diện thì giục anh mau quay lại phòng tiệc.

Sau khi liếc nhanh một lần, anh nhìn thấy tên Trịnh Dân.

Trịnh Dân cũng gửi một tin nhắn chúc mừng đến: “Tư Triết, sinh nhật vui vẻ.”

Mấy ngày nay không bớt thời gian liên lạc với cậu được, nếu cậu có thời gian, ngày mai chúng ta gặp nhau trò chuyện?”

Hắn là trò chuyện về phim mới của Tào Tu Viễn, Lương Tư Triết

nghĩ.

Anh đã đọc bài báo kia, Tào Tu Viễn nói với phóng viên phim này không có anh không được, lúc ấy anh nhìn chăm chăm câu nói kia một lúc lâu.

Cảnh mấy giây ngắn ngủi trong “Mười ba ngày” anh phải quay mấy chục lần mới qua được, khi đó anh vẫn là người mới ừ ừ cạc cạc về đóng phim.

Đến bây giờ anh đã lấy được ảnh đế, hai lần đề cử giải Kim Tượng hạng mục Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, còn có ngàn vạn fan, không có Tào Tu Viễn, anh sẽ không là Lương Tư Triết “không có cậu ấy không được” của hiện tại.

Tào Tu Viễn là ân sư trên con đường đóng phim của anh, bây giờ ân sư gặp chuyện, sao anh có thể khoanh tay đứng nhìn?

Nhưng chuyện của Tào Tu Viễn và Trịnh Dân mà Tào Diệp nói là thế nào? Ban đầu nghe quả thật hơi vô lý, nếu không phải Tào Diệp nói rằng cậu tận mắt nhìn thấy, đổi thành người khác nói cho anh biết tin này, Lương Tư Triết chắc chắn sẽ không tin.

Giữa Tào Tu Viễn và Trịnh Dân thực sự hợp tác ăn ý, nhưng ngũ khí nói chuyện và động tác ngày thường chưa bao giờ vượt khuôn.

Giống như đạo diễn và nhà sản xuất nhiều năm hợp tác khăng khít đến mức Lương Tư Triết chưa từng nghĩ theo hướng khác.

Trong chuyện này có hiểu lầm không? Có phải Tào Diệp nhìn lầm rồi không? Lương Tư Triết nghĩ, anh phải tìm Trịnh Dân hỏi rõ ràng chuyện này, bao gồm Tào Tu Viễn và anh ta, cả chuyện giữa Tào Tu Viễn và Lê Du, còn có Chương Minh Hàm. Ven đường hình như có người nhận ra anh, quay đầu nhìn về phía anh, Lương Tư Triết cúi đầu xuống, kéo rìa mũ xuống thấp, sau đó rẽ vào một con đường nhỏ tối tăm.

Trên người không mang thuốc lá, anh mua một bao Ngọc Khê ở sạp báo tại góc đường, mượn ông chủ bật lửa, ở một góc tối tăm hút hết một điếu, cảm xúc ổn định hơn phân nửa, anh gọi một

cuộc điện thoại cho Trịnh Dân.

Trong điện thoại anh không nói rõ muốn nói gì với anh ta, chỉ nói vừa rồi mình đã gặp Tào Diệp.

Trịnh Dân im lặng một lát trong điện thoại, rồi nói bây giờ anh ta đang ở nhà, có thể qua tìm anh ta bất cứ lúc nào.

Lương Tư Triết gọi chiếc taxi trên đường, nửa tiếng sau anh xuất hiện trước cửa nhà Trịnh Dân.

Anh giơ tay gõ cửa, một lát sau cửa được đẩy ra từ bên trong, Trịnh Dân mặc áo thun và quần dài đơn giản, tùy ý hơn bình thường ở trong đoàn phim rất nhiều, trên mặt không nhìn ra biểu cảm, chỉ thản nhiên nói câu: “Đến rồi.”

Nhà rất rộng, Lương Tư Triết theo anh ta đi vào, ngồi xuống sofa trong phòng khách.

“Uống đồ uống lạnh hay uống rượu?” Trịnh Dân mở cửa tủ lạnh ra hỏi.

“Uống nước lọc là được,” Lương Tư Triết nói, “Chú Dân chú ngồi đi, tôi hỏi xong đi ngay.”

Trịnh Dân rót hai cốc nước, lại gấp đá trong tủ lạnh thêm vào, đặt một cốc trong đó lên bàn trà trước mặt anh, sau đó anh ta cầm cốc nước đá còn lại ngồi xuống sofa chéo Lương Tư Triết, “Nói đi, muốn hỏi tôi chuyện gì?”

Lương Tư Triết cầm lấy cốc nước đá, trước đó anh chạy lâu quá, cổ họng khô khốc, lúc này anh ngửa đầu một hơi uống cạn sạch, mới lên tiếng nói: “Tối nay tôi gặp Tào Diệp, cậu ấy nói với tôi một chuyện mấy năm trước, chú đoán là chuyện gì?”

Trịnh Dân cũng uống một ngụm nước, đặt cốc uống, trên mặt cũng không kinh ngạc: “Nó nhìn thấy rồi, tôi biết.”

Hai người giống như đang chơi trò đố vui, một người không chịu hỏi rõ ràng, một người không chịu đáp rõ ràng, nhưng đối phương nói gì, trong lòng họ đều biết rõ.

Xem ra không có hiểu lầm, Lương Tư Triết cúi đầu xuống, có lẽ đã uống rượu, anh cảm thấy đầu hơi nặng.

Anh giơ tay hai bàn tay lên, chống cùi chỏ lên chân, ngón tay đan vào nhau chống lên trán, tốc độ nói rất chậm: “Chú Dân, đây là việc tư của chú và thầy Tào, hai người là tiền bối dẫn dắt tôi,

theo lý thuyết chuyện như vậy không nên đến lượt tôi hỏi, nhưng Tào Diệp là bạn của tôi, chuyện cậu ấy hỏi không ra tôi muốn hỏi rõ ràng giúp cậu ấy... Chú và thầy Tào như vậy, rốt cuộc được xem là quan hệ gì? Hay là, hôn nhân của thầy Tào và cô Lê Du có ẩn tình gì?”

“Cô Lê Du...” Trịnh Dân nghiêng người về phía trước, hai cánh tay cong lại đặt lên chân, hình như anh ta nghĩ một lát mới nói tiếp.

“Tư Triết, nếu tôi nói với cậu tôi cũng không rõ quan hệ của hai người họ, cậu tin không?”

“Chú nói đi, tôi sẽ có phán đoán của tôi.”

“Được,” Trịnh Dân gật đầu, “Vậy tôi nói thật, lần đầu tiên nhìn thấy đạo diễn Tào tôi đang học năm ba ở Học viện Hý kịch Trung ương, năm đó đạo diễn Tào hai mươi tám tuổi, đến trường tôi toạ đàm, bắt đầu từ lúc đó tôi đã đi theo anh ấy làm phim, đừng hiểu lầm, mười năm đầu chúng tôi không xảy ra gì cả.

Đến bây giờ đã mười mấy năm trôi qua, nói thật, ngoại trừ mấy năm trước cô Lê đưa Tào Diệp về nước, tôi rất ít khi nhìn thấy họ ở cùng nhau.”

Lương Tư Triết nhú mày lại: “Ý chú là họ...?”

“Tôi cũng không rõ quan hệ của họ, đạo diễn Tào chưa bao giờ nói những chuyện này với tôi, tôi đoán có lẽ họ đã chia tay từ rất lâu, nói như vậy không phải cố ý muốn rũ sạch bản thân tôi, nhưng nếu như cậu thấy cách họ nói chuyện sẽ biết, giữa họ giống như...” Trịnh Dân dừng lại, như thể đang suy nghĩ xem nói thế nào thoả đáng hơn, “Bạn cũ thưởng thức nhau, nhưng lại rất lâu rồi không liên lạc.”

Trịnh Dân nói như vậy, Lương Tư Triết cũng không cảm thấy bất ngờ.

Mấy năm ở đoàn phim của Tào Tu Viễn anh cũng thỉnh thoảng sẽ nghĩ, tại sao thời gian quay phim lâu như thế, anh chưa bao giờ thấy Lê Du đến đoàn phim tham ban.

Dường như cuộc hôn nhân của Tào Tu Viễn và Lê Du chỉ tồn tại trong miệng người khác, bây giờ Trịnh Dân nói vậy, những nghi vấn kia có lẽ đã có lời giải thích.

“Vậy Tào Diệp biết không?” Lương Tư Triết nghĩ ngợi rồi hỏi tiếp.

“Nó cũng không biết,” Trịnh Dân lắc đầu nói, “Tôi đoán có lẽ Lê Du không muốn nói chuyện này với nó, nếu không thì kỳ nghỉ mỗi năm sẽ không dẫn nó về nước.”

“Vậy sao mọi người không giải thích với cậu ấy? Chú Dân, tôi nghĩ cú sốc khi tận mắt nhìn thấy chuyện kia hẳn là rất lớn với cậu ấy, tại sao lúc đó chú không giải thích với cậu ấy, nói với Tào Diệp cha mẹ cậu ấy chia tay rồi, bây giờ chú với thầy Tào ở bên nhau.

Tào Diệp không phải đứa trẻ lý lẽ cứng nhắc, cậu ấy tin tưởng chú như thế, chú nói thật với cậu ấy, có lẽ chuyện này vẫn dễ tiêu hoá với Tào Diệp.”

“Tôi đã nghĩ đến việc giải thích với nó, nhưng tôi chưa nghĩ ra giải thích thế nào, Tư Triết, tôi và đạo diễn Tào...” Trịnh Dân có vẻ như khó mở miệng, vài giây sau mới nói tiếp, “Nếu chúng tôi thật sự ở bên nhau thì dễ nói, nhưng quan hệ bây giờ, tôi cũng không biết làm thế nào giải thích với nó, cũng không biết là giải thích tốt hơn hay không giải thích tốt hơn...”

Lương Tư Triết nhanh chóng hiểu được ý của Trịnh Dân, hơi khiếp sợ ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, thảo nào, anh nghĩ, thảo nào bình thường hình thức ở chung của họ không giống người yêu thông thường, bởi vì họ cũng không phải là người yêu, họ chỉ là đối tác duy trì quan hệ bạn giường thôi.

“Cậu hiểu rồi chứ,” Trịnh Dân cười khở một tiếng, “Huống chi Lê Du dấu Tào Diệp lâu như thế, tôi cũng không biết chuyện họ không ở bên nhau có nên để một người ngoài không hiểu rõ nội tình như tôi nói cho nó biết không.

Tôi từng khuyên đạo diễn Tào nói chuyện rõ ràng với Tào Diệp, nhưng anh ấy luôn nói Tào Diệp là trẻ con, lớn rồi nó sẽ tự hiểu.

Cậu cũng biết tính anh ấy rồi, trước giờ không cho phép người khác nhúng tay vào chuyện của mình, nói nhiều sẽ nổi giận, không ai có thể khuyên được anh ấy.”

“Tôi hiểu, chú có chỗ khó của chú,” Lương Tư Triết im lặng một lát, “Tôi biết không nên hỏi điều này, nhưng nếu xu hướng tính dục của thầy Tào là nam, vậy Tào Diệp có thể...” Anh nói được một nửa, bản thân cũng cảm thấy hơi vô lý nên không nói nữa. “Ý cậu là Tào Diệp có khả năng không phải con ruột của đạo diễn Tào?” Trịnh Dân lập tức hiểu được ý của anh, lắc đầu bảo, “Vậy thì không, tính anh ấy trời sinh lạnh nhạt với quan hệ giữa người với người, lại không thích con nít, nếu không có quan hệ ruột thịt này, anh ấy cũng sẽ không quan tâm Tào Diệp.

Cậu cũng nghe nói chuyện mười triệu kia rồi, lúc đầu nói thế nào anh ấy cũng không đồng ý cho Chương Minh Hàm.

Về sau Chương Minh Hàm gửi ảnh và ghi âm đến cho Tào Diệp, tôi nói chuyện này cho anh ấy nghe, khuyên vài câu anh ấy đã bảo tôi cầm mười triệu tự mình hoà giải.

Nói cho cùng anh ấy vẫn quan tâm đến cảm xúc của Tiểu Diệp, nếu không thì với tính cách của anh ấy, sẽ không dễ dàng nhìn cơn giận này như thế... Cậu biết phương án giải quyết ban đầu anh ấy đề cập với tôi là gì không, anh ấy nói dứt khoát công bố quan hệ bạn giường sáu năm trước của anh ấy và Chương Minh Hàm, khiến Chương Minh Hàm trộm gà không được còn mất nắm gạo.” Trịnh Dân cúi đầu cười một tiếng, “Đây mới là phong cách làm việc của anh ấy.”

“Cho nên Chương Minh Hàm và thầy Tào thật sự...”

“Chương Minh Hàm luôn nói với truyền thông việc dâm ô, xây dựng hình tượng nạn nhân cho mình, chỉ muốn tranh thủ sự đồng tình thông qua chuyện này, nếu thật sự công bố quan hệ bạn giường, nó sẽ không có đường lui.

Nó lấy Tào Diệp làm thẻ đánh bạc ở giữa, bước đi này thực sự đúng đắn.”

Trịnh Dân nói xong hai người im lặng mấy phút.

Lương Tư Triết lại hỏi: “Tôi còn có một vấn đề cuối cùng, ngoại trừ chú và Chương Minh Hàm, thầy Tào còn có người khác...”  
“Có.” Trịnh Dân nói, “Tôi không giấu gì cậu, phần lớn tin đồn nghe được trong giới đều là thật.

Tư Triết, tôi đã nói rõ mọi chuyện với cậu, cậu muốn làm rõ với Tiểu Diệp tôi không phản đối, trên thực tế tôi cũng cảm thấy nên có người nói rõ với nó.”

“Vâng.” Lương Tư Triết đáp.

Thật sự anh muốn nói rõ với Tào Diệp, nhưng hôm nay đã biết được hơn phân nửa chân tướng, anh cũng cảm thấy hơi khó giải quyết.

Tất cả mọi người, Lê Du, Tào Tu Viễn, Trịnh Dân, kể cả những nhân viên của đoàn phim, và bạn bè của Tào Diệp, họ có thể ít nhiều biết một phần sự thật, nhưng họ đều nhất trí lựa chọn im lặng không nói.

Họ vô tình hay cố ý, một viên gạch một miếng ngói, xây dựng một tòa thành đẹp đẽ và hư ảo cho Tào Diệp, để thiếu niên không buồn không lo sinh sống hơn mười năm trong đó.

Nhưng bây giờ Chương Minh Hàm bỗng nhiên rút một viên gạch từ phía dưới, thế là tòa thành có nền không vững này đổ ầm ầm như tuyết lở.

Anh nghĩ đến Tào Diệp cuộn tròn trong thang máy, thiếu niên không biết làm thế nào đối diện với sự thật không trọn vẹn, còn có hình ảnh của người cha rơi xuống khỏi điện thờ.

Anh phải tìm Tào Diệp nói rõ ràng thế nào, mới có thể khiến cho cậu chấp nhận Tào Tu Viễn là một người một mặt là thiên tài, mặt khác cũng không vẻ vang thậm chí có phần tối tăm?

Đứng ở góc nhìn của Tào Diệp, anh hoàn toàn có thể hiểu được tại sao cậu không muốn tha thứ cho Tào Tu Viễn, cũng không

hy vọng mình hợp tác với y giúp y trở mình.

Hai đầu của cân tiểu ly, một bên là ân sư một tay để bạt mình đến vị trí hiện tại, một bên là bạn thân năm đó nhường cơ hội cho mình, rốt cuộc bên nào nặng hơn?

Tiến thoái lưỡng nan, không biết nên lựa chọn như thế nào mới đúng.

Chọn Tào Diệp là vong ơn phụ nghĩa, chọn Tào Tu Viễn là bội bạc, cho nên rốt cuộc phải chọn thế nào?

“Chú Dân,” Lương Tư Triết cúi người xuống, hai tay đan vào nhau chống lên môi thở dài, mở miệng một cách khó khăn, “Thầy Tào chỉ đích danh muốn tôi diễn Vọng Xuyên chi Xuyên, nói rằng phim này không có tôi không được, nhưng tôi suy nghĩ, cảm thấy trái đất rời khỏi ai cũng xoay như nhau, phim này không có tôi có lẽ vẫn có thể quay được.”

Trịnh Dân lập tức ngẩng đầu nhìn về phía anh: “Tại sao đột nhiên nói như vậy? Ý cậu là cậu không muốn diễn Vọng Xuyên?”

“Không phải tôi không muốn diễn,” Lương Tư Triết hơi đau khổ lắc đầu, “Tôi nay Tào Diệp đến tìm tôi, không hy vọng tôi nhận phim này, đứng ở góc nhìn của cậu ấy, tôi có thể hiểu được suy nghĩ này của Tào Diệp.”

Trịnh Dân không nói gì một lát, đoạn đứng dậy bước vào trong phòng, phòng rất yên tĩnh nên âm thanh đi lại rất rõ ràng.

Lương Tư Triết lại nói: “Chú Dân, tôi gọi chú là chú Dân giống Tào Diệp, Tào Diệp đã từng nói, chú là Doraemon của thầy Tào, thầy Tào đưa ra yêu cầu gì chú cũng có thể làm được, phim này...”

Trịnh Dân dừng bước lại, giọng điệu có phần nôn nóng ngắt lời anh, “Nhưng anh ấy muốn cậu diễn, tôi không tìm được Lương Tư Triết thứ hai.”

Chuyện hình như đã rơi vào cục diện bế tắc, một lát sau Trịnh Dân lại nói: “Tư Triết, cậu đã đọc bài báo của Tống Du chưa?

Tống Du nói có người từng gửi lời mời Vọng Xuyên cho cậu ta, đây là sự thật, đạo diễn casting của đoàn phim đến mời cậu ta, chỉ có điều khi đó đạo diễn Tào không biết.

Tống Du từ chối phim này, đơn giản là vì cảm thấy bây giờ đạo



diễn Tào đang bị cuốn vào trong chuyện này, quay phim đề tài đồng tính sẽ có ảnh hưởng đến danh tiếng của cậu ta.

Huống chi trong vòng năm năm phim không thể công chiếu trong nước, nếu như cuối cùng phim không giành được giải thưởng, vậy thì tương đương với quay uổng công, cậu ta không dám mạo hiểm.

Diễn viên trong giới cũng nghe như thế, cho nên hai nam chính cũng không dễ tìm, bây giờ ngay cả cậu cũng từ chối diễn... Được rồi Tư Triết, nếu cậu cũng nghĩ vậy, cảm thấy nhận phim này sẽ bất lợi cho phát triển của bản thân cậu, tôi cũng có thể hiểu được...”

“Chú Dân,” Lương Tư Triết ngắt lời anh ta, “Tôi không phải người vong ơn phụ nghĩa như thế.

Tôi đã nói rõ lý do, tôi suy xét không nhận Vọng Xuyên không liên quan đến tiền đồ, dù sao tất cả tiền đồ của tôi đều là thầy Tào cho... Nếu như đạo diễn Tào kiên quyết phim này thực sự không có tôi không được, vậy tôi sẽ nhận.”

Anh vừa dứt lời, điện thoại Trịnh Dân đặt trên bàn rung lên.

Lương Tư Triết dừng nói chuyện, Trịnh Dân đi đến bên cạnh bàn, cúi người cầm điện thoại lên: “Tôi nghe điện thoại trước.”

Trịnh Dân đi đến bên giường, nghe máy “Tào Diệp? Đúng, con trai duy nhất của đạo diễn Tào... Sao họ lại kéo nó vào?... Anh nghĩ cách đề xuống trước, cho tôi phương thức liên lạc, tôi đi nói chuyện với tổng biên tập.”

Cúp điện thoại, sắc mặt của Trịnh Dân nặng nề hơn vừa rồi, nhú mày, như là xảy ra chuyện gì đó.

“Tào Diệp làm sao?” Lương Tư Triết hỏi.

“Có một công ty truyền thông, đào ra tất cả tư liệu về Lê Du và Tào Diệp, chuẩn bị nhân lúc chuyện của Chương Minh Hàm vẫn đang hot, ngày mai sẽ công bố video ra ngoài.”

“Tại sao phải kéo họ vào?” Lương Tư Triết cau mày nói.

“Kiểu truyền thông giải trí này, chuyện gì hot thì họ ké chuyện

đó, mấy ngày nay họ bóc đạo diễn Tào gần hết rồi, bây giờ đương nhiên sẽ chuyển tầm mắt đến người thân của anh ấy.

Đạo diễn Tào chưa bao giờ công bố hôn nhân và người nhà của mình, toàn dựa vào bên ngoài suy đoán, cho nên bên ngoài luôn rất tò mò về con trai anh ấy, nếu thật sự công bố, cuộc sống của Tào Diệp sợ rằng sẽ bị họ hủy hoại rồi tinh rồi mù trong khoảng thời gian tới.”

“Đưa tiền có thể đè xuống không?”

“Chắc có thể,” Điện thoại lại rung lên, Trịnh Dân cúi đầu nhìn tin nhắn vừa gửi đến, “Bạn của tôi gửi phương thức liên lạc của tổng biên tập đến, tôi nói chuyện với họ trước, tranh thủ dùng tiền đè xuống.”

Trịnh Dân rút một điều thuốc từ hộp thuốc lá trên bàn, dùng bật lửa châm lên rồi rít một hơi, sau đó đi vào trong phòng, đóng cửa lại, gọi điện thoại bàn bạc với tổng biên tập.

Lương Tư Triết nghe tiếng động trong phòng, phán đoán bàn bạc có thể thành công không.

Mấy phút sau, tiếng nói chuyện trong phòng dừng lại, Trịnh Dân đi ra.

Lương Tư Triết đứng lên hỏi: “Sao rồi?”

Trịnh Dân tỏ vẻ lo lắng, lắc đầu nói “Công ty này có thể bàn bạc được, có thể dùng mười triệu đè xuống.

Nhưng tổng biên tập xem như người tử tế, rất thích Hồng nam hồng nữ của đạo diễn Tào, hẳn tiết lộ một tin tức với tôi, nói là bây giờ không chỉ công ty họ muốn đào riêng tư của người nhà Tào Tu Viễn, không biết ai tiết lộ ý tưởng này ra, mấy công ty truyền thông giải trí, kể cả truyền thông cá nhân đều đang chuẩn bị công bố tin tức này, có đưa tin cũng có video.

Những ngày này để giành giật góc độ đưa tin khác nhau họ đều tốn lượng lớn nhân lực và tài lực đi chụp Tào Diệp, bây giờ muốn hoàn toàn đè chuyện này xuống, quá khó... Chúng ta biết tin này lại quá muộn, hơn nửa đêm làm thế nào đến bàn bạc với

từng công ty?”

Lương Tư Triết im lặng.

Chuyện Chương Minh Hàm lên án Tào Tu Viễn âm ô, giống như quả cầu tuyết vậy, khi chuyện sắp kết thúc thì cuốn theo lực đập to lớn đè lên Tào Diệp.

Rất khó tưởng tượng trong lúc mấu chốt này, Tào Diệp đã và đang trên bờ vực sụp đổ nếu bị công khai cuộc sống cá nhân, bị tất cả những người qua đường đi ngang qua nhận ra cậu là con trai của Tào Tu Viễn, chỉ trở cậu, cuối cùng cậu sẽ sụp đổ ra sao. Hơn nữa, rốt cuộc truyền thông sẽ công bố đến mức nào? Lúc đó nhà sản xuất của “Khu cách ly” ngại mặt mũi Tào Tu Viễn, không công khai người đánh người là Tào Diệp, liệu bây giờ có công khai không? Một năm trước Tào Diệp từng theo đuổi Lâm Huyền ở đoàn phim, có thể bị người rắp tâm chú ý đến sau đó tiết lộ cho truyền thông không? Còn có Tào Diệp từng đến gay bar do anh trai Lâm Ngạn mở, liệu có bị người khác nghi ngờ xu hướng tính dục của cậu không?

Bản thân Lương Tư Triết là nhân vật của công chúng, anh biết trên phương diện khuếch đại suy đoán, tung tin đồn nhằm sinh sự truyền thông muốn sao được vậy cỡ nào, mà truyền thông cá nhân không có giám sát càng không sợ hãi.

Một khi bị lộ ra, cuộc sống của Tào Diệp thật sự sẽ bị nghiền ép tới mức vỡ vụn không chịu nổi, từ đó vĩnh biệt với cuộc sống không bị xáo trộn bây giờ.

Sự ngây thơ của thiếu niên xuất hiện vết rách, áp lực đến từ bốn phương tám hướng, dường như muốn ép nó thành bột mịn.

“Tôi có một cách, có thể kéo dài thời gian.” Lương Tư Triết bỗng nhiên nói.

“Cách gì?” Trịnh Dân hỏi.

“Tôi tổ chức buổi họp báo truyền thông, làm sáng tỏ tin đồn với thầy Tào, chắc truyền thông sẽ có hứng thú với tôi, họ sẽ không lãng phí một cái tiêu đề, chỉ có thể hoãn lại chuyện công bố Tào Diệp.”

“Đây cũng là một cách...” Trịnh Dân suy nghĩ một lát, cảm thấy coi như có thể thực hiện, “Tôi gọi điện cho người bạn tổng biên

tập tòa soạn, hỏi ý kiến của anh ta.”

Điện thoại kết nối, Trịnh Dân bấm loa ngoài, anh ta không trò chuyện nhiều, kể chuyện cho tổng biên tập nghe.

“Lương Tư Triết làm tiêu đề, đặt vào ngày thường cũng đủ trọng lượng,” Tổng biên tập kia nói trong điện thoại, “Nhưng anh muốn bao trùm tin tức lớn về người nhà Tào Tu Viễn như thế, bình thường mà nói truyền thông sẽ không đồng ý.”

Anh nghĩ đi, quan hệ của Lương Tư Triết và Tào Tu Viễn bây giờ chỉ là một bộ phận người đang suy đoán, chưa đến mức phải mở buổi họp báo làm sáng tỏ, bây giờ dù mở buổi họp báo làm sáng tỏ, có lẽ truyền thông cũng không muốn lấy ra làm tiêu đề... Tôi có ý này, nếu như cậu ta bằng lòng mở buổi họp báo hỏi gì đáp nấy, giải đáp thắc mắc của mọi người đối với cậu ta từ khi ra mắt đến nay, vậy ngược lại là có một tin tức lớn.

Dù sao sinh hoạt cá nhân của ngôi sao lớn như thế, so sánh với sinh hoạt cá nhân của một người bình thường, vẫn có sức hấp dẫn với công chúng hơn.

Anh phải làm giao dịch với truyền thông, chỉ có thể dùng một tin tức lớn hơn đàm phán với họ, nhưng không biết Lương Tư Triết có đồng ý không...”

Hắn nói còn chưa dứt lời, Trịnh Dân đã nghe thấy Lương Tư Triết khẽ nói: “Tôi đồng ý.”

\*\*\*

## Chương 96: Quá Khứ 8

### DTV-EBOOK

Chín giờ sáng hôm sau, tất cả phóng viên truyền thông nhận được thư mời đều đến địa điểm họp báo như đã hẹn. Đêm đó Trịnh Dân đã liên lạc với luật sư chuẩn bị nội dung thỏa thuận, để phóng viên có mặt ký tên vào thỏa thuận.

Trong đó nêu rõ điều kiện đi vào mà hai bên đã thỏa thuận trước đó – không được tiết lộ riêng tư của người nhà Tào Tu Viễn, nếu không phải chịu trách nhiệm pháp luật.

Trường quay không lọt ánh sáng, chỉ đạo ánh sáng bố trí đèn trong trường quay cả đêm, lúc này ánh sáng trong trường quay sáng tỏ, các phóng viên đều chiếm được vị trí ghi hình, vội vàng dựng máy móc, thỉnh thoảng châu đầu kể tai tán gẫu vài câu, chờ Lương Tư Triết đi ra.

Lúc còn mấy phút nữa là đến chín rưỡi, Lương Tư Triết xuất hiện từ phía sau sân khấu, người đại diện Hứa Vân Sơ của anh đi theo sau.

Chỉ đạo ánh sáng thấy anh xuất hiện thì mở ánh đèn sân khấu lên, chùm sáng lập tức chiếu xuống, chiếu ra một vòng tròn rất sáng giữa sân khấu.

Lương Tư Triết đi tới, ngồi trên ghế chân cao giữa vòng tròn. Anh vừa xuất hiện, trong trường quay lập tức bắt đầu xôn xao, tiếng tạch tạch của máy ảnh vang lên liên tục.

Tạo hình của anh đơn giản, áo thun đen và quần đen, bên ngoài là chiếc áo khoác denim hơi rộng, là hình ảnh bí ẩn mang theo chút nổi loạn thường xuất hiện trong ống kính của truyền thông.

Nhân viên đi tới hỏi anh tình huống thử âm, anh hơi ngắc đầu,

điều chỉnh micro mini kẹp ở dưới quai hàm, sau đó nghiêng đầu gật một cái với nhân viên.

Hình như Hứa Vân Sơ lại lâm thời dặn dò vài câu gì đó, Lương Tư Triết vừa đáp vừa cởi áo khoác denim cho cô: “Hơi nóng.”

Anh nói.

Hứa Vân Sơ nhận lấy áo khoác, quay về sau sân khấu.

Cô xem như yên tâm về năng lực nhận phỏng vấn của Lương Tư Triết, mặc dù nhiều khi Lương Tư Triết không phối hợp phỏng vấn, nhưng năng lực ứng biến lâm trận của anh rất tốt, chỉ cần anh bằng lòng phối hợp, hiệu quả phỏng vấn bình thường sẽ khiến người ta vừa lòng.

Trên sân khấu chỉ sắp xếp một người dẫn chương trình, phụ trách gọi phóng viên đứng lên đặt câu hỏi.

Vừa đến chín giờ ba mươi, dẫn chương trình quay đầu nhìn về phía Lương Tư Triết, Lương Tư Triết cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, cầm micro bên mặt: “Bắt đầu đi.”

Hầu như tất cả phóng viên dưới sân khấu đều giơ tay lên.

Dẫn chương trình chọn một phóng viên báo chí ở hàng sau, phóng viên kia đứng lên hỏi: “Lương Tư Triết, có tin đồn nói đạo diễn Tào Tu Viễn biết rõ sẽ bị cấm quay phim năm năm vẫn muốn đăng ký tham gia giải Kim Tượng, chỉ vì lấy thêm một giải ảnh để cho anh, xin hỏi lời giải thích này có thật không?”

Lương Tư Triết nhìn phóng viên kia nói: “Thầy Tào có suy nghĩ gì trước khi đăng ký giải Kim Tượng, thầy ấy cũng không nói với tôi.”

“Vậy anh cảm thấy so sánh với ông Chúc Thanh Vân, hai người ai có tư cách lấy ảnh để hơn?”

“Tư cách ảnh đế à?” Lương Tư Triết đáp, “Ban giám khảo đã đưa ra kết quả.”

“Còn suy nghĩ của anh thì sao? Anh cảm thấy ban giám khảo lựa chọn như vậy có công bằng không?”

Lương Tư Triết im lặng mấy giây sau đó hỏi ngược lại: “Anh cảm

thấy công bằng không?”

Phóng viên ghen lời mấy giây sau đó nói: “Bây giờ là thời gian tôi đặt câu hỏi cho anh.”

Lương Tư Triết cười nói: “Tôi nghĩ đáp án của tôi giống suy nghĩ của anh.”

Anh rất khéo léo tránh đi cái bẫy phóng viên đào cho anh.

Trịnh Dân ngồi dưới khán đài nhìn Lương Tư Triết nhận phỏng vấn, anh ta vẫn nhớ rõ thiếu niên mười bảy tuổi sắc bén như lưỡi dao năm năm trước đứng trước mặt anh ta.

Khi đó anh ta nhận xét Lương Tư Triết “cứng quá dễ gãy”, không ngờ trên người thiếu niên kia lại có sức dẻo dai này, chèo chống anh đi đến vị trí bây giờ.

Nhưng vấn đề này chỉ mới bắt đầu, phóng viên của tờ báo lớn khá là thận trọng, lúc đặt câu hỏi vẫn có điểm mấu chốt, càng về sau gọi đến phóng viên tờ báo nhỏ và biên tập truyền thông cá nhân, góc độ của những vấn đề kia xảo trá hơn, nội dung đặt câu hỏi cũng riêng tư hơn.

Cho đến khi có người hỏi quá khứ của anh: “Lương Tư Triết, nghe nói trước khi anh đóng Mười ba ngày, cha mẹ anh lái xe đâm chết người, xin hỏi có thật không?”

Khán đài lập tức yên tĩnh, tất cả mọi người chờ Lương Tư Triết trả lời câu hỏi này.

Bọn họ không dám tự đặt câu hỏi, nhưng nếu có phóng viên bằng lòng to gan hỏi ra, họ cũng rất vui vẻ xem náo nhiệt.

Dẫn chương trình thấy bầu không khí không đúng, cố gắng hòa hoãn nói: “Trước Mười ba ngày Lương Tư Triết vẫn là người bình thường, cậu ấy có thể không trả lời câu hỏi giai đoạn này.”

“Không phải nói hỏi gì đáp nấy à?” Người kia cầm micro nói, “Lúc ký thỏa thuận cũng không nói như vậy.”

Bên dưới có người phụ họa nói: “Đúng rồi, đã nói là hỏi gì đáp nấy.”

Lương Tư Triết không nói gì, nhìn chằm chằm người kia mấy giây.

Trịnh Dân ngồi ở dưới cũng nghiêng mặt sang nhìn về phía người kia.

Đó là người đàn ông nhỏ con, mặt mũi rất bình thường, đôi mắt sau kính lóe sáng.

Trong lòng Trịnh Dân rõ ràng, người này là loại người đặt câu hỏi khó đối phó nhất.

Họ sẽ không suy xét đến cảm xúc của nghệ sĩ, chỉ cần có thể viết ra tin tức bắt mắt, cái gì họ cũng hỏi ra được.

Lương Tư Triết ngồi trong chùm sáng trên sân khấu, hai bàn tay vốn đặt thoải mái trên đùi co lại, bây giờ đan vào nhau, bẻ từng khớp tay.

Nếu như ống kính rút ngắn, còn có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh nổi lên do dùng lực.

Trịnh Dân thở dài một hơi khó nhận thấy.

Tối qua thảo luận công việc liên quan đến buổi họp báo, anh ta đã nhắc nhở Lương Tư Triết, hơn một trăm phương tiện truyền thông có mặt, chắc chắn sẽ có người hỏi vấn đề anh không muốn trả lời.

Nhưng Lương Tư Triết chỉ nói “Không sao”.

Anh có từng nghĩ suy, thật sự không sao ư?

Anh cũng chỉ lớn hơn Tào Diệp hai tuổi thôi, Trịnh Dân bỗng nhận ra điều này, nhưng cho dù năm năm trước nói chuyện với Lương Tư Triết, anh ta cũng chưa từng xem Lương Tư Triết là trẻ con.

Ngay từ đầu, khi Lương Tư Triết xuất hiện trước mặt anh ta đã là tư thế phòng ngự sắc bén, anh chưa bao giờ lộ ra điệu bộ yếu thế, cũng chưa từng cho người ta cơ hội xem anh là trẻ con.



Nhưng lưỡi dao hướng về người khác, sắc thì sắc, làm tổn thương người khác thì cũng tổn thương chính mình mà.

Sau một lát im lặng, Lương Tư Triết lên tiếng “Vấn đề liên quan đến người nhà của tôi, tôi từ chối trả lời.”

Phóng viên nhỏ con kia hùng hổ dọa người: “Nếu hỏi gì đáp nấy không giữ lời, vậy thỏa thuận chúng tôi ký trước khi đi vào phải chăng cũng không tính?”

“Hỏi gì đáp nấy chỉ là vấn đề liên quan đến tôi,” Lương Tư Triết bình tĩnh đối phó, “Không phải vấn đề liên quan đến người nhà tôi.”

“Vậy xin hỏi,” Phóng viên kia vẫn không chịu bỏ qua, “Chuyện đã xảy ra nhiều năm như vậy, anh có đến thăm hỏi gia đình của người đã khuất không?”

Lương Tư Triết vẫn không trả lời, nhìn hẩn hỏi: “Anh là phóng viên của công ty truyền thông nào?”

“Anh hỏi vậy là định sau này sẽ không nhận phỏng vấn của chúng tôi à?”

“Đúng là có suy nghĩ này.”

“Vậy chỉ cần phóng viên hỏi vấn đề anh không muốn đáp, anh sẽ chặn công ty truyền thông đó, còn có ai dám đặt câu hỏi nữa?”

“Không ai dám đặt câu hỏi,” Lương Tư Triết thản nhiên nói,

“Vậy thì buổi họp báo này có thể kết thúc.”

Hứa Vân Sơ giám sát tình huống sau sân khấu thấy bầu không khí bên trong căng thẳng, thông qua tai nghe giục dẫn chương trình gọi phóng viên tiếp theo.

Mới đầu phóng viên nhỏ con kia vẫn chưa hỏi xong, không chịu ngồi xuống, nhưng một phóng viên khác đã bắt đầu đặt câu hỏi, hẩn đành phải thôi.

Phóng viên đứng lên sau đó cũng cố gắng đào quá khứ của Lương Tư Triết: “Trước đó trường học của anh có người tiết lộ, nói rằng anh từng là tay violin chính của dàn nhạc trường, vậy tại sao lúc quay Mười ba ngày còn phải dùng thay thế tay?”

Y muốn dẫn ra quá khứ của Lương Tư Triết, bởi vì tất cả mọi

người tràn ngập hứng thú với cuộc sống trước khi nổi tiếng của Lương Tư Triết, chỉ cần ba chữ “tai nạn xe” được nói ra khỏi miệng Lương Tư Triết, tiêu đề họ đã chuẩn bị trước đó sẽ lập tức phát huy được tác dụng.

Nhưng Lương Tư Triết cứ không thỏa lòng họ, anh từ chối để lộ vết sẹo của mình, chỉ dùng ba chữ ngắn gọn đuổi vấn đề này:

“Tôi sẵn lòng.”

Bầu không khí buổi họp báo xuống đến điểm đóng băng, tất cả phóng viên ở đây đều nhìn ra Lương Tư Triết không phối hợp, có một bộ phận người bắt đầu nhỏ giọng phàn nàn.

Trước khi đến họ đã viết bản thảo thô, đều là tin sốt dẻo hoặc thật hoặc giả trên mạng trước đây, chỉ đợi Lương Tư Triết lên tiếng, họ có thể nháp vào để tuyên bố chiếm tin hot trước.

Nhưng bây giờ Lương Tư Triết duy trì tư thế phòng ngự, tránh đi mọi vấn đề nhạy cảm, từ chối nói về quá khứ của mình, vậy buổi họp báo này còn có điểm thu hút gì nữa?

Một phóng viên khác bắt đầu đặt câu hỏi: “Nghe nói trước khi quay Mười ba ngày, anh và con trai của đạo diễn Tào Tu Viễn từng cạnh tranh nhân vật Tiểu Mẫn, cuối cùng anh làm thế nào giành được nhân vật này?”

“Trên thỏa thuận viết, không nói chuyện có liên quan đến người nhà đạo diễn Tào.” Lương Tư Triết đáp.

“Vậy quay lại với anh, cuối cùng anh lấy được nhân vật này, phải chăng có liên quan đến tin đồn gần đây của anh và đạo diễn Tào?”

“Tôi nói tin đồn là giả anh tin không?” Trước khi đến buổi họp báo Lương Tư Triết đã đánh giá cao sự nhẫn nại của mình, phỏng vấn đã tiến hành hơn một nửa, anh bắt đầu trở nên hơi mất kiên nhẫn.

Ngay cả vòng vo đối phó truyền thông cũng cảm thấy bức bối, dứt khoát dựa theo tính cách của mình, bật lại từng vấn đề một. Phóng viên dưới sân khấu nhận ra thái độ này của anh.

Lúc này anh nhìn thấy có người khom người chạy chậm đến bên cạnh Trịnh Dân, ghé vào tai anh ta nói gì đó.

Trịnh Dân ngồi ở hàng thứ hai, Lương Tư Triết nhìn thấy hình như vẻ mặt anh ta thay đổi, anh cũng bắt đầu lo lắng theo, lại xảy ra vấn đề gì rồi? Là Tào Diệp hay thầy Tào xảy ra chuyện? Trịnh Dân vội vàng nói câu gì đó với người kia, sau đó đứng dậy nhìn hàng sau, như là đang tìm người.

Người kia lại nhanh chóng chạy chậm lên sân khấu, vốn là Trịnh Dân bảo cậu ta nói với dẫn chương trình tạm dừng buổi họp báo, nhưng lúc đi qua Lương Tư Triết giữa sân khấu, Lương Tư Triết giơ tay kéo cánh tay cậu ta lại: “Chuyện gì vậy?”

“Có người muốn đăng video của con trai đạo diễn Tào,” Tốc độ nói của người kia rất nhanh, âm lượng rất nhỏ, “Hình như đã đăng rồi, nhưng tệp video quá lớn vẫn chưa đăng xong, ý anh Dân là tạm dừng buổi họp báo...”

Cậu ta nói còn chưa dứt lời, Lương Tư Triết đã biến sắc, đứng dậy khỏi ghế chân cao.

Thấy Lương Tư Triết mặt nặng như nước đứng lên, phóng viên dưới sân khấu đều nhìn sang theo ánh mắt anh.

Lương Tư Triết nhìn thấy Trịnh Dân đi về phía người đàn ông nhỏ con đặt câu hỏi trước đó, tên nhỏ con kia cũng đứng lên, hình như hai người đang bàn bạc.

“Trước khi đến mấy người lại không nói vậy,” Tên nhỏ con kia bỗng nhiên tăng âm lượng lên, “Gì mà hỏi gì đáp nấy, đã một tiếng trôi qua cũng không đáp gì, chỉ với nội dung này bảo chúng tôi làm tiêu đề như thế nào?”

“Đúng rồi,” Có người phụ họa nói, “Không hề giống những gì đã nói!”

“Không thể lừa gạt chúng tôi như thế được?”

“Nội dung đã viết trước cũng không thể dùng, tất cả đều đang tránh nặng tìm nhẹ, chẳng đáp gì cả.”

“Không thể làm được tiêu đề.”

Trên thực tế phản nản của họ không phải không có lý, Lương Tư Triết tránh nặng tìm nhẹ đối phó tất cả vấn đề, đây là phong cách nhận phỏng vấn trước sau như một của anh, vòng qua cái bẫy phóng viên dùng câu hỏi đặt ra, ngược lại dùng cách của mình thoải mái dẫn đi.

Anh không thích tạo tin hot, cũng không muốn trở thành cái gọi là tiêu đề.

Bên ngoài màn ảnh, anh chỉ nghiêm túc đối đãi với những phỏng vấn có liên quan đến phim, mà những câu hỏi liên quan đến sinh hoạt cá nhân của anh, từ trước đến nay anh biết làm thế nào nói sang chuyện khác.

Nhưng phóng viên có mặt cũng không hài lòng với câu trả lời như vậy, Lương Tư Triết quá thông minh, rất biết cách bảo vệ mình, đến mức tất cả vấn đề có thể trở thành tin hot đều bị anh hóa giải từng cái bằng cách của mình.

Lương Tư Triết đi về phía trước mấy bước, đột nhiên nửa ngời xồm nhảy xuống từ sân khấu cao hơn một mét.

Âm thanh phàn nàn lập tức nhỏ lại, tất cả mọi người quay đầu nhìn Lương Tư Triết đi xuống sân khấu, nhìn anh đi thẳng về phía phóng viên nhỏ con kia.

Người anh đầy ác độc, lúc ngồi trên sân khấu được chùm sáng dịu nhẹ loại bỏ, để người ta chỉ có thể nhìn ra vẻ hờ hững giữa lông mày anh.

Nhưng bây giờ anh xuống sân khấu, tất cả mọi người có thể cảm nhận được anh là kẻ đến không thiện, tự giác im lặng nhường đường cho anh.

Họ nhìn thanh niên vừa bước qua tuổi hai mươi hai này, bỗng nhiên nhận ra rằng anh không phải là chim sẻ nhốt trong lồng được nuôi dưỡng, bị giam cầm trong vòng sáng trên sân khấu, mà là con thú hoang ăn thịt tươi bị giam tạm thời ở đó, chờ cơ hội cử động.

Lương Tư Triết đi tới, dừng trước mặt phóng viên nhỏ con kia, nhìn lướt qua laptop mở ra trước mặt, trên màn hình hiển thị giao diện đang đăng video.

Hình như Trịnh Dân đã thử nhấp vào hủy bỏ đăng tải, nhưng vô

dụng, video vẫn đang tải lên, chỉ nháy ra pop-up nhập mật khẩu.

Lương Tư Triết cao hơn tên nhỏ con kia một cái đầu, nhìn hắt từ trên cao xuống, giọng điệu lạnh lùng bảo: “Hủy tải lên.”

“Ngôi sao lớn tự mình ra trận à,” Người kia không có ý tốt ngăn đầu nhìn anh, “Giữa cậu và Tào Tu Viễn rốt cuộc có quan hệ gì, đến mức bảo vệ người nhà của ông ta như thế?”

Thanh tiến độ hiển thị đã tải 70%, con số vẫn đang tăng lên, tốc độ không nhanh nhưng rất ổn, chưa đến một phút, video này sẽ bị công khai.

Một tay Lương Tư Triết cầm bàn phím, đưa máy tính đến trước mặt tên nhỏ con, lạnh lùng nói: “Hủy tải lên, nhanh lên.”

“Dựa vào đâu? Máy người nói chuyện không giữ lời trước.”

Không biết có phải ảo giác không, tốc độ tải như thể nhanh hơn, Lương Tư Triết thiếu kiên nhẫn hỏi lại: “Rốt cuộc anh có hủy không?”

“Tôi không hủy,” Tên nhỏ con cứng cổ, “Cậu có giỏi thì đập máy tính đi.”

Lương Tư Triết giơ tay, tư thế kia thật sự sẽ đập vỡ máy tính, Trịnh Dân bước nhanh đến ngăn anh lại: “Tư Triết, đừng bốc đồng.” Anh ta dùng sức giành lại máy vi tính, nhấn nút tắt.

“Anh cho rằng chỉ có tôi muốn tuyên bố à?” Tên nhỏ con kia không giành được máy tính, then quá hóa giận quát với Trịnh Dân, “Máy người dùng buổi họp báo thế này lừa chúng tôi làm tiêu đề, rõ ràng chơi chúng tôi như đồ ngu!”

Xung quanh lại vang lên tiếng phụ họa, còn tiếp tục như vậy, rất khó đoán đợt tiếp theo sẽ có bao nhiêu phương tiện truyền thông tự tiện công bố video, chuyện sẽ phát triển theo hướng họ không muốn nhất.

Lương Tư Triết bỗng nhiên duỗi tay tóm cổ áo tên nhỏ con kia. Tên nhỏ con hơi hoảng sợ, cố gắng tránh ra sau: “Cậu muốn làm gì? Nhiều camera quay cậu như thế, chẳng lẽ cậu còn muốn ra tay?”

Nhưng hắt không thể tránh thoát như ý, thanh niên khoảng hai mươi tuổi này có sức khỏe kinh ngạc, chỉ lại gần đã có cảm giác áp bức và cảm giác xâm lược khiến người ta không thể xem nhẹ.

Hắn bỗng ý thức được Lương Tư Triết trong ống kính đã thu bắt mũi nhọn, mà khi anh hoàn toàn phóng thích mũi nhọn thì giống như một con thú hoang tươi sống mạnh mẽ, ngủ đông dậy, không ai có thể thực sự hàng phục được anh.

“Không phải mấy người muốn tiêu đề à?” Tay Lương Tư Triết dùng lực, đẩy mạnh hắn lên tường, anh cúi đầu xuống bên tai tên nhỏ con, nhỏ giọng lạnh lùng nói, “Vậy tôi sẽ cho mấy người một cái tiêu đề.”

## Chương 97: Quá Khứ 9

### DTV-EBOOK

Lúc năm đám kia vung xuống cả khán đài loạn hết lên, không ai nghĩ rằng trước mặt nhiều người như thế, Lương Tư Triết thật sự dám đánh người.

Trịnh Dần đứng bên cạnh vội vàng đi tới ngăn, nhưng trên người tên nhỏ con kia đã ăn hai đám.

Hứa Vân Sơ từ sau sân khấu chạy tới, mấy nhân viên công tác ngăn cản khu vực này: “Đừng chụp nữa đừng chụp nữa! Làm phiền mọi người buông camera xuống trước! Đừng chụp nữa!”

Lương Tư Triết nhanh chóng bị Trịnh Dần ngăn lại, nhưng dường như anh cũng không mất lý trí, chỉ muốn ra tay đánh người kia hai đám, đánh xong rồi nhanh chóng thu tay về.

Anh cầm lấy máy vi tính đã tắt máy trên mặt bàn, dùng sức bẻ gãy nó, sau đó ném mạnh bàn phím lên tường.

“Tôi muốn báo cảnh sát!” Tên phóng viên nhỏ con kia một tay che bả vai bị đánh, một tay móc điện thoại ra, “Bây giờ tôi sẽ báo cảnh sát, đánh người là phạm pháp cậu biết không?”

Lương Tư Triết đi về phía sau sân khấu, bỏ lại một câu: “Tôi ở sau sân khấu chờ.”

Chỉ vài phút, tiêu đề tin tức mới mang sức bùng nổ này ngay lập tức được công bố lên mạng – “Lương Tư Triết xỉ mặt trong suốt buổi họp báo, xuống sân khấu đánh phóng viên khiến nhiều người giận dữ.”

Cảnh sát nhanh chóng chạy đến hiện trường buổi họp báo, sau khi tìm hiểu rõ tình huống từ nhiều phía, họ dẫn Lương Tư Triết và tên phóng viên nhỏ con kia đến cục cảnh sát lập biên bản.

Lương Tư Triết ra tay không tính là quá nặng, nhưng để lại một mảng bầm tím trên người phóng viên kia, không tạo thành

chấn thương nhỏ, không cần tạm giam, chỉ cần tự hòa giải. Phóng viên kia giở trò sư tử ngoạm yêu cầu bồi thường kinh tế, Lương Tư Triết không nói gì đã đồng ý, nhưng phóng viên kia còn yêu cầu anh phối hợp với trang web video, quay video xin lỗi, nhưng điều kiện này không bàn bạc được, Lương Tư Triết từ chối quay.

Tiêu đề tin tức mới của mấy ngày sau đều có liên quan đến Lương Tư Triết, ánh mắt của công chúng nhanh chóng chuyển từ sự kiện “Tào Tu Viễn đâm ô Chương Minh Hàm” lên sự kiện “Lương Tư Triết đánh người”.

“Lương Tư Triết đánh phóng viên bị cảnh sát dẫn đi”, “Lương Tư Triết từ chối xin lỗi vì đánh người”, “Phóng viên báo Tinh Bá có thể kiện Lương Tư Triết ra tòa”... Đủ loại tin tức liên quan đến sự kiện “Lương Tư Triết đánh người,” lan truyền rợp trời kín đất trên mạng.

Video liên quan đến tiệc sinh nhật của Lương Tư Triết đêm hôm trước cũng được tung ra, người qua đường trong video gọi tên Lương Tư Triết, nhưng anh đi qua đám người với gương mặt không biểu cảm, không để ý tới ai, thế là chỉ trích Lương Tư Triết mắc bệnh ngôi sao cũng nhanh chóng lan truyền ra.

Gần như tất cả mọi người, bất kể trước kia có hứng thú với tin tức trong ngành giải trí hay không, đều đang quan tâm chuyện này.

Càng ngày càng có nhiều phương tiện truyền thông bắt đầu nói xấu Lương Tư Triết, họ so sánh ảnh đế trẻ tuổi hăng hái trong đêm trao giải Kim Tượng bốn năm trước và Lương Tư Triết vung nắm đấm về phía phóng viên, nói rằng anh “bắt đầu cao kết thúc thấp”, “một quân bài tốt bị đập nát”.

Năm đó Lương Tư Triết vừa bước sang tuổi hai mươi ba, giống như đi trên một sợi dây thép cực kỳ nhỏ, trên đầu là mặt trăng, anh được chùm sáng sáng ngời bao phủ.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn anh, sợi dây kia càng nhỏ, lắc lư càng dữ dội, họ nhìn ngày càng tập trung tinh thần.



Họ đang chờ anh rơi từ chỗ cao xuống, trình diễn vở kịch hay rơi từ đám mây xuống ngàn trượng.

Mà bây giờ Lương Tư Triết thật sự rơi xuống rồi.

Sự kiện đánh người ồn ào xôn xao, duyên khán giả của Lương Tư Triết đã giảm thê thảm, “Báo Tinh Bá” lợi dụng sức nóng phóng viên nhà mình bị đánh, mở một cuộc bỏ phiếu, nói rằng nếu như phim mới của Lương Tư Triết công chiếu, bạn có chọn mua vé xem phim không? 74% người bình chọn không.

Thị trường nhà đầu tư thần hồn nát thần tính, “hướng gió” thay đổi nhanh hơn tất cả các lĩnh vực khác, Lương Tư Triết bị tin tức tiêu cực quán thân, hợp đồng phim giảm đáng kể, hễ là phim muốn kiếm tiền đều đang quan sát thái độ chân thực của người xem với Lương Tư Triết, không ai dám dùng anh làm diễn viên chính vào lúc này.

Sau này Lương Tư Triết cũng mới ý thức được rằng trong tiềm thức anh xem “Vọng Xuyên chi Xuyên” là đường lui của mình, anh cực kỳ tin tưởng Tào Tu Viễn, nhận định dù Tào Tu Viễn không xảy ra chuyện, vào thời điểm này y cũng sẽ không kiêng dè ý kiến của thị trường đầu tư.

Tào Tu Viễn khi dùng diễn viên chỉ có một tiêu chí, đó là người này có hợp với nhân vật trong phim hay không.

Tào Tu Viễn không coi ai ra gì, cậy tài khinh người thế đấy, nhưng có lẽ nhờ vậy mà y mới có thể trở thành một đạo diễn thiên tài không bị bất kỳ ai chi phối.

Trên đường đến sân bay, trong buồng xe Trịnh Dân quay đầu hỏi Lương Tư Triết có hối hận ngày đó đã tổ chức buổi họp báo không.

Lương Tư Triết nở nụ cười, nghiêng mặt sang nhìn bên ngoài cửa sổ nói: “Không có gì phải hối hận.”

Anh nghĩ nếu năm đó là Tào Diệp quay “Mười ba ngày”, nhận hướng dẫn và chỉ bảo của Tào Tu Viễn, Tào Diệp nhất định có thể nhận ra được ngoài thân phận người cha, Tào Tu Viễn hoàn toàn là một thiên tài, thiên tài đến mức bạn rất khó dùng ánh mắt của thế tục để phán xét những gì y làm.

Nhưng số phận trêu người, cứ đẩy họ lên những đường đời khác

nhau.

Trước khi lên máy bay Lương Tư Triết lại gọi một cuộc điện thoại cho Tào Diệp, vài ngày trước anh gọi đến, giọng nói một mực nhắc nhở đối phương đang bận, Lương Tư Triết suy đoán Tào Diệp đã chặn số của mình.

Nhưng lần này gọi đến, giọng nói nhắc nhở đầy số của đối phương không tồn tại, chắc Tào Diệp đã rút số này. Cũng tốt, Lương Tư Triết nghĩ, anh đi lên con đường đóng phim này, là ban đầu Tào Diệp nhường cơ hội cho anh.

Mà bây giờ anh lại đắc tội truyền thông và công chúng vì Tào Diệp, suýt nữa khiến sự nghiệp diễn xuất của mình nửa đường chết yếu – vậy cũng có thể xem như... thanh toán xong nhỉ? Một tình cảm vô vọng nên chặt đứt bằng lý trí, mà không phải mặc kệ bản thân sa vào trong cảm xúc vô vọng.

Lương Tư Triết hiểu đạo lý ấy hơn ai hết.

Chẳng lẽ anh phải giống như cha mẹ của anh, đối mặt với tình cảm đã đi vào ngõ cụt, nhưng vẫn ôm tâm lý may mắn, dày vò chờ nó lại ấm lên một lần nữa?

Quá khứ nên để nó qua đi thôi, Lương Tư Triết nghĩ, kiểu gì cũng sẽ xuất hiện người mới, trải nghiệm những điều mới mẻ, chẳng ai không có ai mà không được.

Đến một thị trấn hẻo lánh ở phía Bắc, không có nghi thức bấm máy phô trương như trước đây, sau khi tất cả nhân viên công tác đều vào vị trí, đoàn phim nhanh chóng bấm máy.

Tào Tu Viễn ngồi sau ống kính hô một tiếng “Action”, đoàn phim lập tức tham gia vào quá trình quay phim căng thẳng.

Tình tiết của “Vọng Xuyên” cũng không phức tạp, hai thanh niên thị trấn[1] sống ở nông thôn từ nhỏ, Lục Hà Xuyên và Quách Chấn, xuất phát từ sự tò mò mà đã quan hệ tình dục, không ai nói yêu ai, nhưng dục vọng quá mức không có chỗ

phát tiết khiến họ bí mật duy trì mối quan hệ này.

Hai người tốt nghiệp cấp ba, ở trong thôn theo trưởng bối làm việc hai năm.

Ngày nào đó Lục Hà Xuyên kiếm được một cái xe tải rách, nói rằng muốn dẫn Quách Chấn ra ngoài kiếm tiền, thế là hai người bắt đầu kết bạn chạy đường dài giao hàng.

Họ hút thuốc, cãi lộn, làm tình trên quãng đường dài vắng vẻ, cho đến một ngày cha Quách Chấn bệnh nặng, đại thần trong thôn đề nghị Quách Chấn kết hôn, chọn ngày tốt “xung hỉ”[2] cho cha, bệnh tình mới có thể chuyển biến tốt... Thế là toàn bộ câu chuyện xoay quanh chuyện “xung hỉ” này, phơi bày một cuộc hôn nhân vô lý một cách vô cùng tinh tế.

[1] Thanh niên thị trấn (小镇青年): chỉ những người sinh ra ở các vùng quê, nông thôn, sinh sống và làm việc ở quê nhà hoặc đến các thành phố lớn để kiếm sống.

[2] Xung hỉ (冲喜): tập tục tín ngưỡng dân gian của Trung Quốc, để người bệnh đã lâu kết hôn với người khác, dùng “chuyện vui” này để xua đi sự bất hạnh, đạt được hiệu quả chữa bệnh.

Trong một vài trường hợp có thể để con cái kết hôn để xung hỉ cho cha mẹ bị bệnh.

Trong bộ phim, Lương Tư Triết thủ vai Lục Hà Xuyên, phối hợp diễn với diễn viên mới Hạ Tân Trạch thủ vai Quách Chấn.

Hạ Tân Trạch cao khoảng một mét bảy mươi lăm, dáng người gầy gò, mặt mũi đặt trong làng giải trí cũng không tính là nổi bật, nhưng rất phù hợp với nhân vật này, kỹ năng diễn xuất cũng tốt.

Ban đầu bộ phim quay rất suôn sẻ, Quách Chấn là người mới nhưng không có vấn đề gồng quá của người mới.

Mặc dù một vài cảm xúc chưa nắm bắt chính xác, nhưng được cái tự nhiên, lại thêm Tào Tu Viễn chỉ bảo, quay phim tiến triển

rất thuận lợi.

Nhưng ba tháng sau, lúc quay đến cảnh hai người chạy xe đường dài, Tào Tu Viễn bắt đầu trở nên không hài lòng.

Ban đầu một cảnh quay ba, năm lần là qua, nhưng bây giờ thường xuyên quay đến ba mươi, năm mươi lần cũng không qua được.

“Cut, cảm xúc không đủ,” Tào Tu Viễn nói sau ống kính, “Cảnh này thực sự phải dẫn lòng diễn, nhưng cảm xúc của hai cậu đạt đến mức nào, cậu yêu cậu ta, cậu cũng yêu cậu ta,” Y chỉ vào Lương Tư Triết và Hạ Tân Trạch, “Hai cậu yêu nhau nhưng không ai bày tỏ thật lòng, vậy mà trạng thái hai cậu thể hiện bây giờ là yêu nhau hả? Các cậu đừng chỉ dùng kỹ năng để đóng phim, quá giả tạo, tình cảm không đạt đừng nghĩ đến việc dùng kỹ năng lừa gạt cho qua, trước tiên nghỉ quay, đi áp ủ cảm xúc.” Tình tiết của cảnh quay đó là trên đường chạy giao hàng, Quách Chấn bỗng nhiên nói sau này mình không chạy đường dài nữa, y phải về nhà kết hôn.

Lục Hà Xuyên không có phản ứng gì, còn nói đùa một câu, nói rằng thằng nhóc cậu bị đàn ông làm lâu rồi, về sau có thể cứng với vợ không? Quách Chấn như thể bị nhục nhã, im lặng không tiếp lời.

Lục Hà Xuyên chợt giẫm chân ga hết cỡ, lao đi hơn mười dặm trên đường lớn, cho đến khi sắp tông nhau với xe phía trước, hấn mới dùng một chân dừng xe.

Hấn dừng xe ở ven đường, châm một điếu thuốc lên hút. Cảnh này lại quay mười mấy lần, từ đầu đến cuối Tào Tu Viễn không cho qua.

Người ở đây đều nhìn ra, vấn đề xảy ra trên người Lương Tư Triết, Quách Chấn là người mới, diễn cảnh đối thủ này chỉ có thể dựa vào Lương Tư Triết dẫn theo cậu nhập vai. Nhưng bản thân Lương Tư Triết có vẻ như cũng không nhập vai

được.

Lương Tư Triết cũng biết mình có vấn đề rất lớn, những bộ phim anh đã quay trước đó, hoặc là thiếu niên thâm mến, hoặc là phim nội dung tuyến tình cảm rất mật mờ, hoặc là phim tình cảm mang theo phong cách hài kịch, chưa từng trải qua tình cảm nồng cháy như vậy ở trong phim.

Cho dù trong cuộc sống, anh cũng chưa bao giờ trải qua tình cảm thế này.

Vài mối tình của anh đều qua loa cho xong, chưa đến mức yêu các cô ấy bao nhiêu.

Vì sự thất bại trong cuộc hôn nhân của cha mẹ, anh ghen tị và bi quan về tình cảm, hình như bởi vậy mà đánh mất năng lực bắt đầu một mối quan hệ.

Cảnh này quay ba ngày, ngày thứ ba cuối cùng Tào Tu Viễn nổi giận.

Hợp tác bốn năm, đây là lần đầu tiên y phát cáu với Lương Tư Triết.

“Cậu hỏi bản thân cậu xem, cậu tin cậu yêu Quách Chấn không?” Tào Tu Viễn ném kịch bản, “Chuyện mà bản thân cậu cũng không tin dựa vào đâu bảo khán giả tin? Nói bao nhiêu lần rồi, tình cảm không đạt, kỹ năng chỉ có thể khiến cậu lộ vẻ rất giả tạo! Không phải cậu từng yêu đương à? Yêu đương công cốc à? Vậy bây giờ cậu đi yêu đi, tôi không quan tâm cậu tìm ai, tôi cho cậu nghỉ cậu đi yêu, đợi cậu biết thế nào là yêu thì quay về quay tiếp, nửa năm một năm cũng được, đừng ở đây tiếp tục lãng phí thời gian của đoàn phim! Cảnh này không qua được sau này cậu còn diễn thế nào?!”

Nói xong lời này, Tào Tu Viễn thật sự cho cả đoàn phim nghỉ ba ngày.

Đó là khoảng thời gian Lương Tư Triết đau khổ nhất, mỗi ngày anh ở khách sạn đọc kịch bản, cố gắng để cho mình nhập vai, tiến vào cảm xúc của Lục Hà Xuyên.

Nhưng anh làm thế nào cũng không thể tìm được trạng thái. Anh đến tìm Trịnh Dần, Trịnh Dần bảo anh ngồi trên ghế sofa đối diện, nhìn anh thở dài, lắc đầu khẽ nói như có phần khó tin: “Sao cậu không biết cảm giác yêu một người chứ?”

Giọng điệu đó, giống như đang nói một chuyện rất vô lý.

Như thể người khác không biết là rất bình thường, nhưng Lương Tư Triết anh trời sinh phải biết làm thế nào để yêu một người.

Lương Tư Triết cũng không biết rốt cuộc mình có vấn đề ở đâu, phim này khiến anh vô cùng đau khổ.

Anh nghĩ có lẽ anh cũng không thích hợp với phim này, lúc ấy thầy Tào đã nhìn lầm người, cho dù là thiên tài cũng sẽ có lúc sai.

Anh trời sinh hiếu thắng, bắt đầu từ khi luyện đàn violin thì chưa bao giờ nhận thua, nhưng cảm giác đau khổ do cảnh quay này mang đến, khiến anh gần như muốn từ bỏ nhân vật này. Anh thậm chí nghĩ, thầy Tào có thể nhanh chóng phát hiện thật ra anh không diễn được Lục Hà Xuyên, sau đó dứt khoát thay thế anh bằng một người khác để diễn.

Như vậy anh có thể không có lỗi với ai, không có lỗi với Tào Tu Viễn, cũng không có lỗi với Tào Diệp.

Suy nghĩ này vừa nảy ra, khiến anh lại nghĩ đến Tào Diệp.

Ba tháng nay, anh luôn tránh nghĩ đến Tào Diệp, nhưng lúc này Tào Diệp lại xuất hiện trong đầu anh một cách khó kiểm soát. Anh chợt phát hiện cho dù “Vọng Xuyên” là đường lui cuối cùng anh không thể chọn, lúc anh đi về phía con đường này, anh vẫn tìm lòng không đành muốn quay đầu nhìn thiếu niên bảo anh “Đừng hợp tác với Tào Tu Viễn”.

Anh vẫn không biết lựa chọn lúc đó có chính xác không. Đêm đó Lương Tư Triết mất ngủ.

Tào Diệp đối mặt với anh trong đầu, Lương Tư Triết không thể niêm phong cậu lần nữa.

Anh không có cách nào kiềm chế mà nghĩ đến thời gian ở Nhân Tứ, thiếu niên cao gầy oai phong dẫn con chó của cậu, còn có dáng vẻ chơi đàn violin của cậu và dáng vẻ hát “Ngôi sao nhỏ”. Dáng vẻ lần đầu mộng tỉnh, tư thế nằm sắp ngủ, điệu bộ nổi giận khi bị sờ đầu.

Họ đi trên bậc thang, dáng vẻ cậu ôm lấy cổ anh, nghiêng mặt nói “Anh đóng phim của em hay phim của bố em”.

Dáng vẻ hồn bay phách lạc khi cậu đột nhiên đến đoàn phim lúc quay “Mười ba ngày”.

Dáng vẻ cậu đùa đùa với nhóm bạn sau sân khấu buổi ra mắt phim.

Còn có dáng vẻ lần cuối cùng anh nhìn thấy Tào Diệp, thiếu niên sắc mặt tái nhợt trên bờ vực sụp đổ.

Lương Tư Triết chợt nhận ra, cho dù anh cố gắng xem nhẹ sự quan tâm của mình với Tào Diệp, anh vẫn có thể nhớ lại mỗi một dáng vẻ anh từng gặp Tào Diệp trong những năm này.

Chúng giống như bộ phim cũ đã mất đi nút “Tạm dừng”, phát lặp lại liên tục trong tâm trí anh.

Hóa ra anh cũng không phải “hơi thích” Tào Diệp, anh lừa mình, thật ra anh vô cùng khát khao, vô vọng, nhìn từ xa, thầm yêu thiếu niên của anh.

Bắt đầu từ lúc nào nhỉ? Chắc là từ lúc ở Nhân Tứ, anh đã yêu thiếu niên của anh không có cách nào kiềm chế.

Ban đầu anh không thể chấp nhận mình thích người cùng giới, về anh sau sợ hãi đối phương phát hiện ra tình cảm của mình. Cho nên anh luôn trốn tránh, anh thừa nhận mình thích Tào Diệp, nhưng anh lại một lực lừa gạt bản thân cũng không thích Tào Diệp đến vậy.

Không có cậu cũng được, chẳng có gì to tát, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, ai không thể rời khỏi ai chứ?

Cứ vậy, ngay cả bản thân mình anh cũng lừa gạt.

Chỉ khi tránh né tình cảm này, anh mới có thể tự bảo vệ mình, để cho mình chẳng bị sa vào, sống bình thường, yêu đương bình

thường.

Nhưng bây giờ Tào Tu Viễn bảo anh chìm vào trong cảm xúc của Lục Hà Xuyên, bảo anh biểu hiện ra tình yêu chân thực, anh không thể trốn tiếp được nữa.

Anh phải xé mình ra, hoàn toàn móc ra những cảm xúc anh từng yêu, bởi vì Lục Hà Xuyên của khoảnh khắc đó yêu Quách Chấn một cách khát vọng mà vô vọng như thế.

Ngày hôm sau đoàn phim lại bấm máy, lúc quay lại cảnh này, Lương Tư Triết chỉ quay một lần đã qua rồi.

Buổi chiều lúc quay cảnh giường chiếu, đoàn phim dọn bãi, trong căn phòng của quán trọ nhỏ chật hẹp, hai người đàn ông trần trụi quấn lấy nhau.

Lục Hà Xuyên đề lên người Quách Chấn, cơ thể của họ run run, giọng Lục Hà Xuyên rất thấp, hắn ghé vào tai Quách Chấn, hỏi y tổ chức khi nào, đối phương là cô gái như thế nào, sau này có tính toán gì, liệu hắn có cần đến làm phù rể trong ngày cưới không.

Họ nói chuyện giống như thì thầm, Lục Hà Xuyên đột nhiên phát lực, như là muốn làm xong những chuyện không kịp làm.

Sau khi kết thúc hắn không nói tiếp nữa, chỉ ôm chặt Quách Chấn nói: “Vậy sau này chúng ta còn gặp nhau không?”

“Đừng gặp nữa.” Quách Chấn nói.

Lục Hà Xuyên “Ừ” một tiếng.

Quay xong cảnh kia, Tào Tu Viễn hô “Cut”, Lương Tư Triết vẫn không buông tay, cánh tay của anh chỉ ôm chặt Hạ Tân Trạch, hồi lâu cũng chưa nguôi ngoai cảm xúc.

Hạ Tân Trạch bị anh siết đau, một lúc sau mới kêu một tiếng “Anh Tư Triết”.

Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn cậu, như vừa tỉnh giấc chiêm bao, bỗng nhiên nhớ lại dáng vẻ thiếu niên mắt sáng ngồi gọi anh là “Anh Tư Triết”, lúc này mới giật mình đây là trong cảnh quay, người anh ôm không phải Tào Diệp.

Đêm đó anh nằm mơ, cảnh trong mơ kiều diễm ướt át, anh và Tào Diệp quấn quýt cơ thể, giống như Lục Hà Xuyên và Quách



Chấn vậy.

Sau khi tỉnh lại anh nhìn chăm chăm trần nhà ngậy người một lát, hóa ra anh có dục vọng với Tào Diệp, anh nghĩ vậy.

Anh chưa bao giờ thích đàn ông, chưa bao giờ có dục vọng với đàn ông, lúc thích Tào Diệp cũng cảm thấy cậu đáng yêu, không nghĩ theo hướng khác.

Nhưng bây giờ anh chợt phát hiện, anh khát khao Tào Diệp, không chỉ trên tinh thần mà còn có trên sinh lý.

Trong bóng đêm, anh thò tay xuống dưới, anh thích Tào Diệp nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên anh nghĩ đến Tào Diệp để giải quyết dục vọng cho mình.

Thật là mỉa mai, cuộc sống có thể là một vở kịch hoang đường, sau khi kết thúc Lương Tư Triết thất thần nghĩ.

Anh mất Tào Diệp vì “Vọng Xuyên”, cũng vì “Vọng Xuyên” mới phát hiện thật ra mình yêu cậu tha thiết.

Nhưng nếu như lúc đó anh đi theo Tào Diệp, không diễn “Vọng Xuyên”, không phải chìm đắm vào trong cảm xúc của Lục Hà Xuyên, liệu anh có thể lừa mình cả đời này không, thuyết phục mình thật ra cũng không thích Tào Diệp nhiều đến thế?

Những lần quay tiếp theo của “Vọng Xuyên”, Lương Tư Triết luôn quay rất đau khổ.

Nỗi đau này không phải Tào Tu Viễn mang đến, trên thực tế sau khi anh tìm được trạng thái, mỗi lần anh nhập vai đều rất suôn sẻ, không xuất hiện tình huống quay hỏng mười mấy lần nữa. Nhưng đắm chìm trong cảm xúc vô vọng này một thời gian dài, đã khiến anh tiêu hao quá nhiều.

Anh không thể bảo vệ bản thân, ngăn mình rơi vào trong cảm xúc.

Cảm xúc của bản thân anh và cảm xúc của Lục Hà Xuyên chồng lên nhau, khiến anh sống mỗi ngày đều vô cùng đè nén.

Hình như anh lại quay về khoảng thời gian quay phim “Mười ba ngày”, mỗi ngày đều đang nhập vai, không có cách nào thoát vai.

Nửa đoạn sau của “Vọng Xuyên” anh hoàn toàn nhập vai nhân vật Lục Hà Xuyên, cảm xúc của anh thúc đẩy anh làm ra hành vi của nhân vật, đến mức anh không biết mình đang diễn cái gì.

Tào Tu Viễn nói qua thì anh qua, anh không thể giống như trước đó, thoát ra khỏi nhân vật đánh giá xem mình diễn như thế nào.

Cho nên hơn nửa năm sau khi “Vọng Xuyên” đóng máy, lúc nghe mình lọt vào danh sách “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất” của giải Cannes, Lương Tư Triết gần như khó có thể tin.

Toàn bộ quá trình anh không biết mình đang diễn gì, nhưng bộ phim này lại cho anh vinh dự cao nhất.

Cuộc sống là trời xui đất khiến như thế.

Sau khi “Vọng Xuyên” đóng máy, Lương Tư Triết thử đi tìm Tào Diệp, liên lạc với những người bạn của cậu, nhưng họ đều nói không biết Tào Diệp ở đâu, đang làm gì.

Lương Tư Triết thử nhận phim khác, nhưng anh phát hiện mình không thể nhập vai khác.

Tác dụng chậm của “Vọng Xuyên” quá lớn, cảm xúc vô vọng kia từ đầu đến cuối đang kéo anh, giống như cây rong trong đáy nước, quấn chặt lấy anh, muốn dẫn anh chìm vào đáy nước.

Có mấy lần ở trong mơ, Lương Tư Triết mơ thấy Tào Diệp, mơ thấy cậu lúi lại nói vài câu chúc mừng sinh nhật kia, sau khi tỉnh dậy, anh có cảm giác đuối nước khó thở.

Anh không thể thoát ra khỏi cảm xúc, cũng không thể nhận nhân vật mới, tiến vào cảm xúc mới.

Một lần uống rượu với bạn bè trong giới, anh tình cờ đọc được một kịch bản, kịch bản cũng không chắc tay, là một câu chuyện do một biên kịch nghiệp dư viết, câu chuyện cũng không thú vị,

là chuyện chia chia hợp hợp của hai diễn viên diễn Việt kịch “Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài”.

Không ai ngờ Lương Tư Triết sẽ có hứng thú với câu chuyện này, nhưng anh nhanh chóng xác định mình muốn làm đạo diễn, muốn quay phim này.

Anh đưa ra quyết định này rất dứt khoát, anh mua bản quyền kịch bản, sau khi được sự đồng ý của biên kịch gốc thì đã sửa phần lớn kịch bản, còn sửa lại tên, gọi là “Lương sinh Chúc mộng”.

Sau khi tin tức này được truyền thông trong nước tiết lộ, rất nhiều người đều nói Lương Tư Triết mắt cao hơn đầu, diễn viên còn làm không tốt mà bày đặt chuyển hình làm đạo diễn.

Nhưng Lương Tư Triết không để ý đến những bình luận này, anh tự đầu tư, tìm người quen trong giới, nhóm thành viên cho đoàn phim, không dùng diễn viên rất nổi tiếng.

Công ty quản lý không đồng ý anh làm đạo diễn, đúng lúc kỳ hạn năm năm của hợp đồng cũng đến, anh chia tay công ty, từ đó về làm một mình với Hứa Vân Sơ, không tham gia vào công ty nào nữa.

Thế này tự do, anh cũng không thích bị trói buộc bởi công ty quản lý.

“Lương sinh Chúc mộng” vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị, Lương Tư Triết vừa bận rộn chuyện đoàn phim, vừa đến lớp đạo diễn của Học viện Hý kịch Trung ương dự thính.

Truyền thông liên tục chụp được ảnh anh đeo khẩu trang xuất hiện trong sân trường Học viện Hý kịch Trung ương, còn có dáng vẻ cúi đầu ghi chép khi đi học của anh.

Thế là ngày càng có nhiều người bắt đầu tin, Lương Tư Triết thật sự muốn làm lớn chuyện làm đạo diễn.

Phim đang trong giai đoạn chuẩn bị, Lương Tư Triết nhận được tin tức trao giải Liên hoan phim Cannes.

Anh đi máy bay đến Cannes, không có chuẩn bị tí mĩ gì, anh không cảm thấy mình có thể giành được giải, dù sao phim kia ngay cả chính anh cũng không biết mình đã diễn ra sao. Ngồi dưới sân khấu, lúc nghe thấy khách mời trao giải dùng âm điệu tiếng Pháp, đọc tên mình một cách sứt sẹ, trong nháy mắt đó anh cảm thấy giống như đang nằm mơ. Anh thậm chí không chuẩn bị phát biểu nhận giải, lần lượt ôm Tào Tu Viễn, Trịnh Dân, Hứa Vân Sơ, sau đó đi lên sân khấu trao giải nhận cúp.

Đứng trước micro dựng đứng, ánh đèn chói mắt, qua ánh sáng anh không nhìn rõ bất kỳ ai dưới sân khấu.

Nhưng cũng không sao, Lương Tư Triết nghĩ, dù sao người muốn gặp nhất cũng không ở đây. Anh giơ cúp một cái, chỉ nói một câu cảm nghĩ nhận giải: “Cảm ơn đạo diễn Tào Tu Viễn ân sư của tôi.” Sau khi nói xong anh cúi người về phía khán đài rồi đứng thẳng người đi xuống sân khấu. Người đứng ở trên sân khấu trao giải đều nói luôn miệng, sợ nói không hết chuỗi danh sách cảm ơn dài ngoằng, nhưng Lương Tư Triết lại cảm thấy anh không có gì để cảm ơn.

Anh không cha không mẹ, ngoại trừ Tào Diệp cũng chưa từng nhận sự giúp đỡ của người bạn nào. Đứng trên sân khấu của lễ trao giải này, người duy nhất anh muốn cảm ơn là Tào Tu Viễn, phim này là y chỉ đích danh muốn anh diễn.

Nhưng anh quên mất, lần này rõ ràng là anh giúp Tào Tu Viễn trở mình, phải là Tào Tu Viễn cảm ơn anh. Trên đường về khách sạn, Trịnh Dân ngồi ở ghế lái phụ quay đầu lại hỏi anh: “Cậu biết tin Lê Du qua đời chưa?” “Chuyện xảy ra khi nào?” Trong mắt Lương Tư Triết khó nén khiếp sợ, hai năm gần đây anh rất ít quan tâm đến tin tức giải trí, nhất là tránh tin tức có liên quan đến Tào Diệp.

“Lúc quay Vọng Xuyên,” Trịnh Dân nói, “Đạo diễn Tào cho nghỉ ba ngày để đến tham gia tang lễ Lê Du, sợ quá nhiều cảm xúc của cậu nên không nói với cậu.”

Lương Tư Triết không lên tiếng, vẫn chưa hoàn hồn từ nỗi khiếp sợ: “Cô Lê Du bị ốm khi nào?”

“Sau đó tôi hỏi đạo diễn Tào mới biết, lần cô ấy về nước đã bị bệnh rất nặng.

Ba tháng sau cô ấy qua đời, việc giữ bí mật rất tốt, truyền thông chưa từng đưa tin chuyện này.”

“À.” Lương Tư Triết đỡ hẳn lên tiếng, cho nên tình huống lúc đó Tào Diệp đến tìm mình còn khổ sở hơn những gì anh biết.

Cậu tứ cố vô thân, bám vào mình như tấm gỗ nổi, nhưng anh lại không nắm lấy bàn tay cầu cứu cậu vươn đến.

“Hôm qua là ngày đổ của Lê Du, Tào Diệp công bố di thư của cô ấy, cậu có thể đọc xem.” Trịnh Dân đưa điện thoại qua, Lương Tư Triết nhận lấy đọc.

Trong di thư Lê Du làm sáng tỏ cho Tào Tu Viễn, nói rằng cô và Tào Tu Viễn đã chia tay từ rất lâu, hôn nhân của họ cũng không có tình huống lừa dối, lúc ấy đạo diễn Tào và Chương Minh Hàm yêu đương bình thường, không có hành vi dâm ô.

Di thư này được Tào Diệp công bố, Lương Tư Triết đọc mấy chữ “Con trai duy nhất của Tào Tu Viễn” trên tiêu đề.

Tào Diệp rất hận Tào Tu Viễn, nhưng vẫn dựa theo yêu cầu cuối cùng của Lê Du, công bố di thư của cô, tẩy sạch tội danh cho Tào Tu Viễn vào đêm trước Cannes.

Thiếu niên mềm lòng lương thiện kia, chắc là đã thoát ra rồi nhỉ? Cho dù mình không làm miếng gỗ nổi kéo cậu lên bờ, cậu cũng tự trôi lên bờ.

Quay lại khách sạn, Lương Tư Triết đặt cúp lên bàn, anh ngồi bên giường, nhìn chiếc cúp cây cọ bóng ánh vàng dưới đèn. Anh từng nghĩ rằng chiếc cúp này cách mình xa không thể với, nhưng bây giờ anh thật sự lấy được rồi, lại cảm thấy có vẻ như cũng không vui lắm.

Giống như trăn trở leo lên đỉnh con đường núi này, nhìn biển mây trắng xóa trước mắt, bỗng nhiên phát hiện người đã từng cùng khởi hành dưới chân núi đã rời xa mình từ lâu, phóng tầm mắt nhìn tới, không tìm được dấu vết của cậu.

Biển mây rất đẹp nhưng ít ai lui tới, anh thưởng thức cảnh đẹp mà hầu hết người trên thế gian này đều không thể thưởng thức, nhưng trong lòng chợt hiện lên cảm giác trống rỗng và cô đơn không thể trút ra.

Chẳng lẽ quãng đời còn lại đều phải trải qua như thế này ư? Con đường dài đằng đẵng, thật là gian nan.

Lương Tư Triết tắt đèn, nằm dài trên giường nhắm mắt lại.

Ngủ một giấc là ổn rồi, anh tự nhủ.

Sau đó anh rơi vào cảnh trong mơ.

Anh lại mơ thấy hình ảnh giám sát thang máy kia, Tào Diệp đứng trước mặt anh, anh chỉ có thể nhìn thấy môi cậu khép mở, lại không nghe rõ cậu đang nói gì.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, anh lo lắng muốn nghe rõ lời Tào Diệp, anh muốn bước vào thang máy như Tào Diệp, lại như thế bị đóng đinh tại chỗ không nhấc nổi chân.

Trong nháy mắt cuối cùng thang máy khép lại anh đã nghe rõ lời nói của Tào Diệp, không phải đang nói “Anh đừng đi quay phim của Tào Tu Viễn”.

Thiếu niên kia nhìn anh một cách bất lực, giọng buồn bã cầu cứu anh:

— “Lương Tư Triết, anh đứng về phía em đi.”

— “Em cần anh.”

— “Anh đi cùng em một đoạn.”

— “Anh đứng về phía em được không?”

Lương Tư Triết cảm thấy mình như rơi vào ác mộng, anh muốn tỉnh nhưng không tỉnh được.

Cảm giác chua xót ở ngực khiến anh cực kỳ khó chịu, đến mức không thể đuổi thẳng người, chỉ có thể cố gắng cuộn người lại.

Anh mất một lúc lâu mới tỉnh lại, sau khi tỉnh lại anh chờ người nhìn không khí một lát, đến khi hơi thở ổn định lại, anh xuống

giường, đi đến bên cạnh vali, cúi người lấy một cái ổ cứng ra. Từ sau khi lấy được cái ổ cứng này, anh chưa bao giờ xem nội dung bên trong.

Nhưng cho dù đi đâu, anh vẫn mang theo nó.  
Bây giờ anh bỗng nhiên rất muốn nhìn thấy Tào Diệp.

Hai năm nay anh chưa gặp cậu, đây là video tư liệu duy nhất anh có về Tào Diệp.

Anh kết nối ổ cứng với máy vi tính của khách sạn, hình ảnh giám sát nhảy ra, đột nhiên bên tai anh vang lên giọng nói của Tào Diệp: “Anh có biết lúc hai người đàn ông quan hệ giống cái gì không? Bọn họ làm tôi nghĩ đến hai con chó kia, thật sự khiến người ta buồn nôn.”

Anh nắm chặt con chuột, nhìn chăm chăm thiếu niên trên màn hình, thiếu niên lùi lại từng bước, cách anh ngày càng xa, cho đến khi lùi ra khỏi thế giới của anh.

## Chương 98: Hiện Tại 1

### DTV-EBOOK

Thiếu niên trong video lùi lại từng bước một, lùi vào trong thang máy, cửa thang máy đóng lại, một lát sau Lương Tư Triết đứng thẳng bất động tại chỗ giờ tay bấm mở thang máy, cũng bước vào theo.

Tào Diệp nhìn hình ảnh màu xám trắng trên màn hình chiếu, hơi ngần người thấp giọng nói: “Cho nên sau đó anh ấy vẫn đuổi theo em ra ngoài.”

“Đúng vậy,” Hứa Vân Sơ cũng nhìn hình ảnh giám sát, nhớ lại kể, “Tiệc sinh nhật hôm đó do công ty tổ chức, mời rất nhiều người, không chỉ có bạn bè trong giới, còn có rất nhiều phóng viên truyền thông, cậu ấy không nói một tiếng nào, tiệc sinh nhật đang dở chừng người đột nhiên biến mất, không ai biết cậu ấy đi đâu, hóa ra là ra ngoài tìm cậu...” Mọi hành vi khác thường năm đó của Lương Tư Triết đã có lời giải thích, Hứa Vân Sơ cười khổ một tiếng, “Sau đó những nhà truyền thông có mặt tối đó đều không hài lòng, cho nên sau chuyện đánh phóng viên trong buổi họp báo ngày hôm sau, mấy công ty truyền thông cùng liên thủ lên án cậu ấy mắc bệnh ngôi sao, những chuyện này cậu ấy chưa bao giờ giải thích.

Cũng đúng... Chuyện riêng tư như tình cảm, cậu ấy giải thích với ai đây...”

Tào Diệp nhớ lại bản thân của đêm năm năm trước, cậu nhanh chân chạy ra khỏi khách sạn, gặp ngay đèn xanh, cậu băng qua đường cái rồi chạy một đoạn đường, sau đó rẽ ở đầu đường thứ nhất.

Ánh đèn trên đường cái sáng quá, chiếu lên sự yếu đuối không



chịu nổi một đòn của cậu, khiến cậu không có chỗ ẩn núp, cho nên cậu nhanh chóng rẽ vào con đường nhỏ kia, tìm một gốc cây có thể che khuất mình, ngồi xổm ở đó đợi một lúc rất lâu. Anh đuổi theo ra làm gì hả? Tào Diệp nhìn Lương Tư Triết trên màn hình chiếu nghĩ, đêm đó em thuyết phục mình và anh từ đây mỗi người đi một ngã, liệu anh có từng do dự muốn từ chối Tào Tu Viễn, muốn đi cùng em thêm một đoạn đường không? “Tìm được rồi,” Hứa Vân Sơ trèo lên ghế đầu, trên tay giơ đĩa CD vừa lấy từ trên kệ, “Tôi nhớ video hoàn chỉnh của buổi họp báo hôm đó đặt ở đây, nếu không phải năm đó trên đĩa CD có logo của công ty quản lý, thì rất khó tìm.” Cô bước xuống ghế đầu, dùng ngón tay bóc dấu niêm phong của công ty quản lý ra, đưa cho Tào Diệp, “Dấu niêm phong cũng chưa bóc, xem ra sau khi cậu ấy cầm về thì chưa xem.”

Tào Diệp nhận lấy đĩa CD: “Chị vẫn chưa nói với em chuyện đánh phóng viên rốt cuộc là sao.”

“Đánh phóng viên à...” Hứa Vân Sơ nhớ lại kể, “Buổi họp báo năm đó không phải do tôi lên kế hoạch, là Tư Triết và thầy Trịnh Dân quyết định, quyết định này rất đột ngột, họ không thông báo với ai cả, Trịnh Dân tự liên hệ sân bãi và truyền thông.

Đến mấy tiếng trước buổi họp báo ngày hôm sau, Tư Triết mới nói chuyện này cho tôi biết.

Tôi đến hiện trường, nhìn thấy Trịnh Dân đã chuẩn bị thỏa thuận cho phóng viên mới đoán được mục đích của buổi họp này.”

“Mục đích gì?” Tào Diệp hơi nhíu mày.

“Lúc ấy có nhiều công ty truyền thông đều muốn thu hút sự chú ý thông qua việc tiết lộ riêng tư của cậu, cho nên họ làm giao dịch với truyền thông, dùng riêng tư của Tư Triết trao đổi riêng tư của cậu...”

Tào Diệp gần như chấn động, có phần khó tin nói: “Giao dịch?”

“Rất khó tin đúng không, sáng hôm đó tôi đến hiện trường, phản ứng đầu tiên cũng là cảm thấy hơi vô lý, nhưng sự thật là vậy.

Khi đó người có quan hệ gần nhất với đạo diễn Tào Tu Viễn là hai cậu, Tư Triết là nhân vật công chúng, vốn chính là tiêu điểm quan tâm của truyền thông, cậu ấy chủ động phơi bày bản thân, truyền thông đồng ý, dù sao phơi bày chuyện người nhà của đạo diễn quả thực sẽ mang đến độ quan tâm, nhưng cũng sẽ dẫn đến tiếng máng.

Mà Tư Triết chủ động tổ chức buổi họp báo thì khác, có độ quan tâm đồng thời lại không ai sẽ đi máng truyền thông, thời buổi này mọi người vẫn rất sợ máng.”

Tào Diệp nhất thời nói không nên lời, năm đó sau khi xảy ra rạn nứt, cậu đã bắt đầu tránh quan tâm đến tin tức của Lương Tư Triết.

Cậu mơ hồ biết Lương Tư Triết mở một buổi họp báo, còn xuống sân khấu đánh phóng viên, gần như bị cả ngành truyền thông chống lại, lại không ngờ rằng ngược dòng tìm hiểu ngọn nguồn của buổi họp báo này, lại do cậu mà ra.

“Cậu xem video hiện trường đi,” Hứa Vân Sơ nói, “Sự thật xuống sân khấu đánh phóng viên đều ở bên trong.

Lúc ấy chúng tôi cũng cho rằng cậu ấy báo ơn cho đạo diễn Tào, mới làm chuyện đến mức này, phóng viên kia còn suy đoán giữa cậu ấy và đạo diễn Tào phải chăng thật sự có gì đó, mới có thể vứt bỏ danh dự của mình bảo vệ riêng tư của người nhà đạo diễn Tào.

Như bây giờ suy nghĩ một chút là có thể hiểu được hết...” Hứa Vân Sơ cúi người, nhặt đĩa của Tiểu Bạch nhỏ từ dưới đất lên, “Người này thật là, bản thân cất giấu bí mật lớn như thế, lại không ai biết, rốt cuộc cậu ấy định giấu đến khi nào...” Cô nói, đoạn lắc đầu, “Tôi gọi tài xế đến đón tôi là được, cậu ở lại xem video họp báo đi.”

Tào Diệp vẫn chưa hòa hoãn lại từ trong nỗi khiếp sợ to lớn, vội

vàng đáp một tiếng.

Cho đến khi dưới tầng vang lên tiếng đóng cửa, cậu mới lấy lại tinh thần, đi tới đặt đĩa CD vào trong máy chiếu.

Âm thanh nền ồn ào trong video vang lên, Tào Diệp ngẩng đầu nhìn Lương Tư Triết ngồi trong chùm sáng hình tròn trên màn hình chiếu.

Lương Tư Triết ngồi trên ghế chân cao, hơi nghiêng người đối diện với ống kính chéo.

Phút chốc Tào Diệp nhớ lại một đêm trước khi chia tay ở phố Nhân Tứ năm đó, Lương Tư Triết cũng ngồi co chân trên ghế gỗ như thế, huýt sáo cho cậu một đoạn nhạc trong trẻo trong đêm yên tĩnh.

Đêm đó mặt bên của Lương Tư Triết được ánh trăng phác họa rất dịu dàng, nhưng bây giờ đối mặt với truyền thông và ống kính vây quanh như hổ rình mồi bên dưới sân khấu, Lương Tư Triết lại có vẻ đề phòng và sắc bén.

“Lương Tư Triết, nghe nói trước khi cậu đóng Mười ba ngày, cha mẹ cậu lái xe đâm chết người, xin hỏi có thật không?”

“Chuyện xảy ra đã nhiều năm như vậy, cậu có từng đến thăm gia đình của người đã khuất không?”

“Trường học cũ của cậu có người tung tin, nói rằng cậu là thủ lĩnh dàn nhạc violin của trường, vậy tại sao lúc quay Mười ba ngày còn muốn sử dụng đóng thế tay?”

Mẹ kiếp, Tào Diệp siết chặt ngón tay dùng sức bóp khớp nối, mấy người điều tra biến cố anh ấy gặp phải rõ ràng như thế, sao nhần tâm hỏi ra vấn đề như vậy, xé ra vết sẹo đã khép lại của anh ấy một cách đẫm máu?

Cậu nhìn bàn tay đan vào nhau của Lương Tư Triết, tay phải của anh bẻ đi bẻ lại trên khớp nối của bàn tay trái không thể gảy dây đàn được nữa, động tác của anh trông có vẻ rất mạnh, giống như muốn bẻ gãy tay trái vậy.

Lương Tư Triết đều nhần nhin những vấn đề này, nhưng khi phóng viên kia muốn tải video lên lại nhảy xuống sân khấu đánh người.

Cho nên những năm này mình có thể sống một cuộc sống gió êm sóng lặng như thế, tất cả là nhờ trong buổi họp báo này, Lương Tư Triết cản lại mưa gió sắp đến thay cậu. Tại sao anh không nói gì hả Lương Tư Triết... Cũng đúng, anh không hề có cơ hội nói.

Tào Diệp nghĩ.

Năm đó sau khi cậu cắt đứt với Lương Tư Triết, suy đoán liên quan đến quan hệ của Lương Tư Triết và Tào Tu Viễn bị đẩy lên đỉnh điểm, cậu nhìn mà phiền lòng, quyết định sau này ai đi đường nấy với Lương Tư Triết, từ đây không chú ý đến tin tức của anh nữa.

Cứ vậy cậu hoàn toàn chặn số điện thoại của Lương Tư Triết, sau đó nhanh chóng vứt số kia.

Sau hôm đó Lê Du lại nói muốn về Mỹ, lúc ấy Tào Diệp sống ngơ ngác ngác trong dư luận ùn ùn kéo đến liên quan đến Tào Tu Viễn, một chút lý trí còn sót lại nói cho cậu biết, Lê Du không thể tiếp tục ở lại trong nước bị dư luận ảnh hưởng đến tâm trạng nữa.

Thế là sau đó cậu nhanh chóng cùng chú chỉ huy liên hệ với bệnh viện và sân bay, trở về Mỹ với Lê Du.

Cách Thái Bình Dương mênh mông vô bờ, những tin tức liên quan đến Tào Tu Viễn và Lương Tư Triết chỉ có thể truyền về lẻ tẻ chút ít, nếu như không cố ý quan tâm, cậu có thể xem như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra.

“Chuyện cậu không biết còn có nhiều lắm.” Cậu chợt nhớ lại Lương Tư Triết từng nói như thế ba tháng trước.

Khi đó anh giống như chỉ thuận miệng nhắc đến, không ngờ đúng là thật.

— Rốt cuộc anh còn có bao nhiêu lời thật lòng giấu trong những lời tán gẫu hững hờ này?

Chân tướng bị đóng băng mãi lúc này đây mãnh liệt phá băng

chui ra, những lời Lương Tư Triết từng nói liên tiếp vang lên bên tai Tào Diệp.

“Tào Diệp, tôi dùng em họ của cậu để câu cậu đấy.”

“Tôi là người xấu, làm gì cũng là chuyện đương nhiên.”

“Có xem như làm lành thành công không?”

“Vậy cậu muốn tôi phải làm sao? Tôi tiến một bước cậu lùi mười bước...”

“Ví dụ như... ảnh đế Lương Tư Triết và con trai của Tào Tu Viễn đêm khuya ngã xuống sườn núi, bị nghi ngờ là chết vì tình.”

...

Những lời nói cậu muốn tránh khỏi, không biết phải đáp lại như thế nào, chưa từng dám thuận theo nghĩ sâu hơn, giờ phút này từng câu từng chữ chỉ về phía một suy nghĩ vô cùng rõ ràng: Lương Tư Triết thích cậu, anh ấy thích cậu rất nhiều năm rồi. Tình cảm chôn giấu nhiều năm chưa từng nói ra này, đột ngột bị lộ ra, khiến Tào Diệp trở tay không kịp.

Nên đối mặt như thế nào? Nên trả lời như thế nào? Hay là nên tiếp tục trốn tránh, giả vờ như tất cả chưa từng xảy ra? Trong lòng rối như tơ vò, bị lấp đầy bởi cảm xúc dâng lên khiến cậu không thể tỉnh táo sắp xếp rõ suy nghĩ của mình.

Tào Diệp hơi mờ mịt nhìn kệ cát giữ trong phòng chiếu phim, bên trên có một ô vuông chuyên trưng bày tác phẩm Lương Tư Triết diễn xuất.

Những năm này cậu chưa bao giờ xem phim Lương Tư Triết đóng, mỗi lần có người hẹn cậu đi xem phim của Lương Tư Triết, cậu sẽ dâng lên nỗi sợ hãi và lùi bước không giải thích được từ tận đáy lòng, cậu giống như không dám đối mặt với Lương Tư Triết trong ống kính.

Rốt cuộc cậu đang sợ gì hả Tào Diệp?

Tào Diệp nghĩ cậu nên ra ngoài hít thở không khí, phòng chiếu phim ngột ngạt quá, trong đầu cậu lúc này đầy rẫy những suy nghĩ khác nhau, bọn chúng rối loạn hết cả, khiến não cậu nóng lên, không thể bình tĩnh lại.

Cậu xuống tầng, ra khỏi nhà Lương Tư Triết.  
Bóng đêm buông xuống, bên ngoài đổ cơn mưa nhỏ tí tách, đã vào mùa thu, hạt mưa rơi xuống mặt hơi lạnh.  
Tào Diệp mở cửa xe ngồi vào, khởi động xe, cậu hạ cửa kính xuống để hạt mưa bay vào.

Cậu muốn mình nhanh chóng bình tĩnh lại.  
Cậu lái xe chẳng có mục đích gì, trong đầu toàn là Lương Tư Triết.

Dáng vẻ anh dựa vào thân cây, thở ra khói trắng trong màn đêm; dáng vẻ anh đội mũ và đeo khẩu trang, hốc mắt đỏ lên khi Tiểu Bạch nhỏ rời đi nửa tháng trước; dáng vẻ anh khẳng khẳng kéo mình ghi dấu vân tay; dáng vẻ Lương Tư Triết cắn điều thuốc khom người xuống, xích lại gần mượn lửa của cậu ngày hôm sau khi “Lựa chọn tuyệt vọng” đóng máy... Cậu còn nhớ lông mi rất dài khẽ rung của Lương Tư Triết, giống như cánh ve mỏng tang phủ xuống, khoảnh khắc này dường như cậu nghe được tiếng ve kêu trên phố Nhân Tứ mười năm trước.  
Sau lưng bỗng vang lên tiếng còi ngăn ngủi, xe phía sau đang giục cậu qua đèn xanh.

Tào Diệp sức tỉnh, cậu chợt không biết mình nên đi đâu, cậu lái về phía trước theo bản năng, lại phát hiện vừa rồi mình dừng ở làn xe rẽ trái.  
Não dường như phút chốc tỉnh táo lại, Tào Diệp nhận ra cậu lại lái xe đến Nhân Tứ.  
Kể từ khi về nước ba năm trước, cậu luôn vô thức đến Nhân Tứ.

Sau khi say rượu tỉnh táo lại, mười lần thì có chín lần cậu phát hiện mình lại về Nhân Tứ.  
Xe dừng ở đầu đường Nhân Tứ, Tào Diệp ngồi trong xe nhìn con đường này.

Nó đã không phải Nhân Tứ của năm đó, nó yên lặng và sạch sẽ, so sánh với mười năm trước thì ít đi mùi khói bếp.

Nơi này đã từng là quán mì Lão Đổ, cậu và Lương Tư Triết thường xuyên ngồi trên quầy hàng ngoài trời ăn mì.

Đi về phía trước một đoạn là một quầy bữa sáng, Lương Tư Triết dậy sớm, thường xuyên mua bánh bao hấp về Lam Yển.

Phía trước nữa là quán đồ xào, hương vị của gan xào và cải bắp xào sả ớt rất chính tông, lúc không biết ăn gì họ sẽ gọi hai món ăn này.

Phía trước nữa là hàng trái cây, mùa hè ông chủ cắt dưa hấu, thường xuyên gọi họ đến ăn vài miếng.

Đối diện hàng trái cây là Lam Yển ban ngày có thể giăng lưới bắt chim ở cửa, buổi tối đông như trẩy hội.

Khi đó không khí chợ búa đầy đường, từ sáng đến tối đều có mùi khói dầu nồng nặc không gạt đi được, mặt đất đã chồng chất dầu mỡ cũ kỹ, Lam Yển càng như che đậy xấu xa, trời vừa tối, khách hàng bụng phê và ca sĩ nữ trang điểm đậm sẽ xuất hiện thành đôi thành cặp.

Nhớ lại quá khứ, Nhân Tú dường như là nơi bản nhất loạn nhất cậu từng ở lại từ trước đến nay, thực sự không có gì đáng để lưu luyến.

Nhưng hôm nay cậu đứng ở con đường này, nghĩ đến Nhân Tú mười năm trước, như thể nhìn thấy ánh trăng bạc trải đầy đất sau cơn mưa, còn có Lương Tư Triết huýt sáo ngồi trên ghế gỗ.

Đến bây giờ cậu lại vẫn nhớ rõ giai điệu kia.

Trái tim cậu bắt đầu đập nhanh, đập đi đập lại mạnh mẽ trong lồng ngực.

Tình cảm cậu phủ bụi rất nhiều năm hình như bị cạy mở một góc, sau đó không nói lời gì gào thét trào lên.

Tào Diệp chợt phát hiện, hình như cậu không chỉ muốn quay lại Nhân Tú của mười năm trước đơn giản như thế.

Thiếu niên mười lăm tuổi chỉ biết trái tim đập rất nhanh, lại không biết đó là động lòng.

Chỉ biết trái tim đập hẫng một nhịp vào khoảnh khắc đó, lại không biết đó là rung động.

Nhưng Tào Diệp hai mươi lăm tuổi nhìn con đường này, giống như đột nhiên tỉnh táo lại, cậu thích Lương Tư Triết, bắt đầu từ thiếu niên không biết động lòng, lần rung động đầu tiên của cậu là vì Lương Tư Triết.

Ban đầu cậu không biết đó là thích, về sau cậu sợ hãi thừa nhận đó là thích.

Trong tiềm thức, cậu đánh đồng đồng tính với Tào Tu Viễn và Trịnh Dân, đánh đồng với thế giới nhỏ của cậu sụp đổ, cho nên cậu ghét chuyện xảy ra giữa họ, tiếp theo giận chó đánh mèo lên tình cảm của cậu dành cho Lương Tư Triết.

Chẳng trách nghĩ đến Lương Tư Triết sẽ phiền lòng, chẳng trách mở phim của Lương Tư Triết sẽ sợ hãi không giải thích được. Cậu luôn kháng cự nghĩ sâu hơn, bởi vì trong tiềm thức cậu biết cậu thích Lương Tư Triết nhường nào.

Cậu đang tránh, cậu sợ hãi thừa nhận mình thích Lương Tư Triết, bởi vì như vậy sẽ khiến cậu giống Tào Tu Viễn, khiến cậu biến thành người mình ghét nhất.

Mẹ kiếp, Tào Diệp đập mạnh lên vô lăng, rốt cuộc cậu nhớ thương Lương Tư Triết bao nhiêu năm? Rốt cuộc cậu bắt đầu nhớ thương Lương Tư Triết từ khi nào?

Những năm này cậu ăn chơi đàn đúm phong lưu khắp nơi, rốt cuộc là đang làm gì?! Cậu cho rằng mình có thể rời xa Tào Tu Viễn, không hề có liên quan đến ông, nhưng những năm này cậu yêu hết cô này đến cô kia, không phải đúng lúc biến thành một Tào Tu Viễn khác sao? Thật là hoang đường.

Đột nhiên cậu rất muốn gặp Lương Tư Triết.

Mặc dù không biết gặp rồi nên nói gì, sẽ xảy ra chuyện gì, nghĩ đến cảnh cậu nhìn thấy Tào Tu Viễn và Trịnh Dân năm đó, cậu vẫn cảm thấy không thoải mái.

Cậu không cách nào tưởng tượng được mình sẽ phát sinh quan hệ thân mật với người cùng giới, cơ thể chồng lên nhau giống



Tào Tu Viễn và Trịnh Dân năm đó.

Nó khiến cậu cảm thấy sợ hãi.

Nhưng cho dù như thế, cậu vẫn muốn gặp được Lương Tư Triết.

Cậu đã nửa tháng không gặp anh rồi, cậu rất nhớ Lương Tư Triết.

Cậu luôn tránh né suy nghĩ chân thực của mình, nhưng sự thật là, mỗi ngày vừa mở mắt ra cậu sẽ nghĩ đến Lương Tư Triết.

Muốn biết anh đang làm gì, quay cảnh nào, có chủ động nhớ đến mình không.

Tào Diệp đánh vô lăng, quay đầu lái xe ra khỏi Nhân Tứ, cậu muốn chạy đến sân bay, đến gặp Lương Tư Triết.

## Chương 99: Hiện Tại 2

### DTV-EBOOK

Trên đường đến sân bay, mưa nhỏ bay xuống lát phát ngày càng to, hạt mưa rơi trên cửa kính xe tung tóe thành bọt nước, đèn sau của ô tô phía trước hoàn toàn mờ, hơi nước phủ trên cửa kính xe bị cần gạt nước gạt sang hai bên hết lần này đến lần khác.

Tào Diệp cảm thấy trạng thái bây giờ của mình không thích hợp để lái xe, trong đầu cậu toàn “chứa” Lương Tư Triết, chỉ cần dừng lại ở ngã tư đèn giao thông thì sẽ rơi vào trạng thái ngẩn người.

Có vài lần, xe đằng sau vang lên âm thanh của còi, cậu mới chú ý đã chuyển sang đèn xanh rồi.

Nhưng cậu không thể dừng lại, từ khi ý muốn gặp Lương Tư Triết xuất hiện, nó ngày càng trở nên mãnh liệt trong đầu cậu. Lái hơn nửa đường, Tào Diệp mới nhớ ra gọi điện thoại cho trợ lý, bảo cô đặt vé chuyến bay sớm nhất đến Thượng Hải vào tối nay.

“Tối nay?” Trợ lý tưởng mình nghe lầm, nhắc nhở cậu, “Bên ngoài trời mưa rồi, chuyến bay đến Thượng Hải đêm nay chắc đã dừng bay?”

Lúc này Tào Diệp mới nhận ra bây giờ mình không còn sáng suốt, cậu đợi mưa lái xe một đường, thế mà phải đợi người khác nhắc nhở mới ý thức được chuyến bay sẽ bị hoãn vào ngày mưa. Cậu vô thức thầm mắng một tiếng, lại hỏi: “Vậy tàu cao tốc còn chuyến nào không?”

Trợ lý kiểm tra tin tức rất nhanh: “Còn có một chuyến, một tiếng sau xuất phát, em đặt vé cho anh nhé?”

Cúp điện thoại, Tào Diệp quay đầu lái đến trạm tàu cao tốc.

Gắng sức đuổi theo, Tào Diệp đã kịp ngồi lên tàu cao tốc trước khi chuyển xuất phát.

Ngồi vào chỗ, Tào Diệp nhìn màn mưa tí tách bên ngoài, cơn mưa này không vội không chậm, nhưng không có dấu hiệu muốn dừng.

Lương Tư Triết bên kia sao rồi? Có mưa to không?

Tào Diệp lấy điện thoại ra, mở giao diện trò chuyện với Lương Tư Triết, cậu nhập vào mấy chữ: “Bên anh có mưa không?” Nhìn chằm chằm mấy chữ kia một lát rồi xóa đi, đổi thành “Anh đang làm gì?” Ngón cái dừng trên nút “gửi đi”, một lát sau lại xóa.

Có vẻ như hỏi thế nào cũng không diễn đạt được ý.

Dường như có thể nghĩ được tin nhắn Lương Tư Triết sẽ trả lời – “Mưa” hoặc là “Đang đọc kịch bản”.

Sau đó thì sao, nên nói gì nữa?

Muốn nói chuyện, gặp mặt, đến gần Lương Tư Triết, nhưng lại sợ nói chuyện, gặp mặt, tới gần Lương Tư Triết.

Thật là mâu thuẫn.

Thôi, gặp mặt rồi nói vậy.

Tào Diệp giơ tay nhấn tắt màn hình, cất điện thoại vào trong túi. Quảng đường hơn bốn tiếng chắc sẽ rất nhạt nhẽo, Tào Diệp dùng ipad tìm kiếm “Lương sinh Chúc mộng”, trang web video chấm điểm là 7.1, không tính là điểm số cao.

Hứa Vân Sơ nói Lương Tư Triết quay phim này cũng vì cậu, cậu hơi tò mò rốt cuộc đây là tình tiết như thế nào.

Ba tháng trước cậu đã xem qua phim này trong phòng chiếu phim Uto, ngày đó lần đầu tiên họ gặp nhau sau khi rạn nứt.

Có lẽ là tâm trạng xem không đúng, hôm đó cậu cũng không xem phim này.

Tào Diệp đeo tai nghe lên, nhìn màn hình ipad.

Phim bắt đầu đi vào hình ảnh, trên sân khấu xa xôi và mơ hồ,

hai diễn viên hí kịch nâng cao giọng hát đối:

“Nếu Lương huynh chưa có hôn ước, tiểu đệ làm mai mối cho huynh...”

“Hiền đệ làm mai giúp ta, nhưng không biết là thiên kim nào?”

Đang hát vở Việt kịch “Lương Chúc”.

Tào Diệp vẫn nhớ rõ đầu phim, là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi cầm điều khiển từ xa, ngồi xồm trên mặt đất hơi mất hồn xem hình ảnh trong TV.

Sau đó người phụ nữ bị một tiếng “Mẹ” gọi về, vội vàng đứng lên, tắt TV, bắt đầu xoay quanh cô con gái mười mấy tuổi bận bịu tứ phía.

Mấy phút sau, người phụ nữ đứng bên cửa sổ, nhìn con gái xuống tầng, dưới tầng có cậu trai ngồi trên xe đạp chờ cô gái.. Người phụ nữ đứng trước cửa sổ một lát, bỗng nhiên nâng cao giọng, cất tiếng hát nhỏ: “Nếu Lương huynh chưa có hôn ước, tiểu đệ làm mai giúp huynh...”

Trong phòng vang lên tiếng bước chân, giọng người phụ nữ không dừng lại, cho đến khi người đàn ông kia hơi mất kiên nhẫn ngắt lời bà: “Rạp hát đã đóng cửa rồi, vẫn hát à? Buổi sáng công ty của chị Nguyệt bảo em đi phỏng vấn mà, có đi nữa không?”

Giọng hí nhỏ đột nhiên im bật, người phụ nữ ngẩn ra, đáp: “Đi.” Trước khi ra ngoài hai người lại cãi nhau một trận, bởi vì một chuyện rất vụn vặt – tối qua người đàn ông ra ngoài uống rượu, lúc gần đi quên không tiện tay đem rác đi vứt.

Nửa phần trước của phim tràn ngập chi tiết sinh hoạt vụn vặt, người đàn ông và người phụ nữ không ngừng cãi nhau, thỏa hiệp, lãng phí thời gian một cách vô nghĩa, cũng giày vò sự kiên nhẫn của người xem.

Cho đến khi người phụ nữ đóng giả chị Nguyệt, đến nhà một đôi vợ chồng trẻ, chăm sóc phụ nữ sau khi sinh và em bé sơ sinh.

Ở đó bà gặp được giáo viên của lớp hí kịch ngày xưa, giáo viên kéo tay bà, giới thiệu cho con gái mình: “Lương Nhạn và Chúc

Hoài Sơn, chính là kim đồng ngọc nữ lớp hí kịch khi đó của bố, diễn Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, Lương Chúc trên sân khấu, Chúc Lương dưới sân khấu, trên sân khấu và dưới sân khấu đều là một đôi, đúng là khiến người ta ghen tị...”

Giọng kể xa dần, ống kính dần dần mờ hồ, chuyển sang phía sau sân khấu rạp hát, Chúc Hoài Sơn và Lương Nhạn khoảng hai mươi tuổi đang trang điểm, hai người búi tóc cao, lúc nói chuyện đều mang theo giọng hí hăng hái.

Họ là cặp đôi nổi tiếng, thanh mai trúc mã, tình đầu ý hợp xứng đôi nhất thời còn đi học.

Khi còn trẻ tình yêu của họ gặp khó khăn trắc trở trùng điệp, vượt qua sự ngăn cản của gia đình, sự chen chân của người ngoài, sự cố chấp với nhau.

Sau khi tốt nghiệp lớp hí kịch, hai người trúng tuyển vào hai đoàn kịch nổi tiếng nhất cả nước.

Họ cãi nhau một trận, cuối cùng vẫn hi sinh vì đối phương, cùng đến một đoàn kịch tư nhân nhỏ ở địa phương, tiếp tục là Lương Chúc trên sân khấu, Chúc Lương dưới sân khấu.

Tình yêu đầy sóng gió đã lắng xuống, kim đồng ngọc nữ trải qua cuộc sống như cổ tích, cuối cùng lại bị cuộc sống mài mòn thành dáng vẻ vụn vặt nhất.

Tối đó Lương Nhạn tan ca về nhà, trước khi ngủ cô hỏi Chúc Hoài Sơn một câu: “Nếu cuối cùng Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài không hóa thành bướm, mà sống bên nhau, vậy sẽ như thế nào?”

“Sẽ như thế nào?” Chúc Hoài Sơn sắp chìm vào giấc ngủ hơi mất kiên nhẫn lắm lắm.

“Chắc sẽ như chúng ta bây giờ.”

Mấy tháng sau hai người đến cục dân chính làm thủ tục ly hôn, lúc ra khỏi sảnh họ vẫn đang cãi nhau vì quyền nuôi con gái.

Ống kính đặc tả riêng cho hai người, quay ánh mắt phiền chán và khóe miệng không tự giác xệ xuống khi họ cãi nhau.

Phim kết thúc, phụ đề bắt đầu cuộn.

Bộ phim này hiện thực đến mức khiến người ta khó thở, khó có thể tưởng tượng được Lương Tư Triết mất hai năm, lại quay ra một câu chuyện như vậy.

Thành thật mà nói, nó cũng không tính là quá kém.

Kỹ năng quay phim và cách chuyển cảnh đều ra hình ra dạng, nhưng câu chuyện này thực sự là hiện thực tới mức làm cho người ta không muốn xem tiếp.

Sau khi phim kết thúc lại tự động nhảy ra một video khác, là một đoạn video phỏng vấn Lương Tư Triết sau khi “Lương sinh Chúc mộng” ra rạp ba năm trước.

Doanh thu phòng vé của phim này không tốt, lúc ấy rất nhiều truyền thông mỉa mai Lương Tư Triết bước chân lớn quá, kết quả thất bại.

Phóng viên giơ mic đi theo sau anh hỏi: “Hiện tại phim đã chiếu được một tuần, doanh thu phòng vé mới vượt quá mười triệu, số lượng phim ra rạp rất ít, anh có hối hận vì đã mất hai năm quay một tác phẩm như vậy không?”

Lương Tư Triết đang đi về phía trước nghe vậy nghiêng mặt sang nhìn thoáng qua phóng viên đặt câu hỏi: “Tại sao lại hối hận?”

“Doanh thu phòng vé và danh tiếng đều không tốt, chắc anh sẽ không may mắn không quan tâm đến đánh giá của người xem đúng không, dù sao phim quay ra để cho người ta xem mà...”

Anh ta chưa kịp nói xong, Lương Tư Triết đã ngắt lời anh ta mà không thèm quay đầu lại, bỏ lại một câu: “Tôi quay phim này độ chính mình không được à?” Nói xong cũng sải bước rời đi.

(từ “độ” này là từ hay dùng trong Phật giáo nên mình để nguyên)

Bỏ ra hai năm, quay độ mình... Tào Diệp nhìn bóng lưng Lương Tư Triết dừng lại trên màn hình, tại sao Lương Tư Triết lại chọn một câu chuyện hiện thực như thế để quay?

Phim là nghệ thuật tạo giấc mơ, nhưng Lương Tư Triết quay bộ

phim này, vừa khéo là đập nát một giấc mơ đẹp cho người ta nhìn.

Chắc chắn Lương Tư Triết biết rằng phim này sẽ không là thể loại công chúng thích, nhưng anh vẫn bỏ ra hai năm để quay nó. Tào Diệp lại gõ bốn chữ “Lương sinh Chúc mộng” trên khung tìm kiếm, nhấp vào giao diện bình luận phim, đọc sơ qua mấy bình luận phim có nhiều like nhất:  
“Buồn.

Chỉ có một đề nghị, đừng xem, xem rồi sợ cưới.”

“Khó có thể tưởng tượng ảnh đế Lương sẽ chọn một đề tài hiện thực như thế giày vò trong suốt hai năm, rốt cuộc anh ấy đang nghĩ gì?”

“Nếu như cuối cùng Lương Chúc không hóa bướm, mà sống với nhau, sẽ như thế nào? Câu chuyện về cuộc sống hạnh phúc của hoàng tử và công chúa sau khi ở bên nhau... Nghĩ kỹ rồi sợ.”

“Phim quay rất chân thật, chỉ là ảnh đế Lương yêu đương nhiều như thế, thái độ với tình yêu lại bi quan đến vậy”

Tào Diệp nhìn chằm chằm một bình luận bên dưới hơi thất thần: “Phim này, có hiệu quả với những người yêu mà không được, bởi vì nó đang đánh nát tình yêu, nói với bạn rằng có được cũng chưa chắc đã tốt như vậy.

Tôi đoán Lương Tư Triết có lẽ giống tôi, có một người yêu mà không được, muốn thông qua bộ phim này khuyên mình buông tay.”

Quay để độ mình.

Cho nên mấy năm này Lương Tư Triết vẫn đang khuyên bản thân buông tay.

Tào Diệp cầm lấy điện thoại, lại liếc nhìn giao diện trò chuyện với Lương Tư Triết.

Tin nhắn cuối cùng dừng ở Tào Diệp hỏi anh có thể mượn phòng chiếu phim kia không, Lương Tư Triết nói “Dùng đi”.

Từ sau đó Lương Tư Triết không gửi tin nhắn nữa.  
Trong lúc nhất thời, trong lòng Tào Diệp hơi hoảng hốt.  
Cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc từ quan hệ bạn bè tiến thêm một bước với Lương Tư Triết, nhưng bây giờ biết được Lương Tư Triết có thể buông tay lùi lại bất cứ lúc nào, cậu lại không biết làm sao.  
Nhân Tứ thay đổi rồi, Lam Yến bị phá hủy, Tiểu Bạch nhỏ cũng mất rồi, mối liên hệ mười năm trước dường như đều bị thời gian chặt đứt từng chút một.

Có khi nào Lương Tư Triết lại lựa chọn buông tay vào lúc cậu nhận ra mình thích Lương Tư Triết?  
Ra khỏi trạm tàu cao tốc, Thượng Hải mưa to như trút nước đổ ập xuống người, Tào Diệp không mang ô, trong nháy mắt bước ra một bước toàn thân đã ướt đầm.  
Cậu dùng điện thoại gọi một chiếc xe, kéo cửa ra ngồi vào, tài xế quay đầu lại đưa khăn giấy cho cậu: “Mưa to thật.”  
Tào Diệp không nói gì, cậu nhìn hạt mưa đập lên cửa xe, bỗng nhiên nghĩ đến phim trường quay “Lựa chọn tuyệt vọng” hai tháng trước, Lương Tư Triết cầm cái ô nghiêng về phía mình. Xe lái trên đường, giống như xé mở màn mưa đầy trời.  
Ngồi trên xe, Tào Diệp cảm thấy giống như đang phi nhanh trong mơ.

Mười năm trước họ ở Nhân Tứ, mưa đêm đó cũng to thế này, họ nằm dí trong Lam Yến một ngày, anh một lời em một câu thảo luận kịch bản “Mười ba ngày”, không hề cảm thấy nhàm chán. Thoáng cái đã mười năm trôi qua.  
Cậu nghĩ đến mười năm cậu và Lương Tư Triết quen biết...  
Sau sân khấu lễ trao giải Kim Tượng, cậu dựa vào cột nói chuyện với bạn bè, giả vờ không nhìn thấy Lương Tư Triết, nhưng cậu kì lòng không dặng nhìn anh một cái, nhìn cái nữa, nhưng khi Lương Tư Triết quay đầu nhìn sang, cậu lại nhanh chóng nghiêng mặt đi tránh khỏi tầm mắt anh.  
Sau khi đánh nhà sản xuất của “Khu cách ly”, Lương Tư Triết



dùng ngón tay che mặt cậu đi qua đám người, khoảnh khắc đó ngón tay của anh có mùi rượu vang đỏ rất nhạt, nhiệt độ lòng bàn tay hơi lạnh.

Ngoài ra cảm giác chua xót trướng lên ở lồng ngực, đã qua nhiều năm đến bây giờ cậu vẫn nhớ rõ ràng.

Cái đêm rạn nứt kia cậu thiếp đi chốc lát ngán ngủ, sau đó mơ thấy Lương Tư Triết đột nhiên đến tìm mình, nói rằng anh không đóng phim của Tào Tu Viễn nữa, giây phút đó cậu rơi vào vui mừng khôn xiết, sau đó theo bản năng cảm thấy mình đang nằm mơ.

Sau khi tỉnh dậy phát hiện thật sự chỉ là một giấc mơ, cậu đỡ dần nhìn bóng tối một lúc lâu, cảm thấy ngực trống rỗng. Năm năm sau đó, cậu cố gắng tránh né tất cả tin tức liên quan đến Lương Tư Triết, yêu đương hết lần này đến lần khác.

Tất cả mọi người xung quanh biết không thể nhắc đến Lương Tư Triết trước mặt cậu, đến mức Trình Đoan nói đùa Lương Tư Triết và Tào Tu Viễn là hai miếng vảy ngược không được sờ trên người cậu.

Ngẫm lại đúng là hoang đường.

Cậu vô thức thích Lương Tư Triết nhiều năm như thế, lại còn lừa mình dối người không hề có cảm giác.

Những năm này mày đang làm gì hả Tào Diệp? Ba tháng trước tán tỉnh Lâm Huyền trước mặt Lương Tư Triết, một tháng trước lại sắp xếp Tần Chân Chân và Lương Tư Triết vào cùng một đoàn phim.

Làm nhiều chuyện vô lý như thế, Lương Tư Triết dựa vào đâu vẫn đứng tại chỗ đợi mày?

Xe dừng ở cửa khách sạn, tài xế quay đầu lại, vừa định nói lấy ô đưa cậu ra ngoài, đã thấy Tào Diệp đẩy cửa xuống xe rồi.

Bước vào sảnh khách sạn, bảo vệ mở cửa cho cậu, khách chờ

trong sảnh đều nhìn về phía cậu.

Lúc này Tào Diệp mới nhận ra mình ướm sững cả người, trông nhếch nhác cỡ nào.

Thôi, nhếch nhác hơn nữa cũng bị Lương Tư Triết nhìn thấy rồi.

Tào Diệp lấy điện thoại ra gọi điện cho Lương Tư Triết.

Điện thoại vang lên vài tiếng sau đó kết nối, Lương Tư Triết nói ở đầu kia: “Tào Diệp?”

“Lương Tư Triết,” Tào Diệp cố gắng khiến giọng mình nghe bình tĩnh hơn, “Em ở sảnh khách sạn, anh bảo Tống Thanh Ngôn đến đón em đi.”

“Cậu đến Thượng Hải rồi?” Lương Tư Triết có vẻ như sững sờ, ngay sau đó đáp, “Được, cậu đợi một lát.”

Cúp điện thoại, Tào Diệp đứng ở sảnh khách sạn ngẩn người.

Cậu ám đầu nên chạy tới đây, nhưng sau khi gặp Lương Tư Triết thì nói gì? Nói em thích anh à? Nhưng cậu vẫn chưa sẵn sàng bước ra khỏi mối quan hệ bạn bè, từ đây trở thành người đồng tính.

Buồn bực, hỗn loạn.

Sợ tiến một bước, cũng sợ ở yên một chỗ, càng sợ Lương Tư Triết đột nhiên lùi lại.

Suy nghĩ trong đầu vẫn chưa sắp xếp rõ ràng, Tào Diệp đã nhìn thấy Lương Tư Triết đi tới.

Lương Tư Triết không để Tống Thanh Ngôn xuống, anh tự đến sảnh khách sạn đón Tào Diệp.

Anh chỉ đeo một cái khẩu trang màu đen, cứ vậy đi về phía Tào Diệp, dừng ở trước mặt cậu nhìn cậu, ánh mắt trông đen kịt.

Lác đác vài người ở sảnh khách sạn quay đầu lại, nhưng Lương Tư Triết không để ý.

Anh cực thẳng rồi.

Lương Tư Triết nhìn Tào Diệp ướm dẫm cả người mà nghĩ.

Thiếu niên của anh như con cún ướm sững, đang hồn bay phách lạc chờ anh.

“Đi lên tầng đi.” Lương Tư Triết vươn tay cầm cổ tay Tào Diệp, Tào Diệp không tránh đi, mặc cho anh kéo mình về phía trước. Trong thang máy không có ai, họ đứng song song.

Tào Diệp ngửi được mùi rượu như có như không trên người Lương Tư Triết, cậu quay đầu nhìn anh: “Lương Tư Triết, anh uống rượu à?”

“Ừ.” Lương Tư Triết thả lỏng bàn tay cầm cổ tay Tào Diệp ra, lần mò xuống dưới, đầu tiên là như có như không chạm vào, thấy Tào Diệp không tránh, anh mới nắm tay Tào Diệp.

Lòng bàn tay khô ráo chạm vào mu bàn tay ướt sũng, tiếp theo cũng bị dính ướt.

Không ai nói chuyện, trong không gian chật chội, hình như có thể nghe được tiếng tim mình đập.

Coi như đây là giấc mơ đi, Tào Diệp nhắm mắt lại, trong mơ có thể can đảm hơn, làm gì cũng được.

Đẩy cửa vào phòng, Lương Tư Triết rót nước ấm cho Tào Diệp, nhìn cậu uống hết, lại hỏi cậu có muốn tắm rửa trước không.

Đứng trong phòng tắm, Tào Diệp cởi áo thun ướt đầm ra, nhìn về phía bàn tay mới được Lương Tư Triết nắm lấy, cảm xúc ấm áp vẫn chưa rút đi, cậu đứng tại chỗ ngẩn người một lúc lâu.

Ra khỏi phòng tắm, Tào Diệp mặc quần áo của Lương Tư Triết, áo thun cotton màu trắng và quần dài màu xám, cậu đi về phía Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết đang ngồi trên ghế ở ban công, trước mặt đặt một chai rượu và một cái ly.

Trên chén rượu kia đặt ngang một cái thìa nhỏ, trên thì đặt một cục đường vuông màu trắng.

Anh vẫn ngồi ở đó, như thể đang cố ý chờ cậu.

“Sinh nhật hai mươi sáu tuổi vui vẻ.” Chờ Tào Diệp đến gần, Lương Tư Triết nhìn cậu nói.

Tào Diệp sững sờ một lát, cậu chỉ nhớ bây giờ là cuối tháng chín, lại không nhớ hôm nay là sinh nhật cậu.

“Sao thế, sinh nhật của mình cũng không nhớ à?” Lương Tư Triết nhìn cậu cười.

Tào Diệp đi tới, ngồi đối diện Lương Tư Triết.  
Lương Tư Triết đứng dậy tắt đèn, trong phòng tối thui, sau đó “xẹt” một tiếng nhỏ, ánh lửa cháy lên.  
Lúc này Tào Diệp mới nhìn rõ trong tay Lương Tư Triết cầm một hộp diêm.  
Lương Tư Triết cầm cây diêm cán dài đang cháy, vươn tay đưa ngọn lửa đến gần chén rượu, trong chén rượu lập tức bùng lên ánh lửa màu lam kỳ lạ, chỉ có một hai giây.

Sau khi ánh lửa tắt hẳn, Lương Tư Triết cầm thìa lên, đổ đường hòa tan vào trong rượu khuấy hai lần, chất lỏng trong suốt trong chén biến thành màu xanh lục giống như phỉ thúy.

“Còn nhớ bộ phim kia không?” Lương Tư Triết lại đốt một que diêm, châm lửa cho ngọn nến trên bàn, nhìn cậu nói, “Johnny Depp diễn, tôi từng nói đợi khi cậu mười tám tuổi sẽ tặng cậu một chai rượu Absinthe.”

Ánh mắt Tào Diệp trốn tránh: “Đó là chuyện đã bao lâu rồi...”

“Ừ, rất lâu rồi,” Lương Tư Triết cười nói, “Mỗi năm vào ngày sinh nhật cậu tôi đều làm trò vật này cho mình, năm nay là năm thứ mười, đã luyện rất nhuần nhuyễn rồi.”

Trong nháy mắt Tào Diệp hơi muốn khóc, cậu nghĩ mình thật là không có tiền đồ, lại bị một ánh lửa sáng chói đến mức muốn chảy nước mắt.

Cậu nghiêng mặt đi, cố gắng để cho cảm xúc của mình hòa hoãn lại: “Đã lâu rồi em không đón sinh nhật.”

“Hửm?” Lương Tư Triết như là hơi kinh ngạc, nhìn cậu, “Tại sao?”

“Em nghĩ,” Tào Diệp nuốt khan một cái, “Chắc không có ai hy vọng em đến với thế giới này, Tào Tu Viễn thì khỏi nhắc đến, mẹ em cũng đã nói hối hận vì năm đó sinh ra em.

Cho nên về sau em không đón sinh nhật nữa.”

Cậu không dám nhìn Lương Tư Triết, cậu nghĩ gần ấy năm đến nay, người Lương Tư Triết thích có lẽ là thiếu niên Tào Diệp của

mười năm trước.

Mà về phần Tào Diệp ở hiện tại, có lẽ Lương Tư Triết đến gần sẽ biết cậu thật sự mục nát rồi.

Cậu cúi thấp đầu, lấy lại bình tĩnh: “Lương Tư Triết, anh có từng nghĩ, đã mười năm kể từ mùa hè chúng ta quen biết.

Em cũng không phải Tào Diệp trên phố Nhân Tứ năm đó.

Bây giờ em rất tồi tệ, có lẽ hoàn toàn không phải cùng một người với Tào Diệp mà anh biết.

Có lẽ em... cũng không đáng để anh tổ chức sinh nhật hai mươi sáu tuổi cho em, cũng không đáng để anh mở chai rượu Absinthe cho em.”

Cậu nói một chuỗi dài xong, Lương Tư Triết cũng ngẩn người.

Thiếu niên của anh rút cuộc trải qua những năm này như thế nào, mới tự coi nhẹ mình đến mức này...

“Sao có thể?” Lương Tư Triết nhìn cậu, tốc độ nói rất chậm, nhỏ giọng nói, “Em đã trưởng thành như thế này, mới có thể chứng minh ngày hôm nay của hai mươi sáu năm trước đáng quý nhường nào.”

Anh uống hết chén rượu, đè nén cảm xúc của mình, sau đó đặt ly rỗng trên bàn, “Đương nhiên anh biết con người sẽ thay đổi, cũng phân biệt rõ em năm mười sáu tuổi và năm hai mươi sáu tuổi, anh cảm thấy không cần phải cố gắng phân biệt, em nên trưởng thành như bây giờ, anh không nghĩ ra kết quả tốt hơn thế này.”

Anh vừa dứt lời, Tào Diệp ngồi ở đối diện đột nhiên giơ tay áp lên mặt.

Anh nhìn thấy vết hằn của cậu trượt lên xuống.

Thiếu niên của anh im lặng khóc.

Lương Tư Triết tới gần, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cậu nhìn cậu, trái tim anh bị Tào Diệp siết chặt, nhào nặn thành một cục nhẵn nhúm, mềm lòng đến nát bét.

“Tào Diệp.” Anh thấp giọng gọi tên cậu.

“Đừng nhìn em,” Tào Diệp khàn giọng nói, “Mắt mắt.”

Tào Diệp che mắt một lát, sau đó bỏ tay ra, cậu nhẩn nhện rất tổn sức, nước mắt không chảy ra nhiều, nhưng hốc mắt lại đỏ hoe không thể nào kiềm chế.

Họ đối mặt trong khoảng cách rất gần.

Lương Tư Triết nhìn thấy ngọn lửa nháy nhót của nến chiếu lên lông mi Tào Diệp, ngọn lửa kia đang run, lông mi Tào Diệp cũng đang run.

Anh đột nhiên không kiềm chế được muốn hôn Tào Diệp.

Có lẽ thời cơ vẫn chưa đúng, thiếu niên của anh mới thò đầu ra khỏi vỏ, lúc nào cũng có thể bị anh dọa thụt vào.

Nhưng anh lại không thể kiểm soát rung động giờ phút này. Khát khao sau khi say rượu một khi lộ đầu ra sẽ như nước đổ khó hốt.

Anh cup mắt nhìn bờ môi Tào Diệp, hai người gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, quần quýt vào nhau.

Anh nhìn thấy Tào Diệp lại nuốt khan một cái, thiếu niên của anh bây giờ rất căng thẳng, giống như đứng ở rìa vách núi, thử mò ra, do dự có nên nhảy xuống không.

“Tào Diệp, anh muốn hôn em,” Lương Tư Triết nhìn cậu, giọng nói dè rất khẽ, “Nghe người ta nói em ghê sợ đồng tính, cho nên hành động này có thể khiến em cảm thấy khó chịu.

Anh sẽ từ từ đến gần em, em có khoảng mười giây, có thể tránh né anh bất cứ lúc nào.”

Anh nói xong từ từ tiến tới, từ từ đến gần Tào Diệp.

Hơi thở ướt át của Tào Diệp phả vào chóp mũi anh, khẽ run, khiến người say mê.

Bờ môi ấm áp đụng chạm, Tào Diệp không tránh, lông mi cậu run lên, nhắm hai mắt lại.



## Chương 100: Hiện Tại 3

### DTV-EBOOK

Cánh môi ấm áp mềm mại chạm vào nhau.

Đây là một cái hôn rất nhẹ, thăm dò như chuồn chuồn lướt nước.

Cái đầu tiên ở khóe miệng, cái thứ hai ở khe môi, cái thứ ba Lương Tư Triết mút môi dưới của Tào Diệp rất nhẹ.

Lúc nụ hôn này xảy ra, đầu óc Tào Diệp trống rỗng, cậu ngửi được mùi rượu vang đỏ như có như không trong hơi thở của Lương Tư Triết, trái tim đập lên hoặc nhẹ hoặc nặng theo mỗi lần chạm vào, hoàn toàn loạn nhịp.

Lương Tư Triết hơi lùi lại, qua không khí mỏng manh, hai người đều đang vô tình hay cố ý kiểm chế hơi thở của mình, hơi thở ướm át quần vào nhau giống như đang cùng run rẩy.

Lương Tư Triết nhìn Tào Diệp chậm rãi mở mắt ra, trên người Tào Diệp vẫn còn hơi nước ẩm ướt, tóc ướt rượt, mắt cũng ướt, thoát nhìn giống một con động vật nhỏ đi đã lâu vì lạc đường trong rừng mưa.

Nụ hôn này có thể sâu hơn, nhưng Lương Tư Triết không nỡ cũng không dám, anh cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Tào Diệp chịu thò đầu ra khỏi vỏ, đã giải cứu anh từ sự vô vọng trong quãng đời còn lại, phần còn lại thì từ từ vậy.

Ngạc nhiên vui mừng đêm nay đã đủ nhiều rồi, anh đã sẵn sàng Tào Diệp sẽ do dự mười ngày nữa tháng, sẵn sàng Tào Diệp giả vờ như không biết tiếp tục làm bạn bè bình thường với anh, thậm chí đã sẵn sàng từ nay Tào Diệp không liên lạc với mình nữa.

Chỉ không ngờ rằng Tào Diệp sẽ đội mưa chạy đến ngay trong



đêm, toàn thân bị mưa to xối ướt xuất hiện trước mặt anh.

Thiếu niên của anh dừng cảm hơn trong dự đoán của anh nhiều..

Đủ rồi, những gì từng trải trong quá khứ nói cho Lương Tư Triết biết, con người không thể quá tham lam, nếu không mọi thứ có được trước mắt sẽ mất đi bất cứ lúc nào.

Nhưng chẳng mấy chốc, Tào Diệp lại cho anh một niềm vui bất ngờ.

Tào Diệp lại gần, làm giống như anh vừa mới chạm vào cậu, dùng bờ môi chạm vào Lương Tư Triết.

Chiếc hôn này quả thực hơi vụng về, giống như động tác bắt chước muốn bày tỏ đáp lại đơn giản.

Tào Diệp lùi lại, Lương Tư Triết không nhận được hơi muốn cười, thiếu niên của anh rõ ràng vẫn chưa sẵn sàng hôn, lại dùng sự đụng chạm vụng về gần như không giống hôn này nói cho anh biết, cậu không ghét nụ hôn vừa rồi.

Em đáng yêu quá Tào Diệp...

“Em...” Tào Diệp cup mắt xuống, tránh khỏi ánh mắt của Lương Tư Triết, ánh mắt kia quá sâu cũng quá nặng, khiến cậu vẫn không tìm được hơi muốn tránh né, “Lương Tư Triết, anh cho em chút thời gian, có lẽ em, chưa thể nhanh chóng chấp nhận...” Cậu nói được một nửa, hình như không biết nên lựa chọn từ nào cho phù hợp, dừng một lát mới nói tiếp, “Tiến thêm một bước...”

Cậu nói còn chưa dứt lời, Lương Tư Triết nhỏ giọng ngắt lời cậu:

“Anh biết, đừng sợ, thời gian rất nhiều, chúng ta cứ từ từ.”

“Ừm.” Tào Diệp đáp khẽ một tiếng.

Lương Tư Triết lại nhìn Tào Diệp một lát, sau đó nghiêng mặt sang nhìn bên ngoài cửa sổ, cơn mưa này vẫn không có dấu hiệu sắp dừng, giữa trời đất hình như đều là tiếng mưa rơi ào ào, anh đột nhiên nói một câu rất nhỏ: “Đám mây kia bay tới rồi.”

“Hả?” Tào Diệp nhìn anh, trong trí nhớ mười năm trước hình như Lương Tư Triết cũng đã nói như vậy.

Khoảnh khắc này dường như bên mặt của Lương Tư Triết giống hệt cái đêm huyết sáo kia, nhưng ít đi mấy phần đau buồn, có thêm vài phần dịu dàng.

Trái tim đập hơi nhanh.

Bây giờ Tào Diệp đã biết được cảm giác này gọi là rung động.

Họ quen biết nhau mười năm, cả hai đều không còn là thiếu niên lúc trước, nhưng cho dù như thế, cậu vẫn không thể khống chế bản thân rung động với Lương Tư Triết.

“Không sao,” Lương Tư Triết nở nụ cười, quay sang nhìn Tào Diệp, “Mưa to thế này, em đến đây bằng cách nào? Đi tàu cao tốc?”

“Ừm, máy bay dừng bay rồi.” Tào Diệp giơ tay cọ mũi.

Lương Tư Triết hỏi xong, cậu cũng cảm thấy chuyến này mình đến hơi lỗ mãng lại bốc đồng.

Nhưng lúc ấy chỉ có cảm giác nôn nóng nhất định phải gặp Lương Tư Triết vào tối nay, bây giờ thật sự gặp được Lương Tư Triết mới cảm thấy yên lòng.

Lương Tư Triết vẫn chưa buông tay, anh vẫn đứng tại chỗ chờ mình, tất cả vẫn còn kịp.

“Có đói không?” Lương Tư Triết nhìn cậu, “Anh gọi điện bảo khách sạn đưa thức ăn?”

“À... được.” Tào Diệp nói.

Trên đường tới không để ý gì, bây giờ mới nghĩ đến vì muốn đưa Tiểu Bạch nhỏ an tử mà cậu không có tâm trạng ăn sáng và ăn trưa, buổi tối lại không màng ăn cơm.

Cả ngày chưa ăn gì cả, trong dạ dày trống rỗng, đói đến mức hơi khó chịu.

Lương Tư Triết gọi điện cho nhà hàng khách sạn, gọi cháo hải

sản.

Trong lúc đợi cháo bùng lên anh đi vào phòng tắm lấy một cái khăn sạch, xoa đầu Tào Diệp hai cái qua khăn: “Lau lại tóc đi, vẫn đang nhỏ nước.”

“Ồ...” Tào Diệp nhận lấy, cầm khăn lau nước trên tóc, lau hai lần lại hỏi, “Vừa rồi anh mượn cơ hội sờ đầu em đúng không.”

“Em phát hiện rồi à.” Lương Tư Triết cười một tiếng.

“Em biết ngay mà.” Tào Diệp trầm nói.

Lúc ăn cơm Lương Tư Triết hỏi tình huống lúc Tiểu Bạch nhỏ đi, Tào Diệp không nói tỉ mỉ, cậu nghĩ may mà Lương Tư Triết không ở Bắc Kinh, nếu không tận mắt nhìn thấy Tiểu Bạch nhỏ chết, cảnh tượng đó thật sự có phần tàn nhẫn với Lương Tư Triết bầu bạn với nó lâu như thế.

“Nó đi rất thanh thản,” Tào Diệp nuốt một ngụm cháo, nghĩ ngợi nói, “Có cảm giác giải thoát, dù sao nửa tháng này đều rất đau đớn.”

“Cũng tốt.” Lương Tư Triết cụp mắt nói.

Tào Diệp cầm thìa, lại húp hai ngụm cháo, dường như ăn mà không biết vị.

Năm năm trước rạn nứt, cũng là đêm sinh nhật của Lương Tư Triết, cậu hoảng sợ không lựa lời, nói rằng hai người đàn ông bên nhau ghê tởm như hai con chó.

Lời này có lẽ mang đến tổn thương rất lớn cho Lương Tư Triết, nếu không anh sẽ không nhớ lâu đến vậy.

“Khi đó em nói chuyện không suy nghĩ,” Tào Diệp cầm thìa khuấy cháo trong bát, “Anh quên lời đó đi.”

Lương Tư Triết ngược mắt nhìn cậu.

“Là câu kia,” Tào Diệp âm ờ nói, “Anh biết mà.”

“Được.” Lương Tư Triết không hỏi nhiều, chỉ đáp một tiếng.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng vang nhỏ vụn khi thìa chạm vào miệng bát, tất cả âm thanh còn lại đều bị tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ át đi.

Tào Diệp húp từng ngụm cháo, cậu cảm thấy Lương Tư Triết ngồi ở đối diện, ánh mắt luôn rơi trên mặt cậu.

Ánh mắt Lương Tư Triết sau khi say rượu luôn có chút khác biệt, rất giống cái đêm cậu đánh nhà sản xuất mấy năm trước, họ ngồi trên ghế gỗ dài ở phố Nhân Tú, Lương Tư Triết cũng nhìn cậu rất sâu, rất lâu như thế, anh nói, Tào Diệp, sao tôi nhìn thấy cậu lại vui thế nhỉ.

Lúc ấy Tào Diệp cảm thấy phiền lòng, bây giờ mới biết, điều khiến cậu phiền lòng không phải Lương Tư Triết, là vì cậu nhìn thấy Lương Tư Triết cũng vui vẻ, cậu phiền lòng vì niềm vui không kìm được của mình.

Lúc rửa mặt Tào Diệp kìm lòng không dặng nghĩ lát nữa cậu với Lương Tư Triết ngủ thế nào.

Lương Tư Triết ở phòng suite một phòng ngủ một phòng khách, hoặc là hai người đều ngủ giường, hoặc là một người ngủ sofa. Đều là người trưởng thành, vừa rồi lại hôn môi, ý nghĩa ngủ cùng nhau là gì họ đều biết.

Tào Diệp đặt cốc xuống, nhìn bản thân trong gương, xung quanh hốc mắt vẫn hơi đỏ.

Lúc này không có tiến bộ gì cả, lại khóc mà không có gì báo trước.

Lúc Lê Du qua đời cậu đã khóc một lần, sau lần đó thì không khóc nữa, sao cố tình khóc ngay trước mặt Lương Tư Triết... Rất khó để nói cảm giác trong nháy mắt đó, giống như cố nén rất nhiều năm, đột ngột gặp được người đối xử dịu dàng với mình như thế, hơn nữa cậu thích người trước mắt này, người này cũng thích cậu rất nhiều năm.

Bất thành linh tử thân và đau lòng trước kia bị xem nhẹ đã một mạch xông ra, không thể nhịn được.

Đây xem như... ở bên nhau rồi nhỉ? Sau này sẽ ở chung với thân phận người yêu ư? Yêu đương rất nhiều lần, nhưng nghĩ đến việc sẽ yêu đương với Lương Tư Triết, lại cảm thấy không biết làm sao.

Cảm thấy hơi vui vẻ, hơi luống cuống, hơi chưa sẵn sàng, và

hơi... xấu hổ nhỏ bé.

Nụ hôn rất nhẹ kia, hình như cũng không khó chấp nhận đến thế, không khiến người ta buồn nôn, ngược lại, sự đụng chạm ấm áp, mềm mại ấy khiến cậu cảm thấy rất tốt.

Chợt nhận ra những năm này không hay hôn môi, cậu không thích hôn môi, cứ cảm thấy trao đổi nước bọt với một người khác là chuyện rất khó chịu, cho nên cậu luôn kháng cự hôn.

Tào Diệp giơ tay sờ lên môi dưới, lại vô thức mím một cái, dùng đầu lưỡi liếm môi dưới, cái mút rất nhẹ của Lương Tư Triết hình như đã để lại chút nước bọt ướt át mang theo mùi rượu, nhưng... có vẻ cảm giác cũng không tệ lắm.

Đẩy cửa ra ngoài, Lương Tư Triết ngồi bên giường đọc kịch bản.

Tào Diệp cảm thấy cảnh trước mắt như trở về Lam Yến.

Hơi mất tự nhiên, vậy xem như lúc còn ở Lam Yến đi, lúc ấy cũng từng ngủ chung một giường, cũng chẳng cảm thấy không được tự nhiên.

Nhưng đến gần lại cảm thấy khác biệt với Lam Yến.

Trước mắt chỉ có một cái giường, hơn nữa vừa rồi họ còn hôn nhau.

Lương Tư Triết buông kịch bản xuống, nhìn cậu.

“Chúng ta... ngủ thế nào?” Tào Diệp vẫn hỏi ra.

“Nếu em muốn anh ngủ sofa,” Lương Tư Triết nói, “Vậy thì anh ra ngoài.”

“Lời này của anh,” Tào Diệp ngồi bên cạnh anh, nhỏ giọng nói, “Cứ như muốn em làm người xấu, phải ngủ ghế sofa cũng là em mà...”

“À, đúng, anh quên mất, em thích ngủ sofa,” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang, mỉm cười nhìn cậu, “Ghế sofa phòng khách rất thoải mái, nếu không thì...”

Tào Diệp quay đầu nhìn anh.

Nếu thật sự ngủ sofa hình như trong lòng cũng thấy khó chịu, cũng chẳng phải không thích ngủ sofa... Chỉ là, không nói rõ

được, tóm lại là rất không được tự nhiên.

“Ngủ chung đi.” Lương Tư Triết nói tiếp.

Tào Diệp ngẩn người, lời này bỗng nhiên đảo ngược, cậu nhất thời không kịp phản ứng.

“Trước kia cũng từng ngủ chung mà,” Lương Tư Triết quan sát phản ứng của cậu, cười một tiếng, “Xem như giống trước kia, Tào Diệp, em thoải mái đi, trông anh vội vã thế cơ à?”

“Này anh đừng...” Tào Diệp nghe xong, phản xạ có điều kiện lên tiếng, nói một nửa thì dừng lại.

“Đừng gì?” Lương Tư Triết truy hỏi.

“Đừng cứ trêu em nữa...” Giọng Tào Diệp rất nhỏ, “Kỳ cục lắm, anh cho em chút thời gian thích nghi.”

“Được.” Lương Tư Triết rất dễ nói chuyện, cười bảo, “Vậy đợi em thích nghi lại trêu em.”

Đèn tắt, ngoài cửa sổ vẫn đang mưa tí tách tí tách, bóng đêm tĩnh lặng, trong phòng tối đen.

Tay Lương Tư Triết mò tới, phủ lên tay Tào Diệp, đầu tiên là nắm rất nhẹ, sau đó sức trên tay ngày càng nặng.

Tào Diệp cảm thấy anh nắm rất chặt, gần như khiến xương cốt ngón tay cậu chen hơi đau, nhưng cậu không tránh ra, mặc cho Lương Tư Triết nắm tay mình như thế.

Lương Tư Triết nắm rất lâu mới buông ra, bàn tay Tào Diệp cử động, tìm ngón tay của Lương Tư Triết, đó là bàn tay trái của Lương Tư Triết, cậu nhớ tay trái của anh từng bị thương.

“Tào Diệp.”

“Ừm.”

“Vừa rồi em nói, mẹ em từng nói cô hối hận vì đã sinh ra em là sao?” Lương Tư Triết nhỏ giọng nói.

“Em nghe lén được,” Tào Diệp nói, “Khi đó mẹ bị ốm rồi, em ở ngoài phòng bệnh nghe thấy mẹ gọi điện với người khác.”

“Anh nghĩ mẹ em không có ý đó.”

“Ừm,” Tào Diệp im lặng một hồi, “Lúc đó quá nhiều chuyện, trạng thái của em không ổn, rất tiêu cực, cũng rất cực đoan.

Sau khi mẹ em qua đời, em mất một thời gian dài để khôi phục

cảm xúc, mới nhận ra được lúc ấy nên hỏi rõ ràng bà ấy xem, hỏi rõ chuyện năm đó, chắc bà ấy cũng có nỗi khổ của mình.”

Lương Tư Triết xoay người, nghiêng người nhìn Tào Diệp: “Tào Diệp, em xoay người lại đi.”

Tào Diệp sột soạt xoay người, nằm mặt đối mặt với anh.

Lương Tư Triết vươn tay ôm lấy cậu, khoảng cách quá gần, cơ thể Tào Diệp cứng đờ trong chốc lát vì chưa thích nghi, nhưng cậu nhanh chóng thả lỏng ra, trán cúi xuống tựa lên bả vai Lương Tư Triết.

Không biết họ ôm nhau bao lâu, Lương Tư Triết cúi đầu xuống lại gần hôn Tào Diệp.

Bóng đêm tối đen, họ không nhìn thấy nhau, chỉ có thể cảm nhận được hơi thở ướt át của nhau, Lương Tư Triết mò mẫm tìm bờ môi Tào Diệp.

Sau đó anh dừng lại, khoảng cách giữa hai người hình như chỉ có chút xíu, hơi thở phả lên chóp mũi nhau, hơi ngứa.

Tào Diệp xích lại gần, chủ động hôn Lương Tư Triết.

## Chương 101: Hiện Tại 3

### DTV-EBOOK

Nụ hôn này dừng lại hơi lâu.

Bóng đêm nhìn không rõ phóng đại cảm giác đụng chạm, bờ môi mềm mại chạm vào và hơi thở quán quýt đều có vẻ vô cùng rõ ràng.

Sau khi tách ra hai người nhìn nhau, thở hỗn hển một lát trong khoảng cách rất gần.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ xoa dịu nhúm dây thần kinh xao động, bên người truyền đến nhiệt độ cơ thể của Lương Tư Triết, một ngày này trôi qua quá dần vật, Tào Diệp nhanh chóng buồn ngủ.

Trước khi ngủ cậu cảm nhận được Lương Tư Triết lại giơ tay sờ tóc cậu, nhưng cậu đã buồn ngủ đến mức không còn sức lực ngăn cản Lương Tư Triết nữa.

“Ngủ ngon, Lương Tư Triết.” Cậu mơ hồ nhỏ giọng nói.

“Ngủ ngon.” Lương Tư Triết đáp.

Tào Diệp nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Giống như buổi tối của mười năm trước, hô hấp của thiếu niên đang ngủ bên cạnh dần dần chậm lại, Lương Tư Triết nhìn cậu qua màn đêm một lát, thời gian dần trôi cơn buồn ngủ ập đến, anh cầm ngón tay Tào Diệp rồi cũng nhắm mắt lại.

Sáng ngày hôm sau Tào Diệp mở mắt ra, Lương Tư Triết đang đứng bên giường thay quần áo, anh túm cổ áo cởi chiếc áo thun rộng rãi trên người ra, lấy một chiếc áo hoodie màu cà phê trong tủ quần áo ra, lúc định xoay người thì nhìn Tào Diệp một cái:

“Dậy rồi?”

Ánh sáng trong phòng rất tối, rèm cửa chỉ mở một phần nhỏ của lớp bên trong, đôi mắt của Tào Diệp vẫn chưa hoàn toàn mở ra, bản thân cậu cũng không rõ là còn buồn ngủ hay đã tỉnh rồi.



Cậu nằm nghiêng trên giường, giọng nói còn chìm một nửa trong gối: “Mắt anh tinh thế...”

Lương Tư Triết “Hửm?” một tiếng.

“Tối thế này cũng có thể nhìn ra em dậy rồi.”

Lương Tư Triết cười một tiếng: “Cả buổi sáng em không cử động, vừa rồi bỗng nhúc nhích.”

“Mấy giờ rồi?” Giọng Tào Diệp vẫn hơi khàn, “Sao dậy sớm thế?”

“Giờ này còn sớm à,” Lương Tư Triết tròng áo hoodie lên đầu, “Hơn chín giờ rồi.”

“Trời vẫn đang mưa,” Tào Diệp nghe thấy tiếng mưa bên ngoài chưa ngừng, “Mưa to như vậy, hôm nay có thể quay phim không?”

“Hôm nay không quay, nhưng đoàn phim tổ chức đọc kịch bản chung, muốn sắp xếp cảnh phía sau.” Lương Tư Triết mặc quần áo xong ngồi ở mạn giường, nghiêng người qua sờ đầu Tào Diệp hai cái, “Em có muốn đi cùng không?”

Tào Diệp giơ tay túm cổ tay anh: “Này anh lại sờ đầu em.”

“Đừng cử động,” Lương Tư Triết sát lại gần, “Anh nhìn xem mắt em có sưng không.”

Trong tia sáng hỗn độn, Lương Tư Triết lại gần, bầu không khí lập tức trở nên mập mờ.

Tào Diệp ngửi thấy trên người anh đã không còn mùi rượu tối qua, bay đến xoang mũi là mùi Eau de Cologne rất nhạt.

Tào Diệp hơi nghiêng mặt, không thừa nhận tối qua: “Em lại không khóc, sưng gì chứ...”

“À, anh nhớ lầm,” Lương Tư Triết cười nói, “Là anh khóc.”

Tào Diệp bị anh chọc cười: “Đừng nhắc chuyện này nữa...”

“Được,” Lương Tư Triết cúi đầu xuống, mỗ nhẹ một cái trên môi Tào Diệp, “Em ngủ thêm một lát đi.”

Tóc anh vẫn chưa buộc, lọn tóc xõa ra quét đến cằm Tào Diệp, khiến cậu cảm thấy hơi ngứa.

Lương Tư Triết đứng thẳng người, gỡ dây buộc tóc màu đen trên cổ tay xuống, vén hết tóc lại bắt đầu buộc: “Anh đi đọc kịch bản,

đầu giường có số điện thoại của quầy phục vụ, em đói thì gọi phục vụ đưa đồ ăn.”

“Ồ.” Tào Diệp nhìn anh đáp.

“Sao nhìn anh như thế?” Lương Tư Triết cười.

“Hả,” Tào Diệp dời tầm mắt, “Không có.”

“Chuẩn bị đồ lót mới cho em rồi, quần áo em muốn mặc cái nào thì tự tìm trong tủ quần áo,” Lương Tư Triết lại sờ tóc Tào Diệp một cái, “Anh đi đây.”

“Ừm,” Tào Diệp đáp, “Đi đi.”

Cửa vừa đóng lại, Tào Diệp vô thức giơ tay gãi gãi cằm vừa bị lộn tóc phát qua, thực sự là... rất ngứa.

Hình như không chỉ là cằm ngứa, cậu bị động tác buộc tóc của Lương Tư Triết khiến cho lòng ngứa ngáy.

Lương Tư Triết bảo cậu ngủ một lát, nhưng cậu đã hoàn toàn hết buồn ngủ vì nụ hôn vừa rồi.

Hôn ban ngày và hôn trong đêm dường như khác nhau.

Mọi thứ xảy ra hôm qua đều giống như một giấc mơ, đến mức khoảnh khắc vừa mở mắt ra nhìn thấy Lương Tư Triết, cậu hơi nghi ngờ có phải mình vẫn đang trong mơ không.

Ngón cái của cậu bấm mạnh vào bụng ngón trỏ, rất đau, không phải là mơ, cậu thật sự yêu đương với Lương Tư Triết rồi.

Cảm thấy thật khó mà tin nổi, hơi mất tự nhiên, lại hơi... vui vẻ. Đang suy nghĩ lung tung thì điện thoại đặt ở đầu giường rung lên.

Tào Diệp cầm điện thoại lên nhìn, Trình Đoan gọi điện tới.

Cậu nghe máy, Trình Đoan bên kia hỏi: “Nghe Tiểu Mạnh nói tối qua cậu đến Thượng Hải trong đêm, đoàn phim xảy ra chuyện gì à?”

“Không có chuyện gì lớn.” Tào Diệp nói.

“Không có chuyện gì mà cậu đến đó gấp thế làm gì? Tôi còn tưởng Lương Tư Triết bị thương.”

“Tôi...” Tào Diệp nghẹn lời một giây, nhanh chóng tìm lý do lấp

liếm cho qua, “Hai ngày nay Thượng Hải có bão, tôi sợ đoàn phim xảy ra chuyện nên đến giám sát.”

“Thật không đấy,” Trình Đoan cười nói, “Đoàn phim đã tạm dừng rồi cậu còn đến giám sát cái gì, chẳng lẽ cậu thấy đoàn phim nghỉ nên chạy đến bầu bạn với Lương Tư Triết?”

“Lại nữa,” Tào Diệp cũng cười, cất giấu sự chột dạ của mình, “Anh gọi điện tới đây để hóng chuyện?”

“Cũng không phải, sếp Lâm và sếp Trì vừa mới qua đây, chắc muốn kéo cậu đi tiệc tùng, tôi hỏi Tiểu Mạnh mới biết được tối qua cậu đến Thượng Hải.”

Lâm Ngạn và Trì Minh Nghiêu đến công ty tìm mình? Tào Diệp đoán họ muốn tổ chức sinh nhật cho mình, sau khi cậu về nước hai năm trước, mỗi lần đến ngày sinh nhật, cậu đều mượn cơ thoái thác bữa tiệc.

Năm nay chắc Lâm Ngạn đã có kinh nghiệm, cùng Trì Minh Nghiêu đến Lomond căn cậu, nhưng không ngờ vẫn vô huyệt. Gọi điện thoại với Trình Đoan xong Tào Diệp nhìn tin nhắn và tin tức chưa đọc trên Weibo.

Trình Dân gửi một tin nhắn đến: “Tiểu Diệp, sinh nhật hai mươi sáu tuổi vui vẻ.”

Tào Diệp nhìn chằm chằm mấy chữ ngắn ngủi này một lát.

Từ lúc quen biết Trình Dân, mỗi một năm cậu đều nhận được lời chúc mừng của Trình Dân.

Mấy năm trước Trình Dân ở nước ngoài, dùng số điện thoại mới nhưng cậu vẫn biết đó là Trình Dân gửi đến.

Bởi vì sau khi Lê Du đi, cũng chỉ có Trình Dân gọi cậu là “Tiểu Diệp”.

Tào Diệp không trả lời lại, nhấn tắt màn hình, đang định đặt điện thoại về đầu giường màn hình lại sáng lên, Lâm Ngạn gửi tin nhắn đến: “Diệp Tử mày không ở công ty à?”

Tin nhắn gửi trong nhóm, ở trong đó có bảy tám bạn chung của họ.

Trì Minh Nghiêu theo sát cũng gửi một tin nhắn: “Nó đến Thượng Hải.”

Lâm Ngạn: “Đến Thượng Hải làm gì? Ngày bão thế này không nên xuất hành nhỉ.”

Trì Minh Nghiêu: “Chắc là muốn gặp người nào đó.”

Lâm Ngạn: “Thượng Hải có ai nhất định phải gặp?”

Tào Diệp:...

Cậu đã nhìn ra, hai người này kẻ xướng người họa, đang phối hợp diễn hát bè.

Chẳng mấy chốc Đại Bạch cũng xuất hiện: “Lương Tư Triết quay phim ở Thượng Hải đúng không?”

Lâm Ngạn: “À.”

Trì Minh Nghiêu: “À.”

Ngay sau đó là một loạt “À” ngay ngắn, trong thời gian ngắn tất cả mọi người trong nhóm đều tham gia náo nhiệt.

Tào Diệp: ...

Cậu và Lương Tư Triết ở bên nhau chưa đến hai mươi tư tiếng, đám người này thạo tin như vậy từ lúc nào?

Rất chột dạ, làm sáng tỏ là nói dối, không làm sáng tỏ là ngầm thừa nhận, Tào Diệp đặt điện thoại sang bên cạnh, định giả vờ không nhìn thấy.

Cậu nằm lại trên gối, nghiêng người nhìn dấu vết Lương Tư Triết đã ngủ ở bên cạnh.

Lâu lắm rồi cậu không ngủ một mạch tới sáng mà không mơ như tối qua, hơn nữa lại không cần những phim đánh quái nhảm chán kia thôi miên, thật là thần kỳ.

Thần kỳ hơn đó là cậu và Lương Tư Triết thích nhau rồi.

Từ bạn bè biến thành bạn trai.

Bạn trai.

Tào Diệp lặp lại từ này ở trong đầu.

Lương Tư Triết trở thành bạn trai của cậu.

Cậu cũng trở thành bạn trai của Lương Tư Triết.

Thay đổi thân phận này vẫn cần thích nghi một thời gian. Vốn muốn ngủ thêm lúc nữa, nhưng càng nghĩ càng không ngủ được, Tào Diệp đứng dậy đi vào phòng tắm tắm rửa. Tối hôm qua khi tắm mất hồn mất vía, không chú ý đến sữa tắm Lương Tư Triết dùng, bây giờ mới nhận ra sữa tắm Lương Tư Triết dùng là loại nhiều năm trước họ đã dùng ở Lam Yến. Bao bì bên ngoài đã thay đổi, nhưng vẫn là mùi sữa dừa nhạt kia, thảo nào tối qua lúc nhắm mắt lại cảm thấy như trở về Lam Yến.

Dùng khăn tắm lau sạch nước trên người, Tào Diệp ra khỏi phòng tắm.

Hơn nửa tháng đến nay, cậu luôn tốn tinh lực chăm sóc Tiểu Bạch nhỏ, tối qua ngủ một giấc ngon lâu lắm mới có, cảm thấy dường như rất lâu rồi tinh thần chưa sảng khoái như thế.

Cậu đi đến tủ treo quần áo, tiện tay cầm một chiếc áo thun màu đen trên cùng mặc vào, lại mặc một cái quần thể thao.

Đoàn phim cùng đọc kịch bản thì thôi không đến nữa, trời mưa bão đột nhiên chạy tới, suy nghĩ từ góc nhìn của người khác thật sự khiến người ta khó bề tưởng tượng.

Cũng không thể trách Lâm Ngạn và Trì Minh Nghiêu sáng sớm đã hát bè.

Tào Diệp ra khỏi phòng, đến phòng tập thể thao chạy bộ một lúc, lúc chạy bộ cũng luôn nghĩ đến Lương Tư Triết.

Nghĩ đến dáng vẻ anh căn dây buộc tóc.

Lương Tư Triết mười tám tuổi, còn có Lương Tư Triết hai mươi tám tuổi.

Chợt nhận ra cậu nhớ thương tóc của Lương Tư Triết cũng đã lâu rồi, nếu không lúc phim “Thử nói lại lần nữa xem” muốn xác định tạo hình của diễn viên chính, cậu sẽ không lập tức nghĩ đến Lương Tư Triết tóc dài.

Ra khỏi phòng tập thể thao, Tào Diệp đang tính về phòng thì trước mặt gặp thợ quay phim và phó đạo diễn của đoàn phim đi tới.

“Ơ,” Phó đạo diễn lên tiếng trước, kinh ngạc nói, “Đây không phải Sếp Tào à? Cậu tới khi nào?”

“Em...” Tào Diệp lần nữa nghẹn lời, nhưng nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Em đến làm ít chuyện, mọi người đang cùng đọc kịch bản kia mà?”

“Ra ngoài hút điếu thuốc, đang định quay lại,” Phó đạo diễn giơ tay ôm bả vai cậu, “Đi cùng đi? Mọi người trong đoàn phim đều ở đây, lần đầu cậu đến tham ban, khách quý ít gặp mà.”

Mặc dù Tào Diệp mang danh “Sếp”, nhưng tuổi không lớn lắm, trong lúc chuẩn bị ban đầu lại trở nên thân thiết với đoàn phim, cho nên những người chế tác chính của đoàn phim đều xem cậu như bạn bè, không ai khách sáo vớ vẩn với cậu.

Phó đạo diễn thịnh tình mời, Tào Diệp cũng không tiện từ chối, đành phải đi theo.

Đẩy cửa đi vào, phó đạo diễn lớn giọng: “Xem ai đến này?”

Mọi người trong phòng đều ngẩng đầu, đạo diễn Đỗ Truy đứng lên: “Sếp Tào? Sao cậu không nói tiếng nào đã tới rồi?”

“Tôi đến bàn dự án,” Tào Diệp cười, nói dối, “Tiện thể tới tham ban, mọi người tiếp tục đi, mặc kệ tôi, tôi dự thính một lát không để bụng chứ?”

“Để bụng cũng không thể đuổi cậu ra ngoài.” Đỗ Truy nói đùa, lại bảo những người khác trong đoàn phim nhường chỗ cho Tào Diệp.

Tào Diệp ngồi bên cạnh Đỗ Truy, chéch đối diện là Lương Tư Triết.

Hai người liếc nhau, vẫn chưa kịp giao lưu ánh mắt, cậu bé đóng vai Tiểu Mãnh ngồi bên cạnh Lương Tư Triết bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Anh Tư Triết ơi, quần áo của anh này giống anh!”

Lương Tư Triết theo đó khẽ nhướn mày một cái, “Ừ” một tiếng. Tiểu Mãnh vừa lên tiếng, mấy người trong phòng đều nhìn về phía Tào Diệp.

“Thật hả?” Tào Diệp thuận miệng nói, cố gắng chuyển đề tài, cười nói với cậu bạn nhỏ, “Trùng hợp thế à.”

Nhưng Tiểu Mãnh đọc kịch bản hơn một tiếng, vốn đã ngồi

không yên rồi, lúc này phát hiện một chuyện mới mẻ, nó ước gì có thể bảo mọi người trong phòng cùng tham gia náo nhiệt với nó.

“Anh xem anh xem,” Tiểu Mãnh nhảy xuống ghế, chạy đến bên cạnh Tào Diệp, chỉ vào chỗ tay áo của cậu, “Ở chỗ tay áo cũng có khóa kéo.”

Tào Diệp quay đầu cười một tiếng với Tiểu Mãnh, dùng ngón tay bóp khóa kéo ở tay áo nói: “Thế mà cũng có thể đựng áo à.”

Tiểu Mãnh nghiêng đầu, quan sát ống tay áo của cậu, lại giơ tay xoay ngôi sao bên cạnh khóa kéo, như phát hiện đại lục mới, nó quay đầu nói với Lương Tư Triết: “Anh Tư Triết, huy chương ngôi sao em tặng anh anh này cũng có.”

Trong phòng lập tức yên tĩnh lại.

Lời giải thích “đựng áo” trước đó có vẻ càng che càng lộ.

Được thôi, trong lòng Tào Diệp xỉa xối một câu, cái xe này lật quá nhanh rồi.

Cậu liếc thấy cái tay cầm bút của Lương Tư Triết chống bên môi, giống như đang nhin cười.

Ê... chuyện này không chỉ một mình em xấu hổ chứ.

“Vừa rồi anh lừa em đấy,” Tào Diệp giơ tay sờ tóc Tiểu Mãnh, bù lại cho mình, cười nói, “Mưa to quá, quần áo của anh bị ướt, chỉ có thể mượn của anh Tư Triết.”

“À,” Tiểu Mãnh đột nhiên hiểu ra, “Thế ạ.”

“Huy chương ngôi sao của em cho anh mượn tạm một lát được không?”

Cậu rất được các bạn nhỏ thích, Tiểu Mãnh gật đầu, chân thành nói: “Vâng ạ.” Nghĩ ngợi lại bảo, “Nhưng em đã tặng cho anh Tư Triết, anh ấy cũng phải đồng ý mới được.”

Tào Diệp ngẩng đầu nhìn Lương Tư Triết.

Trong ánh mắt của Lương Tư Triết thoáng ý cười, nhìn cậu nói: “Anh Tư Triết cũng đồng ý.”

## Chương 102: Hiện Tại 4

### DTV-EBOOK

Người phụ nữ ở bàn đối diện là mẹ của cậu bé, sợ chậm trễ tiến độ của đoàn phim nên nhỏ giọng giục một câu: “Gia Hào, mau ngồi xuống.”

Lúc này Tiểu Mãnh mới đi về, trèo lên ghế ngồi xuống, cong môi cười hì hì hai tiếng với Tào Diệp.

Tào Diệp cũng cười một tiếng với nó, khí tràng của hai người rất hợp, trong thời gian ngắn như thế đã kết thành bạn bè.

Trước khi thu lại ánh nhìn, Tào Diệp liếc Lương Tư Triết một cái, anh đã cúi đầu, đang cầm kịch bản lật giấy, nhưng nét cười như có như không trên mặt vẫn chưa tiêu tan.

Khúc nhạc dạo ngắn này qua đi, đoàn phim tiếp tục đọc kịch bản.

Tiểu Mãnh đang đọc đến đoạn trước khi bị mẹ vút bỏ, giọng nói non nớt của nó vừa cất lên, bầu không khí im lặng hơi kỳ lạ trước đó lúc này mới dần dần sống động lên.

Tào Diệp không tập trung nghe họ thảo luận nội dung kịch bản, luôn cảm thấy tất cả mọi người ở đây đã nhìn ra cậu và Lương Tư Triết có gì không đúng, nhưng đều ngầm hiểu trong lòng mà giả vờ hồ đồ, thậm chí đây phải chăng là có tật giật mình...

Lương Tư Triết ở đối diện lên tiếng, là giọng điệu lưu manh hơi lười biếng, ăn no chờ chết: “Tôi đâu có tiền trả cho anh... Đừng nhắc đến trận hôm qua nữa, đệt, anh không thấy trận hôm qua tôi bị đánh sắp tàn phế à, chỉ riêng tiền thuốc men đã thua hết vào đó rồi, anh, anh phải chừa chút tiền cho em ăn cơm chú.”

Anh nhập vai rất nhanh, rõ ràng trên mặt không có dấu vết diễn kịch gì, nhưng nghe thấy giọng nói cũng có thể khiến người ta



nhập vai.

Cùng với Lương Tư Triết trước đó nói “Anh Tư Triết cũng đồng ý” quả thực tưởng chừng như hai người.  
Người này là của mình.

Trong đầu Tào Diệp bỗng hiện lên suy nghĩ này.  
Tất cả mọi người có thể nhìn thấy Mặt Sẹo điên cuồng, Tiểu Mãn kiểm chế, Lý Nhập xinh đẹp và Lục Hà Xuyên im lặng trên màn ảnh... Nhưng chỉ cậu mới có thể nhìn thấy một mặt khác của Lương Tư Triết chưa bao giờ biểu hiện trước ống kính.  
Rõ ràng không phải người có dự vọng độc chiếm, nhưng nghĩ đến những điều này vẫn có cảm giác thỏa mãn bí mật.  
Suy nghĩ lung tung một hồi, cho đến khi bên tai vang lên tiếng chân ghế ma sát với mặt đất, bên cạnh có người đứng lên đuổi người, âm thanh tán gẫu lộn nhộn vang lên, lúc này Tào Diệp mới lấy lại tinh thần, kịp phản ứng buổi đọc kịch bản chung đã kết thúc rồi.  
Đỗ Truy cất kịch bản cười nói với Tào Diệp: “Chán lắm nhỉ? Thấy cậu ngăn người suốt.”  
“Tôi đọc kịch bản này năm sáu lần rồi,” Tào Diệp đứng lên, cũng cười với anh ta, “Gần như có thể học thuộc luôn.”  
Đi mấy bước về phía cửa cậu cố ý chậm lại, chờ Lương Tư Triết vòng qua từ bên khác.  
“Kể ra tôi không ngờ cậu thân với Lương Tư Triết như thế,” Ra khỏi phòng họp, Đỗ Truy và mấy người của đoàn phim theo kịp, “Các cậu quen biết nhiều năm rồi nhỉ?”  
“Truyền thông nói hết rồi mà?” Phó đạo diễn ở bên cạnh nói tiếp, “Cạnh tranh từ lúc Mười ba ngày.”  
“Mà lại là cạnh tranh anh chết tôi sống,” Thợ quay phim cũng nói chen vào, “Rốt cuộc là có chuyện này không?”  
Nhiều năm như vậy, truyền thông đưa tin liên quan đến Lương Tư Triết và Tào Diệp cũng chỉ có một bài này, nhưng chỉ cách giải thích này đã đủ để người ta tưởng tượng ra đủ chi tiết và quá trình.  
“Anh đoán xem.” Lương Tư Triết cười nhìn thoáng qua thợ quay

phim.

“Lại úp úp mở mở.” Thợ quay phim rất thân với Lương Tư Triết, giờ tay vỗ bả vai anh một cái.

Càng đến gần căn phòng Tào Diệp càng thấy chột dạ.

Vừa nãy bị người trong đoàn phim chú ý đến việc mặc chung quần áo, bây giờ lại thực sự ở chung một phòng, cứ cảm thấy chỉ thiếu điều thông báo cho thiên hạ hôm qua họ đã chính thức yêu đương.

Lúc này Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn cậu: “Em có chuyện tìm anh mà, vào phòng anh nói?”

“Được.” Tào Diệp cũng nhìn anh đáp.

Có câu nói này làm nền, cùng đi vào một phòng có vẻ tự nhiên hơn nhiều.

Hai người dừng ở cửa phòng, lúc này một giọng trẻ con ngây thơ trong trẻo vang lên sau lưng: “Anh Tư Triết ới.” Ngay sau đó là tiếng bước chân bịch bịch, Tiểu Mãnh chạy tới, xòe lòng bàn tay với anh: “Cảm ơn anh vừa rồi giăng giải phân cảnh cho em, cho anh ăn kẹo này.”

“Được,” Lương Tư Triết cúi người, nhặt mấy viên kẹo trong lòng bàn tay cậu bé, cười với Tiểu Mãnh một tiếng, “Cũng cảm ơn em.”

“Cũng cho anh này,” Tiểu Mãnh lại giơ lòng bàn tay về phía Tào Diệp, “Anh là anh gì ạ?”

“Anh Tiểu Diệp.” Lương Tư Triết nói thay Tào Diệp.

“Anh Tiểu Diệp.” Tiểu Mãnh lặp lại.

Đợi Tào Diệp lấy mấy viên kẹo khỏi tay nó, Tiểu Mãnh ngẩng đầu nhìn cửa phòng: “Các anh ở cùng phòng à?”

Giọng nó rất to, trong giọng nói tràn đầy ngưỡng mộ, giống như cũng muốn ở cùng bạn nhỏ khác.

Cách đó hai, ba bước, mấy người tổ đạo diễn vẫn đứng tại chỗ chưa rời đi, tất cả đều nghe rõ ràng.

Tào Diệp: ...

Đồng ngôn vô ky[1], phá đám chuyên nghiệp.

[1] đồng ngôn vô ky: lời nói của trẻ nhỏ không có gì kiêng kỵ.

Bạn nhỏ Tiểu Mãnh này tiền đồ thênh thang.

Tiểu Mãnh hồn nhiên không hề hay biết, không chừa lại thời gian giải thích cho hai người, lại chạy như điên đến chỗ Đỗ

Truy: “Chú đạo diễn ơi, con cũng cho chú ăn kẹo.”

Đỗ Truy véo mặt Tiểu Mãnh, vừa đi vừa nói đùa: “Đến chú thì thành chú đúng không...” Lại quay đầu nhắc nhở hai người, “Buổi tối cùng uống rượu, đừng quên nhé.”

Mấy người tổ đạo diễn đi xa, Tào Diệp nhìn Lương Tư Triết, Lương Tư Triết cũng nhìn cậu.

Nhìn nhau mấy giây, Lương Tư Triết cười một tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Ngăn người gì đấy, thẻ phòng ở chỗ em, quên rồi à?”

“À đúng,” Lúc này Tào Diệp mới nhớ ra, cúi đầu lấy thẻ phòng ra mở cửa.

Vào phòng đi vào phòng khách, Tào Diệp hơi chột dạ nói: “Anh nói xem liệu họ có nhìn ra không?”

“Đều là người tinh ranh,” Lương Tư Triết đặt kịch bản trên bàn trước sofa, “Không nhìn ra cũng đoán được, em không nói đụng áo còn tốt...”

“Em đâu biết trí nhớ con nít tốt như thế.”

Lương Tư Triết nhìn thoáng qua chiếc áo thun trên người Tào Diệp: “Hôm trước quay phim anh vừa mặc bộ quần áo này, Tiểu Mãnh chạy đến nghịch khóa kéo trên tay áo suốt, em cũng biết chọn đấy, đúng lúc chọn cái này.”

Tào Diệp ngồi xuống sofa, cúi đầu hơi buồn bực lại hơi buồn cười: “Em không hề chọn, tiện tay cầm cái trên cùng.”

“À, vậy tại anh,” Lương Tư Triết cười nhận sai, “Giặt xong đưa tới, anh tiện tay để trên cùng.”

Anh nói xong đi thì vào nhà vệ sinh.

Lúc đi ra Tào Diệp ngồi trên sofa, một tay cầm khóa kéo ở ống tay, đang kéo lên kéo xuống.

Mưa bên ngoài đã nhỏ lại, nhưng bầu trời vẫn hơi âm u, phòng khách không bật đèn, ánh sáng mờ tối.

Lương Tư Triết đến gần, đứng bên cạnh máy đun nước rót nước: “Xem ra các bạn nhỏ đều thích chơi khóa kéo.”

Tay cầm khóa kéo của Tào Diệp dừng lại: “Em cũng chỉ nhỏ hơn anh hai tuổi thôi.”

“Hai tuổi lẻ ba tháng.” Lương Tư Triết nói, anh lấy một cốc nước đưa cho Tào Diệp, còn mình cầm cốc nước ngửa đầu uống.

Lúc anh uống nước yết hầu trượt lên xuống, ánh mắt Tào Diệp rơi vào nơi đó, cũng nuốt theo một cái, tiếp đó cậu cảm thấy hơi khát.

Cậu cầm cốc lên cũng uống một ngụm nước, không kìm lòng được nhớ lại Lương Tư Triết của mười năm trước.

Lúc ấy Lương Tư Triết uống nước, yết hầu cũng rõ ràng như thế ư? Hình như không nhớ rõ lắm.

Bên mặt của Lương Tư Triết được tia sáng mờ mờ phác họa ra một đường cong rất đẹp, Tào Diệp nhìn anh, cảm thấy cảm giác thích một người thật sự có phần kỳ lạ lại xa lạ.

Cậu không có cách nào rời tầm mắt mình, nghĩ rằng người trước mắt này là của mình sẽ không thể ngừng vui vẻ được.

Lương Tư Triết uống nước xong, đặt cốc lên bàn, đi tới ngồi bên cạnh Tào Diệp.

Hình như anh hơi mệt, ngửa đầu ra dựa vào lưng ghế sofa, nhìn cơn mưa ngoài cửa sổ: “Buổi chiều có muốn ra ngoài không?”

Tào Diệp đáp một tiếng “Được”, cũng làm động tác giống anh, ngửa đầu ra dựa vào lưng ghế sofa.

Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp, giơ tay lên đặt trên lưng ghế sofa, dùng ngón tay cuốn tóc Tào Diệp.

Tào Diệp cup mắt xuống nhìn bờ môi Lương Tư Triết, bên trên còn đọng lại một ít ánh nước, rõ ràng vừa mới uống nước xong, nhưng lúc này cậu vẫn cảm thấy hơi khát.

Cậu xích lại gần, liếm nước đọng trên môi Lương Tư Triết.

Sau đó lùi lại nhìn môi dưới của anh, chỗ nước đọng lan ra, hiện ra ánh nước như ẩn như hiện, cậu thấy khát hơn, thế là cậu xích lại gần liếm một cái, sau đó cũng mút Lương Tư Triết một cái giống như tối qua anh mút cậu.

Có lẽ vừa mới uống nước xong, nụ hôn này ướt át hơn mấy lần

trước đó, bờ môi chạm vào lại tách ra, phát ra tiếng vang nhỏ xíu.

“Lương Tư Triết.” Tào Diệp dán vào môi anh nói.

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng.

Nhưng hình như Tào Diệp chỉ muốn gọi tên anh, cũng không định nói gì, lại bắt đầu mút môi dưới của anh.

Lương Tư Triết tổng kết ra một quy luật, lúc hôn Tào Diệp giống một chú chó con dễ bảo, anh có thể sờ tóc cậu mà không hề kiêng kỵ.

Giữa trưa ăn cơm ở khách sạn, hai người ra khỏi phòng, định bụng ra ngoài đi tản bộ.

Thời tiết bên ngoài hơi lạnh, Tào Diệp khoác một chiếc áo denim của Lương Tư Triết bên ngoài áo thun.

Lúc ra cửa cậu nhìn thoáng qua mình trong gương, cảm thấy cách ăn mặc này rất Lương Tư Triết.

Nếu Trình Đoan ở đây, chắc lại muốn làm một đoạn văn.

Lúc đi thang máy Tào Diệp khoác bả vai Lương Tư Triết, ngẩng đầu liếc camera: “Chúng ta có thể bị quay không?”

“Có,” Lương Tư Triết cười nói, “Bị quay thì làm sao?”

“Bị quay được chắc cũng không sao...” Tào Diệp nhanh chóng tìm ra lý do, “Khoác bả vai giữa bạn bè luôn có thể giải thích mà phải không?”

Cậu chỉ muốn khoác bả vai Lương Tư Triết, cảm giác này giống như lúc ở Lam Yến, cậu làm gì cũng muốn kề sát vào Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết cười một tiếng, không nói gì.

Trước khi ra khỏi thang máy Lương Tư Triết kéo mũ trùm lên, hơi cúi đầu ra khỏi sảnh khách sạn với Tào Diệp.

Trời mưa có rất ít người ra ngoài, trong sảnh chỉ có lác đác vài nhân viên phục vụ, đều đang thất thần mất tập trung, đến khi phản ứng lại thì hai bóng người dáng cao chân dài đã đẩy cửa ra khỏi sảnh, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng dưới ô của hai người. Quần áo của hai người này đều là phong cách của Lương Tư

Triết, từ bả vai trở lên bị chiếc ô màu đen che khuất, chỉ nhìn từ bóng lưng, khiến người ta không thể phân biệt rốt cuộc ai là Lương Tư Triết.

Có lẽ bão đã qua, chỉ còn lại phần cuối cùng, gió ngừng thổi, mưa cũng nhỏ hơn, nhưng vẫn rơi tí tách tí tách mãi.

Cả thành phố đình công một ngày, nơi này lại ở khu vực vắng vẻ của ngoại ô thành phố, trên đường người xe thưa thớt, cả buổi mới có một chiếc xe chạy qua.

Đi một đoạn đường Tào Diệp quay đầu nhìn một cái: “Đằng sau có paparazzi chụp lén không?”

“Paparazzi cũng không yêu nghề như thế,” Lương Tư Triết cười nói, “Họ cũng muốn nghỉ.”

“Họ cũng có ngày nghỉ?”

“Trời mưa có rất ít paparazzi ra ngoài, cho nên anh luôn mong trời mưa, bởi vì có thể đi ra ngoài một lát.”

“Hừm.” Tào Diệp lại khoác bả vai Lương Tư Triết, “Cho nên như vậy cũng sẽ không bị chụp đúng không?”

“Chắc sẽ không.” Lương Tư Triết nói.

Họ chọn con đường nhỏ ít người, đi về phía trước chẳng có mục đích.

Hạt mưa đập trên mặt ô, toàn bộ thế giới đều lộ vẻ rất yên tĩnh.

Đi một đoạn, Tào Diệp muốn cầm lấy cán ô trong tay Lương Tư Triết, anh nói: “Em cầm ô còn khoác vai anh thế nào?”

Tào Diệp “À” một tiếng, cảm thấy lời này có lý nên không kiên trì cầm lấy cán ô nữa, tiếp tục khoác vai Lương Tư Triết.

Họ vừa đi vừa tán gẫu rất tự nhiên.

Lúc đầu tán gẫu về chuyện đoàn phim, sau đó chủ đề chậm rãi chuyển lên người Tào Diệp.

Tào Diệp không tránh những việc trải qua trong mấy năm này, nhưng cũng không kể sâu, chỉ nói sau khi Lê Du qua đời, cậu ở nước ngoài xin thực tập trong một công ty điện ảnh.

Số đỏ, đi theo một tiền bối là nhà sản xuất thâm niên trong nghề làm phim, mới đầu làm trợ lý sản xuất, về sau nhà sản xuất kia

dần dần yên tâm về cậu rồi để cậu vận hành dự án độc lập. Cậu nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong vòng hai năm sản xuất và tuyên phát tổng cộng bốn dự án, Lương Tư Triết vừa nghe đã biết, hai năm đó Tào Diệp sống rất liều mạng, nếu không sẽ không trưởng thành nhanh như thế.

“Về sau gặp được một bộ phim Bollywood[2], em cảm thấy rất thích hợp với thị trường Trung Quốc, thế là dùng di sản mẹ em để lại mua quyền phát hành của phim kia, bảo Trì Minh Nghiêu giúp đỡ liên lạc với anh nó, hợp tác với họ đưa phim này vào chuỗi rạp chiếu phim trong nước, sau đó nữa thì có Lomond... Về phần Trình Đoan, anh ta là đàn anh của em, cũng có nhiều kinh nghiệm trong công ty điện ảnh, trước kia bọn em từng hợp tác, em nghe nói anh ta có suy nghĩ về nước phát triển nên nghĩ cách đào anh ta tới.

Cũng không có gì đặc biệt, chó ngáp phải ruồi, em rất may mắn.”  
[2] Bollywood là tên gọi không chính thức được đặt cho ngành công nghiệp sản xuất điện ảnh tiếng Hindi có trụ sở tại Bombay, Ấn Độ.

Cụm từ này đôi khi bị dùng sai lệch, để chỉ toàn bộ ngành công nghiệp phim tại Ấn Độ

“Cho nên là linh vật của Lomond?” Lương Tư Triết cười liếc cậu một cái.

Thiếu niên của anh kể về những việc trải qua trong quá khứ rất nhẹ nhàng, từ lâu đã không phải cậu trai ngồi xổm trong góc thang máy cuộn mình lại bắt đầu sợ hãi mưa gió trong hình ảnh giám sát.

Anh lại không biết có nên cảm thấy vui vẻ vì Tào Diệp bị ép trưởng thành như vậy không.

Nếu không có những việc trải qua trong năm năm này, có lẽ hiện giờ Tào Diệp vẫn là công tử bột không biết đạo lý đối nhân xử thế... Cả đời làm công tử bột cũng không có gì tốt, chỉ có một điều, Tào Diệp công tử bột có thể sẽ không ở bên anh.

Thật sự rất mâu thuẫn.

“Tào Diệp,” Lương Tư Triết khẽ thở dài một hơi, “Lúc ấy anh không biết mẹ em bị ốm, không thể ở cạnh em...”

Anh nói được nửa câu thì Tào Diệp nghiêng mặt sang nhìn anh: “Vậy nếu như anh biết, Lương Tư Triết, anh có đi theo em không?”

“Sẽ,” Lương Tư Triết nói, lại nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Hơn nữa anh nghĩ, chắc sẽ có cách xử lý tốt hơn, ví dụ như đi xin thầy Tào hoãn thời gian quay phim chẳng hạn.”

Suy cho cùng khi đó còn trẻ, đều tưởng rằng tiến lên một bước sẽ không có đường lui, chỉ có thể quyết tuyệt đi lên cầu độc mộc, thật tình không biết rằng trên đời này còn có rất nhiều con đường nhẹ nhàng hơn, có thể cho hai người sóng vai cùng đi. Hai người im lặng đi về phía trước một đoạn, rẽ vào một con ngõ.

Tòa nhà trong ngõ rách nát, ngõ rất chật, nước mưa cọ rửa mặt đất, sau đó cuộn cuộn chảy đến cống thoát nước hai bên.

Đối diện tòa nhà là một mặt tiền cửa hàng rất nhỏ, đang bật đèn mờ, ông chủ cửa hàng ngồi trên ghế đầu ở cửa, nhìn chăm chăm màn mưa, buồn bực ngán ngẩm đợi khách đến cửa,

“Nơi này có giống Nhân Tú mười năm trước không?” Tào Diệp dừng lại nhìn con phố này.

Lương Tư Triết cũng dừng lại, “Rất giống.” Lại ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà xám trắng, “Nơi này giống cảnh trong Mười ba ngày hơn Nhân Tú.”

“Đúng rồi, lúc đó nên đưa chúng ta đến đây,” Tào Diệp ôm lấy bả vai Lương Tư Triết, “Vào xem thử?”

Họ đi vào hành lang, cửa rất thấp, hai người phải hơi cúi đầu mới có thể đi vào.

Lương Tư Triết thu ô, đi vào cùng Tào Diệp.

Đèn cảm ứng ở tầng một hình như bị hỏng, ánh sáng trong cầu thang tù mù, chỉ có thể dựa vào ánh sáng yếu ớt hắt vào từ bên ngoài để nhìn mọi thứ.

“Nơi này còn có tầng hầm, Bành Yên đi xuống cầu thang, Tiểu



Mãn trốn ở đây lén lút nhìn cô ấy.” Tào Diệp nhớ lại nội dung kịch bản, buông bỏ vai Lương Tư Triết ra, cầm cổ tay anh, “Anh thấy có giống không? Ở đây.” Cậu nói xong đi xuống gầm cầu thang, dừng lại quay người nhìn Lương Tư Triết.

Ánh sáng trong không gian chật chội tối tăm, mắt Tào Diệp lại sáng lạ thường, giống viên bi thủy tinh bóng mượt phát ra ánh sáng.

Lương Tư Triết đến gần một bước, tới gần cậu, nhìn vào mắt Tào Diệp qua không khí hỗn độn.

Họ nhìn nhau, không nói rõ là ai lại gần ai trước, bờ môi đụng chạm, họ trao nhau một nụ hôn.

Đầu tiên là giống như mọi nụ hôn trong ngày hôm nay, họ mút bờ môi của nhau.

Nhưng Lương Tư Triết cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, anh giơ tay đè sau đầu Tào Diệp, dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng cậu, anh không dùng nhiều sức, giống như vẫn đang thăm dò, nhưng Tào Diệp nhanh chóng vươn lưỡi ra, quấn quýt với anh. Trên tầng vang lên tiếng đóng cửa, sau đó một loạt tiếng bước chân vang lên.

Đầu tiên hơi xa, chẳng mấy chốc đã đi vào, gót giày giẫm lên bậc thang lâu năm thiếu tu sửa, giống như gần đến mức vang trên đỉnh đầu.

Nụ hôn này như một cuộc mạo hiểm bí ẩn.

Không ai nói dừng trước, mặc cho bước chân kia một mực đến gần.

Người kia mở cửa ra, cửa sắt vang lên tiếng “kẹt kẹt”, sau đó tiếng bước chân tan vào trong tiếng mưa rơi, không khí bị khuấy rối lại từ từ yên tĩnh.

Sau đó họ nghe được tiếng nước bọt hòa quyện giữa răng môi.

## Chương 103: Hiện Tại 6

### DTV-EBOOK

Lúc đẩy cửa đi ra ngõ, một cậu trai mặc đồng phục đeo cặp trong hành lang đối diện cũng đúng lúc đi ra, nữ sinh thò đầu ra vẫy tay tạm biệt nam sinh, lại nhanh chóng rút vào, giống như sợ bị người khác phát hiện quan hệ yêu đương của họ.

Lương Tư Triết và mình, thế mà giống đôi học sinh cấp ba tránh né phụ huynh, vụng trộm hôn môi trong hành lang khuất, trong đầu Tào Diệp nảy ra suy nghĩ này.

Rõ ràng trước kia rất chán chuyện tránh paparazzi, nhưng vừa rồi trong hành lang, nghe tiếng bước chân đến gần, thế mà lại có cảm giác... rất kích thích.

Đúng là điên rồi.

Trên đường trở về Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp, Tào Diệp cảm thấy anh như có lời muốn nói, nhưng Lương Tư Triết chỉ lắc đầu bảo “Sau này sẽ nói”, rồi tán gẫu về chuyện khác.

Thật ra anh muốn nói với Tào Diệp về chuyện của Chương Minh Hàm năm đó, nhưng lại cảm thấy không khí trước mắt quá tốt, lúc này kể ngọn nguồn rạn nứt năm đó sẽ làm hỏng bầu không khí.

Anh cũng có tâm tư của mình.

Tào Diệp đoán ra anh muốn nói gì, nhưng Lương Tư Triết chưa nói, cậu cũng không hỏi nhiều.

Cậu cũng không muốn nói đến Tào Tu Viễn cho lắm.

Quay lại khách sạn đã hơn bảy giờ tối, bởi vì chỉ che một cái ô nên quần áo của hai người đều bị nước mưa làm ướt hơn một

nửa.

Tống Thanh Ngôn chờ ở cửa, đang ngồi xồm xem điện thoại, nghe thấy tiếng bước chân vang lên cách đó không xa, cô ngẩng đầu nhìn thấy Lương Tư Triết và Tào Diệp, đứng lên hỏi: “Anh Tư Triết cuối cùng anh về rồi, sắp Tào cũng tới à? Shh...” Cô hít một hơi, cúi người xuống bóp chân, cười ngượng nói, “Ngồi xồm tê chân rồi.”

“Đợi bao lâu hả,” Lương Tư Triết liếc cô một cái, lấy thẻ phòng ra mở cửa, “Sao không gọi điện cho anh?”

“Chắc... hơn nửa tiếng, em đoán trời mưa anh ra ngoài tản bộ, đoán chừng anh sắp về nên ngồi xồm ở cửa đợi một lát.”

“Ngủ cả ngày?” Lương Tư Triết đi vào trong phòng.

Tống Thanh Ngôn đi sau hai người vào phòng, cười hì hì vài tiếng: “Cảm ơn anh Tư Triết cho em nghỉ một ngày.”

“Đến đưa kịch bản đúng không?” Lương Tư Triết nói xong nhìn về phía Tào Diệp, giọng nhỏ hơn, “Em đi tắm trước đi, trong phòng có quần áo sạch, em tự lấy.”

“À, được.” Tào Diệp đi vào phòng ngủ, thầm nghĩ làm vậy trước mặt Tống Thanh Ngôn có rõ ràng quá không...

Sau khi Tào Diệp vào phòng, Tống Thanh Ngôn cố ý trưng ra biểu cảm kinh ngạc khoa trương, mở to mắt nhìn Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết nhận kịch bản trong tay cô, bị biểu cảm căm nộ của cô chọc cười một tiếng, “Được rồi, diễn quá rồi đấy.”

Tống Thanh Ngôn thu lại biểu cảm, chớp mắt mấy cái, thử thăm dò hỏi: “Anh... nhìn ra em đã phát hiện gì rồi?”

Lương Tư Triết lật kịch bản, giọng điệu như thường: “Mỗi ngày em đi theo anh, nếu thế này cũng không nhìn ra thì triển vọng phát triển nghề nghiệp đáng lo đấy.”

“Em hiểu rồi,” Tống Thanh Ngôn phiên dịch lời anh nói, “Anh khen ngược lại em có mắt nhìn đúng không, triển vọng phát triển nghề nghiệp rất tốt phải không?”

“Tạm được.”

Tống Thanh Ngôn lại cẩn thận hỏi: “Vậy... thành công rồi?”

Lương Tư Triết buồn cười liếc nhìn cô, cầm lấy kịch bản gõ nhẹ

một cái lên đầu Tống Thanh Ngôn: “Nhìn rất rõ ràng phải không?”

Tống Thanh Ngôn khiêm tốn nói: “Thường thôi thường thôi.” Tào Diệp cầm quần áo đẩy cửa đi ra, còn chưa kịp chào hỏi đã thấy Tống Thanh Ngôn lướt mấy bước đến cửa giống như luyện Càn Khôn Đại Na Di vậy, nhanh chóng bỏ lại một câu “Vậy anh Tư Triết, sếp Tào em rút lui trước đây, ngày mai gặp”.

Sau đó đóng cửa lại, người đã biến mất tăm.

Tốc độ nhanh đến mức khiến Tào Diệp đần mặt ra, cậu nhìn về phía Lương Tư Triết, “Anh nói gì với cô ấy?”

“Không nói gì cả,” Lương Tư Triết đặt kịch bản lên bàn, cười nói, “Khen cô ấy có mắt nhìn thôi.”

Chắc, xem ra không uống công khen rồi.

...

Đến lúc uống rượu buổi tối, mưa bên ngoài đã tạnh.

Phó đạo diễn rót rượu cho mỗi người trước mặt: “Đến mai sẽ bắt đầu làm việc, mọi người uống vừa thôi,” Lúc sắp đến cái cốc trước mặt Tào Diệp lại sửa lời, “Sếp Tào có thể uống nhiều hơn.” Y rót cho người khác đều là nửa chén, lại rót cho Tào Diệp một chén đầy.

Tào Diệp đoán chừng tử lượng của mình, cảm thấy uống cạn chén này, đêm nay mình có thể sẽ bị Lương Tư Triết khiêng về.

Người ta bảo tử lượng là rèn luyện mà ra, những năm này cậu xem như luyện một vòng ở tiệc lớn tiệc nhỏ, nhưng khả năng tăng lên lại hết sức có hạn, điểm này có lẽ giống Lê Du.

Phó đạo diễn đi đến bên cạnh rót rượu cho người khác, Lương Tư Triết giơ tay lên, tỉnh rụi đặt chén rượu của mình xuống trước mặt Tào Diệp, lại đổi chén rượu của Tào Diệp bung lên uống một ngụm.

Anh và nhà sản xuất Tùy Thiên tán gẫu về chuyện quay phim, lúc đổi chén rượu anh nghe nhà sản xuất nói chuyện, động tác tự nhiên như thể chưa có gì xảy ra.

Đổi xong cũng không giải thích một câu với những người khác,

chỉ liếc Tào Diệp nói: “Tửu lượng em không tốt, uống ít thôi.” Lại nói tiếp lời của nhà sản xuất, “Bộ phim của Hà Sâm chắc phải chờ đến sang năm.”

Người trong nghề đều biết, biên kịch nổi tiếng Hà Sâm đã viết xong kịch bản, một lòng chờ Lương Tư Triết đến diễn.

Còn có rất nhiều người đồn thổi, bảo Hà Sâm nhìn trúng Lương Tư Triết mới đích thân chỉ tên muốn anh diễn.

Tào Diệp chợt phát hiện, những năm này mặc dù cậu tránh chú ý đến những tin tức liên quan đến Lương Tư Triết, nhưng mấy bê bối liên quan đến Lương Tư Triết thì cậu hình như không bỏ sót cái nào.

Có thể là vì đã từng diễn hai nhân vật Lý Nhập và Lục Hà Xuyên, thành ra bản thân Lương Tư Triết cũng bị truyền khá nhiều bê bối với người cùng giới, sớm nhất là Tào Diệp, bị truyền thông hình dung là “người bạn trẻ tuổi bí ẩn”.

Về sau là với ân sư Tào Tu Viễn, sau đó nữa là với diễn viên Hạ Tân Trạch của “Vọng Xuyên chi Xuyên”, còn có một vụ phốt, đó là biên kịch nổi tiếng Hà Sâm đau khổ yêu đơn phương Lương Tư Triết nhiều năm.

Đỗ Truy đứng lên chạm cốc với Tào Diệp, lúc ngửa đầu uống rượu Tào Diệp nghĩ, với “người bạn trẻ tuổi bí ẩn” là thật, với ân sư Tào Tu Viễn là giả, vậy hai người đằng sau thì sao, rốt cuộc là thật hay giả?

Cậu nhìn thoáng qua Lương Tư Triết, Lương Tư Triết đang khẽ lắc chén rượu trong tay, tầng mây dày đặc ngoài cửa sổ tản ra, lộ ra vầng trăng lấp ló mờ ảo giống như lưỡi câu bạc.

Ánh trăng chiếu vào chén rượu của Lương Tư Triết đang lắc nhẹ nhàng theo chất lỏng màu nâu đỏ.

Lúc quay về phòng Tào Diệp thật sự hơi say, chưa đến mức say mềm, có thể đứng vững, nhưng lúc đi đường cơ thể hơi lắc lư. Cậu ôm cổ Lương Tư Triết, có một nửa trọng lượng đè lên người anh, cậu nhớ lại quá khứ: “Lương Tư Triết, đêm đó anh đưa em

về như thế nào?” Rõ ràng đang hỏi cái đêm cậu uống say mười năm trước, nhưng lời này nghe vào giống như “đêm đó” là chuyện xảy ra cách đây không lâu.

Một tay Lương Tư Triết đỡ cậu, tay kia lấy thẻ phòng ra mở cửa, thuận miệng đáp: “Vừa lồi vừa kéo, vừa công vừa đạp.”

“Được, nhiều năm như thế cuối cùng anh cũng chịu thừa nhận,” Tào Diệp kéo dài âm cuối, “Em đã nói lúc đó sao trên đầu gối em lại có vết bầm, hóa ra là anh đạp.”

“Thế nào gọi là bị cản lại một cái nhỉ...” Lương Tư Triết bị cậu chọc cười, đỡ cậu đi đến ghế sofa, “Lúc đó anh công em cả đoạn đường, sắp mệt đến nổi liệt rồi, sức đâu ra mà đạp em?”

“Vậy vết bầm...”

“Đã nói là lúc đó đỡ em đi tè rồi em tự đạp vào, có muốn tái hiện lại cảnh đó không?” Lương Tư Triết cúi người xuống, định đặt Tào Diệp xuống sofa, nhưng Tào Diệp không buông tay, vẫn ôm lấy cổ anh, kéo Lương Tư Triết cũng ngã xuống ghế sofa.

Lúc vào phòng Lương Tư Triết chưa bật đèn, bây giờ bị Tào Diệp đè xuống sofa, anh dứt khoát lười đứng dậy đi bật.

Lương Tư Triết có thể nhìn ra, từ tối qua đến giờ Tào Diệp vẫn hơi mất tự nhiên, có lẽ vẫn chưa thích nghi với việc thay đổi thân phận từ bạn bè thành người yêu.

Nhưng bây giờ mượn hơi rượu và trời tối, Tào Diệp lại biến về công tử bột thỉnh thoảng chơi xấu ở Nhân Tứ năm đó.

Nếu bóng đêm có thể khiến Tào Diệp thoải mái hơn, Lương Tư Triết nghĩ, vậy thì để cậu ở trong màn đêm một lúc.

Ghế sofa rất rộng, nhưng hai người nằm ở trên vẫn hơi chật.

Tào Diệp hơi nâng người lại gần cổ Lương Tư Triết, ngửi hai cái rồi ngẩng đầu nhìn Lương Tư Triết: “Lương Tư Triết, sao anh thơm thế...”

Lương Tư Triết giơ tay xoa tóc cậu, Tào Diệp lại túm cổ tay anh như trước kia, tính nợ cũ với anh: “Cũng vì anh trước kia cứ sờ đầu em nên em mới cao ít đi hai centimet.”

“Trách anh đúng không?”

“Lại chả? Ngoại trừ anh không có ai khác sờ đầu em nữa.”

“Vậy bây giờ em không cao nữa,” Lương Tư Triết nhin cười nói,

“Có phải anh có thể tùy tiện sờ không?”

“Không được,” Tào Diệp chống trán lên bả vai anh, không chịu buông tha lắm bầm nói, “Bây giờ em không cao được nhưng có thể sẽ bị sờ trọc.”

Lương Tư Triết bị cậu chọc cười một lát: “Tào Diệp em đáng yêu quá đi thôi,” Lại đặt tay lên gáy cậu nghiêm mặt nói, “Hói đầu phải do gen, bố em và ông nội em đều không trọc, anh cũng nhìn thấy ông ngoại em trên báo rồi, hơn tám mươi tuổi tuy tóc đã bạc nhưng vẫn rất dày, cho nên em cũng sẽ không hói, đừng tránh nữa.” Anh vừa nói xong lại sờ tóc Tào Diệp hai cái.

“Anh mò tình hình quân địch triệt để gớm.” Tào Diệp thầm nói, sau đó cậu vươn tay, nhắm mắt túm lấy đoạn tóc buộc lại của Lương Tư Triết.

Tóc Lương Tư Triết hơi cứng, có đường cong không rõ ràng lắm, anh rất hợp với buộc tóc dài, nó khiến anh trông hào sảng không bị trói buộc.

Lương Tư Triết từng mặc âu phục, để tóc dài, đứng trên sân khấu trao giải là ánh trắng sáng trong suy nghĩ của vô số người, mà bây giờ cậu ôm ánh trắng sáng ấy trong lòng bàn tay.

Tào Diệp mở mắt ra, cúi chỏ chống lên ghế sofa, hơi nhồm dầy nhìn Lương Tư Triết.

Cậu nghĩ bao nhiêu năm qua, tại sao mình lại không nhận ra thích Lương Tư Triết nhỉ? Rõ ràng từ lần đầu tiên gặp nhau, đứng ở cửa Lam Yển nhìn thấy Lương Tư Triết, cậu đã không kìm được quan sát anh, không tự giác đến gần anh.

Thậm chí Lương Tư Triết đã tạo thành thẩm mỹ vỡ lòng ban sơ của cậu khi còn trẻ, cho dù là nói về ngoại hình hay là tính cách. Cậu xích lại gần nhìn Lương Tư Triết, nhiều năm trước ngồi trên ghế gỗ ở Lam Yển, vì một khoảnh khắc rung động ấy mà cậu không dám nhìn thẳng Lương Tư Triết.

Nhưng bây giờ Lương Tư Triết là của cậu rồi, cậu có thể muốn nhìn bao lâu thì nhìn bấy lâu.

Cậu cúi đầu hôn ánh trắng giữa lông mày Lương Tư Triết, lại hơi

nghe hoặc nhìn vào mắt anh hỏi: “Lương Tư Triết, sao tửu lượng của anh tốt vậy, hình như không hề say?”

“Anh đang diễn đấy,” Lương Tư Triết cũng nhìn cậu, khẽ nói, “Không nhìn ra à?”

“Không nhìn ra,” Lương Tư Triết nói, “Anh đừng diễn nữa.”

Lương Tư Triết cười một tiếng: “Vẫn phải diễn một lát.”

Họ hôn môi dưới ánh trăng, Tào Diệp nghĩ có thể cậu say bí tỉ rồi, cậu lại cảm thấy cảm giác hôn môi rất thích, bắt đầu từ tối qua hình như họ luôn hôn, có sâu có phớt, ướt át, còn mang theo mùi rượu.

Sau đó cậu cảm thấy mình có phản ứng, cảm giác này rất kỳ lạ, cậu thích Lương Tư Triết, muốn ôm hôn với anh, nhưng lại không muốn lên giường với anh.

Cho dù bây giờ cơ thể có phản ứng cũng không muốn lên giường với anh.

Cậu chống ghế muốn đứng dậy, nhưng cùng lúc đó ngón tay của Lương Tư Triết ấn lên thắt lưng cậu.

Cơ thể Tào Diệp cứng đờ một lát, yết hầu cậu trượt lên xuống, vừa định lên tiếng thì Lương Tư Triết ngẩng đầu hôn cậu một cái, giọng nhỏ vừa đủ giống như mê hoặc: “Tào Diệp, em có thể bảo dừng bất cứ lúc nào, nhưng em cũng nên thử mới biết được có thể chấp nhận hay không.”

Khóa thắt lưng và khóa kéo của quần jeans va chạm nhau phát ra tiếng keng keng nhỏ, trong căn phòng yên tĩnh nghe vào có ý tứ sâu xa.

Lương Tư Triết nói cậu có thể bảo dừng bất cứ lúc nào, trên thực tế mỗi một động tác của anh quả thực chậm đến mức khiến người ta hơi khó chịu, giống như đang chờ Tào Diệp chậm rãi thích nghi, lại giống như cố ý dụ cậu.

Lúc bị chạm vào qua lớp vải vóc, trong đầu Tào Diệp “đùng” một tiếng, giống như có thứ gì đó nổ tung.

Nhiệt độ nóng hổi dán vào nhau, lòng bàn tay hơi khô ráo nhanh chóng trở nên trơn dính, Tào Diệp vùi đầu vào trong cổ Lương Tư Triết, gấp rút thở dốc như thiếu oxy.



Cậu nghĩ đến bàn tay chơi violin của Lương Tư Triết, trên thực tế cậu chưa bao giờ thấy đáng vẻ chơi đàn violin thành thạo của Lương Tư Triết.

Nhưng trong đầu lại xuất hiện bàn tay trái gảy dây đàn, trên mu bàn tay có một nốt ruồi rất nhỏ, đang gảy cậu một cách linh hoạt, hoặc nặng hoặc nhẹ.

Trong lúc bàn tay trùm lấy, bờ môi ẩm áp cũng lấp kín lên, động tác kia bỗng trở nên mạnh hơn, giây phút dây đàn đứt, hơi thở của Tào Diệp đột nhiên trở nên ô ô, cậu ôm chặt Lương Tư Triết, sau đó khống chế độ mạnh cắn làn da bên gáy Lương Tư Triết một cái.

Mất tiêu cự.

Thất thần.

Mất trọng lượng.

Quả thực giống như một... cơn mơ lên lên xuống xuống.

Trên trán Tào Diệp mướt mồ hôi, trên cổ Lương Tư Triết cũng ẩm ướt, không biết là ướt vì mồ hôi hay là vì mới bị cậu cắn.

Tào Diệp xích lại gần ném thử, mặ, Lương Tư Triết cũng đổ mồ hôi.

Cậu nhìn chăm chăm yết hầu của Lương Tư Triết thất thần, yết hầu trượt lên xuống dưới làn da mỏng tang, thực sự là... rất gợi cảm.

Cơ thể dán sát vào, có thể cảm nhận được Lương Tư Triết cũng có phản ứng rất rõ ràng.

Cũng có thể cảm nhận được anh đang nhần nhịn.

Tào Diệp do dự một lát, một tay thò xuống dưới, cậu nghĩ Lương Tư Triết đã giúp cậu, bây giờ đến lượt cậu giúp Lương Tư Triết.

Nhưng lúc cậu chạm vào cổ tay Lương Tư Triết, bàn tay của Lương Tư Triết xoay lại, trở tay nắm tay cậu.

Trong lòng bàn tay anh đều là chất lỏng ẩm ướt trơn dính, dính lên mu bàn tay Tào Diệp, sau đó anh để cả chất lỏng đó nắm chặt

Tào Diệp, nhìn vào mắt cậu, giọng nói rất nhỏ, tốc độ nói chậm rãi: “Tào Diệp, anh làm vậy là muốn em thoải mái, không phải để em có qua có lại.” Anh hôn Tào Diệp một cái, “Anh yêu em, không muốn làm giao dịch với em.”

## Chương 104: Hiện Tại 7

### DTV-EBOOK

Lương Tư Triết nói lời này xong rút mấy tờ khăn giấy trên bàn trà đưa cho Tào Diệp, sau đó chống ghế sofa đứng lên, đi vào phòng vệ sinh rửa tay mình.

Vừa rồi mười ngón tay đan xen, chất lỏng bị ép ra từ kẽ ngón tay, chảy xuống theo mu bàn tay, Tào Diệp nằm trên ghế sofa ngẩn người một lát, dùng giấy vệ sinh lau qua loa cho sạch rồi cũng đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Trong phòng vệ sinh, Lương Tư Triết đang đứng trước bồn rửa tay, vòi nước chảy nước ào ào, cọ rửa vết bẩn trên tay anh.

Tào Diệp nhìn chăm chăm bàn tay khớp xương rõ ràng dưới dòng nước, cảm thấy hình ảnh này thật sự hơi gợi tình, sau đó cậu không tự giác vờ đầu ngón tay trơn dính của mình.

Lương Tư Triết nghiêng mặt sang liếc cậu một cái, cái nhìn này dừng lại một lát trên mặt Tào Diệp, trông rất có ý tứ.

Tào Diệp tránh tầm mắt của anh.

Vừa rồi ở phòng khách tắt đèn còn đỡ, nhưng đèn trong phòng vệ sinh sáng choang, có thể thấy rõ ý trêu chọc ẩn giấu trong ánh mắt Lương Tư Triết, nó khiến cậu không được tự do cho lắm.

Lương Tư Triết không nhìn nữa, chậm rãi xoa mu bàn tay dưới dòng nước, nói: “Tào Diệp em lớn thật rồi.”

Tào Diệp nhất thời chưa kịp phản ứng ý của anh: “... Lớn gì cơ?” Sau đó cậu nghe được ý cười trong tiếng nói của Lương Tư Triết: “Lớn về mọi mặt.”

Tào Diệp: “...”

Lương Tư Triết rút tay về, vòi nước cảm ứng tự động dừng lại,

anh lại quay đầu nhìn Tào Diệp một cái, ánh mắt lướt nhanh từ trên xuống dưới, dừng lại một lát ngẩn ngủ ở nửa người dưới của cậu, lại quay về trên mặt Tào Diệp.

Lúc ra khỏi phòng vệ sinh cười nói: “Thất thần gì vậy, em cũng muốn rửa tay à?”

Tào Diệp phản ứng lại, sự không thoải mái trước đó biến mất không còn, giữ chặt cánh tay anh, nổi khùng nói: “Này anh chờ đã, anh nói rõ ràng em lớn chỗ nào?”

“Em thật sự muốn anh nói rõ ràng hả...”

“Làm sao anh biết em lớn rồi, mười năm trước anh lại chưa từng thấy.”

Cậu vừa nổi khùng, sức trẻ hừng hực mười năm trước lại trở về, Lương Tư Triết cười liếc cậu một cái: “Anh từng giúp em đi tè sao lại chưa từng thấy?”

“Rốt cuộc đêm đó anh nhân lúc em uống say đã làm những gì?”

“Em đoán xem.”

“Khi đó em mới mười lăm tuổi!”

“Ừ, anh biết, là bạn nhỏ chưa từng trải qua mộng tinh.”

“Này!”

“Được rồi Tào Diệp,” Lương Tư Triết dựa vào khung cửa cười nói,

“Anh cần dùng nhà vệ sinh, em rửa tay nhanh lên.”

“Anh Tư Triết ơi.” Tào Diệp bỗng lên tiếng nói.

Lương Tư Triết ngẩn ra.

Tào Diệp đến gần anh một bước, nhìn vào mắt anh: “Vậy ngày đó anh làm gì trong phòng tắm lâu như vậy?”

Thấy Lương Tư Triết lần đầu tiên bị hỏi khó, Tào Diệp có cảm giác được như ý, cho tới nay cậu luôn không đỡ được sự cười nhạo của Lương Tư Triết, bây giờ cuối cùng đến lượt cậu giết ngược một lần.

Bảo sao từ lúc niên thiếu Lương Tư Triết cứ thích trêu cậu, nhìn thấy đối phương bất thành linh bị ngậy người, quả thực sẽ cho người ta cảm giác thỏa mãn khó nói nên lời.

Tào Diệp thừa thắng xông lên, lại hỏi một câu: “Thật sự đang tắm à?”

Một lát sau Lương Tư Triết nghiêng mặt, cười một tiếng trầm thấp: “Em biết rồi? Biết khi nào?”

“Anh đoán xem.” Tào Diệp cũng nói như vậy.

Về sau cậu cũng mới hiểu rõ, cậu mười sáu tuổi lần đầu tiên tắm du là ở phòng tắm, sau đó cậu ngủ được trong phòng tắm có mùi tanh nồng.

Lúc sấy tóc lại nhìn thấy gương mặt đỏ hồng của mình, phút chốc đã nghĩ đến cái đêm ở Lam Yên, Lương Tư Triết sau khi tắm xong rất khác ngày thường.

Lại nghĩ đến phim “xiếc” hôm đó họ xem ở phòng chiếu phim ven đường Nhân Tú, lập tức ý thức được tối đó cậu gõ cửa đường đột, tại sao Lương Tư Triết trong phòng tắm chậm chạp không mở cửa.

Không biết giây phút bị cắt ngang Lương Tư Triết liệu có muốn đánh cậu không...

“Tào Diệp em thật sự lớn rồi.” Lương Tư Triết cười một tiếng, lại nói như vậy.

Ánh đèn màu vàng ấm phác họa đường nét trên mặt Lương Tư Triết, Tào Diệp cảm thấy rung động, lại gọi một tiếng “Anh Tư Triết ơi”.

Cậu ma xui quỷ khiến nhìn Lương Tư Triết, nhỏ giọng nói, “Trước đó em làm gián đoạn anh một lần, bây giờ bù lại cho anh, anh nhận không?”

Cậu nhìn thấy vết hằn của Lương Tư Triết trượt lên xuống, sau đó cậu lại gãi đầu xuống, nhẹ nhàng dùng răng cắn xương hơi lồi ra kia.

Cậu nghe thấy Lương Tư Triết cố gắng đè nén cảm xúc nhỏ giọng nói trên đỉnh đầu cậu: “Tiếng anh Tư Triết ơi này của em... lấy mạng anh đi cũng được.”

Giây phút nắm nhiệt độ nóng hổi trong tay, Tào Diệp nhận ra tay mình vẫn chưa kịp rửa.

Sau đó cậu nghe thấy Lương Tư Triết hít một hơi rất sâu cũng rất chậm, lại từ từ thở ra, hơi thở ra kia hình như hơi run, theo đó Lương Tư Triết mím môi một cái, đầu kết lại trượt lên xuống. Lương Tư Triết hơi ngửa đầu, gáy chống lên khung cửa, mí mắt mỏng tang khép một nửa, ánh mắt từ đầu đến cuối rơi trên người Tào Diệp.

Cảm anh bị tóc Tào Diệp cọ nhẹ vào, yết hầu lại bị gặm cắn liếm láp ướt át, cảm xúc phong phú và rõ ràng, là mức độ chân thực mà cảnh trong mơ không thể nào đạt đến. Về mặt lý trí Tào Diệp cảm thấy mình điên rồi, cậu không thể tưởng tượng được thứ nóng hổi đang nảy lên trong lòng bàn tay mình lại thuộc về một người đàn ông khác.

Nhưng cậu lại không thể dời ánh mắt khỏi gương mặt Lương Tư Triết, cậu dường như mê muội Lương Tư Triết hơi nhú mày, yết hầu trượt lên xuống, chưa đến mức thành thạo, thậm chí là hơi mất kiểm soát thế này, muốn nhìn thấy nhiều dáng vẻ anh mất kiểm soát, khó mà tự kiềm chế hơn.

Nhất là vì, sự mất kiểm soát này bắt nguồn từ cậu.

Chỉ có cậu mới có được Lương Tư Triết mất kiểm soát như thế. Sau khi kết thúc hai người đều đổ nhiều mồ hôi hơn, lần này là Lương Tư Triết tắm trước, Tào Diệp ngồi trên sofa nhìn bàn tay phải của mình ngẩn người.

Mặc dù đã rửa sạch sẽ dưới vòi nước, nhưng cảm giác vừa trơn vừa dính hình như vẫn dừng lại trên ngón tay.

Khó có thể tưởng tượng nhanh như thế đã đến một bước này.

Trong lúc Lương Tư Triết mất kiểm soát, thật ra bản thân cậu mất kiểm soát một cách triệt để hơn.

Nhưng ở bên Lương Tư Triết thật sự... cảm thấy rất tốt, mặc dù có vẻ hoàn toàn đi theo nhịp bước của anh.

Lúc không được tự nhiên, Lương Tư Triết sẽ tán gẫu về chuyện ở Nhân Tú, khi thả lỏng Lương Tư Triết thỉnh thoảng sẽ vượt qua giới hạn bạn bè, nhưng sẽ không quá đáng.

Ngần ấy năm trôi qua, cậu vẫn thích Lương Tư Triết, dù là ngoại hình hay là tính cách, Lương Tư Triết dường như vừa khéo nắm bắt đúng hồng tâm khiêu thẩm mỹ của cậu.

Tào Diệp tắm rửa xong, Lương Tư Triết đang dựa vào đầu giường đọc kịch bản chia cảnh.

Tào Diệp đi tới ngồi xuống, cùng xem kịch bản với anh: “Bộ phim này quay suôn sẻ không?”

“Cũng được, phải dẫn bạn nhỏ nhập vai, cũng hơi khó.” Lương Tư Triết gấp kịch bản lại, đặt lên tủ đầu giường, “Tắt đèn nhé?”

“Tắt đi, anh đọc xong kịch bản nhanh vậy?”

“So với kịch bản trước đó chỉ thay đổi chút thôi,” Lương Tư Triết tắt đèn, xoay người cười nói, “Sao vậy, sợ anh không nghiêm túc đóng phim của Lomond?”

Tào Diệp nằm trên gối: “Anh không nghiêm túc diễn cũng có thể giành được ảnh đế Cannes, nghiêm túc diễn chẳng phải muốn đoạt giải Oscar.”

“Em hơi nể mặt bạn trai em quá.”

Hai người nói xong đều cười một lát.

Cười xong Lương Tư Triết lại nói: “Anh nói lúc diễn Vọng Xuyên không biết đang diễn gì, không phải là không nghiêm túc diễn.”

“Em biết,” Tào Diệp nói, cậu hạ quyết tâm mấy ngày nay xem hết phim của Lương Tư Triết, ngẫm nghĩ lại nói, “Lương Tư Triết.”

“Hửm?”

“Lúc đó anh muốn đánh em lắm đúng không? Là buổi tối anh tắm ấy...”

“Lúc ấy hả,” Lương Tư Triết cười một tiếng, nhớ lại, “Lúc ấy anh nghĩ sao bạn nhỏ này biết chọn lúc thế, cắt ngang người lớn làm chuyện chính.”

“Này, anh cũng vừa bước qua tuổi mười tám thôi...” Tào Diệp suy nghĩ lại hỏi, “Vậy, lúc đó anh đang nghĩ gì?”

“Để anh nghĩ xem, chắc là không nghĩ đến em, nghĩ đến một bạn nhỏ mười lăm tuổi thì ác quá, anh đang nghĩ đến bộ phim xem vào ban ngày.”

“Ồ...” Tào Diệp nói xong, một lát sau lại cười, “Em cũng cảm thấy em rất biết chọn thời điểm.”

Hai người lại tán gẫu một lúc, giọng Tào Diệp nhỏ dần, đêm nay cậu vốn uống rượu, đầu óc hơi mơ hồ, lúc này chẳng mấy chốc đã buồn ngủ.

Bên cạnh vang lên tiếng ngáy rất nhỏ, trong một lát, Tào Diệp đã rơi vào trạng thái ngủ say.

Lương Tư Triết nghe tiếng hít thở của cậu, cũng nhắm mắt lại.

Lỗi đời và chín chắn là cái vỏ của Tào Diệp, cái vỏ kia bảo vệ cậu rất tốt, khiến cậu sức mạnh vô địch.

Mà bây giờ cậu chui ra khỏi vỏ, lại từng chút một biến về thiếu niên hoạt bát ngoan ngoãn ở Nhân Tứ, đây thật sự là thay đổi khiến người ta ngạc nhiên, mọi thứ tốt hơn tưởng tượng của anh rất nhiều.

Nói như vậy cũng không đúng lắm, thật ra anh chưa bao giờ tưởng tượng trạng thái anh và Tào Diệp ở bên nhau, mặc dù luôn cố gắng cai lại không cai được Tào Diệp.

Nhưng trên thực tế anh chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày họ thật sự có thể ngủ chung trên giường lớn, trở lại hình thức lòng không khúc mắc lúc ở Nhân Tứ.

Anh cho rằng tất cả là nhờ thiếu niên của anh đã dũng cảm chui ra khỏi vỏ sau một lần bị tổn thương trong quá trình trưởng thành, thu lại nanh vuốt sắc bén lộ ra cái bụng mềm mại với anh.

Sáng ngày hôm sau vẫn là Lương Tư Triết dậy trước, lúc rời giường động tác của anh rất khẽ, không đánh thức Tào Diệp.

Vào phòng tập gym đánh quyền anh một tiếng với huấn luyện viên, lúc quay lại phòng ngủ tìm quần áo, Tào Diệp mới dậy.

Tào Diệp dậy nhưng không cử động, cậu nghe tiếng nước vang lên trong phòng ngủ, lại nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, chậm rãi mở mắt ra, nhìn chăm chăm ngón tay mình.



Lương Tư Triết nhú mày lại, yết hầu trượt lên xuống.  
Lương Tư Triết đang tắm.  
Thứ của Lương Tư Triết bị cậu nắm trong tay.  
Mặc dù không tiện nhìn kỹ nhưng cảm giác kích thích cũng ngang nhau?  
Tiếng nước trong phòng tắm dừng lại, tiếng bước chân của Lương Tư Triết vang lên, sau đó đẩy cửa ra đi tới phòng khách.  
Tào Diệp ngồi dậy, chắc, mới sáng tinh mơ nghĩ gì thế?  
“Dậy rồi?” Lương Tư Triết cúi người sờ đầu Tào Diệp một cái, “Lấy dây buộc tóc trên đầu giường giúp anh.”  
Tào Diệp cầm dây buộc tóc trong tay, lúc nhìn Lương Tư Triết buộc tóc cậu lại cảm thấy rung động, sinh ra một suy nghĩ mới  
Nhưng vẫn chưa kịp thực hiện thì điện thoại đặt trên tủ đầu giường đã vang lên.  
Tào Diệp cầm điện thoại lên nhìn, là Trình Đoan gọi tới.  
Trình Đoan nói bên kia điện thoại: “Vui đến quên cả trời đất rồi đúng không sếp Tào? Không phải tôi cố ý phá đám chuyện tốt của cậu, nhưng có phải cậu đã quên ba giờ chiều nay chúng ta hẹn sếp Trì của Minh Thái bàn dự án không?”  
Anh ta không nhắc, Tào Diệp thật sự đã quên sạch không còn một mảnh.  
Mấy ngày trước toàn bộ tâm tư lo hết cho Tiểu Bạch nhỏ, mọi việc của công ty có thể hoãn thì hoãn lại một tuần, không hề nhận ra một tuần sau cậu sẽ rơi vào quan hệ yêu đương với Lương Tư Triết.  
Sếp Trì mà Trình Đoan nói là Trì Minh Khải anh trai của Trì Minh Nghiêu.

Lúc ấy Lomond mới thành lập anh ta đã giúp đỡ bỏ nhiều công sức, xem như có ơn với Tào Diệp.

Cậu có thể tùy tiện cho Trì Minh Nghiêu leo cây, nhưng chắc chắn cậu không cho Trì Minh Khải leo cây được.  
Tào Diệp nói chuyện với Trình Đoan, chú ý tới Lương Tư Triết đang cúi người thay quần, rõ ràng trước kia ở Nhân Tú đã thấy rất nhiều lần, nhưng cậu vẫn không kìm lòng được nhìn chằm

chăm đôi chân thon dài thẳng tắp của Lương Tư Triết.

Cậu chợt nghĩ đến tấm poster của “Hồng nam hồng nữ”, đôi chân trần truồng dưới lớp váy lụa màu đỏ khiến người ta nghĩ vu vơ.

Trình Đoan thấy cậu mãi không lên tiếng, lại hỏi lần nữa: “Có cần hoãn lại không? Người đâu rồi?”

“À,” Tào Diệp lấy lại tinh thần, “Hôm nay tôi về.”

Cúp điện thoại, Tào Diệp nói: “Em phải về Lomond một chuyến.”

Lương Tư Triết thay quần xong, đang dùng ngón tay thắt dây lưng, nghe vậy nhìn về phía cậu: “Công ty có việc?”

“Ừm.” Tào Diệp hơi buồn bực nói.

“Hay là,” Lương Tư Triết nói tiếp, “Em cảm thấy xấu hổ nên muốn về trốn tránh một lúc? Tào Diệp, anh đã nói anh không vội vã như thế, nếu em không được...”

Quả nhiên Tào Diệp lại nổi khùng, “Này, ai không được hả...”

Nói xong lại nghĩ cảm xúc của mình hơi kích động, cậu bình bình phục lại giải thích, “Thật sự có chuyện, em hẹn anh của Trì Minh Nghiêu bàn dự án.”

“Anh nói đùa thôi,” Lương Tư Triết cười nói, “Em còn tưởng thật.”

Tào Diệp tìm thang leo xuống cho mình, âm thanh rất nhỏ: “Vậy cũng không thể nói em không được...”

Lương Tư Triết không nhịn được cười, lại đi xoa tóc cậu một cái: “Tào Diệp em đấy...”

Sau một cơn mưa to, thời tiết tạnh ráo, đầu thu tiết trời chuyển lạnh, lúc đến Tào Diệp chỉ mặc một chiếc áo thun, lúc trở về trên người khoác một chiếc áo của Lương Tư Triết.

Chuyến bay khôi phục, Tào Diệp đi máy bay từ Thượng Hải đến Bắc Kinh, lúc quay lại Lomond đã hai giờ chiều.

Trình Đoan đến văn phòng của cậu: “Có phải tôi không nên nhắc cậu buổi chiều có việc không?”

“Một mình anh gặp sếp Trì bàn chuyện,” Tào Diệp nói đùa với anh ta, “Thật sự muốn mưu quyền soán vị đúng không?”

“Làm lành rồi.” Trình Đoan nói một cách chắc chắn.

Tào Diệp ký tên trên hợp đồng, ngược mắt nhìn anh ta: “Hửm?”

“Cậu không nhận ra à? Một tháng qua trạng thái của cậu tệ thế kia, giống như chẳng có tinh thần vậy, đến Thượng Hải một chuyến, trở về giống như biến thành người khác.

Rốt cuộc Lương Tư Triết đã cho cậu uống linh đan diệu dược gì?”

Tào Diệp lập hợp đồng: “Sếp Trì sắp đến đây rồi nhỉ? Phó tổng giám đốc Trình anh nên chuẩn tài liệu lát nữa hợp đúng không?”

“À, bắt đầu đuổi tôi đi rồi.

Tôi không có ý gì khác, chỉ là gần đây làm việc cũng không lên tinh thần được, muốn bảo Lương Tư Triết kê đơn thuốc cho tôi.”  
“Anh chưa xong hả?” Tào Diệp không nhịn được cười, ngẩng đầu lên nói, “Gần đây anh có thường tán gẫu với Lâm Ngạn không, phong cách nói chuyện ngày càng giống anh ấy.”

“Có sao?” Trình Đoan cười nói, “Vậy tôi phải thay đổi rồi.”

Đúng ba giờ Trì Minh Khải đến Lomond, ngoại trừ dẫn theo ba cấp dưới còn dẫn cả Trì Minh Nghiêu đến, anh ta cố ý bồi dưỡng Trì Minh Nghiêu tiếp quản Ảnh nghiệp[1] Minh Thái.

[1] Ảnh nghiệp: kinh doanh đầu tư, sản xuất và phân phối phim truyền hình và điện ảnh

Họ bàn về hai dự án sẽ khởi động trong năm tới, Lomond và Minh Thái dự định cùng đầu tư một dự án hoạt hình quốc nội chuyển thể trong ba năm tới.

Bàn chuyện xong rồi, Trì Minh Khải nói mình có việc nên đi trước, mấy phút sau Trình Đoan cũng bị phòng tuyên phát gọi đi, trong văn phòng chỉ còn lại Tào Diệp và Trì Minh Nghiêu. Lúc này Trì Minh Nghiêu mới nói rõ ý đồ khác của chuyến này – bộ phim truyền hình “Nếu như mây biết” hân đầu tư cho bạn trai Lý Dương Kiêu của hắn đang quay phim, hy vọng có thể phát sóng hàng tuần trên kênh truyền hình của đài truyền hình vệ tinh nào đó, muốn nhờ Tào Diệp giới thiệu, trò chuyện với người phụ trách chọn mua của đài truyền hình.

Tào Diệp mất tập trung đồng ý, cúi đầu đọc tin nhắn trên điện thoại.

Lương Tư Triết gửi một tấm ảnh đến, nói rằng hôm nay Tiểu Mãnh lại cầm một huy chương ngôi sao, muốn tặng cho anh Tiểu Diệp, nhưng anh Tiểu Diệp không ở đây.

Đang sau còn có một tin nhắn thoại.

Tào Diệp bấm mở tin nhắn thoại, cầm điện thoại áp vào tai, âm thanh truyền đến trong ống nghe không phải là Lương Tư Triết, mà là Tiểu Mãnh: “Anh Tiểu Diệp ơi lúc nào anh quay lại? Em có quà muốn tặng anh.”

Trì Minh Nghiêu ngồi đối diện, duỗi tay gõ mặt bàn trước mặt cậu: “Rốt cuộc mày có nghe tao nói chuyện không?”

“Đang nghe mà,” Tào Diệp đáp qua loa, “Mày nói đi, tao nghe điểm chính.”

Cậu không nhìn Trì Minh Nghiêu đen mặt ở bên kia bàn, mà nhìn chăm chăm bốn chữ “Anh Tiểu Diệp ơi” trên giao diện trò chuyện, bỗng nhiên nghĩ đến câu “Anh yêu em” Lương Tư Triết nói với cậu dưới ánh trăng ngày đó.

Lúc động tình nghe được một câu “Anh yêu em”, chỉ cảm thấy không khí rất đẹp, rất rung động với người trước mắt.

Nhưng bây giờ Tào Diệp chợt chậm rãi nhận ra rằng, cậu thật sự đang được Lương Tư Triết yêu, cảm giác được yêu gần như có phần lạ lẫm, nhưng dường như có thể được cụ thể hóa bằng bàn tay che trên mặt kia, bằng nắm đấm vung lên trong buổi họp báo, còn có câu nói “Em có mười giây đồng hồ, có thể tránh anh bất cứ lúc nào.”

Trì Minh Nghiêu đối diện lại giơ tay gõ bàn trước mặt cậu một cái.

Tào Diệp nhìn về phía hắn, không đầu không đuôi hỏi một câu: “Mày yêu cậu ta không?”

Trì Minh Nghiêu sững sờ một lát: “Cái vẹo gì thế?”

“Bạn trai kia của mày, hoặc là nói cậu ta yêu mày không?”

Trì Minh Nghiêu nhú mày: “Nào mày bị úng nước à?”

Tào Diệp lấy lại tinh thần, cảm thấy mình đang đàn gảy tai trâu,

cậu không thể hòa hợp với đám “bạn xấu” này của cậu được. Cậu ra lệnh đuổi khách với Trì Minh Nghiêu: “Được rồi, chuyện phát sóng hàng tuần tao biết rồi, không có việc gì thì biến nhanh lên.”

Trì Minh Nghiêu cũng phản ứng nhạy cảm, lập tức tìm ngọn nguồn: “Lương Tư Triết đã nói gì với mày?”

“Sao lại kéo Lương Tư Triết vào?”

“Nếu không thì sao mày đột nhiên hỏi vấn đề khó hiểu như thế?”

Mày biết cái gì chứ... Tào Diệp thâm nghĩ, Lương Tư Triết nói anh ấy yêu tao.

Tào Diệp cảm thấy vừa rồi có lẽ mình bị động kinh, mới có thể hỏi Trì Minh Nghiêu hai câu kia.

Nhưng tiếp theo cậu lại phát hiện, mặc dù luôn cố ý phủ nhận quan hệ với Lương Tư Triết, nhưng trên thực tế hình như cậu lại rất hy vọng được người khác phát hiện cậu và Lương Tư Triết yêu nhau.

## Chương 105: Hiện Tại 8

### DTV-EBOOK

Tối đó Tào Diệp ở lại công ty đến rất khuya.  
Cuối tháng là thời điểm bận rộn, cậu dự định tăng ca kết thúc công việc của mấy ngày còn lại.

Đúng lúc năm nay Lomond không có phim chiếu vào lễ Quốc khánh, cậu có thể đến Thượng Hải ở một thời gian.  
Hơn mười một giờ tối, khi Tào Diệp rời khỏi công ty đến bãi đậu xe ngầm, Lương Tư Triết gửi lời mời video đến.

Tào Diệp vừa đi vừa nhận: “Anh quay cảnh đêm xong rồi?”

Hình như Lương Tư Triết đi tới bãi đỗ xe của đoàn phim, ánh sáng tù mù, ống kính bị mờ, trông cũng không rõ lắm.

Ống kính chỉ dừng lại mấy giây trên mặt Lương Tư Triết, sau đó rung một cái, hình như xoay sang chỗ khác rồi hạ thấp, ngay sau đó gương mặt của Tiểu Mãnh xuất hiện trên màn hình.

“Có bạn nhỏ có lời muốn nói với em.” Lương Tư Triết nói ngoài ống kính.

“Anh Tiểu Diệp ơi, đây là huy chương ngôi sao em tặng cho anh.”

Tay Tiểu Mãnh lắc qua lắc lại trên màn hình, hiện ra dư ảnh, giống như muốn đặt huy chương trong màn hình, nhưng mãi không tìm được vị trí của ống kính.

Một lát sau trong màn hình xuất hiện bàn tay khác, cầm cổ tay Tiểu Mãnh, giúp cậu bé đặt huy chương trước ống kính.

Tào Diệp gần như có thể tưởng tượng được tư thế hiện tại của Lương Tư Triết – nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, một tay cầm điện thoại, một tay cầm cổ tay của bạn nhỏ.

“Trở về anh sẽ đeo.” Tào Diệp cười nói với Tiểu Mãnh.

Tiểu Mãnh chỉ xuất hiện mấy giây trong màn hình rồi chạy đi, ống kính lại lắc lư một cái, Lương Tư Triết đứng lên ngồi vào

trong xe.

Tào Diệp nghe thấy Tống Thanh Ngôn nhỏ giọng nói bên ngoài màn hình, “Hình như có paparazzi đang chụp trộm,” Tào Diệp nói đùa tiếp một câu, “Chụp trộm gì đấy? Nói anh có con riêng à?”

Ổng kính chuyển lên mặt Lương Tư Triết, mặc dù góc chết rất thấp, nhưng bất ngờ tôn lên góc cằm anh một cách đẹp đẽ.

Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, cười nói: “Em đã biết rõ ngón nghề của paparazzi rồi đấy, không chừng là thật.” Anh nói xong nhận nước Tống Thanh Ngôn đưa tới, lúc ngửa đầu uống nước yết hầu trượt lên xuống, nó khiến Tào Diệp lại nghĩ đến trong phòng vệ sinh tối hôm trước, lông mày hơi nhíu, yết hầu chuyển động, còn có một tiếng than đè nén cảm xúc của Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết uống nước xong, lại cầm điện thoại lên, thấy Tào Diệp ngồi trong xe, anh hỏi: “Chuẩn bị về nhà?”

“Đến nhà anh.” Tào Diệp nói.

“Đến nhà anh cũng là về nhà mà.” Lương Tư Triết cười nói.

Tào Diệp thật sự định bụng đến nhà Lương Tư Triết một chuyến, “Mười ba ngày”, “Hong nam hong nữ” và “Vọng Xuyên chi Xuyên” trên trang web video đều là phiên bản đã bị cắt, trước khi về Bắc Kinh cậu đã hỏi Lương Tư Triết, anh bảo cất giữ ở chỗ anh đều là phim bản đầy đủ.

“Em thật sự muốn xem phiên bản đó của anh à?” Khi đó Lương Tư Triết nói, “Vậy trước khi xem phải xây dựng tâm lý cho tốt.”

“Khoa trương thế?”

“Cũng được, em có thể thử xem.”

Hơn nửa tiếng sau, Tào Diệp xe nhẹ nhàng quen lái đến cửa nhà Lương Tư Triết.

Đẩy cửa đi vào, trong nhà trống không, Tào Diệp bật đèn trần, cậu quan sát căn nhà này lúc thay giày, không kịp suy đoán sau khi mỗi bộ phim đóng máy, Lương Tư Triết về nhà có tâm trạng gì.

Chắc cũng giống như mình nhỉ, Tào Diệp nghĩ, cũng không đặc

biệt nhiệt tình với chuyện về nhà, chỉ là đổi một nơi ngủ thoải mái hơn nhưng cũng quanh quẩn hơn mà thôi.

Cho nên so với về nhà, cậu thích đến phòng chiếu phim nhỏ ở Nhân Tú ở lại hơn, tán gẫu với những người làm phim trẻ tuổi có rất nhiều ý tưởng, sẽ có vẻ không cô đơn đến vậy.

Phòng chiếu phim ở tầng hai vẫn giống như lần trước cậu đến, lần nữa bước vào căn phòng này Tào Diệp hơi xúc động.

Nếu không phải lúc ấy tình cờ phát hiện Lương Tư Triết xem cùng một hình ảnh giám sát hai lần liên tục, nói không chừng đến bây giờ cậu vẫn đang lừa mình dối người.

Cậu đứng trước kệ trưng bày, nhìn một hàng phim do Lương Tư Triết đóng.

Ra mắt mười năm, Lương Tư Triết cũng không tính là có nhiều sản phẩm, lại thêm bộ phim “Lương sinh Chúc mộng” anh đạo diễn, tính đến nay Lương Tư Triết đã đóng mười bộ phim, bình quân một năm một bộ, thảo nào luôn có người nói anh may mắn, sản lượng thấp nhưng bộ nào cũng là tinh hoa.

Tào Diệp cầm lấy hộp DVD của “Hong nam hong nữ”, Lương Tư Triết trên bìa quay lưng về phía ống kính, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc đã châm lửa, giống như đang nhìn chăm chăm một chỗ nào đó tạm thời quên đi hết thấy.

Tào Diệp chợt nhận ra tại sao lần đầu tiên cậu nhìn thấy Lâm Huyền lại sinh ra cảm giác mới quen đã thân, cậu đã nhìn thấy tấm poster này.

Lúc ấy Lâm Ngạn đưa cho cậu xem, cậu cảm thấy phiền lòng nên chỉ nhìn lướt qua, đâu ngờ chỉ liếc mắt một cái đã để lại ấn tượng trong đầu.

Vài ngày sau đến đoàn phim, Lâm Huyền cũng đứng quay lưng về phía ống kính từ góc này, lúc ấy cậu tưởng lầm đó là “vừa thấy đã yêu”, lại thêm Lâm Ngạn ở bên cạnh xúi giục, nửa tháng sau đó cậu bắt đầu theo đuổi Lâm Huyền.

Bây giờ nghĩ lại, người khiến cậu vừa gặp đã yêu hình như không phải Lâm Huyền, mà là Lương Tư Triết.



Thực sự là... rất hoang đường.

Vậy thì bắt đầu từ bộ phim này vậy.

Phải thừa nhận rằng cậu rất tò mò về dáng vẻ mặc trang phục khác giới của Lương Tư Triết.

Cậu đặt đĩa video vào trong máy chiếu, ngồi trên mặt thảm, hình ảnh trên màn hình chiếu từ đen đặc dần dần chuyển sáng, đèn cảm ứng mờ trong hành lang sáng lên, giày cao gót giẫm lên bậc thang, bước chân giẫm hơi loạn, ống kính chỉ quay chân anh, nhưng có thể cảm giác được người này uống say.

Giày cao gót giẫm lên cầu thang, tiếng chìa khóa leng keng vang lên, người kia kéo cửa ra đi vào.

Lọn tóc dài rủ xuống, người kia khom người xuống, dùng lòng bàn tay lau vết bẩn trên giày, sau đó cởi giày ra, bước chân trần đi vào phòng.

Trong một căn phòng khác phát ra giọng phụ nữ, đã có tuổi, giọng Thượng Hải hơi chói tai, hỏi y sao về muộn thế.

“Phải kiểm tiền mà.” Người kia tức giận nói.

Là giọng đàn ông.

Tất chân và váy bị cởi ra ném trên mặt đất, sau đó ống kính rời lên trên, chuyển lên gương mặt, người kia để trần thân trên chống tay lên mép bàn, cúi người nhìn môi đỏ trong gương, bờ môi khép mở, giọng điệu thiếu kiên nhẫn đáp lời nói ngoài cửa: “Giục gì mà giục? Tôi có giục bà chết sớm không?”

Ống kính lại dời lên trên, lộ ra gương mặt khó phân biệt nam nữ trong gương, người kia nhúng ướt khăn tay, tẩy lớp trang điểm trên gương mặt từng chút một, điệu hát dân gian ngân nga trong miệng thỉnh thoảng bị lời ngoài cửa cắt ngang, sau đó y mất kiên nhẫn mắng vài tiếng.

Chữ đầu phim nhảy ra, bốn chữ lớn “Hong nam hong nữ” vắn vẹo, lúc này Tào Diệp mới hơi lấy lại tinh thần.

Lý Nhập.

Nếu như nhớ không lầm, trước khi có kết quả giải Kim Tượng,

gần như mọi nhà phê bình điện ảnh đều nói Lương Tư Triết sẽ là ngạc nhiên lớn nhất trong làng điện ảnh Hoa ngữ năm đó.

Ban đầu không thể tưởng tượng được dáng vẻ mặc trang phục khác giới của Lương Tư Triết, nhưng phần đầu phim vừa nháy ra, mới phát hiện nhân vật này lại có một sự phù hợp kỳ dị với Lương Tư Triết.

Chẳng trách tại sao lúc đó Tào Tu Viễn lại dùng Lương Tư Triết làm nhân vật chính lần thứ hai, rất khó tưởng tượng được còn có nam diễn viên nào có thể diễn ra một Lý Nhập như vậy.

Đoạn giới thiệu đầu phim kết thúc, dưới hoàn cảnh xa hoa trụy lạc, Lý Nhập bung rượu đưa vào phòng riêng của phòng hát karaoke.

Lý Nhập rất đẹp, nhưng vẻ đẹp này không có cách nào làm nhạt đi đặc trưng phái nam trên người y, bất kỳ ai liếc mắt nhìn sang vẫn có thể nhận ra y là một cậu trai chừng hai mươi tuổi.

Lý Nhập làm việc ở phòng hát karaoke, xen lẫn trong một đám tiếp rượu nữ, theo lời của bà chủ, Lý Nhập chuyên môn đi hầu hạ những tên đàn ông biến thái kia, họ biết Lý Nhập là đàn ông, vừa có hứng thú và giở trò với y, vừa thích dùng ngôn ngữ nhục mạ y – “Mày là đàn ông thật hả? Có cái ấy phải không? Vậy cái ấy có dùng được không?”

Lúc họ nói lời này, Lý Nhập im lặng không lên tiếng ngồi ở bên cạnh, y không biết nịnh nọt, trông có vẻ hơi lạnh nhạt, nhưng sự lạnh nhạt này khiến những người đàn ông đó hưng phấn hơn.

Lý Nhập thiếu tiền, mẹ bị bệnh nặng, y cần phải làm việc việc tiếp rượu này.

Mặc dù mấy năm trước sau khi người phụ nữ kia phát hiện y có đam mê đảo trang đã đánh y mắng y suốt ngày, nhưng Lý Nhập vẫn phải kiếm tiền trị bệnh cho bà.

Công việc tiếp rượu này khiến Lý Nhập bắt đầu kháng cự việc mặc trang phục nữ, bởi vì mỗi lần mặc vào sẽ đồng nghĩa với việc y lại phải chịu đựng tình cảnh bị nhục nhã.

Nửa phần sau của phim, Lý Nhập một mực nén giận cuối cùng

bùng nổ, ra tay đánh nhau với khách.

Tóc giả của y bị giật xuống một nửa, bị mấy tên đàn ông giẫm đạp dưới đế giày, váy cũng bị xé rách trong quá trình đánh nhau.

Lúc rời khỏi phòng y nhận được tin bệnh tình của mẹ nguy kịch, cú chập vọt như thế chạy đến bệnh viện.

Y chờ ở cổng bệnh viện, có người đàn ông đến gần, khoác cho y một cái âu phục.

Lý Nhập mặc trang phục nữ một lần nữa trong tang lễ của mẹ, người đến nhà tang lễ đều quay đầu nhìn y, nhưng y không để ý tới.

Y mua một bó hoa tươi đặt dưới bia mộ, nhìn chăm chăm người trong ảnh đen trắng một lúc lâu.

Đêm đó y nghỉ công việc tiếp rượu, về đến nhà, y đi giày cao gót, nhảy một điệu múa dưới ánh trăng.

Giống như đầu phim, ống kính chỉ quay bắp chân y, giày cao gót màu đỏ nhảy nhót trên sàn nhà, thoát nhìn rất đẹp.

Khi bài hát kết thúc vang lên, Tào Diệp mãi chưa lấy lại tinh thần.

Chẳng trách lúc ấy Tào Tu Viễn lại chế nhạo phóng viên sau lễ trao giải.

Diễn xuất điên đảo của Lương Tư Triết trong bộ phim này vừa đầy đủ vừa tươi đẹp, thế mà không thể dựa vào bộ phim này lấy được ảnh đế, thực sự khiến người ta bất bình.

Phải thừa nhận rằng trong bộ phim này, Tào Tu Viễn làm đạo diễn cũng đủ xuất sắc, lúc Lý Nhập cởi giày cao gót ở đầu phim, cúi người xuống cẩn thận lau vết bẩn trên giày, đến đoạn giữa y về đến nhà dùng sức đá mạnh giày cao gót ra, một chiếc giày bị đá thật xa, chiếc còn lại đá mạnh lên tường, chỉ một chi tiết này đã có thể nhìn thấy sự thay đổi thái độ của Lý Nhập về đam mê đạo trang của mình.

Tào Diệp đi tìm tài liệu liên quan của năm đó, trong tin tức đã nói đoạn kết của “Hong nam hong nữ” là Tào Tu Viễn tự sửa.

Biên kịch vốn muốn kết thúc ở đoạn Lý Nhập mặc trang phục khác giới tham gia tang lễ của mẹ, nhưng cuối cùng Tào Tu Viễn lại tăng thêm một điệu múa dưới ánh trăng.

Phóng viên viết báo chắc là fan của Tào Tu Viễn, nói rằng trong nước có lẽ chỉ có Tào Tu Viễn sẽ thêm một cái kết đẹp và đầy hy vọng như vậy cho một bộ phim về chủ đề đam mê đảo trang.

Tào Diệp nhớ lại điệu múa dưới ánh trăng kia, cậu nghĩ câu nói của Lương Tư Triết là đúng, mười năm gần đây cậu chưa từng xem phim của Tào Tu Viễn, gần như đã quên mất vị thần cậu tôn thờ trong lòng thuở thiếu thời phát sáng như thế nào.

Bộ phim này khiến cậu nhận ra ngoài thân phận một người cha, Tào Tu Viễn quả thực là tỏa ánh sáng bốn phía.

Nhưng những năm này cậu một mực núp mình trong bóng tối Tào Tu Viễn mang đến, từ chối đứng xa hơn, thoát khỏi thân phận con trai, đứng ở góc nhìn của một “người” để đánh giá Tào Tu Viễn một cách khách quan.

Xem một bộ phim nữa, Tào Diệp ngăn người một lát, sau đó đi đến trước giá đỡ, “Vọng Xuyên” hay là “Mười ba ngày”?

“Mười ba ngày” là ký ức chung của cậu và Lương Tư Triết, có lẽ có thể xem cùng với Lương Tư Triết... Nhưng tại sao phim khác chỉ có một hộp, “Mười ba ngày” lại có hai hộp? Chẳng lẽ là sự khác biệt của bản cắt giảm và bản chưa cắt?

Nghĩ vậy, cậu cầm lấy đĩa phim, nhìn chằm chằm bìa hộp đĩa của “Mười ba ngày” một lát, mặt bìa đó cậu không thể quên thuộc hơn được nữa, chính là ảnh đại diện wechat của Lương Tư Triết.

Cậu mở hộp đĩa ra, một tờ giấy mỏng rơi ra từ bên trong.

Tào Diệp chưa kịp cúi xuống nhặt, bởi vì cậu nhìn thấy một tấm ảnh trong hộp đĩa.

Cậu liếc mắt đã nhận ra tấm ảnh chụp phố Nhân Tứ, nói chính xác là phố Nhân Tứ rơi tuyết vào mùa đông.

Bởi vì cậu đã từng nhờ Hoàng Oanh, bảo cô chụp cho cậu một tấm ảnh mỗi khi Nhân Tứ có tuyết rơi.

Cậu cầm lấy mấy tấm ảnh bên trong, đó là những góc chụp khác nhau, đầu đường, cuối hẻm, phía trước cửa Lam Yển, còn có Tiểu Bạch nhỏ đứng ở chính giữa.

Cậu ngồi xổm xuống, nhặt tờ giấy vừa mới rơi xuống mặt đất lên.

Mực viết trên giấy đã phai màu, trông có vẻ đã cũ, nhưng nét chữ cứng cáp vẫn rất rõ ràng, một dòng chữ thẳng đứng, là nét bút của Lương Tư Triết – “Sinh nhật 17 tuổi vui vẻ, một Tiểu Mẫn khác trên thế giới.

Em mãi mãi là thiếu niên tốt đẹp nhất.”

Đây không phải lần đầu tiên Tào Diệp nghe được câu nói này, nhưng bây giờ cậu mới chậm rãi nhận ra rằng, câu nói cuối cùng của Lương Tư Triết trong đêm trao giải Kim Tượng là nói với cậu.

Lúc ấy cậu tưởng nhìn nhau là ảo giác, bây giờ mới phát hiện, Lương Tư Triết đứng trên sân khấu trao giải thực sự đang nhìn cậu, khoảnh khắc ấy họ thật sự đang nhìn nhau.

## Chương 106: Hiện Tại 9

### DTV-EBOOK

Tào Diệp cầm tờ giấy Lương Tư Triết đã viết nhiều năm trước, nhìn chăm chú hồi lâu.

Sau khi Lê Du qua đời cậu luôn sống không mấy vui vẻ, phần lớn đến từ cảm giác cô đơn bị bỏ rơi.

Có khi nhớ lại hai mươi mấy năm đầu đời, luôn cảm thấy đó là ảo tưởng mỗi người đều làm việc của riêng mình – Tào Tu Viễn đóng vai người cha uy nghiêm, Lê Du đóng vai người mẹ dịu dàng, Trịnh Dần đóng vai người chú nuông chiều cậu, tất cả những người trưởng thành đi qua thế giới của cậu đều là nhóm phối diễn cảnh này mà thôi.

Nhưng bây giờ chợt nhận ra, Lương Tư Triết khiến cậu phiền lòng không giải thích được những năm ấy, thế mà vẫn luôn yêu cậu một cách bí mật.

Thật ra cậu cũng chưa bao giờ cô đơn thật sự.

Tào Diệp đặt ảnh và tờ giấy vào trong hộp, lại cầm lên đĩa “Vọng Xuyên chi Xuyên”.

Trước tiên xem “Vọng Xuyên” vậy.

Cậu muốn nhìn Lương Tư Triết của năm năm cậu đã bỏ lỡ. Máy chiếu phát ra tiếng chạy rất nhỏ, trên màn ảnh xuất hiện một chiếc xe vận tải, lao nhanh trên đường cái trong đêm tối, người ngồi ở ghế điều khiển là Lương Tư Triết đóng vai Lục Hà Xuyên.

Nếu không phải gương mặt của Lương Tư Triết đủ để nhận ra, đột ngột vừa từ Lý Nhập biến thành Lục Hà Xuyên, có lẽ thực sự sẽ khiến người ta không nhận ra.

Tào Diệp nhớ lại Lương Tư Triết của năm năm trước, trên thực tế Lương Tư Triết cũng không giống mỗi một nhân vật anh đóng vai cho lắm, nhưng khi thật sự xuất hiện trên màn ảnh, lại không may mắn khiến người ta cảm thấy không hài hòa.

Lục Hà Xuyên cắt tóc rất ngắn, mặc chiếc áo may ô giặt đến bạc phéch, một tay cầm vô lăng, một tay gác lên ngoài cửa sổ hóng gió.

Trên ghế phụ lái, Quách Chấn ngửa đầu dựa vào lưng ghế, đường không phẳng, xe lái qua ổ gà, lắc lư một cái, Quách Chấn mở mắt ra, tỉnh dậy, y ngập một cái hỏi Lục Hà Xuyên: “Có buồn ngủ không? Nếu không tôi lái một lúc?”

“Câu lái được đường đêm à?” Lục Hà Xuyên liếc y một cái.

“Câu phải cho tôi thử mới biết được.”

“Thôi, tôi sợ chết, giúp tôi châm thuốc đi.”

Quách Chấn lại gần Lục Hà Xuyên, tay thò vào túi quần hẩn tìm hộp thuốc, không tìm được, Lục Hà Xuyên nói giọng hơi lưu manh “Ề” một tiếng: “Sờ chỗ nào đấy?”

“Sờ thuốc.” Quách Chấn không đáp lời hẩn, cúi đầu nhìn một cái, khom lưng nhặt hộp thuốc lá lên, rút một điếu ra đưa tới bên miệng Lục Hà Xuyên, đợi hẩn cắn lại dùng bật lửa châm thuốc giúp hẩn.

Lục Hà Xuyên dừng xe ở ven đường, hút thuốc và tán gẫu với Quách Chấn.

Thoạt đầu phàn nàn xe này rởm quá, máy điều hòa cũng không có, nóng chết người, lại nói chờ đơn này thanh toán xong họ đi thuê cái xe hàng có điều hòa.

Quách Chấn buồn ngủ, dựa vào ghế lại sắp ngủ thiếp đi.

Lục Hà Xuyên nhảy xuống xe hàng, đi đến bên cạnh ghế phụ lái, duỗi tay hạ thấp lưng ghế của Quách Chấn xuống, sau đó giẫm lên bệ xe lên xe.

Trong xe vang lên âm thanh: “Nóng quá, không muốn làm... tìm nhà trọ đi.”

“Rừng núi hoang vắng này tìm đâu ra nhà trọ? Chịu khó đi.”

Ổng kính chuyển vào trong buồng xe chật chội, ánh sáng mờ

tối, mơ hồ có thể nhìn ra Quách Chấn ngồi trên người Lục Hà Xuyên, cúi người ghé trên đầu vai Lục Hà Xuyên.

Đêm hè nóng bức hai người đều đổ mồ hôi, tiếng rên kiềm chế được che đậy trong tiếng ve kêu ồn ào, buồng xe phát ra tiếng vang kéo kẹt.

Tào Diệp không cảm thấy phản cảm cho lắm, có lẽ bởi vì cảnh này quay rất hàm súc, giấu mà không lộ khiến người xem suy nghĩ xa xôi liên miên.

Trong nửa phần đầu của phim có rất nhiều cảnh kích thích, một cảnh trong xe, một cảnh quê quán nông thôn của họ, hai cảnh này đều quay rất hàm súc, bầu không khí bí ẩn nhưng không đến mức quá rõ ràng, vẫn đang trong phạm vi chấp nhận của Tào Diệp.

Cảnh thứ ba vẫn ở trong xe, Quách Chấn bỗng nhiên nói y phải về quê kết hôn, sau này không chạy đường dài với Lục Hà Xuyên nữa.

Mới đầu Lục Hà Xuyên không có biểu cảm gì, sau đó chợt giảm mạnh lên chân ga lao vút đi mấy cây số, xe dừng lại, hắn hút một điếu thuốc, trò chuyện vài câu với Quách Chấn, sau đó đột nhiên xuống xe, túm cánh tay của Quách Chấn kéo y vào trong rừng cây.

Hắn cong chân chống đầu gối của Quách Chấn, lại thô bạo đè đầu y hạ thấp xuống, để y ngồi xổm dưới người mình.

Trong cổ họng Quách Chấn phát ra tiếng ưm ưm, ống kính dừng trên mặt Lục Hà Xuyên, hắn nhíu mày lại, khó nói rõ vẻ mặt này là vì đau khổ hay là khoái cảm, hoặc là cả hai.

Sau khi kết thúc, một lát sau Quách Chấn mới chật vật xuất hiện trong màn ảnh, cùng dựa vào thân cây với Lục Hà Xuyên.

Miệng Quách Chấn há to thở hổn hển, dùng mu bàn tay lau miệng, Lục Hà Xuyên nhắm mắt, chân mày nhíu lại chưa giãn ra, trên cổ đổ mồ hôi, vết hằn trượt lên xuống.

Giao xong chuyến hàng này, Quách Chấn không xuất hiện một



thời gian dài, y nghe theo yêu cầu của cha mẹ, ở lại nhà chuẩn bị việc vui, xung hỉ cho cha.

Lục Hà Xuyên chạy mấy chuyến đường dài một mình, hần liên tục hút thuốc, trên đường chở một người phụ nữ đi nhờ xe, sau khi lên xe người phụ nữ nói đùa tưởng rằng trong xe bốc cháy.

Người phụ nữ rất xinh đẹp, họ đã ngủ một giấc, sau khi kết thúc Lục Hà Xuyên hỏi cô cảm thấy thế nào, lại hỏi cô có muốn kết hôn với mình không, người phụ nữ cười hỏi hần điên rồi hả. Hơn nửa tháng sau Quách Chấn lại xuất hiện một lần nữa, họ lại chạy một chuyến đường dài.

Lục Hà Xuyên không bàn bạc với y mà dừng xe ở cửa nhà trọ họ thường đến.

Họ cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, Quách Chấn nói thôi bỏ đi, nhưng Lục Hà Xuyên túm cổ áo y kéo y vào trong phòng.

Hần rất khỏe, Quách Chấn không phản kháng được.

Lục Hà Xuyên để Quách Chấn nằm sấp trước mặt hần như chó, sau đó bóp eo y dùng sức đâm thọc, giống như đang phát tiết thú tính.

Hần kể mấy ngày trước hần làm một lần với người phụ nữ, quả nhiên sướng hơn đàn ông rất nhiều.

Quách Chấn bỗng nhiên bật khóc, giọng nghẹn ngào òe nén kia bị Lục Hà Xuyên thúc ra từng tiếng một.

Động tác của Lục Hà Xuyên dừng lại, trong phòng quạt cây thổi vù vù, tiếng khóc kìm nén của Quách Chấn vang lên, sau đó Lục Hà Xuyên buông Quách Chấn ra, nằm sấp xuống đặt Quách Chấn dưới thân.

Tính cách hần như thể thay đổi lớn, nắm chặt mặt Quách Chấn hôn môi với y, động tác của hần không thô bạo nữa, đâm Quách Chấn từng cái một, lại cắn vành tai y, thấp giọng hỏi y đã làm

với cô dâu của y chưa, dự định lúc nào kết hôn, đối phương là người thế nào, sau này có tính toán gì.

Cảnh quay cảm xúc mãnh liệt này kéo dài mấy phút, mới đầu Tào Diệp lại nghĩ đến cảnh Tào Tu Viễn và Trịnh Dân nằm đè lên nhau mười năm trước, mặc dù vẫn cảm thấy khó chịu, nhưng cảnh tượng trên màn ảnh khiến cậu nhanh chóng rời sự chú ý.

Quay rất... thật.

Âm thanh cơ thể va chạm còn có tiếng rên trong cổ họng đều rất chân thật.

Đến mức khi nhìn thấy Lương Tư Triết ôm Quách Chấn hôn môi, Tào Diệp cảm thấy hơi khó chịu.

Không phải sự khó chịu đến từ tiếp xúc cơ thể cùng giới, mà là nụ hôn kia quay quá chân thật, đến nỗi Tào Diệp cảm thấy hơi ghen.

Lương Tư Triết diễn quá tốt, thoát nhìn anh đang yêu tha thiết người dưới thân, yêu đến độ vừa dùng sức vừa thương tiếc, giống như muốn thông qua vuốt ve và va chạm để trút hết tất cả yêu hận ra.

Nụ hôn kia dường như sâu hơn bất kỳ lần nào mình và Lương Tư Triết hôn nhau, Tào Diệp nhìn chăm chăm cảnh tượng trên màn ảnh nghĩ, cho nên giây phút đó Lương Tư Triết liệu có nhập vai không, từ đó mà yêu Hạ Tân Trạch trong thời gian ngắn? Nếu không sao lại diễn chân thực như thế?

Sau khi cảnh quay cảm xúc mãnh liệt kết thúc, Lục Hà Xuyên và Quách Chấn ra khỏi nhà trọ nhỏ, lại lên đường.

Lúc này Tào Diệp mới thoát ra khỏi suy nghĩ của mình, rồi tiếp tục đi theo câu chuyện.

Sau đó Lục Hà Xuyên và Quách Chấn không gặp nhau nữa, Lục Hà Xuyên gặp lại Quách Chấn ở trong hôn lễ của y, người trong thôn đều đến quấy động phòng, Quách Chấn không đỡ được, bị người ta đè lên tường, trơ mắt nhìn mấy bàn tay xấu xa luồn vào dưới váy vợ mới cưới.

Lục Hà Xuyên không vừa mắt, túm Quách Chấn ra khỏi tay họ,

ném lên người cô dâu.

Vẻ mặt hẩn khó coi, thoạt nhìn không giống đang đùa, còn đánh người, chọc giận đám người quấy động phòng.

Có người uống say, hùng hù hỏ hỏ nói Quách Chấn là “pê dê”, là nhân tình của Lục Hà Xuyên, nói rằng nhìn thấy Lục Hà Xuyên đụ Quách Chấn bên bờ sông như đụ chó.

Việc vui này đã biến thành trò hề, không thể “xung hỉ” như đại thần nói ngược lại khiến cha Quách Chấn tức chết.

Việc vui đi theo việc tang lễ, người trong thôn chỉ trở Lục Hà Xuyên và Quách Chấn.

Ba ngày sau làm tang lễ cho cha Quách Chấn, Quách Chấn và Lục Hà Xuyên đều không xuất hiện, rất nhiều người lan truyền họ lại đi “làm chuyện đó”, nhưng bỗng nhiên có người chạy đến nói là Quách Chấn nhảy sông rồi.

Sau hôn lễ đó, Quách Chấn bận việc tang lễ của cha, Lục Hà Xuyên lại đi giao một chuyến hàng, hẳn muốn bảo Quách Chấn ly hôn với người phụ nữ kia, sau đó dẫn y rời khỏi làng.

Nhưng trở lại làng mới biết được, Quách Chấn đã nhảy sông tự tử.

Người nhà Quách Chấn ở trong thôn không ngóc đầu lên được, không làm tang lễ cho y, tìm đại một nơi trên núi rồi chôn.

Lục Hà Xuyên giấu giếm tất cả mọi người, đêm khuya lên núi đào xác của Quách Chấn ra đưa đi hỏa táng, lại dùng tiền mua một nghĩa trang trong thành phố, làm xong mọi chuyện hẳn mua một bó hoa tươi cho Quách Chấn.

Lúc trở về trời mưa rất to, nước sông Vọng Xuyên dẫn đến làng dâng rất cao, cầu chìm rồi, người không qua được.

Lục Hà Xuyên cởi giày bước vào trong sông, nước sông tràn qua bắp chân hẳn.

Sau đó bộ phim kết thúc.

Phần sau của câu chuyện quá ngọt ngào nặng nề, đến mức sau khi xem hết bộ phim, Tào Diệp nhớ lại mấy cảnh cảm xúc mãnh liệt kia, chỉ cảm thấy có cảm giác bức bối không thể trút ra.

Tào Tu Viễn có tham vọng bùng bùng không thể nghi ngờ, ông biết câu chuyện như thế nào được liên hoan phim quốc tế quan tâm nhất.

Thế là ông thể hiện cảnh khốn khó của đồng tính ở nông thôn, cho thấy hiện thực u mê và hoang đường như “xung hỉ”, “quấy động phòng”.

Bảo sao có người nói thật ra bị cấm năm năm đã làm tròn Tào Tu Viễn, nếu không phải như thế, Tào Tu Viễn sẽ không lựa chọn đề tài hiện thực và tàn khốc như vậy để quay.

Cho dù quay rồi, dưới hoàn cảnh trong nước bộ phim này cũng không thể lấy được dấu đầu rồng để tham gia Cannes.

Bản không cắt của bộ phim này gần ba tiếng, Tào Diệp xem mà rất khó chịu, cậu đi tới kéo rèm cửa và cửa chớp trong phòng ra, muốn hít thở không khí.

Nhìn thấy bầu trời ngoài cửa cậu mới nhận ra trời đã sáng rồi.

Cậu tìm một vòng trong nhà Lương Tư Triết nhưng không tìm được thuốc lá, có lẽ lúc trước Lương Tư Triết thật sự quyết tâm cai thuốc, dù sao chỉ có trong nhà người không hút thuốc và cai thuốc lá mới có thể không tìm được lấy một điếu thuốc.

Tào Diệp ngồi xổm ở cửa nhìn bầu trời dần sáng lên, rít từng hơi hết một điếu thuốc, cậu mới dần dần hòa hoãn lại từ trong cảm xúc nặng nề.

Vào phòng, cậu nghĩ mình nên ngủ một lúc, nhưng lại không hề buồn ngủ, thế là lấy điện thoại ra bắt đầu lướt một cách mất tập trung, muốn đọc bình luận phim của “Vọng Xuyên chi xuyên”.

Cậu nhập bốn từ khóa “Vọng Xuyên chi xuyên” trong khung tìm kiếm, ngay sau đó bên dưới xuất hiện một chuỗi từ khóa:

“Đoạn cắt giảm của Vọng Xuyên chi xuyên”

“Tải bản đầy đủ của Vọng Xuyên chi xuyên“

“Xem online cảnh nóng của Vọng xuyên chi xuyên“

“Vọng Xuyên chi xuyên có làm thật hay không”

Tào Diệp: “...” Ai tìm kiếm cái này vậy? Sao có thể làm thật?

Dù nghĩ như vậy, cậu vẫn ma xui quỷ khiến nhấn mở “Vọng Xuyên chi xuyên có làm thật hay không”, lúc bấm mở đã khinh bỉ bản thân đúng là rảnh háng...

Kết quả tìm kiếm đầu tiên bắn ra là topic của diễn đàn: “Nghe bạn bè trong giới nói Lương Tư Triết và Hạ Tân Trạch trong Vọng Xuyên chi xuyên là làm thật!”

Tào Diệp vừa khinh thường vừa bấm mở topic kia, bên dưới lại có rất nhiều người đang hùa theo:

“A a a tôi nói mà! Nhìn giống như làm thật ấy, âm thanh va chạm kia nghe quá chân thật!”

“Tui cũng nghĩ là làm thật, thất lưng của Lương Tư Triết cử động rất mạnh... quá gợi cảm.”

“Thím trên... chỉ là thất lưng à? Lưng không gợi cảm ư? Cái hông lộ ra một nửa không gợi cảm hả? Trái cổ không gợi cảm à?!”

“Sao có thể làm thật, mấy người nghĩ nhiều quá, Lương Tư Triết cũng không phải vô ngành[1] quay GV.”

[1] vô ngành (下海): là tiếng lóng của tầng dưới chót xã hội thời cận đại, nghĩa là làm hành vi không chính đáng, chỉ việc “làm gái”

“Làm thật đấy... Có ống kính bên cạnh thật sự có thể nhìn thấy một chút xiu cái ấy của Lương Tư Triết.”

“Ống kính bên cạnh nào? Mấy phút mấy giây? Tôi muốn xem lại lần nữa!”

“Mấy phút mấy giây quên rồi, là cảnh đi vào phía sau trong nhà trọ nhỏ, Quách Chấn nằm sắp, có ống kính bên cạnh trôi qua rất nhanh, tạm dừng có thể nhìn thấy.”

Người này nói cứ như tận mắt nhìn thấy, Tào Diệp đứng dậy khỏi sofa, đi lên tầng.

Cậu chắc chắn không tin Vọng Xuyên làm thật, nhưng người này nói chắc như đinh đóng cột, khiến cậu không nhịn được phải xem lại.

Vào phòng chiếu phim, Tào Diệp cầm chuột, kéo thanh tiến độ đến cảnh trong nhà trọ ở giữa.

Bảo sao có người sẽ nghi ngờ làm thật, lúc xem bản thân cậu cũng xoắn xuýt ở nụ hôn của Lương Tư Triết và Hạ Tân Trạch.

Lần trước xem, phần lớn thời điểm Tào Diệp xem Lục Hà Xuyên qua góc nhìn của khán giả, lần này là dùng thân phận bạn trai, xem Lương Tư Triết thủ vai Lục Hà Xuyên.

Tào Diệp tìm đến đoạn được người trong topic nhắc đến, quả thực có một cảnh quay nghiêng, nhưng Lương Tư Triết cũng không lộ ra gì.

Tào Diệp cầm chuột kéo thanh tiến độ về trước một đoạn, xem lại lần nữa, cậu chắc chắn cách nói của người kia là giả không có thật.

Tiếp theo cậu chú ý đến quần jeans mở khóa kéo cởi một nửa của Lương Tư Triết, lộ ra hõm eo như ẩn như hiện, còn có đường nhân ngư bên xương hông, kéo dài xuống vị trí bóng tối bị quần che đi.

Thật sự là... rất quyến rũ, Tào Diệp nhìn da lưng săn chắc và thắt lưng di chuyển của Lương Tư Triết trên màn ảnh, còn có cái mông gần một nửa, bên trên phủ kín một lớp mỡ hơi mỏng, như phản xạ ánh sáng trong nhà trọ mờ tối.

Mãi đến khi cảnh này qua đi Tào Diệp mới lấy lại tinh thần, cậu cầm lấy điều khiển từ xa, tắt máy chiếu phim, nhắm mắt lại muốn ngủ một lát.

Có lẽ bởi vì vừa mới xem cảnh tượng trong nhà trọ hai lần, tất cả trong đầu cậu đều là Lương Tư Triết nửa trần truồng, lướt qua giống như phân cảnh trong phim.

Đầu tiên là lưng, rồi đến eo, sau đó là dưới quần bò cởi một nửa, đường nhân ngư đẹp đẽ và cái mông như ẩn như hiện.

Nhưng tiếp theo cậu lại không thể tự kiềm chế mà nghĩ đến Tào Tu Viễn và Trịnh Dân, có lẽ bởi vì yêu đương với Lương Tư Triết nên bây giờ nghĩ đến hai người họ cậu cảm thấy dường như cũng không phản cảm đến thế.

Mười năm sau nhìn lại, năm đó Trịnh Dân chỉ hai mươi chín tuổi, chỉ lớn hơn Lương Tư Triết một tuổi, mà Tào Tu Viễn ba mươi tám tuổi đang độ tráng niên, bỏ qua quan hệ cha con không nói, nếu đúng như Lê Du nói, trước đó họ đã chia tay, vậy Tào Tu Viễn và Trịnh Dân lên giường... thật ra cũng không khiến người ta khinh thường đúng không?

Có điều năm đó cậu trẻ người non dạ, được bảo vệ trong tháp ngà, nhìn thấy người cha kính ngưỡng nhất và người chú tin tưởng nhất lên giường, mới nghĩ rằng toàn bộ thế giới sắp sụp đổ.

Cậu không dám nghĩ kỹ những chuyện này, nhưng từ khi bước ra một bước kia, sau khi ở bên Lương Tư Triết, rất nhiều chuyện không dám nghĩ sâu hình như đã trở nên bớt e ngại hơn.

Tào Diệp chậm rãi chìm vào trong mơ, sau đó cậu mơ thấy cánh cửa kia, cậu đi vào.

Khoảng bảy, tám năm trước, cậu đã nhìn thấy cánh cửa này vô số lần trong vô số giấc mơ, mới đầu cậu đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cơ thể Tào Tu Viễn và Trịnh Dân chồng lên nhau, cậu sẽ lập tức bừng tỉnh.

Về sau cậu phản xạ có điều kiện, chỉ cần mơ thấy cánh cửa kia sẽ tự động tỉnh lại, bởi vì không muốn nhìn thấy cảnh tượng xảy ra phía sau.

Lần trước mơ thấy cảnh này là trong phòng chiếu phim nhỏ ở Nhân Tú, sau hơn một tháng, lần này cậu lại mơ thấy.

Trong tiềm thức cậu nghĩ mình nên quay đầu đi ra, nếu như không nhìn thấy cảnh cơ thể Tào Tu Viễn và Trịnh Dân chồng lên nhau, có lẽ cậu còn có thể chẳng hay biết gì, tiếp tục quãng thời gian vui vẻ ngây thơ và giả tạo của mình.

— Phải thừa nhận rằng, có một khoảng thời gian cậu thật sự rất hối hận khi đẩy cánh cửa kia ra, có khi cậu sẽ lừa gạt mình đây chỉ là một giấc mơ, mọi thứ chưa từng xảy ra.

Nghĩ như vậy sẽ khiến cậu cảm thấy dễ chịu hơn, dần dà cậu dưỡng thành thói quen lừa mình dối người.

Nhưng lúc này đây cậu như thể không kiểm soát được bản thân

trong mơ.

Về lý trí cậu khuyên mình nên dừng lại ngay lập tức, nhưng bản thân trong mơ vẫn đẩy cánh cửa kia đi vào, sau đó cậu nghe thấy tiếng thở dốc và tiếng rên trong phòng, âm thanh kia rất rõ ràng, gần như vang bên tai.

Tào Diệp trong mơ vươn tay đẩy cửa ra, sau đó sững sờ tại cửa.

— Trong cửa không phải Tào Tu Viễn và Trịnh Dân, mà là Lương Tư Triết và bản thân cậu.

Họ hôn môi trong phòng tắm, hôn rất sâu giống như “Vọng Xuyên”, như muốn nuốt đối phương vào bụng.

Cậu nhìn thấy bản thân trong mơ quay lưng về phía cậu, mà Lương Tư Triết quay mặt về phía cậu, họ đều trần truồng, tay cậu thò xuống dưới, mở dây lưng và khóa quần jeans của mình, lại mở cửa Lương Tư Triết.

Đầu Lương Tư Triết dựa vào tường, lông mày nhíu lại, yết hầu trượt lên xuống, gợi cảm chết người.

Cậu đẩy Lương Tư Triết lên tường, cúi đầu cắn yết hầu của anh, tiếp theo cậu cong ngón tay cầm cây hàng của anh.

Cảnh tượng trong mơ rất hỗn loạn, cậu đè Lương Tư Triết lên giường, hôn mờ hồ sau lưng anh.

Điện thoại cầm trong lòng bàn tay rung lên một cái, cắt ngang giấc mơ kiểu diễm này, Tào Diệp mở mắt ra, tỉnh dậy.



## Chương 110: Hiện Tại 13

### DTV-EBOOK

Tào Diệp nhắm mắt thư giãn bản thân, tạm thời cậu không muốn đối mặt với Lương Tư Triết, chuyện này đánh vào tâm lý và sinh lý quá lớn, cậu phải hòa hoãn một lát.

Sau đó cậu cảm thấy Lương Tư Triết dùng ngón tay cái bôi lên môi cậu, chất lỏng ấm áp phủ lên trên, cậu vô thức mở mắt ra:

“Cái...” Vừa mở miệng thì Lương Tư Triết cúi mặt xuống liếm môi dưới của cậu một cái, sau đó thò lưỡi vào trong khoang miệng cậu, mang theo mùi hơi tanh nồng hôn môi với cậu.

Tào Diệp lập tức nhận ra Lương Tư Triết bôi thứ gì lên môi mình, trước đây không lâu cậu vừa nếm hương vị đó trên người Lương Tư Triết.

“Vị nào ngon hơn?” Sau khi kết thúc nụ hôn này Lương Tư Triết nhỏ giọng hỏi.

“Lương Tư Triết,” Tào Diệp mở mắt ra, khàn giọng lên tiếng, cậu muốn nói “Sao anh phiền thế hả,” nhưng khi nhìn rõ Lương Tư Triết lại không nói ra.

Ánh mắt của Lương Tư Triết rơi vào trong mắt cậu, khiến cậu nhớ đến một đêm nào đó trong trí nhớ, Lương Tư Triết ngồi trên ghế gỗ dài quay đầu nhìn cậu, nói “Tào Diệp, nhìn thấy cậu sao tôi vui thế nhỉ”.

Cậu chợt nhớ đến Lương Tư Triết trầm mặc ít nói lúc mới gặp năm mười lăm tuổi, lúc ấy Lương Tư Triết cười lên cũng che đậy cái bóng tâm sự nặng nề, hai cô gái ở trường trung học âm nhạc trực thuộc nói rằng Lương Tư Triết chơi đàn violin không phải như vậy.

Cậu dựa theo miêu tả của hai cô gái, trong đầu phác họa ra một

Lương Tư Triết tràn đầy khí phách mà cậu đã bỏ lỡ, cảm thấy nhất định đẹp đẽ và chói mắt hơn Lương Tư Triết trước mắt. Mà bây giờ cậu chẳng những nhìn thấy được, còn có được.

Năm đó cậu đoán không sai, ảnh đế Lương Tư Triết tràn đầy khí phách quả thực thu hút sự chú ý của người khác hơn so với Lương Tư Triết trầm mặc ít nói như thú bị nhốt.

“Muốn nói gì?” Lương Tư Triết nhìn Tào Diệp.

“Thôi,” Tào Diệp nhỏ giọng cầu nhàu, “Không so đo với anh.”

Lương Tư Triết nhìn cậu cười khế, lại hỏi: “Cảm giác thế nào?”

“Tạm được.” Tào Diệp trả lại anh y nguyên đáp án trước đó.

“Trước kia không có thói quen khẩu thị tâm phi mà.”

“Ai nói em khẩu thị tâm phi?”

“À, thế là vấn đề của anh.” Lương Tư Triết làm như có thật, suy nghĩ một lát rồi nói, “Nếu vậy, vậy lần sau chơi gì đó kích thích hơn nhé.”

“Gì mà kích...” Tào Diệp nhanh chóng bắt được điểm chính,

“Lần sau đến lượt em đúng không?”

“Cũng không cần phải chia rõ ràng như thế, sau này chúng ta sẽ làm rất nhiều lần, có qua có lại chẳng lẽ còn phải ghi sổ?” Lương Tư Triết chống giường ngồi dậy, rút giấy lau sạch ngón tay, vò giấy ném vào thùng rác, “Muốn đi tắm không?”

“... Cùng nhau à?” Thấy Lương Tư Triết vươn tay qua, Tào Diệp nắm chặt, một tay khác chống giường ngồi dậy, “Được thôi.”

Dòng nước của vòi hoa sen dội xuống đầu, phòng tắm bắt đầu bốc hơi nước.

Lương Tư Triết chỉnh nhiệt độ nước: “Tào Diệp, anh không quan tâm trên hay dưới, cảm giác đi vào em và bị em đi vào đều rất thích, quan trọng là em cảm thấy thế nào.

Nếu như ở dưới làm em cảm thấy khó chấp nhận đến thế, vậy sau này anh không ép em nữa.

Em nói thật đi, thật sự cảm thấy không thoải mái hả?”

Bị Lương Tư Triết nhìn như vậy, lại thêm giọng điệu dịu dàng

thế kia, gai toàn thân Tào Diệp dựng lên đều bị vuốt xuống từng cái, hắng giọng một cái, cậu nói một cách không được tự nhiên: “Cũng không phải không thích...” Thấy Lương Tư Triết vẫn nhìn mình chăm chú, cậu càng mất tự nhiên tăng thêm một câu: “Thật ra cũng rất...” Nói được một nửa thì thấy trong mắt Lương Tư Triết hiện lên ý cười, cậu lập tức phản ứng lại, “Này anh lại chọc em phải không?” Lương Tư Triết cười nói tiếp thay cậu: “Cũng rất gì cơ, cũng rất sướng đúng không?” “... Không phải.” “Để anh làm sạch giúp em.” “Không cần! Này anh đừng chạm vào em, anh tránh xa em ra... Anh đi đi!” “Em để ý đừng trượt chân, Tào Diệp em đứng xoay lại đi, anh nói câu này với em.” “Câu gì?” “Anh muốn nói, lần sau em cũng có thể...” Tiếng nói cố gắng giảm nhỏ biến mất trong tiếng nước, chỉ có hai bên kề sát vào nhau thì thậm mới nghe rõ. “Thật hả? Anh nói rồi nhé!” “Anh lừa em lúc nào?”

---

Hai người ngủ một giấc đến sáng ngày hôm sau, nhân viên phục vụ của khách sạn gõ cửa nói quét dọn vệ sinh, Tào Diệp buồn ngủ mở mắt, nói với ngoài cửa “Buổi chiều hãy quét dọn” rồi lại nằm xuống gối, thấy Lương Tư Triết cũng vừa mở mắt, đang chống giường ngồi dậy.

Chuyện này cũng rất hiếm lạ, cậu chưa bao giờ thấy Lương Tư Triết ngủ quên, ba tháng ở Nhân Tú, mỗi ngày cậu vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy Lương Tư Triết mua bữa sáng từ dưới tầng về. Cậu chống cùi chỏ xuống giường, nghiêng người tìm điện thoại muốn xem giờ, Lương Tư Triết cũng nghiêng người sang, chống cằm lên bả vai cậu: “Mấy giờ rồi?”

Màn hình sáng lên, nháy ra kết quả tìm kiếm tối hôm qua vẫn chưa kịp xem – “Đàn ông và đàn ông nên làm như thế nào”. Tào Diệp tỉnh táo ngay lập tức, vội vàng vuốt màn hình quay về

giao diện chính, tự cho rằng tốc độ tay rất nhanh, có thể xem như chưa xảy ra chuyện gì: “Gần mười giờ rồi, buổi sáng anh không đi luyện quyền anh à?”

Lương Tư Triết cười khẽ trên vai cậu: “Vừa rồi là cái gì thế hả Tào Diệp, tối qua em tìm giáo trình lúc nào?”

Tào Diệp: “.

.

.”

“Tìm giáo trình vẫn không biết làm thế nào?”

“Em chưa kịp xem, được chưa...”

Lương Tư Triết đứng dậy vào phòng vệ sinh rửa mặt, Tào Diệp nằm trên giường ngắm người.

Biết rằng sớm muộn cũng sẽ xảy ra, nhưng không ngờ sẽ xảy ra nhanh như thế, cũng không ngờ sẽ chấp nhận dễ dàng đến vậy.

Cứ nghĩ mình sẽ rất chống cự, nhưng trên thực tế lúc cơ thể chồng lên nhau với Lương Tư Triết, cậu chỉ nghĩ là đang ở bên người mình thích, về phần cảnh tượng của Tào Tu Viễn và Trịnh Dân đã bị cậu ném ra sau đầu từ lâu, không nhớ gì cả. Không biết Tào Tu Viễn biết được cậu và Lương Tư Triết yêu nhau sẽ có phản ứng gì, Tào Diệp không khỏi suy đoán, một người là diễn viên đặc ý nhất một tay mình cất nhắc, một người là con trai từ trước đến nay không quan tâm thậm chí ước gì có thể chưa bao giờ sinh ra, thật sự là một vở kịch.

Buổi chiều đã xếp cảnh của Lương Tư Triết, Tào Diệp đến đoàn phim cùng anh.

Cảnh này là Bành lấy được tiền đánh thắng một trận quyền anh, kéo Tiểu Mãnh đến bệnh viện làm giám định ruột thịt, kết quả kiểm tra đưa ra, Tiểu Mãnh cũng không phải con ruột của Bành.

Cảnh này phải quay ngoài trời, xung quanh đã được vây kín, mười mấy diễn viên quần chúng vào vị trí của mình, Lương Tư Triết hóa trang xong rồi, đang đi đến vị trí và đối diễn với Tiểu Mãnh.

Nhân viên công tác chuyển ghế đến cho Tào Diệp, Tào Diệp nhìn

thoáng qua nhưng không ngồi – hế gỗ cứng rắn, nhìn đã khó chịu.

Nhà sản xuất đã làm xong công việc hiện trường, đi tới chào Tào Diệp: “Ngồi đi sắp Tào, cứ tự nhiên.”

“Tôi không mệt,” Tào Diệp khiêm nhường nói, “Anh ngồi đi.”

Nói gì cậu cũng không ngồi, mà đứng đằng sau Đỗ Truy, nhìn Lương Tư Triết trên màn hình máy quan sát.

Đỗ Truy là đạo diễn mới, hợp tác với nhà sản xuất có thâm niên trong ngành, đây là cách làm nhất quán của Lomond.

Tào Diệp cảm thấy nhà sản xuất của đoàn phim tốt nhất là dân kỳ cựu, mạnh vì gạo bạo vì tiền, có thể giải quyết được tất cả vấn đề của đoàn phim, có thể nắm bắt được đạo diễn, cũng có thể làm cho đạo diễn không có bất kỳ nỗi lo về sau nào, có thể tập trung vào chỉ đạo công việc.

Cậu tự biết là bị ảnh hưởng bởi hình thức hợp tác của Tào Tu Viễn và Trịnh Dân, nhưng suy nghĩ này chưa bao giờ thay đổi, bởi vì hình thức đạo diễn mới phối hợp với nhà sản xuất của mình quả thật rất tốt, điều này khiến Lomond chưa bao giờ thất bại trong dự án bồi dưỡng đạo diễn mới.

Phó đạo diễn đi vòng quanh phim trường, lại lần lượt dặn dò diễn viên quần chúng một lần, cuối cùng ra dấu tay “OK” với Đỗ Truy ngồi sau máy quan sát, đoạn chạy chậm ra ngoài ống kính. “A!” Đỗ Truy hét vào loa.

(chữ A này tui không rõ có phải là action không, vì sau đó còn có một nhóm B)

Diễn viên quần chúng trên đường bắt đầu đi lại, Lương Tư Triết đi ra khỏi cổng bệnh viện.

Trên mặt anh hóa trang vết thương, khoe miệng và khoe mắt đều có vết bầm tím, trên xương gò má dán một cái băng dán cá nhân.

Bác sĩ vừa nói với Bành, Tiểu Mãnh không có quan hệ máu mủ với hắn, nhưng kết quả kiểm tra máu có vấn đề, có lẽ Tiểu Mãnh bị bệnh bạch cầu bạch huyết.

Bành đã biết nguyên nhân Tiểu Mãnh bị vứt bỏ, vô cùng bức

mình, hấn vò kết quả kiểm tra máu thành một cục nhét vào túi quần rồi nhanh chân ra khỏi bệnh viện.

Tiểu Mãnh đi theo hấn, hai cái chân nhỏ ngắn cũn di chuyển nhanh như bay, chạy bước nhỏ đuổi theo, thở hồng hộc gọi: “Bố ơi, bố ơi, đợi con với...”

“Ai là bố mày hả?” Bành cau mày xoay người lại nhìn nó, “Đừng gọi càn.”

“Mẹ con nói.” Tiểu Mãnh hét lên với hấn đúng lý hợp tình.

Bành hung dữ nói: “Vậy mày kêu cô ta đến đây.”

“Mẹ đi mua kem cho con rồi.” Tiểu Mãnh chạy đến ôm chân hấn, ngẩng đầu nhìn hấn, “Bố ơi, bác sĩ nói bố bị bệnh gì? Có nghiêm trọng không?”

“Mày ngu à? Nếu cô ta thật sự đi mua kem cho mày đã về từ lâu rồi,” Bành móc cục giấy trong túi ra, thô bạo mở ra, chỉ vào chữ bên trên cho Tiểu Mãnh xem: “Đọc.”

“Con, con không biết chữ.” Tiểu Mãnh xấu hổ nói.

Bành giận không có chỗ trút, hấn nghèo rớt mồng tơi nghèo rơi nước mắt, thân mình còn chẳng nuôi nổi, không có tiền nuôi thêm một của nợ, hấn chỉ vào con dấu đỏ chót trên tờ giấy giám định, đọc từng chữ cho Tiểu Mãnh nghe: “Xác nhận không có quan hệ huyết thống.” Lại túm cổ áo phía sau của Tiểu Mãnh ném nó ra: “Hiểu không? Tức là mày không phải con tao, mẹ mày lừa mày, cô ta không cần mày nữa, mày mau đi tìm cô ta đi, đừng quẩn lầy tao.”

Tiểu Mãnh lão đảo ra sau, khoe miệng xệ xuống sắp khóc: “Con không tin.”

“Tin hay không thì tùy, dù sao tao không phải bố mày,” Bành quay người định đi, duỗi ngón tay ra cảnh cáo Tiểu Mãnh, “Đừng đi theo, nếu không tao đánh mày.” Hấn nói xong khua nắm đấm với Tiểu Mãnh.

Tiểu Mãnh đã thấy dáng vẻ đánh quyền anh của Bành, giống như không thèm đếm xỉa đến mạng sống vậy, rất hung dữ, nó không dám đuổi theo, đứng tại chỗ òa khóc.

Bành đi về phía trước mấy trăm mét, cho đến khi không nghe được tiếng khóc của Tiểu Mãnh nữa bước chân hấn dừng lại, giơ

tay túm tóc mình một cái, mệt mỏi ngửa đầu rồi lại vòng về. Tiểu Mãnh ngồi xổm ở cổng bệnh viện khóc hu hu, Bành dừng lại, dữ dằn quát nó: “Mày ngu à, vừa rồi tao lừa mày thôi mày không nhìn ra hả?”

“VẬY bố vẫn là bố con Ạ?” Tiểu Mãnh khóc hỏi.

“Tao là cha mày.” Xung quanh có người nhìn sang, Bành mất kiên nhẫn vẫy gọi Tiểu Mãnh, “Mau lại đây, mắt mệt quá.”

Tiểu Mãnh thút tha thút thít đi sau Bành, không theo kịp nó cũng không dám lên tiếng, Bành đến cửa hàng mua thuốc lá, nó đứng ở ven đường tự lau nước mắt.

Bành làm xong giám định cha con, trong túi còn lại mười tệ, không mua nổi Nam Kinh mười một tệ, chỉ có thể mua được Song Hỷ chín tệ, còn thừa một tệ hắn mua cho Tiểu Mãnh một cái kem.

Một lớn một nhỏ ngồi bên đường, Bành rút từng điếu thuốc lá, Tiểu Mãnh ăn từng miếng kem.

“Bố thật sự là bố con Ạ?” Trên môi Tiểu Mãnh dính kem quanh miệng, hỏi không rõ, “Trên tờ giấy nói bố không phải bố con kia mà?”

Bành lấy cục giấy nhãn nhúm ra, vuốt phẳng trên đầu gối, chỉ vào từng chữ đọc, “Đã xác nhận quan hệ cha con.” Hắn ngậm điếu thuốc, nhét tờ giấy kia cho Tiểu Mãnh, “Không tin thì thôi.”

“Con tin,” Tiểu Mãnh nắm chặt cục giấy, trên mặt còn vệt nước mắt, cười hì hì, “Bố là bố con.”

Cả buổi chiều chỉ quay cảnh này, trong đó cut nhiều lần, mới đầu Tiểu Mãnh chưa nhập vai, quay vài lần mới khóc.

Tào Diệp ngồi đằng sau máy quan sát, nhìn thấy Đỗ Truy đi về phía trước dạy Tiểu Mãnh diễn, Lương Tư Triết cũng ngồi xổm xuống, phối hợp với Đỗ Truy dạy Tiểu Mãnh diễn.

Sau mấy lần hiệu quả ngày càng tốt, giữa chừng Tiểu Mãnh khóc hu hu, khóc đến mức không dừng lại được, thế là tiến độ quay phim lại không thể tiến hành tiếp.

Đến khi Tiểu Mãnh hòa hoãn lại, đạt đến trạng thái Đỗ Truy muốn mới quay tiếp được.

Cảnh này kết thúc, Lương Tư Triết lấy một hộp kem từ tổ đạo cụ, đi tới đưa cho Tào Diệp, lại trò chuyện với Đỗ Truy về đoạn vừa quay.

Tào Diệp nhận lấy nhưng chưa ăn, cậu cứ cảm thấy ánh mắt của những người xung quanh nhìn sang đều có “nội dung” gì đó.

Đỗ Truy cũng nhìn thoáng qua hộp kem kia, lúc nhìn sang chỗ khác hình như còn liếc nhìn cái ghế cả buổi chiều Tào Diệp không ngồi.

Tào Diệp: “.

.

.”

“Tư Triết cậu ngồi ở đây đi,” Đỗ Truy đứng lên nhường chỗ cho Lương Tư Triết, “Quay cả buổi chiều mệt lắm nhỉ?”

“Không sao anh ngồi đi,” Lương Tư Triết cầm lấy cái ghế bên cạnh Tào Diệp, ngồi xuống nói, “Tôi ngồi đây là được.”

Nói xong ung dung ngồi xuống, tiếp tục trò chuyện về cảnh sẽ quay buổi tối với Đỗ Truy.

... Tâm cơ, Tào Diệp thâm nghĩ, chắc chắn Lương Tư Triết cố ý. Buổi tối quay cảnh đêm xong, Lương Tư Triết bảo Tống Thanh Ngôn theo xe về trước, sau đó cùng Tào Diệp đi bộ về khách sạn. Nơi quay phim cách khách sạn khoảng hai cây số, không khí tháng mười mát mẻ, dọc đường hóng gió tán gẫu, cảm giác rất hài lòng.

“Buổi chiều em đứng ở đó,” Lương Tư Triết hỏi, “Nhìn Tiểu Mãnh gần người gì vậy?”

“Có à?”

“Có, lúc Đỗ Truy dạy Tiểu Mãnh diễn, anh nhìn em em cũng không phát hiện.”

“À,” Tào Diệp đáp.

Buổi chiều cậu thật sự nhìn chăm chăm Tiểu Mãnh, bởi vì hình ảnh Đỗ Truy dạy Tiểu Mãnh diễn, khiến cậu nhớ đến ký ức khi còn bé cậu ở trong đoàn phim, Tào Tu Viễn dạy cậu diễn.



“Hồi nhỏ em từng làm sao nhí, anh không biết đúng không?”  
Tào Diệp cười một tiếng.

“Anh thật sự không biết,” Lương Tư Triết cảm thấy rất hứng thú, “Lúc nào?”

“Sáu tuổi, lúc ấy Tào Tu Viễn chưa nổi tiếng lắm, quay bộ phim tên là Thư phục, em diễn con tin bị chém đầu.”

“Con tin là em diễn?” Lương Tư Triết nhớ lại tình tiết “Thư phục”, “Anh cũng không nhớ rõ mặt, chỉ nhớ vừa ra trận đã khóc.”

“Lúc đó em thảm lắm, khi còn nhỏ em không thích khóc, họ nghĩ mọi cách để em khóc, có lẽ Tào Tu Viễn cảm thấy có lỗi với em nên quay xong thì bảo chú Dân mua kem cho em.

Lúc đó ông ấy chưa bao giờ dỗ em, luôn là chú Dân bế em dỗ, mà em còn cảm thấy ông ấy ngồi sau máy quan sát rất oai phong, rất sùng bái ông ấy, anh nói hồi nhỏ có phải em bị Stockholm không? Trở về mẹ em hỏi em trải nghiệm quay phim này như thế nào, em lại xuất phát từ nội tâm khen ông ấy một hồi.

Rất nhiều năm sau này em mới biết được, khi đó đoàn phim muốn tìm diễn viên đóng con tin, bởi vì luôn cần diễn viên nhí khóc cho nên không ai chịu ôm con mình qua, cuối cùng Tào Tu Viễn ôm em qua.”

Lương Tư Triết thở dài: “Bố em ấy mà, nói chú ấy không có tình người nhưng chú ấy nắm rất chuẩn mọi cảm xúc trong phim.

Anh tiếp xúc với chú ấy rất nhiều, cũng không biết nên đánh giá chú ấy như thế nào.

Nhưng Tào Diệp à, anh luôn nghĩ, chú ấy đối xử với em cũng không lạnh nhạt như em tưởng tượng.”

“Không nói đến ông ấy nữa.” Tào Diệp xua tay.

“Được, không nói nữa,” Lương Tư Triết nâng cánh tay lên, vòng ra sau lưng Tào Diệp, một nửa trọng lượng cơ thể đè lên người cậu, “Quay cả buổi chiều rồi, mệt quá, đỡ anh một lát.”

Tào Diệp vô thức quay đầu nhìn: “Không sợ bị chụp à?”

“Đừng quay đầu,” Lương Tư Triết giơ tay giữ lấy một bên mặt cậu, “Em mà quay đầu lại sẽ có vẻ lén lút, nói không chừng ngày mai sẽ lên trang đầu.”

“Anh có kinh nghiệm phết, Lương Tư Triết, anh có mối tình nào chưa bị truyền thông vạch trần chưa?”

“Em dò la lịch sử tình yêu của bạn trai em à... Anh nghĩ xem, một nửa bị vạch trần, một nửa chưa bị vạch trần.”

Những chuyện bị truyền thông vạch trần có ba phần tư đều là giả.

Đây là một đề toán, em tính từ từ đi.”

“Chưa bị vạch trần nhiều thế? Anh được đấy... vậy,” Tào Diệp hỏi bí ẩn nhiều năm chưa có lời đáp trong lòng mình, “Rốt cuộc anh có từng yêu Lâm Huyền không.”

“Em đoán xem.”

Tào Diệp nghĩ một lát, chọc anh một câu, “Lâm Huyền nói em giỏi hơn anh.”

Lương Tư Triết cười to: “Vậy em vẫn chưa đoán ra lời nói của cô ấy là giả?”

Tào Diệp: “...”

Lương Tư Triết lắc đầu, cười nói thật: “Chưa từng”

“Thật sự chưa từng?”

“Thật mà,” Lương Tư Triết nói, “Lúc ấy anh rất bực mình khi nhìn thấy cô ấy, sao có thể yêu đương với cô ấy được?”

## Chương 111: Hiện Tại 14

### DTV-EBOOK

Hai người tiến vào sảnh khách sạn, liếc mắt nhìn thấy Đỗ Truy và phó đạo diễn đang làm thủ tục vào ở cho chỉ đạo võ thuật trước quầy lễ tân.

Chỉ đạo võ thuật của “Thử nói lại lần nữa xem” do Tào Diệp mời, là Từ Thao Dương từng hợp tác trong “Lựa chọn tuyệt vọng”.

Lúc quay phim “Lựa chọn tuyệt vọng”, Tào Diệp đội mưa đến hiện trường xem cảnh đánh nhau của Lương Tư Triết, đó cũng là lần đầu tiên cậu bắt đầu nảy ra suy nghĩ bảo Lương Tư Triết nhận bộ phim này.

Từ Thao Dương cao hơn một mét bảy, ngoại hình không được đẹp, chỉ nhìn từ ngoại hình và chiều cao hoàn toàn không nhìn ra hắn đã nhiều lần đạt được giải Chỉ đạo võ thuật xuất sắc nhất, trên thực tế Từ Thao Dương có cách thiết kế hành động và tính thẩm mỹ bạo lực của riêng mình.

Hai người đi tới bắt tay với Từ Thao Dương, trò chuyện xong, Từ Thao Dương nhận thẻ phòng nhân viên lễ tân đưa tới, mấy người cùng đi vào trong thang máy.

Từ Thao Dương hỏi Tào Diệp rất tự nhiên: “Sao sếp Tào cũng ở đây?”

Tào Diệp kiểm bừa cái có: “Dự án quan trọng nhất sáu tháng cuối năm của Lomond, tôi đến giám sát.”

“Tôi nói này, sếp Tào rất để ý đến phim của công ty mình,” Từ Thao Dương cười với Đỗ Truy, “Lần trước quay Lựa chọn tuyệt vọng, một hai giờ sáng có mưa, cậu ấy tự lái xe đến giám sát hiện trường.”

“À,” Đỗ Truy kéo dài giọng, lại “chậc” một tiếng, “Rất để ý, mấy

ngày trước cũng thế, Thượng Hải đang có bão, đoàn phim chúng tôi cũng đình công, sếp Tào còn đặc biệt đến đây xem hiện trường.”

Tào Diệp: “... Tôi sợ đạo diễn Đỗ kính nghiệp quá, trời bão cũng chạy tiến độ quay phim.”

Thang máy vang lên tiếng “tinh”, đến tầng có căn phòng, mấy người đi về hướng khác nhau, trước khi đi Đỗ Truy nhắc nhở, “Tư Triết, chiều mai quay cảnh thi đấu quyền anh.”

“Tôi nhớ rồi.” Lương Tư Triết đáp rồi đi vào phòng cùng Tào Diệp.

Vào phòng, Lương Tư Triết cởi áo khoác treo trên giá áo, đi đến phòng khách ngồi xuống sofa, ngả đầu ra dựa vào lưng ghế.

Tào Diệp đi qua ngồi bên cạnh anh, nằm liệt trên sofa giống tư thế của anh.

“Đứng mấy tiếng mệt đúng không?” Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn cậu, cười nhạo nói.

“Ghế gỗ ngồi thoải mái nhỉ?” Tào Diệp cũng liếc anh một cái.

Hai người nhìn nhau, cùng cười ra tiếng.

Bàn tay Lương Tư Triết vươn qua nắm tay Tào Diệp, trước kia quay xong cảnh đêm, nhiều lắm là tán gẫu vài câu với Tống Thanh Ngôn trên đường trở về, quay lại khách sạn tắm rửa, sau đó lại bắt đầu đọc kịch bản.

Sau “Vọng Xuyên” anh thường xuyên cảm thấy cuộc sống không thú vị – nhập vai, đi qua một đời thăng trầm của nhân vật, phóng thích tất cả cảm xúc của mình trong phim, nhân vật sống động từng chút, nhưng Lương Tư Triết bên ngoài ống kính lại giống như đang chết dần.

Thấy Tào nói rằng sau khi nhập vai phải biết cách thoát vai, nhưng có một khoảng thời gian anh thậm chí không muốn thoát vai.

Bộ phim mất hai tiếng kể xong một câu chuyện, những chi tiết bình thường vụn vặt kia bị lọc bỏ, chắt lọc ra cuộc đời nhân vật đầy đủ lại sinh động.

So sánh với nhau, cuộc sống dài đằng đẳng không nhìn thấy cuối của anh lại thực sự có vẻ mù mịt và không thú vị.

Mà bây giờ anh và Tào Diệp yêu nhau, lần đầu tiên cảm thấy cuộc sống bên ngoài phim ảnh cũng rất thú vị, trong phim anh là nhân vật, mà ngoài đời anh là Lương Tư Triết.

Hai người lần lượt tắm rửa, Tào Diệp đề lên người Lương Tư Triết, bàn tay bắt đầu không thành thật, ra chiều nóng lòng: “Lần này đến lượt em.”

Lương Tư Triết giữ sau đầu cậu, ngón tay luồn vào trong tóc cậu: “Em không nghe Đỗ Truy nói ngày mai anh có cảnh đánh nhau à?”

“VẬY em làm nhẹ.”

Tay Lương Tư Triết mò ra sau thắt lưng Tào Diệp, cười nói: “Em lừa anh như con gái à.”

Tào Diệp cầm cổ tay anh lấy ra, ngăn cản bàn tay xấu xa mò xuống dưới kia, cúi mặt xuống hôn Lương Tư Triết: “Anh Tư Triết, em chỉ cọ thôi, em không đi vào.”

“Bạn trai em ra sức kiếm tiền cho em, em không biết đau lòng tí nào à?”

Tào Diệp ngồi dậy, cầm lấy điện thoại: “VẬY em bảo Đỗ Truy chỉnh tiến độ quay phim.”

Cậu lại dùng sức mạnh của công tử bột, Lương Tư Triết không nhịn được cười: “Mê muội mất cả ý chí hả Tào Diệp.”

Tào Diệp cũng không có ý định gọi điện thật cho Đỗ Truy, cậu ném điện thoại đi, xoay người lại cắn Lương Tư Triết: “Anh đừng đóng phim nữa, em bao nuôi anh nhé.”

Lương Tư Triết xoay người đề lên, tay thò vào trong áo Tào Diệp, di chuyển dọc theo cái hõm bên cột sống của cậu: “Quay về tính toán tài khoản cá nhân, xem ai bao nuôi ai sẽ đúng hơn.”

“Em còn lâu mới tin Tào Tu Viễn sẽ trả cho anh rất nhiều thù lao... Này nói chuyện đàng hoàng, đừng táy máy tay chân...”

Lương Tư Triết cắn khế xương tai của Tào Diệp, nhỏ giọng nói:

“Quay xong cảnh đánh nhau, anh chủ động cho em làm hai lần.”

Nhiệt độ môi anh rất cao, nóng đến mức tai Tào Diệp gần như sắp bốc cháy: “Thật hả?”

Lương Tư Triết cong một chân lên, động tác trở nên hơi cứng rắn, nhưng giọng nói vẫn trầm thấp ôn hòa: “Anh đã lừa em khi nào?”

“Lần mua máy điều hòa anh đã lừa em... Được thôi em tin anh lần nữa...”

Trên tủ đầu giường, nửa cốc nước trong cốc không ngừng lay động, tiếng thở dốc ồ ồ và tiếng rên rĩ kìm nén dần dần tràn ngập cả căn phòng ngủ.

Lần này cảm giác đau đớn cực kỳ nhỏ, thế là khoái cảm nhanh chóng chiếm ưu thế tuyệt đối, càn quét rợp trời kín đất.

Cơ thể ẩm ướt mồ hôi dính chặt vào nhau, sau khi kết thúc hai người ôm hôn, dính nhau một lúc lâu mới đứng dậy đi tắm rửa. Còn một khoảng thời gian nữa mới đi ngủ, hai người dựa vào gối, ai làm việc nấy.

Lương Tư Triết đọc kịch bản, Tào Diệp xem sách dự án của công ty, thỉnh thoảng tán gẫu đôi câu, đều là chủ đề liên quan đến phim.

Một lúc sau, Tào Diệp hơi buồn ngủ, cậu khép máy tính lại, Lương Tư Triết cũng buông kịch bản xuống, vươn người sang tắt đèn ngủ.

Trong phòng đen kịt, họ nằm dài trên giường nhỏ giọng trò chuyện.

“Lương Tư Triết,” Giọng Tào Diệp mang theo cơn buồn ngủ, “Em ở đây có quá rầy anh đóng phim không?”

“Không đâu.”

“Vậy có khiến anh khó nhập vai không?”

Lương Tư Triết giơ tay sờ tóc cậu, khóe miệng khẽ cười: “Cũng sẽ không.”

Anh có thể cảm nhận được lo lắng của Tào Diệp, chiều hôm nay vào đoàn phim, Tào Diệp đã lấy cớ đi tìm những người khác tán gẫu, chắc là cố ý chừa cho anh thời gian nhập vai.

“Đừng lo lắng, anh nhập vai luôn rất nhanh,” Lương Tư Triết nói, “Lần sau em có thể ở lại phòng nghỉ ngơi trang điểm với anh.”

“Thật hả?” Tào Diệp hỏi.

“Ừ, nói đến nhập vai và thoát vai, anh lại phải nhắc đến bố em.” Lương Tư Triết dừng một lát, thấy Tào Diệp không ngắt lời mình, anh nói tiếp, “Thầy Tào từng nói, một diễn viên giỏi là phải hòa làm một thể với nhân vật trong phim, nhưng ngoài đời phải giữ một khoảng cách với nhân vật, đứng xa một chút, bình tĩnh đánh giá diễn xuất của mình dưới góc nhìn của một diễn viên, như vậy mới không đến mức rơi vào trạng thái tự luyện thái quá.”

“Nói rất có lý.”

“Đúng là rất có lý, lúc anh diễn Hồng nam hồng nữ rất tỉnh táo, cho nên cũng diễn tốt nhất.”

Từ lúc anh đóng phim đến nay, luôn là nhập vai dễ thoát vai khó, em ở đây cũng có thể giúp anh thoát vai.”

Tào Diệp nghiêng người sang nhìn anh: “Vọng Xuyên anh diễn không tỉnh táo, chẳng phải cũng giành được ảnh đế Cannes à?”

“Đó là vì... em không cảm thấy trong tất cả các nhân vật, Lục Hà Xuyên giống anh nhất à? Cho nên giành được giải nhờ Vọng Xuyên, thật ra cũng không có gì đáng tự hào, vai diễn sở trường nhất của một người đương nhiên là diễn chính mình.”

“Vây Mười ba ngày thì sao?”

“Mười ba ngày à, truyền thông nói không sai, anh có thể giành được ảnh đế hoàn toàn là nhờ bố em chỉ dẫn.”

Tào Diệp im lặng một lúc lâu mới hỏi: “Lương Tư Triết, anh rất sùng bái Tào Tu Viễn phải không?”

“Thầy ấy là ân sư của anh, anh tôn kính thầy, cũng cảm kích thầy.”

Tào Diệp, em cũng làm phim, nếu em bằng lòng đứng xa hơn, có lẽ em cũng có suy nghĩ giống anh.

Anh nói vậy là vì chúng ta có ý kiến gần như giống nhau về phim, ngoại trừ có bất đồng ở bố em, em không nghĩ vậy à?”

Tào Diệp im lặng một lúc lâu, mãi mới lên tiếng: “Em sẽ không sùng bái ông ấy nữa.” Một lát sau lại giơ tay vỗ cánh tay Lương

Tư Triết một cái, “Anh cũng đừng sùng bái ông ấy quá.”

“Tào Diệp em thật là... Không lẽ ghen với cả bố em?” Lương Tư Triết cười nói, dừng một lát lại nhỏ giọng bảo, “Anh đặt chân lên con đường diễn viên này, là thầy Tào bắt đầu cho anh, nhưng Tào Diệp à, em là vợ lòng của anh.”

Tào Diệp không nói chuyện, nhưng Lương Tư Triết có thể cảm nhận được cậu đang nhìn mình.

Lương Tư Triết sờ soạng vỗ vỗ tóc cậu, nói một câu cả hai đều nhớ: “Anh cứ xem ống kính là em.”

Tào Diệp nhỏ giọng hỏi: “Vậy anh đã làm thế chưa?”

“Anh luôn làm như thế.”

Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm quay cảnh buổi sáng.”

“Ngủ ngon, Lương Tư Triết.” Tào Diệp lại gần, hôn Lương Tư Triết một cái.

“Ngủ ngon.”

Buổi chiều ngày hôm sau, đoàn phim quay cảnh đánh nhau đầu tiên trong kịch bản tại võ đài quyền anh thuê được.

Mấy trăm diễn viên quần chúng đã vào chỗ từ lâu, lúc Lương Tư Triết trang điểm, Đỗ Truy cầm loa to, chỉ huy diễn viên quần chúng diễn thử lần cuối cùng.

“Mọi người vất vả rồi,” Đỗ Truy vỗ tay trước ngực, hét vào loa, “Lát nữa chúng ta chính thức quay, bầu không khí có thể lên tí nữa thì tốt hơn.”

Lương Tư Triết đã hóa trang xong, ra khỏi phòng trang điểm. Anh hóa trang võ sĩ quyền anh, để trần thân trên, chỉ mặc một chiếc quần đùi nhiều màu sắc, trước khi ra sân đã làm nóng người với huấn luyện viên quyền anh.

Lúc này trên người đổ mồ hôi, cơ thể với vân da rõ ràng phản chiếu sáng bóng dưới ánh đèn của đoàn phim, thoạt nhìn có cảm giác sức lực hoang dã và mạnh mẽ.

Không biết là diễn viên quần chúng nào nhìn thấy anh trước, kêu một tiếng “Lương Tư Triết”, chẳng mấy chốc mấy trăm diễn viên quần chúng cũng bắt đầu náo loạn.



Tổ đạo cụ lấy găng tay quyền anh và bảo vệ rằng ra, Đỗ Truy đi đến trước võ đài, diễn viên quần chúng dưới khán đài đang gọi tên Lương Tư Triết, anh ta hét vào loa: “Lát nữa mọi người duy trì không khí này nhé, bây giờ kiểm chế lại đã, chưa chút thể lực.”

Nghe vậy, Tào Diệp nhìn thoáng qua diễn viên quần chúng, nói với Lương Tư Triết: “Fan nam của anh không ít đâu.”

Lúc này nam diễn viên sẽ đối diễn với Lương Tư Triết đi tới, bắt tay với anh.

Tào Diệp quan sát gã, người này không cao lắm, nhưng trông rất cường tráng, nghe nói là võ sĩ quyền anh thật chuyển sang làm diễn viên đánh võ.

“Anh Lương, tôi lên là Chu Đình,” Người kia rất khách sáo cúi đầu, “Lát nữa mong anh chỉ bảo nhiều.”

“Phải là anh dạy tôi mới đúng,” Lương Tư Triết cười nói, “Lát nữa đánh thật nhé, đừng giữ lại sức, anh ra tay nhẹ quá, lỡ như Đỗ Truy không hài lòng, tôi còn phải bị đánh thêm mấy lần.”

“Đúng đúng.” Chu Đình cao lớn thô kệch, nhưng có vẻ căng thẳng trước mặt Lương Tư Triết.

Sau khi Chu Đình đi, Tào Diệp nhìn bóng lưng của gã, hỏi Lương Tư Triết: “Lát nữa đánh thật à?”

Lương Tư Triết đeo găng tay quyền anh: “Đúng rồi.”

“Hắn ra tay có nắm chắc chứ?”

“Em có ý gì hả Tào Diệp?” Lương Tư Triết liếc cậu một cái, “Em nghĩ anh đánh không lại anh ta đúng không?”

“Anh không nghe Đỗ Truy nói à, người ta xuất thân là võ sĩ quyền anh thật.”

“Cho nên?” Lương Tư Triết cúi đầu lại gần, nhỏ giọng, “Em cảm thấy bạn trai em không được?”

“Này...” Tào Diệp vẫn chưa kịp lên tiếng, Lương Tư Triết đã quay người đi lên võ đài, bắt đầu vào vị trí với diễn viên đối thủ.

## Chương 112: Hiện Tại 15

### DTV-EBOOK

Đỗ Truy “A” một tiếng, dựa theo nội dung tập luyện trước đó, diễn viên quần chúng bắt đầu rối loạn.

Trên võ đài quyền anh, Bành bị võ sĩ đối phương đánh cho lùi liên tục.

Đây là một vụ giao dịch đã bàn xong từ trước, Bành nhận tiền đặt cọc của ông chủ võ đài với điều kiện là hẳn phải thua võ sĩ đối phương.

Bành bị đối phương ép đến lan can trên võ đài, cúi người xuống, dùng bao tay che đầu, đối phương nện xuống từng cú đấm, đấm con bạc dưới võ đài cao giọng hò hét, gần như sôi trào.

Tào Diệp đứng sau máy quan sát, nhìn Lương Tư Triết trên võ đài bị Chu Đình đánh ép lên lan can võ đài, mặc dù cánh tay của Chu Đình giơ lên cao, trông rất có khí thế, nhưng trong màn ảnh thực sự lộ vẻ rất giả tạo, giống như không dám tung nắm đấm lên người Lương Tư Triết.

“Cut!” Đỗ Truy hô dừng, nói vào loa, gọi hai người trên võ đài xuống xem hình ảnh vừa quay được trong máy quan sát, anh ta chỉ vào động tác đánh nhau của hai người, “Chu Đình anh đừng không dùng sức, trong ống kính nhìn rõ lắm, vừa nhìn là biết đánh giả.”

Vẻ mặt Chu Đình đau khổ, có vẻ rất căng thẳng, lại hơi khó xử:

“Sao đánh thật được? Tôi ra tay nặng quá, thật sự đánh anh Lương bị thương thì phải làm sao?”

“Đánh bị thương thì tính là tai nạn lao động,” Lương Tư Triết nói đùa, “Người đầu tư ở đây, không đến lượt anh bồi thường tiền, đúng không sếp Tào?”

Tào Diệp cảm thấy mình không thích hợp xem cảnh đánh nhau

này, cậu có lo lắng giống Chu Đình – nếu đánh thật, đánh Lương Tư Triết bị thương thì làm sao? Nhưng nếu Lương Tư Triết ném lời này lên người cậu, cậu cũng chỉ có thể cười nói một câu: “Anh yên tâm, Lương Tư Triết đã mua bảo hiểm tai nạn với số tiền bảo hiểm cao nhất.”

Hai người kẻ xướng người họa, tuy là nói đùa, nhưng cuối cùng Chu Đình cũng bớt lo lắng, hứa trận tiếp theo sẽ đánh thật.

Trước khi lên võ đài lần nữa Lương Tư Triết nói với Đỗ Truy:

“Đạo diễn Đỗ anh đừng hô, chúng tôi đánh thử một lần xem thế nào.”

Hai người lên võ đài, cúi người bày tư thế xong, Lương Tư Triết dứt khoát tung nắm đấm, Chu Đình là cựu võ sĩ quyền anh chuyên nghiệp phản ứng nhanh chóng, lập tức dùng gang tay bảo vệ mặt, gang tay va chạm, Chu Đình có thể cảm nhận được Lương Tư Triết không giữ lại sức, tung một cú đấm mạnh, là đánh thật.

Gã đang do dự có nên đánh thật với Lương Tư Triết hay không, trong chốc lát Lương Tư Triết lại đánh một cú nữa, lần này Chu Đình nhanh chóng hạ thấp người tránh đi.

Diễn viên quần chúng dưới võ đài mới đầu không rõ lắm, chưa hiểu rõ rốt cuộc quay hay chưa, nhưng sự chú ý của họ nhanh chóng bị trên võ đài thu hút, lần này đánh thật khác hẳn với cảnh quay mấy phút trước, biến thành Chu Đình liên tục lùi lại, Lương Tư Triết ép sát từng bước.

Có người lớn tiếng hét “Hay”, âm thanh kia hình như phấn khích hơn lúc quay phim, tinh thần của diễn viên quần chúng được đẩy lên, không cần Đỗ Truy hô “A”, tiếng gầm dưới võ đài đã bắt đầu ồn ào.

Từng cú đấm dày đặc như mưa rơi đánh tới, lực độ và tốc độ của Lương Tư Triết đều khiến Chu Đình kinh ngạc, gã vốn cho rằng có thể thoải mái đối phó.

Nhưng không ngờ dưới tình huống bị ép sát từng bước này, gã lại không tìm được cơ hội có thể ra tay đánh trả, thế là chẳng mấy chốc trong lúc lùi lại gã đã bị ép đến trước dây thùng trên võ đài.

Lúc này Lương Tư Triết mới thu tay lại, anh tháo găng tay quyền anh, lấy bảo vệ răng ra, lại giơ tay lau mồ hôi chảy đến cằm: “Tốt xấu gì tôi cũng luyện quyền anh hơn một tháng, không yếu như anh nghĩ đâu, anh cứ đánh thật, tôi sẽ phòng thủ tốt.”

Chu Đình liên tục gật đầu, trước khi quay Đỗ Truy đã nói Lương Tư Triết từng luyện quyền anh, nhưng gã không coi ra gì, vừa rồi mới nhận ra người trước mắt này không phải Tiểu Mẫn bị đè nén đến mức không thể thở, không phải Lý Nhập có đam mê đảo trang, không phải Lục Hà Xuyên không phản kháng được, cũng không phải siêu sao Lương Tư Triết khiến người ta có cảm giác xa cách.

Anh chính là Bành, võ sĩ quyền anh dưới lòng đất như một con chó hoang, mặc dù động tác không tiêu chuẩn như võ sĩ chuyên nghiệp, nhưng trên người có khí thế không buồn đếm xỉa cũng chẳng tiếc mạng.

Lúc quay lại, cuối cùng Chu Đình tìm được trạng thái, gã bỏ lo lắng, ép Lương Tư Triết đến trước lan can võ đài, cú đấm nặng nề rơi xuống.

Tiểu Mẫn xen lẫn trong đám người, chen đến trước võ đài hét: “Bố ơi mau tránh đi, bố ơi mau chạy đi... Chú đừng đánh bố cháu!”

Sau lưng Lương Tư Triết dựa vào lan can, Chu Đình đánh một cú đấm, khiến sau lưng anh cong thành một cây cung, trong cổ rên lên một tiếng đau đớn.

Âm thanh này khiến Chu Đình hoảng loạn một giây, ngay sau đó lập tức dừng lại hỏi: “Vừa rồi tôi có đánh anh bị thương không?”

Lương Tư Triết hơi nhú mày: “Đạo diễn Đỗ không hô cut, sao anh tự dừng?”

“Tôi cảm thấy cú đấm vừa rồi hình như tôi đánh vào anh...”

Đỗ Truy đứng dậy từ sau máy quan sát, đi đến trước võ đài hỏi:

“Trận này rất tốt, sao lại dừng rồi?”

Diễn viên quần chúng bên dưới cũng không rõ lắm, hỗn loạn cả

lên, cảm xúc vừa ập ả ra của Tiểu Mãnh bị cắt ngang, nó hét lên: “Anh Tư Triết bị đánh rồi!”

Tào Diệp cũng đi tới, nhìn về phía Lương Tư Triết, Lương Tư Triết nở nụ cười với cậu, thoạt nhìn không giống bị thương, cậu thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì tai nạn này, cảnh này lại phải quay lại.

Quay liên tục mấy lần, luôn có tai nạn xảy ra.

Sau mấy lần, hứng thú của diễn viên quần chúng rõ ràng không cao như lúc đầu, cảm xúc của Tiểu Mãnh liên tục bị làm gián đoạn, ngày càng khó nhập vai, quay phim bắt đầu tiến vào giai đoạn giằng co, dường như không thể tiếp tục.

Càng nôn nóng, Chu Đình càng không có cách nào nhập vai, ngoại trừ Lương Tư Triết, ở hiện trường hình như trạng thái đều rất kém.

Tào Diệp nhìn Lương Tư Triết bị đẩy lên lan can, chịu từng cú đâm, cậu ra khỏi chỗ quay phim, đốt điếu thuốc hút.

Đỗ Truy lại hô “Cut”, thấy Chu Đình không nhập tâm, diễn viên quần chúng cũng lộ vẻ mệt mỏi, đành phải tạm dừng quay phim, để mọi người nghỉ ngơi một lát.

Tào Diệp dập tắt điếu thuốc, đi đến trước võ đài, Lương Tư Triết quỳ một gối ngồi xổm trên võ đài cao hơn một mét, cúi đầu nhìn cậu: “Không phải nói bỏ thuốc với anh à?”

“Vừa rồi anh có bị thương không?” Ánh mắt Tào Diệp rơi trên hông anh.

“Không sao,” Lương Tư Triết vươn tay xoa tóc cậu, “Nơi công cộng, thu bớt ánh mắt lại.”

“... Em nhìn xem anh có bị thương không!” Tào Diệp lại cúi, thấy Lương Tư Triết nhìn cậu cười, dừng một lát, anh lại nhìn diễn viên quần chúng mệt mỏi ngồi la liệt đầy đất, không ai nhìn sang.

Mấy lần quay vừa rồi, tất cả mọi người gào sấp khăn cả hòng rồi, nhân viên công tác của đoàn phim cầm kẹo nhuận hòng đi tới, diễn viên quần chúng đang chia kẹo.

“Trạng thái này có quay được không?” Tào Diệp hỏi, mặc dù biết

phim là vậy, được mài ra từ vô số cảnh, nhưng thật sự ở trong đoàn phim cả buổi chiều, cậu vẫn không khỏi cảm thấy nóng nẩy, nhất là, bạn trai cậu còn bị đánh hết lần này đến lần khác, trông có vẻ... rất đau.

“Nếu không ngày mai lại quay nhé,” Tào Diệp nói, “Cũng không cần kịp tiến độ đến thế, bảo Chu Đình trở về tìm trạng thái, diễn viên quần chúng cũng hồi phục tinh lực, hoặc là, có nên dùng thể thân không?”

Lương Tư Triết cười: “Tào Diệp em... mềm lòng thế, năm đó còn nói muốn làm đạo diễn, làm đạo diễn cũng không thể mềm lòng như em được.”

“Vậy cứ giày vò hết lần này đến lần khác?” Tào Diệp hỏi anh.

Lương Tư Triết không trực tiếp trả lời mà nhìn cậu hỏi: “Em cảm thấy vừa rồi hiệu quả của trận nào tốt nhất?”

Tào Diệp suy nghĩ, không nói bất kỳ trận nào đã quay, ngược lại nói: “Trận chưa hô action ấy.” Ý cậu là đoạn Lương Tư Triết đánh Chu Đình, ngẫu hứng, không viết trong kịch bản.

“Anh cũng nghĩ thế,” Lương Tư Triết nhìn diễn viên quần chúng dưới đài, “Cho nên anh đang nghĩ, thay vì giày vò diễn viên quần chúng và bạn nhỏ nhiều lần như vậy, làm gián đoạn cảm xúc của họ, còn không bằng thử quay một lèo, trước tiên bắt được cảm xúc của họ, về phần cảnh trên võ đài, thật ra có thể bù vào hậu kỳ.”

“Ý anh là long take[1]?” Tào Diệp suy nghĩ đề nghị của anh, “Cũng là cách hay, nhưng phải bố trí lại vị trí máy ở hiện trường, yêu cầu với người quay phim cũng cao hơn... Vả lại, thực sự khó khăn hơn cho anh và Chu Đình để dẫn diễn viên quần chúng dưới đài và Tiểu Mãnh nhập vai.”

[1] Thuật ngữ cú máy dài (long take, continuous shot) nhằm chỉ bất kỳ trường đoạn phim nào được thực hiện bằng việc quay không gián đoạn cho đến khi chuyển sang cảnh khác.

“Bảo Chu Đình đánh như một trận đấu quyền anh thật sự, không cho anh ta nhiều khuôn sáo gò bó như thế, có lẽ anh ta sẽ phát huy tự nhiên hơn.

Em cảm thấy được không?”

“Được thì được, nhưng...” Tào Diệp nhìn Lương Tư Triết, “Bảo anh ta đánh như trận đấu quyền anh thật, anh chống đỡ được không?”

“Thử xem sao.” Lương Tư Triết nói xong thấy Đỗ Truy nhìn về phía này, anh giơ tay lên vẫy vẫy, đợi Đỗ Truy đi tới, anh nói, “Tôi vừa thương lượng với Tào Diệp, cảm thấy có thể thử long take.”

Lương Tư Triết từng làm đạo diễn, mặc dù danh tiếng trong khán giả và doanh thu phòng vé đều thất bại, nhưng giới chuyên môn đánh giá phim này khá tốt, anh đứng ở góc nhìn của đạo diễn phân tích tính khả thi của long take, Đỗ Truy nghe xong cũng cảm thấy có thể thử xem sao.

Sau đó Đỗ Truy gọi Chu Đình đến, bảo gã hoàn toàn vứt bỏ kịch bản, đánh như một trận đấu quyền anh.

Chu Đình nói ra lo lắng: “Nhưng trong kịch bản viết ngay từ đầu Bành đã bị ép đến đường cùng, cuối cùng đụng đáy bản ngược, thắng trận đấu này mà? Vậy đánh đến khi nào thì tôi nên thu tay, từ trạng thái tấn công chuyển sang trạng thái phòng thủ?”

“Anh không cần quan tâm chuyện này,” Lương Tư Triết nói, “Anh cứ đánh với tôi là được.”

Một tiếng sau, Đỗ Truy bố trí lại vị trí máy, nói về cảnh quay một lần nữa với diễn viên quần chúng và Tiểu Mạnh, nói rằng trận trên võ đài sẽ lật đổ sắp xếp vốn có trong kịch bản, là một trận đánh thật.

Diễn viên quần chúng không hứng thú lắm, chỉ xem lời nói của Đỗ Truy như lý do cổ động lòng người.

Nhưng trên võ đài Lương Tư Triết và Chu Đình đã bày tư thế, khác với kịch bản, lần này lại là Lương Tư Triết ra đấm trước, anh vứt bỏ kịch bản trước, khiến Chu Đình và diễn viên quần chúng tin rằng lần này là đánh thật.

Chu Đình giơ găng tay lên bảo vệ đầu, sau khi lùi lại mấy bước, gã tìm đúng khe hở để tấn công, vung nắm đấm ra, đảo ngược thế yếu.

Lương Tư Triết không lập tức lùi lại liên tục như trong kịch bản, trong lúc bảo vệ mặt mình anh dứt khoát tung cú đấm lần nữa,

lúc đối phương ngửa ra sau tránh đi, anh hạ thấp người quét chân, ngáng chân Chu Đình ngã nửa mét.

Trong nháy mắt, Chu Đình trên võ đài và diễn viên đều nhận ra Lương Tư Triết thực sự không làm theo kịch bản, anh đánh thật.

Kỹ thuật đâm bốc mà anh dùng đã khơi dậy khát vọng chiến thắng của võ sĩ quyền anh Chu Đình, cảm xúc của Chu Đình được huy động, sau khi lăn một vòng trên đất gã nhào tới ôm chân Lương Tư Triết, dùng cùi chỏ đánh một cú vào đầu gối anh.

Nhưng Lương Tư Triết linh hoạt hơn tưởng tượng của gã rất nhiều, cong đầu gối lên đồng thời thuận thế dùng chân khóa Chu Đình lại, nâng người nửa quỳ cho Chu Đình một đám sau lưng.

Trận đấu trên võ đài bắt đầu trình diễn, cảm xúc của diễn viên quần chúng dưới sân khấu cũng lập tức được khuấy động.

Lúc này giọng Đỗ Truy mới vang lên trong loa: “A!”

Ánh sáng trong trường quay ảm đạm, tạo nên bầu không khí quyết đấu cuồng loạn trên võ đài dưới lòng đất.

Những người đàn ông dưới võ đài để trần hai vai, quơ cánh tay, khàn giọng hét hai người trên võ đài, phát tiết tinh lực quá thịnh không có chỗ thả ra.

Rác rưởi, lời thô tục và mồ hôi tràn ngập trên sàn đấu quyền anh dưới lòng đất.

Màn hình điện tử đơn sơ trên đài hiển thị mức đặt cược, số tiền bên đối phương cao hơn bên Bành rất nhiều.

Giọng nói dưới đài lúc trầm lúc bổng:

“Đánh đi!”

“Dùng lực, dùng giống như đàn bà!”

“Chưa ăn cơm hả?! Chán chết!”

Giọng của Tiểu Mãnh bị che trong đám người, nó đứng ở hàng đầu tiên nháy lên hét: “Bố ơi cố lên! Bố ơi đánh hấn!”

Bành dùng găng tay quyền anh che mặt, đối thủ đánh hết cú đám này đến cú đám khác, khiến hấn liên tục lùi lại, bị ép đến



dây thừng trên võ đài.

Khán giả thấy sắp phân thắng bại rồi, tiếng hò hét lập tức trở nên sôi trào: “Đánh hấn, hay! Đánh sắp hấn, mạnh lên!”

Bành bị đè trên lan can võ đài, nắm đấm của đối phương không hề giữ lại lực nện xuống.

Giọng Tiểu Mãnh xen lẫn tiếng khóc: “Bố ơi cố lên! Bố ơi cố lên...” Nó nắm lấy lan can muốn leo lên, “Đừng đánh bố cháu, đừng đánh nữa...”

Nhân viên sàn đấu quyền anh đi tới, xách cổ áo nó lôi nó xuống. Trên màn hình điện tử, số tiền đặt cược của võ sĩ đối phương nhanh chóng tăng lên, chênh lệch hai bên ngày càng rõ ràng. Chỉ cần nhìn mấy giây nữa, là có thể lấy được số tiền đã bàn với ông chủ võ đài quyền anh.

Lúc này tiếng la khóc khàn giọng kiệt lực của Tiểu Mãnh xuyên qua đám người ồn vào truyền đến tai hấn: “Chú đừng đánh bố cháu, cháu xin chú, chú đừng đánh bố,” Nó bám vào dây thừng võ đài, “Bố cháu sẽ chết...”

Bành cúi người, trốn sau bao tay quyền anh, đột nhiên đầu phát lực, húc vào phần bụng của đối phương, sau đó hung tợn tung nắm đấm, một đấm đánh lên cằm đối phương, một đấm này vừa nhanh vừa ác, trực tiếp đánh bay bảo vệ răng của đối phương ra ngoài.

Dưới võ đài yên tĩnh một giây, ngay sau đó khán giả nhận ra đánh cược sai rồi, hùng hù hỏ hỏ đặt tiền cược sang phía Bành nhiều hơn.

Hai người trên võ đài quần nhau, Bành dùng đầu gối chống eo đối phương, nắm đấm nện xuống như mưa, đánh cho đối phương ôm chặt đầu, không còn sức đánh trả.

“Cut!” Đỗ Truy sau máy quan sát hô lên.

Cảnh này cuối cùng quay suôn sẻ một cách bất ngờ, bầu không khí của diễn viên quần chúng đều sôi sục hơn mấy cảnh trước, cảm xúc của Tiểu Mãnh cũng rất đúng, mãi cho đến khi Đỗ Truy hô dừng, Tiểu Mãnh đã khóc nức lên.

Đỗ Truy đi tới, nói vào loa: “Cảnh này mọi người đều rất tốt! Nghỉ ngơi một lát, lát nữa chúng ta quay bù mấy cảnh đặc tả là có thể kết thúc công việc.”

Anh ta nói xong ngẩng đầu lên nhìn Lương Tư Triết và Chu Đình trên võ đài: “Không bị thương chứ? Hiện quả cảnh này rất tốt, Chu Đình phát huy rất tự nhiên.”

“Thật ra tôi không phát huy gì cả...” Chu Đình chột dạ gãi đầu, “Chỉ đi theo anh Lương, hoàn toàn không nhìn ra anh chỉ luyện quyền anh một tháng.”

“Đừng tưởng tôi không nhìn ra phần sau anh không dùng hết lực với tôi.” Lương Tư Triết cười, tháo găng tay đưa cho Tống Thanh Ngôn, lại nhận nước cô đưa tới, ngửa đầu uống mấy ngụm.

Tống Thanh Ngôn lại đưa khăn mặt cho anh, Lương Tư Triết cầm khăn mặt lau mồ hôi trên mặt và cổ, rồi vắt khăn mặt trên cổ.

Anh cầm nước, đi tới cùng xem hình ảnh trong máy quan sát với Tào Diệp: “Trận vừa rồi được không?”

“Tốt lắm rồi, quay bổ sung mấy cảnh nữa là được,” Tào Diệp nghiêng mặt sang, cặp mắt nhìn thoáng qua, “Vừa rồi Chu Đình đánh vào eo anh đúng không? Bị thương không?”

Lương Tư Triết cầm cổ tay cậu đi đến phòng nghỉ: “Qua đây với anh.” Lại gọi, “Tống Thanh Ngôn.”

“Dạ.” Tống Thanh Ngôn đi theo.

“Mang theo thuốc xị không?” Lương Tư Triết vừa đi vừa hỏi.

“Thuốc xị gì? Vết bầm bị thương?” Chân Tống Thanh Ngôn không dài bằng hai người họ, chạy chậm đuổi theo, “Anh Tư Triết anh bị thương à?”

“Suyt,” Lương Tư Triết quay đầu, đặt ngón trỏ trước môi, sau đó đẩy cửa phòng nghỉ ra, “Em tìm thuốc xị đi.”

“Bị thương thì che giấu thế nào,” Tào Diệp quay đầu hỏi Tống Thanh Ngôn, “Trước kia anh ấy cũng vậy?”

Tống Thanh Ngôn đang đứng bên cái ghế cạnh cửa sổ, cúi người tìm thuốc xị, nghe vậy đáp một tiếng: “Cũng không phải.”

Lương Tư Triết liếc cậu một cái: “Vết thương khác thì thôi, bị thương eo có thể tùy tiện nói à?”

Anh nhỏ giọng, ban đầu chỉ muốn cho Tào Diệp nghe rõ, nhưng không gian phòng nghỉ không lớn, Tống Thanh Ngôn chạy tới

đưa thuốc xịt cho anh, nhất thời nghe toàn bộ.

Tổng Thanh Ngôn lập tức nhận ra hình như Lương Tư Triết vừa mới nói bậy với Tào Diệp, cô vội ho một tiếng, lấy cớ bên ngoài có việc rồi vội vàng chuồn đi.

Tào Diệp cảm thấy hình như Tổng Thanh Ngôn đã hiểu lầm gì đó, nhưng cậu không kịp so đo chuyện này, hỏi Lương Tư Triết: “Nghiêm trọng không? Có cần đến bệnh viện không anh?”

Tay Lương Tư Triết ấn sau lưng một cái: “Ấn như thế cũng không nghiêm trọng, nhưng nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến phương diện khác, nếu không đêm nay em cho anh thử xem?”

Anh vẫn có tâm trạng nói đùa, thoát nhìn không nghiêm trọng lắm, Tào Diệp cười nói: “Anh biến đi, ở dưới cũng thử được,” Lại hỏi, “Rốt cuộc có nghiêm trọng không?”

“Cũng không tính là nghiêm trọng, hơi trật một tí,” Lương Tư Triết ném thuốc xịt cho Tào Diệp, “Xịt giúp anh.”

Trên người Lương Tư Triết đổ rất nhiều mồ hôi, mồ hôi phủ trên cơ thể anh.

Anh vai rộng chân dài, khung xương cao to, không phải dáng người bắp thịt cuộn cuộn, lúc để trần thân trên có thể nhìn thấy cơ bắp đẹp để phủ lên xương cốt.

“Xịt chỗ nào?” Ngón tay Tào Diệp đặt lên hông anh, “Chỗ này?” “Được.”

“Hay là xuống dưới?” Ngón tay Tào Diệp chui vào lưng quần anh, thò xuống dưới.

Lương Tư Triết cười: “Tùy em.” Sau đó nghiêng mặt sang trao một nụ hôn với Tào Diệp, lại nhanh chóng tách ra.

Đoàn phim nhiều người nhiều miệng, Tào Diệp không có ý định làm gì ở đây.

Cậu cầm chai xịt lắc lắc, đoạn xịt lên hông Lương Tư Triết.

Cửa vang lên tiếng bước chân, Đỗ Truy đẩy cửa đi vào: “Tư Triết, lát nữa chúng ta xác định cảnh quay bổ sung ngày mai...” Anh ta còn chưa dứt lời thì nhìn thấy hai người đứng cạnh nhau, ngay sau đó đóng “Rầm” cửa lại.

“Ơ — ” Tào Diệp vừa lên tiếng, Đỗ Truy ngoài cửa đã nói, “À thì,

lát nữa các anh đến tìm tôi.”

Tiếng bước chân xa dần, cảnh tượng này giống như đã từng xảy ra.

Mười năm trước, trong studio thử vai, cảnh này hình như cũng đã xảy ra.

Một lúc sau, Lương Tư Triết nhàn nhã mở miệng: “Tào Diệp, anh kiểm tra em chút nhé, mèo mả gà đồng có nghĩa là gì nào?”

## **Chương 113: Hiện Tại 16**

### **DTV-EBOOK**

Trên võ đài quyền anh, Từ Thao Dương lấy kịch bản phân cảnh đánh nhau ra, khoa tay làm động tác giảng cho Lương Tư Triết và Chu Đình nghe.

Đỗ Truy gọi tổ trưởng của tổ quay phim đến, bàn bạc góc quay bổ sung của cảnh đánh nhau tiếp theo.

Nhà sản xuất đi theo ekip ôm laptop, mở ngân sách cho Tào Diệp xem, bàn chuyện đầu tư thêm với cậu.

Bàn chuyện xong xuôi rồi, Tào Diệp dựa vào cây cột ở phim trường, nhìn Lương Tư Triết trên võ đài quyền anh.

Lương Tư Triết đang dựa theo động tác Từ Thao Dương thiết kế đi vào vị trí với Chu Đình, thỉnh thoảng khoa tay làm một hai động tác, không dùng nhiều sức, chắc sẽ không làm đau eo.

Mèo mả gà đồng... Lương Tư Triết nhắc đến chuyện này, cậu lại nhớ đến ngày thủ vai mười năm trước, cậu đến studio thay quần với Lương Tư Triết, bị chú bảo vệ mắng đuổi ra ngoài.

Rõ ràng chỉ là thay quần, thế mà bị xem như đang “mèo mả gà đồng”, chú bảo vệ kia cũng có kiến thức rộng rãi thật, rốt cuộc đã trải qua chuyện gì ở phim trường...

Trên mặt cậu không tự giác mỉm cười, vừa ngẩng đầu lên, trong trường quay ánh đèn tù mù, một người quen đứng đối diện cách đó không xa – Tần Chân Chân.

Những ngày này yêu đương với Lương Tư Triết, Tào Diệp gần như ném mọi chuyện ra sau đầu, lại thêm cảnh của Tần Chân Chân luôn được quay ở địa điểm nhóm B lấy cảnh, hai người chưa từng gặp nhau, Tào Diệp đã quên mất Tần Chân Chân cũng ở đoàn phim.

Lúc này Tần Chân Chân xị mặt, nhìn cậu chăm chăm, giống như khẳng khẳng muốn chờ Tào Diệp chủ động đi tới nói chuyện với cô.

Tào Diệp cup mắt, mấy giây sau cậu không dựa cột đá nữa, đứng thẳng người đi về phía Tần Chân Chân.

Chuyện đã qua cũng nên giải quyết, nếu không sau này cậu đến đoàn phim với Lương Tư Triết, cúi đầu không gặp thì ngẩng đầu cũng thấy Tần Chân Chân, rất lúng túng.

Cậu đứng trước mặt Tần Chân Chân, cao hơn Tần Chân Chân rất nhiều: “Nhìn chăm chăm anh làm gì, có lời muốn nói?”

Tần Chân Chân không ngẩng đầu nhìn cậu mà quay sang chỗ khác nói: “Không có gì muốn nói, em chỉ muốn xem, lần này có phải anh vẫn sẽ không đếm xỉa đến em không.”

Tào Diệp cảm thấy oan uổng không giải thích được, cậu thật sự không muốn gặp bạn gái cũ cho lắm, nhưng nếu chủ động nói không đếm xỉa thì cậu không nhớ mình từng làm như thế: “Anh từng không đếm xỉa đến em?”

Tần Chân Chân bướng bỉnh không nói chuyện, cuối cùng không nhịn được nhắc nhở: “Hôm có bão, cùng nhau đọc kịch bản, hiện trường cũng có mười mấy người, em nhìn anh chăm chăm lâu như thế, đừng nói anh không hề chú ý đến.”

“... Anh thật sự không chú ý đến.” Tào Diệp nói.

Cậu nhớ lại ngày hôm đó theo lời Tần Chân Chân nói, kết quả phát hiện ngoại trừ Lương Tư Triết, cậu chỉ nhớ Tiểu Mạnh và huy chương ngôi sao, còn có người ngồi cả phòng.

Về phần những người kia cụ thể là ai, cậu đã không có chút ấn tượng nào.

Nhưng cậu vẫn còn nhớ bầu không khí ngày đó, tiếng mưa rơi tí tách tí tách ngoài cửa sổ và không khí ẩm ướt trong phòng, cậu và Lương Tư Triết ngồi đối mặt nhau, cảm giác vui vẻ bí ẩn khi giấu giếm tất cả mọi người yêu đương.

Tào Diệp chỉ tới đây chào hỏi Tần Chân Chân, không có ý định

nói thêm gì với cô.

Nếu thật sự nghiên cứu tỉ mỉ mối tình ngắn ngủi của cậu và Tần Chân Chân, thật ra cũng không thể nói là ai có lỗi với ai.

Lúc ấy “Lựa chọn tuyệt vọng” xảy ra chuyện, Tào Diệp bận sút đầu mẻ trán, tổng cộng chỉ gặp Tần Chân Chân vài lần. Tần Chân Chân muốn tài nguyên ở cậu, cậu cho, Tần Chân Chân lại muốn tình cảm ở cậu, cậu không cho.

Từ trước đến nay cậu ra tay hào phóng, chưa từng so đo những thứ cho đi có đáng giá hay không, nhưng thứ không có cậu không cho được.

Tào Diệp nghiêng mặt sang nhìn thoáng qua võ đài quyền anh, mấy người đang đi xuống bậc thang, hẳn là bàn xong chuyện rồi, cậu quay đầu lại, dự định rút lui, cuối cùng nói một câu với Tần Chân Chân: “Cơ hội này rất tốt, diễn tốt đi.”

Không ngờ Tần Chân Chân cũng nhìn về phía Lương Tư Triết, rõ ràng không có ý định kết thúc đối thoại: “Là vì có thể đối diễn với ảnh đế Lương, cho nên cơ hội này rất tốt hả?”

Tào Diệp sững sờ một lát, ngay sau đó nở nụ cười: “Chẳng lẽ không phải ư?”

“Anh nói anh không thích anh ta, có khi rất chán anh ta, thậm chí còn hận anh ta mà?”

“Anh từng nói như thế?” Tào Diệp nhú mày, hoàn toàn không có ấn tượng, trong lòng suy đoán tám phần là mình nói khi uống say, làm sao chuyện gì cũng nói ra hết vậy...

“Lúc đó các anh chia tay rồi à?” Tần Chân Chân lại hỏi.

Tào Diệp cạn lời: “... Không phải.”

“Em không tin, không có yêu lấy đâu ra hận.” Có lẽ bình thường Tần Chân Chân xem phim truyền hình rất nhiều, tùy tiện đã tung ra một câu thoại kinh điển trong phim truyền hình, “Hơn nữa, anh đến đoàn phim với Lương Tư Triết mỗi ngày, trong đoàn phim đều đồn khắp, nói là các anh yêu nhau rồi.”

“... Tùy em nghĩ sao thì nghĩ.” Tào Diệp nói, thấy Lương Tư Triết

cầm một chai nước dựa vào cột đá, vừa uống nước vừa nhìn về phía cậu, cậu quay người định đi, “Anh qua đó đây.”

“Tào Diệp,” Tần Chân Chân duỗi tay túm cánh tay Tào Diệp, ngăn cậu lại, “Tào Diệp anh luôn như thế, lúc thích thì nâng người ta lên trời, lúc không thích thì một câu cũng chẳng buồn nói.

Em rất tò mò, anh và Lương Tư Triết có thể ở bên nhau bao lâu, có thể kéo dài đến khi phim này quay xong không?”

Lương Tư Triết uống nước xong, nhận lấy áo khoác Tống Thanh Ngôn đưa tới nhưng không mặc vào, anh đi về phía Tào Diệp, cái tay để không ôm bả vai Tào Diệp, “Kết thúc công việc rồi, có đi không? Hay là anh ra ngoài đợi em?”

“Đi.” Tào Diệp nói, đoạn nhìn thoáng qua cánh tay bị Tần Chân Chân nắm.

Tần Chân Chân buông tay ngay lập tức.

Cô không dám làm rách lòng Lương Tư Triết, mặc dù tán gẫu một lần với Lương Tư Triết, cảm thấy anh không hề mắc bệnh ngô sao như lời đồn, nhưng đối mặt với Lương Tư Triết cô vẫn hơi e dè.

So sánh với Tào Diệp luôn mỉm cười, rất dễ ở chung, trên người Lương Tư Triết tự mang cảm giác xa cách, thậm chí thỉnh thoảng sẽ cho người ta cảm giác xâm lược, lại thêm địa vị hiện tại của anh trong giới văn nghệ, khiến người ta không dám tùy tiện vượt khuôn.

“Nhóm B kết thúc công việc sớm thế?” Lương Tư Triết nhìn cô, giống như thuận miệng hỏi một câu.

“Vâng anh Tư Triết.” Tần Chân Chân miễn cưỡng nặn ra một khuôn mặt tươi cười, sau đó nhìn Lương Tư Triết và Tào Diệp đi ra khỏi nơi quay phim.

Vừa rồi cô nói dối, Tào Diệp chưa bao giờ nâng cô lên trời, cô nhớ lại mối quan hệ gần gũi với Tào Diệp, cảm thấy so với yêu đương, đây giống như một cuộc giao dịch hơn.

Tào Diệp ra tay hào phóng, nhưng chưa bao giờ thật lòng, ngoại trừ đêm đó trên cầu vượt, Tào Diệp uống say trên mặt không có



nét cười nào, ánh mắt nặng nề nhìn xe cô chạy qua trên đường cái, nói ra cảm nhận của cậu về Lương Tư Triết trong những năm này.

Bây giờ nghĩ lại, đó chính là lúc cô đến gần trái tim chân thật của Tào Diệp, đáng tiếc trái tim chân thật này cũng không liên quan gì đến cô.

Tám giờ ba mươi tối, trời tối om, trên tòa nhà cao xa xa, ánh đèn neon nhỏ sợi đốt rủ xuống thành chuỗi, giống những cơn mưa sao băng lặp đi lặp lại.

Hai người theo thường lệ không ngồi xe về, địa điểm quay trận quyền anh rất gần khách sạn, nếu như quay cảnh đêm xong sớm, họ sẽ chậm rãi đi bộ về.

Lương Tư Triết ôm bả vai Tào Diệp, cầm chai nước rỗng, ngấm thùng rác bên ngoài trường quay, giơ cổ tay ném vào.

Anh không nhắc đến Tần Chân Chân, ngược lại tán gẫu chuyện khác, chuyện này cứ bỏ qua như thế.

Lúc ra khỏi trường quay, Đỗ Truy đang răn dạy nhóm trưởng nhóm ánh sáng, buổi tối có cảnh quay đêm ánh sáng có sơ sẩy, dẫn đến cảnh của diễn viên quần chúng quay uống công.

Tào Diệp quay đầu nhìn anh ta một cái, Đỗ Truy bình thường rất hiền lành, không ngờ lúc răn dạy người khác lại rất nghiêm khắc – khiến cậu nghĩ đến Tào Tu Viễn.

Khi còn bé cậu ở đoàn phim nhìn Tào Tu Viễn quay phim, nhìn thấy Tào Tu Viễn đang răn dạy Trịnh Dân.

Sau khi Tào Tu Viễn đi, cậu chạy đến an ủi Trịnh Dân, tặng que kem trong tay cho y, Trịnh Dân không ăn, xé vỏ lại trả cho cậu, ngồi bên ngoài trường quay với cậu, trò chuyện với Tào Diệp nhỏ tuổi, nói cho cậu biết Tào Tu Viễn là đạo diễn thiên tài như thế nào.

Bây giờ nghĩ lại, ánh sáng của Tào Tu Viễn trong lòng cậu, có hơn phân nửa là Trịnh Dân gieo xuống.

Lương Tư Triết quay đầu nhìn theo tầm mắt của Tào Diệp, thấy cậu đang nhìn chăm chăm Đỗ Truy nổi giận, anh hỏi một câu:

“Nhìn gì đấy?”

“Không,” Tào Diệp hoàn hồn lại, “Chỉ cảm thấy... lúc Đỗ Truy nổi giận rất hung dữ.”

“Đúng rồi, trước kia em còn có suy nghĩ làm đạo diễn mà?”

Lương Tư Triết hỏi, “Bây giờ còn không?”

“Hết lâu rồi.”

“Hửm?”

“Làm đạo diễn phải soi mói, còn phải theo chủ nghĩa hoàn mỹ, em không thích hợp.” Tào Diệp nói.

Mấy năm gần đây cậu mới hiểu rõ điều này, thuở thiếu thời luôn cho rằng mình không gì không làm được, chỉ cần lớn lên sẽ có thể trở thành một Tào Tu Viễn khác.

Nhưng sau khi lớn lên mới nhận ra rằng Tào Tu Viễn làm theo ý mình, khẳng khái cố chấp, không có tình người, những điều này khiến ông đánh rơi tính cách của một người cha tốt, lại vừa vụn trở thành một đạo diễn thiên tài.

Nhưng nghĩ thông suốt điều này cũng không khiến Tào Diệp thoải mái hơn, ngược lại khiến cậu hận Tào Tu Viễn hơn.

Vậy ông cứ đi làm một đạo diễn thiên tài cô đơn mà vĩ đại là được rồi, tại sao cứ phải đưa mình đến với thế giới này?

Trong nháy mắt ý nghĩ này thoáng qua, chẳng mấy chốc lại bị Tào Diệp cố gắng xem nhẹ.

Cảm xúc xấu trong chớp mắt này, đã biến mất không còn tăm hơi khi đến khách sạn.

Lo lắng Lương Tư Triết ban ngày quay phim bị thương, Tào Diệp không vội vã đòi lại hai lần đó.

Họ nằm trên giường, dùng tay an ủi cho nhau, rõ ràng không làm động tác gì mạnh, nhưng lúc kết thúc hai người đều đổ mồ hôi khắp người.

Tào Diệp lại gần hôn cầm Lương Tư Triết: “Hôm nay nhà sản xuất Tôn cho em xem tiến độ, bộ phim này còn nửa tháng nữa là quay xong.”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng.

Tào Diệp lại nói: “Sau khi quay xong, chúng ta có thể về nhà rồi.”

Cậu nói đến hai chữ “về nhà”, nó khiến trái tim trong lồng ngực Lương Tư Triết rung động nhẹ nhàng.

Sau mười bảy tuổi anh đã không còn khái niệm “nhà”, phòng ở chỉ là phòng ở, trống trải, không được coi là nhà.

Từ lúc rời khỏi Nhân Tú, trong mười năm phần lớn thời gian anh đều quay phim ở nơi khác, đi theo đoàn phim di chuyển khắp nơi, không có chấp niệm gì với “về nhà”.

Nhưng bây giờ Tào Diệp nói vậy, anh cũng hơi chờ mong ngày bộ phim kết thúc sau đó họ cùng nhau về nhà.

Một lát sau Tào Diệp lại hỏi: “Anh nói, sau khi về chúng ta ở đâu?”

“Ở chỗ anh đi,” Lương Tư Triết nhỏ giọng nói, “Chỗ anh có cầu thang, chúng ta có thể vừa lên tầng vừa làm.”

“Lương Tư Triết, anh suốt ngày nghĩ linh tinh gì đấy...” Tào Diệp cười nói, ngẫm nghĩ lại bảo, “Vậy cũng rất tốt, tầng đủ cao, paparazzi không chụp được, chúng ta có thể làm bên cửa sổ... Ê sao em bị anh dạy hư rồi?”

Tào Diệp không biết sao mình đột nhiên lại nhắc đến chuyện về nhà, có lẽ bởi vì đêm nay lúc rời khỏi đoàn phim, cuối cùng Tần Chân Chân hỏi cậu sau khi bộ phim này kết thúc cậu và Lương Tư Triết có còn ở bên nhau không, câu nói đó đã đâm trúng cậu. Cậu nghĩ cậu không thể phớt lờ câu nói này của Tần Chân Chân, bởi vì cậu thật sự chưa bao giờ có một mối tình lâu dài, cậu thậm chí chưa bao giờ gặp một mối tình đẹp.

Hôn nhân của Tào Tu Viễn là Lê Du là một trò lừa bịp, bác cả Tào Tu Nghiêm lúc còn trẻ lựa chọn thông gia gia tộc, Lâm Ngạn từ khi còn trẻ người tình bên cạnh chưa bao giờ đứt đoạn, giữa Trì Minh Nghiêu và bạn trai của cậu ta cũng chỉ là một cuộc giao dịch.

Đếm kỹ một hồi, cậu phát hiện bên cạnh hình như không có mối quan hệ lâu dài nào có thể đem ra làm bản mẫu.

Cậu bắt đầu hơi lo lắng về tình yêu với Lương Tư Triết, phải

chăng cũng sẽ giống mỗi một lần trước kia, nhanh chóng chán ghét, sau đó phai nhạt ra khỏi cuộc sống của nhau, điều này khiến cậu hơi hoảng sợ.

## Chương 114: Hiện Tại 17

### DTV-EBOOK

Ngày hôm sau các cảnh quay bổ sung của trận quyền anh đã xong, tổ quay phim A và tổ quay phim B tập hợp, bắt đầu quay phần trùng lặp của tuyến chính và tuyến phụ.

Bành là tên vô lại nợ nần chồng chất, trước khi bị Tiểu Mãnh ỷ lại, hắn đã thường vay tiền người bên cạnh, mượn mãi rồi, mấy anh em tốt xưng anh gọi em trong võ đài quyền anh vừa nghe hắn nhắc đến tiền là muốn tránh.

Thuốc chữa bệnh bạch cầu bạch huyết rất đắt, Bành lấy sạch tất cả tiền trên người mua thuốc cho Tiểu Mãnh, không đủ tiền ăn cơm thế là chuyển mục tiêu lừa tiền lên người cô bán rượu Trân mới tới võ đài quyền anh dưới lòng đất.

Cô gái bán rượu rất xinh, nhưng đầu óc không được thông minh cho lắm, bán một chai rượu, phải cầm máy tính bấm cả buổi mới yên tâm.

Tào Diệp đứng sau máy quan sát, nhìn Lương Tư Triết đối diện với Tần Chân Chân.

Cô gái bán rượu Trân Trân đứng sau quầy, lại nằm sấp trên quầy tính toán, vừa rồi khách mua rượu cầm đi một chai XO và một chai Whisky, ném một xấp đô la lên quầy, nói với cô không cần trả tiền thừa.

Trân Trân tính tỷ giá, cảm thấy tiền khách đưa hình như không đủ, vừa tính vừa cuống lên.

Bành mồ hôi đầm đìa xuống võ đài quyền anh, trận này thua, hắn đi đến trước quầy gọi một chai bia, lúc gần đi nhìn thấy đô la Mỹ trên quầy, lại bắt đầu nảy ý đồ xấu.

“Nhiều tiền thế,” Bành đặt chai bia lên quầy, cà lơ phát phơ cong ngón tay chỉ mấy tờ đô la, “Khách lại cho tiền tip à?”

“Nào có,” Trân Trân đẩy máy tính đến trước mặt hắn, “Anh nhìn giúp em, có phải hắn đưa thiếu không.”

Trân Trân bắt đầu bấm máy tính, ánh mắt Bành quét qua lại trên người cô, dáng người cô gái bán rượu mới đến thật sự rất được, hắn giơ cánh tay khoác lên vai Trân Trân, cầm lấy máy tính, ấn vớ vẩn một hồi: “Em tính gì đây, phải tính thế này,” Hắn giở trò vô lại là thiên bẩm, ra dáng tính ra một kết quả, “Nhìn đi, người ta còn đưa thừa tiền cho em.”

Hắn được cái mã đẹp, lại biết tận dụng tối đa, lúc ôm Trân Trân thì kẻ sát, rút một tờ giấy từ trong tay cô: “Anh cùng giấu bà chủ với em, tờ này là phí bịt miệng, đừng khách sáo với anh.” Nói xong ngón tay móc dây vai của Trân Trân, thả nhẹ bần “tạch” một cái trên vai cô, lại rút thêm một tờ nữa, “Tờ này là mượn, sau này trả lại cho em, nhé.”

Trân Trân bị chiêu này của hắn làm cho đỏ mặt, đến khi bình tĩnh hoàn hồn mới phản ứng lại tiền giấy trong tay chỉ còn hai tờ có mệnh giá nhỏ nhất, còn chưa đủ số lẻ của tiền rượu.

Cảnh quay không khó nhưng vẫn phải quay nhiều lần.

Tần Chân Chân đẹp thì đẹp thật, nhưng diễn hơi đơ, cũng may Trân Trân trong phim chẳng những tên giống, mà cũng là cô gái không được lạnh lợi mấy, cho nên không đến mức có cảm giác không hài hòa.

Đỗ Truy đi đến trước quầy, đứng bên cạnh Lương Tư Triết giảng cảnh quay cho Tần Chân Chân: “Kịch bản không viết nhưng cô phải biết mình thích Bành, nếu không thì nhiều người như thế, sao cô hết lần này đến lần khác tìm một tên lưu manh như hắn tính tiền cho cô? Bành ôm cô bấm máy tính, theo lý thuyết cô không ngốc đến mức ngay cả hắn tính vớ vẩn cũng không nhìn ra, tại sao không nhìn ra hả? Bởi vì lúc hắn ôm cô, cô tâm viên ý mã mới không chú ý, cho nên phản ứng ở chỗ này cô vẫn phải xử lý một chút.”

Tần Chân Chân liên tục gật đầu.

Đỗ Truy quay về sau máy giám sát hô “A”, cảnh này lại quay lần nữa.

Tổng cộng Lương Tư Triết ôm Tần Chân Chân bảy lần, kéo dây vai của Tần Chân Chân bốn lần, Tào Diệp đứng sau máy

quan sát, nhìn cánh tay Lương Tư Triết khoác lên vai Tần Chân Chân.

Lương Tư Triết xử lý chi tiết ngón tay rất thật, Bành giỏi lợi dụng vẻ ngoài đẹp của mình, cho nên lúc này hẳn ôm cô gái bán rượu Trân Trân, ngón tay kia nhẹ nhàng mơn trớn sau bả vai cô, sau đó chui xuống dưới dây vai, nhẹ nhàng nhấc lên rồi bắn, có ý trêu chọc.

Mấy ngày nay đi theo đoàn, Tào Diệp xem như biết được tại sao Tăng Nhiên dùng chất lượng mịn của ảnh film để so sánh với kỹ năng diễn xuất của Lương Tư Triết, cũng biết tại sao Tào Tu Viễn lại nói ra câu hơi buồn nôn “Lương Tư Triết là món quà tạo hóa ban tặng cho màn ảnh”.

Bởi vì Lương Tư Triết trước ống kính thật sự là tự nhiên đến mức không tìm được dấu vết đang diễn kịch.

Ví dụ như bây giờ, từ góc nhìn bạn trai của Tào Diệp, bạn trai Lương Tư Triết của cậu giống như một giây sau sẽ ngoại tình. Tào Diệp cầm lịch trình quay phim, nhìn sắp xếp phía sau, cảnh của Tần Chân Chân không nhiều, trước đó đã quay một ít, cảnh còn lại tổng cộng quay mười ngày...

Tào Diệp ra khỏi trường quay, tìm một liều thuốc, châm lửa, không nhìn hiện trường đóng phim nữa.

Ghen với bạn gái trước có hơi vô lý, nhưng cậu thực sự cảm thấy tâm trạng phức tạp, dứt khoát không nghe không nhìn.

Điện thoại rung lên, Tào Diệp lấy điện thoại ra cúi đầu nhìn, nhà sản xuất Từ An Kiều của “Lựa chọn tuyệt vọng” gọi điện tới.

Cậu nghe máy, Từ An Kiều nói ở bên kia điện thoại là “Lựa chọn tuyệt vọng” đã thêm hiệu ứng đặc biệt, đưa ra bản biên tập cuối cùng, hiệu quả thành phim rất tốt, cho nên y thương lượng với Tăng Nhiên, muốn đăng ký liên hoan phim Cannes năm sau.

“Đăng ký Cannes?” Đầu ngón tay Tào Diệp cầm liều thuốc, cổ tay gác lên lan can, mặc dù cảm thấy họ rất có tham vọng, nhưng vẫn nói, “Cũng được.”

Lý trí lại nghĩ, Tăng Nhiên xuất thân từ quay phim cult, ăn nhịp với chỉ đạo hành động Từ Thao Dương trên phương diện tính

thăm mỹ bạo lực, cho nên phim này rất có giá trị nghệ thuật về mặt thị giác.

Thể loại phim thương mại không nổi tiếng ở Cannes, nhưng đã có giá trị nghệ thuật, Tào Diệp cảm thấy cũng có thể thử xem sao.

“Đúng rồi,” Từ An Kiều nói, “Mấy năm nay tôi cũng thăm dò quy tắc ngầm của Cannes, ban giám khảo thích quen mặt, mặc dù đạo diễn Tăng là người mới, nhưng Tư Triết từng giành được ảnh đế Cannes, cho nên cơ hội trúng tuyển rất lớn.

Vả lại, một khi lọt vào đơn vị thi đấu chính, cũng xem như là một điểm tuyên truyền hậu kỳ mà.”

“Nếu muốn mượn thân phận ảnh đế Cannes của Lương Tư Triết,” Tào Diệp cân nhắc nói, “Vậy tôi nghĩ vẫn phải thương lượng với anh ấy.”

Từ An Kiều vội vàng đáp: “Tôi cũng có ý này.”

Cúp điện thoại, Tào Diệp dụi tắt thuốc lá, sau lưng dựa vào lan can, cầm di động suy nghĩ chuyện dự thi Cannes.

“Lựa chọn tuyệt vọng” tham gia Cannes, cũng có trăm lợi mà không hại cho bản thân bộ phim, chỉ cần có thể được chọn vào đơn vị thi đấu, nói không chừng còn có thể mượn cơ hội hướng ra thị trường nước ngoài, có điều... “Lựa chọn tuyệt vọng” là thể loại phim thương mại, không phải phim văn nghệ Cannes thích nhất.

Nếu vì thể loại phim mà dẫn đến cuối cùng không thu hoạch được gì, dư luận trong nước liệu có bắt đầu nói xấu Lương Tư Triết không?

Cậu đang nghĩ ngợi, Lương Tư Triết đã quay xong cảnh và đi ra khỏi sàn đấu quyền anh: “Sao hôm nay không ở bên trong xem quay phim?”

“Em ra ngoài nghe điện thoại.” Tào Diệp giơ điện thoại lên với anh.

“À, anh nói mà,” Lương Tư Triết quay lưng lại, dựa vào lan can



giống Tào Diệp, “Anh còn tưởng là em ghen.”

Tào Diệp chợt dạ nói: “Em ghen gì chứ...”

“Không phải là được, nửa tháng còn lại đều đối diễn với Tần Chân Chân, ghen thì phiền phức lắm.”

“... Không thể nào? Em xem lịch trình quay phim, không phải mười ngày à?”

Lương Tư Triết cười như không cười nhìn cậu.

Tào Diệp nhận ra mình lại bị Lương Tư Triết lừa, giải thích một câu: “Em chỉ, tiện tay lật thôi.”

“À, tiện tay lật thôi, còn phải tính ngày tháng quay phim của bạn gái cũ, vậy đây là tình cũ chưa dứt?”

“Lương Tư Triết anh cứ phải nói chuyện vòng vèo hả,” Tào Diệp cười nói, “Được thôi, em ghen đấy thì sao?”

“Ghen thật à Tào Diệp,” Lương Tư Triết cũng cười, giơ tay ôm bả vai Tào Diệp, “Bố em em cũng ghen, bạn gái cũ em cũng ghen, trước kia sao anh không phát hiện em là chúa ghen tuông nhỉ?”

Tào Diệp cảm thấy giải thích không rõ, bởi vì bản thân cậu cũng nhận thấy một khi dính đến Lương Tư Triết, hình như cậu thật sự dễ ghen tuông... Rõ ràng trước kia chưa từng như thế, lúc ấy theo đuổi Lâm Huyền, Lương Tư Triết công khai tranh giành với cậu, cậu cũng chỉ tức giận Lương Tư Triết không đáng là bạn thôi.

“Đừng ghen,” Lương Tư Triết búng nhẹ xương tai Tào Diệp một cái, nhỏ giọng nói, “Bạn gái cũ của em có vẻ rất thích em.”

“... Em lại không ghen vì cô ấy.”

“À, vậy thì đúng rồi,” Lương Tư Triết cười nói, “Tào Diệp em lúc nào cũng mất tự nhiên.”

Nghỉ ngơi mấy phút, cảnh quay tiếp theo lại bắt đầu, thư ký trường quay đi tới gọi: “Anh Lương, đạo diễn Đỗ nói chuẩn bị vào vị trí cho cảnh tiếp theo.”

“Được,” Lương Tư Triết không dựa vào lan can nữa, “Tôi qua ngay.”

Trước khi đi lại thêm một câu, “Câu vừa rồi chưa nói xong,” Anh nghiêng mặt sang ghé vào tai Tào Diệp, nhỏ giọng, “Nhưng không thích em bằng bạn trai của em.” Nói xong xoa tóc Tào Diệp một cái rồi đi.

Tào Diệp đứng im tại chỗ, nhìn Lương Tư Triết đi vào. Nổi lên hai câu là “Bạn gái cũ của em có vẻ rất thích em, nhưng không thích em bằng bạn trai của em.” Mặt trời ở phía tây chiếu nghiêng nghiêng tới, cửa sổ góc hành lang bị chiếu ra một cái bóng hẹp dài, chiếu lên lưng Lương Tư Triết.

Trước khi quay vào phim trường Lương Tư Triết quay đầu nhìn Tào Diệp, nở nụ cười với cậu, sau đó mới đi vào. Đối diện với Tần Chân Chân là cảnh quay liên tục, Lương Tư Triết cũng phải tập trung mười hai phần. Không chỉ là vấn đề kỹ năng diễn xuất của Tần Chân Chân, quan trọng hơn là anh đang đối mặt với bạn gái cũ của Tào Diệp. Anh có đầy đủ rèn luyện chuyên nghiệp giúp anh xem nhẹ mọi nhân tố ngoài phim, nhưng chuyện liên quan đến Tào Diệp anh không thể hoàn toàn không để ý. Cậu ấm của anh từng yêu đương nhiều bạn gái anh không muốn so đo, dù sao những năm này bản thân anh cũng từng có vài mối tình qua loa. Anh để ý tới câu nói hôm qua của Tần Chân Chân, đúng, anh đã nghe được, trên thực tế anh cũng rất muốn biết, với Tào Diệp mà nói mối quan hệ từ bạn bè chuyển sang người yêu này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Liệu rằng có một ngày tình yêu của họ cũng sẽ giống như cha mẹ của anh đã trải qua, hết hạn, bắt đầu chậm rãi biến chất, giống như hình ảnh theo dõi anh đã xem vô số lần, Tào Diệp sẽ từng bước rời khỏi thế giới của anh một lần nữa. Con người thật sự tham lam, Lương Tư Triết nghĩ, có củi khô bốc lửa, lại bắt đầu chờ mong khe nhỏ sông dài và thiên trường địa cửu. Buổi tối đi về khách sạn, Tào Diệp bàn bạc với Lương Tư Triết chuyện “Lựa chọn tuyệt vọng” đăng ký Cannes. “Đăng ký đi,” Lương Tư Triết nói, “Tăng Nhiên có triển vọng, mặc kệ có giành giải hay không, cũng nên đến Cannes xem thử.”

“Tốt cho cả Tăng Nhiên và bộ phim,” Tào Diệp nói ra bản khoăn của mình, “Nhưng, phim này không phải thể loại Cannes chú trọng, lỡ như bởi vì vấn đề này...”

Lương Tư Triết liếc cậu một cái: “Em sợ anh đăng ký giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất lại không thể lấy giải?”

Tào Diệp đáp một tiếng: “Ừm.”

Lương Tư Triết cười: “Không sao, có lấy giải hay không đều không quan trọng, anh đã hết sức diễn nhân vật Mặt Sợ này, giống như Hồng nam hồng nữ vậy, có một số việc không thể khống chế hướng đi, cứ đi theo nó thôi.”

“Có giành giải hay không đúng là không quan trọng lắm,” Tào Diệp nói, “Nhưng em sợ anh bị mắng mà.”

“Hửm?”

“Chắc chắn sẽ có người nói gì đó, anh có thể giành giải ảnh đế Cannes đều là vì Tào Tu Viễn, không có Tào Tu Viễn ngay cả Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất cũng không lấy được, rất phiền.”

Lương Tư Triết nghiêng mặt sang nhìn cậu cười nói: “Đây xem như lại ghen với bố em à?”

“Thấy bạn trai em bị mắng em cũng rất khó chịu được chưa.”

Lương Tư Triết cười vài tiếng, ngay sau đó cũng chưa nói có muốn đăng ký hay không.

Hai người sóng vai bước đi, bả vai chạm nhau, Lương Tư Triết nhìn bóng đêm thở dài một hơi: “Lúc mất tự nhiên còn đáng yêu hơn cả lúc không mất tự nhiên.”

“Này anh không được suốt ngày nói em đáng yêu.” Tào Diệp phản kháng, từ lâu cậu đã cảm thấy từ này không hợp với mình.

“Hửm?”

“Cái từ đáng yêu này không ăn khớp với em, hơn nữa tổn lại đến uy nghiêm của em.”

“Em lấy đâu ra uy nghiêm,” Lương Tư Triết cười nói, “Trình Đoan bảo em là linh vật của Lomond, em lại cảm thấy mình có uy nghiêm?”

“Sao cái gì Trình Đoan cũng nói với anh thế!”

Buổi tối Tào Diệp xử lý tin nhắn xong, lại gần bên cạnh Lương

Tư Triết nói bóng nói gió: “Em xem lịch trình quay phim ngày mai không sắp xếp cảnh đánh đấm?”

Mắt cậu tỏa sáng, Lương Tư Triết tỏ vẻ không biết: “Thật hả?”

Giọng điệu Tào Diệp chắc chắn: “Em đã xác nhận với Từ Thao Dương rồi, ngày mai anh ta cũng không đến đoàn phim, chắc chắn không có cảnh đánh nhau.”

“Cho nên?”

Tào Diệp thò tay sờ eo Lương Tư Triết: “Anh Tư Triết ơi, nợ thì phải có lãi nhỉ.”

“Khôn ra rồi đúng không?” Lương Tư Triết bị cậu chọc cười, anh đặt kịch bản chia cảnh sang bên cạnh, ngửa ra dựa lưng vào nệm đầu giường, thở ra một hơi theo động tác nắn bóp của Tào Diệp, yết hầu trượt lên xuống, “Được thôi, làm đi.”

“Lúc nào mới có thể về nhà đây,” Tào Diệp cắn nhẹ yết hầu

Lương Tư Triết, nói không rõ, “Cũng không dám để lại dấu.”

Cảm giác chiếm giữ Tào Diệp rất tốt, cảm giác bị Tào Diệp chiếm giữ cũng không tệ.

Lương Tư Triết có thể cảm nhận được lần này Tào Diệp dùng tất cả vốn liếng, liên tục quan sát phản ứng của anh, giống như nóng lòng muốn chứng minh kỹ thuật của mình.

Họ liên tục ôm lấy nhau, nhiệt độ cơ thể, mồ hôi, còn có nụ hôn nóng ướt hết cái này đến cái kia.

Sau khi kết thúc Tào Diệp ôm chặt Lương Tư Triết, hơi thở nóng bỏng hỗn hển phả vào bên gáy anh.

Cậu thích ở bên Lương Tư Triết, tán gẫu và tạm thời quên đi hết thấy, đụng chạm và ôm ấp, hôn môi và làm tình, tất cả đều rất thích.

“Đăng ký đi.” Cậu nghe Lương Tư Triết nói với giọng hơi khàn.

Tào Diệp hơi ngẩng đầu lên, hôn Lương Tư Triết một cái:

“Hửm?”

“Cannes,” Lương Tư Triết nhìn cậu nói, “Lần này chúng ta cùng đi.”

## **Chương 115: Hiện Tại 1**

### **DTV-EBOOK**

Sau đó Tào Diệp quay về Lomond một chuyến.

Kết thúc kỳ nghỉ Quốc khánh, các phòng ban của công ty bắt đầu bận rộn công việc thúc đẩy dự án của mình.

Tào Diệp làm công tử bột mê muội mất lý trí một tuần, lại bị mấy cuộc điện thoại giục về.

Buổi sáng hôm rời khỏi Thượng Hải, Tào Diệp tỉnh ngủ rời giường, đến phòng tắm tắm rửa, lúc đi ra nhìn thấy Lương Tư Triết đứng trước bồn rửa tay, đang cầm máy sấy sấy tóc.

Tào Diệp vẫn buồn ngủ, đứng sau lưng Lương Tư Triết, ướm sững dựa vào vai anh: “Tiện thể sấy giúp em với.”

Chiều cao hai người ngang nhau, sấy cũng thuận tiện, bàn tay cầm máy sấy của Lương Tư Triết di chuyển ra sau.

Máy sấy phát ra tiếng vù vù, mái tóc hơi dài của Lương Tư Triết phẩy lên mặt Tào Diệp khiến cậu cảm thấy hơi ngứa.

Cậu giơ tay nắm lấy một túm tóc, ngẩng đầu nóng lòng muốn thử: “Lương Tư Triết, em buộc tóc giúp anh nhé.”

Cậu dùng ngón tay vén tóc ngang vai của Lương Tư Triết lại với nhau, nắm chặt rồi cầm lấy dây thun quấn giữa ngón tay.

Cậu hoàn toàn là người mới vào nghề, động tác vụng về, giật gấu vá vai, làm lại lần thứ ba, miễn cưỡng dùng dây thun buộc tóc lại, lúc này mới chú ý thưởng thức tác phẩm của mình.

Buộc lệch rồi, bên gáy còn có một túm xoắn ra.

Hai người soi gương hai mặt nhìn nhau.

Lương Tư Triết nghiêng mặt sang hỏi cậu: “Xong chưa?”

“Bạn trai em trời sinh quyen rũ,” Tào Diệp nói, đoạn gỡ dây buộc tóc xuống đưa cho anh, “Làm gì cũng đẹp.”

Lương Tư Triết bị cậu chọc cười, nhận lấy dây buộc tóc, cũng không nói rõ vạch trần Tào Diệp.

Lần này Tào Diệp quay về Lomond còn lâu mới được thoải mái như lần trước, công ty chất đống rất nhiều việc đợi cậu xử lý.

Trước sau cậu gặp rất nhiều người, ngoại trừ Từ An Kiều, Tăng Nhiên, Đinh Mão, còn cùng Trì Minh Nghiêu gặp mấy đạo diễn phim hoạt hình.

Ngoài mấy dự án phim ảnh đang thúc đẩy, công việc trọng điểm tiếp theo của Lomond là mở rộng chuỗi rạp chiếu phim, cậu phải tự đến mấy thành phố, khảo sát tình huống phân bố rạp chiếu phim ở đó.

Trung tuần tháng mười, Tào Diệp sẽ đến thành phố S công tác. Tài xế đưa cậu đến sân bay thủ đô, Tào Diệp xuống xe đi vào đại sảnh, đi thẳng đến quầy làm thủ tục lên máy bay.

Chỉ có một người đứng trước quầy khách vip, Tào Diệp liếc mắt nhìn bóng lưng đã nhận ra là Trịnh Dân.

Cậu do dự có nên đợi Trịnh Dân rời đi rồi lại đến không, nhưng Trịnh Dân đã làm xong thủ tục lên máy bay, đúng lúc xoay người lại, thế là cũng nhìn thấy Tào Diệp đứng cách đó mấy bước.

Tào Diệp nhất thời không nhớ rõ mình đã không gặp Trịnh Dân mấy năm rồi, bắt đầu từ mấy năm cậu cố tình tránh né Trịnh Dân, về sau Trịnh Dân và Tào Tu Viễn ra nước ngoài phát triển, họ đã không gặp nhau nữa.

Trịnh Dân không già mấy, vẫn trông như vài năm trước, mặc chiếc áo khoác gió dài cắt may vừa người, kéo vali màu xám bạc, vẫn là khí chất phong độ nhẹ nhàng kia.

Tào Diệp mười mấy tuổi có thể co cẳng chạy ngay, nhưng Tào Diệp hai mươi mấy tuổi chỉ có thể bị đóng đinh tại chỗ, nhìn Trịnh Dân đến gần từng bước một, dừng lại trước mặt cậu nói: “Trùng hợp vậy Tiểu Diệp, không ngờ lại gặp cháu ở đây.”

Tào Diệp cố gắng để bản thân trông trưởng thành và bình tĩnh,

nở nụ cười: “Đúng rồi, mình chú tới đây à?”

Cậu không hỏi rõ ràng, nhưng Trịnh Dân thông minh làm sao, lập tức nghe ra cậu đang hỏi Tào Tu Viễn: “Bố cháu vẫn đang chuẩn bị phim, chú tự đến nơi khác khảo sát cảnh trước.”

Tào Diệp thở phào một hơi, cậu thực sự không muốn gặp Tào Tu Viễn.

Trịnh Dân đợi Tào Diệp làm xong thủ tục lên máy bay, sau đó cùng cậu đến cửa vip qua kiểm tra an ninh.

Không ai nhắc đến chuyện năm đó, Trịnh Dân rất tự nhiên hỏi cậu lần này muốn đi đâu.

Tào Diệp nói đến thành phố S, Trịnh Dân cười nói mười năm trước y cũng từng đến thành phố S, lại quay sang nhìn cậu:

“Cháu đoán xem năm đó chú đến thành phố S làm gì?”

Mười năm trước, thành phố S, trong đầu Tào Diệp vụt qua tên của một thành phố rất xa xưa: “Đến Nham Thành?”

“Đúng rồi,” Trịnh Dân cười một tiếng, nhớ lại kể, “Năm đó chú và bố cháu khảo sát cảnh ở gần đó, nghe người ta nói đến trường trung học âm nhạc trực thuộc ở Nham Thành, lúc đó bố cháu nói mau đến xem, kết quả ngày hôm sau đã dẫn Lương Tư Triết về Bắc Kinh.”

Y thật sự biết cách nói chuyện, không lấy Tào Tu Viễn ở đầu, ngược lại nói đến Lương Tư Triết, Tào Diệp thực sự có hứng thú với đề tài này, tiếp lời nói của y: “Lần đầu tiên hai người gặp Lương Tư Triết, anh ấy trông như thế nào?”

“Cậu ta nói mình đánh nhau một trận với chó dưới tầng,” Trịnh Dân nhớ lại vẫn còn mới mẻ, cười nói, “Trong nhà cậu ta có một cây đàn violin, bị cậu ta đập vỡ rồi, cổ đàn cũng gãy, thoát nhìn không dễ chọc, tóm lại... không giống như người sau này có thể lấy được ảnh đế.”

Tào Diệp nghĩ đến cây đàn violin bị gãy kia, Trịnh Dân bên cạnh than thở một hơi: “Chớp mắt cái đã mười mấy năm trôi qua rồi.” Họ đồng hành mười mấy phút, đều nói về phim và Lương Tư Triết.

Tào Diệp có thể cảm giác được Trịnh Dân đang cố gắng hướng đến chủ đề cậu có hứng thú, họ trò chuyện cũng xem như ăn ý, nhưng khoảng cách mười năm và sự lạnh nhạt, cuối cùng

không thể trở về quan hệ tình như cha con năm đó được. Trước khi chia tay Trịnh Dân nói lần sau cùng ra ngoài ăn bữa cơm, Tào Diệp không để ý đáp một tiếng “Được”, trong lòng biết nếu lần sau Trịnh Dân hẹn cậu ra ngoài, tám phần là cậu vẫn sẽ tìm cơ thoái thác.

Ngày hôm sau gặp bên phát hành ở địa phương xong, Tào Diệp lên đường đến Nham Thành một mình.

Những năm này cậu đã đến rất nhiều nơi, luôn cảm thấy trời Nam biển Bắc đều na ná nhau cả, nhưng có lẽ bởi vì có liên quan đến Lương Tư Triết, lại cảm thấy thành phố này đặc biệt.

Cậu gọi một chiếc xe đến trường trung học âm nhạc trực thuộc, tài xế khéo nói, nghe nói cậu từ nơi khác tới đây thì rất nhiệt tình giới thiệu vài điểm tham quan cho cậu.

Tào Diệp không có nhiều thời gian, buổi tối còn phải chạy về Thượng Hải gặp Lương Tư Triết, từ chối nhã nhặn nói rằng lần sau nhất định tới đây dạo chơi.

Đến trường trung học âm nhạc trực thuộc, gặp đúng thời gian chạng vạng tan học, từ xa, Tào Diệp nhìn thấy các thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi mặc đồng phục học sinh rộng rãi, trên lưng đeo hộp các loại nhạc cụ, chen chúc đến cổng trường học. Cậu quét mắt một vòng từ xa, sợ gặp phải giờ cao điểm tắc đường nên bảo tài xế trở về theo đường cũ.

Trên đường trở về, tài xế chủ động nói đến Lương Tư Triết: “Cậu không biết đúng không? Trường học này có một ngôi sao lớn.”

“Ai vậy?” Tào Diệp trả lời tin nhắn, biết rõ còn cố hỏi.

“Lương Tư Triết!”

“À,” Tào Diệp giả vờ bình tĩnh, “Từng nghe nói.”

Tài xế thấy cậu chẳng hề rung động, lại ném ra tin tức mới:

“Người thân của bạn tôi ở cùng khu chung cư với Lương Tư Triết.”

Quả nhiên Tào Diệp ngẩng đầu: “Chung cư nào?”

“Chuyện này không thể nói.”

“Chú lừa cháu à,” Tào Diệp nở nụ cười, “Không giấu gì chú, lần này cháu tới đây là muốn xem trường cũ của Lương Tư Triết.”



Cháu là fan của anh ấy.”

“À.” Tài xế nhìn cậu từ gương chiếu hậu, hơi kinh ngạc, “Trông dáng vẻ của cậu, tôi tưởng rằng cũng là ngôi sao nào chứ.”

Cậu trời sinh được người thích, trò chuyện vài câu, tài xế đã quay đầu xe, đưa cậu đến chung cư Lương Tư Triết ở.

Chung cư hơi có tuổi rồi, gạch men trên tường đã tróc ra, trông hơi loang lổ.

Không có thang máy, Tào Diệp cất bước đi lên cầu thang.

Tài xế không biết số phòng cụ thể, chỉ nói ở tầng bảy, Tào Diệp đi không nhanh, bước lên từng bậc một, đột nhiên cảm giác cảnh tượng này giống như đã từng quen thuộc, nhất thời lại không nhớ nổi đã xảy ra ở đâu.

Cậu lên đến tầng sáu, nằm sấp trên bệ cửa sổ hành lang nhìn xuống dưới một lát, lại đi xuống.

Trên đường đến sân bay mới nhớ ra, cảnh tượng như đã từng quen thuộc này xảy ra trong “Mười ba ngày”.

Lúc Tiểu Mẫn theo dõi Bành Yên, cũng tìm từng bậc cầu thang một như vậy, mỗi khi đi qua một cửa phòng, sẽ dừng lại một lát.

Thì ra thích một người đều có tâm trạng giống nhau.

Buổi tối bay đến Thượng Hải gặp Lương Tư Triết, Tào Diệp nhắc đến chuyện này, Lương Tư Triết hơi buồn cười nói rằng đó không phải chung cư nhà anh.

Tào Diệp khó mà tin được mình sẽ bị lừa: “Trông tài xế kia rất thành thật, thế mà lừa em?!”

“Có lẽ cũng là nghe nói thôi, chung cư mà em đến anh có biết,”

Lương Tư Triết cười nói, “Cũng rất gần nhà cũ của anh.

Em nghĩ gì mà đến Nham Thành?”

“Em gặp được chú Dân,” Tào Diệp nói, “Chú ấy nói mười năm trước, chú ấy và Tào Tu Viễn dẫn anh từ Nham Thành đến Bắc Kinh.”

“À, em nói lần đó,” Lương Tư Triết nhớ lại, “Khi đó anh không thường ở nhà cũ, thầy Tào đến nhà mới tìm anh.

Nhiều năm rồi anh chưa về, có lẽ nhà kia đã đóng mạng nhện rồi, nếu em muốn đến, lần sau anh dẫn em đến.”

Tào Diệp nghĩ đến cây đàn violin gãy mà Trịnh Dân nhắc tới, trong lòng có một suy nghĩ mơ hồ, cậu hỏi Lương Tư Triết: “Lần sau em đi ngang qua Nham Thành, có thể đến xem thử không?” “Có thể,” Lương Tư Triết cười nói, “Đó cũng là nhà em, em muốn đến thì đến.”

Tắt đèn trước khi ngủ, trong bóng đêm Lương Tư Triết hỏi: “Tào Diệp, em có muốn biết rốt cuộc quan hệ của bố em và chú Dân là như thế nào không?”

Tào Diệp im lặng một lát, âm thanh rất nhỏ: “Quan hệ hợp tác kiêm bạn giường lâu dài.”

“Em đoán được rồi?”

“Ừm, có lúc sẽ không khỏi nghĩ đến chuyện này.”

Lương Tư Triết giơ tay lên sờ tóc Tào Diệp.

Hồi lâu Tào Diệp thở dài nói: “Nếu như chú Dân và bố em không có quan hệ này, chắc em sẽ có quan hệ tốt với chú ấy... Nhưng cũng chưa hẳn, có lẽ không có quan hệ này, chú ấy cũng sẽ không đối xử tốt với em như vậy.”

“Em đừng luôn tự coi nhẹ mình như thế Tào Diệp à,” Lương Tư Triết nói, “Anh cảm thấy chú Dân đối xử tốt với em, cũng không hoàn toàn vì bố em.”

“Có lẽ vậy.” Tào Diệp nói.

Gặp Trịnh Dân, cậu lại hơi mềm lòng, những chuyện nhỏ khi ở chung với Trịnh Dân mười năm trước đều rõ mồn một trước mắt, thế là càng cảm thấy tiếc nuối.

“Thử nói lại lần nữa xem” đóng máy vào hạ tuần tháng mười một, phân cảnh của những người khác đã kết thúc từ lâu, diễn viên của đoàn phim chỉ còn lại Lương Tư Triết và Tiểu Mãnh. Tiểu Mãnh biết mình bị bệnh rất nặng, cần Bành tốn rất nhiều tiền để điều trị cho nó, nó nhân lúc Bành đánh quyền anh đã lén lút chạy ra khỏi bệnh viện, không muốn liên lụy Bành nữa. Bành báo cảnh sát, tìm Tiểu Mãnh bắt thủ về, nhưng cũng bởi vậy bị cảnh sát phát hiện thân phận tù trốn tại của hắn nhiều

năm trước.

Mười năm trước bạn gái Bành bị cưỡng hiếp, hấn lờ tay giết người, lúc muốn tự thú bạn gái lại lựa chọn nén giận dưới sự khuyên can của người nhà, giấu giếm sự thật bị cưỡng hiếp, thế là Bành chỉ có thể làm tù trốn trại, những năm này luôn mai danh ẩn tích, làm kẻ liều mạng trong sàn đấu quyền anh dưới lòng đất.

Đêm đóng máy, thành viên chủ yếu của đoàn phim tổ chức một bữa tiệc đóng máy vội vàng.

Trên danh nghĩa là tiệc đóng máy, thật ra là tụ tập trong nhà ăn của khách sạn cùng ăn bữa tối.

Cả đoàn phim đã quay liên tục gần bốn tháng, đều là đi sớm về muộn, Lương Tư Triết làm diễn viên còn có thể có thời gian không đi làm, nhân viên khác của đoàn phim mỗi ngày chắc chỉ có thể ngủ được bốn, năm tiếng, ai cũng mệt mỏi mặt vàng như đất.

Phó đạo diễn rót rượu nói: “Chúng ta quay bốn tháng đã mệt thế này, quay một hai năm như đạo diễn Tào Tu Viễn làm sao chịu được?”

“Nghe nói cảnh bỏ của đạo diễn Tào có thể chiếm ba phần tư,”

Người quay phim bên cạnh nói, “Tư Triết, thật hay giả?”

“Thật đấy,” Lương Tư Triết nói, “Nhưng cũng không thể tính là cảnh bỏ, mỗi một bộ phim thầy ấy đều sẽ cắt vài phiên bản, bản đưa ra cuối cùng là bản thầy ấy cảm thấy tốt nhất.”

“Bảo sao là thiên tài,” Đỗ Truy tám tắc nói, “Không cách nào so sánh được.”

Lương Tư Triết và Tào Diệp phải bắt kịp chuyến bay buổi tối nên rời khỏi tiệc đóng máy trước.

Sáng chế chính của đoàn phim ra khách sạn tiễn họ, tài xế xách mấy cái vali lên xe bảo mẫu, Đỗ Truy đi tới bắt tay với Lương Tư Triết và Tào Diệp, nói rằng hy vọng có cơ hội còn có thể hợp tác lần nữa.

Mỗi lần đến tiệc đóng máy Tào Diệp đều sẽ uống nhiều, lần này

kiêng dè buổi tối phải lên máy bay, cậu không giống trước ai đến cũng không từ chối, nhưng ai kính rượu cậu gằn như đều đáp lễ nháp một tí.

Thế là bây giờ cậu cảm thấy đã vượt qua phạm vi hơi say, bắt đầu hơi choáng.

Cậu hơi chóng mặt, giơ tay vòng ra sau lưng Lương Tư Triết, khoác bả vai anh, bắt tay nói tạm biệt với những người khác trong đoàn phim.

Lúc Tào Diệp bắt tay với chỉ đạo ánh sáng, Lương Tư Triết nghiêng mặt sang, nhìn thoáng qua bên kia đường.

Anh nhạy cảm nhận ra ánh đèn flash sáng lên một chớp mắt ở bên kia đường, xen lẫn giữa đèn xe chớp tắt.

Anh hơi nghiêng người che Tào Diệp lại.

“Có paparazzi đang chụp?” Đỗ Truy nhìn sang theo ánh mắt anh, nhỏ giọng hỏi.

Lương Tư Triết quay đầu lại “Ừ” một tiếng.

Ngay sau đó Tào Diệp rút tay về, đứng thẳng người.

Sau khi tạm biệt họ lên xe, chiếc xe lái vào đường cái, Tào Diệp quay đầu nhìn một cái: “Không sao chứ anh?”

“Chắc không sao,” Lương Tư Triết nói, “Đoàn phim đóng máy chắc chắn sẽ có paparazzi đến chụp.”

## Chương 116: Hiện Tại 2

### DTV-EBOOK

Lúc máy bay đến Bắc Kinh đã hơn mười giờ đêm.

Hai người đều nhắm mắt dựa vào lưng ghế, Tào Diệp uống say chẳng mấy chốc đã lăn ra ngủ, nhưng Lương Tư Triết lại không ngủ được.

Khi mỗi bộ phim đóng máy anh đều sẽ có một cảm giác trống rỗng mất mát vô cớ, rời khỏi cuộc sống đầy ắp và phong phú của nhân vật, rơi vào cuộc sống nhìn như náo nhiệt thật ra cực kỳ nhàm chán của mình, cảm giác tương phản này không hề khiến người ta vui sướng.

Nhưng lần này nguyên nhân không ngủ được lại khác trước kia.

Lương Tư Triết đang nghĩ đến ánh đèn flash sáng lên trong nháy mắt ở bên kia đường, nó có nghĩa như ranh giới giữa đoàn phim và thế giới bên ngoài.

Đoàn phim phải đảm bảo tính bí mật của quá trình quay, cho nên trường quay bình thường sẽ được phong tỏa, hơn nữa trong lúc phong tỏa quay phim, cũng sẽ không có nhiều paparazzi kiên nhẫn tiếp tục ngồi chờ.

Nhưng sau khi rời khỏi đoàn phim mọi thứ đều không biết được, thứ anh và Tào Diệp sẽ nghênh đón không chỉ là thế giới hai người mà còn có khả năng bị lộ ra bất cứ lúc nào.

Lương Tư Triết nổi tiếng từ năm mười chín tuổi đến nay, luôn bị ống kính và paparazzi vây quanh, từ lâu đã tập mãi thành quen với chuyện chụp lén này.

Trước kia yêu đương vài lần cũng từng bị chụp lén, nhưng anh chưa từng coi là chuyện to tát, anh khinh thường việc che che

giấu giấu tình yêu, nhưng tình cảm chưa đến mức đó, anh cũng chưa từng nghĩ sẽ giống trống khua chiêng công khai. Nhưng lần này bị chụp lén anh lại hơi bức bối, Tào Diệp không phải nhân vật công chúng, hơn nữa hình như có phần kháng cự việc xuất hiện trước mặt công chúng.

Hai năm trước có bữa tiệc trong ngành mời Lomond tham dự, Tào Diệp chưa từng lộ mặt, vẫn luôn là Trình Đoan đại diện Lomond tham gia với thân phận phó tổng giám đốc. Lương Tư Triết chưa từng nghĩ đến việc công khai chuyện tình cảm với Tào Diệp.

Từ khi còn nhỏ tuổi, anh đã xuất hiện trước ống kính, trở nên chững chạc, thông suốt, thành thạo, anh biết trong ống kính nguy hiểm cỡ nào, cho nên từ đầu đến cuối anh hy vọng Tào Diệp có thể hồn nhiên, tùy hứng, muốn làm gì thì làm, trở thành “tù trái nghĩa” với anh.

Có thể suy ra, nếu như chuyện tình cảm của anh và Tào Diệp thật sự bị truyền thông tiết lộ, vậy những gì liên quan đến Tào Diệp, Tào Tu Viễn, Lê Du, thậm chí là Chương Minh Hàm đã bị công chúng lãng quên, đều sẽ bị đào sâu ba thước, một lần nữa hiện lên trước mặt công chúng, trở thành chủ đề bị bàn tán sôi nổi.

Nhưng cho dù lần này có kinh nhưng không hiểm không bị phanh phui, thì chuyện tình cảm của anh và Tào Diệp có thể giấu giếm trong tầm mắt của công chúng bao lâu? Cho dù có thể giấu mãi, dưới hình thức ở chung che giấu trốn tránh này, liệu có một ngày, họ sẽ mệt mỏi khi phải đương đầu với mọi thứ trước mắt, thậm chí liên lụy đến đoạn tình cảm này?

Lương Tư Triết nhú mày lại, chỗ sâu trong não không ngừng có điểm sáng sáng lên, giống như ánh đèn flash kéo dài không dứt trong cuộc sống của anh những năm này.

“Anh Tư Triết.” Giọng Tống Thanh Ngôn vang lên bên tai anh. Lương Tư Triết mở mắt ra, giọng nói của Tống Thanh Ngôn lẫn trong tiếng ù ù to ì ỏi của máy bay, “Máy bay sắp hạ cánh rồi.”

“Ừ.” Lương Tư Triết ngồi thẳng người, giơ tay bóp ấn đường. Thấy Tào Diệp đeo bịt mắt ngủ bên cạnh, Tống Thanh Ngôn ngồi xồm bên cạnh, nhỏ giọng nói với Lương Tư Triết: “Chị Vân Sơ đã liên lạc trước với hậu cần mặt đất của sân bay, lát nữa chúng ta đi lối đi VIP.” Lại đưa áo khoác và khẩu trang cho Lương Tư Triết, “Anh có cần những thứ này không?”

Lương Tư Triết nhận lấy, “Đưa anh.”

Tống Thanh Ngôn ngồi về ghế sau, Lương Tư Triết dựa vào lưng ghế, nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp.

Tào Diệp đeo bịt mắt che ánh sáng, trông ngủ rất ngon, hít thở đều đều, ngực nhẹ nhàng lên xuống, bởi vì uống say nên đôi má dưới bịt mắt hơi đỏ.

Lương Tư Triết nhìn cậu một lát, đoạn giơ tay vỗ nhẹ mặt Tào Diệp hai cái: “Tào Diệp, dậy đi.”

Tào Diệp mơ hồ đáp một tiếng, đầu cử động nhưng chưa tỉnh, mặt nghiêng sang bên khác.

Máy bay tiếp xúc với mặt đất, bắt đầu trượt đi rất nhanh, một lát sau Lương Tư Triết lại gọi Tào Diệp lần nữa, lúc này Tào Diệp mới tỉnh dậy.

Cậu giơ tay tháo bịt mắt xuống, mí mắt giãy giụa một lát mới mở ra: “... Đến rồi?”

“Đến rồi,” Lương Tư Triết đặt áo khoác lên đùi cậu, “Mặc áo khoác vào đi.”

Tào Diệp say đến mức không tỉnh táo cho lắm, não vận hành chậm chạp, Lương Tư Triết bảo cậu làm gì thì cậu làm cái đó, cậu tháo dây an toàn, nhận lấy áo khoác, chống thành ghế đứng lên, mặc áo khoác lên người.

Sau khi mặc xong, Lương Tư Triết lại giơ tay kéo mũ trùm giúp cậu.

Viền mũ rộng thùng thình che kín tia sáng trước mắt, lúc này Tào Diệp mới chậm chạp phản ứng lại, Lương Tư Triết bảo cậu mặc cái áo khoác này là để phòng ngừa lát nữa bị chụp được.

“Vậy anh làm sao?” Cậu nhìn Lương Tư Triết.

Khoảng thời gian Lương Tư Triết quay phim, Tào Diệp đi tới đi lui giữa Lomond và phim trường, trong lúc đó còn đến nơi khác

công tác mấy chuyến, gây sộp hẳn đi.

Nửa đêm qua Tào Diệp đến khách sạn, là muốn đón Lương Tư Triết vào ngày đóng máy, thiếu ngủ lại thêm đêm nay say rượu, đôi mắt luôn tỉnh táo của cậu nổi lên tia máu rất rõ ràng.

“Anh đeo khẩu trang.” Lương Tư Triết nói, lại kéo mũ trùm xuống giúp cậu.

Lối đi VIP nổi thẳng đến bãi đậu xe dưới đất, có lẽ bởi vì biết được tin tức bộ phim đóng máy nên có mấy fan không biết làm thế nào trà trộn vào bãi đậu xe VIP, đã nằm vùng ở gần đó từ lâu.

Lương Tư Triết vừa lộ diện đã có người giơ điện thoại lên gào to một tiếng: “Lương Tư Triết!”

Lương Tư Triết và Tào Diệp không dừng bước chân, tiếp tục đi về phía trước, bảo vệ sân bay bước nhanh đi theo hai bên, Tống Thanh Ngôn chạy chậm đến phía trước quẹt thẻ, lối đi theo đó mở ra, Lương Tư Triết và Tào Diệp đi vào.

Hứa Vân Sơ đứng ở bên cạnh xe thương vụ Mercedes, đã đợi một lúc lâu.

Tiếng bước chân vang lên từ xa, cái bóng được kéo dài tới trước.

Lương Tư Triết đeo khẩu trang màu đen, nhưng mái tóc dài và mặt mày sâu thẳm lộ ra ở bên ngoài, vẫn có thể khiến người ta dễ dàng nhận ra.

Thanh niên đi cùng anh mặc áo khoác của Lương Tư Triết, mũ trùm rộng thùng thình hất bóng xuống, che hơn phân nửa gương mặt, nhưng Hứa Vân Sơ biết đó là Tào Diệp.

Cảnh này dường như đã quá quen thuộc, Hứa Vân Sơ nghĩ đến tám ảnh lưu truyền rộng rãi, khiến Lương Tư Triết chịu đủ tranh cãi về xu hướng tính dục – hai thiếu niên sóng vai đi cạnh nhau, Lương Tư Triết dùng bàn tay che mặt của người kia.

Thiếu niên lớn lên thành thanh niên, xương cốt nhỏ giò, vóc người đã từng gầy guộc bây giờ cũng trở nên cao ráo rắn chắc, rõ ràng không có bất kỳ chứng cứ nào, nhưng Hứa Vân Sơ bỗng nhiên nhắc chần, thiếu niên đi cùng Lương Tư Triết mấy năm



trước là Tào Diệp.

Vài năm trước Hứa Vân Sơ cũng từng can thiệp đến chuyện tình cảm của Lương Tư Triết, nhưng Lương Tư Triết chưa bao giờ chịu quản thúc, chưa bao giờ nghe cô.

Sau này họ cùng hủy hợp đồng với công ty quản lý ban đầu, sau khi từ người đại diện và nghệ sĩ đơn thuần biến thành quan hệ đối tác, Hứa Vân Sơ không nhúng tay vào chuyện tình cảm của anh nữa.

Nhưng lần này lại khác, mặc dù Lương Tư Triết từng có tin đồn đồng tính, nhưng nếu thật sự phanh phui tin tức yêu đương đồng tính, dư luận sẽ phát triển theo hướng hoàn toàn không thể khống chế.

Nghĩ đến đây, Hứa Vân Sơ đã cảm thấy hơi đau đầu.

Lên xe, hai người ngồi vào ghế sau, Tào Diệp ngồi cạnh cửa sổ, Lương Tư Triết ngồi bên cạnh cậu.

Tào Diệp cười mũ ra, trò chuyện vài câu qua loa với Hứa Vân Sơ, lại dựa vào lưng ghế tiếp tục ngủ, cậu loáng thoáng nghe thấy Lương Tư Triết nhỏ giọng trò chuyện với Hứa Vân Sơ ở ghế trước đang nghiêng người sang.

“Sau này định làm như thế nào?... Các cậu không định công khai nhỉ?”

“Chưa nghĩ xa đến thế... Đi nước nào hay bước đó thôi.”

Sau đó cơn buồn ngủ dâng lên, trước khi ngủ, Tào Diệp nghĩ, đúng rồi, sau này phải làm sao? Cậu và Lâm Huyền yêu đương rất ngắn thôi đã bị truyền thông chụp được, Lương Tư Triết được paparazzi quan tâm hơn Lâm Huyền, sau này liệu có bị chụp được không?

Có lẽ là uống say nên không biết trời cao đất rộng, cậu nghĩ vậy thì chụp đi, để toàn thế giới đều biết cậu và Lương Tư Triết yêu nhau.

Năm đó Lương Tư Triết yêu đương với Hồ Vũ Tư tất cả mọi người đều biết, không yêu đương với Lâm Huyền vẫn được

nhiều người nhận định là kim đồng ngọc nữ, tại sao hai người họ yêu đương thì phải che che giấu giấu?

Nghĩ như vậy, cậu dần dần chìm vào giấc ngủ.

Xe chạy đến cửa nhà Lương Tư Triết, tài xế giúp đỡ lấy vali, Tào Diệp và Lương Tư Triết mỗi người xách hai cái vali lên tầng.

Tào Diệp đi đằng trước, dùng vân tay mở khóa, kéo cửa đi vào. Lương Tư Triết và Hứa Vân Sơ ở lại phòng khách đối chiếu lịch trình tiếp theo, Tào Diệp chưa hết buồn ngủ, ngồi bên cạnh nghe một lúc đã gật gù, Lương Tư Triết thấy cậu buồn ngủ díp mắt thì bảo cậu lên tầng ngủ trước.

Tào Diệp chào Hứa Vân Sơ một tiếng rồi lên tầng trước.

Đẩy cửa vào phòng Lương Tư Triết, Tào Diệp lại cảm thấy không buồn ngủ nữa.

Mặc dù đã đến nơi này hai lần, nhưng đây là lần đầu tiên cậu vào phòng Lương Tư Triết.

Trong phòng trang trí đơn giản, vị trí trong cùng đặt một cái giường rất rộng, đối diện giường là màn hình chiếu màu trắng treo trên tường.

Tào Diệp phỏng đoán có lẽ khi mất ngủ, Lương Tư Triết cũng dựa vào giường xem vài phim nhằm chán giấc cậu.

Cậu đi vào ngồi lên giường, kéo cổ áo ngủ trên người mình, toàn mùi rượu, cũng hơi khó ngủ.

Cậu đứng dậy đi vào phòng tắm tắm rửa.

So với căn phòng tắm dưới tầng của Tiểu Bạch nhỏ, căn phòng tắm này rõ ràng có “hơi người” hơn, sữa tắm và dầu gội đầu bày ra liếc mắt thấy ngay, bên trong có lắp một bồn tắm rất lớn.

Tào Diệp không có ý định ngâm tắm, cậu đứng dưới vòi tắm, cầm vòi hoa sen dội người.

Một lát sau, giọng Lương Tư Triết từ ngoài cửa truyền vào:

“Trình Đoan gọi điện tới, anh đi vào đưa em nhé?”

“Anh nghe giúp em đi,” Tào Diệp nói, “Hỏi xem anh ta có chuyện gì.”

Lương Tư Triết vừa nghe điện thoại vừa đi vào phòng ngủ: “Sếp Trình?”

Trình Đoan gọi cuộc điện thoại này thật ra không có chuyện chính gì, chỉ muốn hỏi Tào Diệp về nhà chưa, lại thêm đánh cược với Lâm Ngạn, muốn dò la xem đêm nay họ có ở cùng nhau không.

Trình Đoan vốn muốn trêu ghẹo Tào Diệp hai câu, nhưng bên kia điện thoại là Lương Tư Triết, anh ta lập tức thu bớt giọng điệu: “Tôi cũng không có việc gì, chỉ muốn hỏi các cậu về đến nhà chưa, còn có, ngày mai sếp Tào có đến công ty không.”

“Đến nhà rồi,” Lương Tư Triết mở ngăn kéo, trống không, không có bao cũng không có dầu bôi trơn, “Về phần ngày mai em ấy có đến công ty hay không, lát nữa em ấy gọi điện trả lời cho anh.”

“Các cậu thật sự ở bên nhau rồi à? Tôi nói mà, gần đây sếp Tiểu Tào rảnh rồi lại chạy đến Thượng Hải, tôi hỏi cậu ấy, cậu ấy còn che che giấu giấu không chịu nói rõ.”

Lương Tư Triết đóng ngăn kéo lại: “Em ấy không chịu nói rõ?”

“Chuyện liên quan đến cậu, cậu ấy luôn rất mất tự nhiên,” Trình Đoan cười nói, “Đúng rồi, lần trước cậu ấy còn nói với tôi tuyệt đối sẽ không tiếp tục yêu đương với nghệ sĩ nổi tiếng, không ngờ lại phá lẹ vì cậu.”

“Là vì bị chụp với Lâm Huyền à?”

“Cậu cũng nhìn thấy tin tức kia?”

Hai người trò chuyện vài câu rồi cúp máy.

Tào Diệp gọi trong phòng tắm: “Lương Tư Triết.”

Lương Tư Triết đi tới: “Sao thế?”

“Em quên cầm quần áo vào rồi.”

Lương Tư Triết nắm chốt cửa, xoay xuống, cửa không khóa, anh đẩy cửa đi vào.

Tào Diệp đứng dưới vòi tắm, đưa lưng về phía anh, giọt nước trượt xuống cơ lưng của cậu, dọc theo cột sống đến chỗ hõm eo, lại chảy xuống theo đường cong hông.

Nghe thấy âm thanh mở cửa, Tào Diệp xoay người, vươn tay về phía anh, muốn nhận quần áo.

Nhưng trên tay Lương Tư Triết không có quần áo, anh đi tới nắm chặt tay Tào Diệp, lại gần hôn cậu.

Trong miệng Tào Diệp có vị rượu vang đỏ rất nhạt, có chút ngọt lại hơi đắng.

Áo thun trên người Lương Tư Triết rất mỏng, lúc tới gần người Tào Diệp, nước trên người cậu đã thấm ướt áo thun, dán trên hông anh, mơ hồ lộ ra đường nét cơ bắp.

Vị trí tiếp xúc nhanh chóng như được châm lửa, Tào Diệp đuổi tay mở dây lưng của Lương Tư Triết, nhưng ngón tay của Lương Tư Triết đã vòng ra sau lưng cậu, thò xuống dọc theo xương đuôi.

Tào Diệp uống say có xu thế ngoài mạnh trong yếu, rõ ràng đứng không vững, nhưng mọi hành động như đang nói cậu muốn làm Lương Tư Triết.

Phần lớn thời điểm họ đều có thể thương lượng thân thiện, nhưng đêm nay rõ ràng không phải như vậy, ai cũng muốn đè đối phương ở dưới.

Tào Diệp chân trần đứng trên sàn nhà gạch men, lúc lấn người muốn đè Lương Tư Triết lên tường thì dưới chân cậu trượt một cái, ngay sau đó bị Lương Tư Triết nắm lấy thời cơ, đè lên.

Tào Diệp uống say giống như nhiều năm trước, như con mèo không thể trêu, nhưng Lương Tư Triết càng muốn chọc.

Anh thích nghe tiếng chửi tục của Tào Diệp khi say, xen lẫn trong âm thanh rên rỉ, với anh mà nói nó là thuốc kích dục liều lượng cao.

## Chương 117: Hiện Tại 3

### DTV-EBOOK

Lúc ở đoàn phim hai người đều cố ý kiềm chế, bây giờ phim đóng máy rồi, họ có thể để lại dấu vết trên người nhau mà không hề kiêng dè. Thoạt nhìn Tào Diệp vừa say vừa buồn ngủ, đến cuối cùng kêu khản tiếng, Lương Tư Triết không có ý định giầy vò quá lâu.

Sau khi kết thúc một tay anh đỡ Tào Diệp, tay kia cởi quần áo ướt đầm dán trên người mình ra.

Tào Diệp lùi lại nửa bước, hơi ngửa đầu dựa vào tường ổn định hơi thở, toàn thân như bốc cháy, đột ngột dựa vào gạch men sứ lạnh lẽo khiến cậu gần như rùng mình.

Lương Tư Triết nhìn cậu, trên mặt Tào Diệp có giọt nước, dưới lông mi nửa khép, con ngươi của cậu lộ màu hổ phách bóng mượt dưới ánh đèn, không khác gì thuở thiếu thời.

Anh ném quần áo ướt vào bồn rửa mặt, cầm lấy vòi hoa sen chỉnh nhỏ dòng nước, làm ướt tóc Tào Diệp, lại bóp dầu gội đầu xoa tạo bọt trên tóc cậu.

Tào Diệp giơ tay muốn tự gội đầu, nhưng Lương Tư Triết cầm cổ tay bỏ tay của cậu ra, anh hôn Tào Diệp một cái, nhìn cậu nhỏ giọng nói: “Đừng cử động Tào Diệp, anh gội giúp em.”

Lúc anh trầm giọng nói chuyện trông rất chân thành, lại như có ý mê hoặc, Tào Diệp nhìn anh, thả tay xuống.

Lương Tư Triết xoa sữa tắm lên người Tào Diệp, quan sát những thay đổi trên người cậu trong những năm nay.

Lúc ở Lam Yến, Tào Diệp đã không đề phòng anh, thường xuyên tắm xong mặc quần lót chạy ra ngoài nói chuyện với Lương Tư Triết.

Có lúc Lương Tư Triết sẽ ngược mắt nhìn cậu, chẳng được bao lâu lại hơi không được tự nhiên nhìn đi chỗ khác.

Không ngờ đã nhiều năm như vậy, anh vẫn có thể một lần nữa đợi đến ngày Tào Diệp không đề phòng anh.

Tào Diệp cúi đầu dựa trên vai Lương Tư Triết, mái tóc buộc lại của anh ướt sũng, tóc rối dính bên gáy, cậu dùng ngón tay gom những lọn tóc rối kia lại, xoay một vòng trên đầu ngón tay.

Ánh đèn phòng tắm màu vàng ấm, cách Lương Tư Triết tắm rửa giúp cậu rõ ràng rất bình thường, nhưng vẫn khiến dục vọng của Tào Diệp hơi dựng lên.

“Lương Tư Triết,” Cậu hơi ngẩng đầu, khẽ cắn vành tai Lương Tư Triết, giọng nói rất nhỏ, “Lời anh nói lần trước còn tính không?”

Động tác của Lương Tư Triết dừng lại: “Câu nào?”

Tào Diệp không nói gì, ngón tay thò xuống dưới dọc theo cột sống của anh.

Cậu uống say đứng không vững, nhưng tinh lực lại thịnh vượng hơn ngày thường.

Một tay cậu ôm eo Lương Tư Triết, tay kia chống tường gạch men, không giở trò gì, mượn hơi rượu phát tiết hết tinh lực kiềm chế ở đoàn phim.

Hai người giầy vò mãi đến nửa đêm, từ phòng tắm đến phòng ngủ, từ trên giường xuống dưới thảm, đến cuối cùng không có sức lực đến phòng tắm tắm rửa, cứ vậy để mồ hôi thấm ướt quần quýt lấy nhau ngủ thiếp đi.

Trước khi ngủ, Lương Tư Triết vén tóc dính trên trán Tào Diệp lên, đặt một nụ hôn trên trán cậu.

Anh nghĩ như bây giờ đã rất tốt rồi, ngược về nửa năm trước, anh vẫn tưởng rằng quãng đời còn lại đều sống trong cô đơn và nhàm chán, không ngờ ông trời đối xử tốt với mình, thế mà cho anh có được người anh nhung nhớ nhiều năm.

Đã vậy đừng tham lam nữa, hôn môi, làm tình, bốc cháy, hưởng

thụ hiện tại, đi bước nào hay bước đó.

Ngày hôm sau, ảnh paparazzi chụp lên quả nhiên đã bị công bố ra ngoài, tin tức đây là “Phim mới Thử nói lại lần nữa xem của Lương Tư Triết đóng máy, lần đầu tiên diễn người cha võ sĩ.”

Ảnh đi kèm là mặt bên của Lương Tư Triết, Tào Diệp được anh che chở, chỉ lộ non nửa khuôn mặt và bàn tay khoác lên vai Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết lại lên hot search một lần nữa, dựa vào đôi câu vài lời trong tin tức đây và ảnh chụp mờ để lộ, công chúng say sưa nói về nhân vật anh diễn:

“A a a cuối cùng có nhà làm phim mở tầm mắt, để Lương Tư Triết có tạo hình tóc dài, tình đầu của bao nhiêu người đấy!”

“Lương Tư Triết đã diễn cha rồi?? Tạo hình này còn trẻ như thế, không hề giống cha.”

“Có lẽ không phải cha ruột, lại nói Lương Tư Triết diễn cha thú vị biết mấy, hơn nữa còn là võ sĩ quyền anh dưới lòng đất, muốn xem cảnh đánh đấm của Lương Tư Triết!”

“Muốn xem cảnh đánh đấm của ảnh để Lương Tư Triết thì có thể tìm video đánh phóng viên mấy năm trước, đó mới gọi là đánh thật.”

“Sau khi Lương Tư Triết được Cannes, hai ba năm này không hay xuất hiện, tôi còn tưởng muốn tránh bóng chuyển ra sau màn chứ.

Năm nay bỗng nhiên nhận hai bộ phim, đây là trái tim sự nghiệp lại cháy lên à?”

“Cho nên là từ chối phim của Tào Tu Viễn để đóng phim này hả? Vẫn muốn xem phim hợp tác với Tào Tu Viễn hơn.”

Tào Diệp ngủ một giấc đến giữa trưa, đến khi mở mắt xem điện thoại, trong nhóm đã có hơn mười tin nhắn.

Có người cắt tấm ảnh kia gửi vào trong nhóm: “Người bên cạnh Lương Tư Triết sao trông quen mắt thế nhỉ?”

Lâm Ngạn nhắn lại một tin rất nhanh: “Đây là em tao mà? Sao nửa đêm canh ba lại kể vai sát cánh với Lương Tư Triết?”

“Diệp Tử lại đến Thượng Hải? Tháng này chạy đến Thượng Hải mấy chuyến rồi?”

Đằng sau là một loạt @Tào Diệp, mười mấy người trong nhóm đều đến hóng hớt.

Phương Nghi Tương đăng lên Weibo một ảnh chụp màn hình:

“Chỉ có tôi chú ý đến bàn tay khoác lên vai Lương Tư Triết trông rất đẹp à? Cho nên người Lương Tư Triết che khuất là ai? Thoạt nhìn rất thân thiết với anh ấy.”

“Chắc cũng là diễn viên trong đoàn phim, bên mặt mờ như thế cũng có thể nhìn ra là trai đẹp.”

“Cảm giác Lương Tư Triết luôn rất cô đơn, thế mà cũng sẽ thân thiết với diễn viên khác của đoàn phim như vậy.”

“Không lẽ là một đôi với ảnh đế Lương? Cứ cho là bạn bè, giữa người trưởng thành cũng rất ít thân mật thế này đúng không... Một tấm ảnh mờ như thế tui lại yên lặng ship CP.”

Tào Diệp đọc hết tin nhắn trong nhóm, lại lướt lên trên xem tấm ảnh kia, bấm mở xem.

Hình như... thực sự rất thân mật.

Bình luận kia nói không sai, cho dù cậu và Lâm Ngạn, Trì Minh Nghiêu, Đại Bạch là bạn bè chơi từ nhỏ đến lớn, cũng rất ít khi thân mật khoác vai đứng cạnh nhau như vậy.

Nhất là khi Lương Tư Triết lại là một người rất có cảm giác xa cách.

Cảm giác bị một nhóm nhỏ người phát hiện chuyện tình cảm hơi kỳ lạ, điều này lại khiến Tào Diệp nhớ đến buổi cùng đọc kịch bản ngày đó, cảm giác vui vẻ bí ẩn giấu giếm tất cả mọi người yêu đương lúc bị mọi người phát hiện cậu mặc quần áo của Lương Tư Triết.

Cậu đột nhiên muốn tuyên bố tin tức cậu và Lương Tư Triết yêu nhau trong nhóm, muốn xem phản ứng của những người khác. Ngón tay cậu gõ mấy chữ trên màn hình, vừa gõ hai chữ “Tôi và” thì Lương Tư Triết đi ra từ phòng tắm: “Dậy rồi?”

Tào Diệp ngược mắt khỏi màn hình điện thoại, giọng nói hơi



khàn khi thức dậy vào buổi sáng: “Ừm, chào buổi sáng Lương Tư Triết, anh dậy lúc nào?”

“Vừa dậy một lúc, “Lương Tư Triết đi tới kéo cậu, “Dậy tắm rửa.” Tào Diệp xóa hai chữ trong khung chat, lúc đặt điện thoại xuống cậu bỗng nhiên nghĩ đến đoạn đối thoại nghe được trên xe hôm qua.

Hình như Hứa Vân Sơ rất lo lắng chuyện tình cảm của họ bị lộ ra, mà Lương Tư Triết cũng không có dự định sẽ công khai. Cũng đúng, nếu như Lương Tư Triết thật sự bị phanh phui chuyện yêu đương đồng tính, không biết công chúng sẽ nghị luận chuyện này thế nào.

Năm đó Lương Tư Triết vì cậu xuống vực đánh phóng viên mà bị mắng đến bây giờ, cậu không hy vọng Lương Tư Triết một lần nữa vì cậu mà bị dư luận công kích.

Lợi dụng làn sóng nhiệt độ này, weibo chính thức của “Thử nói lại lần nữa xem” lần đầu công bố poster phim trong cùng ngày. Trong ánh nắng chiều, Lương Tư Triết mặc áo ba lỗ màu đen và quần thể thao cúi người, bày ra tư thế đối chiến quyền anh với Tiểu Mạnh nho nhỏ.

Ảnh cắt bên mặt phác họa mái tóc buộc lên của Lương Tư Triết, cùng với đường cong cơ bắp nuột nà trên cánh tay Lương Tư Triết.

Hormone và tình cha con hòa quyện với nhau một cách kỳ lạ, bộ phim cũng nhanh chóng lên hot search.

Buổi chiều Tào Diệp phải đến Lomond, đang định gọi điện thoại cho tài xế thì Lương Tư Triết cầm áo khoác, nói rằng anh đưa em đi.

Anh lái chiếc Maybach kia, đưa Tào Diệp đến dưới lầu Lomond.

Nội bộ công ty đã có nhân viên tinh mắt nhận ra xe của Lương Tư Triết, rất nhiều người thò đầu ra từ cửa sổ, phấn khích nhìn Lương Tư Triết.

Tào Diệp đẩy cửa xuống xe, ngược mắt lên đã nhìn thấy một loạt

đầu thò ra trên tòa nhà.

Lúc ở riêng với Lương Tư Triết, cậu thường sẽ quên mất thân phận diễn viên của anh, luôn cảm thấy giống như lúc ở Nhân Tứ, không khác gì những cặp tình nhân khác.

Nhưng bây giờ, một loạt cái đầu khiến cậu nhận ra bạn trai Lương Tư Triết của cậu là siêu sao, mà siêu sao đặc biệt đưa cậu đến công ty, chuyện này xác suất lớn sẽ gây nên náo động.

Tào Diệp ngồi lại: “Anh có muốn lên cùng em không?”

Cậu vẫn chưa nghĩ ra lý do thuyết phục Lương Tư Triết, Lương Tư Triết đã tắt máy xe: “Được.”

Đây không phải lần đầu tiên Lương Tư Triết đến Lomond, nhưng vẫn gây ra chấn động to lớn.

Một mặt là Lương Tư Triết nổi tiếng, mặt khác, trong công ty lan truyền tin đồn, nói rằng Lương Tư Triết và Tào Diệp là quan hệ tình địch, không chỉ có bây giờ đang tranh giành Tần Chân Chân, trước đó còn giành giật cả Lâm Huyền.

Trên dưới Lomond nhìn chằm chằm Lương Tư Triết và Tào Diệp đi vào thang máy chuyên dụng của lãnh đạo công ty, trăm mối vẫn không có lời giải.

Hai tháng này Tào Diệp liên tục chạy đến Thượng Hải giám sát quay phim, rõ ràng là đến giành Tần Chân Chân với Lương Tư Triết.

Tại sao trong tám ảnh paparazzi chụp tối qua, Tần Chân Chân không biết tung tích, hai tình địch lại thân thiết?

Trình Đoan gõ cửa đi vào văn phòng, Tào Diệp ngồi trên ghế xoay trước máy vi tính, Lương Tư Triết nghiêng người dựa vào bàn làm việc, ngay bên cạnh cậu, hình như hai người đang tán gẫu.

Trình Đoan cầm bản kế hoạch tuyên phát đi vào, chào hỏi Lương Tư Triết: “Tư Triết, hơn mấy tháng không gặp, bộ phim này quay có mệt không?”

“Cũng được,” Lương Tư Triết ngồi thẳng người, bắt tay với anh ta, “Thời gian quay phim không lâu lắm.”

Trình Đoan cười nói: “Hai tháng này sếp Tiểu Tào không hay xuất hiện ở Lomond, tôi xem như biết được thế nào gọi là từ đây quân vương không tảo triều.”

Tào Diệp xem nhẹ trêu chọc của anh ta, nhìn về phía xấp tài liệu trong tay anh ta: “Anh đến làm gì?”

“Đúng lúc Tư Triết ở đây,” Trình Đoan đưa bản kế hoạch tuyên truyền cho Lương Tư Triết, “Xem bản kế hoạch tuyên truyền này có hợp ý cậu không.”

Lương Tư Triết nhận lấy bản kế hoạch, Trình Đoan lại nói với Tào Diệp: “Poster thời gian công chiếu cũng đã có ba phương án, các cậu xem vừa ý cái nào?”

Lương Tư Triết ngồi nghiêng trên bàn, hơi cúi người cùng xem poster trên màn hình với Tào Diệp.

Trong phòng mở hệ thống sưởi, Lương Tư Triết cởi áo khoác, bên trong mặc áo cashmere cổ chữ V rất mỏng màu sáng, anh hơi cúi người, chỗ gần xương quai xanh lộ ra một nửa đầu răng, Đúng lúc Trình Đoan liếc thấy, chặc một tiếng trong lòng.

## Chương 118: Hiện Tại 4

### DTV-EBOOK

Mùa đông năm nay cực kỳ hanh khô, gió Tây Bắc càn quét cả thành phố, nhiệt độ không khí giảm xuống dưới 0 độ, có chỗ vùng nước đóng băng, nhưng mãi không thấy tuyết rơi. Bộ phim “Đắm chìm” Lương Tư Triết quay nửa đầu năm sẽ công chiếu vào giữa tháng mười hai, thế là sau khi “Thử nói lại lần nữa xem” đóng máy, anh nghỉ ngơi chỉ được vài ngày đã theo đoàn phim chạy đến mấy thành phố chính đi rohow.

Bộ phim này đi theo tuyến hồi hộp đốt não, khán giả vốn không nhiều lắm, hậu kỳ biên tập phim lại hơi hỗn loạn, cho nên doanh thu phòng vé cũng không lý tưởng mấy.

Lúc diễn bộ phim đó trạng thái của Lương Tư Triết không được tốt cho lắm, tính cách nhân vật trong phim lại giống Lục Hà Xuyên đến mấy phần, cho nên có người bắt đầu nói Lương Tư Triết sa vào thói quen diễn xuất, lãng phí tài năng của mình, đã đạt đến mức tối đa trong sự nghiệp diễn viên.

Lương Tư Triết theo điện ảnh mười năm, trong đó đã làm đạo diễn hai năm, biết rõ quá trình sản xuất một bộ phim phức tạp và khổng lồ cỡ nào, nhân vật có xuất sắc không, thành phim có đáng kinh ngạc không, không chỉ dựa vào sức của một mình anh là có thể quyết định.

Cho nên anh cũng không để những lời này ở trong lòng. Ngược lại là Tào Diệp không giữ được bình tĩnh, tự mình lập một cái clone weibo, lúc nhàn rỗi không có chuyện gì sẽ chửi nhau vài câu với anti fan của Lương Tư Triết.

Có một ngày bị Lương Tư Triết nhìn thấy, anh rút điện thoại

trong tay Tào Diệp đi, nhìn rồi cười một hồi lâu.

Đó là một bình luận dưới trailer của “Lựa chọn tuyệt vọng”, người kia bảo sự nghiệp của Lương Tư Triết đã bắt đầu xuống dốc, sau Cannes tất cả nhân vật diễn đều là một màu, không có gì đáng xem.

Tào Diệp trả lời bên dưới bình luận kia: “Sau Cannes phim của Lương Tư Triết chỉ có một bộ Đắm chìm này, một vai còn có thể diễn xuất ra mấy màu?”

Bình luận kia lại trả lời: “Bạn không cảm thấy nhân vật này giống Lục Hà Xuyên như đúc à?”

Tào Diệp: “Tính cách nhân vật tương tự là vấn đề của kịch bản, có liên quan gì đến diễn viên?”

Người kia lại gắn mác: “Fan não tàn của Lương Tư Triết thích chém gió không có não nhất.”

Tào Diệp không rơi vào thế yếu trả lời: “Anti fan não tàn của Lương Tư Triết thích bêu xấu không não nhất.”

Lương Tư Triết nhìn bình luận kia cười nói: “Tào Diệp em học lớp mấy tiểu học vậy?”

Tào Diệp giật di động khỏi tay anh: “Em nói không đúng câu nào?”

Cậu chỉ cảm thấy “Đắm chìm” diễn cũng được, mặc dù so sánh với Tiểu Mẫn, Lý Nhập và Lục Hà Xuyên được Lương Tư Triết miêu tả xuất sắc nhất thì nhân vật trong “Đắm chìm” cũng không khiến người kinh ngạc đến vậy, nhưng biểu hiện của Lương Tư Triết trong phim đã đủ chói mắt rồi.

Một ngày cuối năm, Lương Tư Triết được mời ra nước ngoài tham gia một sự kiện nhãn hàng, buổi tối Tào Diệp về nhà từ Lomond, vào phòng sách kéo tủ trưng bày ra, duỗi cánh tay rút một cái đĩa CD ở góc trên cùng.

Bìa CD là phố Nhân Tú đang rơi tuyết dưới ánh đèn đường mờ vàng trong đêm, bên trên in hai chữ to – “Nhân Tú”, còn có một dòng chữ nhỏ dọc bên cạnh “Tặng ảnh để Lương Tư Triết”.

Lúc Tào Diệp thiết kế bìa đĩa CD này, Lương Tư Triết vẫn chưa được ảnh đế, thậm chí vẫn chưa hiểu nhiều về đóng phim,

nhưng lúc đó Tào Diệp đã rất chắc chắn Lương Tư Triết nhất định lấy được ảnh đế.

Tào Diệp nhìn chằm chằm vỏ bìa kia một lúc lâu, trong một khoảng thời gian dài cậu luôn e ngại mở đĩa CD này ra, bởi có một đạo cậu tưởng là sợ nhìn thấy bản thân đã từng ngây thơ.

Nhưng bây giờ mới nhận ra rằng điều cậu sợ là sau khi mở đĩa CD này ra, sự rung động của cậu với Lương Tư Triết sẽ bị thức tỉnh, không có chỗ ẩn núp, khiến cậu không có cách nào yên tâm thoải mái làm con đà điểu gục đầu xuống nữa.

Năm đó cậu ghi đĩa CD này, vốn muốn tặng cho Lương Tư Triết làm quà sinh nhật mười chín tuổi của anh, nhưng sau khi hứng thú bùng bùng mang về nước lại bắt gặp cảnh Tào Tu Viễn và Trịnh Dân lên giường, từ đây cái đĩa CD này đã bị cậu gác xó, không mở ra nữa.

Nếu đã bỏ qua sinh nhật mười chín tuổi, vậy thì... cùng mở ra vào sinh nhật hai mươi chín tuổi.

Tào Diệp đếm tháng, còn nửa năm nữa mới đến sinh nhật Lương Tư Triết, cảm thấy thật sự còn rất lâu.

Hôm đêm giao thừa, trong “Cháy” tổ chức tiệc đón năm mới giống như mọi năm.

Thành viên chủ yếu của “Mạn đà la” đều có mặt, một đám bạn tốt của Tào Diệp cũng đến đây.

Hôm nay sự kiện nhậm hàng của Lương Tư Triết kết thúc, phải ngồi máy bay mười mấy tiếng, có lẽ sáng mai mới có thể đến nơi. Bạn bè của Tào Diệp hầu như đều có đôi có cặp, nổi bật lên cậu cô đơn lẻ bóng ở trong đó.

Trong quán bar mở nhạc nhảy rất có quy luật, náo nhiệt nhưng không tính là ồn ào quá.

Đại Bạch hỏi một câu: “Sao Lương Tư Triết không tới đây?”

“Siêu sao có thể tùy tiện xuất hiện à?” Lâm Ngạn lại gần nói,

“Diệp Tử, anh đã nói Lương Tư Triết không đáng tin, có phải lại cãi nhau gay gắt với mày không?”

“Anh biến đi.” Tào Diệp cười một tiếng.

“Lương Tư Triết cũng đến à?” Đoàn phim có cô gái nghe được tên của Lương Tư Triết, lại gần hỏi, ngay sau đó có người cao giọng hét to, “A a a thật không? Lương Tư Triết sẽ đến?”

“Anh ấy không đến được,” Tào Diệp quay đầu nói, “Tham gia sự kiện ở nước ngoài.”

“À...” Người hét lên trước đó uể oải nói, “Được rồi! Còn tưởng là sẽ có bất ngờ để đón năm mới.”

Đinh Mão bị người của đoàn phim chuốc say, bị người xúi giục, đi tới hỏi Tào Diệp: “Anh Diệp, hôm Mạn đà la công chiếu ấy, có thể mời Lương Tư Triết đến buổi ra mắt của bọn em không?”

“Các cậu thích anh ấy thế hả?” Tào Diệp uống một ngụm rượu số độ thấp, cười hỏi một câu.

“Cả đoàn phim của bọn em đều là fan số một của anh ấy được chưa? Các anh là bạn, anh làm tròn giấc mộng của chúng em đi!”

“Anh sẽ cố,” Tào Diệp nói, “Đến lúc đó anh nói với anh ấy.”

“Bạn chí cốt!” Đinh Mão giơ ly rượu lên, “Anh Diệp em kính anh, chén này em cạn nhé.”

Đinh Mão ngửa đầu uống cạn rượu trong chén, quán bar dưới lòng đất có người cao giọng hét lên: “Còn có một phút nữa là sang năm mới rồi!”

Tiếng nhạc trên sân khấu dừng lại, tay trống bắt đầu gõ trống theo giây đồng hồ, mỗi khi gõ một nhịp, lại gần năm mới thêm một giây.

Điện thoại đặt trên bàn trà rung lên, Tào Diệp cầm lấy nhìn một cái, Lương Tư Triết gọi điện tới, Tào Diệp cầm điện thoại lên đồng thời đứng dậy.

Không biết tại sao, cậu như là có dự cảm, Lương Tư Triết đang ở nơi rất gần cậu.

Trong tiếng ồn ào của quán bar dưới lòng đất, Tào Diệp áp sát điện thoại vào tai, giọng của Lương Tư Triết truyền đến, tiếng thở của anh rất rõ ràng, nghe xung quanh hình như có tiếng gió: “Tào Diệp, ra ngoài đi.”

Tào Diệp cầm điện thoại đi ra ngoài, Đinh Mão đặt ly xuống, kinh ngạc nói: “Anh Diệp anh đi đâu vậy?”

Tào Diệp vội vàng bỏ lại một câu: “Anh có chút việc, mọi người chơi đi.”

Sau lưng vang lên giọng Lâm Ngạn: “Diệp Tử, có phải bé người đẹp của mày đến rồi không?”

Tào Diệp không kịp để ý đến hắn, bước nhanh ra ngoài, rẽ ra khỏi quán bar dưới lòng đất, đứng bên dưới cầu thang xoắn ốc dài ngoằng, cậu nhìn thấy Lương Tư Triết đứng trên bậc thang cách đó mấy mét.

Nếu như bây giờ có người đi ra, quán bar dưới lòng đất e rằng sẽ gây nên một trận hỗn loạn.

Tào Diệp một bước gộp làm hai, ba bậc thang đi lên, đến gần mới nhìn rõ Lương Tư Triết dựa tường ổn định hơi thở, tóc trên trán có dấu vết bị gió thổi.

“Anh chạy tới à?” Tào Diệp bước lên một bước cầu thang cuối cùng, đứng ở trước mặt anh, “Tài xế đâu?”

“Tắc đường quá,” Lương Tư Triết nhìn cậu, “Nên anh xuống xe chạy tới đây hôn đón năm mới cùng em.”

Quán bar dưới lòng đất bắt đầu đếm ngược mười giây, “Mười, chín, tám....”

Ánh đèn lộng lẫy từ cửa cầu thang chiếu xiên đến, phản chiếu cầu thang xoắn ốc dài và hẹp đến mức sáng trưng.

Lương Tư Triết đến gần, Tào Diệp có thể cảm nhận được trên người anh còn mang theo hơi lạnh bên ngoài.

Nụ hôn này vội vàng lại kịch liệt, họ đều vừa mới chạy một khoảng, hô hấp vẫn chưa hoàn toàn ổn định lại, mang theo cảm xúc cực nóng, răng va chạm, làm rách môi, giống như muốn nuốt lẫn nhau.

Mười giây đếm ngược kết thúc, nụ hôn này kéo dài mấy giây sau đó nữa, hai người mới tách ra.

Bọn họ rất gần, chóp mũi gần như chạm nhau, Tào Diệp nhỏ giọng hỏi: “Lương Tư Triết, anh chạy từ chỗ nào tới đây?”

“Xuống xe chỗ đèn giao thông.”

“Có bị chụp không?”

“Anh chạy rất nhanh,” Lương Tư Triết cười khẽ, “Chắc sẽ không



bị ai nhận ra.”

Điện thoại của Lương Tư Triết rung lên, tài xế gọi tới, tài xế vừa mới qua đèn giao thông, rẽ vào con đường gần Nhân Tú.

Họ dựa vào tường cầu thang, trong lúc đợi tài xế thì nhỏ giọng tán gẫu trong tia sáng tối tăm.

“Năm nay Nhân Tú cũng không có tuyết rơi.” Tào Diệp tiếc nuối.

“Mùa đông vẫn chưa qua,” Lương Tư Triết nắm chặt ngón tay, ôm tay Tào Diệp trong lòng bàn tay, “Có lẽ sẽ vẫn rơi, hơn nữa, cho dù năm nay không rơi, sang năm cũng có thể cùng đến xem mà.”

“Lương Tư Triết đây là lần đầu tiên chúng ta cùng đón năm mới nhỉ.”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng.

“Đã nhiều năm như thế, cuối cùng em và anh cũng cùng nhau lớn thêm một tuổi,” Tào Diệp bùi ngùi bảo, “Nhưng... Bây giờ có phải nên nói là già đi một tuổi không?”

Lương Tư Triết quay sang, giơ tay bóp cằm Tào Diệp, quay sang trái lại quay sang phải, cẩn thận nhìn cậu, nhỏ giọng nói,

“Không già đi, cũng không lớn lên, vẫn giống như mười năm trước.”

Tào Diệp cười lên: “Lương Tư Triết, kính lộc bạn trai của anh dày quá.”

Đêm giao thừa rất dài, họ đến nhà Tào Diệp.

Tào Diệp ở tầng cao, xung quanh không có công trình kiến trúc che khuất tầm nhìn, có thể nhìn thấy màn đêm sạch sẽ xa xăm.

Họ làm xong lại nằm trên giường trò chuyện một lúc lâu, mãi cho đến khi màn đêm rút đi, bầu trời dần sáng, cơn buồn ngủ mới bắt đầu kéo tới.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Tào Diệp hỏi: “Lương Tư Triết, giao thừa trước kia anh làm gì?”

“Một mình xem vài bộ phim, qua đêm giao thừa là kết thúc.”

Lương Tư Triết nói.

Hàng năm đều có tiệc tết Tây mời Lương Tư Triết làm khách quý đêm ngược đến 0h, để lại cho anh khoảng thời gian quý giá nhất, nhưng Lương Tư Triết đều từ chối, anh không thích bầu

không khí ẩm ỉ.

Năm nay ở cùng Tào Diệp, giao thừa này cũng bình thường, nhưng lại cảm thấy rất náo nhiệt.

Tào Diệp buồn ngủ díp cả mắt, cậu ôm Lương Tư Triết, giọng buồn ngủ nói: “Ngủ ngon, Lương Tư Triết, mỗi đêm giao thừa sau này em đều đón cùng anh.”

“Được,” Lương Tư Triết hơi cong khóe miệng lên, khẽ nói: “Ngủ ngon.”

Phòng làm việc Vân Sơ năm mới đã ký người mới – bạn trai Lý Dương Kiêu của Trì Minh Nghiêu, là Tào Diệp ở giữa giới thiệu. Buổi trưa hôm ký hợp đồng, bốn người kể cả Hứa Vân Sơ ra ngoài ăn bữa cơm.

Trên bàn cơm, Tào Diệp nhìn Trì Minh Nghiêu và Lý Dương Kiêu ở phía đối diện, thầm nghĩ hai người này thế mà vẫn bên nhau, đây là hợp đồng bao nuôi bao lâu vậy? Nhưng Trì Minh Nghiêu làm kim chủ cũng rất xứng chức, cho Lý Dương Kiêu tài nguyên một bộ phim truyền hình vẫn chưa đủ, nhìn điệu bộ này, còn muốn nâng Lý Dương Kiêu thành ảnh đế.

Giữa tháng Giêng, Liên hoan phim Berlin công bố danh sách vào vòng trong, “Lựa chọn tuyệt vọng” lọt danh sách đơn vị thi đấu chính, đại diện cho làng điện ảnh Hoa ngữ tham gia tranh giải Gấu Vàng.

Ngày đó đúng lúc Lương Tư Triết ở Lomond làm việc với Tào Diệp, danh sách vào vòng trong vừa đưa ra, nội bộ Lomond lập tức sôi trào.

“Lựa chọn tuyệt vọng” là con ruột của Lomond, không chỉ có Lomond đầu tư chính, toàn bộ quá trình quay phim, chế tác, tuyên phát đều do Lomond làm chủ.

Bộ phim này “vận mệnh bất hạnh”, giữa chừng gặp phải sự cố Hoàng Thiên Thạch dùng chất cấm, không ngờ quanh co vòng vèo chẳng những mời được Lương Tư Triết quay thế, mà bây giờ còn vào vòng trong Liên hoan phim Berlin.

Tào Diệp tràn đầy phấn khởi kéo Lương Tư Triết đến trước máy vi tính, cùng anh lựa chọn trang phục đến Liên hoan phim Berlin.

Cậu mở ra bộ sưu tập thời trang xuân hè cao cấp của một số nhãn hiệu thời trang, hỏi ý kiến Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết không đành lòng phá vỡ sự tích cực của cậu, nhưng đành phải nói: “Trường hợp thế này, nhãn hàng đều sẽ tài trợ trang phục,”

“À... Cũng đúng.” Tay cầm chuột của Tào Diệp dừng lại, lúc này mới nhớ ra trên người Lương Tư Triết có đại ngôn xa xỉ, cậu một lòng muốn nhanh nhanh mua âu phục với Lương Tư Triết, quên mất còn có chuyện này.

“Có điều, có thể chọn xong rồi lại bàn bạc với nhãn hàng,” Lương Tư Triết lại nói, “Chúng ta chọn trước.”

Tào Diệp đáp một tiếng, mặc dù không biểu hiện ra ngoài, nhưng cậu vẫn có chút mất mát.

Từ sau khi “Lựa chọn tuyệt vọng” đăng ký Liên hoan phim Berlin, cậu đã suy nghĩ rất nhiều lần muốn Lương Tư Triết mặc âu phục do cậu mua lên sân khấu trao giải.

Cậu còn từng nghĩ đến việc mặc âu phục cùng kiểu với Lương Tư Triết để tham gia Liên hoan phim, nhưng lại hơi lo lắng sẽ quá phô trương.

Tào Diệp cảm thấy mình thật sự mâu thuẫn, vừa muốn cho toàn thế giới biết cậu và Lương Tư Triết yêu nhau, cùng lúc đó, lại lo lắng bị người ta biết cậu và Lương Tư Triết đang yêu nhau.

## Chương 119: Hiện Tại 5

### DTV-EBOOK

Gần đến cuối năm, phố lớn ngõ nhỏ bắt đầu treo đèn lồng đỏ. Hoàng Oanh cũng treo một chiếc đèn trước cửa “Cháy”, cô luôn luôn đi theo văn hóa punk(1), lúc này bỗng nhiên theo phong tục, Tào Diệp nói không giống phong cách của cô.

(1) Văn hóa punk bao gồm một loạt các hệ tư tưởng, thời trang và các hình thức biểu đạt khác, nghệ thuật thị giác, khiêu vũ, văn học và phim

Hoàng Oanh nhìn đèn lồng bị gió thổi hơi bay lên, cười nói: “Ăn Tết mà, nên náo nhiệt một chút.”

Lần này Tào Diệp dẫn theo Đỗ Truy đến đây khảo sát cảnh, Đỗ Truy nói rằng muốn quay lại cảnh đường xuống sân đấu quyền anh dưới lòng đất, thế là Tào Diệp dẫn anh ta đến “Cháy”.

“Rất đẹp, chọn chỗ này đi.” Đỗ Truy và người quay phim đi lên từ cầu thang xoắn ốc, cầm điện thoại bảo muốn gọi điện thoại, “Buổi chiều quay luôn, cảnh phong cảnh quay nhanh lắm, tôi gọi người của đoàn phim đến đây.”

“Được,” Tào Diệp nói, “Buổi chiều tôi phải đến sân bay, Hoàng Oanh chị tiếp đạo diễn Đỗ.”

“Không thành vấn đề,” Hoàng Oanh đáp một tiếng, lại hỏi Tào Diệp, “Các cậu đến Berlin bao lâu?”

“Ít nhất chắc một tuần.” Tào Diệp nói, đoạn xoay người mở cửa xe thể thao, “Đi đây.”

Xe khởi động, xe thể thao lái ra khỏi Nhân Tú, Hoàng Oanh nhìn bóng xe màu xanh đậm biến mất ở góc rẽ, không khỏi nghĩ đến cảnh nào đó ba năm trước.

Khi đó Lomond mới thành lập, quán bar cũng vừa xây xong, Tào Diệp tìm đến Hoàng Oanh nhờ trông coi “Cháy”.

Hoàng Oanh đứng ở địa điểm cũ của Lam Yển, nhìn con hẻm

chật hẹp này, hơi lo lắng hỏi: “Chỗ này có thể sinh lời không?” Tào Diệp ngồi xổm dựa vào tường: “Tôi cũng không biết.” “Cậu nghĩ gì mà xây một quán bar trong con hẻm này?” Hoàng Oanh cảm thấy quyết định này không hề sáng suốt, quán bar này tám phần là không bao lâu sẽ lỗ vốn xong đời. “Có lãi hay không cũng không sao,” Tào Diệp quay sang nhìn Nhân Tú, ánh mắt rơi xuống cuối hẻm xa xa, “Tôi chỉ nghĩ, nên để lại chút gì đó trên con phố này.” “Quán bar xây ở chỗ khuất thế này,” Đỗ Truy nói chuyện điện thoại xong đi tới nói với Hoàng Oanh, “Cũng rất độc đáo.” “Anh không biết đúng không? Trước khi Lương Tư Triết quay Mười ba ngày đã trải nghiệm cuộc sống ở con hẻm này.” Hoàng Oanh cười nói. “Thật không?” Đỗ Truy đảo mắt nhìn con hẻm này.

“Ồ, vậy đây là vùng đất quý rồi, trước kia nơi này trông như thế nào?”

“Quầy bữa sáng, quầy hoa quả, quầy đồ nướng, quán mì, quán ăn nhỏ... Gì cũng có, nơi này,” Hoàng Oanh chỉ quán bar sau lưng, “Trước kia là phòng karaoke rất tồi tàn, trên tầng là nhà khách, lúc ấy Lương Tư Triết và Tào Diệp đều ở bên trong.”

“Thế à...” Đỗ Truy như có điều suy nghĩ.

“Đừng nói với người khác nhé.” Hoàng Oanh nhận ra mình nói hơi nhiều, bổ sung thêm một câu.

“Không nói,” Đỗ Truy cười bảo, “Nếu chuyện này truyền đi, con phố này chắc sẽ trở thành điểm du lịch.”

---

Lương Tư Triết tham gia rất nhiều Liên hoan phim, chỉ tác phẩm đầu tay “Mười ba ngày” đã lấy được giải “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất” của ba liên hoan phim.

Sự nghiệp diễn viên mười năm này, anh đã mang về mấy cúp, trong mắt công chúng, xuất phát điểm của anh cao và một đường đều là đỉnh cao, nhưng với Lương Tư Triết mà nói, hơn phân nửa những chiếc cúp kia nên quy công cho Tào Tu Viễn. Tào Tu Viễn có được quyền khống chế tuyệt đối ở đoàn phim,

một cảnh nếu không đạt được yêu cầu của ông thì sẽ quay lại hơn trăm lần, cho nên lúc quay phim khác thỉnh thoảng Lương Tư Triết sẽ cảm thấy không chắc chắn.

“Đắm chìm” cũng không tính là nhân vật Lương Tư Triết rất hài lòng, nhưng lại là nhân vật duy nhất lọt vào Liên hoan phim quốc tế trong số những nhân vật anh không hợp tác với Tào Tu Viễn.

Hôm trao giải, hai người đều mặc âu phục, xuất phát từ khách sạn.

Lương Tư Triết đi thăm đỏ, ra sau sân khấu hội hợp với Tào Diệp.

Diễn viên nổi tiếng của các quốc gia tụ tập sau sân khấu, mặc dù Lương Tư Triết từng được ảnh đế Cannes, nhưng vẫn là người mới trên quốc tế, anh chỉ chào hỏi mấy diễn viên quen mặt, rồi chuẩn bị xuống chỗ ngồi ở hội trường.

Nhà tạo mẫu vội vàng chạy chậm tới, cầm một chiếc cà vạt trong tay: “Tư Triết, đừng vội đi, chúng tay thay cà vạt đã.”

Diễn viên nữ trang điểm lộng lẫy đi thăm đỏ, phần lớn đều phải thay bộ trang phục khác tham gia trao giải, diễn viên nam thì không cần phiền phức như thế, nhưng nhà tạo mẫu cảm thấy vẫn phải tạo sự khác biệt ở chi tiết.

Xung quanh nhiều người chen chúc, bên cạnh có phóng viên cầm micro đang phỏng vấn một diễn viên nữ Hàn Quốc, Lương Tư Triết đi sang bên cạnh: “Ra ngoài thay đi.”

Họ đi đến nơi khá yên tĩnh, không có ống kính ở bên ngoài, dừng lại, ngón tay Lương Tư Triết cầm nút thắt cà vạt, kéo lỏng cà vạt, nhà tạo mẫu tiến lên một bước: “Để tôi làm.”

Tào Diệp nhường sang bên cạnh, nhìn Lương Tư Triết từ bên cạnh.

Liên hoan phim Berlin năm nay cạnh tranh vô cùng kịch liệt, nhất là hạng mục “Nam diễn viên xuất sắc nhất”, có một nam diễn viên Nhật Bản tên Kawada hơn bốn mươi tuổi gây tiếng vang rất lớn.

Tào Diệp biết có lấy được giải hay không đều bình thường,

nhưng nghĩ đến hoàn cảnh dư luận trong nước sau đó vẫn hơi bực mình.

Người xung quanh đứng tùm năm tùm ba, đều ra ngoài hút thuốc.

Tào Diệp cũng lấy hộp thuốc lá ra, rút một điếu từ bên trong, châm lửa rồi rít từng hơi.

Có lẽ bởi vì Lương Tư Triết luôn ở trên đỉnh cao từ khi nổi tiếng đến nay, nhà phê bình điện ảnh và người xem phổ thông cực kỳ nghiêm khắc với anh, đặt lên người diễn viên khác, vào Liên hoan phim loại A này đã đủ vẻ vang rồi, nhưng đặt lên người Lương Tư Triết, hình như anh nhất định phải lấy được giải mới có thể không rơi khỏi điện thờ.

Tào Diệp hút thuốc nhìn về phía Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết mặc âu phục đuôi én màu đen, đôi chân thẳng tắp được quần tây ôm lấy, trông tao nhã lại sắc bén, tản ra khí chất mê người.

Nhà tạo mẫu dáng người thấp, Lương Tư Triết phải cúi người xuống, cho ngang với chiều cao của cô.

“Tư Triết có phải cậu lại cao lên không?” Nhà tạo mẫu tháo cà vạt xuống giúp Lương Tư Triết, đưa cho Tống Thanh Ngôn bên cạnh, “Trên tài liệu viết cậu một mét tám ba, cậu cao hơn đúng không?”

Lương Tư Triết cười: “Chị đoán xem.”

“Tôi đoán cao hơn.” Nhà tạo mẫu cầm cà vạt, nhóm chân lên, đang định giơ tay vòng qua gáy Lương Tư Triết thì Tào Diệp đi tới: “Để tôi làm.”

“Cũng được,” Nhà tạo mẫu đưa cà vạt cho cậu, “Tôi tốn sức quá.” Tào Diệp nhận lấy cà vạt, đứng trước mặt Lương Tư Triết: “Bảo sai chiều cao à Lương Tư Triết.” Cậu một mét tám lăm, Lương Tư Triết chắc ngang cậu.

Lương Tư Triết đứng thẳng, giơ ngón trỏ trước môi, “Xuyt” một tiếng với cậu.

Tào Diệp kẹp điếu thuốc ở ngón tay, cầm cà vạt vòng qua cổ

Lương Tư Triết, cẩn thận để thuốc lá không đụng vào anh: “Đây xem là bí mật?”

“Chỉ là nhiều năm rồi chưa cập nhật thông tin thôi,” Lương Tư Triết cười, rút điếu thuốc hút một nửa ra khỏi tay Tào Diệp, “Có điếu, không có ai biết, cũng có thể xem như bí mật.”

Anh hơi nâng cằm, tiện cho Tào Diệp đeo cà vạt giúp anh, lúc nói chuyện yết hầu rung theo dây thanh quản, lặn lên lặn xuống dưới làn da mỏng, nhìn gần rất gợi cảm.

Anh cầm điếu thuốc hút một nửa kia, rít một hơi: “Nói cai thuốc với anh kia mà?”

“Anh cai thuốc thất bại nhiều lần như thế, thì không cho em thất bại một lần?” Tào Diệp vừa đeo cà vạt giúp Lương Tư Triết vừa hỏi.

Lương Tư Triết thở ra khói thuốc, nhìn Tào Diệp qua làn khói màu trắng, cười nói: “Không lẽ em đang căng thẳng à Tào Diệp?”

“Cũng không phải em dự thi.” Tào Diệp mạnh miệng đáp.

“Thoải mái đi,” Lương Tư Triết nói, “Lần này chắc hụt giải rồi.”

Tào Diệp hơi siết chặt nút cà vạt: “Anh đã biết nhất định sẽ hụt giải?”

“Anh đã xem bộ phim của tiền bối Kawada, anh ta diễn quả thật rất tốt.” Anh nhìn Tào Diệp, nhỏ giọng hỏi ở âm lượng chỉ có hai người họ mới nghe thấy, “Tào Diệp, nếu không lấy được ảnh đế, em có thất vọng lắm không?”

Anh nhìn Tào Diệp đứng trước mặt anh, Tào Diệp rất ít khi mặc âu phục, nhưng lúc này tây trang màu đen phác họa đường cong eo của cậu, khiến cậu trông thẳng tắp lại thon dài, đó là hơi thở thiếu niên lột xác thành thanh niên, xen lẫn giữa ngây ngô và chín chắn.

Lương Tư Triết vẫn cảm thấy Tào Diệp không thay đổi gì, từ đầu đến cuối là dáng vẻ thiếu niên, nhưng lúc này Tào Diệp mặc âu phục khiến anh nhận ra rằng những năm này trong quá trình anh lớn nhanh như thổi, Tào Diệp cũng lớn lên không chậm hơn anh.

Thắt cà vạt xong rồi, Tào Diệp buông ngón tay ra: “Lần này không lấy được, vậy thì lần sau cùng lấy.”

“Ừ, đúng rồi.” Lương Tư Triết lại cười một tiếng, “Cho nên đừng



căng thẳng.”

Lễ trao giải đêm đó Lương Tư Triết không giành được giải, giải “Nam diễn viên xuất sắc nhất” đã được trao cho nam diễn viên người Nhật Bản Kawada gây tiếng vang lớn trước đó.

Lúc công bố danh sách đoạt giải, Tào Diệp ngồi bên cạnh Lương Tư Triết, nhìn ống kính đặc tả Lương Tư Triết xuất hiện trên màn hình lớn.

Sau lưng Lương Tư Triết thẳng tắp, anh tuấn lại phong độ, cho dù không giành được ảnh đế cũng vẫn khiến người ta chú ý đến. Đêm đó “Lựa chọn tuyệt vọng” đoạt giải “Nhạc phim hay nhất”, Liên Dã lên sân khấu nhận thưởng.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, Liên Dã đến sau sân khấu tìm Tào Diệp bắt tay, xòe năm ngón tay với Lương Tư Triết nói: “Chỉ vì làm nhạc cho bộ phim này, Tào Diệp đã tìm tôi năm lần,” Y bắt tay Tào Diệp nói, “Tôi phải cảm ơn cậu, thật sự là hổ phụ vô khuyển tử.”

“Phải là tôi cảm ơn ngài.” Tào Diệp vội vàng nói.

Lúc ấy Liên Dã nhận việc là nể mặt Tào Tu Viễn, đến bây giờ đoạt giải vẫn không quên nhắc đến Tào Tu Viễn, xem ra đúng là fan nhiều năm của Tào Tu Viễn.

Đêm đó trên đường về khách sạn, Tào Diệp lướt xem bình luận, phát hiện dư luận cũng không hà khắc như trong tưởng tượng. Truyền thông đăng tin nhanh nói là tiếc nuối Lương Tư Triết thua trận tranh ngôi vương điện ảnh, rất nhiều dân mạng đánh giá bên dưới rằng có thể vào vòng trong Berlin đã rất đáng gờm rồi, Lương Tư Triết mới hai tám tuổi, con đường sau này còn rất dài.

“Lựa chọn tuyệt vọng” và “Đắm chìm” cùng được công ty truyền hình điện ảnh nước ngoài vừa ý, tiếp theo sẽ công chiếu ở mấy chục quốc gia.

Đêm đó, hai đoàn phim tụ tập với nhau, mở tiệc ăn mừng trong khách sạn, tất cả mọi người không kiêng dè gì chạm cốc uống

rượu, uống đến say không còn biết gì.

Lương Tư Triết và Tào Diệp quay lại khách sạn, không kịp cởi âu phục đã nhanh chóng quần lấy nhau.

Buổi sáng ngày hôm sau tỉnh dậy, âu phục và áo sơ mi của hai người ném đầy đất, đâu đâu cũng là dấu vết đã điên cuồng.

Từ Berlin bay về Bắc Kinh mất hơn mười tiếng, lúc xuống máy bay mấy người đều rất mệt mỏi, ngồi trong xe bảo mẫu dựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Lương Tư Triết đội mũ trùm nhắm mắt nghỉ ngơi, Tống Thanh Ngôn ngồi ghế trước xoay người, nhỏ giọng nói với Lương Tư Triết: “Anh Tư Triết, hình như xảy ra chuyện rồi...”

“Hửm?” Lương Tư Triết mở mắt ra nhìn cô, “Sao vậy?”

Tống Thanh Ngôn đưa di động cho anh: “Anh xem cái này.”

Lương Tư Triết nhận điện thoại, ngồi thẳng người, khi nhìn thấy ảnh động trên màn hình điện thoại anh nhú mày lại, lập tức tiêu tan cơn buồn ngủ.

Đó là một nhóm ảnh gif báo Tinh Bá đăng lên weibo, trên tám ảnh Tào Diệp đang quay lưng thắt cà vạt giúp Lương Tư Triết, chiều cao hai người ngang nhau, Lương Tư Triết bị bóng lưng của Tào Diệp che hơn phân nửa, nhưng vẫn có thể nhìn ra tư thế thả lỏng đang nói đùa với Tào Diệp từ non nửa bên mặt lộ ra của anh.

Ngón tay Lương Tư Triết vuốt xuống, trong bình luận có người cắt ra từng tấm, vẽ dấu vòng tròn đỏ lên động tác tay của hai người, khiến người ta có thể liếc qua là thấy một nửa điều thuốc trên tay Tào Diệp, lúc đang thắt cà vạt cho anh thì chuyển vào ngón tay Lương Tư Triết, đồng thời Lương Tư Triết còn nhận lấy hút tiếp rất tự nhiên.

Post weibo này đã đăng được nửa tiếng rồi, đã có mấy chục nghìn chuyển tiếp và bình luận.

—— “Quào, người này là ai vậy? Thắt cà vạt giúp, còn hút chung một điều thuốc, thoát nhìn có quan hệ không đơn giản với ảnh đế Lương nha.”

—— “Hai người còn vừa nói vừa cười, không đơn giản.”

—— “Thắt cà vạt còn có thể giải thích là nhà tạo mẫu, hút chung

điều thuốc còn có thể giải thích là gì?”

— “Hút chung một điều thuốc, xem như hôn gián tiếp nhỉ, tôi cảm thấy thẳng nam không làm được việc này.”

— “Không thể nào? Lương Tư Triết là đồng tính á? Tan nát cõi lòng đầy đất, không muốn tin, anh ấy từng yêu đương với rất nhiều diễn viên nữ mà!”

— “Lương Tư Triết là bi nhỉ, vẫn luôn có lời đồn này, chỉ có điều anh ta liên tục quen bạn gái, cho nên mọi người đều không tin thôi.”

Lương Tư Triết nhìn thoáng qua Tào Diệp, cậu đang ngủ, không chú ý đến cuộc đối thoại của anh và Tống Thanh Ngôn.

Tống Thanh Ngôn nhỏ giọng nói: “Chị Vân Sơ bảo nhiệt độ của post này kéo lên quá nhanh, đợi phát hiện ra thì bình luận và chuyển tiếp đã rất nhiều, bây giờ nếu muốn tìm người xóa sợ là càng che càng lộ...”

Lương Tư Triết nhìn chằm chằm ảnh động kia một lát, Hứa Vân Sơ nói không sai, bây giờ tất cả mọi người đang dựa vào một cái gif suy đoán người đối diện anh là ai và quan hệ của họ.

Nếu như lập tức dùng tiền xóa đi, không khác gì chắc chắn quan hệ của anh và Tào Diệp không đơn giản.

Hơn nữa bây giờ không chỉ tài khoản tiếp thị đang lan tràn nhóm ảnh gif này, mà ngày càng có nhiều tài khoản cá nhân cũng bắt đầu lan truyền, sợ là muốn xóa cũng không xóa được. Lương Tư Triết trải qua rất nhiều bê bối, có mấy chuyện là thật, nhưng nhiều hơn là giả.

Mà cho dù là thật hay giả, Lương Tư Triết đều chưa bao giờ đáp lại, anh biết cách tốt nhất để rời sự chú ý của công chúng, một là một sự kiện khác hot lên, hai là thời gian.

Loại tin đồn thất thiệt dựa vào suy đoán này, cách tốt nhất đó là đợi nó chậm rãi qua đi, dần dần bị tất cả mọi người lãng quên.

Mấy năm trước dựa vào một tấm ảnh Lương Tư Triết che mặt cho Tào Diệp, công chúng suy đoán xu hướng tính dục của anh,

về sau anh lại bị lan truyền bê bối đồng tính với Hạ Tân Trạch.

Nhưng những chuyện chưa được chứng thực cuối cùng đều dần dần bị công chúng lãng quên, biến thành tin đồn thỉnh thoảng bị nhắc đến, thật giả khó lường.

Lần này chắc cũng giống vậy, Lương Tư Triết trả điện thoại cho Tống Thanh Ngôn, giơ tay bóp ấn đường.

May mắn là Tào Diệp không bị chụp thẳng mặt, chắc sẽ không bị liên lụy vào.

Cùng lúc đó, hot search “Cà vạt của Lương Tư Triết” cũng liên tục tăng lên.

Chẳng mấy chốc đã có tài khoản tiếp thị kè fame, tổng kết tin đồn đồng tính những năm này của Lương Tư Triết, bao gồm cả người bạn bí ẩn, ân sư Tào Tu Viễn, diễn viên Hạ Tân Trạch từng hợp tác, còn có biên kịch Hà Sâm trong nghề.

Dựa theo kinh nghiệm trước kia, chuyện phát triển theo hướng này xem như có nguy nhưng không hiểm, tất cả tin đồn trộn lẫn với nhau đều thật giả nửa nọ nửa kia, cuối cùng chỉ có thể để chuyện này ngày càng lệch sự thật.

Nhưng không ai ngờ được chuyện này còn có phần sau.

Mấy tiếng sau, hot search “Cà vạt của Lương Tư Triết” đã bắt đầu hạ nhiệt độ, nhưng báo Tinh Bá lại đăng một video.

Video không có hình ảnh, âm thanh nền ồn ào, giống như trộm ghi hình một buổi tiệc tùng nào đó.

Trong ghi âm có người đàn ông đang cao giọng chửi —“Cậu thì hay rồi, thoát cái đã đến nhờ cậu Tào Tu Viễn lấy được ảnh đế, cậu cầm giải ảnh đế này đã ghiền không, cậu cầm giải có thấy yên lòng không? Cậu có biết bốn chữ vong ơn phụ nghĩa này viết như thế nào không? Không có Tào Diệp mẹ kiếp bây giờ cậu...”

Ghi âm dừng ở đây.



## Chương 120: Hiện Tại 6

### DTV-EBOOK

Tào Diệp tỉnh lại sau giấc ngủ nhưng Lương Tư Triết không ở bên cạnh cậu.

Cậu chống giường ngồi dậy, cầm điện thoại nhìn thoáng qua, chín giờ ba mươi tối.

Điều chỉnh lệch múi giờ là quá trình đau khổ, Tào Diệp xoa huyệt thái dương, lảng máng nghe thấy phòng bên cạnh vang lên giọng của Lương Tư Triết.

Cậu đứng dậy xuống giường, đẩy cửa ra, suýt nữa bị hun ngất bởi mùi khói thuốc lá ngập tràn trong phòng khách.

Trên bàn trà trước sofa, trong cái gạt tàn thuốc chất đầy tro thuốc và đầu lọc thuốc lá, người này thật là... Rõ ràng hai ngày trước còn hỏi cậu sao cai thuốc lại hút thuốc, kết quả bây giờ mình lại hút nhiều như thế.

Cánh cửa của căn phòng bên cạnh khép hờ, giọng nói của Lương Tư Triết dứt quãng truyền ra: “Kế hoạch còn lại xem xét sau đã, trước tiên xóa bản ghi âm rồi hẵng nói.”

“Vậy thì đưa tiền đi, hỏi xem họ muốn bao nhiêu tiền mới nói người cung cấp video?”

... Video gì?

Tào Diệp cầm lấy điện thoại, tối qua trong nhóm đã có rất nhiều tin nhắn, nhưng cậu không buồn xem mà mở weibo ra, chủ đề “Ghi âm của Lương Tư Triết” thành lĩnh lên top hot search.

Tào Diệp bấm mở video hiển thị trên cùng, xuất hiện cùng phụ đề là giọng nói của Lâm Ngạn: “Cậu thì hay rồi, thoát cái đã đến nhờ cậy Tào Tu Viễn lấy được ảnh đế, cậu cầm giải ảnh đế này đã ghiền không, cậu cầm giải có thấy yên lòng không? Bốn chữ vong ơn phụ nghĩa này...”

Tào Diệp chỉ cảm thấy huyết thái dương giật mạnh một cái, kéo theo gân xanh thái dương co lại, cậu không đành lòng nghe tiếp mà dùng ngón tay bấm dừng.

Là bản ghi âm trong tiệc đóng máy đêm đó, rõ ràng đã bảo Trình Đoan chuẩn bị quà ém miệng, nhưng vẫn tiết lộ ra ngoài.

Chuyện này cũng không thể trách Trình Đoan, trong tiệc tối hôm đó có hơn trăm người tụ tập, ngoại trừ thành viên nòng cốt nhóm Tăng Nhiên, phần lớn những người khác đều chỉ cộng tác mấy tháng ngắn ngủi với đoàn phim thôi, nhiều người nhiều miệng, không ai có thể cam đoan tất cả mọi người đều nể mặt họ.

Dù sao, chỉ cần bán đoạn ghi âm cho truyền thông, với nhiệt độ thảo luận của Lương Tư Triết chắc sẽ bán được với giá cao.

Tào Diệp phiền lòng, cậu không muốn mở bình luận, nghĩ cũng biết Lương Tư Triết lại gặp ác ý vì bản ghi âm này.

Video đã công bố ra ngoài, cho dù xóa đi cũng không ngăn được phỏng đoán của dân mạng.

Vậy thì làm sáng tỏ thôi, nếu là Lâm Ngạn nói ra thì bảo Lâm Ngạn giúp đỡ làm sáng tỏ vài câu chắc vẫn đáng tin cậy nhỉ? Tào Diệp gọi điện thoại cho Lâm Ngạn, Lâm Ngạn không nhận.

Cậu thay quần áo, cầm lấy áo khoác trên kệ áo mặc vào rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Lương Tư Triết nói chuyện điện thoại xong, kéo cửa phòng ngủ đi ra, thấy Tào Diệp đang bước ra cửa: “Tào Diệp, em muốn ra ngoài à?”

“Ừm, em đi tìm Lâm Ngạn, anh đừng hút thuốc lá nữa.” Tào Diệp nói xong khép cửa lại.

Cậu vội vội vàng vàng đi vào thang máy, dựa vào tường thang máy thở dài một hơi.

Mỗi lần Lương Tư Triết bị dư luận công kích đều liên quan đến cậu, ban đầu là đánh nhà sản xuất, sau là xuống bục đánh phóng viên, bây giờ lại vì cậu mà bị gắn mác vong ơn phụ nghĩa. Trình Đoan nói cậu là linh vật của Lomond, nhưng hình như

cậu cũng không mang đến may mắn gì cho Lương Tư Triết.

Cậu không muốn để cho Lương Tư Triết bị dư luận công kích, gặp ác ý, nhưng hết lần này đến lần khác mỗi lần ác ý nổi lên đều có liên quan đến cậu.

Sao Lương Tư Triết lại vong ơn phụ nghĩa chứ? Tào Diệp nhắm mắt lại nghĩ, năm năm trước cậu bị vây trong tầm nhìn của mình, không nhìn thấy sự khó xử của Lương Tư Triết.

Nhưng bây giờ đứng ở góc nhìn của Lương Tư Triết, năm đó Lương Tư Triết hai mươi ba tuổi bị cậu và Tào Tu Viễn đẩy lên bờ vực, trước mắt anh có hai con đường, một đường là phản bội niềm tin, một đường là chối bỏ tình nghĩa.

Lương Tư Triết đã lựa chọn giúp đỡ Tào Tu Viễn, đã lựa chọn bảo vệ Tào Diệp, chỉ có không chịu lựa chọn bản thân anh, anh đứng bên bờ vực, nhắm mắt nhảy xuống.

Tấm lòng anh rộng mở, rất thẳng thắn, sao lại vong ơn phụ nghĩa?

Tào Diệp lái xe lao nhanh như bay, chạy đến nơi ở của Lâm Ngạn, cậu đóng sầm cửa xe, cất bước bước dài lên cầu thang. Đứng trước cửa nhà Lâm Ngạn, Tào Diệp giơ tay bấm chuông cửa, một lát sau Lâm Ngạn mới ra mở cửa, quần áo hăn lộn xộn, không giống đang làm chuyện tốt: “Chuyện vì vậy Diệp Tử?”

Tào Diệp mở ghi âm trong điện thoại ra, nhét vào trong tay hăn: “Anh tự nghe đi.”

Lâm Ngạn nhận lấy điện thoại, Tào Diệp vòng qua hăn, mượn dùng nhà vệ sinh của hăn rửa mặt.

Lâm Ngạn ở phòng khách nghe ghi âm xong, gọi với vào nhà vệ sinh: “Ai gửi cái này cho tài khoản tiếp thị? Đây Diệp Tử, chuyện này cũng không thể đổ oan cho anh được, chỉ dựa vào quan hệ của hai ta, anh muốn đăng ra ngoài cũng phải che tên mày đi trước.”

Tào Diệp ra khỏi nhà vệ sinh với khuôn mặt ướn: “Tên gì?”

“Tên mày chứ gì,” Lâm Ngạn kéo video đến cuối cùng, “Mày không biết?”



Lúc này Tào Diệp mới nghe rõ câu nói cuối cùng kia – “Không có Tào Diệp mẹ kiếp bây giờ cậu...”

Đêm đó cậu uống say mềm, không nhớ rõ Lâm Ngạn đã nói gì, vừa rồi lại không nghe hết bản ghi âm, đến bây giờ mới phát hiện bản ghi âm này chẳng những liên lụy đến Lương Tư Triết, còn kéo theo cả cậu.

Lâm Ngạn khó tin mà nhìn cậu: “Hóa ra mày chưa nghe xong bản ghi âm này đã đến tìm anh? Đặc biệt đến tìm anh báo thù thay Lương Tư Triết đúng không?”

Tào Diệp nhận lấy điện thoại trong tay Lâm Ngạn, vuốt xuống xem bình luận:

“Vong ơn phụ nghĩa là sao đây? Nhìn ý này hình như là Lương Tư Triết diễn phim của Tào Tu Viễn vẫn là lỗi của anh ấy, nhưng Tào Tu Viễn là ân nhân lớn nhất của Lương Tư Triết mà?”

“Ai có thể giải thích xem Tào Diệp là ai, có quan hệ gì với Tào Tu Viễn?”

“Ý của bản ghi âm là Tào Diệp mới là ân nhân của Lương Tư Triết? Nhưng Tào Tu Viễn thật sự là ân sư một tay bồi dưỡng Lương Tư Triết mà, tình huống gì vậy?”

“Sao mọi người nghiêm túc thế, bản ghi âm này không đầu không đuôi, không ai có thể chứng minh Lương Tư Triết có mặt, nói không chừng là ai đó tự biên tự diễn.”

“Tra được một ít thông tin của Tào Diệp, người sáng lập Lomond, còn có “Lựa chọn tuyệt vọng” là phim Lomond đầu tư...”

“Cho nên lúc ấy ở sân bay Lương Tư Triết nói nhận quay thể phim này là muốn báo ơn, ý là ơn của Tào Diệp hả? Chỉ nói chuyện này tui cảm thấy Lương Tư Triết không vong ơn phụ nghĩa, tự hạ giá mình làm kẻ thay thế của Hoàng Thiên Thạch, còn diễn vai phụ, lúc ấy bao nhiêu người nói rớt giá hả...”

Lâm Ngạn cũng cầm điện thoại của mình lướt xem bình luận:

“Anh biết báo Tinh Bá, năm đó Lương Tư Triết đánh phóng viên của báo này, tặng họ một làn sóng nhiệt độ rất lớn.

Từ sau vụ đánh nhau đó, họ nếm được ngon ngọt nên bắt đầu để mắt đến Lương Tư Triết, nếu ai chụp được tin giật gân liên quan

đến Lương Tư Triết đều sẽ bán cho họ.” Hắn giơ tay vỗ bả vai Tào Diệp, “Hoặc là nói Lương Tư Triết có thực lực lớn đấy, chưa từng thấy ai có thể có một phương tiện truyền thông chuyên biệt làm anti fan.”

Tào Diệp im lặng một lát, ngẩng đầu lên nói: “Lâm Ngạn anh có biết tại sao lúc đó Lương Tư Triết đánh phóng viên không?”

“Một trong mười bí ẩn chưa có lời giải đáp của làng giải trí, sao anh biết được... Mà có tin tức nội tình đúng không? Nói anh nghe xem.”

Tào Diệp mím môi, một lát sau mới nói: “Năm đó Tào Tu Viễn bị Chương Minh Hàm vu oan dâm ô, truyền thông lợi dụng độ quan tâm muốn viết một bài báo liên quan đến người nhà ông ấy.

Sau khi Lương Tư Triết biết đã tổ chức buổi họp báo ngay, muốn làm một cuộc giao dịch tiêu đề đổi tiêu đề với truyền thông.

Nhưng lúc ấy báo Tinh Bá không tuân thủ điều kiện đã thỏa thuận, muốn đăng bài báo ra ngoài, Lương Tư Triết đã ra tay đánh phóng viên kia.”

Lâm Ngạn nghe xong sững sờ một lát, thò đầu nhìn Tào Diệp:

“Lương Tư Triết nói với mày như thế? Ôi thằng em ngốc của anh ơi... Tám phần là Lương Tư Triết lại đổ mày rồi, mày tin thật à?”

Tào Diệp: “.

.

.”

Quả nhiên cậu biết không thể móc tim móc phổi với Lâm Ngạn. Tào Diệp điều chỉnh lại cảm xúc, cuối cùng nói rõ mục đích tới đây: “Anh Ngạn, bản ghi âm này dù sao cũng liên quan đến anh, anh phải giúp em một chuyện.”

Lâm Ngạn dựa vào ghế sofa, uể oải: “Giúp gì?”

“Đăng một post weibo làm sáng tỏ.”

“Ý mày là anh dùng tài khoản triệu fan đăng weibo làm sáng tỏ

thay mày? Cho bao nhiêu tiền quảng cáo hả?”

“Anh ra giá đi.”

“Toi rồi mày hết thuốc chữa rồi Tào Diệp, có phải Lương Tư Triết bỏ bùa mày không?”

Ra khỏi nhà Lâm Ngạn, Tào Diệp ngồi vào trong xe, nhìn điện thoại ngẩn người một lát.

Thỉnh thoảng uống say, ý thức không tỉnh táo, cậu cũng từng muốn cho cả thế giới biết cậu và Lương Tư Triết đang yêu nhau. Nhưng bây giờ khi mối quan hệ này thật sự có dấu hiệu nổi lên mặt nước, Tào Diệp lại cảm thấy hơi hoảng sợ.

Một mặt, việc bị lộ chuyện yêu đương sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp diễn xuất của Lương Tư Triết.

Anh trời sinh có tài năng diễn xuất, tài năng của anh nên được xuất hiện rộng rãi trên màn ảnh, Tào Diệp không muốn chuyện tình cảm này trở thành vật ngáng đường của Lương Tư Triết. Mặt khác, đối với Tào Diệp mà nói cậu cũng sợ bị lộ ra.

Cậu không biết mình đang sợ điều gì, rõ ràng năm đó cậu nói với Lương Tư Triết đừng sợ ống kính, nhưng những năm này chính cậu lại có sự sợ hãi không giải thích được với ống kính. Cậu nhớ đến năm đó, phố lớn ngõ nhỏ đều là tin đồn Tào Tu Viễn dâm ô.

Cậu đi trên đường, vẻ mặt trốn tránh, sợ bị người khác nhận ra cậu là con trai của Tào Tu Viễn.

Nhưng bây giờ tin đồn dâm ô đã ít có người nhắc đến, cậu vẫn sợ bị tất cả mọi người biết cậu là con trai của Tào Tu Viễn. Ánh sáng của Tào Tu Viễn quá chói, nhưng ánh sáng ấy lại là bóng ma to lớn với cậu.

Những năm qua cậu luôn cố gắng trốn tránh bóng ma này, cậu sợ khi mọi người nhìn thấy cậu, nhìn thấy Lomond, điều đầu tiên nghĩ đến là Tào Tu Viễn.

Cậu muốn thoát khỏi Tào Tu Viễn.

---

Chuyện lên men nhanh hơn trong tưởng tượng, với công chúng mà nói, Lương Tư Triết như một bí ẩn dụ dỗ người ta tìm tòi nghiên cứu lại kín không kể hở, mà bây giờ bí ẩn này xuất hiện vết rách, thế là rất nhiều người cố gắng xuyên qua lỗ hổng này nhìn trộm sinh hoạt cá nhân của Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết ngồi trên sofa, nhìn bình luận trên màn hình điện thoại.

Bản ghi âm kia đã được bộ phận PR liên hệ xóa bỏ.

Nhưng suy đoán liên quan đến thân phận của Tào Diệp lại vẫn đang tiếp tục:

“Tra được một phim cũ của Tào Tu Viễn, diễn viên đóng con tin trong phim là Tào Diệp, hơn nữa có phỏng vấn nói rằng lúc ấy Tào Tu Viễn ôm con mình vào đoàn phim đóng phim, cho nên Tào Diệp chắc là con Tào Tu Viễn?”

“Con của Tào Tu Viễn trạc tuổi Lương Tư Triết, sao cậu ta có thể là ân nhân của Lương Tư Triết...”

“Mấy năm trước truyền thông từng tung tin sốc nói là trong lúc Mười ba ngày tuyển diễn viên, con trai độc nhất của Tào Tu Viễn và Lương Tư Triết cùng cạnh tranh nhân vật Tiểu Mãn, cuối cùng Lương Tư Triết lấy được nhân vật kia.”

“Hình như không chỉ Lựa chọn tuyệt vọng là phim của Lomond, Thử nói lại lần nữa xem cũng thế.”

“Người bạn làm việc ở đoàn phim của tôi nói, người thất cà vạt cho Lương Tư Triết là Tào Diệp, hai người cùng đến liên hoan phim Berlin.”

“Cho nên rốt cuộc hai người họ có quan hệ gì? Có người nói là quan hệ cạnh tranh, có người nói là quan hệ ân nhân, bây giờ còn có người nói là quan hệ người yêu???”

“Tổng giám đốc Lomond từng yêu đương với Lâm Huyền, Lương Tư Triết cũng từng hẹn hò với Lâm Huyền, hai người họ không thể là người yêu đúng không?”

Ừn ùn kéo đến, mỗi người nói một kiểu.  
Chẳng bao lâu, tên của Tào Diệp cũng lên hot search.  
Lương Tư Triết cầm điện thoại, đốt ngón tay trở nên hơi trắng bệch vì dùng sức.  
Anh vẫn muốn bảo vệ sự ngây thơ của thiếu niên, để Tào Diệp tránh khỏi ống kính của truyền thông và việc nhìn trộm của công chúng, nhưng bây giờ Tào Diệp lại vì anh mà bị ép lộ ra trước mặt công chúng.  
Từ đầu đến cuối Lương Tư Triết tỉnh táo biết rằng nếu anh muốn đi tiếp với Tào Diệp, kiểu gì cũng sẽ đi đến ngày này.

Họ không thể mãi mãi may mắn tránh được ống kính, và có một mối tình bí mật cả thế giới đều không biết, nhưng anh không ngờ ngày này lại tới nhanh như vậy.  
Hôm trao giải, Tào Diệp đi tới thất cà vạt giúp anh, thật ra Lương Tư Triết đã nghĩ liệu có bị chụp lén không, nhưng anh không nói ra, thiếu niên của anh đứng trước mặt thất cà vạt giúp anh, cảnh đẹp dễ này giống như đang nằm mơ, anh không đành lòng tự tay làm gián đoạn cảnh trong mơ này.  
Trình Đoan nói Tào Diệp ghét yêu đương trốn trốn tránh tránh, đồng thời bởi vậy mà chia tay với Lâm Huyền.

Lương Tư Triết không biết chuyện tình cảm của anh và Tào Diệp có thể đi bao xa nữa.  
Lương Tư Triết đang dựa vào bên cửa sổ dùng bật lửa châm thuốc, vừa đốt thuốc lá thì “tít” một tiếng, cửa bị đẩy ra, Tào Diệp về rồi.  
Hai người nhìn nhau, Tào Diệp nói: “Sao anh vẫn hút thuốc?”  
“Sau khi em ra ngoài thì không hút nữa,” Lương Tư Triết dập tắt thuốc lá, giơ tay mở cửa sổ thông gió, giọng điệu cố gắng thoải mái, “Cái này vừa châm thì em về, em đẩy cửa đúng thời điểm thật.”  
“Em được cái may mắn, muốn bắt cái gì là một phát ăn ngay,” Tào Diệp thay giày đi vào nhà, đặt cơm mang về lên bàn ăn, nói đùa, “Cho nên Lương Tư Triết, anh cẩn thận đừng bị em bắt gian.”

Lương Tư Triết phối hợp cười một tiếng: “Em còn lo lắng chuyện này?”

“Có thể không lo lắng chắc? Bao nhiêu người nhìn chăm chăm anh như hổ rình mồi.

Mau tới ăn cơm đi, đói quá.”

Hai người đều giả vờ thoải mái, nhưng đều có thể cảm nhận được bầu không khí không đúng.

Mang tâm sự riêng, không ai làm rõ trước.

Sau khi ăn vài miếng, Tào Diệp nhận một cuộc điện thoại của Trình Đoan, “Biết rồi,” cậu đáp, “Anh bảo Tiểu Mạnh ngày mai đưa văn kiện phải ký tên tới đi.”

Trong đôi câu vài lời, Lương Tư Triết suy đoán được nội dung nói chuyện của Tào Diệp.

Chờ Tào Diệp cúp điện thoại, anh hỏi một câu: “Có paparazzi rình em gần Lomond à?”

“Đúng rồi,” Tào Diệp đặt điện thoại xuống, đi tới khoác bả vai Lương Tư Triết, “Em lại có thể nghỉ ngơi rồi, anh Tư Triết ơi, ngày mai để chúng ta quán lấy nhau nhé.”

Lương Tư Triết nghĩ những năm này Tào Diệp thật sự chưa từng thay đổi, cậu vẫn luôn giở vòng qua chủ đề người khác không muốn nhắc đến một cách tỉnh bơ, mười năm trước vòng qua chuyện vết sẹo đàn violin của anh, mười năm sau lại vòng qua chuyện mối tình cần giấu kín của họ.

Buổi tối trước khi ngủ, Tào Diệp mới đọc tin nhắn trong nhóm, biết được ảnh gif cậu thất cà vạt cho Lương Tư Triết đã truyền khắp Internet.

Tào Diệp bấm mở ảnh gif kia, cậu ghét bị chụp lén, nhưng lúc ống kính này quay về phía cậu và Lương Tư Triết, hình như cậu cũng không phản cảm đến vậy.

Bởi vì trên ảnh gif kia, trông họ thân mật lại tự nhiên, là bạn bè hợp cạ nhất và là người yêu xứng đôi nhất.

Lâm Ngạn lại gửi tin nhắn trên wechat: “Đăng weibo rồi.”

Tào Diệp nhấn vào weibo của Lâm Ngạn xem, Lâm Ngạn đăng bài này cũng thú vị phết:

“Đừng đoán nữa, video do tôi dùng tiền xóa, ghi âm cũng là tôi nói.

Lúc ấy tôi có ít hiểu lầm với Lương Tư Triết, lại uống say mượn rượu làm càn, khiến mọi người chê cười rồi.

Bây giờ đã giải thích rõ hiểu lầm, ai hít drama giải tán cả đi, xin lỗi nhé người anh em @Lương Tư Triết, ngày mai mời cậu uống rượu xin lỗi.”

Weibo của Lâm Ngạn chứng nhận là CEO của điện ảnh Đông Thịnh, hẳn vừa đăng post này, thảo luận liên quan đến chuyện Lương Tư Triết vong ơn phụ nghĩa nhanh chóng yếu đi.

Dù sao, người chỉ trích Lương Tư Triết vong ơn phụ nghĩa, bây giờ xưng anh gọi em với Lương Tư Triết, có lẽ sẽ không có mâu thuẫn quá lớn.

Lương Tư Triết tắm rửa xong, cầm cốc nước đi tới: “Muốn uống nước không?”

“Em không khát,” Tào Diệp đưa di động cho Lương Tư Triết, “Anh xem này, anh có muốn trả lời anh ấy trong bình luận không?”

Lương Tư Triết cúi người đặt cốc nước lên tủ đầu giường, nhận lấy điện thoại nhìn lướt qua, nội dung Lâm Ngạn đăng nhìn như thân thiết, nhưng đều là lời xã giao, anh không muốn trả lời nên ném điện thoại của mình cho Tào Diệp: “Em xem rồi trả lời đi.”

Tào Diệp cầm điện thoại, mở weibo của Lương Tư Triết ra, trả lời bình luận của Lâm Ngạn: “Cảm ơn anh Ngạn.”

Lâm Ngạn nhanh chóng trả lời một câu: “Ồ.”

Ban ngày ngủ nhiều, trong lòng lại cất giấu chuyện, Tào Diệp nhắm mắt nằm một lúc lâu cũng không ngủ được.

Cậu vẫn đang suy nghĩ những bình luận trên mạng, bây giờ tất cả mọi người đang đào thân phận của cậu, có xu thế đào sâu ba thước.

Tào Diệp không biết sau khi tỉnh dậy, liệu cậu có hoàn toàn từ

Tào Diệp biến thành “con trai của Tào Tu Viễn” không. Nhưng cậu lại không dám xoay người, sợ đánh thức Lương Tư Triết, từ khi xuống máy bay anh chưa có giấc ngủ nào tử tế. Không biết qua bao lâu, cậu nhận ra bên cạnh không có ai, Lương Tư Triết đứng dậy ra khỏi phòng ngủ. Lương Tư Triết đang nghĩ gì? Tào Diệp nằm một mình trên giường nghĩ, đang lo lắng mối quan hệ của họ bị lộ ư? Cậu nhận ra mình cũng không giỏi đoán được suy nghĩ của Lương Tư Triết.

Thuở thiếu thời Lương Tư Triết đã như vậy, xưa nay không nói với người khác tâm sự của mình, tình nguyện trèo lên sơn thượng yên lặng liếm láp vết thương.

Cho dù họ sớm chiều ở chung ba tháng, Lương Tư Triết cũng chưa từng kể với cậu chuyện cha mẹ anh gặp tai nạn xe.

Có vẻ như Lương Tư Triết vốn như thế, chuyện gì cũng giấu trong lòng tự tiêu hóa.

Tào Diệp ngồi dậy, rón rén đi tới cửa, kéo cửa phòng ngủ ra. Ánh trăng chiếu lên sàn phòng khách, Lương Tư Triết dựa vào cửa sổ sát đất, giữa ngón tay xoay một chiếc thuốc lá chưa châm lửa.

Tào Diệp đứng ở cửa phòng ngủ, Lương Tư Triết nhìn về phía cậu.

Mới đầu không ai nói chuyện, sau vài giây nhìn nhau, Tào Diệp đi tới, ngồi xổm trước mặt Lương Tư Triết, nhìn anh nhỏ giọng hỏi: “Lương Tư Triết, tại sao anh không vui?”

Lương Tư Triết lẳng lặng nhìn cậu mấy giây, đôi mắt trông có vẻ đen kịt, anh lên tiếng: “Còn em, tại sao lại không vui?”

“Em đâu có không vui.”

Lương Tư Triết quay đầu cười khế: “Vậy anh cũng đâu có.”

Tào Diệp đành phải nói: “Vậy em nói thật với anh, anh cũng phải nói với em.”

Lương Tư Triết nói: “Được.”

Tào Diệp im lặng một lát, nói: “Em sợ bị phanh phui.”



Cậu dùng “sợ” mà không phải “không muốn”, Lương Tư Triết nhìn cậu hỏi: “Tại sao sợ?”

“Em,” Tào Diệp dừng một lát mới nói tiếp, “Nói ra có lẽ hơi trẻ con, em không muốn bị tất cả mọi người xem như con trai của Tào Tu Viễn, không muốn sống dưới ánh sáng của ông ấy.”

Có lẽ đáp án này khác hẳn những dự đoán của Lương Tư Triết, anh hơi ngẩn ra: “Chỉ vì chuyện này?”

“Ừm,” Tào Diệp nói, “Suy nghĩ này rất quái dị, em biết.

Nhưng mà... em không hy vọng thiện ý và sự quan tâm của mọi người với em đều đến từ Tào Tu Viễn, như vậy sẽ có vẻ... Ngoài trừ Tào Tu Viễn, sự tồn tại của em chẳng có ý nghĩa gì.”

Lương Tư Triết nhìn Tào Diệp, Tào Diệp rất ít khi bộc lộ cảm xúc tiêu cực, đến mức Lương Tư Triết sắp quên mất một mặt tự coi nhẹ mình Tào Diệp biểu hiện ra sau khi uống say.

Anh nghĩ ngợi, một tay nắm lấy cổ tay Tào Diệp, tay kia chống đất đứng lên: “Lại đây với anh, cho em xem cái này.”

Tào Diệp đứng dậy theo anh: “Cái gì?”

“Một đoạn video,” Lương Tư Triết kéo cậu đi đến phòng chiếu phim, “Vốn định đợi đến sinh nhật năm nay của em mới cho em xem, nhưng đột nhiên cảm thấy không cần phải đợi, coi như, bù sinh nhật hai mươi sáu tuổi cho em.”

## Chương 121: Hiện Tại 7

### DTV-EBOOK

Máy chiếu phim mở ra, trên màn hình hiện lên hình ảnh khởi động máy, Tào Diệp ngồi trên ghế sofa, ánh sáng màu lam đậm chiếu lên mặt cậu.

Lương Tư Triết chỉnh máy chiếu xong, đi tới ngồi bên cạnh cậu. “Là video liên quan đến cái gì?” Tào Diệp không nén nổi tò mò hỏi.

“Em xem rồi biết.” Lương Tư Triết nói, đoạn cầm lấy điều khiển từ xa nhấn nút phát.

Trên màn hình chiếu nhảy ra hình ảnh, bối cảnh là một phòng luyện tập rộng rãi của dàn nhạc, bên tường đặt nhiều hộp nhạc cụ, giọng nói bên ngoài ống kính vang lên, là giọng đàn ông, nghe vào rất quen tai: “Cậu đặc biệt tới đây vì Tiểu Diệp à? Tôi nói mà, nhìn thấy cậu tôi thật sự giật mình,” Người đàn ông đi vào trong hình ảnh, ngồi trên một cái ghế, giơ tay chỉ ống kính, “Muốn ghi hình hả?”

Tào Diệp sửng sốt, người đàn ông trong hình là bạn trai khi còn sống của Lê Du, chú chỉ huy dàn nhạc kia.

Sau khi Lê Du qua đời, họ sống ở hai nước khác nhau, hai bên đều rất bận, chỉ gặp nhau vài lần ngắn ngủi khi Tào Diệp đi công tác nước ngoài.

“Đúng là cho Tiểu Diệp xem,” Lương Tư Triết nói bên ngoài ống kính, “Ngài yên tâm, video sẽ không truyền ra ngoài.”

“À... Được, tôi từng nghe Lê Du nhắc đến cậu và Tiểu Diệp, nói rằng các cậu là bạn rất thân... Vừa rồi cậu nói là muốn hỏi cuộc hôn nhân trước của Lê Du đúng không? Thật ra tôi cũng không rõ cho lắm, chúng tôi chưa bao giờ nói về chuyện này.

Nhưng Lê Du có bạn cũ nhiều năm, là bạn đại học của cô ấy, bây giờ sống ở Nhật Bản, tôi nghĩ cô ấy biết sự thật...”

“Ngài có phương thức liên lạc của cô ấy không?”

“Cái này tôi thật sự không có, Tiểu Diệp có điện thoại của Lê Du, bên trong chắc sẽ lưu số.”

“Còn có cách nào khác lấy được số điện thoại của cô ấy không? Tôi muốn biết rõ ràng mọi chuyện rồi nói với cậu ấy.”

“VẬY à...” Lời nói của người đàn ông như đang trầm tư, lại cười một tiếng, “Cậu muốn cho nó ngạc nhiên phải không? Tôi biết mấy người bạn là bạn đại học của Lê Du, có lẽ họ có, tôi có thể hỏi giúp cậu.”

Video chuyển đến hình ảnh sân bay, điểm đến hiển thị là Nhật Bản.

Giọng nói ngoài ống kính lại vang lên, là tiếng “tút” chờ điện thoại kết nối, mấy giây sau trong điện thoại vang lên giọng phụ nữ, “Đúng, tôi là bạn của Lê Du, hôn nhân của cô ấy và đạo diễn Tào... Cậu là phóng viên hả?”

Máy bay xé tầng mây, nương theo âm thanh bên ngoài dần mờ hồ, tên phim trở nên rõ ràng – “Welcome to the world”.

Lúc này Tào Diệp mới nhận ra, Lương Tư Triết quay cho cậu một bộ phim ký sự.

Mà phim ký sự này, chắc có liên quan đến cuộc hôn nhân của Lê Du và Tào Tu Viễn, cũng có liên quan đến sự ra đời của cậu.

Trong bộ phim này Lương Tư Triết đến thăm ba người bạn thân của Lê Du lúc sinh thời.

Từng cuộc trò chuyện diễn ra, dần dần chấp vá ra sự thật cuộc hôn nhân năm nào của Lê Du và Tào Tu Viễn:

“Lê Du và Tào Tu Viễn... Họ quen nhau trong một Liên hoan phim, chuyện đã hai mươi mấy năm rồi, lúc ấy dàn nhạc của Lê Du được mời đến biểu diễn tại lễ khai mạc Liên hoan phim, Tào Tu Viễn mang theo tác phẩm đầu tay đến tham gia, họ đã quen nhau qua buổi lễ này.”

“Lê Du và Tào Tu Viễn gặp nhau sau sân khấu, sau đó họ nhanh chóng trò chuyện về phim của Tào Tu Viễn và khúc violin do Lê

Du chơi.

Đêm đó Lê Du đã gọi điện thoại cho tôi, nói là cô ấy chưa bao giờ gặp được một người mới quen đã thân như thế, quả thực giống như số đã định sẵn trong đời... Đến giờ tôi vẫn nhớ giọng điệu của cô ấy trong điện thoại, là kiểu thiếu nữ rơi vào tình yêu cuồng nhiệt điên cuồng...”

“Lần kia họ đã vui vẻ một tuần thì phải? Tôi nhớ lúc ấy Liên hoan phim kéo dài một tuần, dàn nhạc biểu diễn xong thì đều về trường học, nhưng Lê Du trốn học ở lại cùng Tào Tu Viễn, mãi cho đến khi Liên hoan phim kết thúc.

Sau khi về trường cô ấy nói về Tào Tu Viễn với chúng tôi, nói anh ta là một thiên tài, nói anh ta đẹp trai cỡ nào, tài năng biết mấy... Trời ạ, cô ấy sắp bị Tào Tu Viễn làm say mê rồi.

Lúc ấy Tào Tu Viễn vẫn chưa nổi tiếng, bọn tôi không biết anh ta, đều sợ ngây người, nhất trí cho rằng Lê Du điên rồi.”

“Sau đó thì họ tách ra, không không, không phải chia tay, chỉ là khi đó họ mới hai mươi tuổi, lúc ấy Lê Du phải ở lại trường đi học, mà Tào Tu Viễn cũng phải đến nơi khác quay phim, họ chỉ có thể tạm thời tách ra... Sau đó nữa, chắc là khoảng hai tháng sau, Lê Du đột nhiên nói với tôi cô ấy mang thai rồi.

Khi đó tôi hỏi Lê Du định làm như thế nào, cô ấy rất kiên định nói rằng muốn sinh đứa bé này ra, sau này còn vì thế mà bỏ học, suýt nữa cắt đứt quan hệ với người nhà... Cô ấy, trông thì rất hiền lành, nhưng một khi đưa ra quyết định thì không ai khuyên được.”

“Tào Tu Viễn hả... Lúc ấy thông tin không phát triển như bây giờ, Tào Tu Viễn lại quay phim ở nơi rất vắng vẻ, chắc họ liên lạc với nhau qua thư từ.

Nhưng tôi nhớ, Lê Du từng cho tôi xem một lá thư hồi âm của Tào Tu Viễn, tôi quên nội dung cụ thể của lá thư rồi, ý đại khái là

mặc dù anh ta không thích trẻ con cho lắm, nhưng nếu Lê Du muốn sinh ra, anh ta cũng rất vui khi có thể nhìn thấy kết trái cho tình yêu của họ.”

“Cậu hỏi Tào Tu Viễn có yêu Lê Du không... Tôi cảm thấy chắc là có yêu, nếu không thì anh ta quay phim bận rộn như thế, sao lại lo viết thư cho Lê Du được? Nhưng, nói thật, tôi cảm thấy so với Lê Du, Tào Tu Viễn yêu phim hơn, dù sao trong lúc Lê Du mang thai, anh ta cũng chỉ đến thăm cô ấy vài lần thôi, mỗi lần ở lại rất ngắn ngủi, nhưng Lê Du vẫn rất vui.

Sau này cô ấy nói với tôi, mặc dù chín tháng mang thai số lần họ ở cùng nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng trong năm đó cô ấy đều ở trong trạng thái tình yêu cuồng nhiệt, cô ấy khi đó à, là kiểu có tình uống nước cũng no...”

“Tại sao chia tay ư....

Thật ra khi đó Lê Du nói với tôi cũng rất trù tượng, tôi tự tổng kết là... Vài tháng sau khi sinh con, bộ phim của Tào Tu Viễn cuối cùng cũng đóng máy, họ ở cùng nhau, vốn cho rằng sẽ nhanh chóng tìm lại cảm giác của một tuần ở Liên hoan phim, rơi vào tình yêu cuồng nhiệt ngọt ngào, nhưng Lê Du chợt phát hiện, tình yêu cuồng nhiệt dài đến hơn một năm trước đó đều dựa vào ảo tưởng của cô ấy mỹ hóa ra.

Tào Tu Viễn thật sự đúng là anh tuấn hơn nữa có tài năng, nhưng đồng thời cũng cố chấp tự phụ, gần như không xử lý tốt cuộc sống của mình, chứ đừng nhắc đến chăm sóc con nhỏ...”

“Sau khi trở về Lê Du nói với tôi, cô ấy và Tào Tu Viễn chỉ thích hợp yêu đương chứ không thích hợp sống chung, tôi nghĩ có lẽ cuộc sống chung ngắn ngủi này đã hao hết tình yêu của cô ấy... Hầy, nói như thế nào nhỉ, tình yêu của họ giống như pháo hoa, ngắn ngủi và nhiệt liệt cháy một lát, nhưng sau khi cháy hết thì biến thành tro tàn... Chắc là tuổi còn trẻ quá bốc đồng, lúc gặp nhau họ mới hai mươi tuổi, cũng không biết cuộc sống là gì.”

“Họ đã kết hôn, vào ngày cuối cùng của tuần lễ Liên hoan phim, họ giấu giếm tất cả mọi người đến giáo đường công chúng kết

hôn.

Sau khi Tào Tu Viễn nổi tiếng, tấm ảnh lưu truyền rộng nhất đó là ảnh kết hôn với Lê Du, nó được chụp vào lúc đó.

Phải... thật điên rồ khi có cuộc hôn nhân chớp nhoáng như vậy, nhưng hai người đều làm nghệ thuật, đều rất cảm tính, cũng có thể hiểu được mà.

Tôi nghĩ thời điểm đó Lê Du là như thế, sau này vì con cô ấy mới trở nên trưởng thành.”

“Con à, sinh con ra đương nhiên Lê Du rất vui, tôi nhớ lúc đó Tào Tu Viễn cũng rất vui, cố ý ngồi máy bay trở về nhìn nó, dù sao lúc ấy tình yêu của họ vẫn còn mà, hơn nữa trông thằng bé rất kháukhinh, rất được người ta thích.”

“Sau khi họ chia tay cũng không hay liên lạc, biến thành người cũ thỉnh thoảng gặp nhau, ai sẽ có quá nhiều liên hệ với người cũ chứ? Nhưng cho dù chia tay, Lê Du vẫn rất thưởng thức Tào Tu Viễn, dù sao một tuần đó họ thật sự trò chuyện vui vẻ, chia tay cũng rất dứt khoát.

Có lẽ hai người đều nhận ra không thích hợp sống chung, hơn nữa Tào Tu Viễn thật sự là một thiên tài, Lê Du thưởng thức anh ta cũng bình thường.”

“Có lẽ chưa bao giờ hối hận, tôi không nhớ cô ấy từng nói mình hối hận.

Lê Du ấy mà, chỉ cần là chuyện tự mình quyết định thì sẽ không nói hối hận.

Nhưng lúc đó cô ấy rất lo lắng cũng là thật, dù sao một sinh mệnh nhỏ như thế, mới đầu cô ấy cũng không biết bề như thế nào, khi đó cô ấy luống cuống tay chân với em bé, thật sự là đáng thương lại buồn cười... Bởi vì khi đó rất lo lắng, cho nên cô ấy còn hỏi tôi phải chăng trước đó quyết định sinh con ra quá

bốc đồng, tôi còn nói giờ cậu mới biết bốc đồng à.

Nhưng tôi nhớ lúc ấy Lê Du nói rằng cô ấy nhất định sẽ nuôi con lớn, để nó trở thành đứa trẻ hạnh phúc nhất trên thế giới.”

“Sau khi chia tay với Tào Tu Viễn cô ấy cũng chưa bao giờ nói hối hận khi đã sinh con.

Cô ấy luôn đối xử với con rất tốt, nói như thế nào đây... Tôi vẫn cảm thấy là quá tốt, thậm chí hy sinh một vài cơ hội phát triển của mình.

Cậu đừng nhìn sau này Lê Du có chút tiếng tăm trên quốc tế, nhưng theo tôi thấy với tài năng của cô ấy, nếu không có con phân tán sự chú ý, cô ấy thậm chí có thể sánh vai với nghệ sĩ violin đỉnh cấp.”

“Hơn nữa, cô ấy chưa bao giờ đề cập đến chuyện của cha với con, cậu biết tại sao không? Nguyên nhân rất khó tưởng tượng đấy... Bởi vì cô ấy sợ sau khi nói sự thật, con sẽ mất đi chờ mong với tình yêu, có vô lý không? Cô ấy lại nghĩ xa đến vậy... Nhưng cũng có thể hiểu được, khi đó Lê Du nói với tôi, mặc dù cuộc tình của cô ấy và Tào Tu Viễn chấm dứt không cảm hận, nhưng khi cô ấy nhớ lại, vẫn cảm thấy đó là bảy ngày nở rộ đẹp nhất nhiệt liệt nhất trong cuộc đời cô ấy.

Cho nên Lê Du hy vọng sau khi con lớn lên, có thể hiểu được những thứ này, lại kể về quá khứ này với nó.”

“Trước khi lâm chung cô ấy đã nói hối hận khi sinh Tiểu Diệp? Không thể nào, tôi không nhớ cô ấy từng nói như vậy... Để tôi nhớ lại, hình như đã nói như thế trong điện thoại, nhưng không phải ý như cậu hiểu.

Lúc ấy Lê Du về nước, cũng không đi tìm Tào Tu Viễn bàn chuyện ly hôn như truyền thông đưa tin, họ đã chia tay từ lâu rồi, cô ấy bệnh nghiêm trọng như thế còn kiên trì về nước, thật ra là muốn nhờ Tào Tu Viễn sau này chăm sóc cho Tào Diệp.

Dù sao cha mẹ cô ấy cũng lớn tuổi rồi, cô ấy sợ sau khi mình đi không có ai chăm sóc và bảo vệ Tiểu Diệp.

Nhưng cô ấy không ngờ Tào Tu Viễn lại rơi vào chuyện dâm ô, hơn nữa sau khi nói với Tào Tu Viễn, cô ấy mới biết được chuyện mấy năm trước Tiểu Diệp tận mắt nhìn thấy anh ta lên giường với một người đàn ông khác.”

“Cho nên lúc ấy truyền thông chụp một tấm ảnh Lê Du rất sục đố, nói là vì tranh giành tài sản gì đó, thật ra không phải vậy.

Là vì lúc ấy hai người đã có sự khác biệt nghiêm trọng, Tào Tu Viễn nói Lê Du nên nói sự thật cho Tiểu Diệp ngay từ đầu, mà không phải để cậu ấy sống trong môi trường chân không không chịu nổi một đòn.”

“Khi đó Lê Du cũng nhận ra môi trường mình tạo ra cho Tào Diệp có vấn đề, cô ấy đã gọi điện thoại cho tôi, nói rằng phải suy nghĩ thật kỹ làm thế nào nói chuyện này với Tiểu Diệp, mới có thể làm cho cậu ấy chấp nhận tất cả chuyện này một cách bình thản.

Nhưng sau đó tình hình sức khỏe của cô ấy đột nhiên trở nên rất tệ, chắc có liên quan với cảm xúc của Lê Du, và cũng có liên quan đến hai lần ngồi máy bay đường dài, đến sau đó cô ấy gần như đều là trạng thái hôn mê mỗi ngày.

Lúc tôi đến thăm Lê Du, cô ấy đã không còn sức nói chuyện, trí nhớ cũng trở nên rất kém, cho nên cô ấy có kể chuyện này cho Tiểu Diệp hay không tôi cũng không biết...”

“Không có gì, thật ra lúc Lê Du qua đời cũng có phóng viên đến hỏi tôi những chuyện này, nhưng tôi không đồng ý nhận phỏng vấn, dù sao người trong cuộc cũng chưa từng công khai nói chuyện này... Phải rồi, tôi và con gái đều là fan của cậu, có thể mời cậu chụp với tôi một tấm ảnh không?”

Cuộc trò chuyện với bạn thân của Lê Du đến đây, trong video Lương Tư Triết bắt tay với bạn thân của Lê Du, nói rằng sau này



có cơ hội nhất định sẽ đến nhà thăm cùng với Tào Diệp.

## Chương 122: Hiện Tại 8

### DTV-EBOOK

Tào Diệp nhìn màn hình, khi xem video này cậu dường như không dám hít thở bình thường, đến mức cảm thấy ngực hơi ngọt ngọt, cậu hít một hơi thật sâu, lại thở ra. Cậu đã nghĩ đến rất nhiều khả năng liên quan đến cuộc hôn nhân của Lê Du và Tào Tu Viễn, ví dụ như cuộc hôn nhân này bắt đầu sự lừa gạt của Tào Tu Viễn, ví dụ như sai lầm của Lê Du dẫn đến hôn nhân này và sự ra đời của cậu.

Mỗi một khả năng đều khiến cậu vô cùng chán ghét bản thân, đến nỗi có một khoảng thời gian rất dài cậu sợ hãi sinh nhật của mình.

Nhưng bây giờ Lương Tư Triết quay bộ phim ký sự này cho cậu biết, Lê Du và Tào Tu Viễn đã từng có một tình yêu nhiệt liệt ngắn ngủi, mà cậu là kết trái cho tình yêu của họ.

Tào Diệp không biết mình bắt đầu khóc từ lúc nào, có lẽ từ câu “Lê Du nói sẽ để cho cậu ấy trở thành đứa trẻ hạnh phúc nhất thế giới”, cậu đã không thể kìm được nước mắt của mình.

Cậu nhớ đến rất nhiều cảnh tượng trước khi Lê Du bệnh nặng – Lê Du khẳng khẳng về nước bất chấp sự can ngăn của bệnh viện, giấu diếm cậu gặp Tào Tu Viễn, bị truyền thông chụp được cảm xúc sụp đổ, còn có câu nói “Hối hận vì sinh Tiểu Diệp”.

Thì ra mỗi một chuyện mẹ cậu làm trước khi lâm chung đều là vì cậu, nhưng cậu lại vì nghe lén đôi câu vài lời mà hiểu lầm bà lâu như thế.

Lê Du chưa từng hối hận vì sinh ra cậu, nhưng chính cậu bây giờ lại bị hối hận và tự trách lấp kín.

Tào Diệp cúi người xuống, trán chống lên đầu gối, muốn giấu sự

thảm hại của mình đi.

Nhưng nước mắt vẫn không ngừng trào ra, cậu nghĩ đến đôi mắt của Lê Du trước khi lâm chung, trong đó như chứa đựng cả ngàn lời nói và lo lắng đếm không hết, nhưng lúc đó Lê Du đã không còn sức nói chuyện.

Bà ấy muốn nói gì? Nói rằng đừng đánh mất sự chờ mong vào tình yêu, hay là sau này phải sống một mình cho tốt?

Lương Tư Triết dùng điều khiển từ xa tạm dừng hình ảnh video, luồn tay vào tóc Tào Diệp xoa nhẹ hai cái, sau đó bàn tay hạ xuống, ôm lấy bả vai Tào Diệp vỗ nhẹ mấy cái.

Anh giải tỏa cảm xúc cùng Tào Diệp, để cậu khóc một trận đã đời.

Lúc Tào Diệp buồn luôn muốn cuộn người lại, Lương Tư Triết nghĩ đến giám sát thang máy anh đã xem rất nhiều lần, Tào Diệp cũng cúi đầu xuống như thế, co ro núp ở trong góc.

Anh cảm thấy trái tim như bị một bàn tay bóp chặt, bóp ra chất lỏng chua xót.

“Mẹ em rất yêu em,” Lương Tư Triết cúi người, nhìn Tào Diệp nhỏ giọng nói, “Bà ấy không hối hận vì sinh ra em.”

Tào Diệp vùi đầu xuống, sau gáy động đập, là đang gập đầu.

Cậu khóc một lúc, cảm xúc dần dần bình tĩnh lại, Lương Tư Triết vào phòng vệ sinh vắt khăn ẩm, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cậu, một đầu gối chống trên thảm, giọng nói ấm áp: “Được rồi Tào Diệp, ở trước mặt anh em khóc thế nào cũng được, em không cần trốn tránh anh.”

“Em không khóc.” Tào Diệp nức nở giải thích cho mình.

Lương Tư Triết nghe cậu nói vậy, không nhịn được muốn cười: “Được, vậy là anh đang khóc.

Anh đã khóc rồi, sao em không ngẩng đầu lên an ủi anh?”

Tào Diệp cọ nước mắt trên tay áo, ngẩng đầu mắt đỏ hoe nhìn Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết cầm khăn ẩm nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cậu, vừa lau vừa nhỏ giọng nói chuyện với cậu: “Em không cảm thấy tình yêu bùng cháy trong bảy ngày ngắn ngủi kia rất đẹp à? Tào Diệp, sự chào đời của em bắt nguồn từ một cuộc gặp gỡ bất ngờ mà đẹp đẽ, toàn bộ quá trình em ra đời mẹ em đều ở trong trạng thái tình yêu cuồng nhiệt.

Em chào đời trong bầu không khí được tình yêu vây quanh, cho nên mẹ em mới có thể sinh ra một đứa trẻ đẹp đẽ, được người ta thích như em.”

Lương Tư Triết nói vậy, nước mắt vốn đã dừng của Tào Diệp lại chảy xuống, cậu không biết mình bị làm sao, hình như tuyến lệ xảy ra vấn đề.

“Sao anh tốt vậy hả Lương Tư Triết,” Tào Diệp nức nở nói.

Khăn mặt hơi lạnh, Lương Tư Triết đặt nó sang bên cạnh: “Có ư?”

“Có.” Tào Diệp nói.

Cậu khóc lên giống một đứa trẻ, mắt đỏ, mũi cũng đỏ vì khóc.

Lương Tư Triết ôm mặt Tào Diệp, nhìn cậu, hôn một cái lên đôi môi bị nước mắt thấm ướt của cậu, hơi mặn, anh khẽ nói: “Bởi vì anh yêu em, anh và mẹ em yêu em như nhau.”

Tào Diệp khóc nói: “Em cũng yêu anh.”

Lương Tư Triết ngẩn ra một lát, dừng một lát mới hỏi: “Thật hả?”

Tào Diệp hòa hoãn lại cảm xúc, giơ tay lau sạch nước mắt: “Sao nhìn anh có vẻ không tin tưởng vậy?”

Lương Tư Triết cười một tiếng: “Anh tin, vậy em nói lại lần nữa.”

“Em cũng yêu anh.”

“Bỏ chữ cũng đi?”

“Em yêu anh.”

“Em đáng yêu quá đi thôi,” Lương Tư Triết lại giơ tay xoa tóc Tào Diệp, “Còn có, sự tồn tại của em sao có thể không có ý nghĩa được? Với mẹ em, em là cục cưng bà ấy bằng lòng trả giá mọi thứ.

Còn với anh, anh yêu em, không liên quan đến chuyện bố em là ai.

Đối với những người bạn của em, họ thích làm bạn với em, cũng chỉ vì em đáng yêu, không phải vì bố em là Tào Tu Viễn...”

Tào Diệp ngắt lời anh: “Chưa từng có ai nói em đáng yêu, chắc họ cảm thấy em đẹp trai lại rất thú vị.”

Lương Tư Triết bị cậu chọc cười: “Thế mà chưa từng có ai nói em đáng yêu? Mà họ bị gì vậy...”

Tào Diệp nói bằng giọng mũi: “Thật ra em cũng cảm thấy từ đáng yêu này dùng trên người em không phù hợp cho lắm.”

“Sao lại thế được?” Lương Tư Triết cười nói, “Anh nghĩ từ này rất đáng yêu mà, dùng cho em rất hợp.”

Anh vẫn chưa nói xong, người nhà, người yêu, bạn bè của em đều yêu em vì em là Tào Diệp, về phần những người không liên quan gì đến em, em quan tâm họ làm gì, đúng không?”

Tào Diệp gật đầu: “Anh nói có lý.”

“Video còn có một đoạn ngắn, có muốn xem tiếp không?”

“Muốn, nội dung đằng sau là gì?”

“Là đến phỏng vấn một phó đạo diễn làm việc chung với bố em trong một đoàn phim năm đó.”

Nghe vậy, Tào Diệp im lặng, nói cách khác, phía trước là lời kể của bạn bè Lê Du, đằng sau là lời kể của bạn bè Tào Tu Viễn.

Nói thật cậu cũng không muốn xem nội dung liên quan đến Tào Tu Viễn cho lắm.

Lương Tư Triết nhìn ra sự do dự của cậu, lên tiếng nói: “Chỉ kể lại một chút trạng thái lúc đó của bố em.”

Tào Diệp, anh hy vọng em có thể đứng nhìn bố em từ xa, nhưng nếu em không muốn xem, chúng ta sẽ không xem.”

“Xem đi,” Tào Diệp nói, “Anh cũng quay rồi, không thể để anh quay uống công được.”

“Được.” Lương Tư Triết nở nụ cười.

Anh cầm lấy điều khiển từ xa bấm nút, video tiếp tục phát.

“Tu Viễn đương nhiên rất vui, lúc ấy nhận được ảnh con trai anh ấy còn mời đoàn phim ăn cơm.”

“Anh ấy không yêu Lê Du sao có thể kết hôn với cô ấy? Kiểu phong lưu lãng tử như anh ấy, về sau còn có nhiều người tình như vậy, cũng không thấy anh ấy cưới ai hết, anh ấy chỉ kết hôn với Lê Du chẳng phải đã nói rõ vấn đề rồi?”

“Liên hoan phim lần đó à, chắc Tu Viễn chưa từng yêu đương, có lẽ Lê Du là mối tình đầu của anh ấy... Sao vậy, bất ngờ lắm hả? Ha ha ha... về sau anh ấy có rất nhiều người tình, nhưng trước kia thật sự chưa từng có.”

“Đúng, sau này anh ấy thực sự không quan tâm đến con trai mình, hầy, nói thật tình lực của con người có hạn, cậu biết mà? Tư Triết cậu cũng từng đạo diễn mấy bộ phim, cậu nhìn trạng thái quay phim của anh ấy, ngay cả ăn ngủ của mình cũng chẳng quan tâm, sao lo lắng được cho con cái? Thế mới nói tại sao có người là bậc thầy, có người là đạo diễn có tiếng, nhưng chỉ có anh ấy được công nhận là thiên tài, bởi vì người bình thường cho dù nghĩ, cũng không đạt được trạng thái cắm đầu vào phim như anh ấy...”

“Có được tất có mất mà, thành tích về phim của anh ấy không ai sánh được, nhưng nếu bảo tôi biến thành Tu Viễn, tôi thực sự không dám đồng ý.”

So sánh với miêu tả tinh tế lại cảm tính của bạn bè Lê Du, miêu tả của phó đạo diễn có thể thô và đơn giản hơn.

Sau khi xem xong, Tào Diệp im lặng một lúc lâu.

Cậu không biết phải nói gì, chuyện đã qua rất lâu rồi, sự thật cũng đã được hé mở, cậu đã không hận Tào Tu Viễn, nhưng nếu Lương Tư Triết bảo cậu làm hòa với Tào Tu Viễn, cậu không chắc mình có làm được không.

Hình như Lương Tư Triết biết cậu đang nghĩ gì, mở miệng nói:

“Anh quay video này không phải để bảo em làm hòa với bố em, chỉ để em làm hòa với bản thân em.”

Tào Diệp quay đầu nhìn anh: “Hả?”

“Tia sáng của bố em thật sự rất lóa mắt, nếu em hỏi anh làm thế nào mới có thể tránh né hoàn toàn, anh cũng không có cách nào trả lời em.

Nhưng Tào Diệp à, em cũng có tia sáng, nếu không thì sao có thể hấp dẫn được đạo diễn xuất sắc như Đỗ Truy và Tăng Nhiên, bạn hợp tác ưu tú như Trình Đoan, còn có bạn trai tốt như anh, đúng không?”

Tào Diệp áp má lên đầu gối, nghiêng mặt nhìn Lương Tư Triết: “Anh nói đúng.”

Lương Tư Triết cười một tiếng, nói tiếp: “Em thành lập Lomond, còn xây Uto, sau này trong Uto có thể sẽ xuất hiện đạo diễn ưu tú như bố em...”

Tào Diệp không nhớ đã từng dẫn Lương Tư Triết đến Uto, cậu hỏi: “Anh đến Uto lúc nào?”

“Lần có người mang theo chất cấm trong Cháy, Hoàng Oanh dẫn anh đến.”

“À...” Tào Diệp nghĩ ngợi lại hỏi, “Tất cả thiết kế trong đó đều là em nghĩ.”

“Anh biết, Hoàng Oanh đã nói với anh rồi,” Cậu như thể đang xin khen ngợi, Lương Tư Triết cười nhìn cậu nói, “Tào Diệp sao em giỏi thế.”

“Tất cả thiết kế của Lomond cũng là ý tưởng của em.” Tào Diệp được khích lệ, không ngừng cố gắng tranh công.

“Ừ,” Thấy lần này cậu không tự coi nhẹ mình nữa, Lương Tư Triết gật đầu bảo, “Nếu anh có đứa con giỏi thế này, cam đoan cứng nó lên tận trời.

Nếu không Tào Diệp, em đừng nhận thầy Tào làm bố nữa...”

Tào Diệp hơi bất ngờ khi anh nói như vậy, vừa định lên tiếng thì Lương Tư Triết nói tiếp: “Thay vào đó em gọi anh là bố đi?”

Tào Diệp lập tức nổi khùng: “Anh biến đi!”





## Chương 123: Hiện Tại 9

### DTV-EBOOK

Nằm trên giường, Tào Diệp cảm thấy lồng ngực căng phồng, bên trong chứa rất nhiều cảm xúc.

Cậu nhớ lại hai mươi năm đầu đời, mặc dù không nhận được nhiều tình thương của cha từ Tào Tu Viễn, nhưng tình yêu Lê Du dành cho cậu thậm chí vượt qua phần cậu thiếu thốn.

“Đúng rồi Tào Diệp,” Lương Tư Triết nói, “Anh có suy đoán, liên quan đến di thư của mẹ em.”

“Gì cơ?” Tào Diệp hỏi.

“Trong di thư kia mẹ em nói bà ấy và bố em đã tách ra từ lâu, trong hôn nhân của họ cũng không có lửa gạt, còn nói bố em và Chương Minh Hàm yêu đương bình thường, không có hành vi dâm ô... Anh đang nghĩ, dựa theo cách nói của bạn mẹ em, trước khi đi bà ấy rất thất vọng về bố em, thật ra không có lý do gì để giải thích cho thầy Tào, cho nên bà ấy làm vậy, rất có thể...”

“Để lại di thư kia vì em.” Tào Diệp nói tiếp lời anh.

“Ừm, bà ấy sợ nếu như bố em luôn bị dư luận ác ý công kích, cũng sẽ tổn thương đến em.”

Tào Diệp im lặng một lúc lâu, bàn tay thò qua, mò mẫm nắm chặt Lương Tư Triết: “Lương Tư Triết, đợi có thời gian anh đến thăm mẹ với em nhé.”

“Được.” Lương Tư Triết trở tay, ngón tay đan giữa ngón tay Tào Diệp, mười ngón đan xen với cậu.

Tào Diệp nghĩ cậu muốn nói với Lê Du rằng bây giờ cậu đã có Lương Tư Triết, để bà đừng lo lắng nữa.

Cậu nghĩ Lê Du sáng suốt thế kia, biết cậu có một người bạn trai tốt như thế nhất định cũng vui thay cậu.

Một lát sau, Tào Diệp nhích lại gần Lương Tư Triết chút nữa:

“Anh Tư Triết ơi, em có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Em nói đi.”

“Em muốn biết, bố mẹ anh trông như thế nào?”

Nghe vậy Lương Tư Triết im lặng, hồi lâu không nói gì.

Tào Diệp nhận ra có lẽ Lương Tư Triết không muốn nhắc đến chuyện này, cậu nhanh chóng nói: “Nếu anh không muốn nói cũng không sao.”

“Không phải anh không muốn nói,” Lương Tư Triết lên tiếng,

“Anh đang nghĩ xem nói thế nào, lúc này em hỏi anh tại sao không vui, có lẽ đây là ngọn nguồn.”

Tào Diệp nghiêng người sang nhìn Lương Tư Triết, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao?”

Lương Tư Triết thở dài một hơi trong bóng tối, mu bàn tay che lên mắt: “Bởi vì mỗi lần anh nghĩ đến họ, họ không ngừng tranh cãi, cãi vã hết lần này đến lần khác... Mẹ anh thật ra rất dịu dàng, bà là giáo viên dạy đàn violin, cho dù con nít rất ngoan, dạy nhiều lần cũng không học được, bà ấy cũng sẽ không tức giận.

Bố anh... là nhà thiết kế nội thất, rất tuấn tú cũng rất nho nhã, họ quen nhau từ thời đại học, trong cái nhìn của người ngoài thì vô cùng xứng đôi.

Nhưng anh không biết tại sao, họ đối xử với tất cả mọi người rất tốt, nhưng nhìn đối phương lại giống như nhìn kẻ thù, việc nhỏ gì cũng có thể cãi nhau.”

Âm lượng của Lương Tư Triết rất nhỏ, tốc độ nói chậm chậm, vừa nhớ lại chuyện mười mấy năm trước, vừa kể cho Tào Diệp nghe: “Anh nhớ khi anh còn bé họ không như thế, sau này càng cãi càng hăng, anh luôn chờ họ tuyên bố ly hôn, nhưng họ lại không nhắc đến.

Mỗi lần nghe họ cãi nhau anh đều rất muốn hét lên với họ, đừng cãi nhau nữa, hai người mau chóng tách ra đi! Nhưng anh cũng không mở miệng được, không biết sau khi họ ly hôn sẽ như thế nào, liệu rằng một người trong số họ từ đây phai nhạt ra khỏi

cuộc sống của anh, sau đó xây dựng tổ ấm mới, hoàn toàn không liên quan đến anh không.”

“Anh đang chờ họ chủ động nói với anh, sau đó anh có thể ép mình tiếp nhận chuyện này, nhưng họ luôn cãi nhau, mà không nói gì đến chuyện ly hôn.

Lần cuối cùng họ cãi nhau là trên đường đưa anh đến sân bay, lần đó anh phải đến Sydney tham gia một cuộc thi violin rất quan trọng.

Mới đầu bầu không khí cũng không tệ lắm, nhưng trên đường họ lại ầm ĩ vì vấn đề tuyến đường, cãi nhau rất dữ, lúc ấy anh không thể nhìn được nữa, cuối cùng nói ra lời đã nhẫn nhịn rất nhiều năm, kết quả vừa nói ra hai chữ ly hôn, xe của nhà anh đã tông nhau với chiếc xe chéch đối diện.

Hai người họ qua đời tại chỗ, anh được mẹ lại gần chặn giúp anh nên chỉ bị thương ngón tay.”

Chuyện đã trôi qua rất nhiều năm, bây giờ Lương Tư Triết kể lại biến cố cuộc đời mà anh trải qua khi còn trẻ, chỉ cảm thấy trong mười năm này như một giấc mơ, mà vụ tai nạn xe kia là khởi đầu cho giấc mơ này của anh.

Tào Diệp không ngờ trước khi vụ tai nạn xe kia xảy ra, Lương Tư Triết lớn lên trong môi trường gia đình như vậy.

Khi còn bé cậu không gặp Tào Tu Viễn thời gian dài, chỉ khi nghỉ dài hạn về nước ba người mới có thể cùng nhau ăn bữa cơm, bầu không khí trên bàn cơm cũng hòa hợp.

Có lẽ khi đó Lê Du cố ý tạo nên ảo tưởng hôn nhân hòa thuận của họ.

Tào Diệp không nghĩ ra khi còn trẻ Lương Tư Triết vượt qua thế nào, đối mặt với cuộc cãi vã không dứt của cha mẹ suốt mấy năm, chắc sẽ ngọt ngào lắm nhỉ.

Quá khứ mà Lương Tư Triết kể quá nặng nề, đến mức Tào Diệp không biết nên an ủi anh như thế nào.

Tào Diệp bỗng nhiên nghĩ đến bộ phim “Lương sinh Chúc mộng” mà Lương Tư Triết quay, hình như có phần tương tự với quỹ đạo hôn nhân của cha mẹ anh.

Cậu vừa nghĩ đến đây, Lương Tư Triết đúng lúc hỏi: “Em có nghĩ đến gì không?”

“Lương sinh Chúc mộng?” Tào Diệp nói một cách do dự.

“Ừ, lúc đó anh nhìn thấy bản in đầu của kịch bản đó, thứ bật ra trước tiên trong đầu là cha mẹ anh.

Mới đầu bản thân anh cũng không phát hiện, cuộc hôn nhân của cha mẹ anh sẽ ảnh hưởng lớn đến anh như vậy.

Sau này anh mới nghĩ rõ ràng, anh rung động với em từ rất lâu nhưng mãi không nói ra, ở một mức độ rất lớn là vì anh sợ một khi bắt đầu sẽ đi đến cái kết không thể tránh khỏi này.”

“Ba năm trước anh quay Lương sinh Chúc mộng, là cố gắng dùng quá khứ của cha mẹ anh nói với anh, cho dù có được có lẽ cũng không tốt đến thế, không ở bên nhau sẽ không cần lo lắng tình cảm biến chất, nhưng mà, anh không có cách nào hoàn toàn thuyết phục bản thân từ bỏ em, anh vẫn muốn ở bên em thử xem.”

“Cho nên Tào Diệp à, anh cũng sẽ lo được lo mất, sợ chúng ta trở nên giống cha mẹ anh, có một ngày sẽ liên tục cãi vã, nhìn nhau sinh ra chán ghét.”

Trước đó Tào Diệp đã biết Lương Tư Triết quay “Lương sinh Chúc mộng” rất có thể là vì cậu, nhưng cậu không ngờ là Lương Tư Triết lại dùng cách thăm thiết như thế để tự dần lòng, xé quá khứ đâm máu ra, dùng quá khứ không muốn đối mặt nhất để thuyết phục bản thân.

Cậu nhất thời không biết nên an ủi Lương Tư Triết như thế nào, nguyên do vấn đề này quá sâu, hoàn toàn không phải một câu an ủi của cậu là có tác dụng.

“Em cam đoan em sẽ không cãi nhau với anh, tất cả em đều

nhường anh.” Tào Diệp nói vậy, nhưng lại cảm thấy lời cam đoan này quá yếu ớt, để chứng minh lời này là nghiêm túc cậu cầm lấy bàn tay Lương Tư Triết đặt trên đầu mình, “Anh thích sờ đầu em mà? Anh sờ thoải mái, sau này em sẽ không phản kháng nữa.”

Lương Tư Triết bị cậu chọc cười, tay sờ hai cái trên đầu cậu: “Thật hả?”

“Thật,” Tào Diệp hơi nhồm dậy nhìn Lương Tư Triết, “Em cũng sẽ không nhìn nhau sinh chán ghét với anh.”

Anh quên rồi hả? Lần đầu tiên gặp anh ở Lam Yển, em đã cảm thấy anh rất đẹp.”

“À... Nhớ chứ, em còn muốn bảo anh cho em ăn mặn cơ mà.”

“Này, đừng xuyên tạc lịch sử... Tóm lại bây giờ em nhìn anh vẫn rất đẹp.”

Lương Tư Triết, lần đó anh không đóng phim của em, em đã muốn cắt đứt với anh rồi, kết quả vừa nhìn thấy anh em lại không thể nhìn được làm lành với anh.

Cho nên chỉ có khả năng anh ghét em, không có khả năng hai chúng ta nhìn nhau sinh chán ghét.”

Lương Tư Triết cười một tiếng: “Anh quay Lương sinh Chúc mộng cũng không thể bỏ em, sao anh lại ghét em được?”

“Cho nên anh Tư Triết ơi, anh đừng bi quan vậy mà, chuyện của cha mẹ anh thuộc về họ, bây giờ anh ở bên em.”

Hai chúng ta sẽ ở bên nhau thật lâu, sẽ không cãi nhau, cũng sẽ không nhìn nhau sinh chán ghét, sẽ cùng hợp tác làm phim, tâm sự đêm khuya, mỗi ngày đều sẽ làm, mãi cho đến già rồi không làm được nữa, đây mới là câu chuyện của chúng ta.”

Lương Tư Triết nghĩ Tào Diệp giống như khi còn trẻ, bẩm sinh lạc quan, luôn luôn có thể khiến anh dễ dàng đi ra khỏi quá khứ chưa từng vui vẻ.

Có lẽ Tào Diệp nói đúng, mỗi người đều có câu chuyện của mình,

không cần phải lấy kết cục của người để tự mình đoán trước. Anh nghĩ một hồi lại nói: “Trình Đao nói em không thích yêu đương trốn trốn tránh tránh, nhưng chỉ cần chúng ta ở bên nhau, bất cứ lúc nào cũng có thể có mấy quay nhăm vào chúng ta, giống như lần ở Berlin.”

Tào Diệp nói: “Trước kia em không thích trốn tránh paparazzi, nhưng ở bên anh, em cảm thấy yêu đương bí mật cũng rất kích thích.”

Họ lại trò chuyện một lát, bầu trời bên ngoài bắt đầu hửng sáng, Tào Diệp nghĩ Lương Tư Triết vẫn chưa nghỉ ngơi tốt sau khi trở về từ Berlin, cậu kiểm chế ham muốn tán gẫu tiếp của mình, nói: “Ngủ đi, đợi sau khi tỉnh dậy chúng ta cùng đến thăm mẹ em.”

Lương Tư Triết “Ừ” một tiếng.

“Ngủ ngon Lương Tư Triết.” Tào Diệp ôm Lương Tư Triết, xích lại gần hôn anh, “Em rất yêu anh.”

Trước kia Tào Diệp luôn ngủ rất nhanh, nhưng lần này cũng không biết là chưa hết lịch múi giờ, hay là vì cảm xúc vẫn chưa hoàn toàn bình phục lại, trái lại cậu hơi mất ngủ.

Cậu nghĩ đến bộ phim ký sự Lương Tư Triết quay cho cậu, nó hoàn toàn mở ra khúc mắc những năm này của cậu, nhưng khi Lương Tư Triết nhắc đến tâm sự của mình, cậu lại không thể làm gì cho Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết bù sinh nhật cho mình một lần, cậu cũng muốn bù đắp một lần cho anh, nhưng nên bù đắp sinh nhật này như thế nào đây? Cậu có bộ phim ký sự về Nhân Tứ mười năm trước, nhưng nó dù sao cũng là một ghi chép liên quan đến quá khứ, cứ cảm thấy vẫn chưa đủ.

Tào Diệp nhắm mắt lại, trong lòng lên kế hoạch tổ chức sinh nhật bù cho Lương Tư Triết.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, thảo luận liên quan đến video và bản ghi âm trên mạng vẫn đang tiếp tục.

Trước khi ra ngoài, Tào Diệp gọi điện thoại cho cửa hàng hoa đặt trước bó hoa, Lương Tư Triết dựa vào khung cửa chờ cậu, tranh thủ lướt weibo một lát.

Anh không hay dùng weibo, nhưng từ sau khi video và bản ghi

âm bị lộ, tần suất ảnh lướt weibo đã tăng vọt.  
Mặc dù Tào Diệp nói không sợ bị lộ ra, nhưng Lương Tư Triết vẫn không thể hoàn toàn yên tâm.

Từ khi quay phim đến nay anh đã bị dư luận công kích mấy lần, biết rằng một vài ác ý vô duyên vô cớ đáng sợ cỡ nào, anh lo những ác ý này sẽ chuyển dời lên người Tào Diệp.

Xe chạy đến bãi đỗ xe của nghĩa trang, hai người xuống xe, đi đến trước mộ Lê Du.

Tào Diệp cúi người lau ảnh Lê Du trên bia mộ: “Mẹ ơi, giới thiệu với mẹ, đây là bạn trai con Lương Tư Triết.”

“Chào cô.” Lương Tư Triết nửa ngồi xuống, đặt bó hoa dưới ảnh Lê Du.

“Anh ấy rất giỏi, là ảnh đế Cannes và ảnh đế giải Kim Tượng trẻ tuổi nhất trong nước, mấy ngày trước còn lọt danh sách Nam diễn viên xuất sắc nhất của liên hoan phim Berlin.

Có phải mẹ rất tò mò tại sao bạn con từ bạn bè biến thành người yêu không, ừm... đây là câu chuyện rất dài, sau này từ từ kể mẹ nghe.

Nhưng sau khi mẹ nghe xong đừng chê cười con, bởi vì trong câu chuyện kia hình như con hơi dần dần...”

Lương Tư Triết ở bên cạnh cười một tiếng.

“Anh cũng đừng cười.” Tào Diệp nghiêng mặt sang nhìn anh.

“Mặc dù hơi dần dần,” Lương Tư Triết cười nói, “Nhưng vẫn rất dũng cảm.”

“Bạn con vừa mới hợp tác hai bộ phim, một bộ là quay lại Lựa chọn tuyệt vọng, bộ kia là Thử nói lại lần nữa xem mà con nói với mẹ lần trước.

Sau này chúng con sẽ còn hợp tác rất nhiều bộ phim, sẽ cùng trở nên giỏi hơn.”

Tào Diệp giống như mỗi lần đến trước đó, kể chuyện xảy ra trong mấy tháng nay với Lê Du, Lương Tư Triết ở bên cạnh cậu,

thỉnh thoảng bổ sung đôi lời, phần lớn thời gian đều nghe Tào Diệp nói.

Cuối cùng, Lương Tư Triết để Tào Diệp có thời gian ở riêng với Lê Du, anh đi vài bước về phía bãi đỗ xe, đứng cách đó mấy mét chờ Tào Diệp.

“Mẹ ơi, con không đánh mất sự chờ mong vào tình yêu,” Tào Diệp nghĩ ngợi, rồi nói với Lê Du, “Con nghĩ hình như con rất yêu Lương Tư Triết, hơn nữa sẽ lâu thật là lâu.”

Gió hơi lớn, khi Tào Diệp xoay người, lộc tóc sau đầu và góc áo gió của Lương Tư Triết bị gió thổi bay phần phật.

Hình ảnh này khiến Tào Diệp nghĩ đến buổi chạng vạng trên phố Nhân Tứ hôm ấy, lần đầu tiên cậu nhìn thấy Lương Tư Triết.

Cậu tăng tốc bước chân, đi về phía Lương Tư Triết, sau đó cùng đến bãi đỗ xe với anh.

Mà ngay chiều hôm đó, tin tức Lương Tư Triết đi cùng bạn đến thăm Lê Du đã nhanh chóng phủ kín màn hình.



## Chương 124: Hiện Tại 10

### DTV-EBOOK

Tấm ảnh chụp lén là bóng lưng của Lương Tư Triết và Tào Diệp, hai người xuống xe, sóng vai đi về phía xa của nghĩa trang. Tốc độ lan truyền của ảnh khiến người kinh ngạc, quan hệ của Lương Tư Triết và Tào Diệp lại dấy lên một đợt sóng thảo luận, chủ đề “Lương Tư Triết Tào Diệp” cũng nhanh chóng leo lên danh sách hot search.

“Chắc là người yêu... Cùng đến thăm cha mẹ của nhau gì đó.”

“Sau sự kiện thất cà vạt kia cũng không tránh hiềm nghi, rất có phong cách yêu đương nhất quán của ảnh đế Lương.”

“Thất cà vạt + ghi âm + thăm Lê Du, ba chuyện này cộng lại đủ làm bằng chứng rõ ràng rồi.”

“Cái này có gì có thể làm bằng chứng rõ ràng? Lương Tư Triết cũng có thể là đến thăm vợ thầy mà... Đi cùng con trai của Tào Tu Viễn rất bình thường đúng không? Chỉ có thể nói quan hệ của hai người thực sự rất tốt.”

“Cũng không chụp được nắm tay hôn môi... là anh em tốt bạn tốt thôi, mấy người không biết quan hệ giữa thẳng nam có thể tốt cỡ nào đúng không?”

Ngày hôm sau Tống Thanh Ngôn đến đưa sách dự án và kịch bản, lúc gần đi bị Tào Diệp giữ lại: “Trước kia Lương Tư Triết luôn xem weibo à?”

“Anh ấy không xem,” Tống Thanh Ngôn nói, “Trước kia em còn hỏi anh ấy, anh ấy nói xem cái tốt thì kiêu ngạo, xem cái xấu thì bức mình, cho nên anh ấy rất ít xem, nhưng hình như thỉnh thoảng anh ấy sẽ xem bình luận phim.”

“Thật hả?” Tào Diệp như có điều suy nghĩ, “Dạo này anh ấy hay xem lắm.”

Tống Thanh Ngôn nhỏ giọng: “Hôm qua anh Tư Triết đặc biệt

nói với em chuyện rút hot search kia mà.”

Sau khi Tống Thanh Ngôn đi, Tào Diệp với điện thoại trên bàn. Lương Tư Triết nói với cậu đừng để ý những bình luận không liên quan đến mình, cho nên hai ngày này Tào Diệp rất ít quan tâm đến dư luận, nhưng tại sao bản thân Lương Tư Triết lại liên tục xem?

Tào Diệp mở weibo ra, tiêu điểm của dư luận đã từ quan hệ của cậu và Lương Tư Triết khuếch tán đến cuộc hôn nhân của Tào Tu Viễn và Lê Du, đồng thời đào chuyện năm đó Chương Minh Hàm lên án Tào Tu Viễn dâm ô lên.

Có người lập topic các tác phẩm gần đây của Chương Minh Hàm, là vai chính của một bộ phim chiếu mạng đang hot, chế tác poster của phim thoát nhìn vô cùng kém chất lượng.

Sự kiện năm đó khiến Chương Minh Hàm đứng trên đầu sóng ngọn gió, nhưng về sau cảnh sát đăng thông báo, nói rằng chứng cứ không đủ, không thể chứng thực Tào Tu Viễn có hành vi dâm ô.

Sau đó Chương Minh Hàm nhận diễn vai phụ của mấy bộ phim, rồi dần dần mai danh ẩn tích trong giới, hiếm có người quan tâm.

Tào Diệp thờ ơ lướt weibo một lượt, giờ đây nhìn thấy tin tức về chuyện năm đó, cậu thấy mình chai sạn chẳng còn tí cảm xúc nào.

Chuyện đã cách mình xa lắm rồi, nếu phải so sánh, cậu càng để tâm việc đạo gần đây Lương Tư Triết quan tâm dư luận hơn. Như Tào Diệp nói, cậu lo lắng một khi chuyện tình cảm bị phanh phui, liệu có ảnh hưởng đến sự nghiệp diễn viên của Lương Tư Triết không, nhưng cậu luôn cảm thấy trọng điểm Lương Tư Triết lo lắng không phải chuyện này.

Nếu không năm đó sao anh lại đánh cược tất cả, ra tay đánh phóng viên trước mắt bao người?

Năm đó Lương Tư Triết xuống bậc đánh phóng viên là vì muốn bảo vệ cậu, như vậy bây giờ Lương Tư Triết liên tục quan tâm dư

luận, cố ý dẫn Tống Thanh Ngôn chuyện rút hot search, cũng là muốn bảo vệ cậu... và bảo vệ chuyện tình cảm của họ.

Gần đây Lomond cần đầu tư bộ phim mới, Tào Diệp cùng giám đốc phòng dự án đi công tác đến tỉnh khác, đi dựng cảnh khảo sát thực địa, lúc gần đi nhà sản xuất nhắc một câu, nói là bộ phim của Tào Tu Viễn và Trịnh Dân cũng lấy cảnh quay phim ở gần đó.

Tào Diệp bảo giám đốc phòng dự án về khách sạn trước, còn mình lái xe đến gần đó dạo một vòng.

Cậu muốn tìm Trịnh Dân nói lời xin lỗi.

Trong ấn tượng của cậu, năm ấy sáu tuổi Tào Tu Viễn ôm cậu vào đoàn quay phim, lúc ấy Lê Du đi tiễn cậu, bốn người họ ăn chung một bàn.

Cho nên cậu chưa từng nghĩ, thật ra trước khi cậu sáu tuổi, Lê Du và Tào Tu Viễn đã tách ra được một thời gian dài rồi.

Bây giờ mới hiểu được, trong toàn bộ sự kiện, Trịnh Dân mới là người vô tội nhất.

Nhưng thuở thiếu niên vì không biết gì cả nên cậu đã hận Trịnh Dân một khoảng thời gian rất dài.

Xung quanh phim trường đã bị phong tỏa, Tào Diệp dừng xe ở gần đó rồi đi bộ tới.

Đoàn phim ở xa đang quay phim, cậu đi tới thử vận may, không muốn làm phiền công việc của Trịnh Dân.

Nhưng không ngờ cậu thật sự gặp may, lúc quay người định đi thì cậu nhìn thấy Trịnh Dân đi ra từ trong cửa hàng nhỏ gần đó. Hai người nhìn nhau, đều ngẩn ra.

Tào Diệp đi tới, giọng điệu tự nhiên: “Cháu thấy bên kia đang quay phim, sao chú có thời gian ra ngoài?”

“Quay nhiều lần lắm rồi, nhưng chưa qua,” Vẻ mặt Trịnh Dân cũng nhanh chóng khôi phục bình thường, cười nói, “Tạm thời không có việc của chú, đi ra ngoài lượn một vòng hít thở không khí, tiện thể mua bao thuốc.”

Cháu tới đây có việc?”

“Phim cháu đầu tư lấy cảnh ở gần đây, buổi chiều đến xem.”

Thật sự gặp Trịnh Dân rồi Tào Diệp mới nhận ra lời xin lỗi cũng không dễ nói ra như vậy, chuyện đã qua rất nhiều năm, tùy tiện nhắc đến có vẻ như hơi đột ngột.

“Phim cháu hợp tác với Tư Triết đã đóng máy rồi nhỉ?” Trịnh Dân hỏi, thấy Tào Diệp gật đầu, lại nói, “Đoàn phim của bố cháu luôn như thế, phim bấm máy cùng đợt đã đóng máy rồi, anh ấy mới quay chưa được một nửa.”

Tào Diệp theo lời nói của y: “Bây giờ mới quay chưa được một nửa?”

“Lần này xem như nhanh hơn trước kia,” Trịnh Dân nói, “Đã quay được hơn một nửa rồi.”

Đi thêm mấy bước nữa, hai người im lặng, Tào Diệp suy nghĩ một lát bèn nói: “Chú nói ra ngoài hít thở, nếu không thì... cháu lái xe đưa chú đi vài vòng quanh đây?” Cậu thích bầu không khí lái xe, khi hai người đều im lặng còn có dàn âm thanh trong xe có thể hóa giải xấu hổ.

Trịnh Dân gật đầu, cười nói: “Được, chú vẫn chưa từng ngồi xe của cháu đâu.”

Xe lái đi, tòa nhà xung quanh thưa thớt, con đường rộng lớn, rất thích hợp để hóng mát.

Họ tán gẫu một lát về chuyện quay phim, chủ đề dẫn lên người Tào Tu Viễn, Tào Diệp dừng một lát, cầm tay lái nhìn về phía trước: “Chú với bố cháu... bây giờ thế nào rồi?”

“Đều rất tốt,” Trịnh Dân nói, “Bố cháu vẫn như cũ thôi, bắt đầu quay phim thì không để ý tới gì nữa...”

“Chú Dân,” Trịnh Dân nói, “Chú biết cháu không hỏi chuyện này.”

Cậu vừa gọi một tiếng chú Dân này, bầu không khí bỗng nhiên trầm xuống, một lát sau Trịnh Dân thở dài khó mà nghe thấy, cười nói: “Quan hệ đạo diễn và nhà sản xuất, vẫn như cũ thôi, không có gì để nói, đổi lại là cháu và Lương Tư Triết...?”

“Bọn cháu yêu nhau rồi.” Tào Diệp nói.

“Chú nói mà.” Trịnh Dân lắc đầu cười bảo, “Đã nhiều năm như vậy, thật sự không dễ dàng.”

“Chú biết từ lâu rồi?” Tào Diệp hơi kinh ngạc.

“Đoán được, Tư Triết ấy mà, chưa bao giờ để người khác ở trong lòng.

Đúng rồi, khoảng thời gian trước bọn chú chuyển phòng làm việc, tìm được video ghi hình cháu và Tư Triết đi thủ vai Mười ba ngày mười năm trước, đợi về Bắc Kinh đưa cho cháu, các cháu giữ lại làm kỷ niệm.”

Y chuyển chủ đề câu chuyện lên Tào Diệp và Lương Tư Triết, Tào Diệp nghe ra Trịnh Dân không muốn nói chuyện về Tào Tu Viễn nên cũng không hỏi nhiều nữa.

Lúc xe vòng về phim trường Tào Diệp hỏi: “Chú còn nhớ địa chỉ nhà Lương Tư Triết không?”

“Địa chỉ là cậu ấy? Đã nhiều năm trôi qua rồi, thật sự không nhớ rõ.

Nhưng cho dù nhớ, xung quanh chắc cũng đã thay đổi nhiều.”

Trịnh Dân nhớ lại nói, “Nhưng chú nhớ... hình như là tầng bảy, bọn chú đi thang máy lên.

Bởi vì chung cư có thang máy ở khu vực đó không nhiều, nên khi ấy bọn chú nói gia cảnh của đứa trẻ này rất khá, không biết có thể diễn ra được cảm xúc của Tiểu Mẫn không.”

“Tòa chung cư chắc đều có tên đúng không? Chú có thể nhớ ra không?”

“Tên là Liễu... Liễu gì ấy nhỉ, chú không nhớ rõ, trở về chú xác nhận lại trên bản đồ dẫn đường địa phương xem.”

Đẩy cửa xe ra, Trịnh Dân định xuống xe, Tào Diệp gọi y lại: “Chú Dân.”

Trịnh Dân quay đầu nhìn cậu: “Sao vậy?”

“Chỉ muốn nói một tiếng xin lỗi chú...” Cuối cùng Tào Diệp nói ra lời đã do dự suốt dọc đường, “Năm đó là cháu không hiểu chuyện, có hiểu lầm với chú, sau này nếu chú ở bên bố cháu, cháu... cháu bằng lòng gửi lời chúc phúc của cháu.”

Trịnh Dân sững sờ một lát, ngay sau đó cười lên: “Tiểu Diệp cháu lớn thật rồi... Sống tốt với Tư Triết nhé, các cháu đều là đứa trẻ ngoan.”

Cuối cùng y không muốn nhắc đến chuyện của mình và Tào Tu Viễn, trên đường trở về Tào Diệp cũng thở dài, thật ra cậu rất muốn hàn gắn lại mối quan hệ với Trịnh Dân, nhưng dường như làm thế nào cũng không trở lại được nữa.

Giữa người và người đều xem trọng duyên phận, có đôi khi quan hệ vừa đứt, muốn cố gắng quay về quá khứ thế nào, ở giữa luôn có thêm một tấm ngăn vô hình.

Người đứng ở hai đầu ngăn cách, chỉ cảm thấy bất lực. Đêm đó Tào Diệp gọi video với Lương Tư Triết xong, trên điện thoại nhận được một tin tức đầy.

Trong video, phóng viên tình cờ gặp Lương Tư Triết, hỏi anh chuyện tình cảm gần đây là thật hay giả, Lương Tư Triết cười một tiếng, nói là “Bạn đoán đi”.

Trong bình luận thật sự bắt đầu đoán, có người nói là thật, không thì khi bị kéo vào tin đồn đồn tính, nếu Lương Tư Triết là trai thẳng tại sao không trực tiếp phủ nhận? Cũng có người nói là giả, bởi vì biểu cảm của Lương Tư Triết rõ ràng đang trêu chọc phóng viên.

Suy đoán không giống nhau, thật giả khó lường, Lương Tư Triết có bản lĩnh đánh lừa dư luận.

Trước khi về Bắc Kinh, Tào Diệp đến Nham Thành một chuyến. Cậu dựa theo tên khu dân cư và tầng Trịnh Dân gửi đến, tìm được cửa nhà Lương Tư Triết.

Cậu gõ cửa hộ gia đình đối diện, trước tiên nói xin lỗi, lại hỏi Lương Tư Triết còn ở nơi này không, hộ gia đình đối diện nói: “Cậu ấy không ở đây từ lâu rồi, những năm này chưa bao giờ về, chúng tôi cũng muốn nhìn xem ngôi sao lớn mặt mũi ra sao.” Tào Diệp đứng trước cửa nhà Lương Tư Triết, cậu xác định lần

này tìm đúng cửa rồi, nhưng cậu không có chìa khóa, làm thế nào mới đi vào được?

... Trèo cửa sổ hay là cạy khóa?

---

Tào Diệp trở lại Bắc Kinh, thời tiết đã sang đầu xuân.

Lương Tư Triết nhận giám chế một bộ phim, là bộ phim mà bạn trai Lý Dương Kiêu của Trì Minh Nghiêu diễn vai chính, tên là “Rhapsody của người lạ”.

(1) Rhapsody trong âm nhạc là một tác phẩm theo phong trào nhiều tập nhưng được tích hợp, cấu trúc trôi chảy tự do, bao gồm một loạt các tâm trạng, màu sắc và âm sắc có độ tương phản cao.

Kịch bản của phim này khá hay, Lương Tư Triết rất thích, cho nên khi đạo diễn Giang Lăng đến mời anh làm giám chế, anh suy xét hai ngày rồi nhanh chóng đồng ý.

Gần một năm rưỡi Lương Tư Triết đã quay ba bộ phim, anh muốn tạm nghỉ, làm diễn viên là quá trình tự đào bản thân, nếu như luôn quay phim không ngừng nghỉ, một ngày nào đó sẽ đào bản thân sạch sẽ, dẫn đến diễn xuất nhân vật trống rỗng và không có hồn.

Sau đó bản thân Tào Diệp lại bị quay lén một lần, cậu đi ra từ Lomond, có phóng viên ngồi chờ ở gần đó, quay thẳng mặt cậu.

Lương Tư Triết xem video đó, phóng viên ở cửa Lomond giơ micro muốn phỏng vấn Tào Diệp, nhưng Tào Diệp từ chối.

Trên mặt Tào Diệp luôn mang vẻ mỉm cười, thoát nhìn rất dễ gần, nhưng ở trong video, bước chân cậu vội vàng, lông mày nhíu lại, có vẻ thiếu kiên nhẫn.

Lương Tư Triết đã hỏi Trình Đoan, gần đây không chỉ có paparazzi thỉnh thoảng ngồi chờ, mà còn có rất nhiều thanh niên thất nghiệp cũng ngồi xỏm ở gần Lomond, họ muốn chụp chính diện Tào Diệp, hoặc là ảnh Tào Diệp và Lương Tư Triết cùng vào cùng ra, như vậy thì có thể bán cho truyền thông với giá cao.

Lương Tư Triết nghĩ anh có thể cố ý dẫn dắt hướng suy đoán của dư luận, chỉ cần bọn anh không thừa nhận, sẽ không ai có thể khẳng định mối quan hệ của anh và Tào Diệp.

Nhưng anh không thể tránh được tất cả những tổn thương gây ra cho Tào Diệp, cậu thích tự do, nhưng nếu ở bên cạnh anh, không gian tự do của Tào Diệp sẽ bị giảm đáng kể, đồng thời sẽ bị làm phiền liên tục.

Chuyện này quả thực khó giải quyết.

Đêm đó sau khi họ làm xong, Lương Tư Triết ôm Tào Diệp, nói câu xin lỗi bên tai cậu.

“Tại sao phải nói xin lỗi?” Tào Diệp hỏi.

“Bị chụp suốt, phiền lắm đúng không.”

“Vậy lúc anh vừa nổi tiếng, bị chụp suốt có phiền không?”

“Đừng nói vừa nổi tiếng, bây giờ bị chụp cũng rất phiền.” Lương Tư Triết cười nói, “Nhưng đây là công việc của anh, anh không có lý do gì mà không chấp nhận.”

Tào Diệp nghe hiểu, ý của Lương Tư Triết là nếu Tào Diệp lựa chọn ở bên người khác, vậy thì cậu sẽ không cần chịu những chụp lén và làm phiền không cần thiết này.

Cậu nhìn Lương Tư Triết: “Được thôi Lương Tư Triết, nghe ý này của anh là đề nghị em đổi bạn trai đúng không?”

Lương Tư Triết bị cậu chọc cười: “Vậy em có cân nhắc thay đổi không?”

“Anh không yêu em nữa phải không?” Tào Diệp trả đũa, cười xong lại nói, “Bạn trai không đổi được nữa, cho nên em cũng không có lý do gì mà không chấp nhận...”

Buổi tối ngày hôm sau, họ cùng đến Uto xem “Mười ba ngày”, là Tào Diệp đề nghị.

Mặc dù trước kia cũng đã nói sẽ cùng nhau xem “Mười ba ngày”, nhưng mãi không thể bắt thời gian được.

Hoàng Oanh mở cửa Uto, họ đi vào trong phòng chiếu phim nhỏ ngồi xuống.

Hình ảnh từ đậm chuyển sang nhạt, trên màn ảnh, rèm cửa bị kéo mạnh ra.

Tí tách, tí tách, tí tách, trên trần nhà rỉ nước nhỏ giọt xuống



chậu rửa mặt tráng men trên mặt đất.

Giọng nói lớn của người phụ nữ vang lên: “Tiểu Mẫn, mau đi thêm nước nóng cho số mười bảy.”

“Biết rồi.” Buồng vang lên một giọng nói không tình nguyện cho lắm, ngay sau đó ống kính chậm rãi chuyển sang chỗ khác, Tiểu Mẫn do Lương Tư Triết thủ vai cúi người xuống, nằm sấp trên bàn gỗ cũ kỹ làm bài tập.

Nó giơ tay tắt máy ghi âm, đứng dậy xỏ dép lê đi ra ngoài.

Tào Diệp chưa bao giờ xem phim này, nhưng mỗi một cảnh trong phim đều khiến cậu cảm thấy rất quen thuộc.

Bỗng dưng cậu phát hiện, hình như cậu đã miêu tả cảnh tượng Lương Tư Triết thủ vai Tiểu Mẫn rất nhiều lần ở trong đầu.

Mọi cảnh trong phim này đều thấp thoáng những ngày họ sống chung ở Nhân Tú, Tào Diệp thậm chí còn nhớ lúc thảo luận tình tiết họ đang làm gì.

Đoạn Tiểu Mẫn theo dõi Bành Yên này, cậu đi lùi trên phố Nhân Tú, Tiểu Bạch đi theo bên cạnh Lương Tư Triết.

Đoạn Bành Yên dạy Tiểu Mẫn hút thuốc, cậu hơi buồn ngủ, nằm trên giường Lương Tư Triết, mơ hồ hỏi anh có từng hút thuốc không, Lương Tư Triết nói từng hút, Tào Diệp lập tức hết buồn ngủ, nắm lấy anh hỏi lung tung này kia, còn nói ngày mai muốn ra ngoài mua thuốc lá về hút, bị Lương Tư Triết cong ngón tay búng trán một cái.

Còn có đoạn Tiểu Mẫn giết người, họ ngồi trên sân thượng, Lương Tư Triết nói nguyên nhân Tiểu Mẫn đột nhiên phát điên, là vì ảo tưởng tốt đẹp về cuộc sống của nó đã bị đánh vỡ.

Đâu đâu cũng là ký ức.

Bộ phim chiếu đến phần cuối, phụ đề bắt đầu cuộn, họ ngồi tại chỗ, đợi tên của nhân viên công tác cuối phim cuộn hết, Lương Tư Triết cầm áo khoác, lúc định đứng lên thì trong phòng chiếu phim nhỏ đột nhiên vang lên một câu: “VẬY... Có nhớ em không? Em nhớ anh lắm đó anh Tư Triết.”

Giọng thiếu niên trong trẻo, Lương Tư Triết không thể quen thuộc hơn được.

Đó là Tào Diệp còn nhỏ tuổi trên phố Nhân Tứ mươi năm trước.

## Chương 125: Hiện Tại 11

### DTV-EBOOK

Động tác đứng dậy của Lương Tư Triết dừng lại, ngược mắt nhìn về phía màn ảnh.

Trong căn phòng đơn sơ của Lam Yến, ánh nắng sau buổi trưa chiếu khắp phòng, Lương Tư Triết của mười năm trước xuất hiện trong ống kính, anh vừa rửa mặt xong, tóc trên trán dính nước, trên mặt cũng có giọt nước.

Phản ứng khi đối mặt với ống kính của anh không được tự nhiên, nghiêng mặt đi, ánh mắt cố ý tránh ống kính: “Mượn camera làm gì?”

“Chẳng phải sau đó sẽ diễn thử sao, thích nghi trước với ống kính... Anh đừng nghiêng mặt đi, nói một câu nào.”

Họ trò chuyện vài câu, sau đó Lương Tư Triết nghiêng người, lấy chiếc camera khỏi tay Tào Diệp.

Ống kính quay về phía Tào Diệp, trên mặt Tào Diệp cũng có nước, tóc của thiếu niên được ánh nắng chiếu thành màu nâu mềm mại, trên gương mặt mang theo biểu cảm vui cười, thoát trông hoạt bát linh động.

Sau đó cậu xích lại gần, một mắt nhìn vào ống kính: “Này em ăn ảnh không?”

Lúc nói chuyện cậu đang cười, mắt cong thành độ cong rất đẹp, đôi mắt giống như hổ phách ánh lên sáng bóng.

Video dài một tiếng, ghi lại từng chi tiết nhỏ của họ trên phố Nhân Tú.

Lương Tư Triết cũng không biết khi đó Tào Diệp lại quay nhiều cảnh như vậy – Caesar, Tiểu Bạch, cửa hàng trái cây bên kia đường, quán mì Lão Đỗ, còn có phòng chiếu phim Tiểu Kha ở phố mặt đường, đều được cậu bắt trọn trong ống kính.

Trừ cái đó ra, tất cả đều là Lương Tư Triết.  
Lương Tư Triết sáng sớm ra khỏi nhà vệ sinh, trên mặt còn nước, tóc chưa buộc.  
Lương Tư Triết ngồi trên giường đối diện, cắn dây chun màu đen buộc tóc lại.

Lương Tư Triết đẩy cửa đi vào, trong tay xách theo bữa sáng.  
Lương Tư Triết cong chân dựa vào gối cúi đầu xem kịch bản.  
Lương Tư Triết dùng ngón tay trúc trúc gảy đàn guitar gỗ.

Lương Tư Triết ngồi xỏm cho Tiểu Bạch ăn xúc xích.  
Hai người đã cùng sống ở Nhân Tứ, trong ống kính lại chỉ có Lương Tư Triết, mà về phần Tào Diệp, vẫn luôn thuyết minh bên ngoài ống kính:

“Chào buổi sáng nhé Lương Tư Triết, anh lại dậy sớm hơn em rồi...”

“Hôm nay có muốn tập lời thoại không? Em làm Bành Yên... Sao em lại không làm được Bành Yên?!”

“Bụng Tiểu Bạch lại to hơn rồi, ê anh nói xem cún con sinh ra giống Tiểu Bạch hay Caesar?”

“Bây giờ anh còn sợ ống kính không?... Đừng sợ, anh cứ nghĩ người cầm ống kính quay anh là em.”

Cuối video, Tào Diệp cũng xuất hiện, cậu ngồi trên sofa nhìn vào ống kính, đôi chân gập lại có vẻ rất dài.

Lương Tư Triết liếc mắt đã nhận ra đây không phải Tào Diệp khi ở Nhân Tứ, Tào Diệp trong video vẫn là đáng vẻ thiếu niên, nhưng trên người mặc đồng phục trường, rõ ràng trông lớn hơn. Cậu nghiêm túc nhìn vào ống kính, còn vẫy tay: “Chào buổi sáng Lương Tư Triết.

Bây giờ là buổi sáng một ngày tháng ba, nghe chú Dần nói các anh đã quay phim được hơn một nửa, chậm quá... Lúc nào em mới được xem phim anh đóng? Chú Dần nói anh diễn rất tốt, rất có tài năng...” Cậu nói đến đây, hình như tạm ngừng, nhìn ống kính yên lặng hai giây, giờ hai bàn tay lên luồn vào trong tóc gỡ mấy cái, lại biến thành Tào Diệp lúc ở Nhân Tứ, “À em quên lời rồi!!... Thôi thôi, đọc lại lời ban đầu ngược lăm... Em nghĩ đến đâu nói đến đó vậy.”

“Em muốn nói gì ấy nhỉ... Sinh nhật mười chín tuổi vui vẻ nhé Lương Tư Triết.

Sau khi trở về từ Nhân Tú em lại quen mấy người bạn mới, có điều họ cũng không tốt bằng anh, em nhớ anh lắm anh Tư Triết à... Nếu không, anh diễn Mười ba ngày xong đến học đại học với em, anh học khoa biểu diễn đi... Hừm, hay là anh muốn đóng phim tiếp? Tùy anh vậy... Dù sao em cảm thấy anh nhất định sẽ giành được ảnh đế, hôm trao giải em gọi bạn của em đến, đi cổ vũ cho anh được không? Còn có, sau khi lễ trao giải kết thúc em có thể đến tiệc ăn mừng của anh không? Chắc chắn có thể đúng không? Anh đã là ảnh đế rồi, tiệc ăn mừng mời ai anh nói là được nhỉ?”

“Ôi em đang nói gì vậy... Thôi, gặp nhau rồi nói.” Video quay đến đây, tóc Tào Diệp sắp bị cậu cào rối, cậu xích lại gần, ngồi xổm trước ống kính, lại cười cong mắt, “Anh Tư Triết ơi, chúc anh buổi sáng tốt lành, buổi trưa vui vẻ, buổi tối ngủ ngon.”

Hình ảnh trên màn ảnh biến thành màu đen, nhảy ra tên phim – “Nhân Tú”.

Tào Diệp ngồi ở bên cạnh, mới đầu luôn quan sát vẻ mặt của Lương Tư Triết, ánh mắt của Lương Tư Triết từ đầu đến cuối dừng trên màn ảnh, vẻ mặt trông rất tập trung, yết hầu thỉnh thoảng lặn một cái, Tào Diệp biết đó là tâm trạng của anh đang dao động.

Lương Tư Triết quen che giấu cảm xúc của mình, nhưng Tào Diệp vẫn nhận ra những dao động cảm xúc lộ ra ở những chi tiết nhỏ không đáng kể như lông mi run rẩy, yết hầu chuyển động và mạch máu màu xanh trên mu bàn tay anh.

Đến phần sau lúc Tào Diệp một mình đối mặt với ống kính, nói ra một chuỗi lời dài kia, Tào Diệp đã xấu hổ đến nỗi không dám quan sát Lương Tư Triết nữa, cậu cảm thấy thời điểm đó mình thật sự rất ngốc, mỗi lời nói và hành động đều đang toát ra sự ngớ ngẩn.

Cậu dùng bàn tay chống trán, không nhìn màn ảnh nữa, cũng

không nhìn Lương Tư Triết, nhưng vẫn có thể nghe được Lương Tư Triết đang cười ở bên cạnh, có lúc là âm hơi rất khẽ, có lúc là giọng mũi rất nhỏ, đến khi Tào Diệp bắt đầu nói năng lộn xộn Lương Tư Triết đã cười ra tiếng.

Video chiếu xong, Tào Diệp vẫn chưa hết xấu hổ, cậu chống trán, hòa hoãn một lúc.

Cậu có thể cảm nhận được Lương Tư Triết nghiêng mặt sang, ánh mắt dừng trên mặt cậu, ánh mắt kia chăm chú như vừa rồi xem màn ảnh.

“Ngốc lắm đúng không?” Tào Diệp thả tay xuống, “Lúc đó em...” Không đợi cậu nói xong, Lương Tư Triết nhìn cậu, khẽ cười nói: “Tào Diệp, sao em đáng yêu thế hả?”

Anh lại gần hôn môi với Tào Diệp, bàn tay rơi sau đầu cậu, hơi thở giao thoa, bao trùm lên cảm xúc nóng bỏng.

Mắt thấy sắp cọ súng ra lửa, Tào Diệp tỉnh táo khỏi dự vọng đắm chìm của mình nói: “Khoan đã Lương Tư Triết...”

“Hửm?” Lương Tư Triết dùng ngón tay dè nhẹ lên vết hằn Tào Diệp, “Ở đây không có camera đúng không?” Anh nhỏ giọng nói bên tai Tào Diệp, “Đêm nay em có thể...”

“Nhưng mà...” Tào Diệp giùng giàng đưa ra lựa chọn, nhưng... Đêm nay cậu vẫn chưa bù sinh nhật cho Lương Tư Triết mà!

“À...” Lương Tư Triết phản ứng rất nhanh, cười nói, “Em còn có kế hoạch khác hả?”

“Ừm,” Tào Diệp giơ tay gãi thái dương, “Đây chỉ là... sinh nhật mười chín tuổi của anh.”

Lúc ấy muốn tổ chức cho anh, cuối cùng không làm được, Lương Tư Triết, “Cậu nhìn vào mắt Lương Tư Triết, “Sinh nhật mười chín tuổi vui vẻ.”

“Cảm ơn em.” Lương Tư Triết nói, anh biến về Lương Tư Triết mười chín tuổi, nhìn Tào Diệp mười bảy tuổi, “Vậy trong một năm này, em đã làm gì?”

Tào Diệp ngẩn ra một lát, sau đó nhanh chóng nói tiếp: “Em học biên tập phim, cắt đoạn ghi hình ở Nhân Tứ của chúng ta thành phim ký sự, anh Tư Triết ơi, một năm này anh có nhớ em không?”

“Có,” Lương Tư Triết nhìn cậu cười nói, “Thường xuyên.”  
Tào Diệp đứng lên, sửa sang lại quần áo, đoạn kéo Lương Tư Triết lên studio trên tầng ba, cậu giống như mười năm trước hấp ta hấp tấp chạy lên cầu thang Lam Yển, một bước bước mấy bậc: “Lương Tư Triết anh đi chậm thôi, em đi lên trước.”  
“Được.” Lương Tư Triết nâng cằm lên nhìn cậu đáp.  
“Càng chậm càng tốt nhớ...” Tào Diệp chạy lên cực nhanh, bỏ lại một câu.  
Lương Tư Triết đoán cậu cần thời gian chuẩn bị, anh bước chậm lại đi đến chỗ rẽ tầng hai, mấy cái đầu thò ra từ phòng biên tập ở tầng hai, là người của đoàn phim “Mạn đà la”.

Đầu tiên họ nhìn thấy Tào Diệp bước dài lên cầu thang, lại nhìn thấy Lương Tư Triết xuất hiện ở Uto, có người định hét lên thì ngay sau đó bị một người khác nhanh tay nhanh mắt bịt miệng lại.  
Lương Tư Triết nhìn họ nở nụ cười, tiếp tục đi lên tầng.  
Đẩy cửa sắt của studio ra, trong không gian rộng lớn mà trống trải chỉ bật mấy ngọn đèn áp tường màu vàng ấm, Tào Diệp ngồi trên ghế chân cao, trên vai gác cây đàn violin, cầm cây vĩ nhẹ nhàng đặt lên dây đàn.  
Lương Tư Triết xuất hiện ở cửa ra vào, Tào Diệp bắt đầu kéo cây vĩ, tiếng nhạc du dương của đàn violin vang lên theo.

Bài nhạc kia đã chôn rất sâu trong trí nhớ của Lương Tư Triết, giai điệu vừa vang lên anh đã biết ngay, đó là bài huyết sáo anh huyết cho Tào Diệp nghe ở Nhân Tứ rất nhiều năm trước.  
Lương Tư Triết đi tới, trong mấy bước đường đến gần Tào Diệp, anh nhìn thấy động tác kéo đàn violin của Tào Diệp, tóc mái của cậu cũng lắc nhẹ theo.

Anh dừng lại trước mặt Tào Diệp, nhìn thiếu niên của anh.  
Kéo bài nhạc xong, Tào Diệp thả bàn tay cầm cây vĩ xuống, cậu nhảy xuống khỏi ghế chân cao, hình như hơi xấu hổ, nhưng mắt lại sáng ngời dưới ánh đèn: “Em dựa theo điệu nhạc trong trí

nhớ, có thể có đôi chỗ không đúng.” Cậu đưa đàn violin cho Lương Tư Triết, “Lương Tư Triết, sinh nhật mười bảy tuổi vui vẻ.”

Lương Tư Triết nhận lấy đàn violin, cup mắt quan sát, nước sơn màu đỏ thắm trên thân đàn đã hơi phai màu, nhìn hơi khác so với mười năm trước, nhưng anh vẫn có thể liếc mắt đã nhận ra, đây là cây đàn violin anh dùng năm đó.

Khi đó mỗi ngày anh đeo nó đi học rồi lại tan học, tham gia luyện tập, diễn xuất và thi đấu.

Sau khi xảy ra chuyện, anh biết mình không thể chơi đàn violin được nữa, khi cùng đường bí lối, trong cơn giận anh đã đập gãy nó, đến bây giờ anh vẫn nhớ rõ cảnh tượng kia, cổ đàn bị anh đập mạnh xuống đất, bộp một tiếng gãy đôi.

Mà bây giờ Tào Diệp đã nối nó lại, nếu như không nhìn kỹ thậm chí không nhìn ra dấu vết nối.

Anh không ngờ Tào Diệp sẽ bù sinh nhật mười bảy tuổi cho anh, anh đã không nhớ ngày sinh nhật mười bảy tuổi mình làm gì.

Khi đó anh đã mất cha mẹ, lẻ loi trơ trọi một mình, lại không thể chơi đàn violin nữa, đang mờ mịt luống cuống trải qua tuyệt cảnh của cuộc đời.

“Lương Tư Triết, đừng buồn nữa,” Tào Diệp đứng trước mặt anh, hốc mắt đỏ hoe của Lương Tư Triết khiến cậu thấy đau lòng, cậu nhỏ giọng nói, “Sau này anh sẽ đóng phim, sẽ giành được ảnh đế, sẽ trở nên rất giỏi...”

“Sẽ còn gặp được một bạn nhỏ tên là Tào Diệp.” Lương Tư Triết nói tiếp lời cậu.

Anh đặt cây đàn violin lên vai mình, cầm cây vĩ đặt lên dây đàn, động tác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Mười năm trước, anh đã từng gác đàn violin trên vai vô số lần, “Rất lâu rồi anh không chơi violin, đã quên rất nhiều bản nhạc.” Có một số việc cũng nên bước ra rồi.

Lương Tư Triết nói tiếp: “Nhưng có một bản nhạc anh vẫn nhớ rõ.”



Anh dùng bàn tay trái từng bị thương kia, bấm từng nốt nhạc, tay phải kéo dây vĩ, tiếng nhạc vang lên, anh nhớ lại âm sắc trong trẻo và sạch sẽ của thiếu niên năm đó, tiếp theo anh nhìn Tào Diệp, giọng trầm hát một câu:

“Up above the world so high.

Like a diamond in the sky.”

“Là em dạy cho anh.” Tào Diệp nói.

Cậu nhìn Lương Tư Triết, Lương Tư Triết hơi nghiêng đầu kéo đàn violin giống như đang phát sáng, đẹp đến mức khiến cậu không rời mắt nổi.

“Ừm.” Lương Tư Triết bỏ đàn violin xuống khỏi vai, quan sát thân đàn, “Sao em lấy được nó?”

“Em nhận sai trước...” Tào Diệp không muốn giết phong cảnh, nhưng cậu không thể không nói lời này, cậu giơ tay gỡ tóc một lát, “Để lấy được cây đàn này, em đã phá khóa nhà anh...” Cậu quan sát vẻ mặt Lương Tư Triết, sợ mình gây họa nên nhanh chóng bổ sung thêm một câu, “Nhưng anh yên tâm, sau khi lấy ra em đã lắp khóa lại rồi...”

“Phá thì phá thôi,” Lương Tư Triết bị cậu chọc cười, nhìn cậu, giọng nói ấm áp mà nuông chiều, “Chỉ cần em vui, phá nhà cũng không sao.”

“Em sẽ không phá nhà đâu.” Tào Diệp nhỏ giọng bác bỏ.

Lương Tư Triết nhìn Tào Diệp, anh nghĩ Lương Tư Triết mười bảy tuổi gặp phải bất hạnh rất lớn, lại không ngờ rằng đằng sau còn có may mắn cũng rất lớn đang chờ anh.

“Nó chạy tới rồi.” Tào Diệp đột nhiên cúi đầu xuống nói.

Lương Tư Triết cũng cúi đầu, nhìn xuống theo ánh mắt cậu, một con chó rất nhỏ đang cọ ổng quần anh.

Anh cúi người cẩn thận bế lên, là một con Husky nho nhỏ.

“Có giống Caesar không?” Tào Diệp dùng mu bàn tay sờ nhẹ đầu con chó.

“Giống.” Lương Tư Triết cười nói, “Cho nên tên nó là Caesar nhỏ?”

“Sao anh thông minh vậy!” Tào Diệp nói, dừng một lát lại hạ giọng, “Sinh nhật hai mươi tám tuổi vui vẻ, Lương Tư Triết, chúng ta cùng nuôi nó lớn, được không?”

“Được.” Lương Tư Triết đáp.

“Còn nữa còn nữa,” Tào Diệp nói rồi rút một bản hợp đồng từ sau lưng ra, bên trên cài một cây bút, “Anh Lương Tư Triết, anh Tào Diệp mời anh làm bà chủ của Lomond, nếu anh đồng ý thì ký tên anh lên đây.”

Đó là chuyển nhượng cổ phần của Lomond, Tào Diệp nhượng lại một nửa phần của mình cho Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết biết rằng hợp đồng này có nghĩa là anh sẽ hưởng chung mọi thứ của Lomond với Tào Diệp.

Ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy hợp đồng này quá mạo hiểm với Tào Diệp.

“Anh ký đi,” Thấy anh chậm chạp không ký, Tào Diệp giục, cậu không hiểu sao hơi căng thẳng, khuấy động bầu không khí nói, “Không lẽ anh sợ ngày nào đó Lomond phá sản? Anh yên tâm...” Lương Tư Triết ngẩng đầu nhìn Tào Diệp: “Tào Diệp, anh đang nghĩ, em không cần vì cho anh cảm giác an toàn mà làm đến bước này, con đường sau này còn rất dài, yêu đương với anh có lẽ sẽ rất mệt...”

“Con đường sau này còn rất dài,” Tào Diệp ngắt lời anh, “Cho nên Lương Tư Triết, anh không muốn đi cùng em à? Anh đừng luôn xem em là trẻ con, em đã không phải Tào Diệp của mười năm trước, không cần luôn trốn sau lưng anh để anh bảo vệ em.

Lương Tư Triết, em có thể sóng vai đứng cạnh anh đối mặt với tất cả mọi chuyện.”

“Em sẽ bị chụp được, sẽ mất tự do, sẽ bị cuốn vào vòng xoáy dư luận, những chuyện này cũng không sao?”

“Em sẽ không để ý những thứ này.” Tào Diệp nói, “Ngược lại là anh mạo hiểm hơn được chưa? Có điều em cũng nghĩ xong rồi, nếu thật sự xảy ra chuyện thì chúng ta ra nước ngoài phát triển, dù sao anh cũng từng được ảnh đế Cannes, ở nước ngoài vẫn có

thể nhận được nhân vật tốt.

Cùng lắm thì anh lại hợp tác với Tào Tu Viễn, chắc chắn ông ấy sẽ không quan tâm dư luận, đến lúc đó em sẽ lắc lư trước mặt ông ấy mỗi ngày, chọc tức ông ấy.”  
Lương Tư Triết bị cậu chọc cười.

Anh cầm hợp đồng, nhìn Tào Diệp đứng trước mặt anh.

Anh nghĩ Tào Diệp nói đúng, trong tiềm thức anh luôn xem Tào Diệp như công tử bột năm đó, lại không để ý đến một sự thật, Tào Diệp cũng lớn nhanh như anh, cậu đã không phải công tử bột năm đó, cậu không cần Lương Tư Triết bảo vệ quá mức, họ có thể đứng cạnh nhau đối mặt với gió cuốn mây vần trong tương lai.

Anh lật đến trang cuối cùng của hợp đồng, nói đùa: “Bà chủ của Lomond... Bố ông chủ được không?”

“Này... Anh cướp chức bố với ân nhân của anh à, có tính là vong ơn phụ nghĩa không?”

“Anh nhận con giúp ông ấy, nên tính là có tình có nghĩa mới đúng...” Lương Tư Triết cười rồi đặt bút xuống, ký tên của mình sau tên Tào Diệp, đưa cho cậu, “Nào Tiểu Diệp, gọi tiếng bố nghe thử.”

“Anh đừng được đăng chân lên đăng đầu nhé!”

Buổi tối dẫn Caesar nhỏ về nhà, trên đường Lương Tư Triết lái xe, Tào Diệp cảm thấy thần kinh hưng phấn quá độ, nhất thời không thể bình tĩnh lại.

Họ nói đến chuyện đối phó với truyền thông sau này, rất dễ đạt được nhận thức chung – Hai người không cần phải cố gắng tránh truyền thông, có thể giống như trước kia, trước tiên yêu đương bí mật tất cả mọi người ngầm hiểu trong lòng, để truyền thông và dư luận cứ việc suy đoán thôi.

Nhưng mặc dù như thế, Tào Diệp vẫn không kiềm chế được cảm xúc của mình.

Trong nhóm đều là bạn bè chơi từ nhỏ đến lớn, Tào Diệp nói với

Lương Tư Triết một tiếng, rồi gõ một câu trong khung chat gửi đi: “Mọi người có đó không? Em có chuyện quan trọng muốn tuyên bố.”

“Mày nói đi.” Đại Bạch trả lời một câu, “Chuyện quan trọng gì?”

Tào Diệp trình trọng gõ một dòng chữ: “Em và Lương Tư Triết ở bên nhau rồi.” Lại nhìn mấy giây, chắc chắn không gõ sai chữ nào mới nhấn vào gửi đi, sau đó vừa phấn khích vừa lo lắng chờ đợi những người khác trả lời và chúc phúc.

Nhưng trong nhóm cũng không xuất hiện cảnh trả lời khí thế ngất trời như cậu dự đoán.

“À, anh còn tưởng là chuyện gì cơ,” Đại Bạch nói, “Còn có người không biết hả?”

Tào Diệp: “...”

Mấy giây sau lại có người trả lời: “Anh có hứng thú chúng ở bên yêu nhau lúc nào hơn.”

Tào Diệp: “Từ đợt Quốc khánh.”

Đại Bạch: “... Muộn thế, trước đó hai người không phải đã ở bên nhau rồi à?”

Phương Nghi Tương: “Chuyện này còn cần công bố... Cả thế giới chỉ có cậu với Lương Tư Triết vừa mới biết tin này được chưa?”

Hạ Phương Văn: “Quốc khánh? Hai bây phản ứng chậm chạp à, giờ mới tỉnh ngộ ra.”

Trì Minh Nghiêu: “À, tao nghĩ hai người đã chia chia hợp hợp tám trăm lần rồi.”

Tào Diệp: “...”

Một lát sau Lâm Ngạn cũng trả lời một câu: “Cho nên hai bây rất cuộc ai trên ai dưới?”

Trong nhóm bỗng nhiên rôm rả hẳn lên, lúc này mới xuất hiện cảnh náo nhiệt Tào Diệp mong đợi trước đó.

Đại Bạch: “Ha ha ha ha ha ha tôi cũng muốn biết.”

Trì Minh Nghiêu: “Đoán cũng đoán được.”

Đại Bạch: “Trì Minh Nghiêu mày đoán ai ở trên? Muốn đặt cược không? Anh đặt Lương Tư Triết.”

Trì Minh Nghiêu: “Lương Tư Triết + 1”

Hạ Phương Văn: “Lương Tư Triết + 1”

Lâm Ngạn: “Lương Tư Triết + 1 “

Phường Nghi Tương: “Lương Tư Triết + 1 “  
Tào Diệp: “... Phấn đi.”

## Chương 126: Hiện Tại 12

### DTV-EBOOK

Vài ngày sau, “Lựa chọn tuyệt vọng” đăng trailer thời gian công chiếu, thông báo phim sẽ ra rạp ngày mừng một tháng năm. Chuyện Lương Tư Triết lâm trận quay thế lại bị đào lên lan truyền một phen từ đầu đến cuối, có rất nhiều bình luận “đột nhiên tỉnh ngộ” nói rằng, bảo sao khoảng thời gian trước Lương Tư Triết và tổng giám đốc của Lomond bị lan truyền yêu đương đồng tính, hóa ra là đang thêm nhiệt độ lãng xê cho bộ phim công chiếu.

Thế là dùng Liên hoan phim Berlin làm điểm xuất phát, mối quan hệ của Lương Tư Triết và Tào Diệp xuất hiện trong tầm mắt công chúng một cách rầm rộ, lại nhanh chóng vì “Lựa chọn tuyệt vọng” công chiếu mà bị đóng dấu là lãng xê.

— “Dùng yêu đương đồng tính để xào hả? Cũng không sợ xào khét.”

— “Chả trách lần này không thừa nhận cũng không phủ nhận, ảnh đế Lương vì thành tích phòng vé cũng chơi chiêu low như thế.”

— “Mấy người dùng đầu nghĩ xem, cũng không phải Lương Tư Triết chủ động lãng xê mà, phim này của Lomond, Lomond là nhà tuyên truyền.”

— “Tôi nghe nói là vì Tào Diệp muốn ra mắt, để báo ơn Tào Tu Viễn, Lương Tư Triết chẳng những nhận phim của Lomond, còn phải phối hợp với cậu ta lãng xê một phen.”

Tào Diệp dùng ngón tay vuốt màn hình, nhìn một loạt bình luận nghĩ, được thôi, mấy người vui là được.

Ngày đầu “Lựa chọn tuyệt vọng” công chiếu, Lương Tư Triết đã lên hot search, lần đầu tiên anh đóng vai phản diện, lại diễn một tên điên có nhân cách phản xã hội, biểu hiện cực kỳ chói sáng

trong bộ phim.

Trong thời gian phim công chiếu, Lương Tư Triết lên hot search mấy lần — “Lựa chọn tuyệt vọng của Lương Tư Triết”, “Lương Tư Triết Mặt Seò”, “Cảnh đánh nhau của Lương Tư Triết”, “Lương Tư Triết quay thế”.

Vì vậy cách giải thích Lương Tư Triết dùng yêu đương đồng tính lãng xê phim cũng nhanh chóng mai danh ẩn tích.

Sau đó Lương Tư Triết vừa phụ trách công việc giám chế “Rhapsody của người lạ”, vừa đọc kịch bản Hứa Vân Sơ và Tào Diệp gửi đến, có rất nhiều đạo diễn ném cành ô liu đến muốn hợp tác với anh, nhưng anh không có hứng thú với nhân vật cho lắm.

Cuối cùng anh nhìn trúng một kịch bản võ hiệp, kể về khoái ý ân cừ(1) của nam nữ giang hồ, anh cảm thấy hứng thú nên giữ kịch bản lại.

(1) Khoái ý ân cừ: cụm từ thường xuất hiện trong tiểu thuyết võ hiệp, chỉ việc có ơn báo ơn, có oán báo oán, thẳng thắn dứt khoát, không có chuyện trước sợ sói sau sợ hổ.

Giữa tháng tám, “Thử nói lại lần nữa xem” xác định thời gian chiếu là ngày mừng một tháng mười.

Tào Diệp vận dụng tất cả tài nguyên của mình kéo cao tỉ lệ sắp xếp số lần chiếu trên chuỗi rạp chiếu phim, cậu và Trì Minh Nghiêu trao đổi — chỉ cần Ảnh nghiệp Minh Thái đồng ý yêu cầu của cậu, sau này “Rhapsody của người lạ” của Lý Dương Kiêu công chiếu, Lomond cũng sẽ dốc toàn lực phối hợp.

Anh em và giao dịch việc nào ra việc đó, lúc bàn điều kiện Tào Diệp nói: “Thử nói lại lần nữa xem là phim do đạo diễn tiên phong Đỗ Truy và ảnh đế Lương Tư Triết cường cường liên thủ, sự kết hợp này vừa nhìn là biết rất có sức hấp dẫn.

Mà Rhapsody của người lạ là bộ phim hợp tác của đạo diễn mới Giang Lăng và diễn viên mới Lý Dương Kiêu...”

Cậu còn chưa nói hết lời thì Trì Minh Nghiêu đứng dậy muốn đi: “Không bàn nữa.”

“Này đừng đi, tao còn chưa nói xong,” Tào Diệp vội vàng bổ sung, “Nhưng vì có Lương Tư Triết làm giám chế nên cũng có sức hấp dẫn...”

Trì Minh Nghiêu giễu cợt nói, “Tào Diệp bây giờ mà nói ba câu không rời Lương Tư Triết.”

Tào Diệp khía lại: “Trì Minh Nghiêu bây giờ mà là hai câu không rời Lý Dương Kiều.”

Cuối cùng cuộc giao dịch này vẫn hoàn thành trong bầu không khí không vui vẻ này.

Sau khi “Thử nói lại lần nữa xem” thông báo thời gian công chiếu, video Lương Tư Triết và Tần Chân Chân cùng vào khách sạn lại bị đào ra, mỗi một đợt rohow đều có người lấy ảnh chung khung hình của họ ra, dựa vào đó phân tích mỗi tình quá thời hạn của họ.

Có người chỉ trích Lương Tư Triết quá bạc tình, một bộ phim đổi một bạn gái, bây giờ chia tay, đối xử với Tần Chân Chân giống như đối xử với đồng nghiệp không thân trong đoàn phim.

Ngược lại là Tần Chân Chân giống như tình cũ chưa hết, vừa gặp chủ đề liên quan đến Lương Tư Triết thì trốn tránh.

Báo Tinh Bá bắt làn sóng nhiệt độ này lại đăng một video.

Sau buổi chạy rohow, Tần Chân Chân và trợ lý lên xe bảo mẫu của Lương Tư Triết, lái một mạch đến bãi đỗ xe của khách sạn, gặp riêng Lương Tư Triết ở khách sạn.

Có người vạch trần nói Lương Tư Triết mặt ngoài lạnh lùng, thực ra lúc riêng tư rất biết chơi, nếu không sao có thể khiến nhiều ngôi sao nữ như thiêu thân lao đầu vào lửa vì anh?

Trên thực đến đêm rohow đó, Tào Diệp lái xe đến đón Lương Tư Triết, đúng lúc gặp xe của Tần Chân Chân chết máy, thế là xe bảo mẫu đưa đón Lương Tư Triết tạm thời đưa Tần Chân Chân về.

Dư luận lại bắt đầu đào đến mức khí thế ngất trời, nói rằng Lương Tư Triết và Tần Chân Chân bị nghi ngờ là tình cũ quay lại. Tào Diệp nhìn bình luận dưới video kia, tất cả mọi người phân



tích như tận mắt nhìn thấy, như là Lương Tư Triết và Tần Chân Chân đang yêu nhau cuồng nhiệt, mà về phần cậu, từ lâu đã trở thành bạn trai cũ – hết thời – có ý đồ lãng xê.

Tào Diệp ngồi dậy trên giường, đưa video kia cho Lương Tư Triết xem: “Tại sao giả được xem như thật, thật lại bị xem như lãng xê? Họ không phát hiện anh không có trên chiếc xe kia à? Không phát hiện em lái xe đến đón anh à? Không chụp được chúng ta cùng vào khách sạn hả?” Cuối cùng ném cơn giận lên người paparazzi, “Bọn paparazzi nghiệp dư báo Tinh Bá cử đi vô dụng thế?!”

Sau khi cậu nói xong một tràng dài, Lương Tư Triết không nhịn được muốn cười, không bị chụp được ngược lại trách paparazzi vô dụng, chúa ghen tuông này.

\*

Cuối năm, giải Kim Tượng công bố danh sách đề cử, Lương Tư Triết dựa vào “Lựa chọn tuyệt vọng” và “Thử nói lại lần nữa xem” lọt vào hai giải thưởng – Bành lọt danh sách “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất”, Mặt Sẹo lọt danh sách “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”.

Lương Tư Triết và giải Kim Tượng duyên phận không cạn, mười chín tuổi anh dựa vào “Mười ba ngày” ra mắt với thân phận ảnh đế giải Kim Tượng, hai mươi một tuổi nhờ “Hong nam hong nữ” lọt vào danh sách “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất” nhưng lại thất bại trở về.

Bây giờ anh hai mươi chín tuổi, lại một lần nữa nhận được đề cử giải Kim Tượng hạng mục “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất”. Vào ngày lễ trao giải, Lương Tư Triết nắm tay Tiểu Mãnh cùng đi thăm đồ, dẫn chương trình đưa micro cho anh: “Tư Triết, lần này có lòng tin giành được ảnh đế không?”

Trước kia gặp phải vấn đề cần dự đoán kết quả này, Lương Tư Triết phần lớn sẽ hỏi lại, cười hỏi một câu “Bạn cảm thấy ảnh đế này liệu có thuộc về tôi không?” Nhưng lần này anh suy nghĩ rồi trả lời: “Một năm gần đây tôi rất may mắn, tôi nghĩ sự may mắn này chắc sẽ kéo dài đến đêm nay.”

“Ồ,” Dẫn chương trình nói bằng giọng khoa trương, “Nghe vào

rất có lòng tin nhĩ.”

Thảm đỏ đang diễn ra, Tào Diệp gặp Lâm Huyền ở xung quanh hội trường trao giải.

Lần này Lâm Huyền được mời làm khách mời trao giải, vừa khéo là trao giải “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất”.

Lúc ấy Lâm Huyền đang tán gẫu với người khác, nhìn thấy Tào Diệp sau đó chủ động đi tới chào hỏi cậu, cô quan sát bộ âu phục Tào Diệp mặc: “Tôi nhớ cậu đã nói không thích trường hợp này, sao lần này lại đến?”

Tào Diệp cười với cô một tiếng, không có ý định lảng tránh: “Đến cùng Lương Tư Triết.”

Trong lời nói của Lâm Huyền có hàm ý: “Các cậu quan hệ thế nào mà cậu tới đây với cậu ấy?”

Tào Diệp gác hai cánh tay lên lan can: “Chị đoán xem.”

Lâm Huyền không đoán, ngược lại nói chuyện khác: “Này trước đó tôi lừa cậu một lần, phát hiện ra chưa?”

Tào Diệp quay đầu nhìn cô, chuyện đã trôi qua một thời gian rất lâu, cậu không còn nhớ rõ những chi tiết khi cậu và Lâm Huyền bên nhau.

Lâm Huyền quay người dựa vào lan can, nhắc nhở: “Ai giỏi hơn.”

Tào Diệp lập tức nhớ lại chuyện này, lúc ấy cậu chưa làm lành với Lương Tư Triết, cậu đã hỏi Lâm Huyền cậu và Lương Tư Triết ai giỏi hơn.

Cậu nghĩ Lâm Huyền cũng to gan thật, thế mà không hề e dè nhắc đến chuyện này ở nơi thế này.

“Thật ra tôi chưa bao giờ ngủ với Lương Tư Triết,” Lâm Huyền nghiêng mặt sang nhìn Tào Diệp, “Có biết tại sao lúc đó tôi nói vậy không?”

Tào Diệp đã biết Lương Tư Triết chưa bao giờ thích Lâm Huyền, thật ra cậu không muốn tiếp tục đề tài này, bàn chuyện này với bạn gái cũ có hơi kỳ lạ, cậu mất tập trung thuận theo hỏi một câu: “Hửm?”

Lúc này người đại diện đi tới giục Lâm Huyền về sau sân khấu,

Lâm Huyền đáp một tiếng, quay đầu nói tiếp lời vừa rồi: “Bởi vì... Không chiếm được mới là tốt nhất mà.” Cô nói xong cười một tiếng với Tào Diệp, thốt tha theo trợ lý rời đi.

Lương Tư Triết xuống thăm đồ, nhìn thấy Tào Diệp và Lâm Huyền đang tán gẫu.

Anh đến gần, lên tiếng chào Lâm Huyền đang định rời đi, rồi đi tới đứng bên cạnh Tào Diệp, dựa vào lan can: “Nghĩ gì mà thất thần vậy?”

“Không có.” Tào Diệp đứng thẳng người, vô thức nói.

Thật ra cậu đang suy nghĩ câu nói cuối cùng của Lâm Huyền có ý gì, chẳng lẽ mấy năm nay cô ấy vẫn luôn thích Lương Tư Triết?

“Lại ôn chuyện với bạn gái cũ,” Lương Tư Triết nói đùa, “Quang minh chính đại như thế, thật sự cho rằng anh không để bụng phải không?”

“Em không ôn chuyện với cô ấy, là Lâm Huyền tới đây nói với em...” Tào Diệp nói được một nửa thì miễn cưỡng dừng lại, cậu đột nhiên không muốn nói với Lương Tư Triết rằng Lâm Huyền có lẽ vẫn còn tình cảm với anh, cứ cảm thấy giọng điệu Lâm Huyền nói lời vừa rồi có ý tứ sâu xa, lờ như sau này đối diện với Lương Tư Triết, chẳng phải nguy hiểm lắm à?

“Nói gì?” Lương Tư Triết hỏi tiếp lời cậu.

“Cô ấy nói lát nữa sẽ làm khách mời trao giải của anh,” Tào Diệp tránh nặng tìm nhẹ, nói xong bỗng nhiên lại nhớ đến một chuyện, — Lương Tư Triết, ngày mai hai người sẽ không lên hot search đâu nhỉ?”

“Cô ấy là khách mời trao giải à...” Ngón tay Lương Tư Triết gõ lên lan can, “Vậy rất có khả năng, nhưng cũng chưa hẳn, nếu anh không giành giải thì sẽ không lên hot search.”

“Vậy không được... Thôi, lên thì lên vậy,” Tào Diệp nói, “Cùng lắm thì em dùng tiền rút nó xuống.”

“Đừng lãng phí,” Lương Tư Triết cười “chặc” một tiếng, “Anh cũng có một chiêu.”

“Chiêu gì?”

“Lát nữa sẽ biết,” Lương Tư Triết úp mồm.

Anh nghiêng mặt sang, ánh mắt đi xuống theo quai hàm và yết hầu của Tào Diệp, dừng trên chiếc nơ của cậu, “Tào Diệp, chúng ta đổi nơ đi.”

Tào Diệp đứng thẳng người, “Hả?”

“Em là linh vật của Lomond mà? Cho anh mượn chút may mắn.” Phòng thay đồ ở hậu trường đêm nay chật ních khách mời trao giải, Lương Tư Triết và Tào Diệp đứng đối mặt nhau, tháo nơ xuống đổi cho nhau, lại buộc lên giúp nhau.

Lúc Tào Diệp buộc nơ giúp Lương Tư Triết, Lương Tư Triết bỗng nhiên nhớ đến tâm trạng khi đến lễ trao giải Kim Tượng nhiều năm về trước.

Khi đó anh vẫn chưa có chuyên gia trang điểm riêng, đi thăm đồ nút thắt cổ áo sau hơi lỏng, là Trịnh Dân đi tới buộc lại giúp anh. Lúc ấy anh vẫn chưa biết Tào Diệp đã trải qua chuyện gì, lúc Trịnh Dân buộc nơ giúp anh, anh hỏi một câu hôm nay Tào Diệp có đến không?

“Chắc nó ở nước ngoài,” Trịnh Dân nói, “Tôi cũng không rõ.”

Lương Tư Triết nhớ khi đó tâm trạng của mình hơi thấp thỏm, Tào Diệp để lại tờ giấy bảo anh nhất định phải lấy được ảnh đế, nhưng anh không chắc rốt cuộc mình có thể đoạt giải không, cũng không chắc cho dù thật sự đoạt giải, Tào Diệp có xuất hiện chứng kiến khoảnh khắc này không.

Giải thưởng đó anh có được không chỉ vì bản thân, Tiểu Mẫn là của hai người họ, anh hy vọng có thể giữ lại mùa hè ở Nhân Tứ bằng nhân vật này.

Bây giờ cuối cùng họ cùng đến lễ trao giải, Lương Tư Triết hơi nâng cằm, cup mắt nhìn Tào Diệp thắt nơ giúp anh, trong đầu anh phút chốc nảy ra một câu hát.

Âm thanh xung quanh ồn ào, anh nhỏ giọng hát một câu: “Lại quay về thời điểm ban đầu...” Anh cố ý tạm dừng, động tác của Tào Diệp hơi dừng lại, quả nhiên nhanh chóng nối tiếp một câu, “Gương mặt ngây ngô của em trong trí nhớ...”

Một câu phía sau hai người cùng nhỏ giọng hát lên: “Cuối cùng

thì chúng ta cũng đi đến ngày này...” Sau đó hai người cùng cười ra tiếng.

Họ thất nơ cho nhau xong thì đi đến khán phòng của buổi lễ, hơn phân nửa số người đã ngồi trong sảnh, đều đang tán gẫu với người bên cạnh, trên đường đi tới có rất nhiều người chào họ. Chuyện của Lương Tư Triết và Tào Diệp đã không phải bí mật trong giới, dù sao trong giới này không có bí mật gì đáng nói.

Nhưng nhìn thấy họ cùng tham gia lễ trao giải, rất nhiều người vẫn sững sốt, có lẽ cảm thấy họ quá gan dạ.

Họ đi đến chỗ ngồi, chào hỏi Đỗ Truy và Tăng Nhiên ngồi bên cạnh, sau đó mới ngồi xuống.

Tào Diệp quay đầu nhìn trong hội trường, mấy diễn viên khác được đề cử cho giải “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất” lúc này trông có vẻ đều thông dong bình tĩnh.

Năm nay diễn viên lọt danh sách tranh giải ảnh đế đều là tiền bối lâu năm trong nghề, Tào Diệp cảm thấy hơi hồi hộp, đây là lần hợp tác đúng nghĩa đầu tiên của cậu và Lương Tư Triết, cậu hy vọng Lương Tư Triết có thể dựa vào bộ phim này giành được thêm một giải ảnh đế Kim Tượng.

Nhưng trong lòng cậu biết rõ chuyện này không cưỡng cầu được, chỉ có thể an ủi bản thân ổn định tinh thần, cậu nghiêng đầu về phía Lương Tư Triết, tán gẫu với anh: “Lương Tư Triết, anh có chuẩn bị cảm nghĩ đoạt giải không?”

Lương Tư Triết cúi đầu chỉnh ống tay áo: “Chuẩn bị rồi.”

“Vậy anh có cảm ơn em không?”

Lương Tư Triết ngược mắt nhìn cậu, cười hỏi một câu: “Em muốn anh cảm ơn em thế nào? Gọi tên nói lời cảm ơn?”

Đây đúng là vấn đề, hình như có rất ít người cảm ơn nhà đầu tư của phim, trong lòng Tào Diệp biết không ổn, đành phải coi như thôi: “Thôi bỏ đi, nếu anh được ảnh đế, buổi tối nhớ về cảm ơn em tử tế.”

Lương Tư Triết cười một tiếng, chưa nói được hay không được. Ánh đèn trong hội trường tối lại, lễ trao giải sắp bắt đầu.

Trên màn ảnh bắt đầu chiếu một đoạn phim ngắn, âm thanh trò chuyện ồn ào bên dưới nhanh chóng lắng lại, sau khi đoạn clip

chiếu xong, người dẫn chương trình ra sân khấu nói một đoạn talk show mở màn, lễ trao giải chính thức bắt đầu.

Buổi lễ tiến hành ổn định theo quá trình, “Thử nói lại lần nữa xem” giành được giải “Phim nhựa hay nhất” và “Quay phim xuất sắc nhất”, “Lựa chọn tuyệt vọng” giành được giải “Đạo diễn mới xuất sắc nhất” và giải “Nhạc phim gốc hay nhất”.

Lúc Tăng Nhiên lên sân khấu đã cố ý cảm ơn nhà sản xuất Tào Diệp, nói rằng toàn bộ quá trình quay phim này đều nhận được sự ủng hộ và giúp đỡ của sếp Tào, lại cảm ơn Lương Tư Triết đã ra tay giúp đỡ khi bộ phim gặp khó khăn nhất.

Lúc anh ta phát biểu, trên màn hình lớn lần lượt quay cận cảnh hai người.

Đây là lần đầu tiên Tào Diệp công khai xuất hiện với thân phận nhà sản xuất, đối mặt với ống kính cậu vẫn hơi căng thẳng, vô thức thẳng sống lưng lên, cố gắng biểu hiện tự nhiên hơn.

Sau đó ống kính lại kéo lùi, để Lương Tư Triết và Tào Diệp cùng xuất hiện trên màn ảnh lớn, Tào Diệp nhìn thấy cậu và Lương Tư Triết ngồi cạnh nhau, cảm giác căng thẳng giảm bớt một chút.

“Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” được công bố giữa buổi, Lương Tư Triết lên sân khấu nhận giải, anh cảm ơn đạo diễn Tăng Nhiên và diễn viên hợp tác Ngũ Bách Ý, lại rất tự nhiên cảm ơn nhà sản xuất Tào Diệp, cả đoạn phát biểu thông dong vừa đủ.

Lương Tư Triết giành giải “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”, Tào Diệp ngược lại căng thẳng hơn, trong đầu cậu nhớ lại lễ trao giải Kim Tượng mùa trước, không nhớ có ai cùng lúc đoạt giải “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất” và “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất”.

Sau khi trao giải “Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất”, lại trao mấy giải thưởng, Lâm Huyền và một nữ diễn viên gạo cội khác của Hồng Kông bước lên sân khấu với tư cách khách mời trao giải và bắt đầu trao giải “Nam diễn viên chính xuất sắc nhất”. Trên màn ảnh lần lượt chiếu clip diễn xuất của mấy diễn viên từng đoạt giải, giới thiệu lần này có năm diễn viên nam được đề

cử, “Thử nói lại lần nữa xem” chọn đoạn Lương Tư Triết và Tiểu Mãnh ngồi trước cửa hàng, Lương Tư Triết tâm sự nặng nề nhàu mày hút thuốc, Tiểu Mãnh vô tư ăn từng miếng kem rỗ to. Một khách mời khác trên sân khấu cố tình nhắc đến quan hệ của Lương Tư Triết và Lâm Huyền, hỏi Lâm Huyền có hy vọng Lương Tư Triết giành giải không.

“Tất nhiên rồi,” Lâm Huyền tự nhiên phóng khoáng nói, “Nhưng tôi cảm thấy người tổ chức lễ trao giải có lẽ còn hy vọng hơn tôi, nếu không thì sao lại mời tôi đến làm khách mời trao giải?”

Cả khán phòng cười to.

Lâm Huyền lại hỏi khách mời còn lại hy vọng ai đoạt giải.

“Cô đã hy vọng Lương Tư Triết đoạt giải, vậy tôi đành hy vọng Vương Tiển, Lâm Thiên Nguyên, Trịnh Đức Hạo và Doãn Ninh đoạt giải.” Khách mời kia đọc hết tên của mấy diễn viên còn lại, không làm mím lòng ai cả.

Tào Diệp đã không lo được đêm nay Lương Tư Triết và Lâm Huyền có thể lên hot search hay không, cậu cảm thấy trên người mình đổ mồ hôi, áo sơ mi dán trên lưng hơi khó chịu.

Trên màn hình lần lượt quay cận cảnh các diễn viên nam được đề cử, lúc chuyển đến Lương Tư Triết, Tào Diệp chú ý hình như Lương Tư Triết cũng thẳng sống lưng lên, cho dù biểu cảm trên mặt anh vẫn bình thản khéo léo như mọi lần, nhưng cậu vẫn nhạy cảm nhận ra hình như Lương Tư Triết cũng không thông dong như lần ở Berlin.

Có lẽ Lương Tư Triết cũng hồi hộp? Tào Diệp muốn nắm tay Lương Tư Triết một cái, nhưng khán phòng đâu đâu cũng có ống kính, cậu không dám tùy tiện hành động.

“Người đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất là...” Khách mời trên sân khấu bắt đầu mở phong bì, nữ khách mời Hồng Kông đẩy tấm thư viết tên người đoạt giải đến trước mặt Lâm Huyền, “Cái này phải để cô mới được.”

Một giây sau, Tào Diệp nghe thấy Lâm Huyền lớn tiếng đọc tên Lương Tư Triết.

Trong tiếng vỗ tay như sấm dậy ở khán phòng, thần kinh luôn

kéo căng của Tào Diệp đột ngột thả lỏng, cảm thấy toàn như cứng lại.

Lương Tư Triết đứng dậy ôm Đỗ Truy và Hứa Vân Sơ, bắt tay với tiền bối ngồi hàng trước quay lại chúc mừng, cuối cùng là ôm Tào Diệp ngồi cạnh anh.

Họ đã ôm nhau rất nhiều lần, so sánh với những cái ôm thân mật hơn kia, cái ôm này kiềm chế lại có lực, giống như thêm sức mạnh cho nhau.

Không ai nói gì, sau đó Lương Tư Triết buông Tào Diệp ra, quay người đi lên sân khấu trao giải.

Đi qua lối đi rất dài, Lương Tư Triết bước lên bậc thang, bắt tay với Lâm Huyền và khách mời kia, nhận lấy cúp, sau đó đứng giữa sân khấu.

Tiếng vỗ tay dần dần lắng lại, tất cả mọi người nhìn Lương Tư Triết trên sân khấu.

Mười năm trước, Lương Tư Triết mười chín tuổi cũng đứng trên sân khấu như vậy, khi đó anh để tóc dài, mặc âu phục, nổi loạn mà sắc bén.

Người ở khán phòng nhanh chóng nhận ra, Lương Tư Triết hai mươi chín tuổi hình như cũng không thay đổi nhiều, chỉ là thiếu niên ngây ngô năm đó bây giờ đã có giải thưởng, trở nên thành thạo hơn.

Lương Tư Triết điều chỉnh độ cao của micro, sau đó hơi cúi người: “Trước khi ra ngoài tôi đã đặc biệt tìm bộ âu phục mười năm trước, hy vọng có thể mang đến may mắn cho tôi.”

Dưới khán đài vang lên tiếng cười khẽ thiện ý.

“Nhưng không mặc vừa, nhỏ quá.”

Lần này tiếng cười to hơn.

Nói đùa xong, Lương Tư Triết mới bắt đầu phát biểu: “Cảm ơn đạo diễn Đỗ Truy, cảm ơn thầy Hứa Minh quay phim, còn có thầy chỉ đạo võ thuật Từ Thao Dương, cảm ơn bạn nhỏ Gia Hào đóng vai Tiểu Mãnh, cảm ơn tất cả nhân viên của đoàn phim Thử nói lại lần nữa xem.”

Anh nói xong danh sách cảm ơn rồi nói tiếp: “Cảm ơn sân khấu



trao giải này mười năm trước đã trao cho tôi giải thưởng đầu tiên trong cuộc đời.

Đó là một lời khẳng định quan trọng đối với tôi, vì vậy tôi muốn mượn sân khấu này để thông báo một tin tức cực kỳ quan trọng với tôi...” Anh hơi dừng lại, ánh mắt quét cả khán phòng, tiếp theo hơi cup mắt, nói vào micro dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, “... Đúng, tôi đang yêu rồi.”

Khán phòng khiếp sợ, Tào Diệp cảm thấy mình khiếp sợ không thua gì những người khác.

Sau một lát yên tĩnh có người hét lên một tiếng, ngay lập tức cả khán phòng buổi lễ náo loạn, tiếng nghị luận dần dần nổi lên.

Không ai ngờ Lương Tư Triết sẽ tuyên bố chuyện tình cảm của mình trên sân khấu trao giải.

Trong tiếng nghị luận ồn ào này, Lương Tư Triết hơi nâng giọng lên, tiếng nói hơi trầm đi qua micro vang khắp khán phòng của buổi lễ, “Nên cuối cùng, tôi muốn cảm ơn người yêu của tôi, cảm ơn em yêu anh,” Anh hơi giơ cúp lên, nhìn Tào Diệp dưới sân khấu, “Sau này đặc ý và ngã lòng, cúp thưởng và cuộc đời, anh đều chia sẻ cùng em.”

## Chương 127: Hiện Tại 13

### DTV-EBOOK

Lễ trao giải vẫn chưa kết thúc, dư luận trên mạng đã bị bài phát biểu nhận giải lần này của Lương Tư Triết dẫn nổ.

Chủ đề “Lương Tư Triết tuyên bố chuyện tình cảm ở giải Kim Tượng” nhảy xuống hot search, mà nhiệt độ nhanh chóng kéo lên, hình ảnh trực tiếp lấy ra trên Weibo trong mấy phút ngắn ngủi bình luận và chuyển tiếp đã vượt quá trăm nghìn.

“!!! Tôi đang yêu rồi!!! Hu hu hu hu hu tôi thất tình rồi, cho nên là với ai vậy!!!”

“Tại sao cảm thấy câu Tôi đang yêu rồi này phách lối lại ngây thơ, đây là máy đóng cọc biết đi Lương Tư Triết hả?!!”

“Đây là lần đầu tiên Lương Tư Triết chủ động công khai tuyên bố chuyện tình cảm nhỉ! Còn nói Cảm ơn em yêu anh, lần này thích cỡ nào đây... Cho nên đối phương rốt cuộc là ai?!”

“Chắc là có mặt trong hiện trường!! Có phải Tần Chân Chân không? Tần Chân Chân ngay dưới khán đài mà!!”

“Lâm Huyền đang trên sân khấu đấy, tại sao không thể là Lâm Huyền?! Một đôi nhớ mãi không quên của tôi...”

“Nếu như là Lâm Huyền, làm gì cũng phải quay đầu nhìn Lâm Huyền một cái chứ, nhưng rõ ràng lúc nói Lương Tư Triết nhìn phía trước bên trái khán đài, tôi đặt Tần Chân Chân, nghe nói Lương Tư Triết nhận Thử nói lại lần nữa xem là vì nâng đỡ Tần Chân Chân, hẹn hò lâu như thế còn ở bên nhau, chắc là chân tình... Có điều công bố chuyện tình cảm với bạn gái hiện tại ngay trước mặt bạn gái cũ, thao tác này của anh để Lương đỉnh.”

“Chắc chắn là Tào Diệp!! Tào Diệp và Lương Tư Triết ngồi cạnh nhau đấy các bạn à, mọi người còn đoán Tần Chân Chân, Lâm Huyền gì nữa?”

“Tào Diệp là nhà sản xuất của Lựa chọn tuyệt vọng và Thử nói

lại lần nữa xem, ngồi cạnh Lương Tư Triết bình thường mà, bên cạnh còn có hai đạo diễn Tăng Nhiên và Đỗ Truy đấy.”

“Các chế không cảm thấy xưng hô người yêu này quá mập mờ hả?! Không hề lộ ra manh mối giới tính, tôi nghĩ là Tào Diệp.”

“Nếu ảnh đế Lương đã công khai chuyện tình cảm, nếu đối phương cũng là diễn viên thì không cần phải giấu giếm, cho nên chắc chắn là người bình thường hoặc là có nguyên nhân khác không công khai! Chắc chắn là Tào Diệp.”

“Cảm giác Tào Diệp có lẽ cũng là ngụy trang, người yêu thật sự chắc chưa bị lộ ra.”

Báo Tinh Bá khởi xướng bỏ phiếu “Bạn cảm thấy người yêu của Lương Tư Triết là ai dưới đây?” Trên weibo, số phiếu của Tào Diệp là 63%, vượt xa Tần Chân Chân và Lâm Huyễn.

Tất cả truyền thông cá nhân cũng bắt đầu tranh chiếm tin hot, viết bài có nội dung liên quan đến chuyện tình cảm của Lương Tư Triết.

Chủ biên của truyền thông giải trí nổi tiếng nào đó trong nghề đã tự tay soạn bản thảo trong đêm, mở đầu bằng việc Lương Tư Triết công khai chuyện tình cảm trong giải Kim Tượng, đếm kỹ các vụ bê bối từng lan truyền từ khi ra mắt đến nay của Lương Tư Triết.

Bài viết dài “Ai có thể dựa vào tình yêu chiếm riêng núi Phú Sĩ” đã ngập tràn trong vòng một đêm.

Bản thảo này chẳng những đào ra mấy bạn gái scandal của Lương Tư Triết, mà quan trọng hơn là đào ra bộ “Lương sinh Chúc mộng” do Lương Tư Triết đạo diễn, nhằm theo dõi tình cảm của Lương Tư Triết.

“Trước khi viết bản thảo này tôi vừa xem Lương sinh Chúc mộng.

Kể ra cũng lạ, đây là một bộ phim không được chào đón nhất của Lương Tư Triết, nhưng tôi rất yêu phim này, tôi đã xem rất nhiều lần, gần như có thể học thuộc lời thoại, tại đây trích ra vài câu:

— Nhưng người với người khác nhau, chính vì thế mới có thể bị

thu hút bởi nhau, cũng bởi vậy mới không ai có thể thật sự cô đơn.

— Bạn biết vì sao mọi người luôn yêu thích kết cục viên mãn không? Bởi vì dừng ở đó là vừa vặn, nếu tiếp tục sẽ có những mâu thuẫn, những chuyện lông gà vỏ tỏi không lường trước được.

Cuộc sống là vậy, không ai ngoại lệ.

— Cách để tình yêu luôn vĩnh hằng, một là không bao giờ có được, hai là đánh mất ngay khi có được.

Tôi đã phỏng vấn biên kịch ban đầu của kịch bản – Lý Ngâm Ngâm.

Lý Ngâm Ngâm nói với tôi, tất cả lời thoại trong phim này hầu như đều do chính Lương Tư Triết viết, bạn không thể tưởng tượng được thái độ của Lương Tư Triết với chuyện tình cảm lại bi quan đến vậy đâu.

Sự bi quan của anh ấy khiến tôi tự hỏi, liệu mình có đủ can đảm dành cả thể xác và tâm hồn cho một mối quan hệ hay không. Cho nên đêm nay Lương Tư Triết công bố chuyện tình cảm, phản ứng đầu tiên của tôi là, tôi không tin anh ấy thật sự sẽ yêu người khác, rõ ràng anh ấy không tin vào tình yêu.”

Sau khi bài văn dài này xuất hiện khắp nơi, lượt xem của “Lương sinh Chúc mộng” trên các nền tảng video tăng vọt.

Bên dưới có rất nhiều bình luận mới:

“Trời, buồn quá, chưa kết hôn xem đã buồn, kết hôn rồi xem càng buồn hơn, cho dù trước khi xem bạn phấn khích cỡ nào thì sau khi xem đảm bảo sẽ mặt mày xám xịt.”

“Sau khi xem xong, cảm giác chuyện tình cảm của Lương Tư Triết sẽ không kéo dài bao lâu...”

“Dự cảm mối quan hệ này của Lương Tư Triết không vượt qua được nửa năm sẽ phải chia tay.”

Khi bài báo này đạt hơn trăm nghìn lượt truy cập, Lương Tư Triết và Tào Diệp đã trở về Bắc Kinh, ở trong biệt thự của Lương Tư Triết.

Buổi sáng Lương Tư Triết không có lịch trình, ba giờ chiều có một buổi phỏng vấn với tạp chí, thời gian còn sớm, thế là Tào Diệp đề nghị buổi trưa cùng nấu cơm.

“Em biết không?” Lương Tư Triết đang ngồi trên giường mặc quần áo, nghe vậy nghiêng mặt sang liếc cậu một cái.

“Em không biết, nhưng em có thể học,” Tào Diệp ngồi dậy, kích động nói, “Anh có thể dạy em mà, này em học nhanh lắm đấy.”

“Được thôi,” Lương Tư Triết cười, “Đúng lúc hôm nay cô giúp việc để canh gà và rau cải trong tủ lạnh, nấu mì canh gà đơn giản vậy.”

Hai người tắm rửa xong, Lương Tư Triết đến tủ lạnh lấy nguyên liệu nấu ăn còn lại, Tào Diệp thì cho Caesar nhỏ ăn trong phòng khách.

Tào Diệp cho Caesar nhỏ ăn xong đi đến phòng bếp, Lương Tư Triết đã bưng nguyên liệu nấu ăn đi ra, đang rửa rau.

“Em phải làm gì?” Tào Diệp xắn tay áo lên khuỷu tay, đi tới hỏi. Lương Tư Triết cầm rau đã rửa sạch, vẩy nước vào chậu: “Đánh trứng gà đi.”

Tào Diệp đáp một tiếng rồi đi đến trước tủ lạnh, mở ngăn giữ tươi ra lấy hai quả trứng gà, lúc đóng cửa lại, trong phòng khách vang lên âm thanh chạy nhảy, Tào Diệp thò đầu ra xem, Caesar nhỏ đã cắn nát hộp giấy, khăn giấy rơi đầy đất, nó đang nằm trên mặt đất ôm hộp khăn giấy chơi đùa.

“Caesar nhỏ!” Tào Diệp thấy thế bèn bước tới, trước tiên đặt trứng gà trên bàn trà, sau đó giật hộp khăn giấy trong ngực Caesar nhỏ, nhìn chăm chăm nó nạt một câu, “Không được chơi cái này, mày chơi nữa tao sẽ đánh mày.” Nói xong giả vờ giơ tay lên.

Caesar nhỏ rút ra sau, chân sau đạp một cái nhảy lên bàn trà.

“Này mày đi xuống...” Tào Diệp không kịp ngăn lại, hai quả trứng gà đặt ở góc bàn đã bị tai bay vạ gió, một giây trước khi Tào Diệp cố gắng cứu, “bộp bộp” hai tiếng trứng gà rơi xuống sàn nhà, vỡ nát, lòng trắng và lòng đỏ trứng văng ra đất.

Tào Diệp lập tức ngẩng đầu, quát Caesar nhỏ: “Dừng! Mày không được cử động...”

Nhưng Caesar nhỏ nhanh chóng nhảy xuống bàn, giẫm lên trứng chảy trên mặt đất, sau đó trượt chân một cái, toàn bộ cơ thể ngã trên trứng gà.

Tào Diệp nhìn trứng gà và Caesar nhỏ trên sàn nhà: “...”

Có lẽ Caesar nhỏ cũng cảm thấy khó chịu, nó vùng vẫy hai lần đứng lên, nhào về phía Tào Diệp.

“Mày đừng tới đây.” Tào Diệp mặc đồ ngủ, sợ bị nó dính lên người nên lùi lại tránh nó.

Nhưng Caesar thấy Tào Diệp bắt đầu chơi trò đuổi bắt với nó thì lại hăng hái hơn, vui thích đuổi theo cậu.

Lúc này Lương Tư Triết nghe thấy tiếng động trong phòng khách, đi ra nhìn, trên chân Caesar nhỏ dính trứng gà, giẫm khắp phòng khách, trên người cũng dính trứng gà, đằng trước là Tào Diệp bị đuổi theo chạy cả phòng khách.

Lương Tư Triết: “...”

Mấy phút sau, Tào Diệp và Caesar nhỏ đều ở trong phòng tắm tầng một, Lương Tư Triết dựa vào khung cửa: “Tắm sạch cho mình và nó, sau đó dọn sạch sẽ phòng khách.”

“Ồ...” Có vẻ Tào Diệp đã biết sai, ngoan ngoãn đồng ý.

Cậu túm người Caesar nhỏ, bôi sữa tắm lên người nó, lại dùng bàn tay xoa ra bọt xà phòng.

Caesar nhỏ không thành thật, vẩy nước lên người Tào Diệp, sau khi tắm xong trên người Tào Diệp đã ướt đầm, cậu cởi áo, hét lên với Lương Tư Triết: “Lương Tư Triết ơi, anh mang Caesar nhỏ ra hong khô đi, em tắm cái đã.”

Lương Tư Triết đi vào, nhìn thoáng qua Tào Diệp đứng dưới vòi hoa sen: “Sao không lên tầng tắm?”

“Dội nước là được rồi,” Tào Diệp dội nước nói, “Em bị bắn bọt xà phòng khắp người.”

Lương Tư Triết đưa Caesar nhỏ vào máy hong khô, lại đẩy cửa vào phòng tắm, Tào Diệp tắt vòi hoa sen: “Chúng ta còn nấu cơm không?”

“Không vội,” Lương Tư Triết đi tới nói, “Ăn cái khác trước.”

“Ăn gì... Này anh đừng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn... Ha

ha ha anh đừng gãi em nhột, buổi chiều anh còn có phỏng vấn mà...”

“Vẫn kịp, anh làm nhanh.”

“VẬY buổi tối em làm.”

“Phòng khách bữa bọn, em muốn anh dọn với em hay em tự dọn?”

“Buổi chiều em tìm dì quét dọn... Khoan đã khoan đã, đây là phòng tắm của Caesar nhỏ, anh nhất định phải ở đây à?”

“À... Nếu ở phòng tắm của Caesar nhỏ, vậy em phải nằm xuống mới hợp hoàn cảnh, ngoan, hạ eo xuống...”

\*

Ba giờ chiều, phỏng vấn bắt đầu.

Lương Tư Triết đã hợp tác với tạp chí này nhiều năm, rất quen thuộc với phóng viên phỏng vấn.

Lần này phỏng vấn dựa trên hai bộ phim đoạt giải Kim Tượng, phóng viên chuyên về điện ảnh, vấn đề đưa ra đều rất chuyên nghiệp.

Sau khi kết thúc cuộc phỏng vấn kéo dài gần một tiếng, còn có một phần phỏng vấn video khá nhẹ nhàng.

Phóng viên đưa cho Lương Tư Triết xem bài báo “Ai có thể dựa vào tình yêu chiếm riêng núi Phú Sĩ” của tài khoản chính thức, hỏi xác minh những lời thoại trong “Lương sinh Chúc mừng” này có phải anh viết không.

“Là do tôi viết.” Lương Tư Triết cầm lấy nhìn lướt qua, anh chưa bao giờ tránh né vấn đề liên quan đến phim.

Phóng viên lại thử hỏi: “Bây giờ có rất nhiều người xem phim này, nói rằng anh có thái độ bi quan với tình yêu.”

Cho nên Tư Triết à, tại sao lúc đó lại viết như thế? Anh nghĩ nó đại biểu cho quan niệm tình cảm của anh chẳng?”

“Lúc viết lời thoại này chắc là tôi uống say rồi,” Lương Tư Triết nhìn vài lời thoại kia, cười một tiếng, “Có điều lúc đó vì không có được nên tôi mới khuyên mình, có lẽ có được cũng không tốt đến thế.”

Phóng viên sững sờ, lập tức nhận ra đây là cơ hội tốt để thu hoạch được tin tức bất ngờ, cô nhanh chóng đặt câu hỏi: “Có được mà anh nói đến là gì? Tình yêu lý tưởng của anh hay là người trước kia không có được?”

Lương Tư Triết hiếm khi phối hợp: “Cả hai.”

“Cho nên bây giờ sau khi có được rồi, anh nghĩ vài lời thoại này không đúng?”

“Không thể nói là đúng hay không, đó là suy nghĩ lúc đó, nhưng thú thật sau khi có được tôi mới nhận ra tình yêu thật sự sẽ khiến con người không cô đơn nữa, về phần những chuyện lông gà vỏ tỏi...” Lương Tư Triết nghĩ đến cảnh Tào Diệp bị Caesar nhỏ dính trứng khắp người rượt đuổi vào buổi trưa, cười một tiếng bảo, “Ngay cả đối phương tặng cho bạn lông gà đầy đất cũng rất đáng yêu... Đúng, thật sự rất đáng yêu, thậm chí cãi nhau với bạn cũng rất đáng yêu.”

Video này nhanh chóng được biên tập ra, được tạp chí truyền thông đăng tải riêng trên mạng – Lần đầu tiên Lương Tư Triết nói về đời sống tình cảm của mình, đây là tin tức bất ngờ ngàn năm khó gặp.

Sau khi video được công bố, không ngoài dự đoán nó lan truyền một cách nhanh chóng, trong mười năm làm diễn viên của Lương Tư Triết từng yêu đương mấy lần, nhưng không lần nào yêu đương rầm rộ như vậy, lại ngang nhiên khen đối phương đáng yêu với truyền thông, hình tượng bạc tình bạc nghĩa dường như sắp sụp đổ rồi.

Thế là những lời bàn tán trước đó liên quan đến việc Lương Tư Triết sẽ nhanh chóng chia tay lại đảo ngược, một tài khoản tình cảm VIP có mấy triệu fan chuyển tiếp video này, bình luận nói: “Người nói không phải tình yêu đích thực rõ ràng bị mù rồi, tôi nói một cách trách nhiệm rằng, bây giờ Lương Tư Triết chẳng những có chân tình, mà còn đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt.

Tình yêu cuồng nhiệt là gì, là cho dù đối phương không rửa mặt không đánh răng đồng thời không nói lý cãi nhau ba ngày ba đêm với anh ấy, sau khi làm lành, anh ấy vẫn cảm thấy đối



phương đáng yêu.

(Trong một phút Lương Tư Triết đã nói đáng yêu ba lần, chỉ có thể chứng minh đối phương thật sự đáng yêu vô đối trong mắt anh ấy).

Đại Bạch chuyển tiếp liên kết của video vào trong nhóm: “@Tào Diệp, thật sự đáng yêu đến vậy?”

Có người cười to: “Ha ha ha ha ha xem ra Diệp Tử nằm dưới không chạy đi đâu được.”

Tào Diệp bấm mở video, sau khi xem xong tâm trạng phức tạp: Được thôi, bạn trai thiếu vốn từ vựng, cũng không thể chia tay vì chuyện này nhỉ?... Đáng yêu thì đáng yêu vậy.

\*

Giữa tháng ba, “Mạn đà la” tổ chức buổi ra mắt phim.

Chiều ngày hôm đó, Lương Tư Triết gặp một đạo diễn, thảo luận về bộ phim tiếp theo, Tào Diệp cũng có mặt với tư cách là nhà đầu tư.

Sau khi kết thúc, họ lái xe đến rạp chiếu phim để tham gia buổi ra mắt phim “Mạn đà la”.

Một ngày trước Đinh Mão còn gửi tin nhắn cho Tào Diệp, hỏi Lương Tư Triết có thể có mặt không, Tào Diệp trả lời nói không chắc, cậu muốn cho Đinh Mão một bất ngờ.

Trên thực tế Lương Tư Triết đã đồng ý từ lâu, anh biết Tào Diệp rất để ý đến bộ phim này.

Tào Diệp cũng đã nói với anh, Đinh Mão là một thiên tài, nhưng thiên tài luôn hành xử hơi khác người.

Lúc ấy trước khi bấm máy, cậu đề nghị Đinh Mão dùng một, hai diễn viên chính nổi tiếng, để hậu kỳ có thể mở hàng thị trường, nhưng Đinh Mão không nghe, khăng khăng sử dụng những người bình thường chưa từng đóng phim được cậu ta tuyển chọn từ trước.

Sau khi thành phim, Tào Diệp lo lắng hơn, chất lượng phim này cao, kết cấu và cách biên tập đều khiến người kinh ngạc, nếu

không thể đi vào tầm mắt của công chúng, vậy thực sự đáng tiếc.

Không phải tất cả thiên tài cuối cùng đều có thể trở thành Tào Tu Viễn.

Trong phòng chiếu chính số một có hơn trăm chỗ ngồi, tất cả đều là nhà phê bình điện ảnh trong nghề được bên đoàn phim mời đến, còn có bạn bè trong nghề được đoàn phim mời, lúc Tào Diệp và Lương Tư Triết xuất hiện, trong phòng đã ngồi gần đầy.

Họ tìm chỗ ngồi để lại sẵn, nghiêng người đi qua, Lương Tư Triết đội mũ lưỡi trai nhưng vẫn có nhiều người nhận ra anh, cũng may đều là người trong nghề, không đến mức gây nên náo loạn quá lớn.

Họ ngồi xuống chưa bao lâu thì ánh đèn trong phòng tối lại, ký hiệu đầu rồng của phim nháy ra, phim bắt đầu chiếu.

Cả bộ phim dài bảy mươi lăm phút, tiết tấu chặt chẽ, kết cấu và logic rất mượt, hai mươi phút cuối biến chuyển ba lần, cao trào thay nhau lên xuống, tất cả mọi người trong phòng chiếu phim nín thở tập trung tinh thần.

Sau khi xem xong, Lương Tư Triết đã biết tại sao Tào Diệp để ý bộ phim này như vậy, Đinh Mão thật sự là một thiên tài, giàu sức tưởng tượng lại có can đảm mạo hiểm, khiến người khác rất khó tưởng tượng một bộ phim tội phạm gay cấn đầy màu đen và hài hước như vậy lại được sinh ra từ bàn tay của một sinh viên hai mươi một tuổi.

Sau khi phim kết thúc, trong phòng vang lên tràng pháo tay hơn một phút đồng hồ.

Nhóm sáng chế chính đi ra từ sau hậu trường gặp khán giả ở hiện trường.

Hàng sau vang lên tiếng huýt sáo liên tục, chắc là bạn học ở Học viện Điện ảnh của Đinh Mão, có người lớn tiếng hét: “Đinh Mão quá đỉnh!”

Dẫn chương trình đi ra kiểm soát hiện trường, sau đó mời mấy nhà phê bình điện ảnh và tiền bối trong nghề nói về quan điểm

của họ đối với bộ phim.

Tào Diệp lấy điện thoại ra gửi tin nhắn: “Lương Tư Triết ở trong đây, lát nữa MC có thể cue(1).”

(1) Cue: Từ gốc chỉ lời nói bóng gió, ám chỉ đến người khác, ở đây chỉ hành động nhắc đến ai đó để camera quay đến họ

Gõ xong dòng chữ này, cậu đưa cho Lương Tư Triết xem, Lương Tư Triết cười, sau đó gật đầu, Tào Diệp nhấn gửi đi.

Mấy phút sau, dẫn chương trình trên sân khấu nói: “Hôm nay có một nhân vật lớn đã có mặt, trước đó không lâu vừa giành được giải ảnh đế Kim Tượng lần thứ hai,” Cô nói được nửa câu, những người sáng chế chính trên bục mặt mày ngạc nhiên, bắt đầu quay sang bàn tán xì xào với người bên cạnh, làm ra khẩu hình “Lương Tư Triết”, có người giơ tay che miệng để ngừa hét ra tiếng, dẫn chương trình nói tiếp, “Làm phiền nhân viên công tác đưa micro cho Lương Tư Triết.”

Trên sân khấu giống như đã thảo luận mấy giây đồng hồ, bỗng nhiên hét to không đều nhau: “Lương Tư Triết chúng em yêu anh...”

Có người hét tiếp: “Bọn em rất thích anh!”

Lại có người hét: “Hợp tác với anh là giấc mơ của bọn em!”

Đinh Mão giơ hai tay lên khép bên miệng, theo sát hét to một tiếng: “Sếp Tào bọn em cũng yêu anh!”

Người xem ở hàng phía trước đều quay đầu lại, họ nhìn thấy Lương Tư Triết và Tào Diệp ngồi cạnh nhau, Tào Diệp dựa lưng vào ghế hình như đang cười, vành mũ của Lương Tư Triết kéo xuống rất thấp, khiến người ta không rõ biểu cảm trên mặt anh, nhưng mơ hồ có thể nhìn ra anh cũng cười một tiếng, đồng thời quay đầu nói câu gì đó với Tào Diệp.

Trên sân khấu thổ lộ xong, người dẫn chương trình hỏi: “Tư Triết, sau khi xem hết phim anh có gì muốn nói không?”

Lương Tư Triết nhận lấy micro, không khí náo nhiệt vừa rồi trong khán phòng lắng lại, chờ anh phát biểu.

Lương Tư Triết cầm micro lên tiếng: “Trong phim có diễn viên quần chúng hơi giống tôi, là cảm giác của tôi sai chăng?”

Trong phòng vang lên một tràng cười, xem ra rất nhiều người đều chú ý đến.

Đinh Mão cầm micro, hơi xấu hổ nói: “Không phải không phải, bọn em thích anh quá, lại không mời được anh nên đành phải tìm một diễn viên quần chúng trông giống anh để bày tỏ sự tôn sùng, hy vọng không xúc phạm đến anh.”

“Tôi thích người có tài hoa, cho nên lần sau cậu có thể trực tiếp đến mời tôi.”

Xung quanh lập tức vang lên tiếng vỗ tay và tiếng nghị luận, Lương Tư Triết nói tiếp: “Tôi rất thích phim này, tôi nghĩ thị trường phim cần thử thách mạo hiểm như vậy, hơn nữa thử nghiệm này thành công.

Các cậu rất giỏi, ông chủ Tào cũng rất giỏi, chúc mừng.”

“Cảm ơn anh,” Đinh Mão trên sân khấu cúi đầu với Lương Tư Triết, “Hy vọng một ngày nào đó có thể hợp tác với anh.”

Ra khỏi rạp chiếu phim, Lương Tư Triết và Tào Diệp lái xe về nhà.

Đẩy cửa vào nhà, hai người cởi áo khoác, Tào Diệp đi vào phòng khách, đêm nay ánh trăng rất sáng, xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu lên sàn nhà, thế là cậu không bật đèn, cúi người bật loa lên.

Cậu đi đến trước cửa sổ sát đất, ngẩng đầu nhìn mặt trăng.

Lúc này Lương Tư Triết cũng đi tới, ôm lấy cậu từ phía sau.

Khúc nhạc violin chậm rãi phát ra, ánh trăng này khiến Tào Diệp chợt nghĩ đến cảnh cuối cùng trong “Hong nam hong nữ”, cậu nghiêng đầu nói: “Lương Tư Triết.”

“Hửm?”

“Anh còn nhớ điệu múa anh nhảy trong cảnh cuối của Hong nam hong nữ không?”

“Nhớ, em muốn học không?” Lương Tư Triết nói xong chân trái lùi lại, “Để anh dạy cho em, trước tiên bên trái lùi lại, sau đó là chân phải...”

Tào Diệp cúi đầu, bước chân theo Lương Tư Triết, bước nhảy rất đơn giản, mới đầu Tào Diệp còn không cẩn thận giẫm lên Lương Tư Triết, nhưng chỉ chớp mắt, cậu không cần cúi đầu đã có thể cùng bước với Lương Tư Triết.

Họ đi theo khúc đàn violin nhẹ nhàng, giẫm từng bước lên ánh

trắng.

Tào Diệp nghiêng mặt sang, nhỏ giọng nói: “Buổi sáng em đến đoàn phim tham ban, đúng lúc gặp họ mua đạo cụ, em thỏ một cái còng tay về, định còng anh lại, anh thấy sao?”

Lương Tư Triết nói: “Chịch còng tay được đấy.”

“Anh biến đi...” Tào Diệp bị anh chọc cười, nói tiếp, “Là muốn còng anh lại, để sau này anh không đi quyến rũ người khác nữa.”

“Cũng được,” Lương Tư Triết giơ tay lên, vòng qua ngực Tào Diệp sờ yếm hầu của cậu, “Còng tay đi, dù sao anh cũng là của em.”

“Không có chìa khóa, còng lại sẽ không tháo được.”

“Tùy em,” Lương Tư Triết khẽ cắn xương tai của cậu, “Anh là của em.”

Bước chân loạn nhịp, họ giẫm tùy ý, nhẹ nhàng lắc lư theo điệu nhạc.

Ngón giữa tay trái hơi lạnh, Lương Tư Triết biết, Tào Diệp đeo cho anh một chiếc nhẫn.

Sau khi đeo xong, Tào Diệp cúi đầu nhìn một cái, lại nói: “Lần này thỏ cái nhỏ, nếu anh thích, lần sau thỏ cái to hơn cho anh chơi chịch còng tay.”

Lương Tư Triết lật bàn tay, quan sát chiếc nhẫn bạch kim trên ngón giữa đang lấp lánh dưới ánh trắng: “Anh thích cái này hơn, cái của em thì sao? Anh còng cho em.”

Anh nhận lấy nhẫn, cầm tay Tào Diệp, chậm rãi đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa của Tào Diệp, sau đó đan mười ngón tay với cậu, nghiêng mặt sang hôn Tào Diệp, nhỏ giọng nói: “Tào Diệp em thật sự rất đáng yêu.”

Lễ ra mắt phim “Mạn đà la” rất thành công, đêm nay, “Mạn đà la Lương Tư Triết” lên hot search.

Mặc dù ké fame của Lương Tư Triết, nhưng chỉ cần phim có thể được càng nhiều người biết đến vẫn là một chuyện tốt.

Ảnh Lương Tư Triết và Tào Diệp cùng xem phim ở hiện trường cũng bị đăng lên mạng, hai người trong ảnh thỉnh thoảng trò

chuyện, vẻ mặt thoát nhìn thả lỏng và tự nhiên.

Có người phát hiện trước đây không lâu Lương Tư Triết đã trở thành một trong các cổ đông của Lomond, đồng thời ảnh chụp màn hình đã được đăng lên mạng.

Bên dưới có bình luận nói: “Chả trách gần đây Lương Tư Triết luôn ở cùng Tào Diệp, hóa ra là quan hệ đối tác.”

Lại có cư dân mạng đăng một tấm ảnh chụp màn hình cổ đông của Vân Sơ Media, tên của Tào Diệp cũng thành linh xuất hiện:

“Chắc chắn không chỉ là quan hệ đối tác, rõ ràng là quan hệ bạn đời cùng sở hữu tài sản... Cho nên chắc chắn là ở bên nhau rồi!”

Cách giải thích trên mạng khác nhau, có người đào ra so sánh lúc Lương Tư Triết đi thăm đồ và lên nhận giải, nói rằng Lương Tư Triết và Tào Diệp bị nghi ngờ là thay đổi nơ trước khi bắt đầu lễ trao giải.

Còn có người đào ra ảnh chụp của Lương Tư Triết và người bạn bí ẩn, so sánh chi tiết, nói người bạn bí ẩn này rất có thể là Tào Diệp.

Tóm lại, gần như tất cả mọi người cảm thấy Lương Tư Triết và Tào Diệp đã ở bên nhau, nhưng lại không có chứng cứ rõ ràng chứng minh họ thật sự ở bên nhau.

Chỉ vài ngày sau, báo Tinh Bá lại phanh phui một scandal của Lương Tư Triết, nói là Lương Tư Triết và nữ diễn viên nào đó ngồi cùng bàn ăn cơm, động tác vô cùng mập mờ, nghi ngờ mối tình trước đó đã vỡ tan.

Trên thực tế đó là diễn viên mà Lương Tư Triết sẽ hợp tác trong bộ phim tiếp theo, lúc ấy Tào Diệp và đạo diễn cũng có mặt, nhưng góc độ quay chụp xảo trá, cứ thế chụp thành Lương Tư Triết và diễn viên nữ kia ăn cơm riêng với nhau.

Anh chụp này khiến Tào Diệp tức hộc máu.

Cậu không có mặt thì thôi, nhưng lúc đó cậu có mặt, paparazzi còn cố ý loại cậu ra ngoài, có ý gì đây hả? Chẳng xem nam chính cậu đây ra gì đúng không?

Ngày hôm sau Lương Tư Triết tham gia sự kiện, Hứa Vân Sơ đi cùng tham gia.

Từ sau khi Lương Tư Triết tuyên bố chuyện tình cảm trong giải Kim Tượng và khen Tào Diệp đáng yêu trong phỏng vấn, chỉ cần là sự kiện có màn phỏng vấn, Hứa Vân Sơ sẽ cố gắng đi theo Lương Tư Triết.

Gần đây khi nhận phỏng vấn Lương Tư Triết rất có phong cách lúc mới ra mắt, tùy hứng làm liều, nghĩ gì nói nấy, cô thực sự sợ ngày nào đó Lương Tư Triết ngang nhiên come out, đến lúc đó không dễ giải quyết đâu.

Tổng Thanh Ngôn rõ ràng không quản được Lương Tư Triết, chỉ có lời nói của cô may ra còn ít tác dụng.

Trước khi sự kiện bắt đầu, Hứa Vân Sơ nói: “Lần này đừng trả lời vấn đề tình cảm nữa, chọn vấn đề liên quan đến phim để trả lời đi, đừng nói lung tung.”

Lương Tư Triết cũng không có ý định quá phô trương, đáp một tiếng “Được.”

Cuối sự kiện đã sắp xếp một buổi phỏng vấn của các truyền thông, rất nhiều phóng viên đều hỏi Lương Tư Triết bộ phim tiếp theo có tính toán gì, nghe đồn sẽ hợp tác với đạo diễn nào đó có thật không.

Lương Tư Triết trả lời từng vấn đề một, về phần trước đó Hứa Vân Sơ muốn anh giữ bí mật, anh cũng vòng qua như đã nói. Buổi phỏng vấn kết thúc, Lương Tư Triết quay người đi đến hậu trường.

Có nhiều phóng viên đuổi theo, cố gắng hỏi anh vấn đề liên quan đến chuyện tình cảm, nhưng bước chân Lương Tư Triết không dừng lại, không có ý định trả lời.

Có người lớn tiếng hỏi sau lưng anh: “Lương Tư Triết, tôi là phóng viên của báo Tinh Bá, có tin đồn nói rằng gần đây tình cảm của anh và người yêu rạn nứt, anh có lời gì muốn nói về chuyện này không?”

Bước chân Lương Tư Triết khựng lại.

“Đừng để ý tới,” Hứa Vân Sơ bên cạnh anh nhỏ giọng nhắc nhở,

“Cậu đã hứa với tôi hôm nay sẽ không nói lung tung.”

“Yên tâm.” Lương Tư Triết nói.

Anh nói như vậy, Hứa Vân Sơ đã yên tâm.

Nhưng Hứa Vân Sơ không ngờ, Lương Tư Triết thực sự không nói chuyện, anh chỉ quay lưng về phía ống kính, giơ cánh tay lên cao, dựng ngón giữa một cách phách lối ở sau lưng.

Trong thời gian ngắn, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào tay trái của Lương Tư Triết.

Trên ngón giữa khớp xương rõ ràng là một chiếc nhẫn bạch kim sáng lấp lánh, trước đó không lâu Tào Diệp đã đeo nó lên cho anh.

Lương Tư Triết giơ ngón giữa này lên, sự im lặng mang nhiều ý nghĩa hơn là lời nói, anh không nói gì, nhưng những người có mặt đều biết anh muốn nói gì...

“Biến, chúng tôi đang yêu nhau cuồng nhiệt.”

Hoàn chính văn



## Chương 128: Phiên Ngoại

### DTV-EBOOK

Bộ phận tuyên phát của Lomond đang họp vào buổi chiều, Trình Đoan chủ trì cuộc họp, Tào Diệp dự thính. Cuộc họp đến phần cuối cùng, Trình Đoan đang sắp xếp nhiệm vụ sau đó, trong phòng họp bỗng nhiên náo loạn. “Sao vậy?” Trình Đoan ngược mắt, nhìn về phía những người quanh bàn tròn. Có người xì xào bàn tán, nháy mắt với nhau, nhưng không dám lên tiếng. “Lương Tư Triết đến rồi!” Không biết ai hét một tiếng. “— Còn dắt theo chó.” Lập tức có người nói tiếp. Ngay sau đó mọi người trong phòng đều cười ra tiếng, vừa cười khẽ vừa nhìn về phía Tào Diệp, quan sát biểu cảm trên mặt cậu.

Sếp tổng của công ty và ảnh đế Lương Tư Triết bị nghi ngờ là yêu đương, chuyện này đã lan truyền như mưa gió, từ lâu đã không còn là bí mật.

Năm ngoái Lomond niêm yết, Lương Tư Triết còn đi cùng Tào Diệp đến NASDAQ(1) gõ chuông với thân phận cổ đông, ảnh chụp hiện trường lúc ấy còn lên hot search.

(1) NASDAQ, nguyên văn là National Association of Securities Dealers Automated Quotation System là một sàn giao dịch chứng khoán Hoa Kỳ

Trình Đoan nhướn mày, xoay mặt nhìn về phía Tào Diệp. Tào Diệp cúi đầu nhìn điện thoại, trong nhóm của công ty, có người chụp ảnh gửi vào.

Lương Tư Triết trong tấm ảnh mặc áo khoác dài qua đầu gối, dắt

Caesar nhỏ đi vào Lomond.

Lương Tư Triết đi ở đằng trước dáng cao chân dài, Caesar nhỏ theo sau điệu võ dương oai.

Đầu năm Lomond cập nhật quy định chế độ, cho phép mang chó đi làm, nhưng đến nay vẫn chưa có ai làm, không ngờ người đầu tiên dắt chó vào Lomond lại là cổ đông sau màn Lương Tư Triết.

“Ờ,” Tào Diệp đứng lên, vẻ mặt như thường nói, “Nếu đã họp xong rồi vậy tôi rút lui trước đây.”

“Ơ, thế đã ngồi không yên rồi.” Trình Đoan trêu nói một câu.

Trong phòng họp lập tức vang lên tiếng cười, quản lý dự án cũng đến tham gia náo nhiệt: “Thanh niên mà, tiểu biệt thắng tân hôn.”

Tào Diệp đứng lên đi đến cạnh cửa, nghe vậy bước chân dừng lại, quay đầu cười nói: “Nghiêm túc họp,” lại chỉ trần nhà,

“Không được tám chuyện sau lưng, có camera kìa.”

Không ai xem camera là chuyện to tát, cửa vừa đóng lại thì tiếng bàn luận xôn xao lập tức không ép được:

“Hôm qua vừa đóng máy, hôm nay đã đến rồi.”

“Chiều hôm qua sếp Tào đi rất sớm để đón máy bay, anh không biết à?”

“Tối qua Lương Tư Triết còn khoe chó trên weibo mà... Anh có chú ý đến background phòng khách không? Hình như là trong nhà sếp Tào.”

“À, chuyện này có gì hiếm lạ, hai người họ sống chung từ lâu rồi...”

Mấy phút sau, Trình Đoan hóng chuyện xong rồi, nắm hờ tay chống trên môi “khụ” một tiếng, lúc này trong phòng họp mới dần yên tĩnh lại.

Tào Diệp đi qua hành lang đến văn phòng, đẩy cửa đi vào, Lương Tư Triết đang dựa vào bàn làm việc, cầm mũ lưỡi trai trêu Caesar nhỏ.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Caesar nhỏ quay đầu nhào về phía Tào Diệp.

Caesar nhỏ được cho ăn đến mức phì ra, lúc nhào lên người chưa

bao giờ giữ lại lực, Tào Diệp bị nhào đến mức lúi người lại, cúi người sờ đầu nó: “Này, mày vẫn cảm thấy mình là cún con đúng không?” Lại ngẩng đầu nhìn Lương Tư Triết, “Sao anh dẫn cả Caesar nhỏ đến?”

“Nó cứ đòi theo ra ngoài, nếu không cứ nhìn chăm chăm anh trông đến là tội,” Lương Tư Triết cười nói, “Người ta nói chó giống chủ, Tào Diệp con chó em chọn ngay cả ánh mắt cũng giống em...”

Tào Diệp đi tới, “Anh dám nói em giống chó, cẩn thận em cắn anh.”

“Em cắn anh ở đâu?”

“Anh muốn em cắn anh ở đâu?” Tào Diệp đi tới hôn Lương Tư Triết một cái, lại nhìn bên ngoài cửa sổ, “Nói là hôm nay có tuyết rơi, sao vẫn chưa rơi?”

Buổi tối đã hẹn Đinh Mão bàn chuyện, hai người ra khỏi văn phòng, bên Trình Đoan cũng vừa tan họp.

Trình Đoan vừa đi vừa trêu chó một lát, đoạn đứng thẳng người hỏi: “Hẹn với Đinh Mão bảy giờ mà, đi sớm vậy?”

Lương Tư Triết cười một tiếng: “Ừ, đến chờ tuyết.”

“Chờ tuyết? Tuyết đầu mùa năm nay chưa rơi, hôm nay thực sự sẽ rơi hả?”

Tào Diệp cười nói tiếp: “Nhiều người chờ quá, tuyết xấu hổ không rơi nữa.”

Hai người lái xe đến Nhân Tứ, bước xuống xe, cửa lớn của Uto không đóng chặt, bên dưới còn để lại khe hở cao nửa mét.

Trước đó Caesar nhỏ đã tới Uto, lúc này không cần Lương Tư Triết dắt, nó tự chạy lên cầu thang trước.

Tào Diệp đẩy cửa xe ra, gió thổi vào mặt, góc áo qua đầu gối bị gió thổi bay lên, cậu ngẩng đầu gọi với lên tầng một tiếng: “Đinh Mão ơi!”

“Đây đây,” Trên tầng có giọng nam vang lên, không phải Đinh Mão, “Xuống mở cửa ngay đây.”

Tiếng bước chân chạy chậm truyền đến, cửa từ từ nâng lên, nam sinh đi tới kéo cửa bên trong ra, “Anh Diệp, anh Tư Triết, sao hai anh đến sớm thế? Đinh Mão vẫn chưa đến, ra ngoài bàn chuyện rồi, hai anh phải đợi một lát.”

“Không vội,” Tào Diệp nói, “Các cậu vẫn đang cắt phim trên tầng?”

“Không, cắt ra một bản rồi, bây giờ đang thảo luận.”

“Hiệu suất tốt đấy.” Lương Tư Triết nói.

Người đang họp trên tầng hai đều chui ra khỏi phòng, thò đầu xuống chào Lương Tư Triết và Tào Diệp: “Anh Tư Triết, anh thực sự hợp tác với Đinh Mão à? Đinh Mão nói hôm nay nhất định thuyết phục(2) anh hợp tác với cậu ta.”

(2) Thuyết phục (说服): Chữ 说 có hai cách đọc, một là shuō, một là shuì.

Thông thường thì sẽ đọc là shuōfú, nhưng cũng có người đọc thành shuìfú, mà chữ shuì này lại đồng âm với từ 睡 nghĩa là ngủ.

“Ngủ phục?” Người bên cạnh quay đầu, “Ngủ phục là chuyện của anh Diệp mà...”

Lương Tư Triết ngẩng đầu cười nói: “Cách ngủ phục như nào, nói anh nghe xem?”

Mấy người đùa giỡn vài câu, Tào Diệp nói với nam sinh kia: “Vây thì tốt quá, Phùng Chân cậu chuyển bản đầu tiên xuống đi, anh xem với Lương Tư Triết ở dưới tầng trước, chốc lát khỏi phải chậm trễ thời gian của các cậu.”

“Cũng được,” Nam sinh hét một tiếng lên tầng, “Quả Bóng, chuyển bản biên tập đầu tiên xuống!” Sau đó đi ở phía trước, đẩy cửa một căn phòng kính ra, “Vây anh Diệp các anh xem ở phòng này đi, em đi mở thiết bị.” Nói xong động tác lưu loát hạ cửa chớp xuống, sau đó cúi người bắt đầu mở thiết bị chiếu.

Trong phòng bật hệ thống sưởi, Lương Tư Triết và Tào Diệp cởi áo khoác, nói chuyện với nam sinh về bộ phim.

Chỉn thiết bị xong, bản biên tập đầu tiên bắt đầu chiếu, nam sinh không ở lại lâu, “Vây em đi lên họp với họ trước đây.”

“Đi đi,” Tào Diệp nói, “Cậu cứ làm việc của cậu.”

Caesar nhỏ là chú chó tinh nghịch, lúc này đã chạy đến nơi đông người trên tầng chơi đùa như điên rồi.

Phim bắt đầu chiếu, Đinh Mão giỏi dùng màu sắc để tạo không khí, mặc dù chỉ là bản cắt đầu tiên, cũng không có nhiều cảnh khiêu gợi, nhưng bầu không khí kiều diễm ướt át kia rất đúng lúc.

Trước đó Tào Diệp đã xem phiên bản này một lần rồi, lại thêm tối qua lần qua lần lại với Lương Tư Triết đến hừng đông, giữa trưa lại không ngủ trưa, bây giờ thực sự hơi buồn ngủ.

Tào Diệp gác khuỷu tay trên ghế, chống trán ngủ gà ngủ gật. Mơ mơ màng màng, cậu cảm nhận được hình như Lương Tư Triết xích lại gần nhìn cậu, còn dùng ngón tay gầy lông mi của cậu, hơi thở khẽ phả lên mặt cậu.

Tào Diệp nhú mày lại, cố gắng mở mắt ra, quay đầu nhìn lại, Lương Tư Triết đứng dậy bên cạnh cậu, đi tới cạnh cửa.

“Hửm...? Đinh Mão đến rồi à anh?” Tào Diệp bóp ấn đường, vô thức chống ghế đứng dậy, cũng đi theo anh.

“Vẫn chưa.” Lương Tư Triết nói.

“Vậy anh đứng lên làm gì?” Tào Diệp khàn giọng hỏi.

“Anh đi đóng cửa.”

“Đóng cửa làm gì...” Tào Diệp vẫn chưa kịp phản ứng thì Lương Tư Triết đã tới gần cậu, sau lưng Tào Diệp đè lên cửa, cửa chớp bị ép biến hình, trong lúc mơ màng, cậu hôn môi với Lương Tư Triết.

Ánh sáng trong phòng tù mù, nhạc phim du dương kéo dài, giống một giấc mộng xuân.

Tào Diệp giơ tay luồn vào dưới áo Lương Tư Triết, vuốt ve eo anh, lẩm bẩm nói: “Muốn làm ở đây? Anh Tư Triết à, đây là địa bàn của em, phải là em làm anh mới đúng...”

Tay Lương Tư Triết sờ đến trước người Tào Diệp, mở khuy quần của cậu ra, khẽ cười nói: “Tào Diệp em đó... Em có biết kích thích là gì không? Kích thích là làm em ở địa bàn của em, về sau em đến đoàn phim cùng anh, cũng có thể làm anh ở đoàn phim.”

Lương Tư Triết nói, đoạn nửa ngồi nửa quỳ trước người Tào Diệp, một chân quỳ gối xuống đất.

Được khoang miệng nóng ướt bao trùm, kích thích sinh lý mạnh mẽ khiến Tào Diệp không kìm được rên khẽ một tiếng,

cậu cup mắt nhìn Lương Tư Triết.

Lương Tư Triết ngậm lấy chim cu của cậu, cũng ngược mắt nhìn cậu, ánh mắt kia thoát nhìn có vẻ hồn xiêu phách lạc trong ánh sáng lò mờ.

“Lương Tư Triết...” Tào Diệp giơ tay chạm vào mặt Lương Tư Triết, trước tiên chạm vào mũi, lại chạm vào má, nơi đó hơi lõm xuống vì động tác hút vào.

Cảm giác làm trong phòng kính hoàn toàn không giống làm ở nhà, mặc dù bốn phía đều kéo cửa chớp, cửa cũng đóng chặt, nhưng vẫn có cảm giác yêu đương vụng trộm bí mật.

Phòng dùng kính cách âm, nhưng hiệu quả cách âm dù sao cũng không thể bằng tường thật, Tào Diệp có thể nghe được âm thanh mơ hồ ngoài cửa, cửa phòng tầng hai chắc không đóng.

Mặc dù không nghe rõ trên tầng đang nói gì, nhưng vẫn có thể nghe rõ tràng cười thỉnh thoảng vang lên.

Tào Diệp cố gắng đè âm thanh trong họng, yết hầu trượt lên xuống, hít thở dồn dập, cậu có thể cảm nhận được đầu lưỡi nóng ướt vòng qua mỗi một nếp nhăn và mạch máu.

Làm xong màn dạo đầu rồi, Lương Tư Triết đang định đứng lên đỡ Tào Diệp xoay người lại thì ngoài phòng loáng thoáng truyền vào chút âm thanh, Caesar nhỏ chạy xuống, sủa gâu gâu vào phòng kính qua cánh cửa.

Lúc nó kêu, Tào Diệp lập tức tỉnh táo lại, sau khi nghe thấy tiếng động ngoài cửa, cậu nhận ra có những người khác cũng đi xuống theo.

“Anh Diệp, anh Tư Triết ơi,” Có người gõ ngoài cửa, “Đình Mão về rồi.”

Bụng dưới siết chặt, Tào Diệp chỉ kịp vội vàng rút cây hàng ra, một giây sau đã bắn hết lên mặt Lương Tư Triết.

Tào Diệp đắm chìm trong cơn cực khoái bất thành linh, hơi ngán người nhìn Lương Tư Triết ngồi xổm.

Bờ môi Lương Tư Triết đỏ thắm, chất lỏng màu trắng đục sền

sệt nhỏ giọt theo quai hàm, anh giơ tay lau quai hàm một cái, đáp một tiếng với ngoài cửa: “Được, anh ra ngay.”

Lúc này Tào Diệp mới hoàn hồn, ngồi xổm xuống ôm lấy mặt của Lương Tư Triết hôn một cái, hơi hoảng sợ: “Tiêu rồi, mọi người ở bên ngoài, phải xử lý thế nào đây...”

Lương Tư Triết dùng mu bàn tay lau chất lỏng trên mặt, cười như không cười nhìn cậu: “Em liếm sạch giúp anh?”

“Em không muốn...” Tào Diệp giơ tay cởi áo, cuộn lại bắt đầu lau sạch mặt giúp Lương Tư Triết, lại tới gần ngửi mặt Lương Tư Triết, “Hơi tanh.”

Lương Tư Triết giơ tay giữ sau gáy Tào Diệp hôn môi với cậu, đầu lưỡi chạm nhau, Tào Diệp nghiêng mặt tránh: “Này sao anh không nhổ ra!”

“Anh chờ đút cho em mà...” Lương Tư Triết cười nói, “Ngoan, đồ của em, tự ăn hết đi.”

Sửa soạn qua loa xong, Tào Diệp đẩy cửa đi ra ngoài, Đinh Mão đang ngược chiều gió đẩy cửa: “Ôi, trận tuyết này to quá...”

Mấy người vừa xuống tầng đều khiêng đồ giúp Đinh Mão, lúc này không ai chú ý về phía họ, Tào Diệp đi lên trò chuyện với Đinh Mão, Lương Tư Triết chào Đinh Mão một tiếng từ xa rồi đến nhà vệ sinh rửa mặt.

Một lát sau Tào Diệp cũng vào nhà vệ sinh, đi hai bước: “Ừm, vừa rồi em không cố ý...”

Lương Tư Triết tắt vòi nước, đứng thẳng người, lau nước trên mặt một cái, nhìn Tào Diệp: “Mới đầu không cố ý, sau đó vẫn chưa lấy ra, cũng không phải cố ý?”

“Thật sự không cố ý, anh đừng không tin mà...” Tào Diệp ngại biện, đoạn rút giấy bên cạnh lau mặt cho Lương Tư Triết, thấy trên mặt Lương Tư Triết không có biểu cảm gì, cậu nói thêm:

“Vậy nếu không... Lần sau anh cũng có thể bắn lên mặt em?”

“Hửm?” Lương Tư Triết giơ tay xoa tóc Tào Diệp, cười bảo, “Ôi, chỉ đợi câu này của em.”

“Em biết ngay mà...” Tào Diệp ném khăn giấy đã dùng vào trong thùng rác, lại giơ tay khoác bả vai Lương Tư Triết, tràn đầy hăng hái, “Đinh Mão nói bên ngoài tuyết rơi rồi, anh có muốn ra xem

không?”

“Đi thôi.” Lương Tư Triết kéo cửa ra.

Đinh Mão đứng ở phòng khách, cởi áo khoác: “Anh Tư Triết, bây giờ chúng ta bắt đầu nói về bộ phim nhé?”

“Không vội, Đinh Mão cậu vừa về, nghỉ ngơi một lát trước đi,”

Tào Diệp nói xong đến phòng kính lấy áo khoác đi ra, cậu mặc áo khoác của mình, đưa cái còn lại cho Lương Tư Triết, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài xem.

Từng bông tuyết to giống như sợi bông bay lả tả xuống, trên mặt đất đã trải một lớp tuyết dày.

Gió thổi qua, bông tuyết bay thẳng vào mặt.

“Lương Tư Triết ơi, mau ra đây!” Tào Diệp quay đầu gọi với vào Uto.

Lương Tư Triết vẫn chưa đi ra mà Caesar nhỏ đã chạy ra trước, ngửa đầu sủa gâu gâu.

Lương Tư Triết mặc áo khoác, cầm lấy cái áo vừa rồi của Tào Diệp, đẩy cửa đi ra, trước tiên ném áo vào trong xe.

Tào Diệp đang nặn quả cầu tuyết ném về phía Caesar nhỏ, Caesar nhỏ há mồm ngậm lấy, kết cả cắn đầy miệng tuyết, đuổi theo Tào Diệp bắt đầu cắn.

Lương Tư Triết đóng cửa xe lại, vừa đứng thẳng người, Tào Diệp đã nhào về phía anh, cười nói: “Caesar nhỏ điên rồi...”

Đất tuyết quá trơn, Tào Diệp không đứng vững suýt nữa ngã sấp xuống, Lương Tư Triết bị cậu đập lùi lại một bước, khó khăn đỡ Tào Diệp, vừa ổn định người thì Caesar nhỏ đã nhanh chân lao đến.

Một giây sau, hai người một chó đã cùng ngã vào trong tuyết.

Caesar nhỏ bị đè ở dưới không chịu được nặng, kêu ư ử, giùng giàng đứng dậy, chạy đi như một làn khói.

Hai người lật người lại, Lương Tư Triết chống đất định đứng lên: “Hai người đều điên rồi...”

Tào Diệp mổ một cái trên môi anh, cười khế nói: “Vừa có bông tuyết rơi xuống miệng em, anh ném được không?”



Nụ hôn vừa chạm đã tách ra, đúng lúc bị Đinh Mão đẩy cửa đi ra nhìn thấy.

Đinh Mão định bụng ra ngoài hỏi tối nay có gọi ship không, không ngờ rằng bắt gặp cảnh này, cậu ta khựng lại một giây, ngẩng đầu nhìn bông tuyết bay lả tả, tự nói một câu không to không nhỏ: “Trận tuyết này to quá, chẳng nhìn rõ gì cả...”

Nói xong kéo cửa đóng lại.

Toàn Văn Hoàn